
SARIAÇ
MARAL ATMACA

1. TANITIM
2. (1) Konu Gözlerin
3. (2)İki Kadın Bir Adam
4. (3) Kurma Bebek
5. (4) İçgüveysi
6. (5) Senin Masalındaki O Canavar
7. (6) Teninin Kokusu
8. (7) Şeytanın Meleği
9. (8) Şah Yıkılmadıkça Kimse Kazanamaz
10. (9) Ya Karşı Koy Ya Da Yenil
11. Açıklama
12. (10) Kusurlu Kusursuz Ekip
13. (11) İntikam Yemeği
14. (12) Uykusuzluk Ve Bağımlılık

TANITIM

(Başlama tarihi 01/04/2024)

***

01/03/2021

Farah Tozlu

Her insanın hayatında bazı dönüm noktaları olurdu. Bunlar hayatımızı değiştiren ve bizde derin izler bırakan noktalardı. Dönüm noktalarımız bazen iyi bazense kötü olurdu. Her şey nasıl hissettiğimize göre değişiyordu. Benim hayatım üç noktadan oluşuyordu. Cümlenin sonu gibi görünen ancak hemen devamında çok daha büyük bir şey geleceğini gösteren o üç nokta benim hayatımdı. Üç büyük dönüm noktasına sahiptim. Bunlar benimle ilgili her şeyi kökünden sarsan noktalardı. Her birinin kendi rengi vardı.

Yanımda hiç ayırmadığım sarkaç beyaz noktaydı.

İçine doğduğum Tozlu ailesi zift gibi siyah bir noktaydı.

Gurur Kalender ateş gibi kırmızı bir noktaydı.

İyi, kötü ve korkunç, yani üç nokta.

İlk iki noktaya zaten sahiptim ancak üçüncüsüyle henüz tanışmamıştım bile. Bu gecenin Gurur Kalender ile tanışacağımız gece olduğunu bilmiyordum. Bunu bilseydim evden çakar mıydım? Asla. "Benden neyin intikamını alıyorsun, Farah?" Annem yüzünden eksik etmediği gülümseyişiyle bana bakarken hep yaptığı gibi beni eleştirmekle meşguldü. Eğer bir davette olmasaydık eminim o tatlı gülüşü yerini kızgınlığa bırakırdı.

Stresten tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutarken saçlarımı biraz daha yüzüme çektim. "Sana buraya gelmek istemediğimi söylemiştim."

Her an ağlamak üzere olduğumu görünce bana olan bakışları biraz yumuşadı. Gözlerinin siyahı acırmış gibi bana bakınca karşısında biraz daha ezildim. "Tek istediğim yaşıtların gibi senin de biraz topluma karışman." Davetteki kadınları işaret etti. "Onlara bakınca ne görüyorsun?"

Gözlerim neredeyse her birinin üzerinde oyalandı. Canlı renkleri üzerinde taşıyan bu kadınlar çok şık ve mutlu görünüyorlardı. Hepsi çok güzel ve neşeliydi. İçkilerini yudumlayıp şen kahkahalar atıyorlar, erkeklerle flört ediyor veya kıkırdayarak kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı. "Güzel ve şıklar."

En az onlar kadar şık ve ilerleyen yaşına rağmen geçirdiği estetik ameliyatları sayesinde güzel görünen annem, "Evet, çok güzel ve zarifler," diyerek başını salladı. Daha sonra takma kirpiklerinin arasından gözleriyle beni işaret etti. "Peki, kendine bakınca ne görüyorsun hayatım?"

"Yirmi iki yaşında olmasına rağmen annesinin zoruyla buraya gelen bahtsız birini."

"Farah iki dakika ciddi olur musun?"

"Tabii." Onun da istediği gibi başımı eğip kendime baktım. "Üşüdüğümde kazak sıcak tutar." Herkesin abiyeyle ve şık gece elbiseleriyle olduğu bir ortamda üzerimdeki salaş, pamuklu kazağı savundum. "Balıkçı yaka olması boğazımı sıcak tutup üşütmeme engel oluyor." Kargo pantolonuma baktım. "Bence modası hâlâ geçmedi." Beyaz spor ayakkabılarıma gülümsedim. "Bunlarla tehlike anında hızlı koşabiliyorum."

Sıra yüzüme geldiği için işaret parmağımla yanağıma dokundum. "Makyaj ürünlerini çok rahatsız edici buluyorum. Sürmesi de çıkarması da vakit kaybı." Gözlerimde herhangi bir sorun olmamasına rağmen neredeyse hiç çıkarmadığım siyah çerçeveli gözlüklerimi gösterdim. "Bence bana çok yakışıyor." Son olarak kabaca topladığım siyah saçlarımı işaret ettim. "Üşengeçlik seviyem tartışmaya açık değil. Onları tarayıp sen toplamayacaksan kendi hallerine bırakalım."

Annem kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Çirkin ördek olmakta ısrarcı olsan da bir gün bir kuğuya dönüştüğünü göreceğim."

"Bu olduğunda lütfen beni vur."

Kafama sertçe vurunca inleyerek geriye çekildim. "Şimdi değil," diye homurdandım. "Unuttun mu hâlâ çirkin bir ördeğim."

Yaklaşıp vurduğu yere dudaklarını bastırdı. Daha sonra geri çekilip bana en güzel gülümsemesini sundu. "Sen benim çirkin ördeğimsin." Yanağımdan küçük bir makas alarak kalabalığı işaret etti. "Bir gün prensini bulduğunda da güzel bir kuğuya dönüşeceksin."

"Lezbiyen olduğumu söylemek için çok mu geç kaldım?"

Kahkaha attı. "Bunu babanın yanında da söylemeyi dene," deyince kıkırdadım. Annemi çok seviyorum çünkü mizahi yönü geniş, tatlı bir kadındı. Demet Tozlu hayatımdaki ışık gibiydi. Ne zaman karanlığa düştüğümü hissetsem orada belirir ve ışığıyla etrafımdaki tüm karanlığı dağıtırdı.

Benim aksime annem kendine bakan bir kadındı. Aramızdaki tüm farklılıklara rağmen beni sevdiğini biliyorum. Fiziksel olarak aslında ona benziyordum çünkü tıpkı onun gibi siyah saçlara ve kömür gibi gözlere sahiptim. Şimdilerde annemin saçları sarıydı ancak orijinal rengi siyahtı. Yüzünü estetik ameliyatlarıyla ve botokslarla gerginleştirdiği için sinirlendiğinde bile yüz ifadesinde doğru düzgün anlayamıyorduk. Elmacık kemiklerini öne çıkartıp çenesini törpületmeye ne gerek vardı, anlamıyorum.

Spor ve egzersizlerini düzenli yaptığı için siyah elbise ince vücuduna çok yakışmıştı. O topuklu ayakkabılarla nasıl bu kadar iyi yürüdüğünü bir türlü anlamıyorum. "Şu ikisinden biri bir gün birbirini öldürecek." Gözlerini dikip bir yere bakınca başımı çevirdim. Hangi ikiliye baktığını görünce kıkırdadım. "Bence yarışmayı bıraksalar çok iyi dost olurlar." Karun Kalender ve Duha Tusun'un birbirlerine attığı ters bakışlar buradan bile görülüyordu. Aralarındaki sıra dışı rekabeti bilmeyen yoktu.

"Cemiyetin gözde bekarları hâlâ nasıl kapılmadı, anlamıyorum," dediğimde gözlerim aynı masada birbirleriyle didişen Karun ve Duha'nın üzerinden oyalanıyordu. Buradaki çoğu kadın onlara kaçamak bakışlar atıp dikkatlerini

çekmeye çalışıyordu ancak bu ikisinin umurunda bile değildi. Kadınlarla ilgilenmek yerine birbirleriyle didişmekten daha çok keyif alıyorlardı.

"Şu kadını son zamanlarda çok sık görmeye başladım." Annem kolumu tutarak dikkatimi başka bir yöne çekti. Bir köşede durup Karun ve Duha'dan gözlerini ayırmayan o sarışını sanırım tanıyordum. Annemin beni zorladığı başka bir davette onu görmüştüm. Emin değilim ama adı Rengin olmalıydı.

Annemin gözlem yeteneği çok iyi olduğu için düşünceli bir mırıltıyla, "Son zamanlarda Karun ve Duha'nın olduğu her davette yer edinmeye başladı," dedi. "Şaşırtıcı olansa birini değil, ikisini birden istiyormuş gibi görünmesi."

"Hiç şansı yok." Bu tür davetlere pek katılan biri değildim ancak cemiyetin gözde zenginleri hakkında çıkan haberleri yakından takip ediyordum. Haber kaynaklarımdan biri de annemdi. Bu yüzden tüm bu insanlar hakkında biraz fikir sahibiydim.

"Karun fazla soğuk olduğu için ters bakışlarıyla kadınları kendinden uzak tutuyor. Duha ise çapkın ve haylaz biri olabilir ancak tek gecelik ilişkiler dışında kolay kolay bir kadını hayatına almıyor." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bence bu ikisinin kalbini çalan bir kadın hiç çıkmayacak."

"Aşk ansızın ve çat kapı gelir, Farah." İçkisinden birkaç yudum alarak hülyalı gözlerle iç çekti. "Doğru insan damdan düşer gibi hayatımıza düştüğünde bize feleğimizi şaşırtır."

Gülerek dedikodu konumuz olan ikiliyi işaret ettim. "Bu ikisinin hayatına damdan düşer gibi birileri düşse onları kuş gibi avlarlar." İkisi de fazla tehlikeli adamlardı.

Annem yanından geçen garsona boş kadehini uzatıp yeni bir şarap kadehi aldı. Benim nefret ettiğim içkiyi o seviyordu. "Kuşları fazla hafife alma hayatım," diyerek yönünü bana çevirdi. Gözleri yine fazla bilgece bakıyordu. Bana akıllıca tavsiyeler vermekten büyük bir haz alıyordu. "Kuşlar masum görünebilir ancak iyi yırtıcılardır. Yüksekte olmanın avantajına sahip oldukları için aşağıda olan her şeyi görürler. Bu yüzden nerede nasıl saldıracaklarını iyi bilirler."

"Bir kuş kadar bile değilim, değil mi?"

"Sen ördeksin, Farah."

"Anne çirkin olmak dışında ördeklerin hiçbir meziyeti yok ki."

Başını geriye atıp şen bir kahkaha kopardı. "Kafalarını suya sokup iyi saklanıyorlar." Beni işaret etti. "Tıpkı senin gibi."

"Pekâlâ." Ona sırtımı döndüm. "Bu ördek gidip kendine saklanacak bir göl bulacak." Gitmek için bir adım attığımda ensemden yakalayarak beni yanına çekti. Bu sefer kaşları çatık, gözleri uyarı niteliğindeydi. "Yine buradakilere Tozlu ailesinin hizmetçilerinden biri olduğunu söylersen çok fena olur."

Ensemi ondan kurtararak kendime çeki düzen verdim. "Saygın ailemize gölge düşmesin diye gösterdiğim çabayı takdir etmelisin." Etrafımızı kontrol edip kimse duymasın diye ona yaklaştım. "Kızın olduğum ortaya çıkarsa bu seni utandırabilir."

Bir anda kanı çekilmiş gibi donuklaştı. "Bu nasıl bir söz, Farah?" derken incinmiş gibi bana bakıyordu. "Senden utansam neden seni zorla insan içine çıkarmaya çalışayım? Neden burada yanında durup seninle sohbet edeyim?" Baştan ayağa beni süzdü. "Hem de üzerinde bu paçavralar varken." Dudakları büküldü. "Sen benim için bir utanç değil gurur kaynağısın." Elini uzatıp yanağımı okşadığında bana aşıladığı sevginin boyutunu tahmin bile edemezdi. "Annen olmak sahip olduğum tek iyi şey."

Onu üzdüğümü görünce içim pişmanlıkla doldu. "Öyle demek istememiştim." Onu biraz neşelendirmek için kalabalığı işaret ettim. "Eğer seni mutlu edecekse gidip kendime bir arkadaş edinebilirim?"

Bundan nefret ettiğimi bildiği için hayır demesini bekliyordum. Blöf yapmıştım ancak gözlerinde oluşan hevesli parıltılara küfretmek istedim. "Lütfen bunu yap," deyince içim korkuyla doldu. Gözlerim tekrar kalabalığı bulunca sertçe yutkundum. Beni hor görüp küçümseyecek o insan topluluğu fazla ürkütücüydü.

Annem omuzumdan itince mecburen yürümeye başladım. Aralarından geçip annemin görüş açısından çıkmayı düşünmeye başladım. Hemen sonra bir köşeye saklanır ve eve gitme zamanı gelene kadar oradan çıkmazdım. Başımı çevirince annemin beni izlediğini gördüm. Biriyle birkaç dakika

konuştuğumu görmeyi çok istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama daha şimdiden gözlerim dolmuştu. Anksiyetem bir karabasan gibi ortaya çıkıp pençelerini enseme batırmaya başlamıştı. Gözlerin odağında olmaktan nefret ediyorum.

Biraz yürüdüm ancak bunu yapamayacağımı anlayınca adımlarım durdu. Uzun masaların etrafında gruplar halinde ayakta duran insanların sahip olduğu özgüven bende yoktu. Tek yapmam gereken onlardan birinin yanına gidip selam vermekti ancak bunu yapmaya bile cesaretim yoktu. Başımı çevirip neredeyse buradaki her masaya baktım. Hangisi beni daha az aşağılar veya hor görür diye düşünüyordum. Annem tarafından izlendiğim için bu gece onu memnun edecek bir şey yapmak istiyordum.

Ancak yapamadım. Bir kez daha annemi hayal kırıklığına uğratarak herkesin arasından sıyrıldım. Anneme yakalanmadan köşkten dışarı çıktığımda nihayet rahat bir nefes almıştım. Dışarısı karanlık olsa da bahçe gece lambalarıyla aydınlanıyordu. Burada da insanlar vardı ancak içerideki kadar çok değildi. "Tam bir fiyaskosun, Farah Tozlu." Kendime kızarak bahçenin arka taraflarına doğru yürümeye başladım. Annemin suratındaki hayal kırıklığını görür gibiyim.

"Alt tarafı utanıp sıkılmadan birileriyle sohbet edecektin." Bunu yapmaktan bile acizdim. İnsanların olmadığı bir yerlere saklanıp kendime daha çok kızmak istiyorum. Arka bahçeye geldiğimde yine elimde sarkacım vardı.

Sarkacın kan kırmızısı yakutuna dokunmak bile korkularımı yatıştırıyordu. Sivri uçlu büyük taşını avucumda sıkarak yürümeye devam ettim. Geceleri beni uyutan tek şey bu sarkaçtı. Uykum gelene kadar onu zincirinden tutup gözlerimin önünde sağa sola sallıyordum. Ta ki kolum yorulup göz kapaklarım ağırlaşana kadar. Çocukluktan beri aşamadığım ciddi bir uyku problemim vardı ve beni uyutan tek şey bu sarkaçtı.

Sarkaca bakarak yürüdüğüm için biri omuzuma çarparak hızla yanımdan geçti. İnleyerek omuzuma dokunup arkamı döndüm. Bana çarpan kişi durup özür dileme nezaketinde bile bulunmadan hızlı adımlarla gidiyordu. Giden bir adamı durdurup benden özür dilemesini isteyecek değilim. Onu durdursam bile muhtemelen karşısında tek kelime edemezdim. Önüme dönüp gördüğüm hamağa doğru yürüdüm. "Parfümü ne acaba?" Yanımdan geçtiği o kısacık anda burnuma gelen kokuyu sevmiştim.

Hamağa yaklaşmıştım ki yerde siyah bir kadife kutu gördüm. Onu alıp etrafıma baktım ancak burada benden başka kimse yoktu. "Kim düşürdü ki?" Az önce bana çarparak giden adam düşürmüş olabilir mi? Hamağa oturup kadife kutuyu açınca içinde gördüğüm yüzükle gözlerim büyüdü. "Vay canına." İçinde büyüleyici bir yüzük vardı.

Bu bir alyanstı ancak daha önce hiç görmediğim bir alyans çünkü altın sarısı alyansın üzerinde bir çiçek vardı. Alyansların üzerinde genelde ne taş olurdu ne de başka bir şey. Ancak bu alyansın üzerinde şeffaf yaprakları olan çok güzel bir çiçek vardı. Lotus çiçeğini andıran ancak lotustan daha güzel olan bir çiçek. O kadar büyüleyiciydi ki dayanamayıp onu kutusundan çıkardım.

Yaptığımın yanlış olduğunu bile bile duygularıma yenilip yüzüğü parmağıma geçirdim. Parmağımda nasıl durduğuna baktıktan sonra onu kutusuna geri koyup ev sahiplerine teslim edeceğim. Yüzüğü kaybeden kişi ev sahibine gidip onlara kaybettiği yüzükten bahsedecektir. Onlar kayıp eşyayı bulunca onunla iletişime geçip emanetini ona teslim ederlerdi. Bu işler genelde böyle yürüyordu.

Ben pek aksesuar takmazdım hatta hiç takmazdım ancak bu yüzüğün parmağımdaki duruşunu sevmiştim. İlk kez bir yüzüğün etkisi altına

girmiştim çünkü sıra dışı bir alyanstı. Gülümseyerek parmağıma baktığımın farkında bile değildim. Adım sesleri duyunca irkilerek hemen ayağa kalktım. Biri bu tarafa geliyordu.

Yüzük taktığım elimde kadife kutu varken elimi arkama sakladım. Bahçenin bu tarafına gelen kişiyi görünce kalbim korkuyla hızlandı. Kulaklarımda bir uğultu oluştuğunda gördüğüm kişinin gerçekten o olup olmadığını sorguladım. "Gurur Kalender," diye mırıldanırken bile sesim korkudan çatlamıştı.

Şu zamana kadar çıkan haberlerden fotoğraflarını gördüğüm, babamın ettiği küfürlerden adını sıkça duyduğum Gurur Kalender buraya geliyordu. Daha önce zoraki bir şekilde katıldığım o birkaç davette onunla hiç karşılaşmamıştım. Açıkçası karşılaşmak istediğim biri de değildi. Onun hakkındaki söylentiler korkunç ve dehşet vericiydi.

O kendi abisini devirerek tahta çıkan deli bir kraldı.

Bunu yaparken çok fazla ah almış, sayısız kan dökmüştü. Yaklaştıkça onu daha iyi görüyordum. Bahçedeki cafcaflı ışıklar her detayını iyi görmemi sağlıyordu. Karun'un amcasıydı ancak yaş olarak Karun ile aynı yaşlardaydı. Amca yeğen ikisi de yirmi sekiz yaşlarındaydı. Duyduğuma göre aralarında sadece beş ay varmış. Biri buz kütlesi diğeri ise tam bir deli fişekti. Herkes onları bu şekilde tanımlıyordu. Işıkların yansıdığı sarı saçlarına bakıyor, onu bu yakınlıkta görmenin korku ve heyecanını yaşıyordum.

Gerçekten oydu.

Hayatımın altını üstüne getireceğini bilmeden en ince ayrıntısına kadar onu izliyordum. Yeşilleri delice etrafına bakıyor, sabırsızca aradığı şeyi bulmaya çalışıyordu. Bulamadıkça sert yüz hatları kasılıyor, endişesi tek çizgide bulaşan etli dudaklarına yansıyordu. Bir nedenden ötürü fazla sinirliydi. Yakışıklı çehresi öfkeyle kasılıyor, dişlerini sıkarak sakinleşmeye çalışıyordu. Vücudunu saran ve ona çok yakışan beyaz gömlekte oyalandı bakışlarım. Öfkesini dizginleyemedikçe geniş omuzları geriliyordu.

Gümüş bir tokası olan kemeri ince belini sardığı için kemerinde takılı olan silahı gördüm. O silahı görmek bile damarlarımdaki kanı donduruyordu.

Ütülü siyah kumaş pantolonuna, sivri uçlu pahalı ayakkabılarına kadar her şeyine baktım. Gömleğinin kollarını birkaç kat topladığı için bileğine taktığı saatine kadar gözlerim onda oyalandı. Her şeyiyle fazla kusursuz ve kusurlu görünüyordu. Kusursuzluğu görünüşündeydi, kusuru ise aklında. O namı diyar Deli Gurur'du ve bu lakabı kusurlu aklı yüzünden almıştı.

Yoğun bir klinik geçmişi vardı.

Belki insan içine çıkması bile sakıncalıydı. Derin bir nefes alarak elimi biraz daha arkama sakladım. Aradığı şey bu yüzüktü, değil mi? Az önce bana çarparak yanımdan geçen ve en son bu hamakta bulunan oydu. Yürüyüp tam karşımda durduğunda ilk kez onunla göz göze geldik. İçimi delen delici bakışları gözlerimden sızıp ruhumu kıskıvrak yakalarken yerimden rahatsızca kıpırdandım. Ben onun hakkında her şeyi bilirken o, belki kim olduğumu bile bilmiyordu.

Bakışlarının keskinliğinden ecel terleri dökmeye başladığım için hızlanan nefeslerimin arasında, "Sorun nedir?" diye sordum fısıltıyla.

Kaybettiği yüzüğü kastederek, "Mevzu derin," dedi kısaca.

Boş bulunup, "Konu gözlerin," diyerek bir şarkının sözlerine atıfta bulundum. Arada çenemi tutamadığım anlar oluyordu.

Şarkı sözlerine atıfta bulunduğumu anlamayarak kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla sinirli bakıyor."

Burnundan nefesini vererek başını usulca salladı. "Bir şey kaybettim." Etrafına baktı. "Bir yüzük." Tekrar bana baktı. "Gördün mü?"

Evet demek için dudaklarımı araladım ancak yüzüğün şu anda parmağımda olduğunu hatırlayınca sertçe yutkundum. Sevgilisine takmak istediği yüzük parmağımdaydı. Bu onu kızdırır mıydı? Duyduğuma göre sinirlenince öfkesine yenik düşüp korkunç şeyler yapıyormuş. Kriz anında onun bile hatırlamadığı delice şeyler yaptığını söyleyen kişiler çoğunluktaydı. Yıllardır Leyla adında bir kadınla birlikteydi. Belli ki artık ilişkilerine bir resmiyet

kazandırmak istiyordu. Bu yüzükte onun içindi. Ona evlenme teklifi edecekti.

Karşımda başka biri olsaydı merak edip denediğimi söyler, sonra yüzüğü kutusuna koyup ona verirdim. Ancak karşımda normal biri yoktu. Babamla birbirlerini bitirmeyi ant içmiş bir akıl hastası vardı. Babamın ezeli düşmanlarından birinin yüzüğü parmağımdaydı. Ona belli etmeden yüzüğü çıkartıp kutusuna koymayı düşündüm ancak bunu da yapamazdım. Yüzük ve kutuyu saklayan elim sırtımın arkasında dururken, yanımda duran elimde yakutlu sarkacım vardı.

Üstelik Gurur gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onun bakışları altında yüzüğü çıkarmak için diğer elimi de sırtımın arkasına koyarsam hemen anlardı. "Şey... Yüzüğü buldum." Ona ait bir yüzüğü ondan saklayacak değilim.

Yüzüğün bulunmasıyla rahat bir nefes alarak, "Nerededur?" diye sordu.

Kısa bir anlığına yüzümde küçük bir tebessüm oluştu ancak onu kızdırmamak için tebessümüm hızla kayboldu. Az önce Karadeniz ağzıyla mı konuşmuştu? Ordu'lu olduğunu biliyorum. Ona bakmak için kendimi zorladım. Karşısındaki kıvranışlarımı görüyordu. "Yüzüğün nerede olduğunu söylerim ama bana kızmayacaksınız?"

Omuzlarını dikleştirdiğinde hemen arkaya doğru birkaç adım attım. Beni korkuttuğunu görünce birkaç kez burnundan derin derin nefesler aldı. "Kizip kizmayacağuma ben karar vereceğum. De bakayim yüzük nerededur?" Dudaklarım bir kez daha kıvrılmak için beni zorladı ancak bunu yapmadım. Konuşma şekli çok sempatikti.

Dudaklarımdaki bükülmeyi görünce daha ciddi görünmek için yalandan öksürerek boğazını temizledi. Daha sonra keskin bakışlarını bana dikti ve "Yüzüğüm nerede?" diye sordu metalik bir sesle. Karadeniz ağzıyla konuşmasını daha çok sevmiştim çünkü o zaman sesi bu kadar ciddi çıkmıyordu.

Kısık bir sesle, "Bende," dedim.

Bana elini uzattı. "Ver o zaman."

"Arkanızı dönün veririm." O görmeden yüzüğü çıkarmanın tek yolu buydu.

Tek kaşı usulca havalandı. "Neden?"

Yanaklarım ısındı. "Çünkü yüzük olmaması gereken bir yerde." Bu kelimeler dudaklarımdan çıktığı an cümlenin saçmalığıyla kısık bir sesle inledim. Daha biriyle nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum. Yüzük olmaması gereken bir yerde mi? Bu çok ucu açık bir cümleydi!

Daha masum düşündüğü için gözleri doğrudan göğüslerimin olduğu yönü buldu. Salaş kazağın içinde belli belirsiz görünen göğüslerime birkaç saniye bakınca şalgam gibi kıpkırmızı oldum. Utanç içinde, "Orada değil," demeyi başardım. Kurduğum rezil cümle yüzünden yüzüğü göğüslerimin arasına sakladığımı düşünmüştü.

Yüzünde garip bir ifade oluştu. "Tam olarak nerede?" dediğinde sesi iğneleyiciydi.

"Elimde."

Gözleri doğrudan yanımda duran elime kaydı. Sarkacın yakut taşı avucumdaydı ancak parmaklarımın arasında sarkan gümüş zinciri görünüyordu. Zincirin ucunda da iki yakut vardı. Ancak onlar daha küçük ve yuvarlaktı. Avucumun içindeki gibi kristal şeklinde değildi. Merak edip sormasını beklemiyordun ancak yeşilleri elimde oyalanırken, "O nedir?" diye sordu.

Karşısında bulunmaktan ecel terleri döktüğüm için elimi kaldırıp ona doğru uzattım. Titreyen parmaklarımı açıp avucumdakini gösterdim. "Sarkaç."

Beni şaşırtarak avucumdaki sarkacı aldı. Zincirinden tutup havaya kaldırdığında sarkaç onun yüzünün önünde sallanıyordu. Gözleri sarkacın sağa sola sallanan taşını takip ederken ilgisiz bir sesle, "Bu şey ne işe yarar?" diye sordu.

Kalbimin çarpıntısına direnip hızlanan nefesimi düzene koymaya çalıştım. "Çoğunlukla enerjiyi dengelemekte kullanılır."

"Başka?"

"Farklı şeyler için kullananlar da var."

Elinde tuttuğu sarkaç hâlâ sağa sola sallanırken gözlerini gözlerime dikti. "O farklı şeyler nedir?" Kalbim kasıldı. Doğrudan bana bakması bile nabzımı hızlandırıyordu.

Pandül eğitimi olan insanlar sarkacı birçok şeyde kullanıyordu. Bunun bazı metotları vardı. "Hipnozda falan kullananlar var." Bir süre duraksadım. "Psikologlarda kullanır."

Göz kontağını kesmeden kalbimi sıkıştırdı. "Demek psikologlarda kullanır." Yoğun bir klinik geçmişi olduğu için dudakları alayla kıvrıldı. "Ne için?" Benimle oyun oynar gibiydi. "Delileri tedavi etmek için mi?"

Nabzım boğazımda attı.

Kendini kastetmişti.

Köşeye sıkışmış hissettiğim için yanaklarımın içini ısırdım. "Öyle demek istemedim."

Beni korkuttuğunu görüyordu. Şaşırtıcı olansa beni korkutmaktan zevk almıyor gibiydi. Karşısındaki kıvranışlarımdan duyduğu rahatsızlığı gizlemeden bakıyordu. "Senin normalin mi bu yoksa bir delinin karşısında olmak mı seni ürkütüyor?" Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda dudağının kenarı büküldü. "Neden şaşırdın?" Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Herkesin bana söylediği bir şeyi ben kendime söyleyemez miyim?" Kendisine deli demekten çekinmiyordu.

Haddimi aşarak, "Peki, öyle misiniz?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdığında gözlerinde ne düşündüğünü anlayamayacağım belli belirsiz bir ifade geçti. "İlaçları kullanmadığım her an öyleyim." Sesi bir çelik kadar sertti. "Sor hadi." Tekrar gözlerini gözlerime dikti. "Bugün ilaçlarımı kullanıp kullanmadığımı merak ediyor olmalısın." Bakışlarında delici bir parıltı vardı. "Yanılıyor muyum?"

Boğazımda bir yumru oluştuğunda nefes almakta bile güçlük çekiyordum. "Benim normalim bu." Sorusunu es geçerek nefret edercesine kendimi işaret

ettim. "Karşımda sizin yerine bir başkası olsaydı yine böyle ezilip bükülecektim." Nedendir bilmiyorum ama sanki beni bu denli korkutanın o olmadığını bilmek onu rahatlatacakmış gibi hissetmiştim.

Gözlerindeki belirsizlik yerini daha yumuşak bir ifadeye bıraktı. "Yüzüğü denedin değil mi?" Bunu söylerken sesini daha dostane çıkartıp beni ürkütmemeye çalışıyordu. "Muhtemelen şu anda parmağında." Arkama sakladığım kolumu işaret etti. "Bu yüzden elini gizliyorsun?"

Büyük bir suç işlemişim gibi utana sıkıla başımı salladım. Mahsun ve korku dolu gözlerle ona bakarken, "Bunun için zarar görür müyüm?" diye sordum.

Güldü ancak bu keyiften uzak bir gülüştü. "Meraklı bir kız çocuğunun taktığı bir yüzük için ona zarar verecek değilim." Sarkacımı bana uzattı. "Rahmetli annemin yüzüğü." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "İlk Leyla'nın parmağında görmek isterdim hepsi bu."

Onun için özel olan bir şeyi ondan almanın pişmanlığıyla doldum. "Eğer arkanızı dönerseniz onu çıkartıp hızlıca kutusuna koyabilirim. Böylece annenizden sonra bu yüzüğü parmağında gördüğünüz ilk kadın Leyla Hanım-" demiştim ki hamağın bağlı olduğu ağaçta bir kedi ciyaklayarak atlayınca irkilerek ağaca döndüm. Küçük bir kedinin çıkardığı sesten bile ödüm kopmuştu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tam şuracıktı kalp krizi geçirebilirdim.

Arkamda onun, "Sadece küçük bir kedi sakin ol," diyen sesini duyunca bu seferde kalbim onun yüzünden korkuyla doldu çünkü sesi hemen arkamdan gelmişti. Hızla ona döndüğümde aramızdaki mesafenin azaldığını gördüm. Bir gizemi andıran gözleri bana değil yanımdaki elime bakıyordu. Başımı eğince midem kasıldı. Arkama sakladığım elim artık yanımda duruyordu.

Kendimi berbat hissettim. Annesinden sonra bu yüzüğü parmağında gördüğü ikinci kadın Leyla olmalıydı. Az önce bana iyi hissettiren yüzük şimdi uğursuz bir şeye dönüşmüştü. Parmağımı sıkan, yakan ve kötü hissettiren lanetli bir şeye dönüşmüştü. Elimi kaldırdığımda gözleri her hareketimi takip ediyordu. Yüzüğü çıkartırken beni izliyordu ve sarkacımı hâlâ elinde tutuyordu. Onu almam için uzattığında beni korkutan kedi yüzünden alamamıştım.

Bir an önce yüzüğü ona vermek istediğim için çıkartırken fazla aceleciydim. Üstelik titreyen elimde bana hiç yardımcı olmuyordu. Canımı yakarcasına yüzüğü zorlayınca, "Yavaş!" dedi sert bir sesle.

Bembeyaz olmuş bir suratla ona bakıp, "Özür dilerim," diye bir şeyler geveledi̇ğimde kaşlarının kavisi belli belirsiz çatıldı. Yüzüğe zarar veririm diye bana kızdığını düşünürken, "Alt tarafı bir yüzük," diyerek beni afallattı. "Çekiştirip durdukça o parmak ne oluyor, hiç düşünmüyorsun."

Kalbim hızlandı.

Bu sefer daha yavaş bir hareketle yüzüğü çıkartıp kutusuna koydum. Aynı anda elimiz havalanmıştı. Ben ona yüzüğü uzatırken o da bana sarkacımı uzatmıştı. Sanki karşı saflardaydık ve bir takas için orta alanda buluşmuştuk. Trajik olansa ikisi de olmamızdı. Babamla birbirine ölümcül derecede düşmanlardı. Takas olayına gelirsek... O da sanırım şu anda yaptığımız şeydi. Ben onun elinden sarkacımı aldım, o da bende ki yüzüğünü. Hepsi bu kadar.

Tek kelime etmedim.

O da etmedi.

Bana sırtını dönüp gitti.

Bense bir süre onun arkasından baktım.

Hepsi bu kadar.

Gurur Kalender ile olan ilk karşılaşmamız tam olarak böyleydi. Ben onun kim olduğunu biliyordum, bildiğimi biliyordu. Ancak o merak edip bana kim olduğumu sormamıştı. Adımı bile sormamıştı. Bir deli rüzgâr kısa bir anlığına bir köşkün arka bahçesine uğramış, benimle ayaküstü sohbet ederek gitmişti. Çok garipti. Bende bıraktığı etki de en az onun kadar çok garipti. Ne anlattıkları gibiydi ne de daha azıydı. Her şey fazla garip, fazla sıradan ve bir o kadar da sıra dışıydı.

Bu onu ilk görüşüm olmuştu ama son olmayacaktı. Bundan sonraki günlerde de karşılaşacaktık. Bazılarında farkımda bile olmayacaktı, bazılarında da

doğrudan benimle konuşacaktı. Onun nişanında da bulunacaktım, nişanlısının cenazesinde de. Farklı yerlerde ve farklı zamanlarda karşılaşacaktık. Her defasında etrafımızdaki mekân, insanlar ve üzerimizdeki kıyafetler değişecekti. Ancak değişmeyen tek şey tıpkı bu gecede olduğu gibi kim olduğumu merak edip bana adımı sormaması olacaktı.

Doğrudan bana adımı sorduğunda ise hayatımdaki o üçüncü noktalardan biri olacaktı.

Yeni kurgumuzun tanıtımını nasıl buldunuz? Tanıtımda Gurur ve Farah'ın ilk karşılaşmalarına değindim.

Sarkaç, SVS'deki yan karakterler Gurur ve Farah'ı konu aldığı için aynı zamanda SVS'nin öncesindeki olayları da içeriyor. Bu yüzden kurgu açısından SVS'nin gerisinde ilerlemeli.

Zaten şu anda tek önceliğim Saka ve Sanrı. Sarkaç'ı 2024'dün sonlarına doğru paylaşmayı düşünüyordum ancak gelen yoğun ısrarlar sonucu tanıtım bölümünü yayınladım. Bu yüzden bölüm aralıkları konusunda size belirli bir tarih veremem.

SVS'deki Gurur ve Farah'ın kitabı olabilir fakat iki kurgu birbirinden bağımsız ilerleyecek. Bu yüzden Sarkaç'a başlamak için SVS'yi okumanıza gerek yok.

Kitapta eçen karakterleri daha iyi tanımak isteyenler SVS'yi dilerse okuyabilirler.

Şimdilik Sarkaç'ın bölümleri arada sırada gelecek.

Şimdilik benden bu kadar. Hepiniz Allah'a emanet olun. 💙

(1) Konu Gözlerin

"Delilerin mazisi derin olur demişti annem. Sevince ölümüne taparlar, nefret edince de küllerine kadar yakarlar demişti. Onun elini tutana kadar ateşi bu kadar yakınımda hiç hissetmemiştim."

12/04/2021

Farah Tozlu

Babamda en nefret ettiğim şey yaptığı kirli işi dışarıda bırakmak yerine tüm hayatımıza yaymasıydı. Mafya demeyi kendilerine yakıştırmadıkları için babam dahil hepsi bölge lideri ismiyle anılmayı tercih ediyordu. İnsanların onlara bölge lideri demesinin bir nedeni de İstanbul'un farklı noktalarında imparatorluklarını kurmalarıydı. Her liderin İstanbul'da kendi bölgesi vardı. Kendilerine ait bölgelerin ticari hakları onlara aitti. Bahsettiğim ticaretse kanun dışı ve uygunsuz sayılacak her şeydi.

Onlar gibi olanlardan kimse onların bölgesinde bir mekân açamaz, gizlice mal sokamaz veya mekânlarına destursuz giremezdi. Bu adamlar yeraltının krallarıydı. Yanlarında bir ordu dolusu korumayla gezen, perde arkasında her türlü suçu işleyen tehlikeli insanlardı. Ne yazık ki babamda onlardan biriydi. Her ne kadar yanlış işlerin ve tehlikenin adamı olsa da babamdan nefret edemiyordum çünkü en az annem kadar üzerime titriyordu. Onu bu kadar severken ondan nefret etmek çok zordu.

Babamda en sevdiğim şeylerden biri de neredeyse yıllardır sürdürdüğü bir alışkanlıktı. Ne zaman yemek için aynı masanın etrafında toplansak kendinden önce benim tabağımı doldururdu. Masanın en başında oturur, beni hep yanında oturtur ve ilk benim tabağımı doldururdu. Hangi yemekleri sevdiğimi çok iyi bildiği için genelde yiyeceğim şeyleri seçerdi. "Al bakalım, Fara," diyerek tabağı önüme koyunca gülümsedim. Adımı bir tek babam kısaltırdı.

Seçil'in babası Kerim amcam, "Onu çok şımartmıyor musun abi?" dedi tıkınırken. "Kocaman kız oldu, artık tabağını kendi doldurabilir." Babamın akrabalarından hoşlanmıyorum ama en çok da Seçil ve onun ailesinden hoşlanmıyorum. Onlar için erkek çocuk daha değerli olduğu için kız çocuğuna bu kadar yüz verilmemeliymiş.

Babam benim için doldurduğu su bardağını önüme koyarken ihtiyatlı gözlerle kardeşine baktı. "Sende kendi kızını şımart, Kerim," diyerek ona Seçil'i işaret etti. "Hem bakarsın senden biraz ilgi görünce canımı sıkmayı bırakır." Bu sözlerden sonra kimseden çıt çıkmadı. Babamın gerginliğe yol açan bakışları Seçil'in üzerinden oyalandıkça Seçil bakışlarını kaçırıp duruyordu. Kim bilir yine ne yapmıştı.

Kerim amcam ve ailesi babamın gölgesinde yaşayan sülükler oldukları için babam kesenin ağzını kapatırsa beş kuruşsuz kalırlardı. Amcam babamı kızdırmayı göze alacak biri değildi. Gri gözlerini hemen Seçil'e dikti. "Yine ne yaptın?" Bunu sorarken bakışları fazla deliceydi.

Seçil suspus olmuş bir halde yerine sindi. "Hiçbir şey yapmadım baba," dediğinde sesi savunmacı ve kısıktı. "Amcamın neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Demek bilmiyorsun?" Babam yemeyi bırakıp kahverengi gözlerini ona dikince Seçil yutkundu, bense yerimden rahatsızca kıpırdandım. Babam bu ses tonuyla konuşup ciddiyetle bakınca ister istemez tedirgin oluyordum. Bakışlarıyla Seçil'i ürkütmeye devam ediyordu. "Farah'ın sarkacına dokunulmayacağını o beynin almıyor mu?" Kaskatı kesildim. Sarkacımı Seçil mi almıştı?

Sarkacım iki gündür ortalarda olmadığı için iki gecedir bir gram uyuyamamıştım. Biri onu benden çalmıştı. O olmadan uyuyamadığımı bu evde bilmeyen yoktu. Gözlerim uykusuzluktan kızarmış, göz altlarım hep şişti. Ciddi bir uyku problemim vardı. Babam bunun için beni birçok doktora götürmüş, benim için ülkenin her yerinde farklı bitkiler getirmişti. Uykumu getireceğini düşündüğü çaylar yaptırmıştı ancak hiçbiri işe yaramamıştı. Ne gece ne de gündüz uyuyamıyordum. O sarkaç beni uyutabilen tek şeydi.

Daha önce de bir kez onu kaybetmiştim ve babam bana farklı sarkaçlar almıştı. Kendi yakut sarkacım dışındakiler beni uyutmayı başaramamıştı. İlk gün uykusuzluk beni serseme çevirmişti. İkinci günün uykusuzluğu şimdi olduğu gibi beni yorgun ve halsiz biri yapmıştı. Ancak üçüncü güne girdiğimde sinir ve halüsinasyonlarla dolu bir gün geçirmiştim. Uykusuzluktan çıldırmak üzereydim. O halimi gören babam endişeden delirmişti.

Emrindeki tüm adamları oyun oynadığım o parka göndermiş ve sarkacımı bulmadan geri dönmemelerini söylemişti. Şans eseri kimse onu almadan babamın adamlarından biri bulmuştu. Sarkaç bulunduğunda evdeki herkes rahat bir nefes almıştı çünkü sarkaç bulunmadıkça uykusuzluktan ağlayıp duruyordum. Ben ağladıkça babamda bunun acısını evdekilerden çıkartıyordu. Bir tek konu ben olunca babam evde terör estirirdi.

İki günlük uykusuzluktan sonra tüm gün fazla halsiz olmam ve kızaran gözlerim babamın her şeyi anlamasına neden olmuştu. Sarkacın bende olmadığını anladığı için Seçil'e bakıp duruyordu. Seçil'in onu aldığını düşünüyorsa bunun için haklı bir sebebi olmalıydı. Seçil yaptığı şeyi haklı çıkarmak için kaşlarını büktü. "Onun iyiliği için bunu yaptım amca," dediğinde yüzünde dramatik bir ifade vardı. "Farah artık küçük bir çocuk değil. Nereye kadar bir sarkaca bağlı yaşayacak?"

Babamın çene kasları seğirdi. "Kızımı uyutmanın bir yolunu bilmiyorsan bir daha ona ait eşyalara elini sürme." Başını çevirip uykusuzluktan şişen gözlerime bakınca dişlerini sıkarak Seçil'e döndü. "Yemekten hemen sonra sarkacı Farah'ın odasına geri bırak!"

Seçil irkilerek başını sallayınca rahat bir nefes aldım. Benim Seçil gibi pahalı mücevherim yoktu. Aksesuar takmaktan hoşlanmadığım için sırf pahalı diye bir şeyler alıp odama koymazdım. Varsa yoksa bir sarkacım vardı ancak evdekileri ne zaman kızdırsam beni cezalandırmak için sarkacımı çalıyorlardı.

Babamın ona kızması bile benim suçummuş gibi Seçil, "Keşke senin onu düşündüğün gibi Farah'ta biraz seni düşünse amca," diyerek yüzüne üzgün bir ifade kondurdu. "Farah gittiğimiz her davette oradakilere Tozlu ailesinin

hizmetçisi olduğunu söylüyor." Babamın omuzları gerildiğinde şimdi yerine sinen bendim. Kuzenim kendini kurtarmak için beni satmıştı.

Ailemin bana olan ilgisini kıskandığı için değil, ailemizi düşünüyormuş gibi davranarak babamı manipüle etmeye başlamıştı. "Ailemizin bir parçası olmaktan utanıyormuş gibi insanlardan kim olduğunu saklıyor." Tiyatro bölümünden mezun olmanın hakkını ustaca verip dudaklarını büktü. "Kim olduğu ortaya çıktığında insanlar Tozlu ailesi hakkında ne düşünür? Koskoca Ümit Tozlu'nun kızı hizmetçilik yapıyor demezler mi?"

Annesi hemen kızını destekleyerek, "Seçil hep ileri görüşlü biri olmuştur," diyerek lafa atladı. Şişman göbeğini masanın altına zor sığdıran Nesibe yenge annemin nefret ettiği bir elti olmanın hakkını iyi veriyordu.

Seçil'in açtığı yerden konuyu sürdürerek babamı bana karşı doldurmaya başladı. Bunu yaparken babama değil anneme bakıyordu. "Ay abla sende bu kıza hiç dur demiyorsun ki." Beni göstererek anneme yüklenmeye başladı. "Her söylediğine evet dediğin için insan içine çıkınca nasıl davranacağını bilmiyor."

En az babam kadar annemin de suratı değişmeye başlamıştı. Nesibe yenge bir tutam kızıl saçını kulağının altına sıkıştırdı. "Seçil her davette ona göz kulak olmak için ne çekiyor, bir bilsen. Bu böyle olmaz." Mavi gözleri sinsice kısıldığında yine eve nifak tohumları ekmeye başlamıştı. "Kaç yaşına geldi artık biraz örf adet öğrenmeli."

"Annem ve babam onu bu kadar şımarttıkça nasıl öğrenecek?" Hep olduğu gibi konu beni taşlamak olunca abim Caner'de hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. "Farah Hanım'a bir şey söylemeye gelmiyor ki. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp hemen anne ve babama koştuğu için böyle oldu." Son söyledikleri gözlerimi sızlattı. Eğer bana yaptıkları her şeyi koşa koşa anne ve babama anlatsaydım belki bugün böyle biri olmazdım. Caner'in bana attığı dayakların birini bile annem ve babam bilmiyordu.

Amcam Kerim benden hoşlanmıyordu çünkü onun hakkı olan tüm serveti babamın bana, yani bir kıza bırakmasından korkuyordu. Yengem Nesibe ise anneme sataşmak için açığımı arayıp duruyordu. Kızları Seçil'in benden nefret etmesinin nedeni de anne ve babamın beni sevdiği gibi kendi ailesi

tarafından sevilmediğini düşünmesiydi. Abim Caner'in bana zorbalık yapmasının nedenine gelirsek... Babamın başka bir kadındaki çocuğu olmasıydı.

Onun hak ettiği saygınlığı benim aldığımı düşünüp benden nefret ediyordu. Bir kumanın çocuğu olmayı kaldıramıyordu. Benden on yaş büyük olmasına rağmen Caner sorumsuz herifin tekiydi. Uyuşturucu ve alkolden tek bir gününü bile ayık geçirmiyordu. Evli olmasına rağmen her gününü farklı bir kadınla geçiren, kumar masalarında sabahlayan biriydi. Benden o kadar çok nefret ediyordu ki onun evde olduğu zamanlarda odamdan hiç çıkmıyordum.

Anne ve babamın olmadığı her yerde bana şiddet uygulamaktan çekinmiyordu. Caner abim benim en büyük kabusumdu. Ona bakınca bile ondan korkuyordum. Belli ki birileri yine onu benzetmişti. Kahverengi saçlarının her bir tutamı dağılmıştı, üstelik alnında da yara bandı vardı. Ela gözlerine kan toplandığı için korkunç bakıyordu. Sağ gözünün altı yoğun bir darbeyle kızardığı için muhtemelen yarına moraracaktı.

Patlayan dudağından çenesine süzülen kanı silse de izi kalmıştı. Kravatı boynunda sarkıyor, beyaz gömleğinde yer yer kan görünüyordu. Yemek masasına oturmadan önce üzerini değiştirmeye bile zahmet etmemişti. Caner'i ilk kez birileri tarafından benzetilmiş bir halde görmüyordum çünkü o hep eve böyle geliyordu. "Ne bakıyorsun dik dik?" deyince hemen başımı eğdim. Bana kızmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Abimin beni terslemesiyle yanımda oturan babamın vücudu gerildi. "Kuyruk acını kızdan çıkarma!" Babamda Caner'in asla beni kardeşi olarak görmeyeceğini iyi biliyordu.

Annem babamın ilk ve tek karısıydı. Evlendikten sonra ikisinin uzun süre çocuğu olmamıştı. Diyarbakır'daki aile büyüklerimiz çocuk konusunda ısrarlarını sürdürünce babam mecburen annemin üzerine kuma getirmek zorunda kalmıştı. Elmas anneden bir çocuğu olmuştu ve o da Caner'di. Ancak babam Elmas anneyi hiç sevmemişti. Caner'i alıp Elmas anneyi Diyarbakır'da bırakması acımasızlık gibi görünebilir ancak Elmas anne de babamı hiç sevmemişti.

Babamdan uzak Diyarbakır'daki konağımızda hanıma ağa olmakla daha çok ilgileniyordu. Annem buranın hanımıydı, Elmas anne de oranın. Açıkçası ikisinin yan yana gelmesini hiç istemiyordum çünkü annem ve Elmas anne ne zaman bir araya gelse kıyamet kopuyordu. Sadece bayramlarda ve özel günlerde bir araya geliyorlardı ancak bu olduğunda bile saklanacak yer arıyorduk.

Bir tek ben değil öyle anlarda Caner bile kaçacak yer arıyordu çünkü Elmas anne çok adaletli bir kadındı. Ne zaman Caner'in bana kötü davrandığını görse öz oğlunun canına okumaktan çekinmiyordu. Kendi iyiliğim için bunu annemin yanında asla itiraf etmeyeceğim ama Elmas anneyi seviyordum. Evli bir adamın kuması olmayı hiç istememişti ancak babamın teyze kızlarından biri olduğu için ailesi onu zorlamıştı.

Babamın İstanbullu bir kadınla evlenmesini sindiremeyen aile büyüklerimiz ikinci evliliğinin aileden biriyle olmasını uygun görmüşlerdi. Annemin kısır olduğuna çok eminlermiş ancak Caner on yaşlarına geldiğinde annem bana hamile kalarak herkese yanıldığını göstermiş. Bana bile birçok tedaviden sonra hamile kalabildiği için benden başka hiç çocukları olmadı. Babamsa bir erkekten sonra kız çocuğunun yeterli olduğunu düşünüyordu.

Ailemizde bir tek babamın sadece iki çocuğu vardı. Kerim amcamın bile Seçil'den başka üç çocuğu vardı. En büyük oğlu Doğan abi arada sırada eve uğrardı ama abimin aksine sorumluluk sahibi ve iyi biriydi. Seçil ikinci çocuktu ve üçüncü çocukları Baran abiyi geçen yıl bir araba kazasında kaybetmiştik. Seçil'den üç yaş küçük olan Aksa benim en sevdiklerimden biriydi. İki yıl önce evden kaçarak soyadını değiştirdiği için herkes tarafından dışlanmıştı.

İyi yönden bakarsak biriyle evlenerek soyadını değiştirmemişti. Amcam onu zorla evlendirmeye kalkışınca evden kaçıp mahkemeye başvurarak soyadını değiştirmişti. Bu Tozlu ailesine karşı yaptığı bir darbeydi. İki yıldır köşe bucak her yerde onu arıyorlardı ancak onu bulamıyorlardı. Aksa ona gizlice gönderdiğim paralarla farklı bir soyadı altında bizimkilerden saklanıyordu. Babam bile ona çok kızgın olduğu için Aksa'ya gizlice para gönderdiğimi bilmiyorlardı. Aksa'yı bulurlarsa amcamın gözünü bile kırpmadan onu öldüreceğini biliyorum.

"Bakıyorum da konu Farah olunca herkesin dili pek uzuyor." Babam çatal ve bıçağı usulca masaya bırakıp başını kaldırdı. "Farah'ın tek kusuru asosyalliği peki, ya sizlerinki?"

Babam ailenin liderine yaraşır bir şekilde arkasına yaslanıp masadakilere sırasıyla baktı. "Yeterince Farah'ın kusurlarından bahsettik, birazda sizden bahsedelim." Gözleri annemin yağ tulumu eltisini buldu. "Mesela sen, Nesibe?" diyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Daha kaç ocağı kurutacaksın?" Yengemin gözlerinin içine bakarak, "Çenen yüzünden kendi kızını evden kaçırdın şimdi sıra benimkine mi geldi?" dediğinde sesi buz gibiydi.

Yengemin suratının rengi atınca babamın bakışları bir sonraki hedefini buldu. "Belki de biraz Caner'den bahsetmeliyiz?" Ellerini masada birleştirerek kahverengi gözlerini abimin hırçın gözlerine dikti. "Gerçi Caner hangi kusurunun hesabını verecek ki?" Bakışlarıyla abimi ezerken onu küçümseyerek güldü. "İçki, kumar, kadın ve daha birçok şey." Tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Oğlumda ne bok arasan var." Abim ağzını açıp hiçbir şey diyemedi.

Babam sırasıyla masadakilere haddini bildirirken bu sefer amcama baktı. "İşler nasıl gidiyor, Kerim? Geçen ay çok karlı bir iş var diyerek benden yüklü miktarda para aldın ama bir daha o işin konusu açılmadı. Parayı almadan önce dilinden düşürmediğin şu işten bahsetmek ister misin" Amcam bakışlarını kaçırınca o işi de batırdığını anladık. Sürekli yeni iş fırsatlarıyla babama geliyor, sırf bir baltaya sap olsun diye babam ona istediği parayı veriyordu. Ancak amcam her işi eline yüzüne bulaştırıyordu.

Ve son olarak babamın sert bakışları Seçil'i buldu. "Farah'ın arkasını toplamak veya ona göz kulak olmak sana kalmadı." Masadaki eli yumruk olurken sert bakışlarıyla sinirini çok belli ediyordu. "Farah'a bir ders verilecekse annesiyle biz veririz. Kızım konusunda bir daha haddini sakın aşma." Masadaki elini sıkmaktan parmak boğumları beyazlaşmıştı. "Kendi kardeşine bile yapmadığın ablalığı benim kızıma yapıyormuş gibi davranma. Sarkacı Farah'a geri vermezsen sabah ilk uçakla Diyarbakır'a dönersin."

Seçil hızlıca başını sallayarak ona itaat etti. İçindeki hasetliği gizlemeye çalışarak kendi anne ve babasına baktı. Hiçbir zaman beni böyle

savunmadınız dercesine ailesine baktıktan sonra masadan kalktı. "Ben doydum size afiyet olsun." Seçil gittikten sonra abimde bir bahaneyle masadan kalkmıştı. Daha sonra Yonca yenge, amcam ve Nesibe yengemde bir şeyler uydurarak gitti. Babam her birini laflarıyla doyurduğu için yemek yiyecek halde değillerdi.

Masada sadece annem ve babamla kalmıştım. Tüm bunlara ben sebep olduğum için sıra bana gelmiş gibi babam gözlerini bana dikince ürktüm. "Baba," diyerek hemen koluna yapıştım. "Bir daha yapmam çok üzgünüm."

Her defasında benim yüzümden evdekilerle sorun yaşadığı için keyifsiz bir sesle, "Yemeğini ye, Farah," diyerek kolunu çekti. Ayağa kalkıp o da masadan ayrılınca nemli gözlerle arkasından bakıyordum. Onu üzmek istememiştim.

Babam gidince üzgün bakışlarımı anneme diktim. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi keyifli bir şekilde yemeğini yiyordu. "Anne üzgün hissediyorum."

Çatalını brokoliye batırırken güldü. "Hissetmelisin de."

Suratım asıldı. "Babamı gücendirdim."

Rahatça omuzlarını silkti. "Bana bulaşmadığı sürece herkese ana avrat sövebilir."

İğneleyici bir ifadeyle, "Ya anama da söverse?" diye sordum.

Güldü. "Sövmekten daha fazlasını yaptığı için gözlüklü bir ördeğimiz var."

Yanaklarım ısınmaya başladı. "Yani anama sövsün öyle mi?"

"Sende onun anasına söv, Farah. Beni savunman gerekiyor."

"Babamın anasına mı söveyim?"

Gözlerini belertti. "Kendi anana mı sövdüreceksin? Bana sövdür diye mi seni doğurdum?"

"Ben kimseye sövmeyeceğim."

Şiddetle karşı çıktı. "Hayır, birileri anneciğine söverse sende onların annesine söveceksin."

Hayretler içinde kalarak ona bakıyordum. "Konuyu yine nasıl kendine bağladın, aklım almıyor."

"Hayatım ben Demet Tozlu'yum," diyerek göğsünü kabarttı. "Her konu bana bağlanmalı çünkü dünya benim etrafımda dönüyor."

"Şu özgüvenine hayranım."

Üzgünce dudaklarını büktü. "Sende olmadığı için ne yazık ki ben hayran olunacak bir şey göremiyorum."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Nesibe'nin orospu kızına gereken cevabı vermediğin her an benim de kalbim kırılıyor."

"Anne!"

"Pekâlâ, Seçil sürtüğü."

"Böyle deyince de çok çirkin! Hiç yakışıyor mu senin gibi klas bir kadına?"

"Seçil kaşarı nasıl?"

"Anne!"

"Hayatım kaşarın daha altı yok ki ben ne yapayım," deyince sinirden gülerek önüme döndüm.

Demet Tozlu insanı deli ederdi.

***

Çoğu zaman baba tarafındaki akrabalarımdan hoşlanmazdım çünkü büyük bir bölümü fazla ukala ve sinir bozucuydu. Bazıları kendi evlerinden çok bizim evimizde zaman geçirirdi. Seçil'de onlardan biriydi. Dün sarkacımı verdikten sonra bu sabah babama gidip aramızdaki sorunu halletmek istediğini söylemişti. Babama şirinlik yapıp benimle kız kıza zaman geçirmek istediğini söylediğinde onunla gelmek istememiştim. Ancak babam onun tatlı sözlerine kanmış, annemse biraz dışarıda vakit geçirmemin beni sosyalleştireceğini düşünmüştü.

Yanımıza birçok koruma vererek dışarı çıkmamamıza izin verdiklerinde bir an gerçekten Seçil'in benimle vakit geçirmek istediğini düşünmüştüm. Ancak dün olanlardan sonra bana kızgın olduğu için günün yarısını bana eziyet etmekle geçirmişti. Sürekli alışveriş yapıp durdu ve her defasında korumaları dışarıda bıraktığı için paketlerini bana taşıttırdı. Tabii tüm bu süre zarfında çenesini iki dakika kapatıp beni rencide etmeyi bırakmadı.

Tam bitti bu işkence artık eve döneceğiz diye düşünmüşken bu seferde farklı bir alışveriş merkezine girmişti. Bu yer Kalender'lere aitti. İçeri girdiğimizden beri korkudan tir tir titriyordum. "Seçil abla bu yer hasımlarımıza ait," derken elimde onun paketleri ve çantası vardı. Çantasını kadar her şeyi bana taşıttırıyordu. "Abla başımız belaya girmeden gidelim buradan."

"Bu kadar korkak olma, Farah," diyerek önümde salına salına yürümeye başladı. "Sen bir Kürt kızısın ama tüm genlerini sosyetik annenden almış gibisin. Birazcık bile bizim tarafa çekseydin bu kadar korkak olmazdın. Uğrayıp bir şeyler aldık diye bizi dışarı atacak değiller ya. Ayrıca bana abla deyip durma senden sadece üç yaş büyüğüm."

Nefesimi bıkkınlıkla verdiğimde korkuyla etrafıma bakıyordum. Her an bir yerlerde Kalender'lerden biri çıkacak diye ödüm kopuyordu. Umarım babamın bundan haberi olmazdı. Yürüyen merdivenlerden çıkarken benden üç basamak yukarıda duruyordu. Bense ellerimdeki paketlerle üç adım arkasında onu takip ediyordum. Ne durumda olduğumu görmek için başını çevirip bana baktığında bir eli yine saçlarındaydı.

Seçil'in kendinde en sevdiği şey kızıl saçlarıydı, en nefret ettiği şeyse ela gözleriydi. Ona göre tüm kızıllar ya mavi gözlü olmalıydı ya da yeşil.

Gözleri istediği renkte olmadığı için onlardan nefret eder, çoğu zaman yeşil veya mavi lens takardı. Tıpkı şu anda da gözlerinde mavi lens olduğu gibi göz rengi sık sık değişiyordu. "Duyduğuma göre üst katta çok güzel bir kuyumcu varmış," dediğinde heyecanı gözlerine yansıyordu. "Kıyafet sorununu hallettik şimdi sıra mücevherlerde." Mücevherlere olan doyumsuzluğu sinir bozucuydu.

Yanaklarımın içini havayla doldurarak ona elimdeki paketleri gösterdim. "Tüm bunlar ne için?"

"Sen şaka mısın, Farah?" Gözlerini irileştirdiğinde bana dünyadaki en garip yaratıkmışım gibi bakıyordu. "Yarın bölge liderlerinden Gurur Kalender'in nişanı var. Tozlu ailesiyle kanlı bıçaklı olabilirler ama Kalender'ler bizi de nişana davet etti çünkü babanda bir bölge lideri. Oraya en güzel halimle gitmek istiyorum." Tüm bu yaygaranın sebebi şimdi anlaşıldı.

Gurur ile olan o ilk karşılaşmamızdan sonraki günlerde de onu birkaç kez görmüştüm. Annemin beni zoraki bir şekilde götürdüğü o birkaç davette Gurur ve Leyla'da vardı. Her defasında insanlardan uzak bir yere saklandığım için ikisiyle aynı masada hiç bulunmadım. Katıldığım son davette merdivenleri çıkarken Gurur'da iniyordu. Bir kez olsun bana bakmadan yanımdan geçerek aşağıya inmişti. Bir köşkün arka bahçesinde karşılaştığı o kız olduğumu hatırladığından bile emin değilim.

Bir üst kata çıktığımızda elimdeki paketlerle sızlanıp duruyordum. "Neden kimse sessiz sedasız bir şeyleri kutlamıyor veya nişanlanıp evlenmiyor ki? Cemiyetteki herkesin düğününe ve nişanına katılacak mıyız?" Babam keşke beni yurtdışına falan gönderse o zaman biterdi tüm bu işkence. Anne ve babamı bu kadar çok sevmeseydim belki bende Aksa gibi evden kaçıp onun yanına yerleşirdim. Kuzenim İsviçrelerde keyfine bakarken ben burada sürünüyordum.

"Şikâyet etmesi gereken son kişi bile değilsin, Farah." Bir hanım ağa gibi önde yürüyen Seçil, annemin onun annesine yaptığı şeyi o da bana yapıyordu. Beni sözleriyle eziyordu. "Sen yine eski püskü kıyafetler içinde bir yerlere saklanıp durursun. Senin yerine birilerinin Tozlu ailesinin itibarını koruması gerekiyor." Tozlu ailesi için bir utanç kaynağı olduğumu daha iyi hissettiremezdi.

Seçil kuyumcuya girdiğinde ayaklarımı yere vura vura mecburen onu takip ettim. "Eve gidip seneye kadar odamdan hiç çıkmamayı istiyorum." İzin verseler bunu yapardım. Kendimde bu potansiyeli görüyordum.

İçeri girdiğimizde gördüğüm kişilerle adımlarım yere çivilendi. Bugün içinde görmeyi asla beklemediğim ikiliye soluğum tutarak bakıyordum. Gurur ve onunla aynı yaşta olan yeğeni Karun Kalender buradaydı. Vitrinin üzerine dizili olan mücevherlere bakarken ikisi de bize dönünce nabzım hızlandı. Seçil bizi onlara ait bir yere getirmişken bu karşılaşma kaçınılmazdı. Seçil üç adım önümdeydi ancak onlar Seçil'e fazladan bir saniye bile bakmadan doğrudan gözlerini bana dikmişlerdi.

İlk baktıkları kişi neden benim?

Gurur'un üzerimdeki yeşil gözlerinden kaçmanın bir yolu yoktu. İlk karşılaşmamızı saymazsak şu zamana kadar doğrudan bana hiç bakmamıştı. Bakmak şöyle dursun benim farkımda bile olmamıştı. Şimdi ise gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bu sefer üzerinde siyah bir gömlek vardı ve ütülü siyah pantolon. Gömleğinin manşetlerini birkaç kat topladığı için kalın bilekleri görünüyordu. Elinde kırmızı bir kadife kutu tutuyordu. Belki de yarınki nişan için Leyla'ya hediye alacaktı.

Uzun süre ona bakmam yanlış anlaşılacağı için başımı çevirip Karun'a baktım. Karun ile göz göze gelince içim ürperdi. Bakışları buz gibiydi. Karun'un mavilerine bakan herkesin vücudunda bir ürperti oluştuğuna eminim çünkü soğuk bakışlarıyla insanda üşüme hissi yaratıyordu. Gerçek anlamda bir buz kütlesiydi. Etrafına yaydığı bu soğuk havadan en çok o nasibini alıyormuş gibi yaz kış ceketini hiç çıkarmazdı.

Karun'u ceketsiz görebilen birilerinin olduğunu hiç sanmıyorum. Boğucu ve sıcak havalarda bile takım elbisesinin ceketi hep üstünde olurdu. Korku ve gerginlikten dilimi yutmuş bir halde ona bakıyordum. Ona baktıkça kadınlarla ne sorunu olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yaşlı genç her kadının hayalini süsleyen biriydi ancak kimseyle ilgilenmiyordu. Masmavi gözleri şimdi olduğu gibi kolay kolay birine doğrudan bakmazdı. Karun Kalender'in mavileri çoğunlukla insanı üşütür, içini titretirdi.

Gür kumral saçlarının kendine has bir ışıltısı olduğu için mavi gözleriyle birleşince ortaya muazzam bir manzara çıkıyordu. Erkeksi yüz hatları ve sert bakışları ister istemez ona bakan herkese iç çektiriyordu. Kimin yanında dursa onu gölgesinde bırakacak kadar uzun ve heybetli bir vücudu vardı. Onunla yarışabilecek biri varsa o da Gurur'du. İkisinden hangisinin daha çok yakışıklı olduğunu kestirmek kolay değildi.

Gözlerim sık sık amca ve yeğen arasında gidip geliyor, Karadeniz erkeklerinin neden bu kadar büyüleyici olduğunu sorgulayıp duruyordum. Onlara bakan herkes kardeş olduklarını düşünür, kimsenin aklına amca ve yeğen oldukları gelmezdi. Oysaki Karun amcasından beş ay büyüktü. İkisini yan yana görünce Seçil bile onların büyüsüne kapılıp, "Merhaba," dedi gereksiz bir samimiyetle. "Kırk yıl düşünsem sizinle burada karşılaşacağım aklıma gelmezdi." Gözlerinin içi parıldayarak gülümsedi. "Ne güzel bir tesadüf."

Eğer Seçil'in yıllardır birine platonikçe âşık olduğunu bilmeseydim bu karşılaşmayı planladığını düşünürdüm çünkü onları burada gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Uzun yıllardır sırılsıklam âşık olduğu ve hepimizden sır gibi sakladığı biri vardı. Sırf onun için kapıya gelen tüm taliplerini reddediyordu. O kişiyi umutsuzca severken Kalender'ler ile bir işi olacağını sanmıyorum. Gerçi olsa bile babam ve amcam buna izin vermezdi. Kalender'ler ile aynı havayı solumamızdan bile hoşlanmazlardı.

İkisi de Seçil'in Ümit Tozlu'nun yeğeni olduğunu biliyor olmalı ki ona başıyla küçük bir selam verdiler. Bunu yaparken ikisinin de yüzü ifadesizdi. Onlara ait bir yerde olduğumuz için bizi yaka paça dışarı attıracaklarını düşünürken Karun, "Nejat," diyerek onların önünde eğilip bükülen adama döndü. "Hanımları bekletmeyelim," dedi kibar ve hissiz bir sesle. "Önce onlarla ilgilen bizim acelemiz yok."

Burayı işleten adam hemen yanımıza gelip büyük bir saygıyla, "Hoş geldiniz," diyerek bizi gayet iyi karşıladı. Bunda Karun'un etkisi de büyüktü. "Buyurun şöyle geçin." Bize köşedeki koltukları işaret ederken, "Nasıl bir şey bakmıştınız?" diye sordu. Son sözleri söylerken gözleri bende durunca Seçil, "Ay o bir şey bakmayacak," dedi şımarık ve birazda cilveli bir sesle. "Ben kendime birkaç şey bakacaktım."

"O neden bakmıyor?" Gurur'un sesini duyunca başımı hızla kaldırdım. Soru sorduğu kişi Seçil'di ancak cevap belediği kişi bendim.

Yeşil hareleri baştan ayağa beni süzmeye başlayınca yerimden rahatsızca kıpırdandım. Bir kalemle gelişigüzel tutturduğum saçlarıma baktıkça gerginliğim biraz daha artıyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerime bile düz gözlerle bakmıştı. Makyajın emaresi olmayan yüzümde oyalanan bakışları tedirgin olmama neden oluyordu. Üzerimdeki beyaz tişörte, siyah yün hırkaya ve dar pantolonuma hissiz gözlerle baktı.

Önü açık hırkam bile dizlerimin hizasındaydı çünkü dar pantolon giyince kalçamın şekli ortaya çıksın istemiyordum. Son olarak gözleri iki elimde olan torbalarda oyalandı. Daha sonra bakışlarını hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerini gözlerime kenetledi. Bakışlarının bende yarattığı tedirginlik gözlerime yansımış olmalı ki, "Sorun nedir?" diye sordu düz ifadesiz bir sesle.

Burada olmaktan ne denli rahatsız olduğumu gizlemeden suratımı astım. "Mevzu derin."

Soğuk gözlerinde küçük bir kırılma yaşandı. Yeşillerinin ardından iç ısıtan muzır bir ifade oluştuğunda kalbim hızlanmıştı. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında bir önceki sözlerime atıfta bulunarak, "Konu gözlerin," dedi oyunbaz bir sesle. Nefes alamadım.

Beni hatırlıyordu.

Onun karşısında bulunmanın heyecanını yaşarken derimin altı ısınmaya başlamıştı. Cesaretimi topladım ve daha önce onun yaptığı gibi kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Nesi varmış gözlerimin?" İlk karşılaşmamızda bunu soran oydu.

Karun ve Seçil aramızdaki ilginç diyaloğu izlerken geniş omuzlarını kaldırıp indirdi. "Fazla ürkek bakıyor."

Dudaklarımı sarkıtarak gözlerimi kaçırdım. "Belki de yorgunluktan size öyle geliyor," dediğimde bile sesim o kadar kısık ve çekingendi ki,

kelimeler ağzımdan kerpetenle çıkıyordu. Utana sıkıla ellerimdeki ağır torbaları işaret ettim. "Bunları taşımaktan kollarım ağrıdı."

Umurunda olmayacağına çok emindim ancak beni şaşırtarak yanıma geldi. Seçil'i hayretler içinde bırakarak uzanıp elimdeki tüm paketleri aldı. Nabzım hızlandı. Bunu yapmasını beklemiyordum. "Bunları neden sen taşıyorsun?" diye sorduğunda karşımda olmasının heyecanı ve bana yardım etmesinin şaşkınlığını yaşıyordum. "Benim işim bu," dedim aptal gibi. "Seçil Hanım'ın hizmetçisiyim." Kuzenimin beni köle gibi çalıştırdığını itiraf etmek yerine böyle bir yalan söylemeyi uygun gördüm.

Ona hizmetçi olduğumu söylediğim an Karun ile göz göze geldiler. İkisinin bakışları kesiştiğinde sanki gözleriyle konuşuyorlardı. Onların bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler vardı. Daha sonra bana döndüğünde gözlerinde apaçık bir alay belirdi. "Demek Seçil Hanım'ın hizmetçisisin?"

Ellerindeki alışveriş torbalarını bir kenara bırakıp yönünü Seçil'e çevirdiğinde, Seçil'in hızlanan kalbini duyduğuma neredeyse yemin edebilirim. "Sen ne alacağına karar verene kadar hizmetçini ödünç almamın sakıncası var mı?" diye sordu. Ben şaşkınlıktan çığır açarken Seçil'in yüzünde hülyalı bir ifade oluştu. Gurur'un ona bakıp onunla konuşması bile tarihi bir olaymış gibi davranması benim hayal ürünüm olamazdı. Bu bakışta neyin nesiydi? Yıllardır platoniği olduğu o adamı iki dakikada unutmuş gibiydi.

"Tabii," derken heyecanı sesine yansıyordu. "Sen nasıl istersen." Bir dakika, ne? Sen nasıl istersen mi? İki dakikada beni sattı mı? Onu babama söyleyeceğim!

Hayır, söylemeyeceğim çünkü bunu yaparsam o da babama yine kendimi bir hizmetçi olarak tanıttığımı söylerdi. Suratım artık ne haldeyse Gurur ve Karun bana baktıkça gülmemeye çalışıyordu. Oldukça eğlendiklerini söyleyebilirim. Gurur'un yeşilleri alaycılığıyla beni ürkütürken kapıyı işaret etti. "Bir alt katta içecek ve yemeklerin olduğu yerler var. Bana yiyecek bir şeyler getirir misin?"

"Hayır."

"Bana yiyecek bir şeyler getir."

"Tamam."

Kabul ettiğimi fark edince ağzım bir karış açıldı. "Ben mi getireyim?"

"Ben mi getireyim?" Hınzır gözlerle bakarken işaret parmağının ucunu bana doğrulttu. "Hizmetçi olan sensin ben değilim."

"Ama şey..."

"Bende yiyecek bir şeyler alırım," diyen Karun gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. "Sıcak olsun."

Yutkundum. "Onu da mı ben getireyim?"

Gurur'un gözleri keyifli bir şekilde bakarken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Midemiz kazındı ikimize de bir şeyler getir." Cüzdanını çıkartıp avucuma biraz para tutuşturdu. "Yetmezse söyle."

Başımı eğip elimdeki paraya baktım, sonra da ona. Şoke olmuş gibi bir paraya bakıyordum bir de ona. Avucumda altı tane iki yüzlük vardı. "Bu-bunlar fazla değil mi?" Sanki tek sorunum buymuş gibi bunu sormam yok mu!

"Kalanı bahşiş." Beni utandırmaktan zevk alıyormuş gibi saçımı tutan kalemi işaret etti. "Belki kendine yenisini alırsın." Omurgama soğuk bir his göndererek gözlerime baktı. "Ucunu kemirmediğin bir kalem alabilirsin mesela." Eğer ondan bu kadar korkmasaydım belki ona ters bir cevap verebilirdim.

Ona bakarken düzensiz nefesim kulağımda uğulduyordu. Ters bir şey söyleyip de bana sarmasını istemediğim için elimdeki paraları sıkarak yürüdüm. Gözlerinin önünde paraları cam vitrinin üzerine bırakıp tek kelime etmeden dışarı çıktım. Somurtarak yürüyen merdivene ilerlerken neredeyse ağlayacaktım. "Birinin hizmetçi olduğunu duyunca kim onu hemen çalıştırmaya kalkışır ki?"

Aşağıya inip iki pizza alarak yukarı çıktım. İçeri girdiğimde Gurur buradaki koltuklardan birinde oturuyor, elindeki telefonla bir şeyler yapıyordu. Karun ise sırf bir şeylerle meşgul olduğunu göstermek için bulduğu bir kataloğu karıştırıyordu. İkisinin bir şeylerle ilgileniyormuş gibi görünmesinin tek nedeni Seçil'di. Kuyumcuda çalışan adam Seçil'e bazı mücevherle gösterdikçe Seçil, "Ay bilemedim ki," diyerek Gurur ve Karun'a dönüyor, onların fikrini almaya çalışıyordu. Ancak ikisi de onu görmezden gelmenin bir yolunu bulmuşa benziyordu.

Elimdeki pizza paketleriyle içeri girdiğimde ikisinin bakışları anında beni buldu. Pizza paketlerine bakınca yakışıklı suratlarında gözle görülür bir memnuniyetsizlik oluştu. Karun yüzünü buruşturmamaya çalışarak, "Ben pizza sevmem küçük ördek," deyince kaskatı kesildim. Bir tek annem ve babam bana ördek derdi. Kim olduğumu bilmeyen birinin söylediği bu hitap şekli tesadüf olamazdı. Kahretsin kimin kızı olduğumu biliyorlar mı?

Sertçe yutkunduğumda Gurur sakince ona bakıp, "Herkese ördek demeyi bırakmalısın," deyince omuzlarım gevşedi, rahat bir nefes aldım. Sanırım Karun'un ördek dediği ilk kişi ben değildim. Bu da kim olduğumu bilmediklerini gösteriyordu. Gurur bir süre yüzümü inceleyip sırıttı. "Her ne kadar bir ördeğe benziyor olsa da."

Suratım asıldı. "Çirkin bir ördek mi?"

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Çirkin olmanın yakınında bile değilsin." Kalbim şiddetle hızlandı. Öylesine söylediği şeyler kalbimin atışını değiştirmeye yetmişti.

Gurur elimde tuttuğum paketleri işaret ederek, "Bende pizza sevmem," diyerek telefonu cebine koydu. "Başka şeyler getir."

"Ne istediğinizi söylerseniz işimi kolaylaştırırsınız."

Karun ellerini pantolonunun ceplerine koyarak bana yan bir bakış attı. "Bunu neden yapalım? Senin işin bizim gibi piçleri memnun etmek çünkü hizmetçiler böyle yapar. Bir hizmetçi bunu zaten bilir." Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Yoksa bir hizmetçi değil misin?"

Taş kesildiğimde Gurur'un bakışlarında tehlikeli bir parıltı geçti. "Öyle olmasa neden bize yalan söylesin ki?" Gözlerini gözlerime dikerek korkudan nefesimi kesti. "Herkes bize yalan söylenilmeyeceğini iyi bilir." Ecel terleri döktüm.

Hemen onlara sırtımı dönüp, "Ben yemeklerinizi getireyim," diyerek kapıya yürüdüm. Pizza paketlerini oraya bırakıp kaçarcasına dışarı çıktım. Başıma nasıl bir bela aldığımı hiç bilmiyorum! Umarım bu işkence bir an önce son bulurdu.

Bir saat sonra.

"Onları babama söyleyeceğim!" Elimdeki paketlerle kuyumcuya doğru yürürken gördüğüm işkence yüzünden ağlamak üzereydim. Amca ve yeğen bir saattir beni köle gibi çalıştırıyorlardı.

Yemek olarak ne istediklerini bir türlü söylemedikleri için onlara ne getirsem beğenmiyorlardı. Kaç kez aşağı inip yukarı çıktım, hiç bilmiyorum. Koskoca adamlar işi gücü bırakmış benimle uğraşıyorlardı. Seçil ise onlarla aynı havayı solumaktan bile büyük bir haz alıyormuş gibi hâlâ ne alacağına karar verememişti. İstediği mücevheri alsa buradan çekip gidecektik ama kuzenim bir türlü bir şeyler seçmiyordu.

Elimdeki poşetlerle içeri girdiğimde ikisi de Seçil'den kurtulmak ister gibi yine telefon ve katalogla ilgileniyordu. Ancak beni gördükleri an ellerindeki şeyleri hemen bırakınca bu Seçil'in kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Onunla konuşmaktansa benimle uğraşmayı daha çok sevmiş gibi görünüyorlardı. Onlara elimdeki poşetleri işaret ettim. "Menüdeki son şey bunlar."

"Ben onu yemem," dedi Gurur.

"Bende yemem," dedi Karun.

Ve ben afallayarak ikisine bakmaya başladım. "Ama daha ne aldığımı duymadınız?"

Gurur'un gözlerinde insanın içini ısıtan muzır bir ifade geçti. "Sen bu yemek işini doğru şekilde yapamıyorsun. Bari bize iki çay getir."

Karun başını omuzuna doğru eğerek onu onayladı. "Çayım iki şekerli olsun." Bendeki nasıl bir sabır, hiç bilmiyorum.

Sızlanarak, "Ama abi-" dediğimde Karun inadından taviz vermeyerek, "İki şekerli dedim küçük ördek," deyince somurtarak başımı salladım. Bunların Laz inadından bıkmıştım.

Gurur arkasına yaslanarak kolunu dinlendirmek için koltuğun kenarına koydu. "Benimki tek şekerli."

Suratım düşerek ona da başımı salladığımda alaycı gözlerle baktı. "Bana da abi demek yok mu?"

Düşüncesi bile oldukça rahatsız ediciydi. "Babamın oğlu değilsin niye abi diyeyim?" dediğim an hemen dilimi ısırdım. Bazen kontrolüm dışı saçmaladığım oluyordu.

Oturduğu yerden dikleşerek dikkatli gözlerle bana bakınca, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım. Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan başıyla Karun'u işaret etti. "O senin babanın oğlu mu?"

"Değil," diye fısıldadım.

Son derece sakin bir sesle, "O zaman neden ona abi diyorsun da bana demiyorsun?" diye sordu.

Dürüstçe, "Bilmem," dedikten hemen sonra ona sırtımı döndüm. Bu konuda beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeden aceleyle dışarı çıkmıştım.

Benden istedikleri çayı almak için giderken içimden kendime kızıyordum. Karun'a abi demek daha kolaydı ancak Gurur için aynı şeyleri söyleyemem.

Aşağıya inip çay almak için sıraya girdim. Burada kahve satıyorlarsa çayda olmalıydı. Düşündüğümden daha uzun bir kuyruk vardı. Nefesimi bıkkınlıkla verip sıranın bana ne zaman geleceğini düşünmeye başladım.

Sıranın bana gelmesini beklerken burnuma gelen alkol kokusuyla başımı çevirip arkaya baktım. İri yarı bir adamın arkamda sıraya girdiğini gördüm. Adam benim iki katımdı. Ona bakıp durmam yanlış anlaşılacağı için hemen önüme döndüm.

Sanırım hafiften sarhoştu. Gündüz vakti içen tek kişinin abim Caner olduğunu düşünürdüm. Bir an önce sıranın bana gelmesini beklerken ensemde o adamın nefesini hissedince irkilerek arkamı döndüm. Gri gözleri fazlasıyla sarhoş bakarken dudaklarında pişkin bir sırıtma vardı. "Önüne dön yavrum," derken sesindeki gereksiz samimiyet korkudan alkımı aldı. Üstelik bana önüme dönmemi söylerken nefesini yüzüme üflemişti.

Korkuyla kasılırken öndeki kişiye biraz daha yaklaştım fakat arkamdaki adamda bana yaklaştı. Vücudunu hemen arkamda hissedeceğim kadar çok yaklaşmıştı. Onu bu denli cesaretlendiren şey korkaklığım mı yoksa ona ters bir cevap vermemem mi? Elini belimde hissedince neredeyse çığlık atacaktım. Arkadan bana biraz daha yaklaşarak, "Şşş," dedi gevşek bir sesle. "Alt tarafı belini tuttuk ne korkuyorsun? Kahveler benden olsun sen masaya geç."

Belimdeki elini iterek ona döndüm. "Benden uzak durun," dediğimde korkudan sesim o kadar kısık ve zavallı çıkıyordu ki, bu onu daha fazla cesaretlendirdi. Ağzını gere gere, "Sadece kahve içelim dedik, bu kadar ezik olma," dediğinde şoke oldum. Beni taciz eden o değilmiş gibi davranıyordu.

Hemen sıradan çıkıp koşarak buradan uzaklaştım. Yürüyen merdivene bindiğimde peşimden geliyor mu diye sık sık arkamı kontrol ediyordum. O kadar çok korkmuştum ki elinin temasını belimde hissettikçe ağladığımın farkında bile değildim. Orada yaptığı şey iğrençti fakat ben ona sesimi bile yükseltememiştim. Yetersizliğim yüzünden sinirden ağlayarak yukarı çıktım. Kendimden nefret ediyorum! Birazcık herkes gibi olabilsem belki kaçmak yerine ona haddini bildirebilirdim.

Seçil'in olduğu kuyumcuya doğru yürürken aceleyle gözlerimdeki yaşı sildim. Gözlüğümü yeniden takarken bile ellerim çok titriyordu. Gündüz vakti uluorta bir yerde tacize uğramıştım. İçeri girmeden önce birkaç kez derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Kuyumcudan içeri adımımı attım ama içeri girmek yerine kapının önünde dikildim. Seçil bazı

setlere bakıp Gurur ve Karun'a fikrini sorarken ikisi de bıkkın gözlerle ona bakıyordu.

Gurur yüzündeki sıkılmış ifadeyi gizlemek için başını çevirince beni gördü. Gözle görülür bir şekilde yüzündeki sıkkın ifade dağıldı. Sanki asıl eğlencesini bulmuş gibiydi. "Çayım nerede?" demişti ki gözleri gözlerimi bulunca eğlenen ifadesi kayboldu. Bir anda ciddileşti. "Ağladın mı sen?"

Bana doğru bir adım atınca hemen arkaya çekildim. Bunu görünce Gurur durdu, Karun yürüyüp onun yanındaki yerini aldı. Şimdi ikisi de son derece ciddi bir şekilde kızaran gözlerime bakıyordu. Bir terslik olduğunu hemen anlamışlardı. Onların bakışlarından kurtulmak için yalvaran gözlerle Seçil'e döndüm. "Eve gidelim," diye fısıldadım. Aşağıda olanları hatırladıkça her an tekrar ağlayabilirdim. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Siktir et evi, önce soruma cevap ver." Gurur buz gibi gözlerle beni sindirirken oldukça ciddi görünüyordu. "Kim ağlattı seni?"

Bunun cevabını almadıkça gitmeme izin vermeyecekti. Bunu bakışlarıyla fazla belli ediyordu. Önümde birleştirdiğim ellerimin tırnaklarını çimdirirken gözlerimin ardı sızladı. Tüm bunlar kuzenim Seçil yüzünden başıma gelmişti. Beni zorla evden çıkartıp buraya getirmeseydi bunlar yaşanmazdı. "İçecekler için sıraya girmiştim."

Karun sabırsızca, "Eee?" diye sordu.

"Arkamda bir adam durdu." Bunu söylerken bile sesim kısık ve utanç içinde çıkmıştı.

Gurur'un çenesi kasıldı. "Bir şey mi yaptı sana?"

Gözlerimde bir damla yaş süzülürken yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Arkadan belimi tuttu."

Gurur yanındaki elini sıkarken bakışlarında delici bir ifade geçti. "Belini mi tuttu?" Artık ürkütücü bakacak kadar ciddileşmişti. "Neden?" İnsanın nefesini kesiyordu.

"Bilmiyorum." O adamın aklından geçenleri bilemezdim. "Sadece belimi tutmakla kalmadı." Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmez bir halde burnumu çektim. "Yüzüme üfledi."

Karun'un omuzları gerildi. En az amcası kadar sinirlenmiş görünüyordu. "Sebep?" diye sorduğunda şaşırmadığımı söyleyemem. Kalender erkekleri hiç de bizi anlatıldığı gibi değildi. Onlar sanki kötü değillerdi.

Gurur asabiyet içinde ona bakarak, "Sebebi belli değil mi?" diye onu tersledi. Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde dişlerini sıkarak bana döndü. Gurur'un bakışlarından kaçmamın bir yolu yoktu. Beni kahve almak için aşağıya gönderirken ağlayarak geri dönmemi beklemiyordu. Aslında bu olanlardan onun da suçu vardı. Hizmetçiyim dedim diye beni çalıştırmak zorunda değildi.

Bana böyle baktıkça bu olanların suçlusu benmişim gibi bir yerlere saklanma ihtiyacı hissediyordum. Gözlerini gözlerime dikerek içimi ürpertti. "Başka ne yaptı o siktiğim piçi?" Sesi bir katliamın hemen öncesi gibiydi.

Kontrol edemediğim birkaç damla yaş daha kirpiklerimin arasından süzüldü. "Masaya geç dedi bana."

"Hangi masaya?"

Daha fazla dayanamayıp, "Bilmiyorum," diyerek ağlamaya başladım. "Orada bir sürü masa vardı." O esnada bana hangi masayı işaret ettiğini anlayacak durumda değildim. Ayrıca konumuz masada değildi. Az önce biri beni taciz etmişti.

İfadesi sertleştiğinde dişlerini gıcırdatacak kadar sıkıyordu. "Sonra ne oldu?"

Ağlayarak burnumu sesli bir şekilde çektim. "Ezik dedi bana."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir de ezik dedi sana?"

Dışarıdan bakıldığında muhtemelen kötü arkadaşını babasına şikâyet eden çocuklar gibi görünüyordum ama o da babam gibi davranıyordu. "Sadece ezik de demedi," dediğimde konuşmaktan güçlük çekiyordum. "Yavrum da dedi bana."

Çenesinden bir kas seğirdi. "Başka?"

"Beni korkuttu, sonra da ağlattı."

Kan beynine sıçramış gibi kaşlarını çattı. Boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkartırken bana doğru yürüdü. "Bir de beni ağlatsın bakalım!" Yanıma gelip kolumu tuttu. "Yürü, bana o siktiğim piçini göstereceksin!"

Kolumdan tutarak beni dışarı çıkartırken adımları fazla sabırsız ve hızlıydı. Ne için sabırsızlandığını bilmek bile kanımı donduruyordu. O adamın canına okuyacaktı. Beni yürümeye zorlarken çatık kaşlarla kısa bir an bana baktı. Bakışları değdiği her yerde büyük bir kaos yaratabilirdi. "O piç tüm bunları yaparken sen ne yaptın?"

Adımlarımı ona uydurmaya çalışırken somurttum. "Gelip size söyledim."

"Öncesunde ne yaptun ula!" Sinirlenince şivesi değişiyordu.

"Kime?"

"O evveluyatuni siktiğum kansuzuna!"

"Ondan korkmak dışında ona bir şey yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz?"

"Ben aldum cevabumi, kapataysun çenenu!"

"Benden uzak durun dedim o sayılır mı?"

"Durdu mu?"

"Hayır."

"Demek ki sayılmayi!"

Konuşma şekli çok iyiydi.

Aşağıya indiğimizde Karun ve Seçil'de peşimizden geliyordu. Az önce tacize uğradığım yere onları getirdiğimde Gurur, gömleğinin kollarını bir kat daha toplayarak bana döndü. "Hangisi?"

Sıradakileri kontrol edince o iri adamı sıranın en önünde buldum. Ben yukarı çıkıp derdimi anlatana kadar sıra ona gelmişti. Onu işaret edip, "Orada," dediğim an Gurur yerinden fırladı. Adama yaklaşıp ensesini kavradığı gibi suratını tezgâha çarptı. Sıradaki herkes bağırarak geriye kaçarken Karun'un kıvrılan dudaklarını gördüm. Amcasını izlerken sırıttı. "Tamda bugünün sıkıcı geçtiğini düşünmeye başlamıştım." Eğleniyor mu?

Gurur, tezgâha çarparak burnunu kanattığı adamı yere savurdu. Tacizci sapığa olan bakışları aşağılayıcı ve tiksinti doluydu. "Kalk lan ayağa!" Yüzündeki her kas seğirirken avıyla oynamak isteyen delici bir yanı ortaya çıkmıştı. "Kızları ağlatmasını biliyorsun ya, bir de beni ağlat!"

Adam neye uğradığını anlamazken küfürle karışık, "Senin derdin ne!" diye bağırıp ayağa kalktı. Yanındaki sandalyeyi kaptığı gibi Gurur'un üzerine yürüdü. Ancak daha ona yaklaşmadan Gurur adamın kaburgalarına sert bir tekme atarak onu tekrar yere savurdu. Yerinde hiç kıpırdamadan buz gibi gözlerle, "Kalk!" dedi bir kez daha. "Ben oraya gelirsem senin için çok daha kötüsü olacak!"

Adam ağzından tükürükler saçarak ayağa kalkıp onun üzerine yürüdü. Yumruğunu savurduğunda Gurur onun bileğini havada yakaladı ve kolunu sertçe bükerek adamın arkasına geçti. Gurur'un gözlerinde yıldırımlar çakarken onun bana yaptığı gibi o da nefesini tacizci adamın ensesine verdi. "Şimdi beni iyi dinle orospu evladı! Siktiğim nefesine sahip çık ki kesmeyeyim o nefesi!" Adamın kolunu sırtının arkasında tutarken hiç acımadan bükerek kırdı.

Kemiğin kırılma sesiyle refleks olarak Seçil'in koluna yapıştım. Adamın haykırışı kan donduruyordu. Gurur ise sadistçe onun bileğini daha da bükerken sırıttı. "Eline sahip çık ki kırmayayım!" Onu acıdan ağlatarak kırdığı bileği sertçe büktü. "Bu siktiğim elin bir daha kimsenin karısına kızına uzanmayacak!"

"Artık uzanamaz çünkü onu kırdın," dedi Karun sakince.

Acıdan kıvrandırdığı adamı yeğe fırlatırken psikopatça güldü. "Hatırlatma için sağ ol yeğenim."

Yeğenim lafıyla yüzünü buruşturan Karun, "Siktir git," dedi tersçe. "Senin yeğenin değilim." Amcasının ondan beş ay küçük olmasından nefret ediyormuş gibiydi.

Gurur yerdeki adamın kaburgalarına tekme atıp onu iki büklüm ederken güldü. "Nefret etsen de yeğenimsin." Ayağını kaldırıp adamın karın boşluğuna öyle bir vurdu ki, tacizci herif nefesi kesilerek kan kustu.

Gurur bu yaptığı çok doğal bir şeymiş gibi bir yandan Karun'a laf yetiştiriyor, bir yandan da üzerine eğildiği adama yumruklarını geçiriyordu. Adamın suratını kana bulayan bir yumruktan sonra başını kaldırıp Karun'a sakince baktı. "Tahminen ne zaman bana amca diyeceksin?" Allah aşkına konumuz bu mu?

Ben korkudan baygınlık geçirmek üzereydim ancak Karun yerdeki adamın kanlar içinde kalan halini gördükçe keyifleniyordu. "Sana amca diyeceğim bir gün gelmeyecek." Kan kusan adamı işaret edip Gurur'a çıkardı bakışlarını. Amcasına bakarken ona beni işaret etmişti. "Kıza yaptığı her şeyin karşılığını verdin ama bir şey eksik kaldı." Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Ona yavrum da demiş."

Gurur adamın kanlı suratına bir yumruk daha atarken sinirden güldü. "Ona yavrum demeyeceğim."

Karun kahkaha attı. "Israr ediyorum."

"Siktir git!"

Dehşete kapılarak bu iki akıl hastasına bakıyordum. Tüm bu olanlar onları oldukça eğlendiriyor gibiydi. Bendeki son durumsa kalp krizine doğru gidiyordu. Adamın içler acısı hali nefesimi kesiyor, midemi bulandırarak titrememe neden oluyordu. Beni taciz ettiği için iyi bir dersi hak ettiğini biliyorum ama bu kadarına gereke var mıydı, emin değilim. Gurur ve

Karun'un korumaları buraya gelip tüm bu kalabalığı dağıtmış, insanların görüntü almasını engellemişti. Hatta etrafımıza etten bir duvar örerek bizi çemberin içine almışlardı.

Korumaların arasından geçip çemberin içine giren bir kadın, "Gurur!" dedi sert bir sesle. "Bana kuyumcuda buluşalım dediğinde amacın birilerini benzetmek miydi?" Korku içinde yutkunduğunda kaşları çatıktı. "Kimseyle dalaşmayacağına söz vermiştin." Dikkatli bakınca onun Gurur'un müstakbel nişanlısı Leyla Mahlaz olduğunu gördüm.

Güzel yüzü fazla üzgündü. Yerde kanlar içinde kalan adama baktıkça benimle aynı belirtileri gösteriyordu. Yüzü porselen gibi soluyor, kehribar gözleri titreşiyordu. Teni en az üzerindeki sarı elbise kadar solmaya başlamıştı. Kahverengi saçlarındaki ışıltı korku dolu gözlerinde yoktu. Kalp şeklindeki dudaklarını büzerek yutkunduğunda gördüklerine inanamıyor gibiydi. Kıvrımlı kirpiklerini büyük bir kederle süzerek hayal kırıklığı içinde Gurur'a baktı. "Bu işlerden uzak duracağına söz vermiştin." İnsan Leyla'ya baktıkça ona olan hayranlığı artıyordu çünkü çok zarif ve güzel bir kadındı.

Gurur onu görünce yerdeki adamı yumruklamayı bırakıp hemen ayağa kalktı. Yakalanmış gibi kısık bir sesle küfrederek hemen sevdiği kadının yanına gitti. "Göründüğü gibi değil, Leyla'm."

Ona yaklaşınca Leyla hemen geriye çekilerek aralarına mesafe koydu. "Bana söz vermiştin."

Onu üzdüğünü gördüğü için nefesini sertçe verdi. "Sözümü tutmaya çalışıyorum." Bir mafya lideriyken o sözü uzun süre tutması mümkün değildi. Leyla bunu çok iyi bilmesine rağmen ona neden böyle bir söz verdirdi, anlamıyorum. Babamdan dolayı bildiğim çok iyi bir şey varsa o da bu tür adamların kan ve şiddetten uzak kalamayacağıydı. Ölüm onların hayatının her yerindeydi. İstese de bu hayatı arkalarından bırakıp temiz bir sayfa açamazlardı.

Deneseler bile karanlık dünyaları peşlerinde gelir, onları bir şekilde o dünyanın içine çekerdi. Kadınlar bunun bilincinde olarak onların ya hayatına girerdi ya da çıkardı. Leyla, Gurur'un nasıl bir dünyanın içine

doğduğunu çok iyi bilmesine rağmen yargılayan gözlerle ona bakıyordu. "Sözünü tutuyorsan bu nedir?" Yerdeki adamı ona gösterip dik dik bakmaya başladı. "Bunu kim benzetti o zaman?"

Gurur tüm korumalara neredeyse kahkaha attıracak bir şey yaptı. Başıyla yeğenini gösterdi. "Karun dövdü onu," deyince az kalsın bende gülecektim. Onu döven Karun değildi.

Leyla onun bu kaçışlarına alışık olmalı ki zerre kadar ona inanmadı. "Karun değil onun yanında sen vardın."

Gurur güzel sevgilisinin yüzüne bakarken gözlerindeki sertlikten eser yoktu. Bakışları biraz daha yumuşadığında boğazını temizledi. "Karun onu benzettiği için adamı uyandırmaya çalışıyordum." Masumca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tam o esnada sen geldin." Bir an gözlerime fazla sevimli gelmeye başlamıştı lakin Gurur gibi tehlikeli ve sert çehresi olan bir adam sevimli olmaktan çok uzaktı.

Şüpheci bir ifadeyle Leyla'nın gözleri kısıldığında bu konuyu uzatmakta ısrarcıydı. "Ayağınla tekme atıyordun ona!" Sanki sorun yerdeki adam değildi. Emin değilim ama Gurur'a karşı kullanacağı bir koz bulmuş gibi davranıyordu. Ne kadar doğru, bilmiyorum ancak Leyla kapris yapıp onu peşinden koşturacak bir şey yakalamış gibi davranıyordu.

Herkesin içinde Gurur Kalender gibi birinden hesap sormak egosunu okşuyormuş gibi gözlerinde gizleyemediği bir kibir vardı. "Ona tekme attığını gördüm."

Bu tür tartışmalarla Leyla onu canından bezdiriyormuş gibi Gurur'un yüzünde bıkkın bir ifade vardı. Ona gerçeği söylerse Leyla tüm gün onun başını ağrıtacakmış gibi gerçekleri inkâr ediyordu. Sanki Leyla'ya konuşacak daha fazla malzeme vermek istemiyordu. "Yanlış görmüşsün ben kimseye tekme atmadım," diyerek omuzlarını silkti. "Uyansın diye ayağımla dürtüyordum." Kafası karışmış gibi saçlarını karıştırdı. "Başka nasıl uyandıracağım onu?"

"Elinle!"

"Elimi mi kirleteyim, Leyla?"

"Elinde kan var!"

"Bak gördün mu, önce onu elimle uyandırmaya çalıştım ama işe yaramayınca ayağımla denemek istedim." Haksız olmasına rağmen haklı haklı baktı. "Daha napayım?"

Gurur'un savunması karşısında çıldırmak üzere olan Leyla kaşlarını biraz daha çattı. "Karun yaptıysa neden onun üzerinde hiç kan yok?"

"Temiz çalışıyor piç."

Leyla yönünü Karun'a çevirip ona yerdeki adamı gösterdi. "Onu bu hale sen mi getirdin?"

Karun tam hayır diyecekti ki Gurur tehdit eder gibi omuzlarını dikleştirince gülerek başını salladı. "Temiz çalışırım."

Karun cephesinden de istediği yanıtı alamayan Leyla inanamayan gözlerle Gurur'a döndü. "Sonuna kadar inkâr edeceksin, değil mi?"

Gözleri hınzırca bakarken gülmemeye çalıştı. "Elinde hiç kanıtın yok."

Leyla başını kaldırıp tavanı kontrol edince gözleri güvenlik kamerasında oyalandı. Bu esnada Gurur'da adamlarından birine bakıp dudaklarını sessizce oynattı. "Hallet hemen."

Daha sonra ellerindeki kanı pantolonuna silerek sevdiği kadına yaklaştı. "Karun'un dövdüğü herifin hesabını benden sorduğun yeter." Belinden tuttuğu gibi Leyla'yı yanına çekti. "Bir saattir beni kuyumcuda bekletiyorsun sen önce bunun hesabını ver."

Leyla'nın bakışlarında zerre kadar yumuşama olmadı. "Sen önce bu yaptığının hesabını ver, Gurur ağa," dedikten sonra ondan uzaklaştı. Gurur'a sırtını dönüp korumaların arasından çıkarken, "Seni iki dakika rahat bırakmaya gelmiyor," diyerek gitti. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Geldiğinden beri Gurur'a kızıp durdu ancak bir kez olsun ona neden bu adamı dövdüğünü sormadı.

Sanki onun gözlerinde Gurur her konuda haksızmış gibi neyi neden yaptığını sormamıştı. Gurur'un nedenlerinden çok ona kızmakla ilgileniyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı. Karun giden kadının arkasından sıkkın gözlerle bakıp Gurur'a döndü. "Leyla'nın derdi ne?"

Gurur yüzünü sertçe ovuşturarak Leyla'nın peşinden giderken, "Nereden bileyim!" dedi küfreder gibi. "Son günlerde nefes alsam bile rahatsız oluyor." Kalbim acıdı. Öylesine söylediği şeyler aslında hiç de öylesine söylenmemiş gibiydi. Birine aldığı nefesin bile sizi rahatsız ettiğini düşündürmek dünyanın en acımasız şeylerinden biriydi.

Abim Caner'in bana sıklıkla hissettirdiği şey buydu.

Nefes bile alsam ona batıyordu.

Fazla oyalanmadan Seçil ile oradan ayrıldık. Dışarı çıktığımızda korumalarımız bizi bekliyordu. Arabaya binip yola çıktığımızda iç çektim. "Yarın nişanlanıyorlar ama aralarında bazı sorunlar var gibi." Camdan dışarıya bakarken aklıma gelenlerle kıkırdadım. "Öncesinde kükrerken Leyla'yı görünce bir kediye dönüşmesi çok tatlıydı."

"Farah sen geri zekalı mısın? Leyla'nın onu yalan söylemeye zorlamasının neresi tatlıydı? Hiçbir şey bildiğin yok." Seçil'in sert sesiyle afallayarak ona döndüm. Ters bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. "O kadın Gurur'a iyi gelmiyor çünkü onu değiştirmeye çalışıyor. Görmedin mi onu olduğu gibi sevmiyor." Onu bu denli sinirlendiren benmişim gibi bakıyordu. "Boynunu bükerek yukarı gelmeseydin tüm bunlar olmazdı."

Sanki ben gelmeden önce kuyumcuda Gurur ve Karun ile iyi vakit geçiriyormuş gibi öfkeyle bakıyordu. "O kadar beceriksizsin ki kendi başına hiçbir şeyi halledemiyorsun!" Küçümseyen bir ifadeyle, "Zavallısın," diyerek beni bozguna uğrattı. "O adam sana iki dokundu diye ağlayıp sızlamana gerek var mıydı?"

İnanamayan gözlerle kuzenime bakıyordum. Bana bunları gerçekten söyledi mi? "Ya ne yapsaydım?" derken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Orada kalıp tacizlerini sürdürmesine izin mi verseydim?"

"Koşa koşa yukarı çıkmak yerine kendi başına halletseydin!"

"Sen hayırdır ya? Gurur'a mı aşıksın, ne bu tripler?"

Benden böyle bir karşılık beklemediği için önce şaşırdı, sonra panikledi ve en sonunda da kaşlarını çatarak kolumu sertçe sıktı. "Bakıyorum da sana bir cesaret yüklenmiş." Canımı yakmak istercesine kolumu sıkarken öldürmek ister gibi bakıyordu. "Karşında kim olduğunu unutmuşa benziyorsun!"

"Asıl sen karşında kim olduğunu unutuyorsun!" Kolumdaki elini sertçe çektiğimde gözlerindeki afallamayı gördüm. Her zaman böyle bir tepki vermezdim ancak tüm gün beni çalıştırması canıma tak etmişti. "Senin karşında Ümit Tozlu'nun kızı var," diyerek gözlerinin içine baktım. "Annemin annene yaptığı gibi bir muameleyle karşılaşmak istemiyorsan bir daha sakın bana dokunma."

Sinirden alev alan bakışlarını görmek istemediğim için başımı cama çevirip dışarı baktım. Ona söylediklerim için daha şimdiden pişman olmuştum. İnsanların kalbini kırmaktan nefret ediyordum ama benim onlara gösterdiğim hassasiyeti onlar bana göstermiyordu. En sakin insanların bile bir eşref saati vardı. Sanırım Seçil az önce öyle bir saatime denk geldi yoksa kolay kolay ona karşılık vermezdim.

Annem bu yaptığı görse bana madalya takmaya bile kalkışabilirdi. Suratımı buruşturdum. İyi ki de görmedi.

***

Ertesi gece

Aynadan kendime bakarken rahatsızlığım yüzüme yansıyordu. Üzerimde annemin yoğun ısrarları üzerine giydiğim düşük omuzlu beyaz bir elbise vardı. Elbisenin derin yırtmacına olan bakışlarım endişe vericiydi. Hasımlarımızın birinin nişanına giderken her anlamıyla ailemize yakışır giyinmeliymişim. Eğer annem bu elbiseyi giymem karşılığında bana bir haftalık yurtdışı tatili teklif etmeseydi asla giymezdim.

Bu evden ve içindeki insanlardan bir haftalığına da olsa kaçıp kurtulmak istediğimi çok iyi biliyordu. Beyaz elbisenin altına gümüş rengi ince topuklu ayakkabılar giymiştim. Saçlarımla bir saat uğraşıp onlara düz dalgalar vermek beni çok yormuştu. Boynuma kolye şeklinde sarkacımı takmış, makyajımı en güzel şekilde yapmıştım. Dün arabada Seçil'i kızdırdığım için sarkacı boynumdan çıkarmaya cesaret edemiyorum. Onu çalarsa bu sefer paramparça ederdi.

Aynadan gördüğüm kadın bana çok yabancıydı. Gözlüğümü ve rahat kıyafetlerimi daha şimdiden özlemiştim. "Bir hafta bu evden kurtulacaksın, Farah," diye mırıldanıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bir gece için bu rahatsız edici elbiseyi giyebilirsin."

Aslında fena da görünmüyordum. Bana söylenenin aksine çirkin biri olmadığımı biliyorum. Hiçbir zaman çirkin olduğumu düşünmedim. Çirkin olduğum için gözlüklerin ve ucuz kıyafetlerin arkasına saklanmıyordum, nasıl rahat hissediyorsam öyle giyiniyordum. Kapalı kıyafetlerle bile birileri bana bakınca çok rahatsız oluyordum. Makyaj ve güzel kıyafetlerle daha çok ilgiyi üzerime çekeceğim için tüm bu şeylerden uzak duruyordum.

Albenisi olmayan biri gibi görünürsem insanlar bana bakmaz veya benimle konuşmaya çalışmazdı. Görünmez olmaya çalışıyordum. Bizimkileri daha fazla bekletmemek için çantamı ve pardösümü alarak odadan çıktım. Merdiveni inerken aşağıda bekleyenleri gördüm. Herkes çoktan hazırlanmış beni bekliyordu.

Abim Caner yerinde sabırsızca kıpırdanıp saatini kontrol etti. "Daha şimdiden geç kaldık, neden hâlâ inmedi?" Hoşnutsuzca kaşlarını çattı. "Bunca insan Farah Hanım'ı bekliyoruz."

Babamda orada olduğu için annem onun yanında tam bir sevgi pıtırcığı olurdu. Bu yüzden Caner'e tebessüm etti. "İstersen sen önden git, kardeşin gelince biz sana yetişiriz." Üvey oğlundan nefret ediyordu, aynı şekilde abimde bizden. Biz derken annem ile ikimizi kastediyorum.

Seçil topuklu ayakkabılarının üzerinde salınırken, "Bu kadar geç hazırlanacak ne var ki?" diye soludu. "Benim işim iki saatte bitti. Alt tarafı

bir tişört ve pantolon giyecek. Ne giydiğine bizim kadar özen-" demişti ki beni görünce cümlesi yarım kaldı.

Ayakkabılarımın basamaklarda çıkardığı sesten ötürü şimdi hepsi başını kaldırmış bana bakıyordu. Saklanmak istiyorum. Odama geri dönüp kapıyı üzerime kitlersem annem çok kızar mı? Attığım her adımla elbisenin derin yırtmacından bacağım göründüğü için onu kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Annem benim için daha az dekolteli bir şeyler seçebilirdi.

Bizimkilerin bana attığı bakışlar beni çok utandırıyordu. Seçil'in bakışlarında yoğun bir kıskançlık, ailesininkinde de çekememezlik vardı. Babamın dudaklarında küçük bir tebessüm oluşmuştu, annemse büyülenmiş gözlerle beni izliyordu. Caner'in baktığı tek yer yırtmacımdı. Her zaman beni bu halde göremezlerdi.

Bir adım öne çıkan annem sanki bunun için bana bir haftalık yurtdışı tatili teklif etmemiş gibi kıkırdadı. "Tam bir kuğuya dönüşmüşsün ördeğim." Bir insana iltifat ederken bile nasıl hakaret edebilirdi?

"Anne kuğu derken bile ördek diyorsun." Homurdandığımda babam gülerek bana elini uzattı. "Harika görünüyorsun küçük ördek." Karı koca bunu yapmayı bırakmalılardı.

Babamın uzattığı elini tutarak son basamağı indiğimde onun koluna girdim. Annem yanıma gelip çantasından çıkardığı mücevher kutusunu benim çantama koydu. "Annen ve baban adına Leyla'ya bunu sen takacaksın." Gözlerimi büyüttüm çünkü o kadar insanın gözleri önünde bunu asla yapamazdım.

Annemden önce babam itiraz kabul etmiyormuş gibi kolundaki elimi hafifçe sıktı. "Şu zamana kadar yeterince saklanmana izin verdim. Bence biraz ön plana çıkmanın zamanı geldi."

Sızlanarak suratımı astım. "Bir haftalık tatil için bu çok fazla. Tatil süremi uzatırsanız belki düşünebilirim."

Babam beni kapıya doğru kolunda yürütürken şiddetle karşı çıktı. "Bir hafta bile senden ayrı kalmam için çok fazla."

"O şeyi geline takarken herkes gözünü dikip bana bakacak. Dökeceğim ecel terleri için bir aylık tatil iyi bir bedel olabilir."

"En fazla iki hafta."

"Dört haftadan aşağısını kabul etmiyorum baba."

"Üç günden daha yukarı olmaz."

"Tamam, iki hafta!" diye homurdandığımda gülmeye başladı. "Pazarlık konusunda öğreneceğin çok şeyin var." Benim genel olarak babamdan öğreneceğim çok şey vardı. Neyse en azından iki haftalık tatili ona kabul ettirdim çünkü kolay kolay bir yerlere gitmeme izin vermezdi. En az annem kadar babamda bana çok düşkündü.

Kalabalık bir aile olduğumuz için birkaç arabayla yola çıktık. Tabii önümüzde ve arkamızda bize eşlik eden birçok çakarlı araba vardı. Korumalar olmadan bir yerlere gitmek mümkün değildi. Babam ön koltukta oturduğu için annem aradaki paravanı çekip karşıma oturmuştu. Yol boyunca hep yaptığı gibi bana orada nasıl davranmam gerektiğini anlatmaya başlamıştı. Hasımlarımızın evinde yanlış bir şey yapıp yengemlere konuşacak bir şeyler vermemden çok endişeleniyordu.

Onun nasihatlerinden sıkılarak, "Gurur Kalender hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Nişanı lüks bir mekândan yapmak yerine Kalender'lerin malikanesinden yaptırıyor." Babam ve ailem için endişelenmeden duramıyordum. "Onun bölgesine gidiyoruz, yani mekân üstünlüğü onlarda olacak."

Annem ihtiyatlı gözlerle beni izlerken güldü. "Bir delinin nişanına katılmak bile insanı korkutuyor, değil mi?" Gözlerinin ardından kederli bir ifade geçti. "Her delinin hazin bir hikayesi vardır, Farah. Bir insanı tımarhanelere düşüren şey genelde aklın almayacağı acılardır." Burukça gülümsedi. "Acının büyüklüğüne göre kalp kırılır, akıl uçup gider."

Meraklanarak öne doğru eğildim. "Ne ki onun hikayesi?"

Bilmem dercesine omuzlarını silkti. "Kulaktan dolma bilgiler dışında bende pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla abisinden çok çekmiş. Çocuk yaşta anne ve babasını kaybettiği için abisinin ailesinden başka kimsesi kalmamış." Bu kadarını bende biliyordum. Abisi ve yengesiyle görüşmüyordu ancak onların çocuklarına da amcalık yapmayı bırakmıyordu. Başta Karun olmak üzere yeğenlerine çok düşkündü.

"Peki, Gurur ve Leyla hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum.

"Aralarındaki uyumsuzluğu bilmeyen yok." Mini dolaptan çıkardığı içki şişesinin kapağını açarak kadehini doldurmaya başladı. "İkisinin hayatları birbirine çok ters. Eğer Gurur ona karşı bu kadar sabırlı olmasaydı çoktan ayrılmışlardı." Votkayı sek içmeyi sevdiği için birkaç yudum alarak arkasına yaslandı. "O kız Gurur'u seviyor ama yaşam şeklini ve olduğu kişiyi değil."

"Hem seviyor hem sevmiyor mu? Kafam karıştı anne." Son zamanlarda Gurur ile ilgili bir şeyler aklımı meşgul etmeye başlamıştı. Bu yüzden bir şeyleri kurcalamadan duramıyordum.

Annemin dedikodu bağlantıları çok güçlü olduğu için bildiklerini merak ediyorum. Hepsi bu da değil annem insanları iyi gözetleyip sağlam analiz ederdi. Bu tür davetlerde ben hep bir yerlere saklanırdım, babamda kendi gibi adamları bulup sıkıcı konuşmalar yapardı. Ancak annem sahada olan kişiydi. Dedikodulara kulak kabartıp insanları gizlice dikizlemekte üstüne yoktu.

Kadehinde kalan votkayı içip boş kadehi yan tarafa bıraktı. "İkisinin birbirini sevdiği şüphesiz bir gerçek ancak ben aralarındaki şeyin aşk olduğunu sanmıyorum. Onlara dikkatli bakan herkes bunu anlayabilir."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Tüm bu soruların nereden çıktığını sorgulamadı çünkü onunla hep birilerinin dedikodusunu yapardık. İnsanlar hakkında duyduğu her şeyi bana yetiştirmeye bayılırdı.

Sarı renkten sıkıldığı için tekrar orijinal rengine çevirdiği siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Abisi bir seferinde Gurur'u öldürtmeye çok

yaklaşmıştı. Saldırıya uğradığında Gurur henüz on yedi yaşındaydı. Ağır yaralı bir halde abisinin elinden kaçıp o gece rastgele bir evin kapısını çalmış." Bana bakarak sırıttı. "Kapısını çaldığı o aile kim dersin?" Hınzırca gülerek başını salladı. "Leyla'nın ailesiydi."

Afallayarak gözlerimi büyüttüm. "Böyle mi tanıştılar?" İkisinin mazisi düşündüğümden çok daha eskiymiş.

Başını sallayarak beni onayladı. "Allah'ın işi işte vadesi dolmayanı öldürmüyor. Leyla'nın babası bir doktor olduğu için Gurur'un ilk müdahalesini evinden yapmış. Şeref Kalender'in adamları kapıya dayandığında Gurur'u onlardan saklamış. Daha sonra çalıştığı hastaneye onu sevk edip her şeyiyle ilgilenmiş. Tabii tüm bu süreçte on altı yaşındaki Leyla'da üç ay boyunca hastanede Gurur'u ziyaret edip durmuş."

Yutkunarak, "Üç ay hastanede mi kaldı?" dediğimde şaşkınlığımı gizleyemedim. Gerçek anlamda ağır yaralanmış olmalıydı ve en acısı da bunu ona yapan abisiydi.

"Eski sağlığına kavuşması üç ayını almış." Annem ateş başında hikâye anlatır gibi yüzüne fazladan gizem kattı. "Gurur on yedisinde bir gençti ve her gün onu ziyarete gelen genç bir kız vardı. O yaşlarda sevmekte ayrılmakta gençler için çok kolay. Zor bir dönemden geçiyordu, yani yeni ölümden dönmüştü ve hasta yatağında etrafında gördüğü tek kız Leyla'ydı," diyerek tebessüm etti. "İster istemez aralarında bir çekim olmuştur."

"Bunun nesi yanlış?"

"Yanlış olan sevginin temelinde olan minnet duygusu ve suçluluk hissi," diyerek manidar bir ifadeyle yüzüme bakmaya başladı. "Normal şartlarda belki de bir süre çıkıp daha sonra ayrılırlardı. Belki de ilişkileri yılları bulmazdı. Ancak o yıl Gurur yüzünden Leyla kimsesiz kaldı. Şeref Kalender, Gurur'a yardım ettikleri için Leyla'nın tüm ailesini öldürttü. Leyla'yı bile Gurur son anda kurtarabildi. Gurur kimsesizliği çok iyi bilen bir çocuktu ve artık onun yüzünden Leyla'da kimsesiz kalmıştı." Midem kasıldı. Aralarındaki sevginin temelinde gerçekten de minnet ve suçluluk duygusu olabilir miydi?

Annem buna körü körüne inanıyormuş gibi soğukkanlı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Gurur için Leyla'yı asıl anlamlı kılan o olay oldu," dedi sakince. "Ona yardım ettikleri için kızın ailesi ölmüştü, üstelik duyduğuma göre babası son nefesinde kızını Gurur'a emanet etmiş. O günden sonra Leyla'yı hayatının merkezine koydu ve kalbindeki tüm sevgiyi ona vermeye çalıştı." Omuzlarını silkti. "Belki sandığı gibi aşktan belki de suçluluk duygusundan, bunu kimse bilemez."

"Peki, Leyla?" diyerek öne doğru biraz daha eğildim. "Sence Leyla onu seviyor mu?"

Bundan hiç şüphesi yokmuş gibi başını salladı. "Onu seviyor ancak ona aşık değil gibi. Eğer öyle olmasaydı Gurur'u her şeyiyle kabul ederdi çünkü aşk, birini tüm kusurlarıyla sevmek demek. Leyla'nın Gurur'dan nefret ettiği şeyler, onda sevdiği şeylerden daha fazla." Boyalı dudaklarını büzdü. "O ikisinin aşkı bildiklerini bile sanmıyorum. Aralarındaki sevgiyi aşk sanıyor olabilirler."

Gözlerinin ardından asla anlayamayacağım bir ifade geçti. "Delilerin mazisi derindir, Farah. Böyle adamlar severse ölümüne taparlar, nefret ederse de geriye külleri kalana kadar uğraşırlar."

"Babam hangi gruba giriyor?"

"Baban akıl hastası bir deli mi, Farah?"

"Ben hangi gruba giriyorum?"

"Anatidae."

"O ne öyle?"

Gülmeye başladı. "Ördek familyasının ismi."

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Çantamdaki takıyı Leyla'ya takmayacağım işte!"

"İki haftalık tatili unut."

"Tamam, takacağım," dediğimde güldü. Annem beni deli ediyordu.

Araba Kalender malikanesine yaklaşınca çantasındaki aynayı çıkartıp yüzündeki makyajı kontrol etmeye başladı. "Anne lütfen eve dönelim. Düşman bölgesine girmekten hiç memnun değilim." Bu konuda endişelenmeden duramıyordum. "Nişanda ya silahlar patlarsa?"

Makyajını kontrol ettikten sonra aynayı çantasına koydu. "Bu gece içimizde korkmaması gereken tek kişi sensin."

"O nedenmiş?" diye homurdandığımda sırıttı. "Sen herkesin içindeki merhameti ortaya çıkartabilen birisin, Farah. Sırf babandan nefret ediyorlar diye Kalender'lerin sana zarar vereceğini sanmıyorum."

Ona tam yanıldığını söyleyecektim ki kuyumcuda olanları hatırlayınca sustum. Kızaran gözlerle içeri girdiğimde Gurur ve Karun'un gözlerinde oluşan o yoğun öfkeyi görmüştüm. Zaten hemen devamında Gurur benim için o adamın tüm kemiklerini kırmıştı. Tabii orada ikisi de beni bir hizmetçi sanıyordu. Ümit Tozlu'nun kızı olduğumu bilselerdi yine yardım ederler miydi, bilmiyorum.

Arabalar içeri girmedi çünkü bu kadar araba bahçeye sığmazdı. Diğer konuklarda geldiği için dışarıda sayısız araba vardı ve bir o kadar gazeteci. Dışarıdaki korumalar basından kimseyi içeri almıyor, onları arabalardan inen konuklardan uzak tutuyorlardı. Ne yazık ki bu onların görüntü almasına engel değildi. Babam bana kolunu uzattığında suratımda patlayan flaşlar yüzünden her an tekrar arabanın içine girebilirdim.

Şu zamana kadar basından kaçmayı başarmıştım lakin bu gece her biri fotoğrafımı bolca çekmişti. Dışarıda çok fazla araba vardı. Nişana katılan bizim gibi önemli konuklar yanlarında korumalarla gelmişti. Bu yüzden dışarıdaki araba ve koruma sayısı çok fazlaydı. Arabalardan indiğimizde korumalar dışarıda kaldı çünkü diğer liderlerin korumaları da dışarıdaydı. Geleceğimiz önceden bildirildiği için bahçenin çift kanatlı kapılarını bizim için açtılar.

Diğer akrabalarımızda arabalardan indiğinde Tozlu ailesinden elliye yakın üye vardı. Bizler aşiret gibi köklü ve kalabalık bir aileydik. İstanbul'da

olduğundan daha fazlası Diyarbakır'daydı. Babamın kolunda bahçeye girdiğimizde gördüklerim beni gülümsetti. Nişan malikanenin içinde değil bahçede olacaktı çünkü bahçe süslenmişti.

Her yerde birçok masa vardı. Bahçedeki süslemeyi çok sevmiştim. Işıklarla süslenen bahçenin birçok yerinde sepet sepet çiçekler vardı. Henüz içine girmemiştim ancak Kalender'lerin malikanesi gözüme bir sayar gibi göründü. Bizim malikanemizden bile daha büyüktü.

Hazırlanmak için odamda can çekişirken bizimkileri çok beklettiğim için geç kalmıştık. En son biz gelmiş olmalıyız ki kutlamalar çoktan başlamıştı. Orkestra bile bahçeye kurulmuştu. Konuklar susup bize dönünce orkestra da bir terslik olduğunu anlayıp müziği durdurmuştu. Neden bu kadar şaşırdıklarını anlayabiliyorum. Babam ve Gurur arasında uzun zamandır bir husumet vardı. Tozlu ailesini Kalender'lere ait bir yerde görmeyi beklemiyorlardı.

Babam düşmanlarıyla bile diplomatik bir ilişki içindeydi, bu yüzden daveti geri çevirmek yerine katılmamızı uygun görmüştü. Kalabalığın içinde Kalender'ler sıyrılarak bize doğru gelmeye başladılar. Gurur, Karun, Çağıl ve Levent. Hepsi bu kadar. Leyla yanlarında yoktu, muhtemelen içeride hazırlanıyordu. Gurur'un bu özel gününde yanında olan tek yakınları nefret ettiği abisinden olan üç yeğeniydi. Başlarında bir aile büyükleri bile yoktu.

Gözlerim sırasıyla Kalender erkeklerinin üzerinde oyalanmaya başladığında iç çekmemek için kendimi zor tuttum. En küçükleri Levent dışında diğer üçü dudak uçuklatıyordu. Levent üniversiteli, zayıf ve sıska bir çocuktu ancak çirkin de sayılmazdı. O gözlüklerle abileri ve amcasının aksine sevimli bile sayılırdı. Gözlerim Çağıl Kalender'de oyalandı.

Bir an gülmek istedim çünkü ailenin erkekleri gerçekten çok değişikti. Amcası bir mafya lideriydi, abisi de mafyaydı fakat Çağıl askerdi. Kendi için seçtiği meslek Gurur ve Karun'u deli ediyor olmalıydı. Tam emin değilim ama yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Diğerlerinin aksine üzerinde takım elbise yoktu.

Asker yeşili bir tişört, yandan cepleri olan kargo pantolon ve postallarıyla diğerlerinden çok farklı görünüyordu. Sanki görev yerinden yeni ayrılıp

ayağının tozuyla amcasının nişanına gelmişti. Büyük ihtimalle öyleydi çünkü üzerini değiştirmeye bile vakti olmamış gibi ela gözlerinden yorgunluk akıyordu. Tıpkı Gurur gibi Çağıl'da sarışındı ancak Gurur'un aksine onun gözleri elaydı.

Boylu poslu yakışıklı biri olduğu için amcası ve abisinin gölgesinde kalan biri değildi. Onlardan bahsederken hep Kalender erkekleri dememin nedenlerinden biri de ailelerinde Kalender soyadında hiç kadın olmamasıydı. Tabii annelerini saymazsak. Onunla da yıllardır hiç görüşmüyorlardı. Sadece babaları Şeref Kalender'den değil annelerinden de nefret ediyorlardı. Bu malikanenin içinde hiç kadın Kalender yoktu. Çok yakında Gurur, Leyla ile evlendiğinde Leyla uzun zaman sonra Kalender soyadını alan ilk kadın olacaktı.

İzlendiğimi hissedince Çağıl'a bakmayı bırakıp başımı çevirdim ve Gurur'un yeşilleriyle göz göze geldim. Kalbim hızlandı. Yanımda babam ve ailem olmasına rağmen doğrudan bana bakıyordu. Daha dün onu bir hizmetçiyim diye kandırmışken bugün beni ezeli düşmanının kolunda görüyordu. İlginç olansa buna zerre kadar şaşırmamasıydı.

Sadece o değil Karun'da hiç şaşırmamıştı. Nefes alışlarım hızlandı. Başından beri kim olduğumu biliyorlardı, değil mi? Bunu bilmesine rağmen Gurur dün benim için bir adamı komalık etmişti. Nabzım boğazımda atmaya başladı. İşte bunu beklemiyordum.

Artık iki katı bir heyecanla ona bakıyordum. Ona çok yakışan siyah takım elbisenin içinde adım adım bize yaklaşırken gelişigüzel beni süzdü. Her zaman sönük görünen ve çoğunlukla bir kalemle topuz yaptığım saçlarımdaki değişiklik gözüne ilişti. Saçlarım bu geceye özel daha canlı ve parlak görünüyorlardı. Tişört giyince bile üzerine mutlaka hırka giyerken bu gece omuzları düşük beyaz bir elbiseyle karşısındaydım.

Gözlüklerin olmadığı yüzüme ve uzun elbisemin derin yırtmacında bile bakışları oyalanmıştı. Her yerime değen bakışları baktığı yerlerde bir saniyeden fazla oyalanmıyordu. Sanki dünkü ve bugünkü kız arasındaki farkı izliyordu. Bendeki değişimi gözleri yadırgadığı için bakıyordu çünkü bakışlarında rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Art niyet şöyle dursun, gözlerinde en küçük bir duygu bile yoktu. Bakışları fazla düz ve hissizdi.

Küçük bir yanım o güzel gözlerde minik bir duygu kırıntısı görmeyi isterdi ama bakışları boştu.

Yanımıza geldiklerinde iki aile karşı karşıya durdu. Babamın koluna tutunmasam her an yere düşebilirdim. Babamın kolunda olmam bana gereken cesareti verdiği için şimdilik korkularımı yatıştırabiliyordum. Gurur son derece soğukkanlı bir şekilde babama bakıp, "Hoş geldiniz," deyince nefesimi sesli bir şekilde vermemek için kendimi zor tuttum. Rahatlamıştım. Bizi insancıl bir şekilde karşılamıştı. Bizi buraya o davet etmişken ters bir karşılık vermesi çok garip olurdu.

Babamda tıpkı onun gibi ifadesiz bir suratla başını salladı. "Hoş bulduk." Tokalaşmak için Gurur'a elini uzattığında gerildim. Keşke bu kısmı es geçseydik çünkü Gurur'un babamın elini sıkmama ihtimali vardı.

Buradaki herkes bizi izlerken babamın uzattığı eli sıkmaması babam için çok aşağılayıcı olurdu. Babamın eline olan bakışları fazla katı ve soğuktu. Düşmanının elini sıkacak birine benzemiyordu. Kısa bir an benimle göz göze gelince her şey değişti. Yalvaran bakışlarım içinde bir yerlere dokunmuş olmalı ki kızar gibi bana tersçe baktı. İstemeye istemeye babama dönüp onun elini sıkınca omurgama sıcak bir his yayıldı.

Benim için babamın elini sıkmıştı.

Karun ve diğerleri de babamla tokalaşınca bahçedeki gerginlik dağılmaya başladı. Karun'un mavilerinde hınzır bir ifade geçtiğinde babama bakıp gözleriyle beni işaret etti. "Bu genç hanım kim?"

Annem gereksiz bir övünmeyle, "Tahmin edin bakalım?" deyince Gurur'un, "Hizmetçiniz mi?" diye sorması annemi şoka ederken Karun'u güldürdü. Amcasına bakıp, "Piç kurusu," derken bile gülüşünü saklayamıyordu. Yüzüm yanmaya başladı. Gurur dünkü yalanımın intikamını alır gibiydi.

Annem ve babam dik dik bana bakmaya başlayınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Önüme çıkan herkese Tozlu ailesinin hizmetçisi olduğumu söylediğimi bir kez daha anlamışlardı. Gurur utançtan kızaran yüzüme eğlenen gözlerle bakarken başta ailem olmak üzere buradaki herkesi

şaşırtacak bir şey yaptı. Artık resmi bir şekilde tanışmamızın zamanı gelmiş gibi bana elini uzattı. Kaskatı kesildim.

Gözlerimin içine bakarak, "Gurur Kalender," deyince kalbim kaburgalarımı tekmelemeye başlamıştı.

Onun eline bakarken korku ve heyecan karışımı bir duyguyla dolup taştım. Aldığım hızlı nefesleri kontrol etmeye çalışarak babamın kolundaki elimi çektim. Titreyen elimi onun iri avucunun içine bırakıp başımı kaldırdım ve gözlerinin en derinine baktım. "Farah Tozlu," diyen sesim bile titriyordu. Ona dokunmak çok garip bir histi.

Parmakları avucunun içinde kaybolan elimi sardı ve hafifçe sıktı. Gözlerinde kaybolurken nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. İncitmekten korkarcasına naifçe sıkmıştı elimi. Sanki karşısında kırılmaya müsait camdan bir kadın vardı ve o, elinden geldiğince beni kendi gücünden korumaya çalışmıştı.

Eli sıcacıktı.

Tıpkı bir ateş gibi.

Belki de ben sıcaktım, yanmaya başlamış gibi...

Bu bölümde Farah'ın ailesini biraz tanıdık ve neden böyle ürkek biri olduğunu biraz daha anladık. Asıl sorunun abisi ve evde yaşayan akrabaları olduğunu tahmin ediyor muydunuz?

Farah hizmetçi olduğunu söyleyince Gurur ve Karun'un dakikasında onu çalıştıracağını kimler bekliyordu?

Seçil'in Gurur ve Karun'un olduğu bir kuyumcuya gitmesi sizce tesadüf müydü?

Peki, Farah'ın arabada Seçil'e çıkışmasına ne demeli? Aslında Farah'ında ters ve dişli bir tarafı var fakat henüz bu yönünün farkında değil. Sirkelenip biraz kendine gelmeli veya biri onun için bunu yapmalı.

Leyla hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu bölümde onu da biraz okuma şansımız oldu.

Yeni bölümde onu ve nişanla ilgili detayları daha çok okuma şansımız olacak.

Bölümün başındaki tarihte de görüldüğü üzere bu bölümler üç yıl öncesini konu alıyor. Kurguyu daha iyi anlamanız için ilk birkaç bölüm geçmişi anlatacak fakat daha sonra günümüz olaylarına geçiş yapacağız.

Yeni bölümde görüşmek üzere, hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Henüz çok yeni bir hikaye olduğu için oy verip satır aralarına bol bol yorum yaparsanız sevinirim.

(2)İki Kadın Bir Adam

"Onun hayatında iki kadın vardı. İlkinin ahı, ikincisinin mutluluğu olamazdı. Bir adam ve iki kadın. İlkinin hayaleti hep aramızda olacaktı çünkü ben ikinci kadındım."

14/04/2021

Bize ayrılan masada sessiz sedasız otururken eğlenmediğimi söyleyemem. Karadenizlilerin nişanı buysa düğünlerini hayal dahi edemiyorum. Çoğunlukla zenginlerin tercih ettiği son derece elit bir nişan gibi başlamıştı fakat daha sonra her şey değişmişti. Kemençe eşliğinde horonlar, halaylar ve daha birçok şeyi izleme fırsatı bulmuştum. Nişan düşündüğümden daha güzel geçiyordu. Kalender erkekleri kemençe eşliğinde oynadıklarında bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. O kadar etkilenmiştim ki gözlerimi dahi kırpmadan onları izlemiştim.

Eğer babamdan çekinmeseydim telefonumu çıkartıp onları videoya alırdım. Gurur, Karun, Çağıl ve Levent orta alana çıkıp horon oynadıklarında herkesi adeta mest etmişlerdi. Tabii içlerinde eğlenmeyen tek kişi Karun'du. Gurur ve Çağıl onu zorla horona kaldırdıklarında tekrar yerine geçene kadar suratındaki o ifade hiç değişmemişti. İşkence görüyormuş gibi yüzünde bir ifade vardı ve bu ne zaman bitecek der gibi Gurur'a bakıp durmuştu.

Bir süre sonra Karun ve Duha'nın atışmaları yüzünden nişan bir anda daha eğlenceli bir hale gelmişti. Bu iki adam neredeyse ezelden beri rekabet ettikleri için Gurur'un nişanında bile yarışacak bir şeyler bulmuşlardı. Masalar daire şeklinde konulmuştu ve orta alanda Karun ve Duha zeybek oynuyordu. Anneme onları gösterdim. "Nasıl oldu bu?" Karun Kalender ve Duha Tunus'u aynı karede görmek her zaman mümkün değildi.

Annem büyülenmiş gibi zeybek oynayan ikiliyi izlerken kıkırdadı. "Birbirlerini o kadar çok kışkırttılar ki geldikleri son nokta bu." Kahkaha attı. "Bence şu anda onlarda işin buralara nasıl geldiğini sorguluyor. İkisinin

yüzündeki memnuniyetsizliğe baksana." Haklı olabilirdi. Karşılıklı zeybek oynarken ikisi de birbirlerini öldürmek ister gibi bakıyordu. İnkâr edilemeyen tek şey şu anda tüm kadınları kendilerine hayran bırakmalarıydı.

Annem gözlerini onlardan ayırmadan, "Hâlâ nasıl bekar olduklarını anlamıyorum," diye mırıldandı. Karun ve Duha'ya aşk dolu gözlerle bakan kadınları işaret etti. "Etraflarındaki tüm kadınların kalbini fethetmişken onlara karşı bu kadar kayıtsız olmaları inanılır gibi değil."

"İkisi birbirleriyle didişmeyi bırakıp biraz etraflarına baksalar belki çoktan evlenmişlerdi." Aklıma gelenlerle güldüm. "Bazen Karun ve Duha'nın gay olduğunu ve içten içe birbirlerine âşık olduklarını düşünüyorum."

Annem gür bir kahkaha patlattı. "Kadınlar için büyük bir kayıp olurdu." Bana onları işaret etti. "Seçme şansın olsaydı hangisiyle olmak isterdin?"

Bu soruyu Karun ve Duha için sormuştu fakat gözlerim istemsizce Gurur'un olduğu masayı kaydı. Güzel nişanlısıyla keyifli bir sohbete tutuşan Gurur'da gözlerim takılı kaldı. Mutlu görünüyordu, ikisi de mutluydu. İç çektiğimde annemin, "Bu da ne?" diyen sesiyle hemen önüme döndüm ama çoktan ona yakalanmıştım. Kahretsin, beni Gurur'a bakarken yakalamıştı.

Yan yana oturduğumuz için bana doğru kayarak koluma yapıştı. "Az önce deli Gurur'a olan o bakışlarında neyin nesiydi?" Babam onun yanında, Seçil'de benim yanımda oturduğu için kimse duymasın diye bunları kısık bir sesle söylemişti. Gözlerinde dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ha-hayır." Sesim titrerken panikleyerek başımı iki yana salladım. "Leyla'ya bakıyordum ben."

Bana bakarken ne görüyorsa yüzü bembeyaz oldu. Güzel gözlerinin ardında endişe verici bir ifade geçtiğinde şoke olmuş gibiydi. "Yanakların kızardı."

Yüzümü ondan çekip hemen masadaki suya uzandım. "Erkekler hakkında konuşmak beni hep utandırır." Kendime gelmek için sudan birkaç yudum aldım. "Ondan hoşlandığımı düşünmek senin için bile çok fazla. Daha bu

gece tanıştığımızı sende gördün. Ondan hoşlanacak kadar onu tanımıyorum."

Siyah gözlerinde canımı sıkan bir kinaye vardı. "Onu hiç görmediğini söylüyorsun ama şu işe bak ki hiç görmediğin bir adam senin şu hizmetçilik saçmalığını biliyor."

"Her yerde gözü kulağı varsa bu benim suçum mu?"

"Onun her yerde gözü kulağı varsa senin de onda gözün var gibi."

"Anne bu çok ciddi bir iddia! Alt tarafı onun olduğu bir tarafa baktım, niye bu kadar büyütüyorsun?"

Kafasının üzerinde antenleri varmış gibi bana başının üstünü işaret etti. "Radarlarım kolay kolay yanlış frekans yakalamaz." Masamızdakileri kontrol edip dibime kadar girdi. "İstediğin her erkekten hoşlanabilirsin ama o olmaz!"

Gurur'dan hoşlandığımı düşündüğü için alarma geçmişti. Gözlerini belerterek bana bakarken aklımı başıma getirmek ister gibi tırnaklarını koluma geçirdi. "Onunla olamazsın. Herif hem kafadan kırık hem nişanlı hem de babanın düşmanı." Sinirden ağlamama ramak kaldı. Sandığı gibi Gurur'dan hoşlanmıyordum.

Seçil hemen sağımda oturduğu için yalvaran gözlerle anneme bakıyordum. "İnan ki radarların yanılıyor, sandığın gibi bir şey yok."

"Olmadığına yemin et."

"Sen öl ki öyle bir şey-"

İnsanların içinde kafama sertçe vurarak beni susturdu. "Anneciğini niye katıyorsun, Nesibe'nin üzerine yemin etsene." Eltisinden kurtulmak istediğini o kadar iyi gizliyordu ki!

"Nesibe yenge ölsün ki öyle bir şey yok," dediğimde açtığı avuçlarını yukarı kaldırıp, "Âmin," diyerek avuçlarını yüzüne sürdü.

Hayretler içinde kalarak ona bakmaya başladım. "Sen az önce Nesibe yenge ölsün diye âmin mi dedin?"

Umarsızca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Babanın tüm akrabaları için derim."

Ona olan bakışlarımda gözle görülür bir kınama vardı. "Allah'tan kötü kalplisin de dualaların kabul olmuyor."

Hayatında duymadığı hakareti şimdi benden duymuş gibi afalladı. "Sence ben kötü biri miyim?"

Masadaki tatlılara uzanırken omuz silktim. "Bence öylesin."

"Değilim!"

"Abime hep üvey anne oldun."

"Çünkü o piç sana hep üvey abi oldu! On yaşına kadar annesi olacak o cadının yanında kaldığı için Elmas onu bize karşı hep doldurdu."

"Elmas anne öyle bir şey yapmaz."

"O kadını savunup beni kızdırma. Abin olacak o hasta, İstanbul'a gelip bizim yanımıza taşındığında sana hamileydim ve o, sürekli karnıma vurmaya çalışıyordu." Kendini haklı çıkartarak inanamayan gözlerle bana baktı. "Zamanında ona annelik yapmaya çalıştım ama şimdi nasılsa çocukken de öyleydi. Doğmanı hiç istemedi, doğduğunda da kaç kez onu senin beşiğinin yanında elinde yastıkla yakaladım." Kaşlarını çattı. "Nefretimi kazanan birine gün yüzü göstermem."

Tüm bunları zaten bildiğim için nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Pekâlâ, kapatalım bu konuyu."

İnatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Önce benim iyi biri olduğumu söyle."

"Kötüsün."

"Babanın sülük akrabalarından nefret etmem beni kötü biri yapmaz!"

"Kendi akrabalarının da çoğunda nefret ediyorsun."

"Çünkü akrabalar nefret etmek için var."

"Bana hep ördek diyorsun."

"Gerçekleri de söylemeyelim artık."

"Sürekli beni zorbalıyorsun."

"İnsanların sevdiği şeyleri yapması ne zamandan beri suç oluyor?"

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Beni zorbalamayı sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Hayatım bu bir sır değil ki, evdeki herkes bunu biliyor."

"Anne sen kötüsün!"

"Derhal bana dünyanın en iyi annesi olduğumu söylemezsen, babana az önce seni Gurur'a bakarken yakaladığımı söylerim."

"Sen hayatımda gördüğüm en iyi annesin!"

"Biliyorum canım." Bana kocaman gülümseyerek uzanıp yanağımı öptü. "Senin annen bir melek." Keyfi yerine gelmiş gibi önüne dönen kadına nutkum tutulmuş gibi bakıyordum. Ben az önce ne yaşadım?

Sinirden gülerek başımı iki yana salladım. "Bana sinir krizleri geçirtsen de seni çok seviyorum," dediğimde masadaki elimi tutup dudaklarını avucuma bastırdı. "Biliyorum hayatım."

Avucumda onun dudaklarının sıcaklığını hissederken bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu. "Bende seni çok seviyorum." Bunu biliyorum. Sürekli benimle uğraşıp durması bile aslında yoğun sevgisinden kaynaklanıyordu çünkü annem sevdikleriyle didişirdi.

Karun ve Duha bize zeybek ziyafeti çektikten sonra kendi yerlerine geçtiler. Rahat durmak Duha'nın kanında olmadığı için bu seferde kendi masasında

babama sataşmaya başladı. "Eee Ümit, bu gece Tozlu'lardan da bir şeyler izler miyiz?" Bu adam girdiği her yeri karıştırıyordu.

Duha Tunus'ta bir mafya lideriydi. Henüz yirmi sekizinde olmasına rağmen ihtiyar kurtların arasında bu kadar uzun süre hayatta kalması şaşılacak bir şeydi. Duha'yı diğer liderlerden ayıran bir şey vardı, bulunduğu yere aile desteği veya baba parasıyla gelmemişti. Duha Tunus sıfırdan başlayıp tüm basamakları hızla tırmanarak kendi imparatorluğunu kurmuştu. Bugün geldiği son nokta ülkenin sayılı milyarderlerinden biri olmaktı.

Nereden bakarsan bak bu bir başarı öyküsüydü. Duha'nın en büyük artısı zekasıydı. İşi bile strateji ve manipüle üzerineydi. Duha Tunus deyince herkesin aklına gelen tek şey strateji ustası ve manipüle dehasıydı. Kendilerine bölge liderleri diyebilirler ama aslında hepsi bir bölgeyi yöneten mafyaydı. Duha ise içlerinde en çok merak uyandıran mafyalardan biriydi çünkü diğerlerinin aksine ciddi biri değildi.

Diğer liderler gibi suratında her zaman donuk bir ifade olmazdı. Aksine neşeli, alaycı ve eğlenceli biriydi. Karanlık tarafını iyi gizleyen sempatik bir adamdı. Kömür karası gözlerinde hep bir muzırlık olurdu ve dolgun dudaklarında gülümseme eksik olmazdı. Erkeksi hatları, kaslı vücudu ve uzun boyuyla ona bakan her kadının kalbini hızlandırıyordu.

Arka planda öldürdüğü her adamdan serçe parmağını alırken görünürde çapkındı, haylazdı ve eğlenceliydi. Birazda çöpsüz bir üzümdü çünkü ailevi yönden kimsesi yoktu. Ne anne ne baba ne de akrabası vardı. Tek yakını sağ kolu ve en iyi dostu Kadem Aktan'dı. Kadem'den başka değer verdiği kimse yoktu. Tek eğlencesi de Karun ile uğraşıp onunla rekabet etmekti.

Şimdi ise gözlerini babama dikmiş, meydan okurcasına babama bakıp sırıtıyordu. "Doğu bölgesine ait bir şeyler izlemeyelim mi?"

Babam bu tür toplara pek girmediği için reddedeceğine çok emindim. Ancak rakıyı kafasına dikip bardağını sertçe masaya bıraktı. Sandalyesinden ayağa kalktığında annemle göz göze geldik. İkimizde babamın ters bir şey yapmasından korkuyorduk. Bahçede her aileye ait birçok masa varken babam orta alana yürüdü. Merakla onu izliyorduk çünkü henüz ne yapacağını bilmiyorduk.

Babam yönünü bize çevirdiğinde gözlerinin ardında muzır bir ifade vardı. "Bizim oralara ait bir şey oynayacaksam bana eşlik etmesi için bizimkilerden birileri lazım." Ne yani ciddi ciddi oynayacak mıydı? Kalbim hızlandı. Bunu görmeyi istiyorum.

Anneme bakıp hınzır gözlerle, "Müsaade var mı hatun?" dediğinde onu kalbime sokasım geldi. Babamın anneme davranış şeklini çok seviyordum.

Annem aşiretimizin hanımı olmanın hakkını vererek babama bizimkileri işaret etti. "Seç istediğin kişileri," dediğinde bir halay için gereken herkesi ona sunmuştu.

Ancak babam bizden kimseye fazladan bir saniye bile bakmadan, "Bir kişi yeter bana," dedi düz bir sesle. Daha sonra annemin gözlerinin içine bakarak, "Reyhani iki kişiyle oynanır," deyince kıkırdadım. Bu yaştayken bile hâlâ birbirlerine kur yapıyorlardı.

Annem tebessümünü saklamaya çalışarak alt dudağını dişledi. "O zaman sana eşlik edecek kişiyi seç." Bakışları, sesi fazla cilveliydi.

Annem dahil buradaki herkes babamın annemi oraya çıkartacağına çok emindi fakat babam ters köşe yaparak gözlerini bana dikti. Kalbim öyle bir hızlandı ki bir an duracak sandım. Dudağının köşesi kıvrılırken bana tam karşısını gösterdi. "Gel bakalım, Farah Hanım." Kemiklerime kadar titredim.

Beni seçmişti.

Korkudan betim benzim atarak ona bakarken annemin kıkırtısını duydum. "Şanslısın, Farah çünkü kocamın yanında görmekten hoşlandığım tek kadın sensin."

"Kızı olduğum için olabilir mi?"

"Evet."

Oraya çıkmamak için annemin koluna yapışmıştım ki daha ben bir şey demeden, "Deneme bile," diyerek kısık bir sesle beni uyardı. "Baban her

şeyden önce bir bölge lideri. Tüm gözler onun üzerindeyken onu orada tek başına bırakamazsın." Midem kasıldı. Oraya çıkmak istemiyorum ama çıkmazsam bu hem babamı üzer hem de insanlara konuşacak daha çok şey verirdi.

Ecel terleri dökmeye başlayarak sandalyemden kalktım. Babama doğru yürüdüğümde kalbim duracak gibiydi. İnsanların bakışlarına fazladan bir saniye bile dayanamazken babamla reyhani oynayacaktım. Tüm bu gözler üzerimizde olacaktı. Düşüncesi bile dizlerimi titretip nefes alışlarımı hızlandırıyordu. Babam annem yerine beni seçerken ne düşünüyordu, hiç bilmiyorum.

Babamın karşısında durduğumda titrediğimi görebiliyordu. Bunun benim için ne kadar büyük bir adım olduğunun farkındaydı. Gözleri titreşen gözlerimle kesiştiğinde kahve hareleri sinirlerimi yatıştıracak bir güzelliğe büründü. "Sakin ol küçük ördek," diye fısıldadı. "Her an düşüp bayılacak gibisin."

"Her an düşüp bayılacağım baba."

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Her an düşüp bayılma."

"Düşüp bayılırsam ne olur?" Üzerimizdeki gözlere ürkekçe baktım. "Hepsi benimle alay edip güler, değil mi?"

"Bayılmak istiyorsan bayıl, sana gülenin ecdadını sikerim."

"Bayılmak istemiyorum baba."

Bu sefer kendini tutamayıp güldüğünde kalbim titredi. Gözlerimin içine muzırca bakıp, "O zaman bayılmak yok küçük ördek," dedi eğlenen bir sesle. "Anlaştık mı?"

Asık suratımı neşelendirmenin bir yolu yoktu. "Denerim." Bu konuda kendime hiç güvenmiyordum. Bence o da bu konuda bana hiç güvenmiyordu.

Müzik başladığında ikimizde derin bir nefes alıp geriye çekildik. Karşı karşıya durup başladığımızda insanlara rezil olmamak için onların burada olmadığını düşünmeye çalışıyordum. Kollarımı iki yana açıp ağır ritimlerle oynarken ellerimi bileklerimden raks eder gibi oynatıyordum. Benim hareketlerim fazla zarif ve kadınsıydı, babamınkilerse ağır ve ölçülü. Bacaklarımı arada bükerek oynarken müziğin ritmiyle uyum içindeydim.

Diğer herkesi gözlerime yasaklayarak sadece babama bakıyordum çünkü onun bakışları beni rahatlatıyordu. Ona bakmak bana izlendiğimizi unutturuyor, korkularımı yatıştırıyordu. Kollarımızı iki yana açarak müzik eşliğinde birbirimizin etrafında dönerek oynamaya devam ettik. Bir süre sonra etrafımdaki her şeyi unutup kendimi babamın gözlerinde gördüğüm huzura bıraktım.

Birbirimize yaklaşıp bacaklarımızı usul usul bükerek yere doğru hareket ettiğimizde dudaklarımdaki tebessümün farkında değildim veya izlendiğimin.

Ben oynarken babam bir dizinin üzerinde karşımda diz çöküp ellerini ağır bir hareketlerle birbirine vurdu. Elini yere vurup bastığım yeri öpercesine elini dudaklarına ve alnına doğru götürdüğünde kalbim yerinden çıkacak sandım. Babam bana verdiği değeri herkese göstermekten çekinmiyordu.

Biricik kızına duyduğu sevgi gözlerinde okunuyordu. Bana karşı hep bu kadar iyi bir baba olduğu için onu o kadar çok seviyordum ki, ona duyduğum sevginin büyüklüğü hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Babama yaklaşıp ona sırtımı döndüğümde sırtım onun göğüs kafesine çok yakındı. İki yana hafifçe açtığım kollarımı müziğin ritmine uydurdum. Ellerimi bileklerinden bükerek oynarken Gurur ile göz göze geldim. Soluğum kesildi.

Yaslandığı yerde erkeklere has rahat bir pozisyonda otururken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bakışları öylesine yoğun ve keskindi ki iliklerime kadar titredim. Yeşillerinde kanımı kaynatan, aklımı başımdan alan bir şeyler vardı. Çok yoğun bakıyordu hem de haddinden fazla.

Koltuğun dayanağına yaslı olan elinde rakı bardağı gevşekçe duruyordu. Kolunu hareket ettirerek rakıyı dudaklarına yaklaştırdığında bile gözlerini

üzerimden ayırmıyordu. Bardağı hafifçe bana doğru kaldırıp rakıyı içtiğinde kaskatı kesildim. Benim şerefime içiyormuş gibi yaptığı bu hareket yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu. Yoğun bakışlarından kaçmak için ona sırtımı dönmeden hemen önce dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördüm. Beni utandırmak için öyle yapmıştı!

Kızaran yanaklarımı görmek ona sadistçe bir zevk veriyor olmalı.

Korktuğumun aksine başarılı bir şekilde bu oyunun sonuna geldiğimizde insanlardan çıkan alkış tufanıyla derimin altı yanmaya başladı. Babam kolunu omuzuma atarak saçlarımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İşte böyle küçük ördek," diye fısıldadı. "Göz önünde olmak her zaman kötü bir şey değildir." Bunun için annem yerine beni seçmişti, değil mi? Beni insanlara alıştırmak için.

Babamın kolunun altında kendi masamıza doğru yürürken kısa bir an Gurur ile göz göze geldim. Gözlerim onun yeşil harelerine kenetlendiğinde kaburgalarım küçülüp kalbimi sıkıştırmaya başladı. Gözlerinde çok yakıcı bir ifade vardı. Emin değilim ama onun etkileyici gözlerinde sanki hayranlık vardı. Az önce izledikleri hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

Leyla'nın Çağıl ile konuştuğunu görünce aradığım küçük fırsatı yakalamıştım. Babamla birlikte onların masasının önünden geçerken içkisini yudumlayan Gurur'a döndüm. Bakışlarımız bir kez daha kesişince ona göz kırptığımda püskürterek içtiği içkiyi çıkardı. Kıkırtıma engel olarak hemen önüme döndüm. Yüzündeki o şaşkın ifadeyi görmek keyfimi yerine getirmişti. Benim gibi korkak birinden karşı atak beklemiyordu. Az önce şerefime içtiği o içkiyi öksürerek çıkarmasını sağlamıştım.

Yerimize geçtiğimizde keyfim az da olsun yerine gelmişti. Kutlamalar kaldığı yerden devam ediyordu. Oturduğum yerde sessizliğimi koruyarak dans eden insanları izledim. Onların içinde Gurur ve Leyla'da vardı. Birlikte dans ederken ikisi de mutlu görünüyordu. Gurur'un Leyla'nın belini saran ellerine bakıp durdum. Leyla'nın Gurur'un boynuna dolanan kollarına ve kendi aralarında sohbet ederek birbirlerine olan bakışlarını izledim.

Dışarıdan bakıldığında gerçekten de hoş ve birbirlerine çok yakışan bir çiftlerdi ancak bir şeyler eksikti. Annem ve babam birbirlerine her

baktığında gözlerinde oluşan o pırıltı, Gurur ve Leyla'nın gözlerinde yoktu.

Belki de bana öyle geliyordu, sonuçta aşk hakkında herhangi bir yorumda bulunacak kadar deneyimim yoktu. Aslında bu konuda hiç deneyimim yoktu. O kadar korkaktım ki erkeklerle bir şey yaşamayacak kadar kendi küçük dünyamın içinde saklanıyordum.

Gecenin sonlarına gelmeye başladığımızda herkes yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı. Babam ayağa kalkınca bizim de gitme vaktimizin geldiğini anladık. Babamla birlikte tüm Tozlu soyadını taşıyan herkes yerinden kalkmıştı. Kalenderler giden konuklarını uğurlamak için yan yana duruyordu. Leyla, Gurur'un yanındaydı.

Onlara doğru yürürken annem bana yaklaşıp kısık bir sesle, "Çantandaki o takıyı kendine saklamayı düşünmüyorsan Leyla'ya takmayı unutma," diye fısıldadı. Son ana kadar onu çantamdan çıkarmamıştım.

Herkes Leyla'ya bir şeyler takıp durmuştu çünkü Gurur kimsenin ona bir şey takmasına izin vermemişti. Bu takı merasiminden nefret ediyormuş gibi ona yaklaşan herkesi Leyla'ya yönlendirmişti. Bense son ana kadar yerimden hiç kalkmayarak bizimkileri delirtmiştim. Şimdi herkes yavaş yavaş dağılmaya başladığı için belki bu zorlu görevin üstesinden gelebilirim.

Kalenderlerin karşısında durduğumuzda annem ve babam tüm iyi niyetleriyle onlara mutluluk diledi. Daha sonra ikisi gözlerini dikip bana bakınca haliyle karşı tarafta bana bakmaya başladı çünkü anne ve babamın neden bana baktıklarını merak ettiler. Şu ana dek geceyi kazasız belasız tamamladığım için son anda bizimkileri utandıracak bir şey yapmak istemiyorum.

Bu yüzden üzerimdeki bakışların bende uyandırdığı rahatsız edici hissi gizlemeye çalışarak çantamdaki kadife kutuyu çıkardım. Bunu neden ben yapıyorum ki! Kutuyu açtığımda içinde gördüğüm gerdanlık değerli taşlardan oluşan pahalı bir şeydi. Annem ailemizin şanına yakışan bir şey seçmişti. İçindeki gerdanlığı çıkartıp boş kutuyu anneme uzattım. Gurur'un bakışları eşliğinde Leyla'ya yaklaşıp karşısında durdum.

Bunu yapmak istemiyorum!

Leyla ile karşı karşıya dururken bir şeyler bana yanlış geliyordu. Onun nişanına katılıp ona takı takmam yanlışmış gibi geliyordu. İçimden cılız bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Birkaç kez derin derin nefesler alarak kendimi toparladım. "Allah mutlu ve mesut etsin." Ona biraz daha yaklaşıp gerdanlığı boynuna taktım. Bunu yaparken bana yardımcı olarak başını eğmişti. Gerdanlığın klipsini takarken fazla soğukkanlıydım. Elim bile titrememişti. Oysaki panikleyip takamam sanıyordum.

Leyla bana tebessüm etmek için kendini zorlayıp, "Teşekkür ederim, Farah," dediğinde bakışları samimiyetten çok uzaktı. Böyle bakmasının nedeni belki de dün kuyumcudan çıkan kavganın benim yüzümde olduğunu bilmesiydi. Yapmacık bir ilgiyle beni izledi. "Burada olmanızdan mutluluk duyduk."

Herhangi bir alınganlık yapmadan, "Bizde öyle," dedikten sonra başımı çevirip Gurur'a baktım. İşte yine olmuştu. Onunla her göz göze geldiğimde hissettiğim o statik elektrik tekrar ortaya çıkmıştı. Karşı koyamadığım güçlü bir mıknatısla ona çekiliyordum. Bu öylesine güçlü bir çekimdi ki aynı şey ona da oluyor mu, diye merak etmeden duramıyorum. Bu hissettiğim güçlü çekim sadece beni mi etkisi altına alıyordu?

Gözlerimi onun bakışlarına dikip konuşmak için kendimi zorladım. Onun karşısında olmak bile bana tüm sözcükleri unutturuyordu. Tek kelime etmeden onu böyle saatlerce izleyebilirdim. İşin garip tarafı bunu yaptığımda en küçük bir rahatsızlık duymayacağını hissetmemdi. Belki yanılıyorum ama bakışlarımdan rahatsız olmadığını hissediyorum. "Mutluluklar dilerim," dediğimde bu iki kelime dilimde acı bir tat bırakmıştı. Bir şeyler yanlış geliyordu ama ne olduğunu bilmiyorum. İçimi burkan bir şeyler vardı.

Gurur derin bir nefes alarak bana başını hafifçe salladı. "Eyvallah."

Onlara iyi dileklerimizi sunduktan sonra neyse ki fazla oyalanmadan yanlarından ayrıldık. Arabaya binip yola çıktığımızda annemin bakışlarından kaçmak için başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. "Senin

bir tadın kaçtı sanki," diyen sesini duymazdan gelerek uyuyormuşum gibi numara yaptım. Tadımı kaçıracak bir durum yoktu.

***

Oturduğum köşede sessizlik içinde kitabımı okurken babam ve amcam kendi aralarında iş konuşuyorlardı. Seçil ve abimin eşi Yonca yenge ise moda dergilerini karıştırıyorlardı. Annem ve eltisi Nesibe yengeyse her zamanki gibi birbirleriyle itişecek bir şeyler bulmuştu. Akşam yemeğinden sonra hepimiz aynı salonun içinde kendi halimizde takılıyorduk. Biri kulağımdaki kablolu kulaklığı çekip çıkartınca irkilerek başımı kitaptan kaldırdım. Seçil'in abisi Doğan sıkılmış gibi kulaklığımı çıkartıp yanıma oturdu.

"Ne okuyorsun?" Elimdeki kitabı alıp baktığında kaşları havalanınca güldüm. Sanırım genç kızlara özgü aşk romanları okumamı bekliyordu. Kitabın arka yazısını okuduktan sonra bal sarısı gözlerini bana dikti. "Sıkıcı bir şeye benziyor."

"Sıkıcı değil." Doğan abi ailesinin aksine bana insan gibi davranan nadir kişilerden biriydi. Ailesi gibi bizim evimizde yaşayıp babamın sırtından geçinmiyordu. Yirmi sekiz yaşında genç bir avukattı. Kendi ofisi, evi ve kurulu bir düzeni vardı. Bizi özleyince arada buraya geliyordu. Bazen bir gece kalıyordu bazense hiç kalmadan evine dönüyordu.

"Ağır Devlet," diyerek kitabın adına değindi. "Bu tür kitaplar okuduğunu bilmiyordum."

Kitabı yanıma bırakarak annemin benim için hazırlattığı meyve suyuna uzandım. "Bana siyasi bir görüş kazandırıyor."

Yanımda otururken yüzüne düşen kumral tutamlarını arkaya iterek güldü. "Siyasete atılmayı mı düşünüyorsun bücür?"

"Öyle bir düşüncem yok ama her konu hakkında biraz bilgim olsun istiyorum." Meyve suyu sandığım şeyin aslında annemin zayıflatıcı toniklerinden biri olduğunu anladım. İçtiğim yuduma yüzümü buruşturarak bardağı sehpanın üzerine bıraktım. "Kitap siyasetten çok ırkçılığı ve bölücülüğü anlatıyor."

Sır verir gibi ona doğru yaklaşıp, "Mesela sizinkiler için ben bir Kürt kızıyım," dedim kısık bir sesle. "Annem ve onun akrabaları içinse ben bir Türk kızıyım. Her iki tarafta beni kendilerine benzetmeye çalışıyor, kisi veya hiçbiri olmama izin vermiyorlar. İlla bir tarafta mı olmalıyım?"

Diğer akrabalarım ve Diyarbakır'daki yakınlarım Kürt, Türk ayrımı asla yapmazdı ancak iki ailede bunu yapanlarda vardı. Babamın tarafından Kerim amcam, karısı ve Seçil bunu yapıyordu. Annemin tarafındaysa anneannem ve dedem yapıyordu bu ayrımı. Kürt veya Türk olmanın ne önemi olduğunu bile anlamıyordum. Türkü, Kürdü, Çerkez'i ve daha birçok şeyi hepimiz aynı ülkenin içindeydik. Farklılıklarımız bizi bir diğerinden daha üstün veya daha aşağıda yapmıyordu.

Hepimiz sahip olduğumuz farklılıklarla güzeldik. Her Türk ülkücü değildi veya her Kürt eline silah alıp dağlara çıkarak Kürdistan sloganları atmıyordu. Bazılarımız içinde bulunduğumuz ülkeyi seviyor ve ellerinden geldiğince uyum içinde yaşamaya çalışıyordu. Bazı kanı bozukların sebep olduğu şeylerin faturası ne tüm Kürtlere kesilebilirdi ne de tüm Türklere. Kendi içimizde ırkçılık çıkardığımız için ülkemiz bölünüyordu.

Burası Türkiye Cumhuriyeti Devletiydi ve daima da öyle kalacaktı. Bir yanım annemden dolayı Türk'tü diğer yanımsa babamdan dolayı Kürt. Her iki tarafımı da seviyordum ancak her iki tarafım için de zorbalığa uğradığım oluyordu. Bu doğru değildi, bazılarının yaptığı şeylerin cezasını benim gibi kendi halinde yaşayan insanlara çektirmeleri doğru değildi.

Doğan abinin yakışıklı yüzünde gözle görülür bir gülümseme belirdiğinde bunu saklama çabasında bulunmadı. "Bizimkiler yine bu konuda üzerine mi geldi?" Başıyla ailesinin bulunduğu yönü işaret etti. "Her söylediklerini dikkate alma."

"Hayır, ben genel olarak öyle söyledim." Ailesine karşı sık sık beni savunduğu için yine benim yüzümden onlarla sorun yaşamasını istemiyorum.

"Sanırım okuduğum kitabın etkisinde kaldım abi," dediğimde yüzündeki tebessümü silinince bazı konularda onu Seçil'e benzettim. Seçil ona abla dememden nefret ediyordu ve çoğu zaman Doğan abi de ona abi dememden

nefret ediyormuş gibi ifadesi değişiyordu. Seçil neyse de Doğan abiyle aramızda altı yaş vardı. İstesem de ona adıyla seslenemezdim.

"O kızın bizim depoda ne işi var!" Babamın gür sesini duyunca hepimiz ona döndük. Gelen telefon onu deliye çevirmiş gibi oturduğu yerden ayağa fırladı. "Ne demek bilmiyorum, Melih!" Endişelenerek ayağa kalktım. Kötü bir şeyler oluyordu.

Babam sinirden parmaklarını saçlarından geçirirken çılgına dönmüş gibi yüzündeki damarlar şişti. "Tuzak!" Beti benzi atarak sertçe yutkundu. "Kız oradaysa Gurur'da gelmek üzeredir. Sikeyim bu iki aileye kurulan bir tuzak!" Hangi kızdan bahsediyordu ve Gurur bu işin neresindeydi?

Babam hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken, "Ben gelmeden sakın bir şey yapmaya kalkışmayın!" diyordu. "Gurur benden önce oraya ulaşırsa kızın saçının teline bile zarar vermeden ona teslim edin! Melih eğer Leyla Mahlaz oradan canlı çıkamazsa iki taraftan da çok kan dökülür. Ben gelene kadar kızı koru!" dedikten sonra gitti. Leyla bizim depoda mıydı?

Midem kasıldı.

Gurur deliye dönmüş olmalı.

Durumun ciddiyetini bildikleri için hemen amcam ve Doğan abide babamın peşinden çıktı. Biz kadınlarsa bembeyaz olmuş bir suratla birbirimize bakıyorduk. Annem babamın peşinden çıktı çünkü olanları bilmek istiyordu. Babam arabaya binmeden onu yakalayıp neler olduğunu öğrenmeye çalışacaktı. Gurur'u en son birkaç ay önce onun nişanında görmüştüm. Tekrar gündemimizde olmasını beklemiyordum.

Abimin eşi Yonca yenge, "Bu da ne demek oluyor?" diye yutkunarak Nesibe yengeye döndü. "Leyla Mahlaz neden bizim depolardan birinde?" Mavi gözleri korkudan titreşerek yüzünü ovuşturdu. "Ya ölürse?" İhtimali bile beni dehşete düşürdü.

"Ölürse ölsün bundan bize ne?" Seçil'in söyledikleriyle bakışlarım hızla ona buldu. Rahattı, keyifliydi ve zerre kadar endişe etmiyordu. Kızıl saçlarından

bir tutamı parmağına dolarken fazla umursamaz görünüyordu. "Hasımlarımızdan birinin ölmesi bizim sorunumuz değil."

"Niye ölsün?" Sert bir sesle ona müdahale ettim. "Babamı duymadın mı? Leyla'ya zarar gelmesine müsaade etmez."

Saçlarını sinirle yüzünden çekerken ona çıkıştığım için yönünü bana çevirdi. En az benim kadar tersti bana olan bakışları. "Bende kötü bir şey demedim ama ölürse de bunun için üzülecek değiliz, değil mi?" Merhamet duygusu olan bir insan bile değildi.

"Ay tövbe de." Yonca yengenin yüzü en az sarı saçları kadar sararırken endişesini gizleyemiyordu. Leyla için endişelendiğini düşünüp şaşırmıştım ki dudaklarını büktü. "Kalenderlerden biri ölürse saldırı sırası onlara geçer. Leyla'nın ölümü yüzünden korku içinde yaşamak istemiyorum." Aslında şaşırmadım çünkü en az kocası kadar bencil ve acımasızdı.

Yonca yengenin şu zamana kadar ortalığı karıştırmak dışında bir şey yaptığını hiç görmedim. Abimin dişi versiyonuydu. En az abim kadar sadakatsiz iğrenç bir kadındı. Kocasından tek farkı Caner abim her haltı açık açık yapıyordu ama o, gizli yapardı. Hafifmeşrep bir kadın olduğunu çoğu zaman gizleyemiyordu. Abimle hâlâ evli olmasının tek sebebi Tozlu soyadının ona sağladığı bazı ayrıcalıklardı. Bunun dışında bu aileye ve kocasına tahammül edemiyordu.

Yonca yengenin aklı fikri kendinden daha genç ve yakışıklı erkeklerdeydi. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen yirmili yaşların başındaki erkekleri görünce ağzının suyu akıyordu. Gözlerim ona bakarken dalıp gitmiş olmalıyım ki, "Ne dik dik bakıyorsun?" deyince bakışlarımı ondan çektim.

Bazen bu eve yıldırım hatta deli bir fırtınanın düşmesini istiyordum. Herkesi silkeleyip kendine getirecek bir felaket güzel olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatleri annemle ikimiz için çok gergin geçmeye başladı. Babam gideli saatler olmuştu ancak hiçbirimiz ona ve yanındaki adamlara ulaşamıyorduk. Caner abim bile telefonuna cevap vermiyordu. Gerçi o evde olmadığı için babamlarla birlikte gitmemişti ama telefonu kapalı olduğuna göre haberi alınca bizimkilerin yanına geçmiş olmalıydı.

Annem duvardaki büyük saate sık sık bakıp durdukça beni de endişelendirmeye başlamıştı. Bizimkilerden haber alamadıkça yerinde duramıyordu. Babamın apar topar onca silahlı adamla nereye gittiğini bilmemek bizi korkutmaya başlamıştı. Açıklama yapacak zamanı yokmuş gibi evden çıkarken annemin tüm sorularını yanıtsız bırakmıştı.

Annem salonun ortasında dönüp dururken kulağına yasladığı telefonu çekti. "Ümit açmıyor." Saat gecenin üçü olmuştu ama gidenlerden hâlâ ses seda yoktu. "Gideli saatler oldu."

Nesibe yenge gerilerek rahat bir şekilde otururken güldü. "Abla her zamanki şeyler." Ortada bir sorun yokmuş gibi keyif kahvesini içmeye devam ediyordu. "Birazdan dönerler kendinle bizi de germe."

Yengemin bu rahatlığı annemi çıldırttığı için kaşlarını çattı. "Kocam ortalarda yok ve sen kahve mi içiyorsun!" İnanamayan gözlerle yengeme bakıyordu. "Pes doğrusu! Sizdeki bu rahatlık padişah torunlarında yok."

Nesibe yenge kahvesini önündeki sehpaya bırakıp alaycı gözlerini anneme dikti. "Ne yapmamızı bekliyorsun? Bizde mi elimize bir silah alıp peşlerinden gidelim?"

"Senin de kocan gidenlerin arasında." Annemin bakışlarında şaşkınlık ve öfke vardı. "Ne bu rahatlık?"

"Babam eve dönmenin bir yolunu bulur," dedi Seçil.

Onun bu sözleri annemi daha fazla kızdırdı. Siyah gözleri sinirden tutuşurken gerçeklikten uzak bir gülüş kondurdu dudaklarına. "Haklısın baban eve dönmenin bir yolunu bulur çünkü o sinsi herif tehlike anında sıvışmayı çok iyi bilir."

Nesibe yenge oturduğu yerden dikleşerek anneme hedef aldı. "Söylediklerine dikkat et ileri gidiyorsun."

Ona bakmak bile annemin sabrının sınırlarını zorladığı için elindeki telefonu sıkıyordu. "Kızını da al odana çık, Nesibe." Onlara kapıyı işaret etti. "Odanızda da keyif kahvesi içebilirsiniz."

Nesibe yenge yine mağduru oynayıp haksızlığa uğramış gibi dudaklarını bükmeye başlayınca sinirlerim bozuldu. Bunu hep yapıyordu. "Olanlar için endişelenen sadece sen değilsin. Her konuda kendini haklı çıkarmayı bırak." Onların aksine annemin endişesi gerçekti.

Annem bu kadar sinirliyken her an onların üzerine atlayabilirdi. Bunun olmasını engellemek için Nesibe yengeye döndüm. "Saat geç oldu yenge." Sakince konuşup ona kapıyı gösterdim. "Gidip biraz uyu." Aynı şekilde Seçil ve Yonca yengeye de kapıyı işaret ettim. "Sizde."

Seçil bana sinirli bir bakış attı. "Ne zamandır ne yapıp yapmayacağımıza sen karar veriyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak kaşlarımı usulca yukarı kaldırdım. "Neden sözlerimi çarpıtıyorsun?" Her gün bu tartışmaların içinde olmaktan başıma ağrılar girmişti. Düz bakışlarım Seçil'in üzerinde oyalanırken bıkkınca nefesimi verdim. "Gitmezseniz yine annelerimiz kavga edecek."

Çatık kaşlarla tam bir şey söyleyecekti ki annem dişlerini sıkarak gözlerini ona dikti. "Yukarı çıkın dedim!" Annemin sert sesiyle düşman gözlerle bize bakarak gittiler. Beni insan yerine koymazlardı ama anneme kolay kolay hayır diyemezlerdi.

Üçü dışarı çıkınca annemle baş başa kaldık. "İyi misin anne?"

Endişeli vücudunu yanıma bıraktığında omuzları çöktü. "Bu sırtlan sürüsünden bıktım." Ev üstüne ev olmuyordu fakat Kerim amcam ve ailesi bir türlü ayrı eve çıkmaya yanaşmıyordu.

"Onunla evlenirken babamın bir aşiretin varisi olduğunu biliyor muydun?" Aklını bu gece olanlardan uzaklaştırmak için ona bu soruyu sordum. Babam dönene kadar annemi bir şekilde oyalamalıydım.

Nefesini yorgunca vererek başını salladı. "Kalabalık bir ailesi olduğunu biliyordum ama evlendikten sonra bile evimize yerleşeceklerini bilmiyordum."

"Aynı sorun Elmas annenin de başında." Diyarbakır'daki konakta da yaşayan çok fazla kişi vardı.

Elmas annenin adını duymak bile sinirden tüylerini diken diken ettiği için bana tersçe baktı. "Bana şu kadından bahsedip durma."

"Madem ondan bu kadar rahatsız oluyorsun o zaman kocanı neden paylaştın onunla?"

"Farah sen aptal mısın?" Her an bana bir tane yapıştıracakmış gibi bakıyordu. "Sence ben üzerine kuma getirtecek bir kadın mıyım?"

"Anne senin bir kuman var."

"Biliyorum ama sandığın şekilde değil." Hikâyenin tamamını bilmiyormuşum gibi bakıyordu. "Baban benimle evliyken asla bir kadının koynuna girmedi. Sandığın gibi ikinci bir kadına gidip beni aldatmadı."

Yerimden kıpırdanarak öne eğildim. "Ne demek istiyorsun?" Şu zamana kadar merak edip ona bu olayın nasıl olduğunu hiç sormam. Onu üzmemek için bu konuyu hiç açmamıştım ama belli ki bilmediğim bir şeyler vardı.

Yüzünü sıkıntıyla ovuşturarak tekrar duvardaki saati kontrol etti. Babam eve dönene kadar kendini bir şeylerle oyalamak için bana geçmişi anlatmaya başladı. "Benden çocuğu olmadıkça ailesi babanı çok zorluyordu. Sadece babanın değil benim de üzerime geliyorlardı. Babana kumayı kabul ettirmeye çalışıyorlardı ancak o buna yanaşmıyordu. Ailesi bizde huzur namına bir şey bırakmadığı için en sonunda dayanamayıp boşandım." Doğru mu anladım? Daha önce babamdan boşandı mı? İşte bunu bilmiyordum.

Soru dolu bakışlarıma başını sallayarak karşılık verdi. "Ondan boşandığımda Ümit perişan olmuştu. Bana kızgındı, onu artık sevmediğimi düşünüyordu ve acı çekiyordu. Ailesi onun bu halinden faydalanıp onu Elmas ile evlendirdi. Bana olan öfkesinden ikinci kez evlenmeyi kabul etti ancak bana ne kadar sinirli olursa olsun Elmas'a resmi nikah kıymadı. Bu da kendince onlara verdiği bir cezaydı." İşin bu boyutunu bilmediğim için

hayretler içinde anneme bakıyordum. Babamdan boşandığına hâlâ inanamıyorum.

Yerimden ona doğru kayarak, "Tekrar nasıl evlendiniz?" diye sorduğumda ortada komik bir şey varmış gibi güldü. "Elmas ile evlendiğini duyunca o kadar sinirlendim ki bende evlenmeye kalkıştım." Dudaklarındaki gülüşü büyüdüğünde o günü hatırlamış gibiydi. "Baban düğünü basıp beni kaçırdı."

"Bir dakika, ne?"

Kıkırdayarak başını salladı. "Beni düğünden kaçırıp üç ay alıkoydu. O üç ayda bana duyduğu sevgiyi tüm çıplaklığıyla gördüm. Onunla tekrar evlenirsem Diyarbakır'dan ayrılıp benim şehrim olan İstanbul'a taşınacağımızı ve asla Elmas'a yaklaşmayacağına yemin etti." Yüzünü buruşturdu. "Zaten Elmas'ta hamileydi yani artık ona gitmesinin bir nedeni yoktu."

"Vay canına." Babamın annemi düğünde kaçırdığını duyunca ister istemez gülmeye başladım. Babamla düşündüğümden daha olaylı bir geçmişleri varmış.

Gecenin devamında annemle hiç konuşmadık. Sabaha kadar süren bir sessizlik bizi esir almıştı hatta öğleye kadar. Şu saate kadar endişe ve stresten bizimkilere ulaşmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapamadık. Arabaların sesini duyunca hemen odamdan çıktım. Merdiveni aceleyle inerken odasından çıkan annemde bana katılmıştı. Tıpkı benim gibi o da bu saate kadar bir gram uyumamış gibiydi.

Babamın güzel haberlerle dönmesi için dua ediyordum. Umarım bu sorunu kazasız belasız çözmüştür. Dışarı çıktığımızda bizimkiler arabalarında iniyordu. Hepsinin suratında düşen bin parçaydı. Hepsinin de üstü başı dağınık, toz toprak içindeydi. Bir enkazın içinde kalmış gibi berbat haldeydiler. Midem kasıldı. Kötü bir şey olmuştu. Amcam, Caner ve Doğan abi bozuk bir suratla yanımızdan geçip içeri girdi. Yanımızdan geçerken bile üzerlerine sinen yangın ve is kokusunu solumuştum.

Arabalardan inen tüm korumalara dönen babam, "Evin etrafındaki güvenliği arttırın," deyince dizlerimin bağı çözüldü. Bir şey olmuştu.

Babam güvenlik şefi Melih abiye yönünü çevirdi. "Koruma sayısını arttır, evin etrafında kuş uçmayacak." Nefes alışlarım hızlandı çünkü tüm bu tedbirler yaklaşmakta olan felaketin habercisiydi.

Babam eve doğru yürürken gözleri bizi bulduğunda kahve hareleri titreşti. Bizi kaybetmekten korkarcasına bakınca endişelerim arttı. Bakışları annemin gözleriyle kesişince omuzları çökmüştü. Yüzünde keder oluşurken anneme karşı boynunu eğdi. "Ben dün gece gencecik bir kızın ölümüne tanık oldum hanım." Gözlerimin ardı sızladı, yaşlar gözpınarlarımda taştı. Leyla.

Leyla öldü mü?

Ellerimi dudaklarıma bastırıp hıçkırığıma engel olmaya çalıştım. Leyla'yı en son onun nişanında görmüştüm. Ölüm haberinin bana ulaşacağını tahmin bile edemezdim. Onu yakından tanımıyor olabilirdim ama bu onun için üzülmeme engel değildi. Gözyaşlarım süzülürken içime çöreklenen bu acının tek sebebi erkeklerin kavgasında yine bir kadının can vermesiydi. Babamın dünyası buydu işte, silahlar ve ölümlerden ibaret kanlı bir dünyaydı.

Ailesi olarak bizlerde o dünyanın bir parçasıydık. Gurur kim bilir ne haldedir. Babamın gözleri beni bulunca içi acıdı. Anneme beni işaret edip acı çeken bir sesle, "Farah gibi gencecikti," deyince annem koşarak ona sarıldı çünkü babam düşündüğümüzden daha kötüydü. Her ne yaşandıysa bunun isteyerek olmadığını görebiliyorum. Bu yine de onları haklı çıkarmazdı. "Leyla öldü," dediğinde artık durmaksızın ağlıyordum. Bu haksızlıktı.

Annem onu yatıştırmaya çalışırken yüzünü annemin boynuna gömdü ve kısık bir sesle, "Bizim adamlarımızdan biri kıza ateş etti," dedi. Olanlara engel olamadığı için hiddetle kaşlarını çattı. "Eğer Caner o piçi vurmasaydı onu konuşturup Gurur'un önüne atabilirdim!" Caner abim bir kez daha her şeyi mahvetmişti. Öldürdüğü o adamın kimin ajanı olduğunu öğrenemedikleri için suç bizim ailenin üzerine kalmıştı.

***

Günler birbirini kovalıyordu ancak üzerimdeki matem havasında değişen hiçbir şey yoktu. Her şey bir kâbus gibiydi. Babam biraz sakinleştiğinde bize olanları anlatmıştı. Birileri Leyla'yı bize ait depolardan birine kaçırıp oraya zincirlemişti. Caner abim ve Gurur eş zamanlı bir şekilde depoya gitmişler hatta neredeyse aynı anda. Babam arayıp ona haber verdiğinde Caner abim depoya yakın bir yerde olduğu için tam vaktinde oraya gidebilmişti. Gurur çoğunlukla tek gezdiği için haberi aldığında öfkeden deliye döndüğünü söylüyorlar. Yanına hiç adam almadan doğrudan depoya gitmiş.

Caner onun Leyla'yı çözmesine izin vermiş ve bu işte bir payımız olmadığını ona söylemiş. Ancak babam adamlarıyla içeri girdiğinde babamın yanındaki adamlardan biri silahını çekerek Leyla'yı vurmuş. Buna öfkelenen abim de o adamı vurmuş. Depoda gaz sızıntısı olduğu için silahlar patlayınca deponun birçok yerinde patlamalar ve yangın çıkmış.

Babam Gurur'un çıldırdığını, Leyla'nın kanlı bedeninin yanında ayrılmadığını söyledi. Sarsıntılar ve patlamalar şiddetini arttırdığı için depo yıkılmak üzereymiş. Depo mahşer yerine döndüğü için herkes kaçmaya çalışıp canını kurtarmanın derdindeymiş. Leyla ilk kurşunla oracıkta can verdiği için onun yerine Gurur'u dışarı çıkartacak vakti bulabilmişler.

Bunu yaparken de çok zorlanmışlar çünkü Leyla'nın kanlı vücuduyla deliye dönen Gurur onu orada bırakmaya yanaşmamış. Babamın emriyle adamları Gurur'u bayıltarak oradan çıkartabilmişler. Aslında Leyla'yı da orada bırakmayı istememişler ancak Leyla'nın cesedini kucağında taşıyan adam zamanında depodan çıkamamış. Gurur'u baygın bir şekilde dışarıya çıkardıklarından kısa süre sonra depo yerle bir olup yıkıldığı için Leyla'yı çıkartmadılar.

Daha sonra patlama ve yangını kontrol altına alabilmişler ama birçok kişi zamanında çıkamadığı için o enkazın altında can verdi. İtfaiye çalışanlarının enkazda çıkardığı cesetlerin neredeyse hepsi tanınmaz bir haldeymiş. Cesetlerden sadece bir tanesi bir kadına aitti ve onun da Leyla olduğunu düşünüyorlardı. Leyla'nın cenazesi çoktan kaldırılmıştı ancak evdeki yasak hâlâ devam ediyordu.

Sadece bizim evde değil tüm akrabalarımızın evinde de aynı yasak vardı. Ortalık durulana kadar ailenin kadınları evden dışarı çıkmayacaktı. Duyduğumuza göre Gurur büyük yemin etmiş, ondan alınan bir kadına karşılık ailemizden bir kadını bizden alacakmış. Herkes bunu konuşuyordu.

"Daha nereye kadar evde tıkılıp kalacağız?" Yonca yenge yatağının üzerinde şort ve atletle otururken ayak tırnaklarına oje sürmeye çalışıyordu. Saat öğlenin ikisiydi ancak bu saate kadar uyuduğu için henüz giyinip aşağıya inmemişti. Can sıkıntısından Seçil ile ikimiz onun odasına gelmiştik.

"Ortalık yatışana kadar bir süre daha evde kalmalısınız." Annem ve babam hâlâ eve dönmedikleri için camdan dışarıya bakıyordum. Bir yakınları küçük bir kaza geçirdiği için onu ziyarete gitmişlerdi. "Gurur sakinleşene kadar dışarı çıkmanız tehlikeli olabilir." Kaç aydır bu ikisini evde tutmaya çalışıyordum.

"Senin açından konuşması kolay tabii," dedi Seçil. "Ne de olsa sen ev kuşusun. Fakülteden mezun da oldun artık hiç çıkmazsın bu evde." Onlar hep içerideyken derslerimin olduğu zamanlar yanımda bir ordu dolusu adamla üniversiteye gitmemi hazmedemiyordu. Yeni mezun olmuştum.

Seçil ayna karşısında yengemin makyaj ürünlerini kullanırken nefesini bıkkınca verdi. "Günlerdir eve tıkılıp kaldık. Ne olacaksa olsun artık. Ayrıca bizden bir kadını alarak ne yapacak ki?"

Oje sürdüğü ayak parmaklarına doğru eğilip üfleyen Yonca yengem güldü. "Birçok şey yapabilir." Aklına ne geldiyse gülüşü soldu. "Tecavüz bile edebilir."

Midem fokurdarken itiraz ederek başımı iki yana salladım. "Bu kadarını yapacak biri değil." Buna ihtimal dahi vermiyordum çünkü daha önce tacize uğradığımda Gurur o adamı çok pis benzetmişti. Tacize bile göz yummayan bir adam birine tecavüz etmeye kalkışmazdı.

Yengem başını kaldırdığında karşısında bir aptal varmış gibi bana bakıyordu. "Farah sen gerçekten çok safsın." Küçümseyen gözlerini bana diktiğinde mavilerinde apaçık bir aşağılama vardı. "Nişanlısını yeni

kaybeden bir adamın acısını hafife alma. Öfkeli, şuursuz ve intikam istiyor. Gözü bu kadar dönmüşken her şeyi yapabilir." Kanım damarlarımda çekilmeye başladı. Düşüncesi bile korkudan soluğumu kesiyordu. Gerçekten bu kadar ileri gidebilir miydi?

"Ben biraz kitap okuyacağım." Onun odasından çıkarak kendi odamın yolunu tuttum. Günlerdir hep bu tür şeyler konuşulduğu için artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gurur'un ne tür bir intikam alacağını bilmediğimiz için hepimiz diken üstündeydik.

Odama girdiğimde kitaplığıma doğru yürümüştüm ki telefonum çaldı. Caner abimin aradığını görünce şaşırdım çünkü beni sık arayan biri değildi. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Seni dışarıda bekliyorum," diyen sesini duydum. "Babam bizi bekliyor acele et. Kimseye tek kelime etmeden arka kapıya gel."

"Arka kapıya mı?" Kafa karışıklığıyla yönümü pencereye çevirdim. "Neden ön kapıyı kullanmıyorum? Ayrıca babam hiçbir koşulda evden çıkmamamı söylemişti?"

"Babamın aklından geçenleri nereden bileyim ben!" Beni azarladığında sesi sabırsız ve aceleciydi. "Bana hemen Farah'ı buraya getir dedi. Ön kapı Kalenderler tarafından gözetleniyor olabilir. Seni babama sağ salim götürmem için kimseye görünmeden arka kapıdan çıkmalısın. Evdekilere bir şey söyleyip onları da telaşlandırma." Onu onaylayarak telefonu kapattığımda endişelenmeden duramadım. Babam neden beni çağırıyordu?

Çantamı alıp odamdan çıkarken babamı aradım. Evden çıkmadan önce bunu ona teyit ettirmeliydim. Üst üste onu aramama rağmen telefonu açmadı. Ondan bir cevap almadan dışarı çıkmak istemediğim için ısrarla arayıp durdum. En sonunda telefonu açıp tek kelime etmeme izin vermeden, "Farah şu anda hiç vaktim yok," dedi hızlıca. "Bir sorun mu var?"

Arkada çok fazla gürültü geldiği için sesini tam olarak duyamıyordum. "Hayır, ciddi bir sorun yok ama Caner abim-"

"Farah önemli bir şey yoksa şimdi kapatıyorum. Abin eve geliyor o seninle ilgilenecek," dedikten sonra telefonu kapattı. Caner'in eve geleceğini biliyordu. İlgilenmekten kastı abimin beni ona götürmesi miydi? Sanırım öyleydi.

Abimin isteği üzerine arka bahçeden dışarı çıktığımda arabasını gördüm. Beni bekliyordu. Hızlıca yürüyüp arabaya bindiğimde arabayı hemen çalıştırdı. Evden uzaklaşırken emniyet kemerimi takarak ona döndüm. Ona babamın beni neden görmek istediğini soracaktım ki suratını görünce tek kelime edemedim. "Seni bu hale kim getirdi?" Berbat görünüyordu.

Birileri onu çok kötü hırpalamıştı çünkü kan revan içindeydi. Onu ölümüne dövmüş olmalılar ki kaşı patlamış, akan kan yanağında kurumuştu. Alnı da kanıyordu ve gözünün altında korkunç bir darbe izi vardı. Kravatı boynunda sarkıyor, kustuğu kanların izleri beyaz gömleğine bulaşmıştı. Endişelenerek, "Abi?" diye mırıldanıp ona doğru biraz eğildim. "Kim yaptı bunu?"

Onu bu hale getiren benmişim gibi bir anda çatık kaşlarla bana dönünce arkaya çekildim. Sinirden fıldır fıldır dönen gözleri bana tersçe bakıyordu. "Aklının alamayacağı sorular sorma!" Önüne döndüğünde kısık bir sesle bana saydırmakla meşguldü. "Sanki anlatsam o kuş beyni alacakmış gibi bir de soruyor!" Koltuğuma sinerek ağzımı kapattım. Benimle aynı arabanın içinde bulunmakta bile rahatsızdı.

Öfkesini daha fazla üzerime çekmemek için yolun kalanında tek kelime etmedim. Sessizlik içinde babama gitmeyi bekledim. Önemli bir şey olmasaydı babam ona gitmemi istemezdi. Umarım kötü bir şey yoktur. Yan aynadan arkaya bakınca korumaların olmadığını daha yeni fark ettim. Caner yanına hiç koruma almadan yola çıkmıştı. Bunun nedenini ona sormak istedim lakin yine bana kızacağını bildiğim için ağzımı açmadım. Babama gittiğimizde o bana gereken açıklamayı yapardı.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra telefonum çalınca çantamdan çıkardım. Annemin aradığını görünce tam açacaktım ki Caner sert bir hareketle telefonu elimden çekip aldı ve camdan dışarı fırlattı. Korkuyla kasılarak ona döndüğümde artık paniklemeye başlamıştım. "Bu da ne demek oluyor?" Kalbim endişe içinde hızlandı. "Telefonumu neden attın?"

Bir sokak kenarında arabayı durdurup indi. Bana cevap vermek yerine hızlı adımlarla arabanın etrafında dönüp kapımı açtı. Emniyet kemerini sertçe açıp koluma yapıştığında şoke olmuştum. Beni arabadan çıkardığında neler olduğunu anlayamıyordum. Yan yana durmuş birçok siyah arabayı görünce bir terslik olduğunu nihayet anladım. Bizim gelmemizle arabalardan inen takım elbiseli adamlar gözümü korkutuyordu.

Dehşete kapıldım. Bunlar babamın adamları değildi. Caner kolumdan sürükleyerek beni onlara doğru çekerken bağırarak kolumu kurtarmaya çalıştım. "Abi sen ne yapıyorsun?" Kendimi arkaya doğru çekmeye çalışarak ondan kurtulmak için direndim. "Kim bunlar? Abi bırak beni!" Beni nereye getirmişti?

Direnip ona zorluk çıkardığım için kolumu daha sert sıkarak beni sürüklemeye devam etti. Bizi bekleyen adamların ayaklarının önüne beni fırlattığında sertçe yere kapaklandım. Abimin, "Onun istediği Tozlu'lardan bir kadın değil miydi?" diyen sesini duyunca gözlerimin ardı sızladı. "Size Ümit Tozlu'nun kızını getirdim!" Kanım donarken düştüğüm yerde başımı kaldırıp karşımdaki adamlara baktım. Bunlar Gurur'un adamlarıydı, değil mi? Kalbim öyle bir acıdı ki bu acıya merhem olacak hiçbir şey yoktu.

Abim beni gözden çıkarmıştı.

Ayağa kalktığımda buradaki işi bitmiş gibi sırtını dönmüş arabasına gidiyordu. "Abi!" Peşinden koşmak istedim ancak arkadan birileri beni yakaladı. Kollarımı tutup abime gitmeme engel oldular. Kendimi onlardan kurtarmaya çalışarak, "Abi beni bırakma!" diye öyle bir haykırdım ki adeta boğazımı kanatmıştım. "Abim gitme, bırakma beni!" Beni bu adamların ellerine bırakıp gidiyordu.

O kendi kardeşini satmıştı.

Ben direnip çırpındıkça kolumu tutan adamlar tutuşunu sertleştirip canımı yaktılar. Bense onların ellerinden kurtulmaya çalışarak abime gitmeye çalışıyordum. Ben yerimden bir adım bile kıpırdayamıyordum ancak abim gidiyordu. Beni bırakıp gidiyordu. Gözyaşları içinde ağlayarak, "Abi," diye hıçkırdım. "Abim gitme, öldürür bunlar beni." Islak gözlerle ona yalvarıp

beni de yanında götürmesini istedim ama Caner bir kez olsun arkasını dönüp bana bakmadı. Beni bırakıp giderken içi bile acımadı.

"Abi!" diye haykırdım boğazımı yırtarcasına. "Annem ve babam çok üzülür, bırakma beni!" Annemin benden başka hiç çocuğu yoktu. Ölürsem annem çok üzülürdü. Bana olacakları değil, benim yüzümden annem ve babamın çekeceği acıları daha çok düşünüyordum.

Abim gitti.

Arabasına binip gitti. Kız kardeşini düşmanlarının eline bırakarak gitti. Çok yalvardım, çok bağırdım ama bir kez olsun dönüp arkasına bakmadı. "Abi geri dön," diye hıçkırdığımda arabası çoktan gözden kaybolmuştu. "Geri dön abi, geri dön!" Dönmedi, öylece gitti. Bana olacaklar umurunda bile değildi.

Beni zorla bir arabaya bindirdiklerinde artık onlara direnmiyordum bile. Hemen gaza basarak abimin beni bıraktığı yerden uzaklaştılar. Arka koltukta cama doğru sinerek o kadar çok ağladım ki yol boyunca gözyaşlarım hiç dinmedi. Caner'in bu yaptığı kanıma dokunuyor, canımı yakıp kalbimi kırk parçaya bölüyordu. Beni gözden çıkartıp bu adamların ayaklarının önünde atarken vicdanı bile sızlamamıştı.

Yirmi iki yıllık hayatımda canımı yakıp bana zorbalık yapmadığı tek bir günü bile olmamıştı ama bu yaptığı hepsinden daha ağırdı. Benden kurtulup ölmemi istediğini hep hissettirmişti ancak gerçekten ölmemi istediğini hiç bilmiyordum. Aslında o bunu hep fazla belli etmişti lakin ben kabul etmek istememiştim çünkü bir yanım onun tarafından sevilmeyi istemişti.

Abisi tarafından sevilmeyi bekleyen o yanım içten içe hayallere kapılıyor, bunun bir gün gerçekleşeceğini ummuştu. Şimdi ise böyle bir günün asla gelmeyeceğini kabullendim. Bunu kabullenmek bile canımı o kadar çok yakıyordu ki bu acının üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Gözyaşlarım durmaksızın aktığı için yüzümün yakınına uzatılan bir mendille irkilerek cama biraz daha yaklaştım.

Başımı çevirdiğimde yirmili yaşların ortasındaki genç bir adam beni izliyordu. Gözleri siyah saçlarının rengindeydi ve üzülmüş gibi bana

bakıyordu. Bana olan bakışları katı ve sert değildi. "Korkma," derken sesini bile beni ürkütmemek için oldukça yumuşak çıkarmaya çalışıyordu.

Uzun ve kemikli bir yüzü vardı. Yüz hatlarındaki sertlik bakışlarında ve sesinde yoktu. "O kansız Caner'in yanında olmaktansa belki de Gurur abinin yanında olmak senin için daha hayırlıdır."

Titreyen ellerle uzattığı mendili alıp burnumu çekerken, "Ben Ümit Tozlu'nun kızıyım," diye fısıldadım ıslak gözlerle. "Leyla'ya olanlardan sonra Gurur beni sağ koymaz."

İç çekerek başını iki yana salladı. "Masumlara dokunmaz." Masum değildim. Babamın kızı olmak bile herkesin nazarında beni günahkâr yapıyordu.

Leyla'nın ölümünden beri doğru düzgün hiç uyuyamadığım için fazla ağlamaktan göz kapaklarım ağırlaştı. Ancak yine uyuyamadım. Uyku problemim beni uyutmayacak kadar büyüktü. Bir süre sonra gözyaşlarım bile artık akmamaya başladı. Belki de ağlamanın bir çözüm olmayacağını sonunda anlamıştım. Bu kadar adama karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek düşündüğüm annem ve babamdı. Ölmek sorun değildi ki, benim için asıl sorun ölümümle onlara yaşatacağım acılardı.

Şehir dışına çıkmıştık ancak bunu yaparken farklı bölgelerde durup sık sık arabaları değiştirmiştik. İzimizi bulmasınlar diye aldıkları bir önlem olduğunu biliyordum. Bir süre sonra arabalar ormanlık bir alana girmişti. Uzun süre şehrin dışında bir ormanın içinde hareket etmiştik. Daha sonra arabalardan inip yolun kalanını yürümek zorunda kalmıştık. Etrafta bu kadar ağaç varken arabalar bizi bir yere kadar götürebilirdi.

Yürümekten ayaklarıma kara sular inmişti ki tepeyi aşınca karşımıza çıkan kulübeyle iç çektim. "Beni gerçek anlamda dağa kaldırdığınıza inanamıyorum." Kısık bir sesle homurdandığımda yanımda yürüyen Ali'nin gülüşünü duydum. Bana mendilini veren adamın adının Ali olduğunu öğrenmiştim.

Muzırlık yaparak beni neşelendirmeye çalıştı. "Dağ havası iyi gelir derler." Yol boyunca bana iyi davranması oldukça şaşırtıcıydı.

Kulübenin önüne geldiğimizde hiç istemesem de beni içeri girmeye zorladılar. İçeri girince gördüğüm dağınıklıkla kendimi bir canavarın inindeymişim gibi hissettim. Her yer darmadağındı. Ali beni üst kata çıkmaya zorladı. Ahşap merdivenin basamaklarına bastıkça ortaya çıkan gıcırtı bir cenazedeki ağıtları anımsatıyordu. Belki de benim cenazem.

Üst katta sadece iki oda vardı. Ali bir kapının önünde durunca tehlikenin kokusu beni kıskıvrak yakaladı. Ali'nin beni zorladığı kapıya doğru yürürken adımlarımı güçlükle atıyor, gözlerimden durmaksızın akan yaşlara direnemiyordum. Korkuyorum hem de daha önce hiç olmadığı kadar çok.

Kapının önünde durduğumda bacaklarım o kadar çok titriyordu ki her an olduğum yere yıkılabilirdim. Ali kapıyı çaldığında nabzım hızlandı. Bu kapı hiç açılmasın istiyordum. Gurur'un sert, öfkeli ve buz gibi sesi içeriden, "Gel!" dediğinde Ali kapıyı açıp içeri geçmem için bekledi. Eğer bugün dua kapılarım açıksa kendim için hızlı bir ölüm istiyorum.

Ecel terleri dökerek bir yatak odasına girdiğimde gördüklerimle ağlamamak için kendimi zorladım. Burada kırılmadık tek bir eşya yoktu. Paramparça olup yere saçılan eşyaların yıkıntılarıyla dolu bir odaydı. Duvarda hatta yerlerde bile kan lekeleri vardı. Alkolün yoğun bir şekilde koktuğu bu odada yerde birçok içki şişesi vardı. İlaç paketleri her yere saçılmış, kırılan şişelerdeki haplar yere dökülmüştü.

Odada sağlam olan tek şey köşedeki tekli koltuktu ve onda da Gurur oturuyordu. Nabzım boğazımda attı. Oradaydı, beni izliyordu.

Kadehi tutan elinin parmak boğumlarında kanlar akıyordu. Ellerini kanatana kadar duvarları yumruklamış gibiydi. Bacakları hafif aralıktı, erkeklere has bir oturuşu vardı. Ayaklarının önünde boş içki şişeleri, şırınga ve kauçuk lastik vardı. Midem kasıldı. Damardan kendine bir şeyler enjekte ettiği çok açıktı. Nişanlısının acısını daha katlanabilir bir acıya dönüştürmek için her şeyi denediğini görebiliyorum. Kendini her anlamda uyuşturmaya çalışmıştı.

Beyaz gömleğinin kollarını toplamış, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı. Yüzü kaskatıydı, delici bakışları sinirli bir şekilde üzerimde oyalanıyordu. Onun sert bakışları altında soğuk terler dökmeye başlamıştım. Gözlerinin

baktığı yerde olmamak için her şeyi yapabilirdim. "Bu da ne demek oluyor, Ali?" Buz gibi bir sesle konuşarak omurgama soğuk bir ürperti gönderdi. "Bu kız neden burada?"

Afalladım. Beni isteyen o değil miydi? Aynı zamanda içim umutla doldu. Eğer seçtiği kurban ben değilsem belki gitmeme izin verirdi. Ali derin bir nefes alarak onun karşısında ellerini önünde birleştirdi. "Caner'in bize getirdiği kız buydu."

Kaşlarının kavisi çatıldığında sert bakan gözlerinde aynı zamanda küçük çaplı bir şaşkınlık vardı. "Ondan kuzeni Seçil'i istedim ama o kanı bozuk herif bana kız kardeşini mi gönderdi?" O bile Caner'in böyle bir şey yapmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

Zihnimde bir şeyler çığlık çığlığa acı içinde haykırdı. Abim Seçil'i koruyup beni feda etmişti. Beni babama götüreceğini söyleyerek evden çıkartıp Gurur'un adamlarına vermişti. Ölen bir nişanlıya karşı beni vermişti. Caner benden o kadar çok nefret ediyordu ki Gurur'un ellerinden ölmemi istiyordu. Birinin onun yerine beni öldürmesini istiyordu. Gurur ölen nişanlısının karşılığında beni öldürsün diye öz kardeşini kurban etmişti.

Caner'in Seçil yerine beni gözden çıkarması Gurur'u hem kızdırmış hem de şaşkınlığa sürüklemişti. Burnundan garip bir ses çıkarttığında güler gibi dudakları kıvrıldı ama gülümsemenin yakınında bile değildi. "Nasıl bir aile bu?"

Gözleri bir şeyi tartar gibi benim üzerimde oyalandı. Kafasında bir şeylerin hesabını yapıyor, sonuçlarını düşünüyor gibi uzun uzun beni izliyordu. Bakışları o kadar yoğun ve ürkütücüydü ki onun bakışları altında kıvranmaya başladım. Zümrüt yeşillerinin ardından karanlık bir parıltı geçtiğinde bu bakışın anlamını bilmediğim için nabzım hızlandı. Başını çevirip Ali'ye baktığında fazla gizemliydi. "En kısa zamanda bana kızın kimliğini getir." Kimliğim mi?

Kimliğimi ne yapacaktı?

Kafa karışıklığıyla dolup taştığımda Ali'ye kapıyı işaret etti. "Şimdi bizi yalnız bırak," deyince yalvaran gözlerle Ali'ye bakıyordum. Beni burada

onunla yalnız bırakıp gitmesini istemiyorum. Yapabilseydim koluna yapışıp beni de götürmesini söylerdim ancak Gurur her hareketimi izlerken yerimden bile kıpırdayamadım. Ali dışarı çıkıp kapıyı kapatınca bir canavarın ininde tek başıma kalmıştım.

Kapıya korku dolu gözlerle bakarken Gurur'un bakışları üzerimde oyalanıyordu. "Kaldık mı baş başa, Farah Tozlu?" Metalik ve hafif sarhoş sesiyle yutkunarak ona döndüm. Onunla yalnız olmaktan ne denli korktuğumu görebiliyordu.

Korkudan tir tir titrediğimi görünce Caner'e küfreder gibi birkaç homurtu çıkardı. "Bu iş için istediğim kız sen değildin." Burun delikleri genişledi, nefesini sertçe verdi. "Burada olmamalıydın. Bu siktiğim olayın dışında kalmalıydın!" Planlarının içinde Caner'in kızları değiştirmesi yoktu.

Etrafımızdaki dağınıklığı işaret etti. "Bu cehennemin içine sürüklemek istediğim kişi sen değildin!" Çenesinden bir kas seğirdi. "Elimde yanlış bir kız varken şimdi seninle ne yapmalıyım?"

Tırnaklarımı kemirirken göz pınarlarımdan sızan yaşlar gözlerimi yaktı. "Beni öldürecek misin?"

Dişlerini gıcırdatarak başını iki yana salladı. "Bunun için fazla masumsun." Bundan nefret etmiş gibi bakıyordu çünkü benim yerime Seçil burada olsaydı işi daha kolay olurdu. Seçil burada olsaydı onu öldürür müydü? Kanım dondu. Ne amaçla Seçil'i istediğini bilmiyorum.

Beni öldürmeyeceğine sevindim ancak diğer korkunç ihtimaller hâlâ aklımda dönüp duruyordu. Tüm bu dağınıklığın tam ortasında dururken sessizce akan gözyaşlarım yüzünden burnumu çektim. "Bana işkence mi edeceksin?"

Kadehi dudaklarına yaklaştırmadan önce, "Hayır," dedi.

Yengemin söylediği korkunç şeyler aklıma gelince ürperdim. Buna hiç ihtimal vermiyordum ama yine de bu soruyu sormadan duramadım. "Tecavüz?"

Yüzü kaskatı kesildi. Sorduğum her soru onu iyice sinirlendiriyor olmalı ki şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "İhtimal dahilinde bile değil!"

Korktuğum hiçbir şeyin yaşanmayacağını kesin bir dille ifade etmesiyle rahat bir nefes aldım. Ona bakmak için kendimi zorladığımda bakışları fazla sertti. "Peki, bana ne yapacaksın?"

"Karım."

Kemiklerime kadar titredim. "Karın mı?"

İçkisini yudumlarken verdiğim tepkileri ölümcül bir sakinlikle izliyordu. "Sana ne yapacağımı sormadın mı?" Büyük bir rahatlıkla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Seninle evleneceğim."

Alay ettiğini düşündüğüm için başlarda gerektiği gibi endişelenmedim ancak bakışlarındaki ciddiyeti görünce kalbim tekledi. Ciddiydi, şaka yapmıyordu! Bir yerlere tutunma ihtiyacı hissettim çünkü ayakta durmaktan güçlük çekiyordum. "Ben evlenmek istemiyorum." Bunu söylerken bile sesim o kadar kısık çıkıyordu ki beni duyduğuna emin değildim.

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Sence ben yirmi ikisinde bir çocukla evlenmek istiyor muyum?" Aramızda altı yaş vardı. "O siktiğim aileden biri soyadımı taşıyacak ve baban olacak piç bundan kurtulamayacak."

Boş kadehini yere atarak ayağa kalktığında içtiği ve kullandığı şeyler yüzünden başı dönmüştü. Kendine gelmek için bir süre hareketsiz kaldı. "Anlaman gereken tek şey şu, onun kızı olmana rağmen senin burada olmanı istememiştim!" Başını iki yana sallayarak gücünü bulmaya çalıştı. "Burada olması gereken kişi kuzenindi." Seçil burada olsaydı onunla mı evlenecekti?

"Planlarında bir değişiklik yapmana gerek yok." Onu buna ikna etmek için sesimi mümkün olduğunca yumuşak bir tınıda çıkarmaya çalıştım. "Beni gönderip daha sonra Seçil'i alabilirsin." Gözlerinin içine baktım. "Benim yerime onunla evlenebilirsin," dediğimde yüzünü buruşturmasına bir anlam veremedim. Planı zaten Seçil ile evlenmek değil miydi?

Yerdeki dağınıklığın içinde geçerek bana doğru yürüdü. "Seni kaçırdığım çoktan duyulmuştur artık bunun bir dönüşü yok." Attığı her adıma karşılık aramızdaki mesafeyi korumak için arkaya doğru bir adım atıyordum.

Kesik kesik nefes alırken sebepsizce ortaya çıkan kalbimin çarpıntılarını bastırdım. "Şimdi ne olacak?"

Bana sırtını dönüp yatağa yürüdü. "Evleneceğiz." Ağır vücudunu gürültüyle yatağa bırakıp sırtüstü uzandı. "Birkaç saate kalmadan Ali kimliğini getirmiş olur." Kollarını ensesinden birleştirip boş gözlerle tavana bakmaya başladı. "Nikah kıyıldıktan sonra serbestsin."

"Ben seninle evlenmek istemiyorum."

"Bende sana bayılmıyorum, Nemrudun kızı."

"Adım Farah."

"Benimki de Gurur."

"Zaten biliyorum."

"Bende seninkini zaten biliyorum."

"Susayım mı?"

"Keyfine bak."

Gözlerim kapıda oyalandı. "Kaçmaya çalışırsam bana ne yaparsın?"

Kaç gündür hiç uyumamış gibi gözlerini yumdu. "Deneyebilirsin."

Kapıya doğru küçük adımlar atmaya başladım. "Bunu denediğimde bana ne yaparsın?"

Gözleri hâlâ kapalıydı. "Seni bodrum katındaki sıçanların içine atarım." Işık hızıyla kapıdan uzaklaştım.

"Sen uyuyacaksın peki, ben ne yapacağım?" Tüm bu dağınıklığın içinde ne yapacaktım?

Gözleri kapalıyken uyuşuk bir sesle, "İstersen sende uyu," diye mırıldandı.

Etrafıma baktım. "Nerede uyuyayım?"

Kolunu kaldırdı ve yanındaki boşluğa birkaç kez vurdu. "Yatakta."

İrkilerek arkaya doğru birkaç adım daha attım. "Yatakta sen varsın."

Sesimle onu rahatsız edip uyumasına izin vermediğim için gözlerini açıp bıkkınlıkla bana baktı. "Ben yatakta olunca ne halt oluyor, Nemrudun Kızı?" Gözlerinde bariz bir alay vardı. "Evlendiğimizde aynı yatağı paylaştığın tek kişi ben olacağım." Derimin altı ısınırken kalbimin uğultusu kulağımda bir basınç oluşturdu. Onun rahatça söylediği şeyleri duymak bile domates gibi kızarmama neden oluyordu.

Kapının önünde dururken ifademe fazladan biraz sertlik katmak için kaşlarımı çattım. "Seninle evlenmeyeceğim!" Bunu söylerken aramızdaki mesafeye güveniyordum.

Onu bir türlü uyutmadığım için yatakta oturarak burnundan nefesini sertçe verdi. "Sence ben seninle evlenmek istiyor muyum?"

"İstiyorsun ki evleneceğimizi söylüyorsun."

"Ulan ikisi aynı şey mi!"

"Ben bir fark göremiyorum."

"Körsün de ondan."

"Ben nerede kalacağım?" Odadaki dağınıklığı ve kırılan eşyaları gösterdim. "Buradaki her şeyi parçalamışsın." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Seninle aynı odada kalmam."

Tekrar yatağa uzanarak uyumak için gözlerini kapattı. "Yan odada kalabilirsin." Hemen dışarı çıkıp yan odaya yürüdüm. Umarım babam bir an

önce beni bulurdu.

***

Akşama kadar saklandığım odadan dışarı çıkmadım. Pencereden dışarıya bakıp durduğum için Ali'nin geldiğini görmüştüm. Bu kadar kısa sürede kimliğime ulaşmasını beklemiyordum. Acaba bunun için kimi paraya boğmuştu? Evimizde çalışan birilerini kendi saflarına çekmiş olmalılar çünkü odama girip kimliğimi almak hiç kolay değildi. Caner'den istediklerini sanmıyorum. Caner beni Gurur'a öldürmesi için vermişti, yani kimlik olayını ona söylemezlerdi.

Odadan çıktığımda etrafıma dikkatli gözlerle bakarak aşağıya iniyordum. Gurur'un odasının kapısı açıktı ancak o odanın yakınına bile gidemezdim. Midem kazındığı için aşağıya inip yiyecek bir şeyler bulmayı umuyorum. Hızlıca karnımı doyuracak bir şeyler alıp odama kaçacağım. Gurur'a yakalanmadan bir şeyler yemek istiyorum.

Korumaların hepsi dışarıda bekledikleri için içeri girmiyorlardı. Mutfağa doğru yürürken içeriden Gurur'un şarkı söyleyen mırıltısını duyunca içim acıdı. Onu özlüyordu. **"Ey kaşları ebru, zülfü siyahım. Atma bu sineme taş Leyla, Leyla.**
Bana gel diyorsun nasıl geleyim?" Leyla için acı çekiyordu.

"Dağlar yol vermiyor, kar Leyla, Leyla.
Kar Leyla, Leyla.
Kar Leyla, Leyla.
Kar Leyla, Leyla." Gözlerimden süzülen bir damla yaşla öylece kaldım. Acısı sesine yansıyordu.

Sesi bir ağıttan farklı değildi. Evden gizlice kaçıp Leyla'nın cenazesine katılmıştım. Kimse beni görmeden mezarlığın bir köşesine saklanıp uzun süre orada kalmıştım. Herkes gittikten sonra bile Gurur onun mezarının başından ayrılmamıştı. Leyla'nın mezarına kapanıp ağladığında bende saklandığım yerde ne çok ağlamıştım. Hayatımda ilk kez bir erkeğin gözyaşlarını görmüş ve o yaşların altında ezilmiştim. Leyla ölmemeliydi.

Kendimi toparlayıp mutfağa yürüdüğümde hâlâ, **"Umudum sendedir dur Leyla, Leyla,"** diyen şarkıyı söylüyordu. Leyla durmamış, onu bırakıp gitmişti. Tek bir kurşun onu Gurur'dan almıştı.

Mutfağa girdiğimde adımlarım kendiliğinde durdu. Kapının önünde kalakalmıştım çünkü mutfak masasının üzerinde gördüklerim beni şaşkına çevirmişti. Masanın üzerinde çok fazla ilaç paketi ve ilaç şişesi vardı. Orada otuza yakın ilaç vardı. Gurur hepsinden bir tane çıkartıp avucunda biriktiriyordu. Kapının önünde dikilirken, "Şey..." diye bir şeyler mırıldandım. "Hepsini bir anda mı içeceksin?"

Sesimle birlikte başını kaldırdığında gözlerini görünce kalbim kırk parçaya ayrıldı. Gözleri kanlanmıştı. Uzun süre ağlamış gibi gözlerinin akı kızarmıştı. Ben odamda ondan saklanırken o da kendi odasında kaybettiği nişanlısına gözyaşı dökmüştü. Bunu gizlemek için yüzünü benden çekerek başını eğdi. Masanın üzerindeki ilaçları tek tek çıkartırken nefesini sesli bir şekilde vermişti. "Yanımda kaldığın sürece hepsini kullanmalıyım." Ben buradayım diye mi bu kadar çok ilaç alıyordu?

Kısık bir sesle, "Onları kullanmazsan ne olur?" diye sordum.

Uzanıp bir şişenin daha kapağını açtığında bunu yaparken özellikle bana bakmıyordu. "Leyla aklıma geldikçe kriz geçirip sana zarar veririm." Midem kasıldı. Beni kendinden korumak için o ilaçları alıyordu.

"Ama orada çok fazla ilaç var." Cesaretimi toplayıp küçük adımlarla ona doğru yürürken gözlerim masanın üzerindeki çeşit çeşit ilaçlardaydı. "Hepsini bir anda almak seni zehirlemez mi?"

"Belki zehirler." Sonuncu paketteki hapı da çıkartıp masanın üzerindeki suya uzandı. Kısa bir an bana baktığında bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler geçti. İliklerime kadar beni titreten, kalbimin ritmini bozan bir pırıltı bakışlarında belirip aynı hızla kaybolmuştu. "Bunları kullanmak beni zehirler ancak kullanmadığımda ben seni zehirlerim." Nabzımın hızını hissettim. Tüm o ilaçları beni kendinden korumak için alıyordu.

Avucundaki hapları su yardımıyla içtikten sonra masanın etrafındaki üç sandalyeden birine oturdu. Dirseklerini masaya yaslayıp başını ellerinin

arasına aldığında çok yorgun görünüyordu. Günlerdir doğru düzgün uyumamış, yememiş ve içmemiş gibi halsiz ve uykuluydu. Ona fazla yaklaşmamaya çalışarak masanın diğer tarafında durdum. "Karnın aç mı?" Bunu sorarken ürkek bakışlarım şakaklarına baskı uygulayan ellerindeydi. Başı mı ağrıyordu? "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Ellerinin arasına aldığı kafasına baskı uygularken eğdiği başını kaldırıp bana bakmadı. "Dolapta bir şeyler var. Acıktıysan karnını doyur." Sorduğum soruyu geçiştirerek bunları söylemişti.

Karşısındaki sandalyeye oturup suratımı astım. "Karnım çok aç ama ben yalnız yemek yiyemiyorum." Sesimi mümkün olduğunca üzgün çıkartırken artık ilgilendiğim kendi açlığım değildi. Kim bilir ne zamandır bir şeyler yemiyordu.

Ellerini kafasından çekerek başını kaldırdı. "Niye?" İğneleyici bir ifadeyle gözlerime baktığında bakışlarına yenildim. "Yemeğini kaşık kaşık sana yediriyorlar mı?" Dudaklarını büktü. "O kadar çocuksun ki evet dersen hiç şaşırmam."

Suratım biraz daha asıldığında küçümseyen bakışlarına direnmeye çalışıyordum. "Kendi yemeğimi kendim yiyebiliyorum ama yalnız yemek iştahımı kaçırıyor." Gözlerimle onu işaret ettim. "Yemekte bana eşlik etmelisin."

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "O zaman aç kal." Beni bırakıp kapıya yürüdü. "Yemek yiyecek durumda değilim."

Sandalyeden hemen kalkarak, "Karnım aç," diye sızlandım. "Yalnız yemek istemiyorum." Gözlerimin ardı yanmaya başladı. "Burada yalnızım babam olsaydı benimle yerdi."

Hayretler içinde kalarak bana döndüğünde irislerinde apaçık bir şaşkınlık vardı. "Ben senin baban mıyım?" Çenesinde bir kas seğirdiğinde bana tersçe bakarak kendisini işaret etti. "Beni o piçle kıyaslama!"

Bana sesini yükseltince gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. Başımı eğip boynumu büktüğümde kısık bir sesle küfrettiğini

duydum. Öfkesini her zerremde hissederken, "Tamam ula!" dedi sertçe. "Yemeğu hazirla yiyelum!"

Güçlükle başımı kaldırıp, "Şey..." dedim utana sıkıla. "Ben yemek yapmayı bilmiyorum."

"Ha oni de ben yapacağum?" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Söyler musun baa, sen tam olarak ne bilirsun?" Dişlerini sıkarak dolaba yürürken ara ara bana dönüp sinirle bakıyordu. "Şu hale bak elunde hiçbir şey gelmeyi! Bir de baa kari olacak, daha yemek yapamayi!"

Bana kızıp durduğu için sandalyeme oturduğumda başımı yerden kaldırmıyordum. Dolaptan bir şeyler çıkardıkça küfreder gibi söyleniyordu. "İlk günde çaliştirayi beni!" Çıkardığı yumurtaları kaba bir hareketle mutfak tezgahının üzerine bıraktı. "Böyle kari mi olurmuş, ben almayunca evde kalirdun sen."

"Alma o zaman beni!" Kaynana gibi dırdır yapması beni kızdırdığı için somurtarak ona dik dik bakıyordum. "Bu kadar beceriksizsem alma beni."

Dolapta tereyağını çıkartırken bana sırtı dönüktü. "Alacağum."

"Yemek yapamam sana."

"Ben yaparum saa."

"Bana yemek mi yapacaksın?"

"Daha şimdiden yapayim ama sende yapacaksun." Dolabın kapısını sakince kapatıp inatçı bir tutumla omuzlarını dikleştirdi. "Önce karim olağsun sonra da yemek yapmayi öğreneceksun."

"Öğrenmeyeceğim."

"Öğreneceksun."

"Öğrenmeyeceğim işte."

"Baa bak geturmeyesun beni oraya! Öğreneceksun deduysem öğreneceksun!"

"Öğrenmeyeceğim dedim."

Durup bana baktı. "Öğretursem öğrenmez musun?"

Başımı istekli bir şekilde salladım. "Sen öğretirsen öğrenirim."

Gözlerinde memnuniyet dolu bir parıltı oluştu. Tavayı çıkartırken yanını işaret etti. "Gel bakayim." Şaşırdım. Hemen şimdi mi öğretecekti?

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde doğrama tahtası ve sucuğu önüme koydu. Çıkardığı bıçağı elime verip sucukları işaret etti. "Keseceğun şey odur." Bu sefer elimi gösterdi. "Elin değul." Başını çevirip omuzunun üzerinde uyarı niteliğinde bana baktı. "Anladun mu?"

"Anladım." Ona sucukları gösterdim. "Onları keseceğim." Elimi kaldırıp yüzünün önünde salladım. "Parmakları kesmek yok."

Dudakları titrediğinde bir an gülecek sandım ama gülümsemenin yakınına bile uğramadı. "Aferun saa."

Sucuğu soymaya başladığımda o da su ısıtıcısında kaynayan suyu çaydanlığa boşalttı. Çaydanlığı alıp ocağın üzerine koyduktan sonra çok garip bir şey oldu. Cebinde çıkardığı çakmağa yutkunarak bakıp durdu. Bakışları ocak ve çakmak arasında gidip geldikçe gerginliğini soluyordum. Derin derin nefesler alarak ocağı açtı. Çakmağı tutan elini ocağa yaklaştırdıktan sonra başını omuzuna doğru çevirdi ve çakmağı yaktı. Bu şekilde çaydanlığın altını yakmıştı ancak bunu yaparken ateşi hiç görmemişti.

Ateşe bakamıyordu.

Ateşten korktuğunu duymuştum ama bu kadar ileri boyutta olduğunu bilmiyordum. Duyduğum o söylentilere göre ateşle ilgili derin bir mazisi vardı. Derin bir nefes alarak önüme döndüm. Sucukları doğramaya başladığımda bıçak elimde çok eğreti duruyordu. Parmağımı kesmemeye

çalışarak doğradığım için sucuk dilimleri çok kalın oluyordu. "O nedur kafam kadar?"

Sesini duyunca daha ince doğramaya çalıştım ama yeteri kadar ince olmuyordu. "Anlaşulan babanin evunde gerçek anlamda bir prensestun." Dalga geçerek yanıma geldiğinde yüzündeki alaycılığı görmemek için başımı doğrama tahtasından kaldırmıyordum.

Yanımda durup elimdeki şeyleri alarak kendisinin yapacağını düşündüm ancak o, bana bir şeyler öğretmeye kararlıydı. Arkamda durup kollarını belimin iki yanında tezgâha uzattığında kalbim müthiş bir hızla ritmini arttırdı.

Tam arkamdaydı.

Kolları belime sürtündüğünde vücuduma binlerce voltluk elektrik akın etmiş gibi irkildim. Sırtım onun sert ve sıkı göğüs kafesine değiyordu. Ona olan bu temasım bile soluğumu kesiyordu. İri elleri ellerimin üzerini kapladığında titremeye başlamıştım. Bıçağı tutan elimi kavrayıp sucukları daha ince doğruyordu. Bıçağı her hareket ettirdiğinde kavradığı sol elimi hafifçe geriye çekiyor, bana bir şeyi doğrarken elimi hangi açıdan koruyacağımı öğretiyordu.

Bıçak kullanmayı bana öğretmek için bana dokunuyordu fakat ben şu anda bir şeyler öğrenecek durumda değildim. Ellerimin üzerindeki elleri, belime sürtünen kolları ve sırtımın yaslı olduğu göğüs kafesi o kadar sıcaktı, Gurur Kalender'i bir ateşe benzettim. Oysaki Gurur ateşten nefret ederdi. Sadece nefret etmekle kalmaz, ateşten korkardı. Sanki korktuğu ateş vücudunu ele geçirmiş gibi kalbinin tam ortasında yanıyordu.

Yeğeni Karun soğuktan nefret eder, yaz kış ceketini çıkarmazdı.

Gurur ise sıcaktan nefret eder, yaz kış nadiren ceket giyerdi.

Biri donuyordu.

Diğeri yanıyordu.

Çok garip.

Bu ikisinin geçmişinde ne vardı?

Sıcak temasının etkisine girip ferahlatıcı kokusuyla uyuşmaya başlamıştım ki, "Gösterduğum şekilde yapacaksun," diyen sesiyle başımı kaldırıp omuzumun üzerinden ona baktım.

Ellerimin üzerindeki elleri hâlâ beni yönlendirip sucuğu doğruyordu ancak onları doğrayan ben değildim. Kolları arasında küçücük kalmışken omuzumun üzerinde güzel yüzünü seyre dalmıştım. Başı boynuma çok yakın bir yerdeydi. Tahtayı görmek için başını sol omuzumdan öne uzattığı için başı boynuma yakındı. Kafasını biraz daha eğse çenesi boynuma sürtünecekti.

Bunun olmasını isterdim. Ilık nefesini boynumda hissetmeyi isteyen bir yanım vardı. Bu olduğunda bana nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Kontrolüm dışı ona çekiliyorum. Uzun süre sessiz kaldığım için nedenini merak ederek başını çevirince onunla göz göze geldik. Bir anda mutfağın içi sessizlik altında kaldı.

Titreşen gözlerim onun yeşilleriyle kesişince nefes alışlarım biraz daha hızlandı. Yüzlerimiz birbirine çok yakın olduğu için aldığım hızlı nefesler onun yüzüne çarpıyor, kirpiklerini titreştiriyordu. Dışarıdan bakan biri onun arkadan bana sarıldığını düşünebilirdi oysaki öyle değildi. Heyecanım karşısında fazla sakindi.

Dokunuşu bana binlerce şey hissettiriyordu ancak bana dokunmak ona hiçbir şey hissettirmiyormuş gibi çok sakindi. Benim yaşadığım heyecanın küçük bir bölümü bile onda yoktu. Yakınlığından dolayı kalbim göğüs kafesimi tekmeleyip duruyordu ancak onun kalbinin ritmi bile değişmemiş gibiydi. Aklı ve fikri Leyla'dayken başka bir kadının onu heyecanlandıracağını sanmıyorum.

Kolları arasında çok fazla titriyordum ve muhtemelen yanaklarımda kızarmıştı. Bu konuda bir şeyler söyleyip beni utandırmak yerine yavaşça benden uzaklaştı. Çayı çıkarttığında iç çekerek önüme döndüm. Benden

uzaklaşınca tüm vücudumda soğuk bir esinti başlamıştı. Saçma bir şekilde onun vücudunun sıcaklığını benimsemiştim.

Çayı demledikten sonra bizim için sucuklu yumurta pişirdi. Bu saatte en hızlı hazırlayacağı tek şey buydu. Dolapta birkaç şey daha çıkartıp masaya dizdiğimde o da ekmeği dilimliyordu. Kısa sürede masanın başındaki yerimizi almıştık. Gurur başlamadan yemeyi düşünmediğim için hiçbir şeye elime sürmedim. Bunu görünce bana tersçe bakarak ekmekten küçük bir parça kopartıp sucuklu yumurtaya bandı.

Belki de uzun zaman sonra bu akşam ilk kez bir şeyler yiyordu. Yalnız yemekle bir sorunum yoktu ancak ona bir şeyler yedirmek için bu bahaneye sığınmıştım. Onu yeteri kadar kandıramadığımı, yemeye zorlamak için yalnız yiyemediğimi söylediğimi biliyor olabilirdi. Ben iyi yalan söyleyen veya rol yapabilen biri değildim.

Çayımı doldururken bakışları fazla düzdü. "Her şey ayarlandı yarın sabah evleniyoruz." Kaskatı kesildiğimde doldurduğu çayı önüme koydu. Hareketleri çok sakin ve çok doğaldı. Sanki sıradan bir şeyden bahseder gibiydi oysaki söyledikleri sıradanlıktan çok uzaktı. "Ali yarın nikah memurunu buraya getirecek."

Tüm iştahım kaçtığı için ekmeğe uzattığım elimi çektim. Karşımda oturduğu için bunu gördü. Bu konudaki endişelerimi dağıtmak ister gibi son derece yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bu gerçek bir evlilik olmayacak, Farah." Ekmeğe uzanıp sucuklu yumurtayı arasına bolca koyarak bana uzattı. "Düzeninde ve yaşamında değişen hiçbir şey olmayacak."

Önümdeki çay bardağımı alıp içine bir kaşık şeker attı. Çayı nasıl içtiğimi bilmediği için kendi zevkine göre şeker atmıştı. "Evlendikten sonra bir daha karşına çıkmayacağım." İçim burkuldu, hiç mi diye sormamak için kendimi zor tuttum.

Çayımı karıştırıp bardağı önüme itti. "Bu evliliğin senin için sakıncalı olan tek yönü ailen ve diğer herkes tarafında benim karım olarak anılmak." Gözlerinde alaycı ancak can yakıcı bir ifade belirdi. "Bir delinin karısı olarak anılmak dışında bu evliliğin sana bir zararı olmayacak." Bir delinin

karısı olmak... Bu tüm kadınların korkulu rüyasıymış gibi konuşmuştu. Oysaki birçok kadın onun karısı olmaya can atıyordu. Ben değil ve bunun onun akıl sağlığıyla bir ilgisi yoktu.

İlk evliliğimi aramızda hep başka bir kadının hayaletini taşıyacak bir adamla yapmak istemiyorum. Hayalimdeki evlilik hiçbir zaman bu olmamıştı. Bu konulardaki düşüncelerim daha romantikti. Beni seven biriyle evlenmeyi istemiştim, başka bir kadının yasını tutan bir adamla değil. Evliliğimin aşk evliliği olmasını istemiştim, intikamdan doğan bir evlilik olmasını değil. Bir erkeğin hayatındaki ikinci kadın olmak istemiyorum.

"Seninle evlenmeyi istemiyorum." Gözlerimin ardı sızlarken her an ağlayabilirdim. "Gitmeme izin ver." Annem ve babam kim bilir ne haldedir. "O nikah defterine asla imzamı atmayacağım." Kararlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Silah zoruyla bile bana bunu yaptıramazsın. Babama ihanet edip düşmanıyla evlenmektense beni öldürmeni yeğlerim." Bana o imzayı attıramazdı.

Babama olan bağlılığımı gözlerimde gördüğü için yüzü kasıldı. "Benimle evlenmen için kafana bir silah dayamama gerek yok." Ellerini masaya bastırarak öne eğildi. Gözlerini gözlerime diktiğinde bakışları buz gibiydi. "Çünkü o silahı babanın kafasına dayayacağım." Karanlık bir ormanı andıran yeşillerinde delici bir şeyler vardı. "Baban için aklımda olan sadece iki ölüm şekli var. Ya yarın onu doğrudan öldürürüm ya da kızını karım yapar ve ona aldığı her nefesi zehrederim." İki seçenekte birbirinden kötüydü.

Sandalyesine yaslanarak umursamaz bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Baban için hangi sonu istediğine yarın sen karar vereceksin." Yaşlar gözlerimi zorlarken karşımda oturan adam fazla acımasız görünüyordu. "Her iki şekilde de baban zarar görecek ve her iki şekilde de bir tek sen zarar görmeyeceksin."

"Babamın canı yandığında mutlu olacağımı mı sanıyorsun?"

Kaşları çatıldığında bana kızgınlıkla baktı. "Baban can yakmadan önce bunu düşünecekti."

"Babam hiçbir şey yapmadı. Ateş eden o adam babamdan bağımsız hareket etmiş."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Sikerler bu yalanı!"

Ona ne söylersem söyleyeyim inanmayacağını bildiğim için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Tüm iştahımı kaçırdığı için onunla aynı masaya oturup bir şeyler yemeyeceğim. Yukarıdaki odama çekilip uyumaya çalışacağım. Sarkacım yanımda olmadığı için bu gece uyuyabileceğimi bile sanmıyorum. Babamın evindeki odamda yastığımın altında kalmıştı.

Mutfak kapısının önünde durup ona döndüğümde beni izliyordu. Aramızdaki mesafeyi kontrol ettiğimi gördü. Daha sonra başımı kaldırıp ters bakışlarımı ona diktim. "Yarın seninle evlenmeyeceğim!"

Ona bağırdığım için kaşlarını çatıp, "Kıs şu sesini!" deyince, "Senin gibi bir akıl hastasıyla evlenmeyeceğim!" diye daha yüksek bir sesle bağırdım. Bir küfür savurup sandalyesinden ok gibi fırlayınca hemen dışarı çıkıp koşmaya başladım. Merdiveni hızlıca çıkıp daha o beni yakalamadan kendimi odama attım. Son anda kapıyı içeriden kilitleyerek ondan kurtuldum. Az kalsın yakalanıyordum.

Kendimi güvenli bir alana atınca rahat bir nefes alıp ayakkabımın ucuyla kapıya vurdum. "Git Seçil ile evlen! Seninle evlenmeyeceğim!"

Kapıya geçirdiği yumrukla sıçrayarak arkaya çekildim. "Göreyim ki kapali kapilarin ardunda kaplan kesileysun! Çık ula dışari! Bir de yüzüme karşi konuş bakayim!" Sinirlenince gerçekten de Karadeniz ağzıyla konuşuyordu.

"Ne var konuşurum!"

"Aç kapiyi de konuş!"

"Sana mı soracağım açıp açmayacağımı!" Açarsam canıma okurdu. "Canım istediğinde açarım!"

Kapıya çok sert vurunca kapının menteşeleri zangırdadı. "Başlayacağum şimdi o canina!" İstese kapıyı kırardı çünkü çok eski bir kapıydı ancak

kırmıyordu. Sanki bu kapının bana kendimi güvende hissettiren tek şey olduğunu biliyordu. Kısık bir sesle küfredip, "Nemrudun Kizi!" diyerek bir kez daha kapıya vurdu.

Elime geçirdiğim bibloyu kapıya fırlatıp, "Laz Hödüğü!" diye bende ona bağırdım. "Babam geldiğinde saklanacak yer arayacaksın!"

"Ben mi saklanacağum? O siktiğum piçi kaç gündür benden saklanayi!"

"Babama küfretme!"

"Ona küfretmekten daha fazlasuni yapacağum!"

"Laz Hödüğü!"

"Nemrudun Kizi!"

"Uzaklaş kapımdan!"

"Ula ev benumdur sen uzaklaş!"

"Çek adamlarını gideyim o zaman!"

"Çekmeyim git bakayim!"

"Çekmezsen nasıl gideceğim?"

"Kal diye çekmeyim."

"Ama gitmek istiyorum."

"Karim olduğunda gideceksun."

"Ben senin karın olmayacağım!"

Kapının diğer tarafında kısa bir sessizlik oldu. Bir süre hiç konuşmadı fakat daha sonra, "Gönlünde biri mi varidur?" diye sordu.

Görmemesine rağmen başımı iki yana salladım. "Yok."

"Sevdalanduğun biri var midur yok midur?"

"Kimse yok."

"Baa bak bir kez daha sorayim, var midur sevdalanduğun biri?"

"Yok dedim ya."

"O vakit evleneyik."

"Hayır, var!"

"Kes yalani tam üç kez yok dedun. Evleneceğum senunle!"

"Evlenmeyeceğim seninle! Böyle evlilik mi olurmuş ne gelinliğim var ne de yüzüğüm!"

Bir kez daha sessizleşti. Hemen sonra sorduğu soruyla bana sinir krizleri geçirtebilirdi. "Bunlari mi isteysun?"

"Hayır." Suratımı asarak yatağa doğru yürüdüm. "İstemediğim biriyle evlenmeyeceğim."

Kapıdan uzaklaşan adım seslerini duydum ama öncesinde, "Kaçişin yok, Nemrudun Kizi," diyen sesini duydum. "Karim olacaksun."

Olmayacağım.

Yeni bölümü nasıl buldunuz?

Leyla'nın ölümünü bekliyor muydunuz? Farah'ın babası Leyla'nın ölümünde bir payı olmadığını söylerken gerçeği mi söylüyor?

Bu işin arkasında Ümit Tozlu yoksa o zaman kim olabilir?

Gurur, Tozlu ailesine karşı çok öfkeli ve sinirli. Tüm bu olanları Farah'ın babasının yaptığını düşünürken bile elinden geldiğince Farah'a zarar vermemeye çalışıyor. Bu kadarını bekliyor muydunuz?

Gurur, Caner'den kuzenini istedi fakat Caner ona kız kardeşini gönderdi. Seçil bunu öğrendiğinde sizce tepkisi ne olur?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.💙

(3) Kurma Bebek

"Eğer bu bir kusursa, kusuruma bak ben sana âşık oluyorum."

29/06/2021

Sabaha kadar odanın içinde dönüp durmuş, pencereden dışarıya bakarak babamın benim için gelmesini beklemiştim. Akıl hastası bir herifin tutsağıyken odamdan çıkmaya bile cesaret edememiştim. Kaçmayı çok istesem de buna yeltenmedim çünkü pencereden bakınca bile Gurur'un adamlarını görüyordum. Adamları kulübenin etrafını sarmışken dışarı çıkmama bile izin vermezlerdi. Gurur'un odası benim odamın hemen yanında olduğu için geçirdiği tüm sinir krizlerini duymuştum.

Odasındaki gürültüler sabah ezanına kadar kesilmemişti. Kullandığı yasaklı maddeler ve tükettiği yoğun alkol bile etki etmemişti. Leyla aklına geldikçe ara ara öfke nöbetleri geçirip kendisini dağıtmıştı. Kırdığı eşyaların sesleri ve ettiği küfürleri hep duymuştum. Nöbet esnasında ne yaptığını bilmediğini duymuştum. O öfkeyle odama girip bana zarar verir diye odamın kapısını kilitlemiş ve sabaha kadar sakinleşmesi için dua edip durmuştum.

Çektiği acı ve ızdıraba rağmen bir kez olsun kapıma gelip içeri girmeye kalkışmadı. Tüm o krizlerin içinde bile buna kalkışmaması hayret vericiydi. Sabaha karşı uyumuş olmalı ki sesler kesilmişti. Sabah ezanıyla birlikte Gurur'un uyuduğunu biliyorum. Şu saate kadar bana yaşattığı korkunun farkında bile değildi. İkimiz için de zor bir geceydi.

Odada bulduğum şalı omuzuma atarak ses çıkarmadan dışarı çıktım. Parmak uçlarıma basarak kendi odamdan çıkıp onun odasına yürüdüm. Sarkacım yanımda olmadığı için bir gram uyku uyuyamamıştım. Gerçi sarkaç yanımda olsa bile Gurur'un geçirdiği gürültülü krizleri yüzünden uyuyamazdım. Her anlamda çok gürültücü bir adamdı.

Odasının kapısını usulca açarak kafamı içeri uzattım. Eğer uyanıksa hemen kendi odama kaçacağım. Yatağında uyuduğunu görünce rahat bir nefes alıp içeri girdim. Odası öncekinden daha berbat bir haldeydi. Koltuğu bile duvara fırlattığı için koltuk ters duruyordu. Gardırobun aynası kırılmış, içindeki kıyafetler yere saçılmıştı. Odadaki eşyaları zaten kırmıştı şimdiyse kalanları da parçalamıştı. Yerler kırık eşyalarla doluydu. Her yerde parçalanmış içki şişeleri ve haplar vardı. Tüm bu yıkık ve döküntünün içinde bir şeylere basmadan yürümek çok zordu.

Odanın içi buz gibiydi. Sabahın erken saatleri olduğu için henüz güneş doğmamış ve havadaki soğukluğu kırmamıştı. Dağın başında olmamız soğuk esintiyi daha çok hissetmemize neden oluyordu. Gözlerim pencereyi bulunca Gurur'un camı da kırdığını gördüm. Odasının bu kadar soğuk olmasına şaşmamalı. Üzerini örtmeden yatakta uzandığını görünce derin bir nefes aldım. Hasta olacaktı.

Yerdeki kırık şeylerin arasından dikkatli bir şekilde geçerek yatağın kenarında durduğumda gördüklerim içimi acıttı. Gardıroptaki aynaya ve penceredeki cama yumruk attığı için sağ elinin üstü yara bere içindeydi. Parmak boğumlarının üstü kesildiği için kanıyordu. Daha kötüsü de kolundaki şeydi. Uyuşturucu almak için gömleğinin kolunu yukarı topladığı için koluna sıkıca bağladığı kauçuk lastik hâlâ duruyordu. Midem kasıldı. Damardan bir şeyler aldığı çok açıktı.

Leyla'nın ölümüyle her anlamda kendini dağıtmıştı. Onu uyandırmamaya çalışarak eğilip kolundaki kauçuk lastiği çıkardım. Kaç doz aldığını bilmiyorum ama aldıkları onu uyuşturduğu için bir süre uyanmayacağını biliyorum. Banyoya girip dolapları karıştırmaya başladım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Bulduğum ilkyardım setiyle banyodan çıktım. "Umarım bir bağımlı değilsindir." Yatağın kenarına otururken ne düşüneceğimi bilmez haldeydim.

Öncesinde de uyuşturucu kullanan biri miydi yoksa Leyla'nın ölümüyle mi başladı? Kanayan eline uzanırken iç çektim. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kulaktan dolma bilgiler dışında onu hiç tanımıyorum. Ne gibi kötü alışkanlıkları olduğunu bilmiyorum.

Tentürdiyodu pamuğa dökerek parmak boğumlarındaki kanı temizlemeye başladım. Beni kaçıran birine neden yardım ettiğimi bilmiyorum ama onu bu halde bırakamazdım. Nişanlısını henüz yeni kaybetmişken çektiği acıları tahmin bile edemiyorum. Babam yüzünden bu acıları çektiğini düşünmesine rağmen bana zarar vermek yerine beni kendinden korumaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden ona yardım ediyordum, bana zarar vermediği için.

Yarasını temizleyip eline merhem sürerek sardım. Battaniyeyi üzerine çekerek onu soğuk havadan korumaya çalıştım. Odasındaki işim bittiği için kapıya doğru bir adım atmıştım ki, "Leyla," diyen mırıltısıyla içim acıdı. Yutkunarak başımı ona doğru çevirdim. Hâlâ uyuyordu ama uykusunda Leyla'yı sayıklıyordu.

Bir kâbus gördüğünü anladım çünkü yakışıklı yüzü acıyla kasılıyordu. Kaşları belli belirsiz çatıktı, dudakları da düz bir çizgide buluşmuştu. Zümrüt yeşili gözlerini saklayan kirpikleri titreşiyordu. Onu izlerken, "Keşke Leyla yaşasaydı," diye mırıldandım. "O zaman senin yarım kalan öykün olmazdı." Leyla ölerek Gurur için ölümsüzleşmişti.

Gurur bundan sonraki hayatında Leyla'yı hiç unutmayacaktı. Kiminle olursa olsun Leyla onun hep aklının ucunda, kalbinin bir yerlerinde olacaktı. Eğer Leyla ölmeseydi belki evleneceklerdi ve çok mutlu olacaklardı. Belki de evlendiklerinde zamanla aralarındaki sevgi bitecek ve ayrılacaklardı. Bu olduğunda ikisi de kendi yoluna gidecek, birbirlerini arkalarında bırakacaklardı. Ancak Leyla ölerek Gurur'un yarım kalan öyküsüne dönüşmüştü.

Leyla artık Gurur için yarım kalan bir sevda, tamamlanmamış bir hikayeydi. Bundan sonra kiminle olursa olsun Leyla'nın hayaleti hep ikisinin arasında olacaktı. Gurur için hep önce Leyla, sonra diğer kadın gelecekti. İşte bu yüzden Leyla'nın yaşamasını tercih ederdim. Böylelikle ona aşık mı yoksa minnet mi ediyor, bunu anlardı ve buna göre yolunu çizerdi. Leyla öldüğü için artık bunu asla bilmeyecekti.

Keşke Leyla ölmeseydi.

Gurur'un odasında çıktıktan sonraki zamanımı kulübeyi temizlemekle geçirdim. Kulübeden dışarı çıkmadığım için can sıkıntısından öğlene kadar

temizlik yaparak kendimi oyalamıştım. Aslında temizlikten de pek anlamamızdım ama leş gibi bir yerde kalmaktansa burayı toparlamaya çalışmıştım. Temizliğe önce kendi odamdan başlamış, daha sonra kulübenin diğer yerlerine geçmiştim.

En zoru Gurur'un odasıydı. O kadar dağıtmıştı ki o odayı daha yaşanılır bir hale getirmem saatlerimi almıştı. Mutfakta bulduğum çöp poşetlerle onun odasına girip tüm o dağınıklığı toplamıştım. Kulübeden her çıktığımda dışarıdaki korumalar dönüp bana bakıyordu. Bense her defasında elimdeki çöp poşetlerini dışarı bırakıp tekrar içeri giriyordum.

Öğlene kadar çöpleri dışarı atmış, her yeri süpürüp paspaslamıştım. Şimdi her yer daha temiz ve daha güzel kokuyordu. Karnım acıktığı için dolaptan bir şeyler çıkartırken yorgunluktan canım çıkmıştı. "Ben babamın evinde hiç böyle çalışmadım. Bir rehinenin temizlik yaptığı görülmüş şey değil." Bu işte bir terslik vardı.

Dolaptan çıkardığım meyveleri de sepete koyduktan sonra termosu aldım. Çaydanlıktaki sıcak çayı termosa boşalttıktan sonra onu da hasır sepetin içine koydum. Sepeti alıp mutfaktan çıktığımda karnım açlıktan gurulduyordu. Kulübeden çıkınca bir kez daha tüm korumaların gözleri bana çevrildi. Hiçbirine tek kelime etmeden yürümeye başladığımda Gurur'un korumalarından Ali yolumu kesti. "Kulübeden ayrılamazsınız."

"Ayrılmıyorum ki." Elimdeki sepeti gösterdim. "Karnım acıktı açık havada bir şeyler yiyeceğim."

"İçeride yiyebilirsiniz."

"Aldığı uyuşturucular yüzünden içeride top patlasa uyanmayacak bir felaket varken sen mutfakta yemeğini ye." Yanından geçerek ağaçlara doğru yürümeye başladım. "Ben açık havada karnımı doyuracağım." Biraz daha o kasvetli kulübede kalırsam boğulabilirdim.

Arkamdan Ali'nin nefesini sertçe verip, "Benim nikah memurunu getirmem gerekiyor," diyen sesini duydum. "Siz Farah Hanım'a göz kulak olun kaçmasın." İsterse buraya yüz tane nikah memuru getirsin, evlenmeyeceğim.

Gurur'un korumaları beni gözden kaçırmamak için peşime takıldı. Hiçbirini umursamadan ormanın içinde güneşi yoğun aldığım bir yer seçtim. Örtüyü serip sepetteki şeyleri sırasıyla çıkardım. Bunları yaşadığıma hâlâ inanamıyorum. Çayımı doldurup sandviçimi yemeye başladım. Annem ve babam aklıma gelince aldığım lokma boğazımda kaldı. Dünden beri ortalarda yoktum kim bilir ne haldelerdi.

Acaba babam başıma gelen şeylerin Caner yüzünden olduğunu anlamış mıdır? Caner'i hatırlamak bile gözlerimin acıyla dolmasına neden oldu. Abim Seçil'i koruyup beni düşmanına satmıştı. Bunu bana bir başkası değil öz abim yapmıştı. Hangi insan evladı kardeşine kıyar ki? Evet, Gurur bana zarar vermemişti ama verebilirdi. Caner beni onun adamlarına verirken Gurur'un beni öldürmesini istemişti.

Eminim şu anda benim çoktan öldüğümü düşünüp keyifleniyordur. Seçil ile ikisinin annem ve babamın yanında üzülmüş gibi yapıp içten içe mutlu olduklarını tahmin etmek zor değil. "Nasıl bir rehine kaçırıldığı yerde piknik yapar ki?" Gurur'un sesini duyunca irkilerek başımı kaldırdım.

Ağaçların arasından çıkıp bu tarafa yürürken şimdi daha iyi görünüyordu. Uyanınca banyo etmiş olmalı çünkü sarı saçları nemliydi. Üzerine sinen alkol ve kan kokusundan kurtulduğuna sevindim. Kanla kirlenen o kıyafetleri yerine daha temiz kıyafetler giymişti. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı. Gömleğin ilk düğmeleri açıktı, kollarını da dirseklerine kadar katlamıştı. Saçları hafifçe dağınık, beni izleyen gözlerinde de ukala bir ifade vardı.

Haddinden fazla yakışıklı olması benim için işleri daha karışık bir hale getiriyordu. İnsan ona bakarken bile iç çekmeden duramıyordu. Elinde kulplu bir bardak tuttuğunu daha yeni gördüm. Yanıma gelip ayaklarını uzatarak rahatça oturdu. Piknik yaptığım için beni eleştiriyordu ama o da acıkmış gibi bardağını da alarak gelmişti. Her anlamda tahminlerin ötesinde bir adamdı.

Bardağını bana uzatıp termosu işaret etti. "Çay koysana."

Termosu kendime çekerek ona çay doldurmadım. "Rehinenle piknik mi yapacaksın?"

Gözlerinin ardından alaycı bir ifade geçtiğinde bakışları eleştireldi. "Rehinemin kulübeyi temizleyip piknik yapması çok normal ama benim ona katılmam mı tuhaf?" Termosu işaret etti. "Çay koy dedim."

"Hayır, bu benim çayım."

"Farah burada arkasına saklanacağın bir kapı yok." Hemen termosun kapağını açıp bardağını çayla doldurdum. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında alaycı bakışına homurdanmakla karşılık verdim. Beni nasıl korkutacağını iyi biliyordu.

Çizgili örtünün üzerine koyduğum yiyeceklere baktı. Peynir, zeytin, domates ve salatalık dışında hiçbir şey yoktu. Tabii bir de ekmek ve meyve. Yemek için bunları yetersiz bulmuş olmalı ki suratında hoşnutsuz bir ifade vardı. "Mutfakta ne arasan vardı, doğru düzgün bir şeyler hazırlayamadın mı?" Beni delirtiyordu.

Dik dik ona bakmaktan kendimi alamadım. "Ben senin karın mıyım, git kendin hazırla."

Çayına bir kaşık şeker atarken bana bakmıyordu. "Birkaç saate kalmadan olacaksın."

"Ne olacağım?"

"Karım."

"Olmayacağım."

O kadar rahattı ki bu rahatlığı beni deli ediyordu. Çayından bir yudum alarak başını kaldırıp temiz havayı içine çekti. "Karım olduğunda bu sözlerini sana hatırlatacağım." Omuzunun üzerinden kibirli gözlerle bana bakarak ekmeği işaret etti. "Bana da bir sandviç hazırlar mısın?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Bana bir sandviç hazırla."

"Peki."

Kızgınlıkla bana baktığında yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Sen emirle mi çalışıyorsun?" Hayretler içinde kalmış gibiydi. "Rica etmek işlemiyor mu kızım sana?"

Sert bakışlarından kurtulmak için önüme dönüp ekmeğe uzandım. Bakışlarını üzerimde hissettiğim için mümkün olduğunca ona bakmamaya çalışıyordum. Onun için de bir sandviç yapıp önüne koydum. "Ne zaman evime gideceğim?" Üzgün bakışlarımı onun yeşillerine kenetledim. "Babam beni çok merak etmiştir."

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Gebersin piç."

"Babamla düzgün konuş!"

"Kıs şu sesini!"

Bana tersçe bakınca ayağa kalkıp yürümeye başladım. Arkamdan, "Nereye?" diyen sinirli sesini duyunca hızımı arttırdım. "Evime gidiyorum!" Bir kez daha sesini duydum fakat bu sefer sesi keyifliydi. "Vurun şu küçük asiyi." Adımlarım anında durdu.

Yönümü ona çevirdiğimde onun için yaptığım sandviçten kocaman bir ısırık aldı. "Kurşun yarasının nasıl acıttığını bilmiyorsan sana tavsiyem burada kalman."

Gözlerinin ardında hınzır bir ifade vardı. "Belki de Ümit'in kızıyla evlenmek yerine onu öldürmeliyim?" İçim korkuyla doldu. Ne denli korktuğumu görünce yeşillerinde sadistçe bir parıltı geçti. "Bu seferde babanın yolu mezarlığa düşsün ne dersin?"

Sandviçi örtünün üzerine bırakıp belindeki silahı çıkartınca elim ayağım buz kesti. Silahın emniyetini açıp bana doğrulttu. "Babana iletmemi istediğin bir mesajın var mı?" Bana ecel terleri döktürürken çok rahat, çok profesyoneldi. "İdam mahkumlarına bile son isteği sorulur."

Kafa karışıklığıyla ona bakmaya başladığımın farkında değildim. "Son isteğimi mi soruyorsun?"

Sakince başını salladı. "Evet."

"O zaman bırak beni."

"Bu istekten sayılmıyor sıradakine geç."

"Neden sayılmıyor bu da bir istek."

"Unut gitsin son istek falan yok. Şehadet getir."

"Kelime-i şehadet mi?"

"Evet."

"Hatırlamıyorum."

Kısık bir sesle küfredip kaskatı bir suratla bana baktı. "Böyle bir şeyi nasıl unutursun?"

Elinde tuttuğu ve bana doğrulttuğu silahı işaret ettim. "Üzerime doğrultulan bir silah varken adımı bile unuttum."

Göz devirir gibi bezgin bir hareket yapıp silahı indirdi. "Adın Farah."

"Biliyorum."

Gözleri kısıldığında benimle kafa mı buluyor yoksa ciddi mi anlamadım. "Hani adını bile unutmuştun?" Tüm boş konuşmaların tapusunu almıştık.

Yerde gördüğüm çiçeklere doğru yürürken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sözün gelişi öyle demiştim." Papatyaya benzeyen ama rengi sarı olan çiçekleri eğilip toplamaya başladım. Dağlık bölgede bulunan kır çiçekleri olmalı. Gurur sandviçini yiyerek beni izlerken, "Gel karnını doyur," dedi ama ona dönmedim. Yemyeşil otların arasında büyüyen sarı çiçekleri toplayıp onları elimde biriktiriyordum.

"Odamı sen mi topladın?" Ona döndüğümde sağ eline baktığını gördüm. Banyo yaptığı için elindeki sargıyı çıkarmıştı ama uyandığında elini sardığımı görmüş olmalı. "Odanı Ali topladı." Yalan söylediğimde kinaye

dolu bakışları beni yalancılıkla suçlar gibiydi. "Elimi de Ali mi sardı veya üzerimi o mu örttü?" Alaycı bakışları beni utandırdığı için hemen ona sırtımı dönüp kır çiçeklerini toplamaya devam ettim. "Hepsini o yaptı," demeyi başarmıştım.

"Yalan söylerken bile yüzün kızarıyor."

Bu konunun kapanması için tek kelime etmeden çiçek toplamaya devam ettim. "Eyvallah," diyen sesi dudaklarımda küçük bir tebessüm bırakmıştı ama o bunu görmedi. En azından kendi çapında teşekkür etmesini biliyordu.

Karnını doyurduktan sonra bardağımdaki soğuk çayı döküp yenisini doldurdu. Yine çayıma kafasına göre şeker atıp karıştırdı. Yarım bıraktığım sandviçi de alıp yanıma gelişini izledim. Karnımın aç olmasını neden sorun ettiğini bilmiyorum ama elindekileri bana uzattı. "Ye şunları."

Elimdeki çiçek destesini gösterdim. "Elim dolu."

Kulplu bardaktaki çayı gösterdi. "Boştaki elinle al şunu." Dediğini yapıp çayı aldığımda bir eli boş kaldığı için uzanıp çiçekleri benden aldı. Daha sonra sandviçi uzatınca onu da aldım. Elinde eğreti duran ve kabaca tuttuğu çiçekleri gösterdim. "Onları atma odam için topladım."

Kısa bir an çiçeklere baktığında bakışları fazla tuhaftı. "Siz kadınlar çiçekten böcekten ne anlıyorsunuz, anlamıyorum." Çiçekleri benim için taşıyarak benimle kulübeye doğru yürümeye başladı. Hâlâ garip gözlerle elinde tuttuğu çiçeklere bakıyordu.

Sandviçi yerken ona kır çiçeklerini işaret ettim. "Leyla'da sever miydi çiçekleri?" Boş bulunup sorduğum soruyla dilimi ısırdım. Ölen nişanlısını ona hatırlatmak yarasını deşmek gibiydi. Mahcup dolu gözlerle ona bakarken boğazımda bir yumru oluşmuştu. Kendimi büyük bir suç işlemişim gibi hissediyordum. "Özür dilerim."

Bana kızmasını bekledim ama gözlerinde öfkenin emaresi bile yoktu. Üzgündü, eksikti ama kızgın değildi. İç çekerek, "O da severdi," dediğinde bakışları uzaklara dalıp gitmiş gibiydi. "Ona ne zaman çiçek alsam mutlu olurdu."

"En çok hangi çiçeği severdi?"

Önce, "Hepsini," dedi ama daha sonra kaskatı kesildi. Adımları yavaşladığında sarsılmış gibiydi. Gözlerime kısa bir an baktığında donup kalmıştı. "Bilmiyorum." On iki yıllık sevgilisinin en sevdiği çiçeği bile bilmediğini tam şu anda benimle fark ediyordu.

Öğrenmek için çaba sarf etmediğini veya bunu fazla önemsemediğini tam şu anda fark ediyor, bunun suçluluğunu yaşıyordu. Oysaki insan sevdiğinin her şeyini bilirdi. Bir kez daha annemin sözleri kulağımda çınladı ve ben bir kez daha Gurur'un Leyla'ya duyduğu hislerin aşk mı yoksa minnet mi olduğunu sorguladım.

Yeterince acı çektiği için bir de Leyla'ya haksızlık yaptığını düşünmesini istemedim. "Bence babam da annemin en sevdiği çiçeği bilmiyordur." Gözlerindeki kederi dağıtmaya çalıştım. "Eğer bilseydi anneme sadece beyaz lale alırdı ama babam her defasında farklı çiçek alıyor." Babam annem hakkındaki her şeyi ezbere bilirdi çünkü babam anneme aşıktı. Bu yüzden anneme aldığı tek çiçek beyaz laleydi.

Gurur hiçbir şey söylemedi. Metalik bir yüzle bana bakarken ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Söylediklerime ne kadar inandı, bilmiyorum ama derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Sandviçimi yiyip çayımı yudumlayarak peşinden yürüyordum. Aramıza koyduğum mesafe bana kendimi güvende hissettirdiği için mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordum.

Sırtıyla bakışırken aklımı kurcalayan soruyu daha fazla ertelemedim. "Bağımlı mısın?" Uyuşturucu kullandığını biliyorum.

Durup yönünü bana çevirince bende durdum. Yanına gitmemi beklediyse bile bunu yapmadım. "Değilim." Düz bir sesle konuşup gözleriyle aramızdaki beş adımlık mesafeyi ölçtü. "Şu zamana kadar yılın aralık ayları dışında hiç uyuşturucu kullanmadım. O da düşük dozlarda."

Söylediklerini anlamaya çalışıyordum ama kurduğu her cümle bende yeni bir soru işareti yaratıyordu. Söylediklerinde tek anladığım aralık ayında aşamadığı bir şeylerin depreştiği ve bunu bastırmak için uyuşturucuya

başvurduğu. Mayısta olmamıza rağmen uyuşturucu kullanacak kadar kendisini kaybetmesinin nedeni de Leyla'ydı. Ben sessizliğimi korudukça o bir şeyleri anlamak istercesine merakla bana bakıyordu. "Sormuyorsun."

"Neyi?"

Ruhsuz bir ifadeyle güldü. "Aralık'ta neden uyuşturucumu kullandığımı merak ediyor ama bunu bana sormuyorsun." Gülüşünün gerçek hiçbir yanı yoktu. Leyla'dan sonra onu eskisi gibi içten gülerken görebilir miyim, bilmiyorum. "Üzerine vazife olmayan konularda susmayı biliyorsun." Bana baktıkça onu rahatsız eden bir şeyler varmış gibi bakışları hoşnutsuzdu. "Kurma bebek gibisin."

Sözleri fazla aşağılayıcı geldiği için bakışlarımı onda tutmakta güçlük çektim. "Kurma bebekten kastın nedir?"

Bakışları artık metalik değildi, acımasızdı. Belki de küçümseyici. "Kendi hür iradesi olmayan, başkalarının ellerinde hareket eden içi boş bir bebek. Sanki sırtının arkasında küçük bir mekanizma var ve kim o mekanizmayı çevirirse onun isteğiyle hareket ediyor veya duruyorsun." Olduğum yerde hiç kıpırdamadığımı görünce bundan örnek vererek aramızdaki mesafeyi işaret etti. "Gel dediğim an bana doğru yürüyeceğini biliyorum. Bahsettiğim tam olarak bu, sana söylenilenin dışına çıkmıyorsun." Memnuniyetsiz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Kurma bebeksin."

İncindim ve bunu saklayamadım çünkü onun tanıdığı diğer kadınlar gibi acısını gizleyebilen bir kadın değildim. Eğilip yarısını yediğim sandviçi ve çay bardağını yavaşça yere bıraktım. Bunu yaparken beni izliyordu. Bana benim hakkımdaki gerçekleri söylediği için doğrulup suçlarcasına ona baktım. "Ben seni üzecek şeyleri söylemekten kaçınıyorsam sende kaçınmalısın." Ona sırtımı dönüp ağaçların arasına doğru koşmaya başladım.

Kaçtığımı görünce arkamdan sinirle bağırıp, "Farah buraya gel!" diye kükreyince daha hızlı koştum. "Buraya gel aptal çocuk! Orman senin için güvenli değil!"

Durmaksızın koşmaya devam ettim. "Gel deyince gelecek kurma bebek değilim!"

"Nereye kaçabileceğini sanıyorsun her yer adamlarımla dolu! Şimdi buraya gelmezsen seni yakaladığımda geceyi kilerde geçirirsin!"

Onunla ve korumalarıyla aramda oldukça mesafe vardı. Ateş etmedikçe beni durduramazlardı. Koşarak ağaçların arasına daldığımda Gurur'un, "Onu derhal buraya getirin!" diyen sinirli sesini duydum. Beni yakalamak için zahmet edip yerinden hiç kıpırdamamıştı!

Korumaların koşarak peşimden geldiğini bildiğim için hızımı hiç düşürmedim. Bir dönem okulun koşu takımında bulunmamın ve eyaletler arası birkaç madalya kazanmamın bir nedeni vardı. Ben çok hızlı koşardım. Bu dalda okullar arası şampiyonluğum bile vardı. Lise hayatımı özlemediğimi söyleyemem. Peşimdeki o adamlar ateş etmedikçe kolay kolay beni yakalayamazlardı. Daha şimdiden aramızdaki mesafeyi açtığımı biliyorum.

Şimdi gel diyerek beni ayağına götürsün bakalım!

***

"Nasıl bir cehennemdeyim ben!" Neredeyse hava kararmıştı ama ben hâlâ bu berbat ormandan çıkamamıştım. Labirent gibiydi daire çizmekten bir türlü çıkışı bulamıyordum. İkindi saatlerinde kaçmıştım yani saat beşte lakin üç saattir ormanın dışına çıkamamıştım.

Bileğimdeki saate bakınca saatin sekiz olduğunu gördüm. Neredeyse ağlayacaktım. Şakasız üç saattir aynı yerlerde dolanıp duruyordum. "Beni nasıl bir yere getirdin!" Sinirden Gurur'a kızarak yorgun adımlarla ağaçların arasından geçtim. Artık adımlarım bile fazla yavaş ve halsizdi. Burası neresi? Kapana kısılmış gibiyim.

Hava çoktan karardığı için duyduğum en küçük ses beni ürkütüyor, ağlama raddesine getiriyordu. Üstelik hava da soğumaya başlamıştı. Hem üşüyor hem de korkuyorum. Kaçtığıma pişman olmaya başlamıştım. Bu ıssız

ormanın içinde karanlıkta tek başıma olmaktansa Gurur'un yanında olmayı yeğlerdim. Neden kaçtım ki?

Yerdeki dalların üzerine basarak ilerlerken önce tik sesi duydum hemen sonra da ayağımda şiddetli bir acı oluştu. Boğazımı kanatırcasına acıyla haykırdım. Başımı aşağıya eğince ayak bileğimde bir kapanın sivri dişleri vardı. Avcılardan birinin kurduğu kurt kapanlarından birine basmıştım.

Ayağımda kanlar akarken çektiğim acının yoğunluğuyla yere düşmüştüm. Acı o kadar şiddetliydi ki gözyaşlarım kesilmeksizin birbiri ardına akıyordu. "An-anne n'olur beni bul." Hıçkırırken kapanı açıp içinden ayağımı çıkartamadım. Metal kapan benim gücümle ikiye ayrılmayacak kadar güçlü ve sert bir demirden yapılmıştı. İki yanından tutup açmaya çalıştım ama sağlam mekanizması yüzünden yayını hiç hareket ettiremedim.

Her yer fazla karanlıktı, ayağım kanıyordu ve kan kaybediyordum. Duyduğum baykuş sesleri ve diğer hayvanların çıkardığı seslerde bana hiç yardımcı olmuyordu. O kadar çok korkuyor ve acı çekiyordum ki hıçkırıklarla ağlarken, "Anne," diye sayıklamaya başladım. Annemin güvenli kanatları altına girip tüm tehlikelerden kurtulmak istiyorum.

Evimi babamı ve annemi özlemiştim. Annemin ördek diyerek beni zorbalamasını bile özlemiştim. Babamın güvenli kollarını, sevgi dolu bakışlarını çok özlüyorum.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum fakat Gurur'un yüksek ve sinirli çıkan sesiyle irkildim. "Nerede lan bu kız!" Midem kasıldı. Beni aramaya bizzat kendi mi geldi?

"Abi sakin ol," diyen Ali'nin sesi de çok yakınlarda geliyordu. "Ormanın çıkışlarını ve ana yola giden yolu tuttuk. Buralarda bir yerde."

"Hava kardı siktiğim puştu! Kendi gölgesinden bile korkan bir kız bu karanlıkta ormanın içinde tek başına! Şu dilimi sikeyim neden ona kurma bebek dedim ki!" Endişesini kızgın sesinden hissedince kalbim kasıldı. Ondan kaçıp babama gitmemden endişelenmiyordu, ormanda tek başıma korkmamdan endişeleniyordu.

Gurur, "Farah!" diye bağırıp beni ararken Ali'nin, "Abi kız zaten bizden kaçmıyor mu?" diyen şaşkın sesini duydum. "Neden sana cevap versin? Sesimizi duyunca yaklaştığımızı anlayıp kaçar."

"Ulan piç sen beni hiç anlamıyor musun? Her neredeyse burada olduğumuzu bilip korkmasın diye bağırıyorum."

"Kafam karıştı. Bizim amacımız onu bulmak mı yoksa korkularını yatıştırmak mı?"

"İkiside!" dedikten sonra bir kez daha, "Farah!" diye bağırınca çağrısına cevap verip, "Buradayım!" dedim yüksek bir sesle. "Gurur buradayım yardım et." Ayağım artık uyuşmaya başladığı için korkmaya başladım. Ondan saklanacağım diye ayağımı kaybetmek istemiyorum.

Yaklaşan adım seslerini duydum. Sesimi duymuş olmalılar ki adım sesleri bu tarafa doğru geliyordu. El fenerleriyle ağaçların arasından çıktıklarında ıslak gözlerim Gurur'u buldu. Beni görünce tam rahat bir nefes almıştı ki yerde olduğumu gördü. Omuzları gerildi. Gözyaşların ıslattığı yüzüme bakınca bile bir terslik olduğunu anlamıştı. Bakışları hızla vücudumu tarayıp kapana kısılan ayağımı görünce, "Siktir!" diyerek kaşlarını çattı. "Bu da nedir?"

Bir saniye bile beklemeden hemen yanıma geldi. Bir ayağının üzerine diz çöküp ayağımdaki kapana yakından baktı. Korumalar feneri bize tuttuğu için kan revan içindeki ayağımı daha iyi görüyordu. Bakınca midem bulanıp başım döndüğü için ayağıma bakamıyordum ama Gurur gördükleri karşısında kasıldı. Çenesinden bir kas seğirdiğinde Ali ile göz göze geldiler. İkisinin bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler geçti.

Gözyaşlarım hiç kesilmediği için çenem titredi. "O kadar kötü mü?" Aklıma gelen korkunç ihtimalle kanım dondu. "Ayağımı kesecekler mi?"

"Şşş." Hemen bana dönüp çenemi kavradı. "Kimse ayağını kesmeyecek." Yumuşak bir hareketle çeneme dokunup başımı kaldırırken bakışları yatıştırıcıydı. İçimde beni saf korkuyla besleyen bir canavar vardı ve Gurur sadece bakışlarıyla o canavarı geri püskürtüp onu benden uzak tutuyordu.

Çenemi hafifçe okşayarak dokunuşuyla beni rahatlatmaya çalıştı. "Kapanın dişlileri derine geçtiği için bacağına dikiş atmamız lazım."

Sertçe yutkundum. "Beni dikecek misiniz?"

"Seni değil ayağını."

Gözümden süzülen yaşlarla burnumu çektim. "Yani beni dikeceksiniz?"

Burnundan nefesini vererek bana tersçe baktı. "Seni değil bacağını!"

"İkisi aynı şey." Daha çok ağlamaya başladım. "Önce beni kaçırdın şimdi de dikeceksin!"

Gittikçe o da sinirleniyordu. Kızgınlıkla bana bakıp dişlerini sıktı. "Büyük sözü dinlemezsen böyle olur! Sana kaçma dedim!"

"Canım acıyor benim."

"Anladık sus!"

Susup hüngür hüngür ağlamaya başladığımda ağzının içinde bir şeyler homurdanarak bana döndü. Kızgın bakıyordu. "Susma konuş, konuşunca daha az ağlıyorsun!"

İçli gözlerle ona bakıp akan burnumu kolumun tersiyle sildim. "Beni dikecek misin?"

"Abi dikmeyeceğim de travma yarattın kızda," dedi Ali.

"Ali sikeceğim şimdi belanı! Görmüyor musun lan asıl travmayı o bende yaratıyor!"

"Beni dikecek misin?"

"Dikmeyeceğum da dikmeyeceğum!"

Uzanıp bacağımdaki metal kapanı iki yanından tuttu. Kapanı tam hareket ettirecekti ki boğuk hıçkırığımla nefesini burnundan verdi. Yeşil gözlerini

benim ıslak siyahlarıma diktiğinde çenesi kaskatıydı. "Ağlamazsan saa şeker alurum." Beni harbi çocuk sanıyordu!

Titreyen ellerle gözyaşlarımı silmemin tek nedeni ona acıya dayanacak kadar olgun bir kadın olduğumu göstermekti. Kapanı sıkıca kavrayıp çekeceği esnada ellerine yapışıp ona engel oldum. Döktüğüm gözyaşları görüşümü puslandırıyordu. "Çok acıyacak mı?"

Islak gözlerimin onda yarattığı çaresizlik ağır bir darbe gibi vicdanına değiyor, bana karşı merhametli olması için onu zorluyordu. Beni sakinleştirmek için başını iki yana sallayıp yumuşak bir sesle fısıldadı. "Acitmayacağum." Sadece Karadeniz şivesiyle konuşması bile beni rahatlatıyordu.

Gurur benim yerinden bile oynatamadığım kapanı sert bir hareketle ikiye ayırınca acıyla haykırdım. Kapanın dişlerinin battığı yerlerden kan fışkırarak acımı ikiye katladı. "Acıttın!" Bağırıp tekrar ağlamaya başladığımda ağız dolusu küfretti. "Pek de nazlidur bu kiz!"

"Acıtmayacağını söylemiştin."

"Sus da işimi yapayim!"

"Konuş demiştin."

Sinirden çıldırarak küfretti. "Evlenmeyeceğum ben bu kizla! Adamı deli edeyi!" diye bağırınca korumalardan birkaçı gülüşünü saklamaya çalıştı. Kim kimi deli ediyordu acaba?

Ali aceleyle ayağımı kapanın içinden çekti. Ayağımı onun içinden çıkarınca Gurur kapanı bırakıp hemen üzerindeki beyaz gömleği çıkardı. Kanamayı durdurmak için gömleğini ayağıma sıkıca sararken acı dolu sesim daha çok paniklemesine neden oluyordu. "Doktoru arayasun, Ali!" Beni kucağına alarak doğruldu. "Ara hemen gelsun!"

Gözyaşlarımı ateş gibi sıcak olan göğsünde dindirmeye çalışırken yüzü kaskatıydı. Beni daha sıkı tutarak hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Akşamın serinliğinde üzerinde sadece bir atlet ve pantolon vardı fakat

vücudu kor gibi yanıyordu. Ağaçların içinde aceleyle geçerken kulübeye giden yolu ezbere biliyor gibiydi. Korumalar bize eşlik ediyor, fenerlerle yolumuzu aydınlatıyordu. Bacağımdan dolayı gözyaşlarım kesilmedikçe adımlarını daha da hızlandırıyordu.

Onun kolları arasında salya sümük zırıl zırıl ağlamam onu delirttiği için dayanamayıp bakışlarını yüzüme indirdi. Sert bakışlarını daha insancıl bir şekle sokmaya çalıştı. "Aklini ayağundan uzaklaşturasun." Güzel şeyler düşünmemi istiyordu.

Umutsuzca başımı iki yana sallayıp hıçkırdım. "Kaçırılıp yaralanmışken aklıma güzel hiçbir şey gelmiyor."

"Heç mi güzel bir şey gelmeyi aklina?"

"Hiç gelmiyor."

"Şarki söyle."

"Aklıma arabesk ve damar şarkılar geliyor."

Yüzünü buruşturarak bana kızgınca baktı. "Senun aklinde bir sorun varidur."

"Evet, çünkü benim aklım normal çalışıyor."

Bakışları iğneleyici bir ifadeyle kısıldı. "Laf mi sokaysun sen baa?"

"Ne haddime, Gurur Bey."

Önüne dönüp beni deli ederek bir şarkı tutturdu. İnadıma yapıyordu! **"Yaylanin çimenine, oh nenni koçari. Keçi vurur çanini, haydi haydi koçari."** O kadar sempatikti ki acımı unutup kıkırdadığımda başını eğdi ve güldüğümü görünce muzır gözlerle baktı. **"Oy bi sarayim seni, oh nenni koçari. Geçsun yürek yangini, haydi haydi koçari."** Kahkaha attım. Beni güldürdüğüne inanamıyorum. Bu adam bambaşka bir şeydi.

Bu neşeli şarkıyı söylemesinin amacı bana acımı unutturmaktı. İşe de yaramıştı çünkü artık ağlayıp sızlanmıyordum. Gözyaşlarım dinene kadar

bana şarkı söyleyip beni neşelendirdi. İntikam için kaçırdığı bir kızı ağlatmaya bile kıyamayan bir adamdı. Gurur Kalender insanların onun hakkında söylediği o çirkin şeylerin çok üstünde bir adamdı.

Ben ağlamayı kesince o da artık daha iyi hissetti. Gerilen yüz hatlarının gevşemesinden bunu anlayabiliyordum. Her dakikayla kaslarının biraz daha yorulduğunu bildiğim için utana sıkıla ona baktım. "Yorulduysan beni korumalara ver birazda onlar taşısın."

Yanlış bir şey söylemişim gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Siktir et onları ben taşırım seni."

"Ama sen çok yoruldun."

Başını eğdiğinde yeşillerinde haylaz parıltılar vardı. "Haklısın en acilinden biraz zayıflamalısın."

Yanaklarıma yayılan ısıyı hissettim. "Çok mu ağırım?" Başımı kaldırıp nemli kirpiklerimin arasından çekingen gözlerle ona bakmaya başladım. "Şişko muyum ben?"

Pis bir sırıtışla bana bakarken beni utandırmak keyfini yerine getirmişti. "Allah için zayıf da değilsin. Sahi kaç kilosun sen? Yüz, yüz elli?"

"İndir beni yürüyeceğim!"

"Nereye yürüyorsun, ayağını sakatladın." Hoşnutsuz bir ifadeyle bana sinirle baktı. "Kaçmayı bile beceremiyorsun!"

"Bilerek kaçmadım yoksa çok iyi kaçardım."

"Gördük ilk denemende ayağını ne hale getirdin. Beceriksiz!"

"Laz Hödüğü!"

"Nemrudun Kızı!"

Kaşlarımı çatıp tam ona bir şey söyleyecektim ki alaycı bir ifadeyle, "Arkasına saklanacağın bir kapı yok dikkat et," deyince hemen susup

dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir an onun kollarında olduğumu unutmuştum.

Her ne kadar onun kollarının arasında olsam da kaskatı duruyordum. Her adımıyla kucağında sallanıyor, başım göğsüne gidecek gibi oluyordu ama buna izin vermiyordum. Başımı göğsüne yaslamaya kaçındıkça ağrıyan boynum beni ona doğru itiyordu. Hiç istemesem de daha fazla dayanamayıp utana sıkıla başımı onun göğsüne yasladım. Omuzları gerildi, göğüs kasları kaskatı oldu. Kolları arasına sokulmam onu düşündüğümden daha çok germişti.

Bana yasak olan bir vücuda destursuz yaslandığımı hissettiğim için başımı kaldırıp ona bakmadım. Deniz esintisini andıran güzel ve ferah kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum. Sarkaç olmadan kolay kolay uyuyabilen biri değildim ancak dün gecenin uykusuzluğu ve ayağımdaki ağrı beni uyuşturmuştu. Gözlerim kendiliğinden kapanırken bu akşam sarkaç görevini Gurur üstlenmişti. Onun teninin sıcaklığı ve kokusunun dinginliği beni mayıştırarak uyutmuştu.

Daha önce hiç bu kadar hızlı uyumamıştım.

***

30/06/2021

Yüzüme yansıyan ışıkla kirpiklerimi titreştirerek açtım. Açık perdeden içeri sızan günışığıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Sabah mı oldu? İlk birkaç dakika nerede olduğumu ve bana ne olduğunu sorguladım ancak hatırladıklarımla gözlerimi irice açtım. Dün Gurur'dan kaçmaya çalışıp bir kapana yakalanmıştım. Ayağımın acısı ve yorgunluk onun kollarında uyumama neden olmuştu. Sabaha kadar uyuduğuma inanamıyorum. Korku içinde yutkundum. Ayağım nasıl oldu?

Yatakta oturup üzerimdeki battaniyeyi çekerek ayağıma baktım. Giydiğim beyaz elbisenin etekleri dizlerime kadar toplandığı için sarılı ayak bileğimi gördüm. Hâlâ acıyor ve sızlıyordu ama acısı dünkü kadar çok değildi. Yataktan çıktığımda üzerine basamadığımı en acı şekilde gördüm. Hafif bir baskı uygulayınca bile canımı çok yakıyordu.

Artık istesem de bu lanet yerden kurtulamazdım. Suratımı asarak omuzumdan kayan elbisenin askısını düzelttiğimde duraksadım. Üzerimde neden bir elbise var? Sertçe yutkunarak başımı eğince bana giydirdikleri elbiseyi gördüm. Üzerimdeki tişört ve pantolon gitmiş, yerini yazlık bir elbiseye bırakmıştı. Beyaz elbise rahat ve hafifti ama konumuz bu değildi. Bu elbiseyi bana kim giydirmişti?

"Gurur!" Onun adını seslenirken şaşkın gözlerle ayak bileğime kadar uzanan elbiseye bakıyordum. Beni soydu mu? "Gurur!"

Birkaç kez adını yüksek sesle söyleyince kapı açıldı. Kapı haddinden hızlı açılmıştı ve yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Ona bağırdığım için ortada bir tehdit olduğunu düşünüp hemen gelmişti. Gözleri odamı hızlıca tarayınca ters giden bir şey aradığını anladım. Meraklı bakışlarını bana çıkartıp, "Ne oldu?" diye sorduğunda telaşında bir şey kaybetmemişti.

Ona üzerimdeki elbiseyi gösterdim. "Bu nedir?"

Kapının önünde dikilmeyi bırakıp içeri girdi. Son derece ciddi bir ifadeyle baştan ayağa beni süzdü. "Elbiseye benziyor ama sen öyle sorunca pek emin olamadım." Bakışlarını yüzüme yöneltti. "Sence ne?"

"Elbise," dedim safça.

Ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden başını ağır bir ifadeyle salladı. "Bende elbiseye benzettim."

Suratına boş gözlerle bakarken üzerimdeki elbiseyi sinirle çekiştirdim. "Bu zaten bir elbise."

Çocuk avutur gibi bana hak vererek, "Bence de bir elbise," dediğinde sesi ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ciddi ve metalikti. Tam karşımda durdu. "Onun bir elbise olduğundan hemfikirsek sıradaki soruna geç."

"Bu elbise neden benim üzerimde?"

Yüzünde garip bir ifade oluştuğunda hayretler içinde bana bakıyordu. "Senin yerine benim mi üzerimde olmalıydı?" Başını omuzuna doğru eğip

baştan ayağa elbisenin üzerimde nasıl durduğuna baktı. "Sana olduğu kadar bana yakışacağını sanmıyorum." Küçük bir iltifata bile hızlanan kalbimin sorunu neydi, hiç bilmiyorum.

Ciddi bir konuşmayı ciddi bir sesle ve ciddi bir suratla yapıyorduk ama çok saçma cümlelerle. "Üzerimi kim değiştirdi?" Utanç içinde ona baktım. "Sen mi?"

"Ben değil."

"Ali mi?"

"Cüret edemez."

"Korumalardan başka biri mi?"

"Yanına bile yaklaşamazlar."

"Uykumda kendi kendime mi değiştirdim?"

"Uyanıkken bile bir şeyi beceremiyorsun uykuda çok zor."

"Kim o zaman?"

"Doktor."

"Doktor mu?"

"Kadındı." Bunun benim için yeterli olacağını düşünüp konuyu kendince kapatarak elbiseyi işaret etti. "Gelinliği sevdiğin birine giyersin diye düşündüm. Bu yüzden beyaz elbisenin yeterli olacağına karar verdim." Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımı görünce burnundan nefesini verdi. "Nikah memuru aşağıda. Son bir saattir uyanmanı bekliyoruz." Midem kasıldı. Üzerimdeki beyaz elbise nikah için miydi? Ciddi anlamda benimle evlenmek mi istiyordu?

Aklını kaçırmış olmalı.

Sertçe yutkunarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak arkaya doğru attığım tek bir adım canımı yaktı. Onun karşısında dururken ağırlığımı sağlam ayağıma verdiğim için yaralı ayağıma baskı uygulamamıştım. Ancak şimdi sağ ayağımın üzerine basınca canım öyle bir yandı ki öne büküldüm. Gurur düşmeme engel olup belimi tutarken, "Yavaş," diyerek beni arkamdaki yatağın üzerine oturttu. Elini üzerimden iterek kararlı gözlerle ona baktım. "Seninle evlenmeyeceğim."

İfadesi bir anda sertleşti. Bu konuda ne kadar kararlı olduğumu görmek onu kızdırmıştı. Dişlerini sıkarak dik dik bana bakması ödümü kopartıyordu. "Bunun senin rızanla olmasını istiyorum sakın beni zorlamaya kalkışma!"

Kızgın çıkan sesiyle sıçrayıp kendimi yataktan geriye çektim. Bunu görünce beni korkuttuğu için kendine kızarak yanıma oturdu. İfadesini yumuşatmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Bu evlilik olmazsa sana zarar vermem ama babana acımam!"

Burnumun direği sızlayınca gözlerime akın eden yaşlara engel olamadım. "Elmas anne gibi olmak istemiyorum." Titreşen gözlerimden bir damla yaş süzülürken yalvararak ona bakıyordum. "Elmas anne gibi ikinci bir kadın olup bir köşeye atılmak istemiyorum." Annemin kumasıyla aynı kaderi yaşamak istemiyorum.

Eğer ailesi para ve şöhret için Elmas anneyi babamla zorla evlendirmeselerdi herkes gibi mutlu bir evliliği olabilirdi. Evlendiği adam ve oğlu başka bir şehirde yaşıyordu, Elmas anne başka bir şehirde. Hayatımın geri kalanında onun gibi beni sevmeyen bir adamla olmak istemiyorum. "Beni buna zorlama, seninle evlenemem." O bir ateşti, beni yakacak kor ateşti. Onun cehennemine girmek istemiyorum.

"Ben senin hayatındaki kadınlar gibi değilim. Pasif, korkak ve bir yerlere saklanarak günlerini geçiren biriyim." Gözlerinin içine içim acırcasına bakıp, "Ve birazda aptalım," diye itiraf ettim. "Aklım ermez sizin kanlı oyunlarınıza. N'olur bana ilişme, bırak gideyim."

Ona yalvarmam zerre kadar bakışlarını yumuşatmadı. Gözlerime akın eden yaşlardan nefret etmiş gibi bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. "Benim hayatımdaki ikinci veya herhangi bir kadın olmayacaksın." Çenesi

kasıldığında bir şeyi anlamamı ister gibi sertti bakışları. "Sen o babanın kızı olduğun sürece benim hayatımdaki kadın olamazsın." İçim burkuldu. Bu duyduklarım beni mutlu mu etti yoksa üzdü mü, anlamadım.

Yüzünü sertçe ovuşturarak saçlarını dağıttı. "Bu evlilik ne seni hayatımdaki kadın yapar ne de beni senin hayatındaki adam yapar. Formaliteden bir evlilik. Nikahtan sonra gitmekte özgürsün. Değişen tek şey soyadın olacak bunun dışında beni bir daha görmeyeceksin." Ruhsuz gözlerini benim puslu gözlerime kenetledi. "Leyla dışında kimseyi gözüm görmez, bu yüzden nikaha fazla anlam yükleme. Zamanı geldiğinde boşanacağız ve sende soyadımdan kurtulacaksın."

O zamana kadar onun karısı olarak bilinecektim daha sonra da onun eski karısı. Beni neye zorladığının farkında bile değildi. İnsanlar önce benden Deli Gurur'un karısı olarak bahsedecekti daha sonra da onun eski karısı diyeceklerdi. Sandığı gibi bir boşanmayla ondan kurtulmayacaktım. Onun ismi hep benim adımdan önce gelecekti. İlk evliliğimi başka bir kadının yasını tutan bir erkekle yapmak istemiyorum.

Bunun zorluklarını annemin kuması Elmas annede görmüştüm. Korktuğum bir şeyin başıma gelmesini istemiyorum. Sandığı gibi ben babamın evinde prensesler gibi büyümemiştim. Benim de hayatımda üstesinden gelemediğim zorluklar vardı. Abimin beni ona satması bile hayatımın güllük gülistanlık olmadığının kanıtıydı. Başımda bu kadar bela varken yenisini istemiyorum. Gurur ile bir kez evlenirsem eski hayatımı mumla arayacağımı biliyorum.

Kolumda elini hissedince irkilerek daldığım düşlerden çıktım. Çatık kaşları düzelmiş, dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Aklımdaki kötü düşünceleri benden uzak tutmak ister gibi ılımlıydı bakışları. "Seni buna zorlamaktan gerçekten nefret ediyorum ama yapmalıyım. Aksi takdirde babanın canını yakacak farklı yollar ararım ve bu olduğunda yine acı çekersin." Çocuk avutur gibi beni neşelendirmek için işi muzırlığa vurdu. "Hem benimle evlenmenin nesi bu kadar kötü?"

Suratımı asarak kolumu onun elinden çektim. "Ben iyi bir tarafını göremiyorum."

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırdığında yeşillerinde apaçık bir kinaye vardı. "Asıl seninle evlenmenin iyi bir yanı yok." Islak gözlerimi işaret etti. "Can sıkıcı bir şekilde sulu gözsün. Kendinde itiraf ettin biraz aptallık da var sende. Fazla saf fazla masumsun. Kendini savunmayı bile bilmiyorsun. Hiçbir yönden hayat tecrüben olmadığı için bir çocuktan farkın yok. Benim dışımda biri sana bakabilir mi sanıyorsun?" Hakkımda söylediği şeylerin hiçbiri iyi değildi ama bunları aşağılayıcı veya küçümseyici bir dille söylemediği için etkisi ağır değildi. Daha çok öz eleştiri yapar gibiydi.

Cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açtı. Kadife kutunun içinde gördüğüm yüzükle midem kasıldı. Bu o yüzüktü, çiçekli alyans. Bir köşkün arka bahçesinde bulduğum ve dayanamayıp taktığım o yüzükle bakışıyordum. Parmağımda çıkaramadığımda canımı yakmayayım diye alt tarafı bir yüzük dediği ama aslında onun için anlamı büyük olan o yüzüktü. Annesinin yüzüğüydü ve takmak istediği kadın Leyla'ydı.

Kemiklerime kadar acıdım. Ona gelinlik ve yüzüğüm yok dedim diye mi tüm bunlar? Gelinlik olarak beyaz bir elbise getirmişti, yüzük olarak da Leyla'nın yüzüğünü mü? Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalı ki yeşilleri kederle gölgelendi. "Leyla bu yüzüğü bir kez bile takmadı. Onun yüzüğü olması için önce takması gerekirdi." Onun yüzüğü olmasını ister gibi kutudaki yüzüğe baktığının farkında değildi. "Annemden bana sadece bu kaldı."

İlk karşılaşmamızdaki sözlerini hatırlatarak, "Hani alt tarafı bir yüzüktü?" diye sordum.

İç çekerek başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman alt tarafı bir yüzük olmadı."

"Onu neden Leyla'ya takmadın?" Biraz düşününce nişanda Leyla'nın parmağında farklı bir alyans olduğunu hatırladım.

Bakışlarını benden çektiğinde zihnindeki karmaşanın içine çekilmiş gibi yeşilleri tekrar yüzüğe dalıp gitti. "Annemden sonra bu yüzüğü evleneceğim kadının takmasını istemiştim ama Leyla'dan önce onu sen taktın." Acı verse de bana karşı dürüst olarak omuzunun üzerinden baktı. "Başka bir kadının

denediği yüzüğü Leyla'ya takamadım." Alyansı kutusundan çıkartarak elimi tuttu. "Demek ki başından beri senin nasibinmiş."

Elim onun iri elinin arasında kaybolurken gözlerimin içine baktı ve kalbimi hızlandıran o cümleyi kurdu. "Annemin yüzüğünü evleneceğim kadına takmak istemiştim. O arka bahçede yüzüğün çoktan sahibini bulduğunu anlamadım." Alyansı sol elimin yüzük parmağına taktı. "Artık bu senin." Nefes dahi alamadım.

Bu yüzüğün başından beri benim nasibim olduğunu söylemişti. Parmağımdaki yüzüğe içli gözlerle bakarken ne düşüneceğimi bilmez bir haldeydim. "Farah," diyerek yumuşak sesiyle ona bakmamı sağladı. "Yanımda ateş yakmadığın sürece benim sana bir zararım olmaz. Rızanla benimle evlenmezsen seni ikna etmek için farklı yollar deneyeceğim." Gözlerinin ardında ürkütücü bir parıltı geçti. "Beni kendimden nefret edeceğim şeylere zorlama."

Bahsettiği o yolların ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Kabul etmezsem babam üzerinden bana işkence edecekti. Babamın acı çeken yüzü gözümün önüne gelince kanım dondu. Bunu istemiyordum. Bir başkasının sebep olduğu bir cinayet yüzünden babamın acı çekmesini istemiyorum. "Evlenirsek gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Bu konuda bana teminat verir gibi, "Evet," dedi hiç düşünmeden. "Aşağıya inip imzaları atınca bir saat içinde evinde olacaksın."

Bunun hayatımın hatası olduğunun bilincinde olarak isteksiz bir şekilde başımı salladım. "Peki, evlenelim." Hep çok kolay ikna olan biriydim. Belki de haklıydı, ben başkalarının istekleri doğrultusunda hareket eden bir kurma bebektim.

Kabul etmemle gerilen omuzları gevşedi, içine hapsettiği nefesini sesli bir şekilde verdi. Onu istemediği şeyleri yapmaya zorlamadığım için rahatlayarak ayağa kalktı. Daha sonra üzerime eğilip beni kucağına aldı. Kollarının arasında bez bebek tutar gibi oldukça sakin adımlarla kapıya yürüdü. Ayağımdan dolayı yürüyemediğim için onun beni aşağıya indirmesi gerekiyordu. Yakışıklı yüzünü seyre dalarken boynuna dolamaya çekindiğim için ellerimi kucağımda tutuyordum.

"Ayağıma kaç dikiş attılar?" Kolları arasında kuş gibi titrediğimi anlamasın diye dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Dün geceyi hatırlamıyorum."

Merdiveni inerken bana bakmak yerine basamaklara bakıyordu. "Sol ayak bileğini daire şeklinde saran on sekiz dikiş var." Buz kestiğimde dün gece yaşananlardan nefret etmiş gibi bakışları karardı. "Yara derin dikişler de öyle. Bileğinin etrafında bir halka gibi iz kalacak." Başını eğip asık suratıma suçlu bir ifadeyle baktı. "Seni kızdırmasaydım benden kaçıp o kapana yakalanmayacaktın." İfadesi katıydı ancak gözlerinde suçluluk vardı.

"Sorun değil." Yüzümde değil ayak bileğimde kalacak bir izdi bu yüzden sandığı kadar büyük bir sorun değildi. "Çoğunlukla pantolon giydiğim için birilerinin göreceğini sanmıyorum. Öyle olsa bile çok fazla rahatsız olunca bileğimin etrafına bir dövme yaptırabilirim."

Dövme yaptıracak bir tip olmadığım için alayla güldü. "Ne dövmesi yaptıracaksın? Çiçek, böcek veya kalp falan mı?" Sanırım onun nazarında pamuklara sarılarak büyütülen bir prensestim. Bir nevi doğruydu ama tam olarak değil.

Alınganlık yapmak yerine başımı salladım. "Olabilir belki de ayak bileğime el ele tutuşan bir düzine ördek yaptırırım," dediğimde bakışları hızla beni buldu. Bu konuda ciddi olup olmadığımı anlamak için güzel gözleri kısılmıştı. Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Halay çeken ördek sürüsü fena olmazdı."

Dudağının köşesi titrediğinde bir an gülecek sandım ama bana özlemini yaşattığı o gülümseme bir kez daha dudaklarına konmadı. Leyla'dan önceki gülüşleri gerçek ve içtendi ancak Leyla'dan sonra tüm sahte gülüşleri o sahiplenmişti. Aşağıya indiğimizde iki korumalar ve nikah memuru bizi bekliyordu. Korumalardan biri Ali'ydi ve o, Gurur'un nikah şahidi olmuştu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki sadece beş dakika sonra nikah memurunun sorusuna karşılıklı evet diyerek imzaları atmıştık. Rüya mı yoksa bir kabusta mı olduğumu anlamadığım bir an yaşıyordum. Her şey kontrolüm dışında gerçekleştiği için sanki vücudum burada, aklım çok farklı yerlerdeydi. Nikah memurunun, "Sizi karı koca ilan ediyorum," diyen

sesiyle aklım ve bedenim aynı noktada buluştu. Baştan ayağa ürpererek Gurur'a baktım. Gerçekten evlenmiştik. İnanması güç geliyordu fakat bu çılgınlığa beni de ortak etmişti.

Nikahımızı kıyan memur evlilik cüzdanını bana verip gitti. El kadar defter kaldıramayacağım bir yüke dönüşünce içim burkuldu. "Telefonunu ver." Suratımı asarak ona elimi uzattım. "Sahte bir evlilik olsa da bu benim ilk evliliğim. Hayallerimdeki gibi olmasa da bazı şeyler istediğim gibi olsun."

Telefonla ne yapacağımı anlamadı fakat benden istediğini aldığı için bana telefonu verdi. Belki de beni zorladığı bu evlilik yüzünden beni mutlu edecek bir şeyler yapmak istedi. Bir ayağıma ağırlığımı vererek onun karşısında güçlükle dururken ondan aldığım telefonu Ali'ye uzattım. "Fotoğrafımızı çek lütfen." Telefonu Ali'ye verdikten sonra Gurur'a dönüp utangaç gözlerle ona bakmaya başladım. Yüzüm kızarırken sadece bakışlarımda bile ne istediğimi anlamıştı.

Yeşillerinde muzır bir ifade oluştuğunda beni kıvrandırmak istercesine omuzlarını dikleştirdi. "Sesli söylersen belki düşünürüm." Beni utandırmaktan gerçekten keyif alıyordu.

Tüm kan yanaklarıma toplandı. "Son ritüeli gerçekleştirir misin lütfen?" Sesim utançtan kısık çıkıyordu. "İzlediğim o filmlerde damat nikahtan sonra hep yapıyordu." Gelini öpmeliydi, tabii alnımda. Zoraki evliliğimdeki bazı şeyler hayallerimdeki gibi olsun istiyorum. Ben romantik kitap ve filmlerde kaybolan bir hayalperesttim. Bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını bende biliyorum ama her şey içimde buruk kalmışken bazı şeyler kuralına uygun olsun istiyorum.

Ali telefonun kamerasını açıp Gurur'un beni alnımdan öpmesini bekledi çünkü o bile ne istediğimi anlamıştı. Ancak Gurur benimle uğraşmaktan büyük bir haz aldığı için aptalı oynamaya kararlıydı. Kaşlarını alay ederek yukarı kaldırdı. "Nikahtan sonraki son ritüeli yapmamı istediğine emin misin?" Hınzır gözlerle bana bakıp üst katı işaret etti. "Son ritüel gerdek."

Gözlerimi irice açtığımda, "Hayır!" diyen sesim kulak tırmalayacak kadar tizdi. "Gelini öpebilirsin kısmından bahsediyorum."

Gözleri dudaklarımı bulduğunda oldukça eğleniyor gibiydi. "Emin misin?"

Elimle dudağımı kapattığımda dudakları titredi. Bir an kahkaha atacak sandım ama bunu yapmadı. Elimin altından konuştuğum için sesim boğuk çıkıyordu. "Alnımdan öpsen yeter."

"Hımm." Beni kıvrandırmaktan sadistçe zevk alırken başını ağır ağır salladı. "Madem gelinim böyle istiyor o zaman bizde öperiz."

Dehşete kapılarak korumaları işaret ettim. "Hepiniz mi?"

Çenesinden bir kas seğirdiğinde gözlerinde kızgın bir ifade geçti. "Ne hadlerine lan!"

"Öperiz dedin."

"Kendimi kastetmiştim!"

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Bende şey düşündüm-" demiştim ki beni susturmak için belimden tuttuğu gibi göğsüne çekti. Daha ben ne olduğunu anlamadan başını yana eğerek dudaklarını boynuma bastırdı. Kemiklerime kadar titredim. Alnımdan öpmesini beklerken boynumdaki şah damarımdan beni öpmüştü.

Nabzım dudaklarının altında atmaya başladı. Dudaklarının boynumdaki teması bile gözlerimin önünde küçük yıldızların yanıp sönmesine neden olmuştu. Küçük bir öpücük nasıl böylesine baş döndürücü olabilir? Evliliğimizi boynuma kondurduğu bir öpücükle mühürlemişti.

Aslında boynumdan öpmesine şaşırmamalıydım çünkü hepimiz onun beni alnından öpmesini beklemiştik. Ve Gurur insanların ondan beklediği şeylerin tam tersini yapmakla ün salmıştı.

Başını yavaşça çektiğinde yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Elleri belimi tutuyor, beni bir anda kendisine çektiği için benim ellerimde onun göğsündeydi. Başımı kaldırıp şaşkınca ona bakarken o da eğdiği başını kaldırma gereğinde bulunmadan beni izliyordu. Aramızdaki o çekim beni kıskıvrak yakaladığı için onun kollarının arasında öylece kalmıştım. Onunla

her göz göze geldiğimde ortaya çıkan statik elektrik cızırdayarak beni ona hapsediyordu.

Canımı yakan fakat beni onun tutsağı yapan garip bir hisle dolup taşmıştım. Tüm bu şeyleri o da hissediyor mu? Yoksa bu tek taraflı bir şey miydi? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, o beni böyle tuttukça ve bana böyle baktıkça kalbim durabilirdi. Hissettiğim bu garip duyguların küçük bir parçası da onun yüreğine konmuş gibi hemen benden ayrıldı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki hayret etmiştim.

Yalandan birkaç kez öksürüp boğazını temizledi. "Oldu mu?" Benim dışımdan her yere bakmaya başladı. "Yerine getirmemiz gereken başka bir ritüel kalmadıysa sakat ayakla ayakta çok durma!" Neden sinirlendi, bilmiyorum ama bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi davranıyor, farklı yerlere bakarak kendine gelmeye çalıyordu.

Ali, Gurur'un telefonunu bana uzatıp gülümsedi. "İstediğinden daha fazla fotoğraf çektim." Telefonu alıp tam bakacaktım ki Gurur telefonu elimden alıp cebine koydu. "O saçma fotoğraflara bakmasan da olur." Bana koltuklardan birini işaret etti. "Dikişlerini kanatacaksın otur."

"Gerek yok." Yönümü Ali'ye çevirdim. "Beni arabaya sen taşır mısın?" Evime gideceğim için çok heyecanlıydım. "Annem ve babam çok merak etmiştir bir an önce yola çıkalım."

Gurur'un onayı olmadan Ali hiçbir şey yapamazdı. Bu yüzden Gurur'a dönüp ondan bir cevap bekledi. İkisi hiç konuşmadan bakışlarıyla anlaşıyor gibilerdi. Gurur'un yüzü ifadesizdi fakat gözleriyle Ali'ye ne söylüyorsa Ali bana döndü. "Üzgünüm bu mümkün değil."

"Ne demek mümkün değil?" Endişeli bakışlarla hesap sorarcasına Gurur'a baktım. "Evlendikten sonra beni bırakacağını söylemiştin."

Sıkıntıyla nefesini vererek, "Gideceksin," dedi lakin sesi samimiyetten çok uzaktı. Emin değilim ama beni bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu. "Arabaları kulübeye bir saatlik yürüme mesafesinde bıraktıklarını biliyorsun." Sargılı ayağımı işaret etti. "Bu ayakla tepeyi inersen kendinden kalıcı bir sakatlık bırakabilirsin."

Sakatlığım yüzünden özgürlüğümden olmak istemediğim için ona korumaları gösterdim. "Her biri beni sırasıyla taşırsa hem çok yorulmazlar hem de ayağımı sakatlamam."

Bu önerim onu gerçek anlamda kızdırdığı için şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Her biri seni kucaktan kucağa taşısın mı?" Sesi ürkmeme neden olacak kadar soğuk ve katıydı. "İyileştiğinde gidersin şimdi dinlenmen gerekiyor." Yanıma gelip itiraz etmeme fırsat tanımadan beni kucağına aldı. Merdivenin basamaklarını hızlı adımlarla çıkarken başını eğip bir kez olsun bana bakmıyordu. Beni kandırmıştı!

O kadar kızgındım ki bunu onu yansıtamamak beni deli ediyordu. Odamın kapısından içeri adımını attığı an onu durdurdum. "Beni burada indir yatağa kadar gidebilirim." Sakince konuştuğumda şaşırarak başını eğdi. Nikahtan sonra beni bırakacağını söylediği halde bırakmadığı için ona kızgın olmamı bekliyordu. Suratımda öfkeye dair hiçbir şey bulamamak onu şaşırtmıştı.

Beni dikkatli bir şekilde yere indirdiğinde ikimizde kapının tam önünde duruyorduk. Ona dışarıyı işaret ettim. "Şey... Yalnız kalabilir miyim? Bu evlilik benim için kolay değil biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Uysallığıma alışkın olduğu için bunu sorun etmedi. Arkaya doğru tek bir adım atarak odamdan çıktı. Hemen kapıyı tutup suratına çarparak kilitledim. İçimde sinirden delirirken daha fazla dayanamamıştım. "Sen sadece zorba değil aynı zamanda yalancısın!" Avucumun içiyle kapıya sertçe vurup sinirden bağırdım. "Beni kandıran adi bir yalancısın!"

Kapının diğer tarafında savurduğu küfürleri duydum. "Çık dışarı da yüzüme karşı kükre!" Kapıyı suratına çarptığım için deliye dönerek yumruğunu kapıya geçirdi. "Sen hâlâ benim rehinemsin biraz tutsak gibi davran!"

"Kimse rehinesiyle evlenmiyor tımarhane kaçkını herif!"

"Kirdurmayasun baa şu siktiğum kapisuni!" Kapıya öyle bir vurdu ki irkilerek soluğumu tuttum. "Keyfumden evlenmedum senunle!" Karadeniz ağzına döndüğüne göre yine sinirleri hoplamıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip çatık kaşlarla kapıya baktım. "Madem keyfinden evlenmedin o zaman Seçil ile evlenseydin!"

"İstemeyim oni dedum!"

Avucumun içiyle kapıya vurdum. "Beni mi istiyorsun hayvan herif!"

Benimkinin iki katı bir şiddetle kapıya vurdu. "Senun gibi bir korkağun nesuni isteyeceğum lan!"

"O zaman niye benimle evlendin!"

"Hep başa döneyik daha kaç kez anlatacağum, o piçin kizi sensun!"

"Seçil'de onun yeğeni ne farkı var?"

"O sen değulsun!"

Elim ayağım sinirden titrerken bir kez daha kapıya vurdum. "Ben olunca ne halt oluyor?"

"Sen uysalsun."

Kafa karışıklığıyla dik dik kapıya baktım. "Kendine köle istedin öyle mi?"

Her söylediğim onu delirttiği için, "Aynen öyledur!" diye bağırdı sinirle. "Köle araydim ve senu buldum. Var midur bir diyeceğun!"

"Ben köle olmak istemiyorum."

"Değulsun zaten!"

"Köle aradığını söyledin!"

"Baa bak Nemrudun Kizi, ufaktan ufağa geliyler baa! Ben ne deyim sen ne anlarsun!"

"Bana da geliyorlar Laz Hödüğü ama ben sana bir şey diyor muyum!"

"Dememuş halin bu midur? Kapi arkalarunda aslan kesileysun lan!"

Sinirden ağlayarak, "Lan deme bana," diye bağırdım.

"Demem ağlamayasun." Sesi şimdi daha sakin ve yatıştırıcıydı. "Bir daha lan demeyeceğum ağlamayasun."

Burnumu çekerek ıslak gözlerle kapıya baktım. "Gurur," diye mırıldandım acı çeken bir sesle.

Sesimdeki acıyı hissedince dikkat kesilerek, "Dinleyim," dediğinde endişesini soludum. Benim için endişeleniyor mu?

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. "Ayağım çok ağrıyor."

Kapının kolunu zorladı. "Farah aç kapiyi bi bakayim ayağuna."

Gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. "Açmam kızarsın."

"Kizmayacağum aç kapiyi!"

"Yalan söylüyorsun kızarsın." İnatçı bir tutumla kapıya küskün gözlerle bakıyordum. "Sana bir sürü şey söyledim açınca kızarsın."

"Kizmayacağum aç!"

"Şimdi bile kızıyorsun."

"Şu siktiğum kapisini hâlâ açmaduğun için kızayim da!"

"Açınca da kızarsın."

Kapıya öyle bir vurdu ki kapı menteşelerinden sarsıldı. "Farah, sağdan soldan geliyler baa, aç yoksa kiracağum!"

"Yemin et açınca kızmayacağına?"

"İnadunu sikeyim, Farah! Sözüme itimat etmey misun?"

"Hayır."

Sabrının sonuna gelmiş gibi, "Geride dur kapiyi kiracağum, saa çarpmasun!" deyince aceleyle, "Peki, açıyorum!" diye bağırdım. Açmazsam kapıyı gerçekten kıracaktı. Kırmasından sorun yoktu ama daha sonra bu kapıya tekrar ihtiyacım olabilirdi.

Kendimi cesaretlendirerek birkaç kez derin derin nefesler aldım. Ona söylediklerimden sonra içeri girince bana ne yapacağını bilmediğim için korkarak kilidi çevirdim. Kilidi açıp geriye çekildiğimde içeri girmek için bir saniye bile beklemedi. Az önce kapı arkasından bağıran ben değilmişim gibi sus pus olmuştum. Karşısında korkudan titriyor, sinirli yüzüne bakmaya cesaret edemediğim için onun dışında her yere bakıyordum.

İçeri girince gırtlağıma yapışacağına çok emindim ama tam tersi şeyler yaptı. Yaralı ayağımın üzerinde daha fazla durmama müsaade etmeyip beni kucağına aldı. Bir anda kendimi onun kucağında bulunca ıslak kirpiklerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım. Şaşkınlıkla ona bakarken kolları arasında tir tir titriyordum. "Gerçekten kızmayacak mısın?"

Kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler aldı. Başını eğip yüzüme baktığında nefesi kirpiklerime çarptı. Bana baktıkça ne görüyorsa çatık kaşları düzeldi. "O kadar çocuksun ki sana ne kızılır ne de kıyılır."

Bunları söyledikten sonra beni yatağın üzerine dikkatli bir şekilde bırakıp banyoya girdi. Arkasından bakarken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. Gurur'un herkesten gizlediği fakat başından beri bana gösterdiği merhametli bir yanı vardı.

İlkyardım çantasıyla yanıma gelip ayak ucumda oturdu. Ayağımda ayakkabı bile yoktu. Spor ayakkabıları ayağımdaki sargı yüzünden giyemiyordum. Bandajımı yavaşça açmaya başlayınca hemen başımı omuzuma doğru çevirdim. Yarayı görürsem fenalaşıp bayılacağımı biliyorum. Bir mafyanın kızı olabilirim ama bünyem bu tür şeyler için fazla zayıftı.

Gurur'un nasırlı iri ellerini ayağımda hissedince irkildim ancak bunu ondan gizlemeye çalıştım. Yaramı o kadar yavaş temizleyip merhem sürdü ki parmakları tüy gibi bileğime sürtündü, canımı hiç yakmadı. Ondan gelecek

en küçük bir acıdan bile beni korumaya çalışıyordu. Çantadan yeni bir sargı bezi çıkartıp bileğimi sarınca artık ona bakmamam için bir neden yoktu.

Sargı bezini bile sararken çok dikkatli, çok özenliydi. Öyle bir konsantre olmuştu ki yakışıklı yüzünde derin bir ciddiyet vardı. Onu sonsuza kadar böyle izleyebilirdim. O artık benim kocamdı, değil mi? Düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyordu. İyi yönden mi yoksa kötü yönden mi heyecanlandığımı kestiremiyorum. "Gurur," diye mırıldandığımda adını söylemeyi bile çekiniyordum.

Sargı bezini bileğime bir kat daha sararken bakışlarının odağında ayak bileğim vardı. "Söyle."

"Sen iyi bir adamsın." Ayak bileğimin üstündeki elleri hareketsiz kaldı. Donup kalmıştı. Başını usulca kaldırdığında gözleri gözlerimle buluştu ve tek bir bakışıyla kalbimi titretti. "Ben iyi değilim, Farah sen beni iyi bir adam olmaya zorluyorsun."

Kafamı karıştırdığı için şaşkınca ona baktım. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Bakışlarını benden çekerek bantla sargı bezinin ucunu tutturdu. "Sorunda bu ya." Sitemkâr bir sesle konuşup çantayı toplayarak ayağa kalktı. Banyoya girmeden önce omuzunun üzerinden kısa bir an bana baktığında bakışlarında sitem vardı. "Hiçbir şey yapmadan da çok şey yapan bir baş belasısın." Kalbim kasıldı.

Bu da ne demekti?

Banyodan çıkınca gelip yatağımın kenarına oturdu. İkimizde evlilik yüzünden fazla düşünceli olduğumuz için tek kelime konuşmadık. O karşısındaki duvara boş gözlerle bakıyordu, bense kucağımdaki ellerime. Evlenmiştik... Bunu daha yeni yeni idrak ediyor gibiydik. Babamın düşmanıyla evlenmiştik. Midem kasıldığında boğazımda bana acı veren bir yumru oluştu. Babam bunu öğrenince kahrolacaktı.

Gurur'u duygu seline iten şeyse Leyla yerine benimle evlenmesiydi. Leyla ile on iki yılını geçirmişti, nereden bakarsan bak yılları deviren uzun soluklu bir ilişkisi vardı. Eminim tüm bu yıllarda birçok kez bir gün Leyla

ile evleneceğinin hayalini kurmuş, onu beyaz gelinliğin içinde düşlemişti. Ancak son olanlar hayatını altüst etmiş, onu düşmanının kızıyla evlenmeye itmişti. İkimiz için de fazla zor bir durumdu.

Ellerimin tırnaklarına işkence etmeyi bırakıp başımı kaldırdım. Bu sessizliği bozmak için onun karamsarlığın gölgesiyle gerilen yüzüne baktım. "Sorun nedir?"

İç çekerek duvara ruhsuz gözlerle bakmayı sürdürdü. "Mevzu derin," dedi evliliğimizi kastederek.

İnsanı kederlendiren yeşil harelerini işaret ettim. "Konu gözlerin."

Sözlerimle yüzüne alaycı bir ifade kondurdu. Başını çevirip omuzunun üzerinden beni göz hapsine aldı. "Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla dertli bakıyor."

"Çünkü evlendim."

Onu onaylayarak suratımı astım. "Bende az önce evlendim." Kendime acıyarak dudaklarımı büzdüm. "Karadenizli bir adamla evlenmek zorunda kaldım."

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup öne büküldü ve başını ellerinin arasına aldı. "Doğulu bir kadınla evlendim." Şakaklarına sertçe baskı uyguladı. "Yemek bile yapamıyor."

Az kalsın gülecektim. Oldukça iştahlı bir adam olmalı ki yemek yapmayı bilmememi fazla kafaya takmıştı. "Kocası değil misin, yemeği de sen yap?"

"Sen de artık birinin karısı değil misin? Kocanın yemeğini de yap bir zahmet."

"Balık mı pişireyim?"

"Tüm Karadenizliler sabah akşam balık mı yiyor sanıyorsun?"

"Evet."

"Sus çocuk."

"Ben çocuk değilim belki de sen yaşlısın." Yirmi sekiz yaşındaydı.

Başını çevirip kaskatı bir suratla bana bakmaya başladı. "Senden yaşlı olmam işleri kolaylaştırmıyor veya yirmi ikisinde biriyle evlendiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Neden ikimizi de bu dertten kurtarmıyorsun?" Hevesli bir şekilde öne doğru eğildim. "Hemen bugün boşanalım."

Göz bebekleri afallayan bir ifadeyle irileştiğinde şaşkınca bana bakıyordu. "Daha evleneli ne kadar oldu ne boşanması?"

"Peki, ne zaman boşanacağız?"

"Acelesi yok boşanırız bir ara." Ayağa kalkıp kapıya yürüyünce, "Gurur," diye arkasından kısık bir sesle seslendim. Durdu ama bana dönmedi. Utana sıkıla, "Şey..." diye bir şeyler geveledim. "Karnım acıktı benim."

Bir hışımla bana döndüğünde bakışları hiddet doluydu. "Kalk ulan kendin yap yemeğini!" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Hizmetçin miyim ben senin?"

Bana kızdığı için suratım asıldı. Ona ayağımı işaret ettim. "Bu ayakla nasıl yemek yapayım?"

"Sanki öncesinde çok yemek yapıyordun. Konuşturma şimdi beni."

İnat ederek kollarımı göğsümde birleştirip çenemi kaldırdım. "Ben senin rehinenim beni doyurmalısın."

Çenesinde birkaç kas seğirdi. "Buradan bakılınca daha çok ben senin rehinmişim gibi geliyor." Yüzünü sertçe ovuşturduğunda ifadesi çok komikti. "Geldiğinden beri sana çalışıyorum. O kadar nazlısın ki ağlarsın diye öte git diyemiyoruz."

"Ağlamam."

"Ağlatırım."

Yutkundum. "Ağlatır mısın?"

Bana çatık kaşlarla baktı. "Ağlatmam."

Dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme belirdi. "Ne yiyelim?" Elimi guruldayan karnıma bastırdım. "Karnım çok acıktı benim." Pencereyi işaret ettim. "Hava çok güzel dışarıda yiyelim mi?"

Tüm dikkatini bana yönelttiğinde yeşil hareleri fazla ciddiydi. "Ekmek ve kuru soğan yiyeceksin." Yürüyüp perdeyi çekerek odama giren güneşi engelledi. "Tutsaksın sen biraz rehine gibi davran!" Hızlı adımlarla kapıya yürüyüp dışarı çıktığında şaşkınca arkasından bakıyordum. Derdi neydi?

Dışarı çıkalı beş saniye olmadan bir hışımla tekrar odaya girdi. Perdeyi açtı ve aynı hızla kapıya ilerledi. Bunu yaparken bir kez olsun bana bakmadı ama çok sinirli görünüyordu. Dışarı çıkmadan önce çatık kaşlarla bana bakıp, "Yemek hazır olunca seni çağırırım!" dedi ve gitti. Kıkırtımı bastırmak için yanaklarımın içini dişledim. Onu kızdıran şey bana kötü davranamıyor olmasıydı, değil mi? Bunu denemişti ama beş saniye geçmeden geri dönmüştü. Tebessüm ederek başımı iki yana salladım.

Çok garip bir adamdı.

***

Gurur bizim için bu sefer kuymak yapmıştı. Daha şimdiden Karadeniz yemeklerine beni alıştırmıştı genelde kendi yöresine ait şeyler pişiriyordu. Ekmeği kuymağa batırdığımda sünen peyniri ekmeğime sardım. "Tadı çok güzel." Ağzımı büyük bir lokmayla doldurup başımı kaldırdığımda onun yemediğini gördüm. İnce belli bardağında çayını yudumlayarak dalgın gözlerle beni izliyordu.

Kafasını kurcalayan, canını sıkan bir şey varmış gibi bakıyordu. "Seni uyutmayan ben miyim?" Gözlerimin altında oluşan morluklara baktığını görünce bakışlarımı kaçırdım. Sarkacım yanımda olmadığı için dün gece yine hiç uyumamıştım. Dün onunla evlenmiştik.

Beni anlamaya çalışarak yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Geceleri geçirdiğim krizler seni uyutmuyor mu?" Onun yüzünden uykusuz kaldığımı düşünüyordu ama sebebi o değildi.

"Daha önce sana uyku problemim olduğundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" İlk karşılaşmamızda ona bundan bahsetmiştim. Zihnini biraz kurcalayınca hatırladı. Omuzları gerildi. "Sarkacın yanında değil mi?" Başımı iki yana salladığımda kaşları belli belirsiz çatıldı. "Dün gece hiç uyumadın mı?"

Delici bakışlarını üzerimde hissettikçe ona bakmaktan kaçınıyordum. "Hayır."

"O şey olmadan hiç mi uyuyamıyorsun?" Suratı kaskatıydı. Bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu.

Konuşmak için kendimi zorlayıp derin bir nefes aldım. "Sarkacım olmadan hiç uyuyamıyorum."

Durgun gözlerle bana bakarken yeşil hareleri bunun nedenini sorguluyordu. "O sarkacı senin için bu kadar özel kılan nedir?"

Cevap vermek yerine susup önüme döndüm. Bakışlarımı ondan çektiğimde bu konuda konuşmayacağımı anlamıştı. Şükürler olsun ki bana baskı uygulayarak beni konuşturmaya çalışmadı. Bu konuyu kapatıp akşam yemeğimize devam ettik.

"Saçındaki o şey nedir?" Gurur'un eli ansızın bana doğru uzanınca boş bulunup ellerimi yüzüme siper ettim. Bir an bana vuracağını düşünüp farkında olmadan ondan sakınmıştım. Kahretsin, bunu yapmamalıydım.

Ne yaptığımı görünce eli havada kaldı, buz kesti. Ali ile göz göze geldiğinde yine ikisi anlamadığım bir şekilde bakışlarıyla konuştular. Ellerimi hemen yüzümden çektim fakat bu Gurur'u yeteri kadar rahatlatmadı. Yönünü tamamen bana çevirip beni göz hapsine aldı. "Farah?" En az bakışları kadar sesi de endişe vericiydi. "O siktiğim evinde şiddet mi görüyorsun?" Bakışlarına ağır bir kızgınlık çöktü. "Vuruyorlar mı sana?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp hemen çayımdan birkaç yudum aldım. Onun keskin bakışlarından kaçmak için her yolu deniyordum. "Ben Ümit Tozlu'nun kızıyım kim bana vurabilir ki?"

"O zaman neden yüzünü sakındın?" Hiç beklemediğim bir anda aniden bana elini uzatınca masadaki ellerim havalandı, bu sefer son anda kendimi durdurup yüzümü korumaya çalışmadım. Panikleyerek ellerimi masaya bastırdım ama bu yaptığımı da görmüştü. Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Biri sana dokunmaya çalışınca neden yüzünü sakınıyorsun?"

"Neysen bahsettiğini bilmiyorum."

Anlamayan gözlerle ona baktığımda bakışları hiddet doluydu. Kaşları çatıldığında çenesinde bir kas seğirdi. "Birinin şiddet gördüğünü nasıl anlarsın, biliyor musun?" Gözlerimin için soğukça baktı. "Biri onlara dokunmaya çalıştığında bile ona vuracaklarını düşünüp yüzünü sakınırlar." Boğazım düğümlendi.

Yeşilleri koyulaştığında irislerinde karanlık bir ifade belirdi. "Bu siktiğim refleksten kurtulmak insanın yıllarını alır." Midem kasıldı. Bunu çok iyi biliyormuş hatta bizzat yaşamış gibi konuşmuştu. Şimdi onun geçmişini her zamankinden daha çok merak ediyordum.

Tehlikeli ve tehditkâr gözlerle her hareketimi izliyordu. "Söyle." Israrcı bir tavırla dik dik bana bakmaya başladı. "O evde canını mı yakıyorlar?"

Aynı ısrarla, "Hayır," dediğimde sesim çok özgüvensiz ve kısık çıkmıştı. "Ben hep böyle biriydim." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Çocukken de kendi gölgemden bile korkardım." Caner abim her an bir yerlerden çıkar ve canımı yakar diye etrafıma bakarak odamdan çıkardım. Bundan Gurur'a bahsetmek istemiyorum bu ailemizi ilgilendiren bir sorundu.

İstese de benden tek kelime öğrenemeyeceğini anlayınca küfreder gibi, "Berbat bir yalancısın!" diyerek önüne döndü. "Seni satan o piç abinin sana olan nefretini bilmeyen yok." Dişlerini sıktığında boynundaki damarlar nabız gibi attı. "Böyle olmanın sebebi o mu?"

"Abimin canımı yaktığı tek olay beni adamlarına vermesiydi." Sorgulayan bakışlarının esiri olmuşken onun karşısında rahat davranmaya çalışıyordum. "Bunun dışında bana bir kez bile elini kaldırmadı."

"O zaman baban?"

"Babam bir tek saç telime kıyamaz."

"Annen?"

"Annem benim için ölür."

Burnundan nefesini sertçe vererek sabırsızca bana baktı. "Kim o zaman?" Benden bir isim alırsa yapacaklarını kestiremiyorum. Bu yüzden soğukkanlı davranarak, "Kimse," dedim sakince. "Ben doğuştan böyleyim."

İnadım karşısında gittikçe daha fazla sinirlendiği için birkaç kez derin derin nefes aldı. "Kimse doğuştan bu kadar ürkek ve korkak olmaz."

"Demek ki ben bir istisnayım."

"Siktir etsene."

Yerimde rahatsızca kıpırdandığımda her hareketim ona batıyormuş gibi bakışları bezgindi. "Küçük bir küfür karşısında bile kızarıyorsun." Benimle ne yapacağını bilmez bir halde burnunun kemerini sıktı. "O kadar çocuksun ki kim inanır bir liderin kızı olduğuna?"

Suratım kendiliğinde asıldığında tüm iştahım kaçmış gibi çay bardağını masaya bıraktım. "Çocuk dediğin kadınla dün sabah evlendin."

"Dün sabahta söylediğim gibi bu gerçek bir evlilik değil." Cebinde çıkardığı sigara paketinden bir dal alıp omuzunun üzerinden arkaya uzattı. "Başından beri seni hep bir kız kardeş gibi gördüm." Midem kasıldı. Sözleri yüzüme çarparken donup kalmıştım.

Kız kardeş mi?

Ali arkadan ona yaklaşıp uzattığı sigarayı ve çakmağı aldı. Gurur ateşe bakamadığı için Ali onun sigarasını yakarak Gurur'a uzattı. Sigaranın kıvılcımını görmek bile yüzünün kasılmasına neden oldu ancak buna direnerek sigaradan içine bir nefes çekti. Benimle bu konuşmayı yaparken sigarayla rahatlamak istiyordu.

Bana dönüp yalansız gözlerle baktığında canımı ne denli yaktığının farkında değildi. "Bende uyandırdığın tek duygu abilik iç güdüsü. Bu yüzden seninle uğraşıp başından beri sana karşı hep korumacı oldum." Sözleri bir bıçağa dönüşüp aptal kalbime saplanırken tepki bile veremiyordum. Neden üzüldüğümü bile bilmiyorum.

Herhangi bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için en başından beni uyarıyordu. "Sana baktıkça Melek adında bir yakınımı görüyorum. Her şeyiyle ona o kadar çok benziyorsun ki, ister istemez sana karşı bir abilik iç güdüsü bende oluşuyor." Ne sanıyordu, onun bana âşık olduğunu düşündüğümü falan mı?

Hayır, böyle bir şeyi bir kez bile düşünmedim. Hayatında bir kadın varken bana hisleri olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Ancak beni kız kardeşi olarak gördüğünü de hiç düşünmemiştim.

Sigarasından birkaç nefes alırken beni incitmekten korkar gibi bakışları temkinliydi. "Bu yüzden o arka bahçede benim için çok değerli bir yüzüğü taktığın için sana kızmadım. O herif seni taciz ettiğinde bu yüzden onun canını yaktım." Rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Nişanımda seni utandırıp seninle uğraşmam bile seni Melek'e benzetmemden kaynaklandı çünkü onunla da hep uğraşırım."

Gözlerimin içine tüm dürüstlüğüyle bakıp oldukça yumuşak bir sesle konuştu. "Beni yanlış anlamanı istemediğim için bunları bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Bu konuda yalan söylemediğini her zerreme hissettirdi. Canımı yakan bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilmiyorum. Sözleri içimde bir burukluk yaratmıştı. Buna rağmen ifademi hep aynı orantıda tutmayı başarmıştım. Söyledikleri karşısında suratımı asıp üzülmediğimi görünce rahat bir nefes aldı.

Onu yanlış değerlendirmemden endişe etmişti. Hiçbir konuda yanlış anlamadığımı görünce omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatladı. Sandığının aksine üzgündüm ancak bunu ona yansıtmıyordum. Belki de ilk kez bir konuda iyi rol yapıyordum.

Her şeyi açıklığa kavuşturmanın rahatlığıyla, "Evliliğimiz seni hiçbir konuda kısıtlamayacak," diyerek bu konunun altını çizdi. "Seni zorladığım bu evlilikle özgürlüğünü elinden almayı düşünmüyorum. Dilediğin kişiyi sevmekte serbestsin." Artık susmasını istiyordum çünkü söylediği her şey bana kendimi berbat hissettiriyordu.

"Eğer birine âşık olursan bana söyle boşanırız." Bir gün bu sözlerin ona ok gibi döneceğinden habersiz sigarasını içerken kısa bir an bana baktı. "Benim için küçük bir kız kardeş gibisin. Kendini daha rahat hissedeceksen yalnız kaldığımızda bana abi bile diyebilirsin." Her söylediği beni incitti, kırdı, paramparça etti ama tek yapabildiğim yüzüme bir gülümseme kondurup ona bakmaktı. Farkında değildi ama bugün bana rol yapmayı öğretmişti.

Ne ben biliyordum bir gün bu sözleri ona ödeteceğimi.

Ne de o biliyordu bir gün ona abi dediğimde bundan nefret edeceğini.

Tüm keyfimi kaçırdığı için bunu ondan gizlemeye çalışarak ayağa kalktım. "Ben odamda olacağım iyi akşamlar." Ayağımın durumu çok kötü olduğu için henüz yardım almadan yürüyemiyordum.

Ne zaman yürümeyi denesem üzerine basınca bileğim sızlıyor, canım yanıyordu. Bu ayakla merdiveni çıkamazdım. Başımı çevirip bir köşede duran Ali'ye baktım. "Beni odama çıkartır mısın?"

"Ben seni odana çıkartırım." Gurur çay bardağını gürültüyle masaya bırakıp heybetli vücudunu sandalyeden kaldırdı. Yanıma gelip iznimi bile almadan beni kucağına almıştı. Ayaklarımı yerden kestiğinde ondan uzak durmanın yollarını arıyordum.

İşte bu yüzden onun beni taşımasını istemiyordum çünkü ne zaman beni kucağına alsa vücudunun sıcaklığını benimsiyor, ferahlatıcı kokusuna

bağlanıyordum. Az önce içtiği sigara, parfümünün kokusuna karışsa bile hâlâ çok güzel kokuyordu. Basamakları ağır adımlarla çıkarken mutfakta söylediği kız kardeş mevzusu yüzünden keyifsizdim.

Gurur asık suratımı farklı bir şeye yordu. "Ne o keyfin kaçtı?" Kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı gözlerini bana dikti. "Benim yerime Ali'nin seni odana çıkarmasını mı yeğlerdin?" Her şeyi yanlış anlamıştı.

Ona cevap vermek yerine sessizliğimi koruyarak bakışlarımı kucağımdaki ellerime indirdim. Evli olmamamıza rağmen beni kucağına aldığı anlarda cesaret edip kollarımı onun boynuna saramıyordum. İyi ki bunu hiç yapmamışım yoksa bir de bunun için bana kız kardeşimsin nutukları çekerdi.

Beni yavaşça yatağa bırakıp üzerimi örttü. Çocuk gibi benimle ilgilenmesi artık canımı yakıyordu çünkü bu bile beni bir çocuk olarak gördüğünün kanıtıydı. Aramızdaki altı yaşa çok anlam katıyor, bana çocuk muamelesi yapmayı bırakmıyordu. Yetişkin bir genç kız olduğumu ısrarla anlamak istemiyordu.

Beni yatağa bıraktıktan sonra hep yaptığı gibi yine odamdan çıkmasını bekledim fakat bu sefer gitmedi. Yatağımın kenarına oturarak cebindeki telefonu çıkardı. "Bakalım seni uyutabilecek miyiz?" Omuzlarıma hafifçe baskı uygulayarak başımı yastığa düşürdü. Birazdan vereceğim tepkiyi tahmin ediyormuş gibi gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Masal sever misin?"

"Ben çocuk değilim!" Yataktan kalkmaya çalıştım ama elini iki göğsümün arasına bastırarak beni yatağa çiviledi. "Kıpırdarsan fena olur." Elini göğüs kafesimden çekene kadar nefes alamadım.

Parmaklarının kısa bir an göğüslerime değmesi bile kalbimin ritmini bozmuştu. Bendeki sorun ne, bilmiyorum ama küçük bir teması bile beni heyecanlandırıyordu. Oysaki Gurur o anlamda bana dokunacak biri değildi. Karısı olsam bile bunu yapmazdı çünkü ben bir Tozlu'ydum.

Ya da artık bir Kalender.

Erkek egemenliğinin hüküm sürdüğü ailelerinde yıllar sonra Kalender soyadını alan ilk kadın olacağımı tahmin bile edemezdim. "Çocuk değilim bana masal okuma." Ters bakışlarımı gördükçe ne kadar çok eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu. Hınzırca bakan gözlerine çatık kaşlarla karşılık verdim. "Ben senin karınım beni çocuk yerine koyup durma."

Bir saniye bile düşünmeden, "Sen benim karım değilsin," dedi.

"Kimin karısıyım?"

"Benim." Bu gidişle beni de kendine benzetip delirtecekti. Bir dediği diğerini tutmuyordu.

Telefonda bir şeyler yapıp masal bulmaya çalışınca ağlamak istedim. Bu herif ciddiydi. Karısına masal mı okuyacaktı? "Senden nefret etmek istiyorum," diye homurdandığımda hâlâ telefona bakıyordu. Gözlerini telefondan ayırmadan umursamaz bir sesle konuştu. "Ben senden nefret etmiyorsam sende edemezsin."

"Ya senden nefret edersem?"

"Ben senden nefret etmedikçe zor."

"Neden?"

Telefona bakmayı bırakıp gözlerini benim siyahlarıma dikti. Bakışları fazla anlamlıydı. "Nefret etmediğim insanların benden nefret edeceği şeyler yapmam," deyince dudaklarım kıvrıldı, gülümsedim. Dudaklarımı işaret etti. "Gülmek sana daha çok yakışıyor çocuk, nefretle kalbini kirletme." Çocuk dediği için gülüşüm soldu ve bu onun dudaklarının kıvrılmasını sağladı. Çok değil ama dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. "Büyümek yaşla olmaz, küçük ördek," diyerek bana göz kırptı. "Senin ruhun hâlâ çocuk."

Suratım asıldı. "Bu kötü bir şey mi?"

İç çekerek son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Bu sende korumam gereken bir şey çünkü herkes bunu senden almaya kalkışacak." Nabzım

öyle bir hızlandı ki kaburgalarımın arasına yoğun bir çarpıntı olarak döndü. Bu konuda sürekli bana kızıyordu ama aslında böyle olmamı seviyordu, değil mi?

Önüne dönüp tekrar o can sıkıcı masallardan birini aradı. Masal için hangi sitelere girdi, bilmiyorum ama gözleri ekranda oyalanırken dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Başını çevirip önce bana baktı, daha sonra da telefonun ekranına. Eğlenen gözlerle bunu birkaç kez tekrarlayarak beni deli etti. Daha sonra gözlerimin içine muzır bir ifadeyle bakıp sırıttı. "Çirkin ördek masalını okuyacağım." Çıldıracağım!

Demet Tozlu'lar ölmüyordu, şekil değiştiriyordu.

Annemin bıraktığı yerden devam ediyordu. Ağzım bir karış açılmış bir halde ona bakıyordum. Benimle dalga geçtiğini düşünmek istiyorum. Suratımı asarak elindeki telefona düşman gözlerle baktım. "Ben o masaldan nefret ediyorum."

Dudaklarındaki pis sırıtışla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Artık benim favorilerimin arasında." Yeşil hareleri yaramaz bir çocuğun muzırlığıyla yüzümü incelerken uzanıp gözlerimdeki gözlüğü çıkardı. "Ördeğin bir kuğuya dönüşmesini sabırsızlıkla bekleyeceğim." Damarlarımdaki kan bile ısınırken yüzüm yanmaya başladı. Somurttum. "Kuğuya dönüşmek istemiyorum."

Dudağının köşesi titreyince alaycı gülüşünü saklamak için başını telefona eğdi. "Her şeyin bir zamanı var küçük ördek." Nabzım hızlandı. Sesi içimi gıdıklayan türden derin bir manada çıkmıştı. Benimle uğraşmayı gerçekten seviyordu.

Fark ettiğim şeylerle dün beni evime göndermediğine sevinmeye başladım. Şu ana dek fark etmemiştim ama ben aslında onun acısını daha katlanır bir hale getiriyordum. Burada tüm gün benimle ilgileniyordu. Beni buraya getiren o olduğu için kendini benden sorumlu tutuyor, en iyi şekilde bana bakmaya çalışıyordu. Yemeklerimi yapıyor, yaramın pansumanıyla ilgileniyor ve ne zaman suratımı assam keyfimi yerine getirecek yollar arıyordu.

Benimle uğraşırken başına gelenleri daha az düşünecek vakti oluyordu. Midem kasıldı. Ben farkında olmadan onun acısını bölüşüyor, yanında kalarak yasına ortak oluyordum. Dün evlendikten sonra bile bu yüzden beni göndermeye yanaşmadı, değil mi? Ona iyi geliyordum. Eğer dün eve dönseydim Gurur'da kulübeden ayrılacaktı. Burada tek başına kalıp Leyla'yı düşünerek kafayı yememek için kendi kanlı dünyasına geri dönecekti.

Bu olduğundaysa içindeki acı ona öfke olarak dönecek ve hırsını çıkarmak için birilerine saldırıp duracaktı. Yeni düşmanlar edinip belki de kendini öldürtecek şeyler yapacaktı. Tüm bunların olmasını engelleyen şey burada benimle olmasıydı. Bu kulübe ve ben aslında onun sığınağıydık. Gurur bizde dinleniyor ve bizde soluklanıyordu. Biz onun için dışarıdaki hayattan bir kaçıştık.

O aslında beni kaçırırken kendi de bir şeylerden kaçmıştı.

Kafamın içindeki düşüncelerden habersiz gözlerini ekrana dikerek nefret ettiğim çirkin ördek masalını okumaya başladı. Evet, bunu gerçekten yapıyordu. "Günlerden bir gün buğday tarlasında ılık rüzgarlar esmeye başladı. Başaklar dalgalanıyor, yeşil yulaflar hafiften ürperiyordu." Durup bana döndü. "Anlaşılan ürperip duran sadece sen değilmişsin." Son derece ciddi bir suratla bana telefonu gösterdi. "Yulaflar bile ürperiyormuş, nasıl iş?"

Kıkırdayarak omuzlarımı silktim. "Korkmak her canlının hakkı."

Başını iki yana sallayarak tekrar telefona dönüp masalı okumaya devam etti. "Çimenler üstünde samanlar öbek öbek toplanmıştı. Leylek uzun bacaklarıyla bu güzelliklerin arasında yürüyordu. Çevresinde derin göllerin bulunduğu uçsuz bucaksın ormanlar uzanıyordu." Sıkılmış gibi telefona kızgın gözlerle baktı. "Biz bu siktiğim leyleğini mi okuyacağız? Hani lan ördek!" deyince kahkaha attım.

Bu adamın yanında insan hiç sıkılmıyordu. O kadar eğlenceli biriydi ki Gurur etrafımdayken uzun süre somurtamıyordum. Gülüşümü durdurmaya çalışarak, "Sen az önce leyleğe mi küfrettin?" diye sorduğumda ters bakışları hâlâ telefonun ekranındaydı. "Çekilsin o da aradan."

Dikkatini toplayarak tekrar masala odaklanınca yüzümdeki tebessümle onu izliyordum. "Bu kuytu köşelerin birinde yuva yapmış bir ördek kuluçkaya yatmıştı." Sırıtarak bana döndü. "Sahne sırası senin."

"Hayır, o anne ördek. Ben daha kuluçkadaki yumurtayım."

Gözleri kısıldı. "Tahminen ne zaman yumurtadan çıkacaksın?"

Telefonu gösterdim. "Okuduğunda."

Başını ağır ağır sallayarak önüne döndü. "Okuyalım bakalım," diyerek çirkin ördek masalını okumaya devam etti. Onunla çok saçma konularda konuşurken bile hiç sıkılmıyordum.

Gurur en nefret ettiğim masalı o güzel sesiyle okurken bana çirkin ördek masalını bile sevdirmeye başlamıştı. Bu gece bana ilk kez masal okumuştu. Beni uyutan şeyin aslında o masal olmadığını hiçbir zaman bilmeyecekti. O bana masal okurken onu izlediğimi, okuduğu masalı doğru düzgün dinlemediğimi ve onu izleyerek uyuduğumu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Beni uyutan şey masal değildi, Gurur'un yakışıklı yüzü, bakmaya doyamadığım mimikleri ve kulağa hoş gelen karakteristik sesiydi. Uyumamı sağlayan şeyin kendisi olduğunu bilmiyordu.

O bana çirkin ördek masalını okurken onu izleyen gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Bu gece sarkaca ihtiyaç duymadan Gurur'u izleyerek uykuya dalmıştım. Farkında değildi ama Gurur bu gece benim sarkacım olmaya başlamıştı çünkü bundan sonraki gecelerde de beni hep masalla uyutmuştu.

Yanında kaldığım süre boyunca her gece kulağımda onun masal okuyan sesiyle uyumuştum. Başlarda beni korkutan bu kaçırılma olayı son zamanlarda hoşuma gitmeye başlamıştı. Gurur'un yanında geçirdiğim her günle sanki ona biraz daha kapılıyordum. Bana sürekli kızıp burada bir rehine olduğumu söylüyordu ama bana kendimi onun tutsağıymışım gibi hiç hissettirmiyordu.

Bana iyi davranıyor, nazımla oynuyor ve kullanamadığım ayağım yüzünden her yere beni kucağında taşıyordu. Bir bebeğe bakar gibi benimle ilgileniyordu. Neredeyse bir hafta boyunca onun yanında kaldım ve bu sürede bir kez bile beni incitmemişti. Onu etrafımda görmeye alıştığım için artık her fırsatta ağlayıp gitmek için sızlanmıyordum.

Ne yazık ki gece ve gündüz hâlâ krizleri devam ediyordu. Kendini çok iyi tanıdığı için öyle anlarda şuurunu tamamen yitirmeden beni odama çıkartıyor, kapımı kilitleyip asla dışarı çıkmamamı tembihliyordu. Şu ana dek beni öfke nöbetlerinden korumayı başarmıştı.

Leyla'ya olanları hatırlamak krizlerini tetikliyordu ve bu neredeyse her gün oluyordu. İyi yönden bakarsak artık uyuşturucuyla ataklarını dindirmeye çalışmıyordu. Bunun yerine ilaçlarını düzenli kullanıyor ve üstesinden gelemeyeceğini anlayınca alkolle kendini sarhoş ediyordu.

Bana olan davranış şeklini sevmeye başlamıştım çünkü bana kendimi özel hissettiriyordu. Çoğu zaman beni kucağında taşıyarak dışarı çıkartıyor, açık havanın tadını çıkarmamı sağlıyordu. Yıllardır sahip olmadığım bir mutluluğu Gurur'un yanında tatmaya başlamıştım. Leyla için acı çekerken bile bunu bana yansıtmamaya çalışıyordu.

Her şey rüya gibiydi.

Ve her güzel düşün bir uyanışı vardı.

Dün gece de Gurur'u izleyerek ve masal okuyan sesini dinleyerek uyumuştum. Bunun korkunç bir kâbusun başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Bir cehenneme uyanmak için gözlerimi kapattığımı bilseydim dün gece hiçbir şey beni uyutamazdı. Bugün olacaklar her açıdan hayatımda derin bir iz bırakacaktı.

Uyumuştum her şeyden habersiz gözlerimi huzurlu bir uykuya kapatmıştım. Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki saatlerce belki de sadece birkaç saat. Duyduğum bazı sesler beni güzel uykumdan uyandırmıştı. Dışarıdan gürültülü sesler geldiği için sıçrayarak gözlerimi açtım. "Gurur?" Ona seslenerek etrafıma baktım. Odamın içi aydınlıktı. Pencereden dışarıya bakınca sabah olduğunu gördüm.

Kapının dışında durmaksızın gelen ürkütücü seslerle kalbim korku içinde kasıldı. "Gurur?" diye seslendim bu sefer daha yüksek bir sesle. Yataktan çıktığımda kapıya kararsız gözlerle bakıyordum. Odamdan çıkıp çıkmamak konusunda çok kararsızdım.

Gurur yine o şiddetli krizlerinden birini geçiriyordu, değil mi? Böyle anlarda odamdan dışarı çıkmamı yasaklamıştı. Bu yüzden onu merak etsem de odadan çıkmaya cesaret edemedim. Adım seslerini duyunca korku içinde soluğumu tuttum. Odama girmezdi, daha önce odama hiç girmemişti.

Ağır ve şiddetli nöbetler geçirse de kendine hâkim olup odama girmiyordu. Kriz esnasında bir kez odama girerse bana zarar vermeden bu odadan çıkmayacağını iyi biliyordu. Bu yüzden odama girmekten kaçınıyordu. Şu zamana dek odamdan hep uzak durmuştu.

Korku dolu gözlerim kapıda oyalanıyor, adım seslerinin kapımdan uzaklaşmasını bekliyordum. Ve bir haftadan sonra kapım açıldı. Açılmaz dediğim kapım duvara çarparak sertçe açılmıştı. "Hayır," diye mırıldanıp arkaya doğru adımlar attığımda kalbim korkudan durmak üzereydi. Bugün bu oda benim cehennemim olacaktı. Duvarlarına çığlık seslerim sinecek, her yere kanım sıçrayacaktı. Bu odanın içi benim kâbusum olacaktı.

Ve masal bitti.

Prensesin artık gerçeklere uyanma zamanı gelmişti.

Ve üçüncü bölümün sonu. Gurur ve Farah'ı dolu dolu okuduğumuz bir bölüm oldu. Bölümü nasıl buldunuz?

Hızlı geçişler olduğunu düşünenler için küçük bir açıklama yapmak istiyorum. Bu başlangıç bölümleri Farah'ın geçmişinden kareler bu yüzden böyle olmak zorunda. Gerçi elimden geldiğince olayları çok hızlı ve üstün körü yazmamaya çalıştım.

Güncel bölümlere bu bölümden sonra geçeceğimiz için şu ana kadar olan bölümler aslında geçmişe yolculuk gibi bir şeydi.

Gurur'un kaçırdığı rehineye bebek gibi davranıp onun her şeyiyle ilgileneceğini bekliyor muydunuz?

Sizce açılan kapıyla o odada neler yaşanacak? Bu konuda tahmini olan var mı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle canlarım. Hepiniz Allah'a emanet olun.

(4) İçgüveysi

06/07/2021

Loş bir evin kasvetli duvarları arasında kendimi bulduğumda içim titredi. Burasının neresi olduğunu biliyordum. Unutup zihnimin kuytularında kaybedeceğim bir ev değildi. Burası kafamın içindeki korku eviydi ve aynı zamanda geçmişimin döküntüleriydi. Artık bir rüyanın içinde olduğumu biliyorum çünkü bir tek uyuduğum anlarda korku evine geliyordum. Yıllardır uykularımda bu eve gelmeyi hiç bırakmadım. Bu ev aynı zamanda uyku problemimin yegâne tek sebebiydi.

Uyumaya korktuğum bir ev.

Korku evi diye adlandırdığım bu ev benim için öylesine dehşet vericiydi ki, rüyada bile olsa tekrar bu eve gelmek istemiyorum. Tozlu merdiveni çıplak ayaklarla inmeye devam ettim. Attığım her adımla eski merdivenin ahşap basamakları gıcırdıyor, basamağı kemiren tahta kuruları benim bir kez daha buraya geldiğimi anlıyordu. Üzerimde yine yarım kollu beyaz bir elbise vardı. İnce elbisenin uzun etekleri tozlu basamaklara sürtünürken sanki bir ruhtum veya ölü. Belki de hiç yoktum ya da hiç var olmamıştım.

Merdiveni inerek sağa döndüm. Merdiven boşluğunun altındaki kapıyı açtığımda göğüs kafesimin içindeki kalp biraz daha sıkıştı. Burada kimin tutulduğunu biliyorum. İçeri girip bir kat daha merdiven indim. Son basamağı indikten sonra rutubetten nemlenen soğuk zemine basarak yürümeye başladım. Burnuma gelen küf kokuları midemi bulandırıyordu.

Gri ve kirli duvarlara içli gözlerle baktım. Bu duvarlardaki her bir lekeyi, döküntü ve kiri ezbere biliyordum. Tavanda sarkan beyaz ampulün etrafında sivri sinekler uçuşuyordu. Burayı aydınlatan tek şey o ampuldü. Attığım her adımla tavanda terleyen borulardan bir damla su yere düşüyordu. Yere düşen damlanın çıkardığı şıp sesine bile kulağım aşinaydı.

Doğruca yürüyüp buradaki tek hücrenin önünde durdum. Bu bir zindandı. Demir parmaklıkları olan kasvetli bir zindan. Bu zindan küçük bir kız çocuğuna özel yapılmıştı. Zindanın içinde sadece eski bir döşek ve köşede duran bir klozet vardı. Bu iki şey dışında küçük çocuğun zindanında hiçbir şey yoktu. Ah, bir de tasmasındaki zincirden duvara bağlı siyah bir köpek vardı.

Pitbull cinsi köpek çocuktan daha büyük ve daha iriydi. O köpek kızın gardiyanıydı. Küçük kız yanlış bir şey yapamaz veya kimseye zorluk çıkartamazdı yoksa Şeytan adı verdikleri o siyah köpek onu ısırırdı. Onu kaçıran o korkunç adam küçük çocuğu hep böyle tehdit ederdi. *"İtaat etmezsen Şeytan'ın zincirini çözerim."*

Parmaklıkların önünde durarak o küçük kız çocuğuna bakıyordum. Çocuk gözlerine devasa ve korkunç görünen köpekten en uzak köşede duruyor, duvarın dibinde küçülerek oturuyordu. Sırtını rutubetli duvara yaslamış, dizlerini karnına çekerek cılız kollarını dizlerine sarmıştı. Çenesini dizlerine yaslayıp titreşen gözlerle korkunç köpeğe bakıyordu.

O çocuğu tanıyorum.

Adını ve kim olduğunu biliyorum.

Farah Tozlu.

Günlerin kiriyle keçelenip düğüm olan saçlarına baktım. Siyah saçlarını kestikleri için sevdiği saçları çenesinin hizasındaydı. Gecenin karanlığıyla yarışan siyah gözlerinde yoğun bir korku vardı. Gardiyanıyla aynı hücrede kalmak onu ölesiye korkutuyordu. Üzerindeki beyaz tişörtünün rengi yoğun kirden dolayı griye dönmüştü. Kot pantolonunun dizleri yırtılmış, bacak arası ıslaktı. Midem kasıldı. Yine korkudan altına kaçırmıştı.

Buradaki varlığımı hissetmiş gibi başını çevirince benimle göz göze geldi. Çocuk gözleri titreştiğinde gözlerinden taşan bir damla gözyaşı kirli yüzüne süzüldü. "Beni ne zaman buradan çıkartacaksın?"

İçim öyle bir acıdı ki ona ne cevap vereceğimi bilemedim. "Seni nasıl çıkartacağımı bilmiyorum." Umutsuzca iç çektim. "Kapının anahtarı bende

yok." Rüyalarımda buraya ilk kez gelmediğim için daha önce onu çıkarmayı denemiştim. Demirliklere asılmış, bulduğum her şeyi bu demir korkuluklara fırlatmıştım fakat onu çıkartamamıştım. Onu esir tutan bu kapıyı açmak hiç kolay değildi.

Gözyaşı yanağında ince bir yol oluştururken ıslak gözlerini gözlerime dikti. Bir kez daha küskün bir sesle, "Beni ne zaman buradan çıkartacaksın?" diye sordu.

"Seni orada tutan ben değilim."

"Olmadığını mı sanıyorsun?" Dudakları titrediğinde ıslak kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş daha akıttı. "Bizi özgür bırakmalısın."

Burnumun direği sızlarken, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kendime bile faydam yok."

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki sanki bana kırılmış veya gücenmişti. "O kapıyı açıp beni kurtarmadıkça sen de kurtulamazsın." Alay ederek güldü. "Ben senim." Bilinçaltımın bana sunduğu rüya soluğumu kesiyordu. Kız çocuğunun yüzüme tokat gibi çarpan sözleriyle yanağımdaki yaşın sıcaklığını hissettim. Kaç yaşına gelirsem geleyim kafamın içindeki korku evinden hiç kurtulamayacaktım. Ben hâlâ tutsaktım.

İnsan kendi içinde kapana kısılır mı? Bunu sorma şeklim bile kulağa fazla tuhaf geliyordu. Bir insanın kendinin mahkûmu olması gerçek dışı bir olaymış gibi geliyordu. Kendi kafanın içindeki kafesin içinde sıkışıp kalmak, o kafesi açamamak çok uçuk bir olaymış gibi hissettiriyordu. Sanırım milyonda bir görülecek bu olay benim başıma gelmişti.

Kafamın içinde korkunç bir zindan vardı. Zindanın demirleri o kadar güçlü ve sertti onu açıp içindeki benliğimi, yani kendimi özgür bırakamıyordum. Sanki bir tek bu kapıyı kırdığımda gerçek bir dönüşüm geçirecektim. Asıl olduğum ve olmam gereken kişiye bir tek bu kapıyı kırarak ulaşacağımı hissediyordum. Bir şeyleri başarmak için önce kafamın içindeki sorunları çözmem gerektiğini biliyorum.

Bunu biliyor fakat nasıl yapacağımı bulamıyorum.

Kendi içimde kapana kısılmıştım.

Bilincim yavaş yavaş açılırken gördüğüm rüyadan uyanmaya başladım. Yıllardır yaptığım gibi bir kez daha o küçük kız çocuğunu korku evinde bırakıp gözlerimi gerçek dünyaya açtım. Uykudan uyanan vücudum müthiş bir acıyla kasılınca belki de ilk kez hiç uyanmamayı diledim. Tüm kemiklerim kırılmış gibi dehşet verici bir acı hissediyordum. Bana ne olmuştu?

Kendimi zorlayarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Yattığım yerde baygın gözlerle bakarken bu hale nasıl geldiğimi sorguluyordum. Son hatırladığım akşam Gurur'un beni yatağıma taşıdığı ve son bir haftadır yaptığı gibi masal okuyarak beni uyuttuğuydu. Buraya kadar her şey iyiydi, her şey masal gibiydi. Ancak sabah birtakım gürültülerle yataktan çıktığımda odamın kapısı açılmıştı. Kalbim korkuyla titredi. Olanların birazını hatırladım.

Korkunçtu.

Kapı açıldıktan sonra olanlar korkunun bile çok ötesindeydi. Kendimi zorlayarak yattığım yerden kalkmaya çalıştım ama bu hiç kolay değildi. Darmadağın olmuş odanın ortasında öylece yatıyordum. Ellerimi kanlı yere bastırıp vücudumun üst kısmını kaldırmaya çalıştığımda boğazımda hırıltılı sesler çıkıyordu. Tüm kaburgalarım kırılmış gibi nefes aldıkça göğsüme bir şeyler batıyor, nefes boruma baskı uyguluyordu.

Titreyen kollarımın üzerinde güçlükle durunca ağzımdan yere akan kanı gördüm. Gözümün önünde belli belirsiz bir şeyler canlanıyordu. Sanki bana yapılan zulmün bir ön gösterimi gibiydi her şey. Kapana yakalanan sol ayak bileğime pranga takıldığını, pranganın zincirinin doğalgaz peteğine kelepçelendiğini hatırlıyorum. Hemen sonrasında öldüresiye dövüldüğümü çok iyi hatırlıyorum.

Kafamın tekmelendiğini, sadece ağzımdan ve burnumdan değil, gözlerimden bile kan geldiğini unutamıyorum. Kaburgalarıma atılan tekmelerin acısı durmaksızın devam ediyordu. O kadar kötü bir durumdayım ki ayağa kalkıp bu uğursuz odadan çıkamıyordum. Kollarım titrerken dirseklerimi yere bastırarak kapıya doğru sürünmeye çalıştım. Bu

odadan çıkmak istiyorum. Kanımla kirlenip çığlığımla lanetlenen bu uğursuz odadan çıkmak istiyorum.

Vücudumun tamamı felç geçirmiş gibi kollarım dışında hiçbir uzvumu hareket ettiremiyordum. Dağılıp yüzüme yapışan saçlarımın arasında kapıya bakarken durmaksızın ağlıyordum. O kapıya ulaşmak benim için hiç kolay değildi. Bacaklarımı hissetmiyorum. Kollarımı yere bastırarak kendimi öne doğru çekmeye çalışırken, "Ba-baba," diye ağlamaya başladım. "Yardım et." Öksürmeye başladığımda ağız dolusu kan kustum.

Babam artık gelip kurtarsın beni bu cehennemden. Her hareketim bana büyük bir azap verirken kapıya doğru sürünmek için kendimi zorladım. Kapıya yetişmeme az kalmıştı ki sol ayak bileğimde olan bir şeyler beni engelledi. Kafama aldığım darbeler yüzünden gözlerimin önü sık sık kararırken başımı çevirip ayağıma baktım. Boynumu hareket ettirmek bile benim için ölüm gibiydi.

Beni engelleyen şeyi görünce ağlayarak yüzüstü kollarımın üzerine düştüm. Ayağımdaki pranganın zinciri bu odadan çıkmamı sağlayacak kadar uzun değildi. Yüzüstü yerde yatarken o kadar çok acıyordum ki sırtüstü dönmeye bile gücüm yoktu.

"Dağılıp arayın!" diyen bir ses duyduğumda kalbim korkuyla kasıldı. Dışarıda adım sesleri geliyordu fakat ben odamın kapısını ikinci kez kimin açacağını bilmiyordum. Bilinmezlik beni çok korkutuyordu. Sanki bana bundan daha fazla zarar vermeleri mümkünmüş gibi korkuyordum.

Kapımın gürültüyle açıldığını duydum ama yüzüm yere bakarken başımı kaldırıp gelenin kim olduğuna bakamadım. "Farah!" Duyduğum bu sesle içim umutla dolmaya başladı çünkü bu Karun'un sesiydi. Gurur'un kendisinden beş ay büyük olan yeğeninin sesi. Karun bana zarar vermezdi, değil mi? Böyle olmasını ümit etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hemen yanıma gelip beni sırtüstü çevirince dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltilerle kendine küfretti. Fazla telaş yaptığı için beni çok hızlı ve dikkatsiz bir şekilde çevirmişti. Güçlükle araladığım kirpiklerimin arasında Karun'un endişeli yüzünü gördüm. Ne haldeyim, bilmiyorum ama

gördükleri Karun'u endişeden deli etmiş gibi yüzü kaskatıydı. "Ne yapmış lan o piç!" Sinirle konuşurken bunları bana değil odadaki başka birine söyler gibiydi.

Dudaklarımdan sızan kanla gözlerim kapandığında Karun'un ellerini omuzlarımda hissettim. "Farah bana bak!" Onun sesini o kadar uzakta duyuyorum ki, sanki ruhum bedenimi terk ediyordu. Karun beni hafifçe sarsınca kendimi zorlayıp bir kez daha gözlerimi araladım ama onun yüzünü bile doğru düzgün seçemiyordum. Hiç kıpırdamadan ölü gözlerle izliyordum her şeyi.

Kendi kanımın içinde yatarken Karun beni buradan götürmek için kucağına almaya kalkıştı. Ancak ayak bileğimdeki prangayı görünce kaskatı kesildi. Kapanın yaraladığı ayağıma prangalar takılmıştı. Karun zincirin ucunu takip edince gözleri duvardaki peteği buldu. Yüzündeki her kas seğirirken sıktığı dişlerinin arasından, "O piçin ecdadını sikeceğim!" diye bağırıp belindeki silahı çıkardı. Beni bırakıp zincire yaklaştı ve üst üste ateş etti. Beni tutan zinciri kırmıştı.

Boğuk bir şekilde öksürerek kan kustuğumda Karun hemen yanıma geldi. Yanımda diz çökerek beni kucağına almaya çalıştı ancak elini sırtımın altına koyunca kemiklerimden gelen seslerle duraksadı. Puslu gözlerle onun dehşete kapılan mavilerini izledim. Sağ kolu Kenan'ın, "Karun acele et," diyen sesi kulağıma geldiğinde bile Karun hiç kıpırdamadı. İçler acısı halime bakıyordu.

Bana baktıkça boynundaki damarlar belirginleşiyordu. "Nasıl lan nasıl!" Yüzünü sertçe ovuşturarak başında dikilen Kenan'a beni gösterdi. "Neresinden tutsam kırılan kemik sesi geliyor! O orospu çocuğu ne yapmış kıza!"

Başını eğip kanlı vücuduma bakmaya başladı. Göz bebekleri titreşirken içi acırcasına burnundan nefesini verdi. "Ya onu sakat bırakırsam? Bunun vebalinden nasıl kurtulurum, Kenan?"

Aldığım her nefesle göğüs kafesimdeki hırıltı artarken titremeye başladım. "Ambulansı bekleyemeyiz kızın fazla vakti kalmadı!" diyen Kenan'ın sesiyle Karun bana yaklaştı.

Birazdan yapacağı şey için özür dilercesine bana bakarken perişan halim burnunun direğini sızlatmıştı. "Bu dünya masum ruhların mezarlığı be kızım. Affet bunu yapmalıyım." Elinden geldiğince yavaş ve dikkatli olmaya çalıştı ama bir işe yaramadı. Beni kucağına alınca çatırdayan kemiklerimle acı dolu haykırışım kustuğum kanlarla bütünleşti.

Eğer ölüm bu azabı dindirecekse ölmeyi istiyorum. Canım o kadar çok yanıyordu ki çektiğim bu acının üstesinden gelemiyorum. Karun beni kucağına alarak hemen odadan çıktı. Basamakları ikişer ikişer inerken endişeden deliye dönmüş bir haldeydi. "Arabayı hazırlayın!" diye bağırıyor, kanım gömleğini kirlettikçe, "Farah dayan," diye bana yalvarıyordu. "Dayan güzelim hastaneye gidiyoruz."

Beni kulübeden çıkartıp hemen arabaya bindirdi. Bir kez daha kemiklerimin sesini duymamak için beni kucağından indirmeden arka koltuğa geçmişti. Kenan hemen sürücü koltuğuna geçince hiç vakit kaybetmeden yola çıktılar. Başım Karun'un göğsüne yaslıyken durmaksızın öksürüyor, her öksürükle ağız dolusu kan kusuyordum. Sanki kırılan kaburgalarım bir bıçak gibi ciğerlerime batıyor, iç organlarımdaki kanama dudaklarımdan süzülüyordu.

Son sürat ilerleyen araba gittikçe kulübeden uzaklaşırken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Kurumuş kanımla sertleşen kirpiklerim gözyaşımın sıcaklığıyla yumuşadı. O odadayken başıma aldığım darbeler yüzünden gözlerimden kan bile gelmişti. Gittikçe kulübeden uzaklaşırken kalbimin her odacığı acı ve ıstırapla doldu. Öyle bir acıyordum ki bu kulübe benim mezarım olmuştu.

Histeri bir krize girerek zangır zangır titremeye başladığımda artık Karun'un yüzünü görmüyordum. Fakat, "Kenan acele et!" diyen sert ve korku dolu sesini duyuyordum. "Onu kaybediyoruz daha hızlı sür!"

Yoğun acı karşısında kasılan vücudum savaşı kaybetti. Bu savaşın mağlubu olarak direnmeyi bıraktım. Tüm ışıklar bir bir söndüğünde benim için perdeler kapanmıştı. Gözlerim kapanarak başım Karun'un göğsüne düştüğünde beni kıvrandıran acı son bulmuştu. Karun'un beni göğsüne bastırıp, "Farah hayır, hayır, yapma bunu!" diyen bağırtısı, hissettiğim ve duyduğum son şeydi. "Yapma be kızım, aç şu gözlerini!"

Bende biliyordum artık yaşamadığımı. Peki, katilim biliyor muydu, nasıl öldüğümü?

***

Bir kez daha korku evine gittiğim bir rüyada beni uyandıran birinin ismimi fısıldamasıydı. Tanıdık bir ses adımı fısıldıyordu. Kulağımda sesini, elimin üzerinde de sıcak elini hissediyorum. Tanıdık ve içimi kuşatan bir hisle doldum. Bana böyle hissettiren kimdi veya neydi?

Burnuma gelen deniz kokusuyla gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Denizin ferahlatıcı esintisi burnumun deliklerine sızıp ciğerlerime ulaştı. Bunun tanıdığım birine ait bir parfüm kokusu olduğunu biliyorum ama kim olduğunu çıkaramıyorum. Belki de hatırlamıyorum.

Bilincim yavaş yavaş uykudan sıyrılırken kulağımın yakınında birinin ılık nefesini hissettim. "Seninle yollarımız burada ayrılıyor." Kulağıma fısıldanan bu seslerle içim öyle bir acıdı ki gözlerimi açmak için kendimi zorladım ama yapamadım. Bu her kimse sesi çok tanıdıktı. Tanıdıktı fakat çıkartamıyordum.

Saçlarımda gezinen ellerini hissettim. Dokunuşunun burukluğunu ta içimden hissediyordum. "Ben senin masalının iyi adamı değilim. Artık benden nefret etmek için bir sebebin var." Sahte gülüşünü duydum. Sahte ve mutluluktan çok uzak. "Hoşça kal, Farah. Dikkat et kendine." Elleri saçlarımdan çekildi, kokusu beni terk etti ve gittikçe benden uzaklaşan adım seslerini duydum.

Kendimi zorlayarak kirpiklerimi araladığımda bulanık gören gözlerime bir adamın şekli göründü. Kapıya doğru yürüdüğünü puslu ve bulanık gözlerin ardından gördüm. Buğulu bir camın ardından ona bakar gibiydim bu yüzden kim olduğunu seçemiyorum. Sırtıyla bakışıyordum. Bir kez olsun bana dönmesi için delice bir istek duydum fakat hiç dönmedi. Kapıdan çıkıp gitti, hepsi bu kadar.

Uyuşuk gözlerim kaldığım odada gezinirken bir hastane odasında olduğumu gördüm. Kulağımda monitörden gelen rahatsız edici sesler varken dudaklarımı kapatan bir oksijen maskesi takılıydı. Avucumda

hissettiğim yumuşak kadife dokuyla başımı yana doğru eğdim. Boynumdaki boyunluk yüzünden bunu yapmam çok zor olmuştu. Yan tarafımda duran elimde siyah bir gül vardı. Gülün dalı yoktu.

Biri siyah gülün kafasını kesip gülü avucuma tutuşturmuştu. Sanki gülün dalındaki dikenlerden beni korumak istemişti. Kalbim hızlandı. Siyah gül benim en sevdiğim çiçekti. Bunu kim biliyordu?

Kapım açıldığında cansız gözlerle içeri girenleri izledim. Parmaklarımı kapatarak avucumdaki gülü onlardan gizledim. Annem ve babam uyandığımı görünce hemen yatağımın yanına geldiler. Durmaksızın bana bir şeyler söylüyorlardı. Babamın ne kadar korktuğunu, annemin aralıksız ağladığını görebiliyorum. Dudaklarımı kapatan oksijen maskesi yüzünden onlara cevap veremiyordum. Zaten buna halimde yoktu.

Odama girenlerin içinde Kerim amca, Nesibe yenge, Doğan abi ve kızları Seçil'de vardı. Kuruyan dudaklarımı kıpırdattığımı gören annem konuşmak istediğimi anladı. Dudaklarımdaki maskeyi çıkartıp ıslak gözlerle üzerime eğildi. "Bir şey mi söylemek istiyorsun canım?"

Ayaklarımda başlayan bir uyuşma tüm vücuduma yayılırken, "An-anne," diye fısıldadım pütürlü bir sesle. Göğüs kafesimde yoğun bir baskı hissederken güçlükle annemin gözlerine baktım ve "Gurur benimle evlendi," demeyi başardım. Herkes donup kalırken Seçil'in elindeki kahve kupası yere düşüp parçalandı.

Kuzenimin gözlerinde geçen o sarsıcı ifadeyi görebilmiştim. Şaşkınlığın yanı sıra gözlerinde oluşan devasa kıskançlığı ve öfkeyi hasta yatağımda görebildim. Yüzü kireç gibi solarken kaşları çatılmıştı. Gurur'un benimle evleneceğine ihtimal dahi vermemişti. Kimse böyle bir şeyin yaşanacağına ihtimal vermezdi. Nişanlısını yeni kaybeden bir adamın benimle evlenmesi çılgınlıktı. Sadece Gurur Kalender'in yapacağı bir çılgınlık.

Duyduklarından sonra annem ve babam göz göze gelirken içime çektiğim nefesi tekrar veremedim. Boğazımdan gelen hırıltılar artarken monitörün sesi değişmeye başlamıştı. Annem ve babam hızla bana döndüğünde annemin korku içinde, "Farah!" diyen sesini hayal meyal duyabildim. "Kızıma bir şey oluyor!" Yatakta titremeye başladığımda babam, "Doktoru

çağırın!" diye bağırıyordu. Gözlerim kapandığında gevşeyen parmaklarımın sardığı siyah gül avuçlarımda düşmüştü.

O ana kadar iç kanaması geçirdiğimi kimse bilmiyordu.

***

Bir ay sonra

O gün hastane odasında kapanan gözlerimi tekrar açmam bir ayımı aldı. Uyandığımda bir ay komada kaldığımı öğrendim. Tam bir ay boyunca komaya girerek yaşam ve ölüm arasında gidip gelmiştim. Bu süreçte üç kez ameliyata alınmış hatta son ameliyatta kalbim durmuş. Annem bana bunları anlatırken durmaksızın ağlamıştı. Beni kaybetmeye çok yaklaştıklarını anlatırken babamın bile dolan gözlerini görmüştüm.

Uyanalı çok olmamıştı. İki gün önce komadan çıkmış ve bugün normal bir odaya alınmıştım. Gurur'un yanında kulübede geçirdiğim bir haftayı ve o odada yaşadıklarımı kimseye anlatmamıştım. Bu konuda kimseye tek kelime etmemiş, herkesin istediği şeyi düşünmesine izin vermiştim.

Orada geçirdiğim son günde neler olduğunu doğru düzgün hatırlamıyorum. Odamın kapısı açıldıktan sonra olanlar benim için parça bölük anılardan ibaretti. O odada biri veya birileri beni öldüresiye darp ettiği için kafama çok fazla darbe almış olmalıyım. Bu yüzden olanların suçlusuna dair aklımda bir yüz veya isim yoktu. Sanki belleğim beni bir şeylerden korumak istercesine bana tüm bu fenalıkları yapan kişiyi zihnimde silmişti.

Bana bunları kim yaptı?

Herkes için bir ay komada kalmam korkunç bir olaydı fakat benim için öyle değildi. Eğer komaya girmeseydim kulübede edindiğim tüm o yaraların acısını bir ay boyunca yoğun bir şekilde çekecektim. Bir aylık bir uykuyla vücudumun büyük bir kısmı iyileşmeye başlamış, acım daha katlanır bir hale gelmişti. Bu yüzden neredeyse beni öldürecek olan bir koma durumuna o kadar da üzülmüyordum.

Hasta yatağımda yatarken fizik tedaviden gönderdikleri doktor vücudumu esnetmeme yardım ediyordu. Kemiklerimdeki kırılmalar henüz tam olarak kaynamadığı için bunu yaparken oldukça dikkatliydi. Bacağımı yavaş bir hareketle diz kapağıma kadar büküp daha sonra açıyordu. O bunları yaparken bende babamın kulağıma yasladığı telefonda Elmas anneyle konuşuyordum.

Babamın söylediğine göre bu bir ayda her gün arayıp nasıl olduğumu sormuştu. Beni görmek için gelmeyi çok istemiş fakat annem buna şiddetle karşı çıktığı için babam onun gelmesine izin vermemişti. Annem hiçbir koşulda kumasını görmek istemiyordu. Elmas anne benimle Kürtçe konuştuğu için boş bulunup, "Ez baş im dayê," demiştim ki annemin çatılan kaşlarını görünce dilimi ısırdım. Annem Kürtçe bilmiyordu.

Kürtçe anlamadığı için bilmediği bir dili konuşmamdan nefret ediyordu. Çocukken tatillerde sık sık Diyarbakır'a gidip Elmas anneyle kaldığım için Kürtçe biliyordum. Annem babamın akrabalarından nefret ettiği için onlarla ilgili hiçbir şeyi merak etmez veya öğrenmeye çalışmazdı. Bu yüzden Kürtçe bilmiyordu.

Hoparlör açık olduğu için annem Elmas annenin sesini duyuyor fakat onun ne dediğini anlamadığı için kaşlarını çatıp duruyordu. Elmas anne içli bir sesle, "Hişê min her tim li ser te ye keça min," deyince tebessüm ettim. Aklının hep bende olduğunu söylüyordu.

"Xema min neke dayê." Ona beni merak etmemesini söylemiştim. İçini rahatlatacak birkaç şey daha söyledikten sonra annemi daha fazla kızdırmamak için telefonu kapattım.

Babam telefonu benden aldığında egzersizlerimi yaptıran doktorda dışarı çıktı. Yatağımın kenarına oturan babam, her an ortadan kaybolacağım korkusuyla bana bakarken gözlerini dahi kırpmıyordu. "Sen komadayken bir ay önce tüm bölge liderleriyle bir toplantı yaptık." Bana bunu neden anlattığını bilmediğim için sessizliğimi koruyarak onu dinliyordum. Komada olduğum süre zarfında olanları bilmek istemiyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Bir ay önce konseyde Gurur için infaz kararı çıkardım," deyince sertçe yutkundum. İnfaz kararı mı? "Kendi yeğeni de

dahil tüm liderler onun infazını onayladı."

Kahverengi gözlerinin ardından geçen garip duyguyla başını salladı. "Gurur seni kaçırarak haddini aştı. Onu tahtından indirdik artık onun yerine bölge lideri yeğeni Karun." Babam mutlu olacağımı düşündüğü gelişmeleri bana verirken sandığı gibi mutlu değildim. Bunlar duymaktan hoşlandığım şeyler değildi.

"Karun amcasının infaz emrini nasıl onayladı?" Fısıltıyla çıkan sesim karşısında babam derin bir nefes alarak yüzüme gelen saçıma uzandı. "Gurur kuralsız oynayan bir deli fakat Karun öyle değil." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Karun keskin çizgileri olan bir adam. Hiçbir zaman Kalender ailesinin lideri olmayı istemedi ama Gurur'un son yaptıklarından sonra ailenin başına geçti."

Bana olanlardan sonra Gurur liderliğini kaybetmişti. Bu da yetmezmiş gibi babam onun hakkında infaz kararı çıkartmıştı. Eski bir liderin infazı onaylanırsa diğer tüm bölge liderlerinin ölüm listesine girerdi. Şimdi herkes Gurur Kalender'i öldüren kişi olmak isteyecekti. Yeraltının tüm karanlık adamları köpeklerini Gurur'un üzerine salacak ve ondan kurtulmaya çalışacaklardı. Babamın dünyasında infaz kararının anlamı buydu.

Karun'un bile oyunu amcasının infazından yana kullanmasını beklemiyordum. Tüm bunlar ben komadayken olduğu için asıl bilmek istediğim şeyi sordum. "Gurur'u öldürdünüz mü?" Bunu sorarken yüz ifademi sabit tutmak için kendimi zorluyordum. İnfaz kararı çıkan birini uzun süre yaşatmazlardı.

Babam ayağa kalkarak parmaklarını sinirle saçlarından geçirdi. Yüz ifadesinde onu öldüremediklerini anlayabiliyorum. "Bunu yapmaya çok yaklaşmıştım." Çenesi kasıldığında dişlerini sıktı. "Ama Karun onu yurtdışına kaçırdı!" İçime hapsettiğim nefesi sessizce verdim. Yaşıyordu.

Pencerenin yanında dikilip babamla olan konuşmamızı sessizlik içinde dinleyen annem, "Gurur korkup yurtdışına kaçacak bir adam değil," diyerek suskunluğunu bozdu. Annemin insanları iyi analiz etme yeteneği vardı ve bir kez daha yanılmıyordu. Onun yanında geçirdiğim o bir haftada Gurur'u

biraz tanıma fırsatım olmuştu. Ölümden veya infazdan korkup kaçacak bir adam değildi.

Babamda bunu onaylayarak memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı. "Her şey o Karun piçinin işi." Karun tarafından tuzağa düşürülmüş gibi sertti bakışları. "Yeni lider olduğu için konseyde amcasının tarafını tutup daha ilk günden kendine düşman kazanmak istemedi. Bu yüzden bizim tarafımızdaymış gibi davranıp oyunu amcasının infazından yana kullandı. Yanımızdan ayrılır ayrılmaz Gurur'u bulup üzerine adamlarını saldı. Amcasını etkisiz bir hale getirip gemiyle yurtdışına kaçırdığını öğrendim." Böylelikle Karun, Gurur'u babam ve diğer liderlerden korumuştu. Karun'un çok zekice davrandığını itiraf etmeliyim.

Annem benim için endişelenerek dudaklarını büktü. "Ya o deli tekrar Türkiye'ye dönerse?" diye sorduğunda babam çatık kaşlarla başını iki yana salladı. "Dönemez." Gurur'un geri dönmeyeceğinden eminmiş gibi davranıyordu. "Gurur dönmek istese bile Karun buna izin vermez." Umarım bir daha bu ülkeye hiç dönmezdi. Gurur ile ilgili olan her şeyi arkamda bırakmak istiyorum.

Babam annemi rahatlatmak ister gibi ona olan bakışlarını yumuşattı. "Karun amcasının Türkiye'ye girdiği an öleceğini iyi biliyor. Bu yüzden onun tüm yollarını kapatacaktır. Hava, kara ve deniz yollarını tutarak Gurur'un dönmesini engelleyecektir."

"Gurur gerçekten dönmeyi istese Karun onu yurtdışında tutabilir mi sanıyorsun?" Annem sinirli adımlarla yürüyüp babamın karşısına dikildi. "O herif eğer isterse bir şekilde Türkiye'ye döner. Bunu yapacak kadar zeki ve tehlikeli. Öyle birinin tekrar kızımın hayatına girmesini istemiyorum!" Olanlardan babamı da suçlayarak kaşlarını çattı. "Senin edindiğin düşmanların cezasını Farah daha nereye kadar çekecek! Onun yerini bul ve kurtul ondan!"

Annemi bu denli kızdıran şey babamın düşmanları tarafından ilk kez kaçırılmamamdı. Bunu daha önce de yaşamıştım. Hayatım boyunca sadece iki kez kaçırılmıştım. İlki yıllar önce daha küçük bir çocukken yaşanmıştı. İkincisi de bir ay önce Gurur beni kaçırdığında yaşandı. Her iki olayda

bende derin bir iz bırakmıştı. İşin trajikomik tarafı babam iki olayın da faillerini bir türlü bulamadı.

Ne yıllar önceki o adamdan kurtulabildi ne de Gurur'dan. İkisinin de nerede olduğu bilinmiyordu. İkisinin tek ortak noktası babamın canını yakmak için beni kurban olarak seçmeleriydi. Ne o adamın bana yaşattıklarını unutabilirim ne de Gurur'un yanındayken yaşadıklarımı.

Gurur Kalender artık hayatımdaki üç noktadan biriydi.

***

İki yıl sonra.

Yemek kitabında yazan tarifi doğru şekilde uygulayarak yemek yapmaya çalışıyordum. Son iki yılım hep bu odanın duvarları içinde geçti. İki yıl önce komadan çıkıp taburcu olduktan sonra evdeki odamı değiştirmiştim. Eski odam malikanemizin ikinci katındaydı. Çatı katını genelde depo olarak kullanıyorduk. Çatı katına taşınmak istediğimi söylediğimde babam beni kırmamıştı. Yeni ölümden döndüğüm için bu isteğimi geri çevirmemiş, çatı katını benim için daha yaşanır bir hale getirmişti.

Çatı katı diğer odalardan uzak ve daha büyük olduğu için burayı istemiştim. Başıma gelenlerden sonra eskisinden daha fazla içime kapandığım için evdekilerden bile kaçıyordum. Bu yüzden bu katın bir tek bana ait olmasını istedim. Babam buradaki tüm eşyaları çıkartmış, yeniden dekore ettirmişti. Büyük malikanenin çatı katı artık tamamen bana aitti.

Çatı katını kendim için bir daireye çevirmiştim. Tek bir girişi vardı fakat içinde üç ayrı odası vardı. Kapılardan biri küçük mutfağıma, diğeri kıyafet odama ve üçüncü kapı yatak odama açılıyordu. Üstelik harika bir terası vardı. Terasın bir bölümüne babam benim için havuz bile yaptırmıştı. Üst katın tamamını almıştım. İki yıldır çatı katından hiç çıkmadığım için babam ihtiyacım olan her şeyi çatı katına yaptırmıştı.

Annem ve babam çok ısrar etmiş, aşağıya inmem için defalarca bana yalvarmıştı ancak bir kez bile olsun aşağıya inmedim. Kapıyı hep içeriden kilitliyor, annem ve babam dışında içeriye kimseyi almıyordum. Şu iki yılda

bir kez bile aşağıya inip evdekilerin arasına karışmadım. Annem ve babam dışında artık kimseye güvenmiyor, herkesten korkuyor ve ürküyordum. Sosyal anksiyetemin hat safhalara yükseldiği bir dönemden geçiyordum.

Tüm bunları öz abim yüzünden yaşadığım için artık evdekilere bile güvenemiyordum. Caner eğer beni Gurur'un adamlarına vermeseydi tüm o şeyleri yaşamayacak, komaya girip ölümün kıyısından dönmeyecektim. Henüz kimse bu olanların Caner'in başının altından çıktığını bilmiyordu. O gün beni Gurur'un adamlarına verdikten sonra eve dönüp abi kardeş dışarı çıktığımızı ama Gurur'un adamlarının yolumuzu kestiğini söylemiş.

Beni evden çıkartırken üstü başı zaten kan içindeydi. Caner bunu kullanıp beni korumaya çalışırken Gurur'un adamlarından dayak yemiş gibi göstermişti. Bana olanlar yüzünden babam yeterince acı çekmişken ona Caner'in yaptıklarını anlatmadım. Bir de onun yüzünden üzülmesini istemedim.

"Farah!" Annemin sesini duyunca yemeğin altını kısarak mutfaktan çıktım. Artık yemek yapmayı biliyorum çünkü son iki yıldır kendi yemeklerimi hep kendim yapıyorum.

Mutfaktan çıkıp anneme kapıyı açtığımda yine çok sinirli görünüyordu. "Bir kere de şu kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olmasın." Elindeki bir dergiyle içeri girdi. "Resmen ev üstüne ev yaptın." Omuzuma çarpıp sinirle yanımdan geçti. "Kızımla aynı evin içinde farklı hayatlar yaşıyorum!"

Mutfağa geçtiğimde öfkesinden hiçbir şey kaybetmeden peşimden geldi. Piştiğine kanaat getirdiğim yemeğin altını kapattım. "Öğle yemeği yiyecektim aç mısın?"

Mutfağımda olan üç kişilik küçük masamın etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdu. "Öğle yemeğini az önce aşağıda yedim." Bensiz yediği bir yemek için suratı asıktı. Bana karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur şuraya konuşmamız lazım." Suratındaki ciddiyete bakılırsa önemli bir şeyler vardı.

Yemek demini alana kadar onunla sohbet edebilirdim. Karşısına oturduğumda gözüm elindeki dergiye kaydı. "Yine bana Karun'un sorunlu

karısı hakkında dedikodu getirdiysen anne valla içim şişti." Birkaç ay önce tüm gazete ve dergilere bomba gibi düşen bir haber cemiyettekilerin dedikodu konusuydu. Karun'un gizemli karısı herkese konuşacak bir şeyler veriyordu.

Bige Efil Saka.

Kalender'lerin yeni gelini.

Karun, Rengin adında bir kadınla nişanlanmıştı hatta evlenmek üzereydi. Düğününün olacağı o son haftada zaten evli olduğu ortaya çıkmıştı. Söylentilere göre Karun'da evli olduğunu bilmiyormuş. Bilseydi zaten Rengin ile evlenmeye kalkışmazdı. Annemin sağlam kaynakları vardı ve annemin söylediklerine göre biri Karun'un adını, kimliğini ve imzasını kullanarak Adana'daki bir kızı kendine aşık edip evlenmiş.

Kız o sahtekarla evlendiğini düşünürken resmî kurumlarda başka birinin, yani Karun'un karısı olduğunu öğrenmiş. Bige Efil Saka adındaki bu kadın birkaç ay önce Adana'dan İstanbul'a gelmişti. Henüz hiç tanışmadığı kocasından boşanmak için buraya gelmişti. Karun ve Bige için oldukça sıra dışı ve şoke edici bir karşılaşma olmalı çünkü daha önce birbirlerini hiç görmedikleri halde evli çıkmışlardı.

Kadın buraya geldiğinden beri Kalender malikanesindeki skandallar hiç son bulmuyordu. Bige Efil Saka oldukça belalı ve sorunlu bir kadındı. Boşanmak için İstanbul'a gelmişti ama Karun ile ne yaşandıysa onun canını sıkmak için Kalender malikanesine yerleştiğini duydum. Kocası ve kocasının nişanlısıyla aynı evde yaşayacak kadar çılgın bir kadındı.

Annem sıkıntıyla bana bakıp, "Konu Karun'un deli karısı değil," deyince ona odaklanmaya çalıştım. Elindeki dergiyi masaya attı. "Gurur Türkiye'ye dönmüş." Soluğum kesildi. Gurur döndü mü? İki yıl sonra geri mi döndü? Nefes dahi alamadım. Gözlerim parmağımdaki lotus çiçekli alyansı bulurken ne düşüneceğimi bilmez haldeydim. Yüzük sanki küçülüp parmağımı sıkıyor, canımı iki katı fazlasıyla yakıyordu.

"Anne," diyen fısıltım bile korku doluydu. "Ya buraya gelirse?" Bunun olmasından ödüm kopuyordu.

Ondan o kadar çok korkuyorum ki şu iki yılda cesaret edip boşanma davasını açamadığım gibi parmağımdaki yüzüğü bile çıkartamamıştım. Onu kızdıracak bir şey yaparsam sanki bir anda karşımda belirecek ve beni buna pişman edecekti. Bana tüm bunları yapan kişinin Gurur olma ihtimali beni incitiyordu. Hatırlamıyorum ama ya o odaya giren Gurur'sa? Bunun cevabını bilmemek beni deli ediyordu.

Annem uzanıp masadaki elimi tuttuğunda siyah gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. "O herifin bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne ben ne de baban buna müsaade etmez." Ne yazık ki söyledikleri benim için avuntudan daha fazlası değildi. Gurur'un neler yapacağını hiçbiri bilmiyordu. Kulübedeki son günümde yaşadıklarımı kimse bilmiyorlardı. Ve bana bunu yapan Gurur'da olabilirdi. Bu konudaki şüphelerim hâlâ netlik kazanmamıştı.

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı görünce içi acımışçasına, "Farah," dedi elimi sıkarak. "O kulübede neler oldu?"

Bana sürekli bunu sormasından bıkarak elimi çektim. "Eğer bilmek istediğin bakire olup olmadığımsa hâlâ bakireyim anne!" Gözümden akan yaşı sertçe sildim. "O anlamda kimse bana dokunmadı."

Sinirlenerek oturduğu yerden ayağa fırladı. "Derdim bu mu sanıyorsun!" Mutfağın içinde agresif adımlarla dönüp dururken kızgın bakışlarını bana dikti. "Düşündüğüm son şey bile senin bekaretin değil!" Benimle ne yapacağını bilmez bir halde bakarken siyahlarından yoğun bir acı geçti. "Ben kızıma ne yaşattıklarını öğrenmek istiyorum."

Dudakları titrediğinde bana olan bakışları ağlamaklıydı. "Her geçen gün seni biraz daha kaybediyorum. Son iki yıldır tek yaptığım şey gözlerimin önünde eriyip gitmeni izlemek."

Ayağa kalkıp pişmanlıkla, "Anne-" demiştim ki, "Seni böyle görmeye katlanamıyorum," dedi kısık bir sesle. Güzel gözlerinde tutamadığı bir damla yaş süzülürken yalvarırcasına bana bakıyordu. "Eski Farah olmana ihtiyacım var. Etrafta koşturup haylazlık yapan o çocuktan bu hale nasıl geldiğini anlayamıyorum." O çocuk kafamın içinde hapisti ve ben yıllardır

onu oradan kurtaramıyorum. Hiçbiri bilmiyordu, o korku evinde bir ay boyunca ne yaşadığımı hiçbiri bilmiyordu.

Annem benim yanımda ağlamak istemediği için odamda daha fazla duramadı. İçinde Gurur ile ilgili haber olan dergiye bakmadan onu alıp çöpe attım. Onunla ilgili hiçbir şey görmek istemiyorum. Gurur'un dönüşüyle tüm iştahım kaçtığı için mutfaktan çıkıp yatağın üzerine uzandım. Sırtımı yatak başlığına yasladığımda beyaz elbisemin eteği yukarı toplandığı için ayak bileğim açığa çıkmıştı. Sol ayak bileğimdeki dövmeye hüzünlü gözlerle bakıyordum.

Evet, ayak bileğime bir dövme yaptırmıştım. O gün kulübedeyken Gurur beni kucağında aşağıya taşırken dövmeyle ilgili yaptığım şakanın gerçekleşeceğine hiç ihtimal vermemiştim. Ayak bileğimi saran on sekiz dikiş izini kapatmak için dövme yaptıracağımı söylerken ciddi değildim. Ta ki bir kapanda yaralanan ayağıma pranga taktıkları güne kadar...

Artık sol ayak bileğimde dikenli tellerin dövmesi vardı. Evet, yaptırdığım dövme ayak bileğimin etrafını saran dikenli tellerdi. Mahkumiyetimin ve yaşadıklarımın bir simgesi artık ayak bileğimdeydi. Hiçbir zaman bir köleden farkım olmadı. Gel dediklerinde geldim, git dediklerinde gittim. Ayağıma taktıkları o pranga bana gerçek anlamda bir köle olduğumu düşündürttü. Bu dövme Gurur yüzünden tenime kazınmıştı. Onun yanında yaşadıklarımı asla unutmamam için tenime kazınan bir dövmeydi.

Telefonumu alıp ayağımdaki dövmenin fotoğrafını çektim. Ayağımdaki siyah topuk çorabını çıkarmadan fotoğrafı çekmiştim. Kimseye beğenilmek gibi bir derdim olmadığı için ne ayağımdaki çorabı umursadım ne de bacağımda almadığım ince tüyleri. Fotoğrafın üzerinde hiç oynamadan Instagram sayfamda paylaştım. Bu fotoğrafı, ***"Yara kapanır izi kalır..."*** diye bir yazıyla paylaştım.

Fotoğrafı paylaşalı henüz on dakika geçmemişti ki firari kuzenim Aksa beni aradı. Yatakta ayaklarımı uzatmış bir şekilde otururken telefonu açtığımda gülüşünü duydum. "Ağda diye bir şeyin varlığından haberin yok mu senin ya da epilasyon?" Anlaşılan paylaştığım fotoğrafı görmüştü.

Gülerek omuzlarımı silktim. "Orada dikkat etmen gereken şey dövmemdi."

"Senin gibi ponçik bir kıza göre oldukça iddialı bir dövme. Görmeyeli tarzın mı değişti kuzen?" diye benimle dalga geçti.

Yataktan çıkıp mutfağa yürüdüm. "Dört yıldır kaçak hayatı yaşayacağına belki de arada beni ziyaret etmelisin."

Onu görmesem bile yüzündeki gülümsemenin silindiğini tahmin edebiliyorum. "Türkiye'ye ayak bastığım an babam ve abim işimi bitirir." Düştüğü durumla dalga geçerek sahte bir şekilde güldü. "Soyadımı değiştirmem peşimi bıraktıkları anlamına gelmiyor. Ben şanlı ailenizin yüz karasıyım."

Sonlara doğru Aksa'nın sesinin tınısı değişmeye başladı. "Benim adıma ablam olacak o şeytana biraz kına gönder." Seçil'den nefret ediyordu. "Kendi kardeşinden kurtulduğu için münasip yerlerine kına yaksın."

"Aksa yine başlama lütfen."

"Farah artık bana inanmalısın. Seçil sandığın gibi biri değil." Benim için endişelenmeyi hiç bırakmadığı için yıllardır bana hep aynı şeyleri söylüyordu.

"Adımı evin şoförüyle çıkartıp annem ve babamı bana karşı dolduran oydu. Onun yüzünden beni nefret ettiğim bir adamla evlendirmeye kalkıştılar! O şeytanla aynı evdesin, ona karşı dikkatli ol." Seçil bana hiçbir şey yapamazdı çünkü odamdan hiç çıkmadığım gibi onu da içeri almıyordum.

"Bolatlı'lardaki son gelişmeleri biliyor musun?" Mutfak masasının üstünde duran erik tabağını alarak mutfaktan çıktım. "Asaf Bolatlı geçen yıl boşanmış."

Ondan bahsetmem bile Aksa'yı deli ediyordu çünkü dört yıl önce az kalsın Asaf Bolatlı ile evleniyordu. Seçil herkese Aksa'yı şoförle yatakta bastığını söyleyince bizimkiler çıldırmıştı. Kerim amca Aksa'nın tüm kemiklerini kırarak onu hastanelik etmiş, kendi kızını öldürmeye kalkışmıştı. Aksa ona iftira atıldığını savunsa da amcam onu dinlememişti. Aile içinde kalması gereken bu skandal çok hızlı dışarıya yayılmıştı.

Kerim amcanın Aksa'ya hayatı zehrettiği bir dönemde babamın iş ortaklarından biri olan Asaf Bolatlı, Aksa ile evlenmek istediğini söylemişti. Aksa hakkında çıkan rezil haberlere rağmen onunla evlenmek istemişti. Aksa onunla evlenmeyi hiç istemedi fakat amcam onu zorladı. Nikahın kıyılmasına birkaç saat kala Aksa üzerindeki gelinlikle kendi düğününden kaçmıştı. Dört yıldır İsviçre'de saklanıyordu.

Asaf'ın adını duymak bile onu kızdırdığı için, "Bana ondan bahsetme!" dedi sertçe. "Kiminle evlendiği veya boşandığı umurumda değil. Babam ve amcam gibi olan adamlardan nefret ediyorum. Sende aptallığı bırakıp boşanma davasını aç çünkü Gurur Kalender'de o adamlardan biri." Onu kızdırdığım için telefonu suratıma kapatınca homurdanarak terasa çıktım. Biraz cesaretli olsam zaten çoktan açmıştım boşanma davasını.

Terastaki sallanan sandalyeme oturup derin bir nefes aldım. Dizlerimin üzerine koyduğum tabağın içi yeşil eriklerle doluydu. Erikleri yerken yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunun farkında değildim. Eriklerin bana verdiği mutluluğu hiçbir şey veremiyordu. Çocukluğumdan beri yeşil erik delisiydim.

Instagram'dan gelen bildirimle sayfama girdiğimde kaskatı kesildim. Gurur Kalender son paylaştığım fotoğrafı beğendi mi? "Arsız herif!" Hiç utanıp sıkılmadan veya fake hesap kullanmadan beni takip ettiği yetmezmiş gibi bir de paylaştığım fotoğrafı beğenmişti. Bu adamdaki rahatlık insanı kanser ederdi!

Son iki yıldır tüm sosyal hesaplarımdan beni takip ediyordu. Sinirlenip soluğu yanımda alır diye çok istememe rağmen onu engelleyemiyorum. O beni takip etmeye başladığından beri bir tane bile erkek takipçim yoktu. Bir erkek beni takip etse genelde akşamına takipten çıkıyordu. Bu akıl hastası herif tam olarak ne yapıyordu, bilmiyorum ama bir şekilde erkeklerin beni takip etmesini engelliyordu!

Dövmemi paylaştığım fotoğrafa bakıyor olmalı ki tam şu anda yaptığı yorumun bildirisi bana düştü. Sadece bin takipçim olduğu için paylaştığım fotoğrafta yirmiden fazla yorum yoktu. Kadın takipçilerimin dövmeme yaptığı güzel yorumların içinde Gurur'un yaptığı yorumu bulmak zor olmadı. Onun yorumu diğer güzel yorumların içinde eğreti otu gibi

duruyordu. Şu zamana kadar mavi tikli birinin bana yaptığı ilk yorum Gurur'a aitti.

Yorumu kısa ve alaycıydı. **"Halay çeken ördek sürüsüne evet demeliydim."** Ukala herif!

Şu zamana kadar bir kez bile yapmadığım bir şey yapıp onun sayfasına girdim. Benim aksime profil fotoğrafında can erikleri yoktu. Kendi fotoğrafını kullanıyordu. Ve evet, profil fotoğrafımda bir tabak yeşil erik vardı. Kendi fotoğrafımı kullanmayacak veya yüzümü paylaşmayacak kadar asosyalim. Profil fotoğrafına bakarken kaşlarım çatıktı. Aradan geçen iki yıla rağmen hiç değişmemişti hem de hiç.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama hâlâ çok yakışıklıydı. Profil fotoğrafında kalçasını arabasının kaportasına yaslamış, parmakları arasında sigara tutuyordu. Üzerinde yine beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolon vardı. Genelde hep beyaz gömlek ve siyah pantolon giyerdi. Gömleğin manşetlerini bileklerine kadar toplamış, başını hafifçe omuzuna doğru eğerek kameraya alaycı gözlerle bakmıştı.

Neredeyse üç milyon olacak takipçiyi görünce gözlerim büyüdü. Anlaşılan dünyanın büyük bir bölümü deliydi çünkü bir deliyi takip etmek akıl işi değildi. Gurur son iki yıldır beni takip ediyordu ama ben onu takip etmiyorum. Şu zamana kadar paylaştığı şeylere bakmaya başladım. Son paylaşımı on dokuz veya yirmi yaşındaki bir kızlaydı. Henüz yirmilerin başında olduğu çok belli olan genç bir kızla olan fotoğrafı çok samimiydi.

Midem kasıldı.

Bana çocuk derken benden daha gençlerle takılıyordu. Gurur deri koltuğunda oturuyordu ve arkadan bir kız ona sarılmıştı. Sarışın, yeşil gözlü ve oldukça zayıf bir kız onun koltuğunun arkasında durmuş, kollarını Gurur'un boynuna dolayarak ona gülümsüyordu. Bu anlık ve hazırlıksız çekilen bir fotoğraftı çünkü ikisi de fotoğraflarının çekildiğinden habersiz görünüyordu.

Sarışın kız başını Gurur'un omuzundan öne uzatmış, ona gülümsüyordu. Gurur'da omuzunun üzerinden ona bakıp oldukça içten bir şekilde tebessüm

etmişti. Üstelik bu fotoğraf eski değildi, daha dün paylaşmış. Kıza olan bakışları fazla sahiplenici ve gerçek anlamda sevgi doluydu. Sebepsiz yere içim burkuldu çünkü bu fotoğrafı, ***"Her şeyim,"*** diye yazarak paylaşmış.

Anlaşılan Leyla'yı çok hızlı unutmuş.

Kendimi zaten hiç saymıyorum.

Biraz daha aşağılara inince neredeyse her karede bu kız olduğunu gördüm. Son iki yılını kendinden on yaş küçük bir kızla geçirdiğini görmek canımı sıkmıştı. İstesem de daha aşağılara inemedim çünkü eski paylaşımlarında Leyla ile fotoğrafları olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu yüzden Leyla'nın öldüğü tarihin daha öncesine bakmadım.

En son paylaştığı o fotoğrafın üzerinde durdum. Dün paylaştığı o sarışın kızla olan fotoğrafına ters gözlerle bakıp yorum yaptım. O destursuzca benim sayfama girip yorum yapıyorsa bende yapabilirim. ***"Çok yakışıyorsunuz. Neden beni boşayıp onunla evlenmiyorsun?"*** diye yazıp gönderdim. Aramızda hiçbir şey olmayabilir ama evliydik ve o göz göre göre beni aldatıyordu.

O da şu anda Instagram'da olmalı ki iki dakika içinde yorumuma verdiği cevabın bildirisi geldi. Üç milyon takipçili bir hesapta her paylaşımında bir sürü yorum vardı. O kadar yorumun içinde benimkini bulup cevap yazma hızı inanılmazdı. ***"Onunla yakışmıyoruz seni de boşamayacağım."***

Kaşlarımı çatarak cevap yazmaya başladım. ***"Yanına yakıştırmadığın bir kızla ne o pozlar?"***

"Hesap mı soruyorsun bana?"

"Beni takipten çık yoksa engelleyeceğim."

"Dene de gör bakalım nasıl dakikasında oradayım." Dehşete düşerek yazdıklarına bakıyordum. Herkese açık olan bir yerde beni tehdit ederken zerre çekinmiyordu.

Instagram'dan çıkıp odama girdim. Üzerimdeki hırkayı ve kazağı çıkardım. Gözlüğümü çıkardıktan sonra topuzumdaki kalemi çekip aldım. Saçlarım salınarak omuzlarıma düşerken telefonun kamerasını açtım. Üzerimde sadece siyah bir yarım atlet vardı. Göğüslerimin kıvrımı ve göbeğim açıktı.

Telefonu kaldırıp kendimi çektikten sonra fotoğrafı Instagram'dan paylaştım. Daha önce hiç kendi fotoğrafımı paylaşmamıştım ama beni tehdit etmesiyle sinirlenmiştim. O kendinden on yaş küçük bir kızla paylaşımlar yapıyorsa bende saçma sapan şeyler paylaşabilirim.

Gerçi umurunda olacağını sanmıyorum ama yine de yapmıştım bir çılgınlık. Evli bir kadına yakışmayacak şeyler paylaşırsam belki kocam olmaktan utanır ve beni takipten çıkardı. Fotoğrafı, ***"Göğüslerimi büyütme fikri çık aklımdan,"*** diye bir yazıyla paylaşmıştım.

Fotoğrafı paylaşalı henüz iki dakika bile olmamışken elimdeki telefon titremeye başladı. Bende kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Gurur arıyor olamazdı, değil mi? Arayanın Gurur olması ihtimali bile beni o kadar korkuttu ki, az kalsın telefonu elimden düşürüyordum.

Üst üste telefon çaldı ama arayanın kim olduğunu bilmediğim için açmadım. Aramayı bırakınca tam rahat bir nefes almıştım ki gelen mesajla sertçe yutkundum. ***"Kaldır o fotoğrafı!"*** Kalbim korkuyla hızlandı. Bu gerçekten oydu. Telefonu açmayınca mesaj atmaya başlamıştı.

"Farah sabrımı zorlama. İt kopuğa davetiye çıkartan o fotoğrafı kaldırmak için sadece bir dakikan var."

"Umarım göğüslerini yaptırma fikri çıkmıştır aklından yoksa olacaklara karışmam!"

Tekrar aramaya başladı fakat yine açmadım. ***"Aç şu telefonu!"*** diyen mesajında bile öfkesini soluyordum.

"Fotoğrafı kaldırmıyor musun? Yarım saat içinde oradayım!"

İhtimali bile beni dehşete düşürdüğü için hemen Instagram'a girip fotoğrafı kaldırdım. Ne telefonunu açtım ne de mesajına cevap verdim. Telefonu bir

köşeye atıp yatağa uzandım. Artık tamamen hayatımdan çıkıp beni rahat bıraksın istiyorum.

***

03/12/2023

Üç yıl, evleneli toplamda üç yıl oluyordu. Bu üç yılda bir kez bile odamdan çıkmamış, aşağıya bile inmemiştim. Odamda yemeklerimi yiyor, egzersizlerime düzenli bir şekilde yapıyor ve günlerimi dört duvar arasından geçiriyordum. Annem ve babamın düşündüğünün aksine kendimi cezalandırmıyordum çünkü bu hep istediğim bir şeydi. İnsanlardan uzak bir hayat yaşamanın bana ne denli güvenli hissettirdiğinin farkında değillerdi.

Odamda film izliyor, kitap okuyor ve istediğim gibi tembellik yapabiliyordum. Annem ve babam dışında bu evdeki varlığım herkesi rahatsız ediyordu. Son üç yıldır evdekilerden kurtulduğum gibi onları da kendimden kurtarmıştım. Caner abim, karısı Yonca ve Seçil'i son üç yıldır bir kez bile görmedim çünkü üçüne de kapımı hiç açmadım. Nesibe yenge ve Kerim amcamı zaten içeriye sokmuyordum.

Doğan abi arada beni ziyaret ediyordu. Evet, ona kapıyı açıyordum. O ailesi gibi değil iyi biriydi. Birkaç ay önce evlenip İzmir'e taşınmıştı. Ne yazık ki onun düğününe katılamamıştım. Annem çok ısrar etmişti ama Doğan abinin düğünü bile beni bu odadan çıkartamamıştı. İnsan içine karışmaya hazır değilim.

Herkes benden bir delinin karısı diye bahsedecekti. Birbirlerine beni gösterip acıyan gözlerle bakacaklar ve benim hakkımda kısık sesle konuşacaklardı. Gurur'un beni kaçırıp bana yaptıklarını birbirlerinin kulağına fısıldayacaklardı. Tüm bunlara hazır olduğumu sanmıyorum.

"Farah kapıyı açar mısın kızım?" Babamın sesini duyunca okuduğum kitabı bırakıp ayağa kalktım. Babam işe gitmeden önce ve işten döndüğünde mutlaka beni ziyaret ederdi.

Kapıyı açtığımda elinde tuttuğu hasır sepetin içinde gördüğüm eriklerle gülümsedim. "Aralık ayında nereden buldun bunları?" Aceleyle sepeti ondan aldığımda güldü. "Senin için bulamayacağım şey yok."

Odama girdiğinde yürüyüp koltuklardan birine oturdu. Onun yanına oturup sepeti dizlerimin üzerine koydum. "Annem ne zaman eve dönecek?" Uzanıp sepetteki yeşil eriklerden birini alıp ısırdım. "İki günlüğüne gitmişti ama dört gün oldu."

Anneannem hastalandığı için annem onu ziyarete gitmişti. Bu sabah onunla konuştuğumda anneannemin iyi olduğunu ama biraz daha onun yanında kalmak istediğini söylemişti. Annesini özlediği için ziyaretini uzatırken benim de annemi özlediğimi anlamak istemiyordu.

Erikleri yıkamadan yediğim için babam bana onaylamaz gözlerle bakarken, "Haftaya dönecek," dedi. Yerinde rahatsızca kıpırdanınca ısırdığım erik elimde öylece kaldı. Önce sepete baktım daha sonra da ona. Bunu bana ilk kez yapmadığını hatırlayınca hayıflanarak, "Baba hayır ya," dedim. "Bana her ne yaptırmayı düşünüyorsan beni bir sepet erikle satın alamazsın." Ne zaman hoşuma gitmeyecek bir işe kalkışsa öncesinde bana bir sepet erik getirirdi.

Surat ifadem onu güldürdü. "Bu sefer önemli."

"En son bana bir sepet erik aldığında annemin tüm mini eteklerini kesmiştin ve makası elime tutuşturmuştun." Bir sepet erikle beni kandırıp suçu üstlenmeme neden olmuştu. Annem evin etrafında iki tur beni kovalamıştı. Üstelik bunu yaparken ayağında topuklu ayakkabıları vardı. O ayakkabılarla koşması müthiş bir olaydı.

Babamın gözlerinin ardında hınzırca bir ifade geçti. "Aralık'ta erik bulmak ne kadar zor biliyor musun?" Sepeti tutup kendine çekince hemen sepetin diğer ucuna yapıştım. Gözlerimi kısarak ona bakıyordum. "Eriklerin karşılığında ne istiyorsun?"

"Benim yaşımdaki biriyle bu akşam nişanlanmanı."

"Tamam," demiştim ki ne dediğini idrak edince başımı hızla kaldırdım. "Anlamadım?"

Yanlış duymuş olmalıyım. Babam benden onun yaşındaki biriyle nişanlanmamı istemezdi. Böyle bir şeyi ben istesem bile o müsaade

etmezdi. Üzerime bu kadar titrerken ve beni gözünden bile sakınırken beni kendi yaşındaki birine vermeye kalkışmazdı.

Sepeti tutmayı bırakıp yüzünü sertçe ovuşturdu. Böyle bir şeyi benden istemek bile kendinden nefret etmesine neden oluyormuş gibi bakıyordu. "Farah, Gurur ölmedikçe sen kendini bu odaya hapsetmeyi bırakmayacaksın." Kahvelerinde gördüğüm kederi onun gözlerinden silmek için her şeyi yapardım. "Ben artık kızımın olmadığı bir masada oturmak istemiyorum." Hüzünlü bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sensiz bu evde yediğim yemeğin tadı yok."

Sözleriyle bana kendimi berbat hissettirirken öylece baktı yüzüme. "O piçten kurtulmadıkça saklanmayı bırakmayacağını bilecek kadar seni tanıyorum. Bir yıl önce Türkiye'ye döndüğünde onun işini bitirecektim ama Karun ona kefil olduğu için bunu yapamadım." Bunları biliyorum.

Gurur Türkiye'ye dönünce babam adamlarını toplayıp Kalender'lerin evini basmıştı. Gurur orada değildi, onun yerine Karun ile karşılaşmıştı. Karun amcasına kefil olup Gurur'un hiçbir koşulda bir daha bana zarar vermeyeceğini, bunu yeltenirse amcasının canını almaktan tereddüt etmeyeceğini söylemiş. Aynı şeyler tekrarlanırsa babama bırakmadan Gurur'u bizzat kendisinin öldüreceğine yemin etmişti.

Karun ettiği yeminden dönecek bir adam değildi. Babam bunu çok iyi bildiği için o gün sorun çıkarmadan Kalender'lerin evinden ayrılmıştı. Sıkıntıyla kaşlarını çatan babam, "Karun ona kefil olduğu için o piç bize bulaşmadan ona bir şey yapamıyorum," dedi. Karun bir yıl önce amcasına kefil olarak onu ikinci kez babamdan korumayı başarmıştı. Gurur'u yaşatmak için elinden geleni yapıyordu. Yan yana gelseler kedi köpek gibilerdi fakat böyle anlarda birbirlerini kolluyorlardı.

Babam gözlerimin içine ihtiyatla bakıp, "Gurur bize bulaşırsa bana onu öldürme hakkı doğar," dedi. "İlk hamle Gurur'dan gelirse Karun bu konuda hiçbir şey yapamaz." Sanırım ne yapmaya çalıştığını anladım. Bu nişan bir tuzaktı.

Gurur'un karısı olmama rağmen bu akşam nişanlanmaya kalkışırsam Gurur buraya gelip sorun çıkartabilirdi. Bunu yaptığı an babamda ondan

kurtulurdu. Bu nişan aslında Gurur için kurulan bir tuzaktı. Soluğum kesildi. Babam onu burada bu evde öldürecekti, değil mi? Bölge avantajının bizde olduğu bir yerde bunu yapacaktı. Büyük ihtimalle evin etrafındaki adam sayısını arttıracaktı. Hiçbir koşulda Gurur'un buradan canlı çıkmamasını sağlayacaktı.

Gözlerinin içine bakarak, "Peki," dedim nişanı kabul ederek. "Sorun çıkmadan ondan kurtulacağına emin misin?" Artık Gurur belasından kurtulup onun soyadından çıkmak istiyorum. O kulübede yaşadıklarımı canıyla ödeyecekse o zaman ödesin. Hayatımda öyle bir çıksın ki geriye ondan hiçbir şey kalmasın.

Kabul etmem babamı şaşırttı çünkü birinin ölmesini isteyecek son kişi bendim. Bu bile Gurur'dan ne denli kurtulmak istediğimin kanıtıydı. Babam bu konuda bana güvence vererek son derece emin gözlerle baktı. "Nişana tüm bölge liderlerini çağıracağım ve Karun'da davetlilerin içinde olacak. Herkes ilk hamlenin Gurur'dan geldiğini görecek. Amcası nişana davetli olmadığı halde gelip sorun çıkardığında Karun bana verdiği sözü tutmak zorunda kalacak." Şeytani bir şekilde güldü. "Sorun çıkartan amcasını ya ona öldürteceğim ya da onun gözleri önünde ben öldüreceğim." Bakıldığında her anlamda iyi bir plandı.

"Annemi ne yapacağız?" Annem babamın beni yaşlı bir adamla nişanlamaya kalkıştığını duyarsa bunu yaptığı için babamı, kabul ettiğim için de beni öldürürdü.

Annemden bahsetmek bile babamı korkutmuş gibi ürperdi. "Haftaya kadar eve dönmeyecek. Kaynanayı arayıp anneni biraz daha yanında tutmasını istedim. Annenin haberi bile olmadan baba kız bu işi halledeceğiz."

"Baba emin misin? Seninle ne zaman annemden gizli bir iş çevirsek bir şekilde elimizde patlıyor ve annem daha sonra ikimizin de canına okuyor."

Kendini mi kandırıyor yoksa beni mi, bilmiyorum ama yüzünde kınamayı andıran bir ifade belirdi. "İkimizi hafife alma, şu zamana kadar annenden gizli ne yaptık da elimizde patladı?"

"En son ona romantik bir evlilik yıl dönümü hazırlamaya kalkıştığımızda ben bıraktım bize güvenmeyi."

Omuzlarını dikleştirdi. "Gayet iyi bir yıl dönümü sürprizi olmuştu."

"Baba annem seni yedi escortla otel odasında bastı."

Kızgınlıkla bana dik dik baktı. "Sana birkaç müzisyen ayarla demiştim escort değil."

"Caner abimden yardım almamalıydım." Ona oteldeki odaya müzisyenleri göndermesini istemiştim ama o, annem ve babamın yıl dönümlerini baltalamak için oraya yedi escort göndermişti. Babamın o kadınlarla bir ilgisi olmadığına annemi ikna etmek hiç kolay olmamıştı.

Babam ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Bu sefer annenin bize kızacağı hiçbir aksilik çıkmayacak." Umarım diye iç geçirmekten başka bir şey yapmadım.

Bu gece Gurur belasından kurtulacağız.

***

Boy aynasında kendime bakarken korku ve heyecandan titremelerimi durduramıyorum. Akşam olmuştu ve babam bu kadar kısa sürede gerçekten bir nişan organize etmeyi başarmıştı. Evdekileri sıkıca tembihleyip bunu annemden gizlemelerini hatırlattığına eminim. Akşam saatlerinde birbiri ardına bir sürü araba malikanenin bahçesine doluşmuştu. Babamda bir lider olduğu için yeraltının en karanlık bölge liderleri bu nişana katılmak için gelmişti.

Aşağıdaki müzik ve kutlama sesleri odama kadar geliyordu. Evli olmama rağmen nişanlanmamın ne kadar saçma olduğunu bende biliyorum. Ancak bu göstermelik bir nişandı. Gurur'u buraya çekmek için babamın oltaya taktığı bir yemdi. Terasa çıkıp baktığımda bile babamın koruma sayısını üçe çıkardığını görmüştüm. Gurur buraya gelip olay çıkardığı an babam onun işini bitirecekti.

Bir yanım ondan kurtulmak için buraya gelmesini istiyordu. Fakat diğer yanım bu gece onu görmek zorunda kalmamak için buraya hiç gelmemesini istiyordu. "Lütfen sorunsuz bir şekilde bu iş bitsin," diye dua ederken aynadaki yansımama bakıyordum.

Üzerimde uzun, kırmızı bir elbise vardı. Üç yıldan sonra giydiğim ilk elbise buydu. Yarım kollu bisiklet yaka elbisenin bana yakışmadığını söyleyemem. Yüzümde hiç makyaj yoktu, saçlarımla da çok uğraşmadım. Tarayıp açık bırakmak dışında saçlarıma ekstradan bir şey yapmamıştım. Babam yaşındaki bir adamla olan sahte nişanım için uzun uzun hazırlanacak değilim.

"O deli nişana gelip takı falan takmaz değil mi?" Bana bir çeyreklik takıp nişanın keyfini çıkarırsa hiç şaşırmazdım. Bu tam da Gurur'un yapacağı bir şey olurdu.

Babam onun buraya gelip olay çıkartacağına çok emindi. Ne yazık ki ben bu konuda onun kadar rahat değilim. Gurur Kalender insanların ondan beklediği şeylerin tam tersini yapmakla ün salmıştı. İnsanların tersine hareket etmeyi seven bir akıl hastasıydı. Bugün buraya gelen herkes Gurur'un nişanı basıp olay çıkartacağına çok emindi. Bu bile Gurur'un tam tersi şeyler yapacağının bir kanıtıydı.

"Çıldıracağım!" Gurur'un sıradaki hamlesini tahmin edememek beni çok korkutuyordu. Tahminlerin ötesinde bir adamdı.

"Farah hazır mısın?" Babamın sesini duyunca korkuyla yutkunup, "Baba hiç hazır değilim," dedim kapıya doğru yürürken. "Başımıza büyük bir bela alacakmışız gibi bir his var içimde." Kilidi çevirerek ona kapıyı açtım. "Yol yakınken vazgeçsek mi?"

Siyah takım elbisenin içinde oldukça şık görünürken baştan ayağa beni süzdü. En son Gurur'un nişanında beni bir elbisenin içinde gördüğü için kahvelerinde yoğun bir beğeni vardı. "Çok güzelsin küçük ördek." İhtiyar yüzünde muzır bir ifade belirdi. "Seni daha sık mı nişanlasam?"

Sinirden gülmeye başladım. "Sıradaki damat adayı daha genç olacaksa neden olmasın?"

"Tanıdığım en rezil insan aşağıda seninle nişanlanmayı bekliyor."

Gözlerimi irice açtım. "Baba sen içten içe benden nefret mi ediyorsun?" Benim için rezil birini seçmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Elimi tutup kolundan geçirdiğinde gülümsüyordu. "Şu hayatta senden daha fazla sevdiğim kimse yok."

İçimdeki korkuyu bastırıp üç yıldan sonra odamdan çıkmak için ilk adımı attım. "Annemden sonra beni daha çok seviyorsun."

"Seni annenden bir tık fazla seviyorum ama o bunu bilmesin."

"Beni kızdırdığı ilk anda bunu ona söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülmeye başladı. "İnkâr ederim." Bunu yapacağına hiç şüphem yoktu.

Uzun zamandır odamdan dışarı çıkmadığım için üç yıldan sonra odamdan çıkmak benim için hiç kolay değildi. Eğer babam onun kolundaki elimi sıkıca tutmasaydı çoktan odama kaçmıştım. Kendi evime yabancı gözlerle bakıyor, gözlerimin gördüğü tüm bu şeylere alışmaya çalışıyordum. Evimdi ama üç yıl sonra dışarı çıkınca her şeyiyle bana yabancıydı.

Babamın kolunda merdiveni inerken etrafta koşuşturan çalışanlar beni görünce kısa bir an duraksıyorlardı. Onlar bile yüzümü unutmaya başlamış gibi şaşkın ve tuhaf gözlerle bana bakıyordu. Çatı katına taşındığımda yirmi iki yaşındaydım ve ben yirmi beş yaşında oradan çıktım. Sadece çalışanların bakışları bile beni tedirgin ediyor, anksiyetemi ortaya çıkartıyordu. Bu geceyi nasıl atlatacağımı hiç bilmiyorum.

Aşağıya inip babamla kutlamaların olduğu salona doğru yürürken kalbim hızlanmaya başladı. Aldığım hızlı nefesleri duyan babam elini onun kolundaki elimin üstüne koydu. "Sakin olmaya çalış hiçbir sorun çıkmayacak." Üç yılın ardından insan içine çıkmak bile benim için başlıca sorunlardan biriydi. Bunu anlayacağını sanmıyorum.

Yaklaştıkça içeriden gelen müzik sesleri artıyordu. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Tam babama bunu yapamayacağımı söyleyecektim ki

kaçmama izin vermeden beni içeri çekti. Kendimi bir anda büyük salonda bulunca ne yapacağımı bilemedim. Babamın kolunda kapının önünde öylece durmuş, içerideki konuklara bakıyordum. Üç yılın ardında beni gören herkes konuşmayı bırakıp gözlerini bana dikmişti. Kahretsin!

Babamın beni böyle bir çılgınlığa ikna ettiğine inanamıyorum. Herkes buradaydı hem de herkes. Yeraltının karanlık adamları şık takıp elbisenin içinde meraklı gözlerini bana yöneltmişti. Rengarenk gece elbiselerinin içinde harika görünen cemiyetin altın kadınları bana bakıyor, kendi aralarında fısıldamaya başlıyorlardı. Her şey kafamda canlandırdığım gibi korkunçtu. Bu bakışların bende yarattığı etki ürperticiydi.

Kapının önünde dikilip durduğumuz için babam beni kadınların olduğu yöne çekti. Beni Seçil ve birkaç kadının yanına bırakıp gitti. Bunu yapmadan önce gözleriyle kuzenimi uyarmış, benimle ilgilenmesi gerektiğini bakışlarıyla ona anlatmıştı. Siyah bir gece elbisesinin içinde oldukça güzel görünen Seçil alay ederek kaşlarını kaldırdı. "Demek sonunda mağaranda çıkmaya karar verdin?"

Tek kelime etmeden önümde birleştirdiğim ellerimin tırnaklarıyla oynamaya başladım. Seçil'in arkadaşları aynı Seçil'in alaycı üslubuyla bana bir şeyler soruyor, sahte bir ilgiyle alttan alta beni iğneliyorlardı. Fakat ben hiç konuşmadan etrafıma bakıyor, insanların bana olan bu yoğun bakışlarından kurtulacak bir yol arıyordum. Açık arttırmaya çıkmışım gibi hepsi gözünü dikmiş bana bakıyordu.

Avuç içlerim sık sık terliyor, nefes alışlarım hızlanıyor ve gözlerimin önünde küçük noktalar yanıp sönüyordu. Onların bakışlarının hedefi oldukça kalbim öylesine hızlanıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Sanki bir ucubeydim ve tüm bu insanlar gördükleri sıra dışı yaratığı inceliyordu. Vücudumda başlayan titremeyi kontrol altına almaya çalışıyorum fakat bu şartlarda bunu yapmak çok zordu.

Sosyal anksiyetesi olmayan kimse şu anda ne yaşadığımı anlayamazdı. Dolan gözlerimi gizlemek için başımı çevirdiğimde beni izleyen bir çift mavi gözle karşılaştım. Karun... Evet, herkes gibi o da beni izliyordu. Duha Tunus ile aynı masadaydı ve doğrudan bana bakıyordu. Eğer üç yıl önce o

kulübeye gelip beni hastaneye yetiştirmeseydi belki de orada ölecektim. Karun'a hayatımı borçluydum.

Ona baktıkça onun için üzülmeden duramıyordum. Ona çok yakışan bir takım elbisenin içinde yakışıklığıyla buradaki birçok kadını büyülese de ruhundaki yas gözlerine yansıyordu. Karun geçen yıl karısını kaybetmişti. Sürpriz bir şekilde Karun'un hayatına giren Bige Efil Saka, geçen yıl bir sokak lambasının altında göğsünde vurularak can vermişti. Dışarıda olan her şeyin dedikodusunu annem benimle yapıyordu.

Bige'nin ölüm haberini öğrendiğimde neye uğradığımı anlamamıştım. O güne kadar kimse Karun'un ona âşık olduğunu anlamamıştı. Bige'nin ölümüyle gerçek anlamda kendini dağıtmıştı. Annemin söylediğine göre Karun yaz kış demeden her gece karısının mezarının başında uyuyormuş. Bir yılın her gecesi ölen bir kadının mezarında uyumak akıl işi değildi.

"Gelmeyecek." Seçil'in aşağılayıcı sesiyle başımı çevirip ona baktım. Bir nedenden dolayı bana kızgınmış gibi gözlerinde gizleyemediği bir öfke vardı. "Babanın canını yakmak için Gurur seninle evlendi." Yönünü bana çevirdiğinde yanındaki arkadaşlarının bunları duymasını hiç sorun etmiyordu. "Normal şartlarda Gurur gibi birinin evlenmek isteyeceği bir kız değilsin."

Beni rencide ederek baştan ayağa süzdü. "Gurur kendi gibi cesur ve iddialı kadınlardan hoşlanır." Gülerek başını iki yana salladı. "Sende onun sevebileceği hiçbir şey yok."

"Olmasını isteyen de yok," dedim bıkkın bir sesle. Şu üç yılda Seçil'in zerre kadar değişmediğini görüyordum. Yirmi sekiz yaşındaki birine göre çocukça davranışlar sergiliyordu. Hâlâ her fırsatta beni küçük düşürmeye çalışıyordu.

Rujlu dudaklarını büzdüğünde benim için üzülüyormuş gibi yüzüne dramatik bir ifade kondurdu. "Amcamın Gurur'u buraya getirmek için bunca zahmete girmesi sadece zaman kaybı. Kiminle nişanlandığın veya düşüp kalktığın Gurur'un o kadar umurunda değil ki, zahmet edip buraya gelmeyecektir."

Seçil bana acıyan gözlerle bakıp güldü. "Düşmanının kızı için canını hiçe sayıp buraya geleceğini düşünmek aptallık olur."

Tüm bu insanlar bakışlarıyla bana yeterince kötü hissettiriyorken üzerine bir de Seçil hiç çekilmiyordu. "Birazcık utanman varsa gizlemeye çalış," dedim bezgince.

Meraklanarak, "Neyi?" diye sordu.

"Kocamdan gözün olduğunu!"

Gözlerini belerttiğinde çatık kaşlarla ona baktım. "Bunu anlamayacağımı mı sandın?" O bu kadar belli ederken anlamamak aptallık olurdu. Alttan almak yerine bu sefer doğrudan ona bakıp aynı aşağılayıcı ifadeyi takındım. "Ne şartlarda evlenmiş olursak olalım o benim kocam ve sende eniştesinde gözü olan onursuz bir kadınsın."

Bu söylediklerimi yanındaki arkadaşları da duyduğu için panikleyerek, "Sen neyden bahsediyorsun?" dedi pütürlü bir sesle. Yakalandığı için sesi bile içine kaçmış gibi kısık çıkmıştı. "Akıl hastası kocanla ilgilenecek kadar kafayı sıyırmadım."

Babam veya amcamın kulağına gitme ihtimali bile suratının bembeyaz olmasına neden olmuştu. "Beni neyle suçladığına dikkat et!"

Sinirden güldüm. "Umarım yanılıyorumdur." Gözlerimi hiç kaçırmadan bakışlarımı onun kızgın gözlerine kenetledim. "Aksi takdirde şüphelerimden amcam ve babama bahsederim. Bir zamanlar Aksa'ya yaptıklarını bu seferde sana yaparlar."

Az önce bana yaptığı gibi alayla güldüm. "Eminim senin için de hemen bir koca bulurlar." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Eh ilahi adalet der geçeriz."

Yanında duran elini öyle bir sıkıyordu ki sanki bana tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Babam buradayken buna cüret edemezdi. Arkadaşlarını da alıp yanımdan defolup gidince rahat bir nefes aldım. Başka bir masaya gitti ama dik dik bana bakmayı bırakmadı. "Şimdi Aksa olacaktı ki burada." Kısık bir sesle homurdanıp sakinleşmeye çalıştım. "Benim

yapamadığımı yapar ve büyük bir zevkle ablasının kızıl saçlarını yolardı." Böyle anlarda kuzenimi çok özlüyordum.

Tüm bu bakışların bende yarattığı rahatsız edici hisse direnirken Caner ile göz göze gelince abime hemen sırtımı döndüm. Fazladan bir saniye bile ona bakmaya dayanamıyordum. Ağlayıp yalvarmama rağmen beni Gurur'un adamlarına verdiğini ve arkasına bile bakmadan gittiğini unutamıyorum.

Koca solan bir anda sessizliğe bürününce insanların bakışlarını takip ederek kapıya döndüm. Gördüğüm kişiyle gerçek anlamda soluğum kesilmişti. Olamaz, Gurur gelmişti, gerçekten gelmişti. Yanına hiç adam almadan bir tuzağın içine tek başına gelmişti. Çıplak gözlerim üç yılın ardından onu ilk kez benimle aynı yerde görüyordu. Artık otuz bir yaşındaydı ama eskisinden daha yakışıklı görünüyordu. Bazı erkekler yaş aldıkça daha karizmatik ve yakışıklı olur ya, işte Gurur onlardan biriydi.

Sarı saçları son gördüğümden biraz daha uzundu. Saçlarını arkaya doğru tarasa bile asi tutamlarının bir kısmı alnına dökülüyordu. Sert yüz hatları ve kirli sakalıyla ona bakan tüm kadınları mest ediyordu. Sakalının açık tonu bile ona o kadar çok yakışıyordu ki, bende uyandırdığı korkunun yanı sıra kalbimi hızlandıran farklı bir duygu daha vardı.

Kendi karısının nişanına değil de alelade bir nişana gelmiş gibi bir de hazırlanmıştı. Giydiği siyah takım elbise bile bu geceye özel gibiydi. Yeşil gözlerindeki o hınzır ve muzır ifadeyse hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu. Kendi ayaklarıyla bir ölüm tuzağına gelmemiş gibi fazla rahat fazla umursamazdı.

Ona bakarken bile o kulübede yaşadıklarımı hatırlıyor, tüm kemiklerim sızlıyordu. Bana yaşatılan o acıyı unutmam mümkün değildi. Bunu yapanın Gurur olup olmadığını bilmemek beni deli ediyordu. Kendimi zorlasam da o gün kulübede olan şeyleri detaylarıyla hatırlayamıyorum. Zihnimin unuttuğu tek şeyin katilimin yüzü olması büyük bir haksızlıktı.

Babam Gurur'u burada görünce sanki başından beri onun buraya gelmesini beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Evimde ne işin var?" Babam kalabalığı yararak öne çıktı. "Derhal terk et evimi!" Babam adamlarını onun üzerine

salmadan önce başta Karun olmak üzere buradaki herkese Gurur'a bu konuda son bir şans verdiğini gösteriyordu.

Babamın aksine Gurur alaycı bakışlarını ona dikip kaygısızca baktı. "Evine gelen tüm konuklara böyle mi davranırsın?" diye sordu sakince. "Kızının nişanına davetliyim." Başıyla Karun'un olduğu yönü işaret etti. "Karun'a tüm Kalender'ler katılabilir demişsin." Karun içtiği içkiyi püskürterek çıkarınca Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. Karun ona böyle bir şeyden hiç bahsetmedi, değil mi?

Babamın bakışları hızla Karun'u bulunca Karun amcasına ters gözlerle bakarak cebindeki mendili çıkardı. Ağzını silerken birkaç kez yalandan öksürüp amcasının başına açtığı sorunu çözmeye çalıştı. "Belki de ben yanlış anladım." Babama kapıyı gösterdi. "Gitmemizi ister misin?" Bir an önce Gurur'u buradan çıkarmak istiyordu.

Gurur buraya kadar gelmişken gitmesi babamın işine gelmezdi. Onu kışkırtıp olay çıkarmasını beklediği için gözlerini Karun'un mavilerine dikti. "Onun adına kefil olduğunu unutmadım." Karun'un Gurur için ettiği yemini ona hatırlattı. "Amcan kalabilir ama sorun çıkartırsa sen gereğini yapmazsan ben yaparım."

Gurur her ikisine de baygın gözlerle bakarak Karun ve Duha'nın masasına gitti. Ona bakarken yakalanmamak için onun olduğu masa dışında her yere bakıyordum. Babamın yaşlarındaki bir adamın gözünü dikip bana baktığını görünce sertçe yutkundum. Kısa boylu bu tıknaz adam sanki bana bakmaya hakkı varmış gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Elbisemin açık yakasına, kalçamın şekline ve elbisenin gizlediği vücuduma iğrenç bir şekilde bakıp duruyordu. Midem bulandı. Babamın beni nişanlayacağı adam bu mu? Ümit Tozlu'nun kızına aç gözlerle baktığına göre bu olmalı. Bu geceden sonra sahibim olacakmış gibi bakıyordu. Korkuyla doldum. Gurur bu nişana engel olacak bir şey yapmazsa ne olacaktı? Babam beni gerçekten bu adama vermezdi, değil mi?

Kahretsin, bu nasıl bir iş!

Babam yaşındaki adamın sapkın bakışlarından kurtulmak için başımı çevirince Gurur ile göz göze geldim. Buna hazır olmadığım için korkup birkaç adım arkaya attığımın farkında değildim. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğu an yüzündeki alaycı ifade silindi, bakışları donuklaştı. Yeşilleri öylesine ruhsuz bir ifadeye büründü ki sadece bakışlarıyla yüreğime korku tohumları ekiyordu.

Onu ayağıma kadar getirmemin siniriyle bana bakıyordu. Sanki buraya gelmeyi hiç istememiş fakat ben onu buna zorlamışım gibi bakıyordu. Eğer bu nişan olmasaydı son üç yılda olduğu gibi hiçbir koşulda bir daha karşıma çıkmayacağını bakışlarıyla fazla belli ediyordu.

Gözlerini dahi kırpmadan bana bakarken dudaklarını oynatıp bir şeyler söyledi. Bu uzaklıkta ne dediğini duymadım ama söyledikleri Karun'u kızdırdı. Karun onun hoşuna gitmeyen bir şeyler söylemiş olmalı ki çatık kaşlarla Karun'u tersledi. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama çok merak ediyorum.

Babam beni yanına çağırınca bunu yapmaktan nefret etsem de yürüdüm. Babamın yanında bakışlarıyla beni taciz eden o adam vardı. Küfür gibi ama gerçekten nişanlanacağım adam buydu. Onun adını bile bilmiyorum. Sapık adama fazla yaklaşmamaya dikkat ederek onun yanında durdum.

Babam kalabalığa dönüp onlara yönelik konuşmaya başladı. "Hepiniz tekrar hoş geldiniz," deyince anksiyetem artık doruklara ulaşmıştı. "Bu gece hepinizin buraya geliş sebebi kızım Farah'ın nişanına eşlik etmek." Hayatımda daha önce hiç bu kadar utanmadım. Evliyken nişanlanan tek insandım. Gerçi Karun'da nişanlıyken evli çıkmıştı. Bu konuda onunla benzer yönlerimiz vardı.

Babam kızımın nişanına eşlik etmek deyince Gurur rahat durmadı. "Eşlik etmek mi?" Masadaki çerezleri ağzına atarken gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Eşlik etmek derken ne demek istiyorsun?" Bakışlarını babamdan çekip gözlerini gözlerime kenetledi ve üç yıl önceki sözlerime atıfta bulunarak, "Hepimiz mi nişanlanacağız kızınla?" dedi intikam alır gibi.

"Madem gelinim böyle istiyor o zaman bizde öperiz."

"Hepiniz mi?" Adi herif unutmamıştı.

Gurur, babamın sinirleriyle oynayarak başıyla Karun'u işaret etti. "Yalnız o hâlâ ölen karısının yasını tutuyor." Bu seferde Duha'yı gösterdi. "Bunun da kalbi atayi bir kızıla," diyerek Duha'nın gönlünü kaptırdığı doktor kadına değindi. Şimdiyse kendini gösterdi. "E bende evliyum." Başını çevirip ondan ödü kopan insanlara sakince baktı. Bunu yaparken onlara beni işaret ediyordu. "Var midur ula ona eşluk edecek birileri?"

Yapabilseydim gülerdim çünkü sinirini alaycı tavırlarıyla gizliyordu. Karadeniz ağzıyla konuşması bile aslında göründüğü kadar sakin olmadığını gösteriyordu.

Kimseden tek kelime çıkmazken Duha Tunus güldü. "Anlaşılan Melih bu konuda fazla istekli," diyerek Gurur'a yanımdaki adamı gösterdi.

"Doğri dersun." Gurur gözlerini dikip Melih'e baktığında yanımdaki sapık herif korkudan tir tir titremeye başladı. Gurur sadece bakışlarıyla onun ödünü kopartıyordu. Melih'i izlerken Gurur'un dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Benum nikahumdaki birini alayi." Gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Alsun bakalum."

Melih denen adam Gurur'un keskin bakışlarından kaçacak yer ararken yönünü babama çevirdi. "Ümit," diyen sesi bile titriyordu. "Bana sorun olmayacağını söylemiştin?"

Babamın sert bakışları Karun'u bulunca Karun, canından bezmiş gibi nefesini sesli bir şekilde verdi. Amcasını işaret ederek, "Gördüğün gibi yanımda hiçbir şey yapmadan duruyor," dedi Gurur'u savunarak. "Bir şey yapmadığı sürece ne ben ona bir şey yapabilirim ne de sen."

Gurur herkesin sinirlerini bozarak güldü. "Bu gece ben bir şey yapmayacağım ki." Bana sataşarak gözleriyle beni işaret etti. "Ama ondan çok şüpheliyim. Her an kaçacak gibi duruyor." Çünkü her an kaçabilirim.

Babam bana bakınca panikledim. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum baba."

"Her neyse." Gurur masadaki kadehini alarak muzır yeşillerini babama çıkardı. "Nişanın şerefine kadeh kaldıracağım. Ne zaman yüzükler takılacak?" Bu adam şaka gibi bir şeydi! Karısının nişanında kadeh mi kaldıracaktı? Çıldıracağım.

Gurur yüzünden fazlasıyla ecel terleri döken Melih yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Daha fazla uzatmayalım," dediğinde bir an önce yüzükleri takıp Gurur'un olmadığı bir yere kaçmak istiyordu.

Babam asılan suratını gizlemeye çalışıyordu çünkü planladığı gibi Gurur hâlâ olay çıkartıp burayı dağıtmamıştı. Altın bir tepside yüzükler gelince afallayarak babama bakmaya başladım. Planımızda yüzüklerin takılması yoktu. Onun da en az benim kadar bir çıkmaza düştüğünü görebiliyorum. Tüm bu insanları nişan adıyla buraya toplarken Gurur'un yüzüklerin takılmasına izin vermeyeceğini, o zamana kadar bir olay çıkartıp ondan kurtulacağını düşünüyordu.

Gurur bir kez daha ondan beklenilen şeylerin tam tersini yapınca babam bile yüzüklerin takılmasını durduramıyordu. Bunu yaparsa kendi tükürdüğünü yalamış olurdu. Annem bizi öldürecekti!

Normalde damadın yüzüğünü benim ona takmam gerekiyordu fakat Melih, Gurur'dan o kadar çok korkuyordu ki tepsideki yüzüğü alıp hemen parmağına taktı. Sıra benim yüzüğüme gelince onu da aldı. Yüzüğü parmağıma takmak için elime uzanmıştı ki parmağımdaki lotuslu alyansı gördü.

Melih'in yüzünün aldığı garip şekille Gurur'un dudakları kıvrıldı. "Sağ eli boş." O kadar rahattı ki bunu söylerken tabaktaki fındıkları ağzına atıyordu. "Nişan yüzüğü sağ parmağa takılır." Melih'i izlerken gülmemeye çalışıyordu. "Solda benim yüzüğümün olması sorun değil." Şaka gibi bir şeydi!

Gurur böyle vurdumduymaz davrandıkça babamın yüzü sinirden kıpkırmızı oluyordu. "Farah çıkar o yüzüğü parmağından," dedi babam.

Elim parmağıma uzanmıştı ki Gurur kaşlarını çatınca elimi hemen onun yüzüğünden çektim. Babama başımı iki yana sallayıp, "Ha-hayır," dedim

kekeleyerek. "Çıkarmayacağım." Gurur'un öfkesini üzerime çekecek cesaretim yoktu.

Gurur'a itaat etmem babamı kızdırdığı için yüzüğü çıkarmak için bana doğru yürüyüp, "Sana çıkar dedim!" diye bana sesini yükseltti. Sesini yükseltince korkuyla irkilip arkaya doğru bir adım attım.

Bunu gören Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. Gece boyunca olan hiçbir şey onu kızdırmamıştı fakat korkudan irkildiğimi görünce, kan beynine sıçramış gibi sinirli bakışlarını babama çıkardı. "Karıma bir daha sesini yükseltirsen o ağzını siker, dilini burun deliklerinden çıkartırım!" Boğazım düğümlendi. Fazla sahipleniciydi.

Gurur'un bu sert çıkışıyla burası bir anda ağır bir gerginliğin altına girdi. Karun ve Duha bile yerinden rahatsızca kıpırdandı çünkü Gurur kontrolünü kaybetmek üzereydi. Dik dik babama bakıp, "Kızın olması sikimde bile değil!" dedi buz gibi bir sesle. "O benim karım!"

Babam sonunda onu istediği kıvama çekmenin hazzını gizleyerek, "Haddini aşıyorsun, Gurur!" dedi tehditkâr bir sesle. "Benim evimde bana posta koyamazsın!"

"Sikerler lan evini!" Tüm bu olanlar onu boğuyormuş gibi üzerindeki ceketini çıkardı. "Eviymiş! Ben sana bu evi zehretmesini de bilirim ama-" demişti ki aklına ne geldiyse sustu. Yeşillerinin ardında insanın kanını donduracak karanlık bir parıltı geçti. Başını çevirip etrafına bakmaya başladı. Bunu yaparken gözleri sık sık babamla ikimiz arasında gidip geliyordu. Ne tür bir şeytanlık düşünüyorsa sırıttı. "Buraya taşınıyorum." Ve Karun ikinci kez içtiği içkiyi püskürterek çıkardı.

Kanım çekildi.

Bizim evimize mi yerleşecekti?

Annem bizi sadece öldürmeyecek, öncesinde diri diri yakacaktı!

Herkes şaşkınlıkla Gurur'a bakarken Karun'un ifadesi fazla komikti. Gerçek anlamda şoke olmuş gibi baş belası amcasına bakıyordu. Sanki o değil de

Karun onun amcasıymış gibi Gurur'un yaramazlıklarından bezmiş gibiydi. "Ümit'in evine içgüveysi olarak mı giriyorsun?" diye sorduğunda duyduklarına inanamıyordu.

Gurur rahatlığıyla onu deli ederek içkisinden bir yudum aldı. "Ne içgüveysi ula?" Karun'un şaşkın yüzüne bakarak sırıttı. "Benum yerum karimin yani değul midur?"

"Karinin yeru senun yanindur piç!" Karun kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Kizi çok mu isteysun? Oni de alip gidelum ama sen buraya olmazsun!"

"Neden olmayim?" Gurur gülerek övünürcesine göğsünü kabarttı. "Bence ben her yere çok güzel yakişayim."

"Gurur delirtmeyesun benu! Karun Kalender'in amcasi içgüveysidur dedurtmem!"

Karun'un bir açığını yakalamış gibi sırıttı. "Amcan olduğumi kabul ettun." Tek sorunumuz bu mu Allah aşkına?

Sinirden ne yapacağını bilmeyen Karun'un yüzündeki her kas seğiriyordu. "Ben ne deyim sen ne dersun!" Dişlerini sıktı. "Benumle geleceksun!"

"Gelmeyim da." Keyifli bir şekilde başını kaldırıp öfkeden çıldıran babamı işaret etti. "Eviymiş, ha ben göstereceğum ona evuni."

Babam daha fazla dayanamayıp, "Benim evimde yaşamayacaksın!" dedi sertçe. Buna asla izin vermeyeceğini gösterircesine kararlı bakıyordu.

Ne yazık ki aynı kararlı ifade Gurur'un da gözlerinde vardı. Etrafındaki insanları deli etmeyi sevdiği için babamın öfkesi onu eğlendiriyordu. "Karımı kendi evime götürmemi ister misin?" Yeşilleri tehlikeyle ışıldadı. "Kafamı bozarsan karımı alıp giderim, sen bile bir şey yapamazsın." Midem kasıldı. Onunla gitmeyi istemiyorum.

Gurur onun hakkında infaz kararı çıkartan tüm liderlere küçümseyen gözlerle baktı. "O siktiğim raconları bir erkek karısını aldığında hakkında infaz kararı çıkartamıyor!" diyerek babamı tehdit etti.

Öne çıkararak doğrudan babamın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Kızını alıp gidersem kim beni durdurabilir?" Korkuyla yutkundum. Karısı olduğum için hiç kimse müdahale edemezdi.

Babam silahını çıkartıp onu vurmamak için kendini zor tutarken Gurur onun sinirleriyle oynamaya devam etti. Babama beni işaret etti. "Benimle en son aynı evin içinde kaldığında kızını ne halde bulduğunu hatırla bakalım." Acımasızlığı karşısında iliklerime kadar titredim. Bunları söylerken bir kez olsun başını çevirip bana bakmamıştı. Kalbim kırk parçaya ayrıldı.

Bana tüm o fenalıkları o mu yaptı?

Babam dişlerini sıkmaktan neredeyse kıracaktı. Tam şu anda Gurur'u çekip vurabilirdi ve bunu yapmayı her şeyden çok istediğini gizlemiyordu. Ancak böyle bir şey yaptığı an Karun'da devreye girerdi. Amcası karısının evinde kalmak istediği için vurulursa Karun ve adamlarına saldırı hakkı doğardı. Bu kadar kalabalık bir ortamda silahlar patlarsa birçok insan hayatını kaybedebilirdi. Sadece suçlular değil masumların da kanı dökülebilirdi.

Tüm bunları düşündüğü için babam hiçbir şey yapamıyordu. Gurur'dan kurtulması için önce Karun'u saf dışı bırakması gerekiyordu. Karun'u olayların dışında bırakacak tek şeyde Gurur'un bana veya ailemdeki birine fiziksel bir zarar vermesiydi. Bir tek bu olduğunda Karun amcasını savunamazdı. Gurur bunu çok iyi bildiği için sözlü saldırılar dışında hiçbir fiziksel eylemde bulunmuyordu. Aklını çok iyi kullanan deli bir dâhiydi.

Babamın sessizliğinden ne düşündüğünü anlayamadığım için gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. "Baba n'olur," diye fısıldadım ona yalvarmaya başladım. "Beni onunla gönderme." Gurur'un olduğu hiçbir yere gitmek istemiyorum. Özellikle de beni o hale getirenin kendisi olduğunu az önce itiraf etmişken.

Gurur kısa bir an bana bakınca ıslak gözlerimle karşılaştı. Sadece bunu görmek bile canını sıkmış gibi burnundan nefesini sertçe verdi. Bana bakmazsa oynadığı bu oyunu daha rahat sürdürebilirmiş gibi yönünü babama çevirdi. Açık açık babama meydan okuyarak omuzlarını dikleştirdi. "Ya karım benimle gelir ya da ben bu evde yaşarım."

Babam ne kadar düşünürse bu işin içinden çıkamadı. Gurur'a kurduğu tuzak elinde patlamıştı. Ondan kurtulmak isterken onu tekrar başımıza musallat etmişti. Bu planı yaparken Gurur'un eve taşınma ihtimalinin aklına hiç gelmediğine eminim. Böyle bir şey kimin aklına gelebilir ki? Bu delilikti! Tam da Gurur Kalender'in yapacağı bir delilik.

Gurur beni götürmeye kalkışırsa babam ona engel olduğunda kan gövdeyi götürürdü. Bunun için Gurur'a zarar verdiği an Karun tarafından da silahlar çekilirdi. Üstelik masadaki diğer liderlerde Gurur ve Karun'un yanında olurdu çünkü onlar için karısını yanına almak bir erkeğin en doğal hakkıydı. Ata erkil insanlar oldukları için bu evliliğin hangi şartlarda olduğuna bakmaksızın Gurur ve Karun'un safında yer alırlardı.

Babam beni Gurur'a vermektense onun burada yaşamasına ikna oldu. Kendi kurduğu tuzağa düşmenin öfkesiyle Gurur'a bakıp, "Burada kalabilirsin!" dedi isteksiz bir sesle. Midem kasıldı. Onun burada kalmasına gerçekten izin veriyor muydu? Adını duyunca bile saklanacak yer aradığım bir adamın evimizde mi kalacaktı? Yaşlar gözlerime akın etti. Bu benim felaketimdi.

Gurur babama karşı kazandığı oyunun galibiyetiyle memnun mırıltılar çıkardı. "Doğru kararı vereceğini biliyordum." Ukala bir tavırla ceketini bana uzattı. "Odamıza götür." Odamız derken?

Dehşete kapıldığımda gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Aynı odada mı kalacağız?"

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka odada kalmam." Israrla bana uzattığı ceketi işaret etti. "Odamıza götür."

Yardım ister gibi babama baktığımda Gurur nefesini sertçe verdi. "Seni yaptıklarına göre babanda anandan ayrı bir odada kalmıyor, Farah Hanım."

Daha fazla dayanamayıp, "Baba!" dedim yüksek bir sesle. Koşup babamın koluna yapıştım. "Onunla aynı odada kalamam." Tüm bunları başıma o açmıştı, beni bir akıl hastasıyla aynı odada bırakamazdı. "Kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorsun." Orada kaldığım süre boyunca yan odamda çıkardığı gürültülerden geçirdiği krizlerin ne denli korkunç olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Üstelik orada beni koruyan ayrı odalarda kalmamızdı. Şimdi aynı odada kalmak söz konusuyken Gurur'un çatı katında bana neler yapacağını tahmin bile edemiyorum. Babamın koluna yapışıp ona yalvararak, "O gerçekten bir akıl hastası," dedim. "Ateş gördüğünde çıldırıyor!" Henüz ateş gördüğünde neler yaptığını öğrenme şansım olmamıştı ama tahmin etmek zor değildi.

Herkesin içinde söylediklerim canını sıktıysa bile Gurur bunu ustaca gizledi. Yüzüne alaycı bir ifade kondurup sırıtarak babama baktı. "Duydun, Ümit." Her söylediği şeyle babamı kızdırıyordu ve bunu yapmaktan sadistçe bir zevk alıyordu. Gözlerinin yeşillerinde buz gibi bir parıltı geçti. "Evde ateş istemem yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Gurur bana doğru yürüyüp ceketini uzattı. "Tut şunu." Bu sefer ona zorluk çıkarmadan ceketini aldığımda yönünü Melih'e çevirdi.

Melih'e bakarken o kadar sakindi ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Karşısında saklanacak delik arayan Melih'e üstten bakışlarını atmaya başladı. "Sana gelirsek..." Bir anda silahını çıkartıp Melih'i iki kaşının ortasında vurdu. "Bir dahaki sefere kimin karısına göz koyduğunu iki kez düşün!" Çenesinde bir kas seğirirken buradaki insanlara döndü. "Gurur Kalender'in karısına yüzük takabilecek biri varsa buyursun gelsin, alnından öpeceğim!" Öpme şeklinin ne olduğunu sanırım az önce öğrendim.

Başını çevirip omuzunun üzerinden ters gözlerle bana bakınca ödüm koptu. "Sa-sana yolu göstereyim," dedim hızlıca. "Yorgun olmalısın." Allah kahretsin!

Hızlı bir geri dönüş yaptığımı görünce sinirli yüzü gevşedi. Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken ne kadar eğlendiğini gizlemiyordu. "Karim da beni pek bi düşüneyi." Başıyla bana kapıyı işaret edince mecburen peşine takıldım. Ruh hastası herif.

Bu olanları anneme açıklarken babamın kıvranışlarını görmek istiyorum! Annemin arkasından ne zaman bir iş çevirirsek elimizde patladığını ona söylemiştim! Başarısız olmakla kalmamış, Gurur'un bu eve yerleşmesine büyük bir katkıda bulunmuştuk. Biz bir daha baba kız hiç plan yapmayalım. Allah kahretsin, olan yine bana olmuştu!

Gurur ile kapıya yürürken Seçil'in kıskançlıktan kıpkırmızı olan suratını gördüm. Gurur'un benim için buraya gelmeye zahmet etmeyeceğine çok emindi. Gurur sadece gelmekle kalmamış aynı zamanda nişanlanmama engel olup Melih'i öldürmüştü. Tüm bunlarda yetmezmiş gibi herkesin içinde benden karım diye bahsetmiş, benimle aynı odada kalacağını açıkça belirtmişti. Bunlar Seçil'e haddini bildirmek için fazlasıyla yeterdi.

Gurur gelince yaptıkları ortaya çıkar diye tek kelime etmeyen Caner'in önünden geçerken çok tedirgin oldum. Kısa bir an bana bakan Gurur, Caner'e attığım korku dolu bakışları görmüş olmalı ki duraksadı. Doğrudan Caner'in gözlerinin içine baktığında delici bakışları kor gibi alev aldı.

Sadece bakışlarıyla Caner'i tedirgin ederken dudakları tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "İçimden bir ses bu evde hiç sıkılmayacağımı söylüyor." Başını çevirip kısa bir an bana baktı. "Evde stresimi atacak kum torbası var mı?"

"Şey... Malikanenin spor salonunda var."

Var dememe rağmen, "Demek yok," diyerek başını ağır ağır salladı. "Sorun değil." Tekrar Caner'e döndüğünde dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Ben kendime bir kum torbası bulurum." Abim sertçe yutkunmak dışında hiçbir şey yapamadı.

Üst katın merdivenini çıkarken titremelerimi kontrol edemiyordum. Gurur'un arkasında yürürken attığım adımlar bile fazla sarsaktı. Bunu yaşadığıma inanamıyorum. İçgüveysi olarak evimize yerleşmesi delilikti. Üst kata çıkana kadar ikimizde hiç konuşmadık. Odaya girdiğimizde etrafına bakmaya başladı. Onun korkusundan kapının önünden hiç kıpırdamıyordum. Elimde onun ceketiyle öylece duruyordum.

Benim aksime fazlasıyla rahat olan Gurur, tüm odaları tek tek gezip yatak odasına girdi. "Farah buraya gelir misin?" diyen sesini duyunca gözlerimin ardı sızladı. Oraya gitmek istemiyorum. Onun olduğu bir yere gitmek istemiyorum.

Peşinden gitmeyince yatak odasındaki sesi bu sefer daha sert ve hükmedici çıktı. "Buraya gel, Farah!" Adımlarım kendiliğinden hareket ettiğinde her

an ağlamak üzereydim.

İçeri girdiğimde yatağın kenarına oturduğunu gördüm. Başını kaldırınca elimdeki ceketi sıktığımı, haddinden fazla titrediğimi gördü. Sert yüz hatlarını elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştı. Beni böyle görmekten nefret eder gibi bakarken mümkün olduğunca beni korkutmamaya çalıyordu. "Sakin ol." Sesi beklediğimden daha sıcaktı. "Sadece konuşacağız."

Kapının önünde durup çıkışı kontrol ederken ürkek gözlerimi onun yeşillerine diktim. "Ne konuşacağız?" Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duymaktan güçlük çektiğini biliyorum.

"Ne mi konuşacağız?" Başını kaldırdığında gözlerinde bastıramadığı bir öfke vardı. "Mesela üç yıl öncesini konuşabiliriz, ne dersin?" Büyük bir kinayeyle kaşları yukarı kalktı. "Herkese seni o hale getiren kişinin ben olduğumu söylemişsin." Sinirlenerek güldü. "Anlat bakalım nasıl yapmışım?"

İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Yapmadığını mı iddia edeceksin?"

"Yapmadığımı iyi biliyorsun." Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Birinin yaptığı doğru ama o ben değilim. Ve sen bana onun adını vereceksin!" Adımları ağır, bakışları sorgulayıcıydı. "Kimdi o, Farah?"

"Sendin."

"Kes yalanı!"

"Sen ve adamlarındı!"

"Ben olamam!"

Gözümün içine bakarak yalanlarını sıralamasını hayretler içinde izliyordum. Ondan bu kadarını beklemiyordum. En azından yaptığı şeyi kabullenmesini bekliyordum. "Sendin."

Suratı kaskatı kesildi. Kan beynine sıçramış gibi ellerini sinirle saçlarından geçirirken, "Ben değildim!" dedi yüksek bir sesle. "Ben olamam orada bile

değildim!"

"Oradaydın." Bana yaşattığı tüm o şeyleri hatırlayınca kendimi daha fazla tutamadım. Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, "Oradaydın," diye fısıldadım. "Sen ve adamların oradaydı. Siz yaptınız sende içlerindeydin."

"Bu mümkün değil!" Dişlerini sıkarak bana sinirle bakıyordu. "Bir şeyleri yanlış anlıyor veya gözden kaçırıyorsun!" Bana sesini yükselttiğinde bakışları tahammülsüzdü. "Neler olduğunu en baştan anlat çünkü bir şeyler yanlış!" Öfke tüm vücudunu sararken hızlı hızlı nefesler alıyordu. "Orada olmadığımı sana kanıtlayabilirim."

Gülmeye başladım. Bu komik değildi ama yaptığı şeyin arkasında durmaması beni güldürdü. Gerçeklikten çok uzak acı dolu bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Orada olduğunu sana kanıtlayabilirim." Hızlıca başımı salladım. "Hastane raporlarımla, kırılan kemiklerimle, kustuğum kanlarla ve geçirdiğim ameliyatlarla sen olduğunu kanıtlayabilirim!"

"Ben değildim ve sen bana kim olduğunu söyleyeceksin!"

"Benim canım yandı!" diye bağırdığımda isyanımın sesi o kadar gürdü ki karşımda susmak zorunda kaldı. "Sen yaktın! Söylediğin her şeyi yaptım, odamdan hiç çıkmadım ama sen odama girdin. Canımı yakmak için girdin o odaya!" İnanamayan gözlerle bana bakması beni çıldırtıyordu. Soluğum kesildi. Bana tüm o şeyleri onun yapmadığına gerçekten inanıyordu.

İlk kez birine sesimi gerçek anlamda yükseltip gözlerinin içine bakıyordum. "Hatırlayıp hatırlamaman umurumda değil, o sendin!" Eteğimi yukarı çekip ona sol ayak bileğimdeki dövmeyi gösterdim. Bileğimi saran dikenli tellerin olduğu dövmeyi gördüğünde buz kesti. "Ayağıma prangayı takanda sen olmalısın." Oydu bana tüm bu şeyleri yapan oydu. Aşağıda kendi ağzıyla itiraf etmişti, her şeyi o yapmıştı. Hatırlamasam bile o olduğuna artık eminim.

Gözlerini ayak bileğime diktiğinde sertçe yutkundu. Çıplak gözlerle dövmeyi görmek beklemediğim bir şekilde onu sarstı. İrislerine anlam veremediğim bir duygu çöreklenirken omuzları gerildi. Dövmeme bakmak paylaştığım o fotoğrafa yorum yapmaktan daha zormuş gibi davranıyordu.

Bakışlarını güçlükle ayak bileğimden çekip gözlerime dikti. "Bana orada olanları eksiksiz anlatmadığın sürece o siktiğim piçlerini bulamam!" Aramızdaki son adımı kapattı. "Kendi kafanda kurmayı bırakıp bana neler olduğunu anlat."

Gözyaşlarım durmaksızın akarken şoke olmuş gözlerle ona bakıyordum. Yaptığı şeyi kabullenmekte bile acizdi. Onun birçok şey olduğunu duymuştum ama bir korkak olduğuna hiç ihtimal vermemiştim. Yaptığı şeyin sorumluluğunu almayacak kadar korkak olduğunu daha yeni anlıyordum. Düşündüğümden daha rezil ve sorumsuz biriydi.

Ona nasıl baktığımı bilmiyorum ama bakışlarımda gördüğü bir şeyler onu çıldırtıyormuş gibi kaşları çatıldı. "Bana şöyle bakmayı kes!" Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken bakışlarıma tahammül edemiyordu. "Sana daha önce de söyledim nefret etmediğim birinin nefretini kazanacak hiçbir şey yapmam!" Dişlerini sıkarak gözlerimi işaret etti. "Gözlerindeki o nefreti silmenin bir yolunu bul çünkü bana böyle bakmanı hak edecek hiçbir şey yapmadım!"

"Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Görüyorum sus!"

Aramızdaki son adımı da kapatarak tam karşımda durduğunda çenesi kaskatıydı. Gözleri delici bir ifadeyle bana bakarken yanında duran elini sıkıyordu. "Orada bile değildim! Sana daha önce Melek diye bir yakınım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Melek kanser, iki farklı kanserle mücadele ediyor. Hem lösemi hem de beyninde ölümcül bir kitle var." Bana bu isimde bir kızdan bahsettiğini hatta beni ona benzettiğini hatırlıyorum ama bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Kızın kanser hastası olduğuna üzüldüm. Hiç tanımasam da kimsenin böylesine ciddi bir hastalığın eşiğinde olmasını istemem. Bahsettiği kızla yakınlık derecesi tam olarak ne, bilmiyorum ama Gurur için gerçekten önemli biri olmalı. Ondan bahsederken bile gözleri değişiyordu. "Üç yıl önce o kulübedeyken hastaneden beni aradılar." Gözlerimin içine bakarak nefesini burnundan verdi. "Melek'in fenalaştığını söylediler. Acil ameliyata alınması gerekiyordu."

Aldığı sert nefeslerden ötürü burun delikleri genişlendiğinde yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Seni uyandırıp gitmem gerektiğini söylemek istedim ama uyku sorunun vardı. Biraz daha uykunu al diye seni uyandırmadım." Söylediği her şeyin arkasında durarak göz kontağını bozmadı. "Karun'u arayıp seni babana götürmesini istedim. Yerini Karun'a bildirdikten sonra kapına beş adam diktim. Karun gelene kadar seni güvende tutacaklardı." Afalladım. Gerçekten orada değil miydi?

Çenesinde bir kas seğirdi. "Senin için bıraktığım o beş adamı susturucu silahlarla öldürüp cesetlerini ormana saklamışlar." Ortada ikimize de kurulan bir tuzak olduğuna beni ikna etmeye başlamıştı. "Birileri Karun oraya gelmeden adamlarımdan kurtulup odana girdi." Sabırsızca gözlerimin içine baktı. "Bana onların kim olduğunu söyle." Kalbim tekledi. Gurur değildi.

O olmadığına bu denli sevineceğimi hayal dahi edemezdim. Göğsümün üzerinde üç yıldır canımı yakan, bana nefes aldırmayan bir acı vardı. Gurur'un bana el kaldırdığını düşündükçe acının dozu her defasında büyüyor, yaşadığım hayal kırıklığı şiddetini arttırıyordu. Ancak şimdi Gurur orada olmadığını, odama hiç girmediğini iddia ediyordu. Ona inandım belki de ona inanmaya çaresizce ihtiyacım vardı. Onun kötü biri olmadığına ve bana hiç zarar vermediğine, vermeyeceğine inanmaya ihtiyacım vardı.

"Orada olanları tam hatırlamıyorum," diyerek onu hüsrana uğrattım. "Beni hastanelik edenlerin yüzü veya kimliğiyle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum." Sinirle nefesini verdiğinde böyle bir şeyi unuttuğum için bana kızmak istiyor, hatırlamam için beni zorlamak istiyordu. Fakat orada yaşadıklarımın canımı ne denli yaktığını iyi bildiği için hatırlamam için bana baskı yapamıyordu.

Gözlerim titreşerek ona baktığımda alacağım cevaptan çok korkuyordum. "Gerçekten sen değil miydin?"

Bunu ona sormam bile onu kızdırdığı için yüzü gerildi. "Leyla'nın acısı tazeyken bile sana zarar vermediysem sonrasında hiç vermem." Ona inanmama ihtiyacı varmış gibi gözlerimin içine bakıp, "Sana elimi bile sürmedim," dedi. Rahatlayarak nefesimi verdim. O yapmamıştı. Artık onun yapmadığına inanıyordum.

Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğim için gardıroba yürüdüm. Pijamalarımı alıp ona döndüğümde anlam veremediğim gözlerle bana bakıyordu. Buradaki diğer kapılara bakıyor, daha sonra tuhaf gözlerle beni izliyordu. "Üç yıldır bu odanın dışına hiç çıkmadın mı?"

Başımı iki yana salladığımda omuzları gerildi. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden?" diye sormuştu ki sertçe yutkundu. Suçluluk hissiyle dolduğunda yanında duran elinin parmakları içe doğru büküldü. "Benim yüzümden mi?" Cevabını zaten bildiği bir soruyu sorarken kendine ne denli kızdığını görebiliyorum.

Asosyal bir kızın hayatını son üç yılda ne hale getirdiğini artık biliyordu. Beni hiç kaçırmasaydı tüm bunları yaşamayacaktım. Üç yıl önce en azından evin içinde geziyor, arada sırada dışarı çıkıyordum. Artık bunu bile yapamayacak kadar korkuyordum. Her ne kadar o yapmasa da bana olanlarda onun da suçu vardı. Beni o kulübede yalnız bırakıp hiç gitmemeliydi ya da beni de uyandırmalıydı.

Tek kelime etmeden pijamalarımı alıp kıyafet odasına girdim. Kapıyı içeriden kilitleyerek üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Çizgili pijamamı giydikten sonra üstüne beyaz bir tişört giydim. Peluş terliklerimi ayağıma takarak odadan çıktım. Yatak odasına girdiğimde Gurur hâlâ bıraktığım yerde öylece dikiliyordu. Anlaşılan son üç yılımı çatı katında geçirmem onu kötü yönden etkilemişti.

Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak koltuğa yürüdü. Yastığı düzeltip ayakkabılarını, silahını ve saatini çıkartarak masanın üzerine bıraktı. Gömleğinin manşetlerini açarak kol düğmelerini çıkardı. Siyah gömleğin düğmelerini açmaya başlayınca yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Ne yapıyorsun?"

Başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktığında yüzünde anlamayan bir ifade vardı. "Uyuyacağım."

"Uyu," dedim safça. "Bunun için neden soyunuyorsun?"

Sinirlenmemeye çalışıyordu ama ona hiç yardımcı olmuyordum. "Sen neden pijamalarını giydin?"

"Uyuyacağım."

"Hımm," diye bir mırıltı çıkardığında başını ağır ağır salladı. "Ve bunun için de üzerini değiştirdin, değil mi?"

"Evet."

"İzin verirsen bende aynı şeyi yapacağım."

"Vermiyorum."

"Neyi?"

"İzin."

"İznini isteyen mi var?"

"İzin verirsen demedin mi?"

Sabır dilenerek nefesini burnundan sertçe verdi. "Ömrü hayatımda beni bu kadar hızlı sinirlendiren tek kadınsın!" Gömleğini çıkarınca siyah sporcu atletle kaldı. Gömleğin altına atlet giymek huyu olmalı çünkü beni kaçırdığında hava çok sıcaktı ve Gurur, o zamanda atlet giyiyordu.

Geniş omuzları ve kol kaslarını görmek bile yüzümün ısınmasına neden oluyordu. Atleti de çıkarmaya yeltenmişti gözleri beni buldu. Yeşillerinde anlayamadığım bir ifade geçti. Odada yalnız olmadığını hatırlayınca ellerini atletin eteklerinden çekti. Bir an onu da çıkartacak sandım. Neyse ki bunu yapmadı.

Çoraplarını çıkartıp koltuğa uzandığında üçlü koltuğa bile iri vücudunu sığdırması hiç kolay olmamıştı. Aralık ayında olduğumuz için havalar soğuktu. Malikanede ısı yalıtımı olduğu için odamın içi sıcaktı. Yine de sormadan duramadım. "Pike veya yorgan ister misin?"

Sırtüstü uzandığı rahatsız edici koltukta tavana bakmakla meşgulken, "Gerek yok," dedi metalik bir sesle. "Ben pek üşümem."

"Peki." Peluş terliklerimi çıkartıp ışığı kapattım. Odamın gece lambalarını yakarak yatağa girdiğimde hiç rahat değildim. İlk kez onunla aynı odada kalacaktım. Yastığımın altına sakladığım sarkacı çıkartıp gözlerimin önünde sallamaya başladım. Sarkaç yardımıyla bile kendimi uyutmam iki saatten fazla zamanımı alıyordu.

Sırtüstü yattığım yerde yukarı kaldırdığım yakut sarkacı sallarken hep olduğu gibi yine kolum ağrımaya başlamıştı. Her beş dakikada bir sarkacı tutan kolumu değiştirip bu döngüyü sürdürüyordum. Zincirinden tuttuğum sarkacın yakut taşını takip ederken Gurur'un sıkkın sesini duydum. "Bunu her gece yapıyor musun?"

Gözlerimle kan kırmızısı yakutu takip ederken, "Neredeyse yıllardır," dedim kısık bir sesle.

"Peki, o şeyin seni uyutması tam olarak ne kadar zaman oluyor?"

"En iyi ihtimalle üç saat, en kötü ihtimalle beş saat."

"Siktir! Buna kol mu dayanır!" Sinirli homurtusunu duyduğumda koltuktan kalktı. Başımı çevirince masanın üzerine bıraktığı eşyalarının yanına gittiğini gördüm. Silahın yanında duran telefonunu alıp yönünü bana çevirdi. "Sana masal okumamı ister misin?"

Sebepsiz yere kalbim hızlandı ve bundan nefret ettim. "Hayır." Ona bakmayı bırakıp sarkaca odaklandım. "Ben kendimi uyutabilirim sen rahatına bak." Ondan gelecek hiçbir yardımı istemiyorum. İkinci kez beni kendine alıştırıp sonra paramparça etmesine izin vermeyeceğim.

Yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. Uzanıp elimdeki sarkacı aldığında şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun?" Yatakta oturup sarkacımı almak için eline uzandım. "Sen kabul etmek istemesen de ben yirmi beş yaşında bir kadınım ve masalla uyutulmaya ihtiyacım yok. Çocuk değilim. Şimdi ver şunu."

Yakutunu avucunun içine hapsettiği sarkacı almayayım diye kolunu havaya kaldırdı. "Bu şeyi sallayıp durdukça dikkatimi dağıtıyorsun, uyuyamıyorum." Onu almaya çalışınca kolunu daha da yukarı kaldırdı. "Masalla yarım saatte uyuyorsun." Beni uyutan şey hiçbir zaman masal olmamıştı.

Suratım asılarak yukarı kaldırdığı sarkacı ondan almaya çalıştım. "Senin okuduğun masalı dinlemeyeceğim." Dizlerimin üzerinde durup bana ait olan şeyi almaya çalıştım. "Onu bana geri vermelisin." Ben almaya çalıştıkça kolunu farklı yönlere çekerek onu benden kaçırıyordu. Bir türlü ondan sarkacı alamadığım için apaçık bir alayla güldü. "Alabiliyorsan al bakalım."

Sinirlenerek üzerine atladığımda gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Bunu yapmamı beklemiyordu. Onu sırtüstü yatağa düşürerek elindeki sarkaca uzandım. Fakat hemen kolunu başının üstünden arkaya uzatarak onu benden kaçırdı. "Ver artık şunu!" diye sızlanıp göğsüne vurdum.

Sırtüstü yattığı yerde kolunu benden en uzak noktada tutarken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Kocana mı vuruyorsun?" Sesi oldukça eğleniyor çıkıyordu.

İkinci kez vurdum kaslı göğsüne. "Kocamda versin bana ait olan şeyi."

Gözlerinin ardında muzır bir ifade geçti. "Karım alabiliyorsa alsın bakalım ona ait olan şeyi." Derimin altı ısınırken vücudumdaki tüm kan yanaklarıma toplandı. Karım deyişi insanın içini titretiyordu.

"Farah?"

"Hı?"

Gülmemeye çalıştı. "Üzerimdesin."

Kaskatı kesilerek başımı eğdiğimde karnının üzerinde bacaklarımı açarak oturduğumu gördüm. Sarkacı ondan almak için üzerine atladığımda uygunsuz bir pozisyonda olduğumuzu anlamamıştım. Utançtan kıpkırmızı bir suratla ona baktığımda yattığı yerde keyfine diyecek yoktu. Beni

utandırmaktan büyük bir haz aldığını gizlemiyordu. Hınzır gözlerle bana bakıp gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu.

"Ben... Şey... İsteyerek olmadı." Hızlıca bir şeyler geveleyip hemen onun üzerinden çekildim. Yatağın ondan en uzak köşesine kaçıp onun dışında her yere bakmaya başladım. Ellerimin tırnaklarıyla oynuyor, bu konuda bir şey söylememesi için dua ediyordum. Çok utandım.

Sırtını yataktan kaldırıp kollarının üzerinde durduğunda yatağımın ortasında yarı uzanır vaziyetteydi. "Sendeki bu utangaçlığı ne yapacağız?" Bana sataşarak gözlerini uzaktan bile belli olan kızaran yanaklarıma dikti. "En küçük bir temasta sen böyle kızarırsan işimiz var seninle."

Tırnaklarımı kemirmeye başladığımda onun olmadığı her yere bakıyordum. "Herhangi bir temasta bulunmazsak bişeycik olmaz."

Hınzır sesini duydum. "Evliyken nasıl olacak o iş?" Derimin altı iki katıyla ısındı. Beni kız kardeşi olarak görüyordu ama benimle uğraşmaktan da geri durmuyordu.

"Farah?" Sesi meraklı çıkarken yatakta oturdu. Ben yatağın baş kısmındaydım o ise koca yatağın tam ortasında. Dikkatli gözlerini üzerime dikmişti. "Evli insanların sıklıkla yaptığı şeyleri biliyor musun?" Hayretler içinde kaldım. Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.

Beni gerçek anlamda saf veya çocuk görüyor olmalı ki bazı konularda hiç bilgim olmadığını düşünüyordum. Deneyimsiz bir bakire olabilirim ama bende film ve kitap okuyordum. Sandığından daha fazla şey biliyorum.

Garip ama bu sefer utanmadım. Belki de ona haddini bildirmek istediğim içindir. "Tabii ki biliyorum." Yüz ifademi sabit tutarak başımı hızlıca salladım. "Evlenince çiftler birlikte yemek yiyor, ortak aktiviteler planlayıp birlikte eğleniyorlar." Düşünürcesine dudaklarımı büzdüm. "Beraber film izleyip dışarı falan çıkıyorlar."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Günün sonunda da aynı yatakta uyuyorlar." Ona yatağın diğer tarafını işaret ettim. "İstersen sende o tarafta uyuyabilirsin ama bana hiç değme olur mu?" Suratımı üzgünce astım.

"Şey... Ben zor uyuyorum bu yüzden bana değersen uyanır sonra uyuyamam." Takdir bekleyen bir çocuk gibi ona kocaman gülümsedim. "Hepsi bu kadar. Evlilerin yaptıkları şeyleri bilmekte ne var ki?"

Yüzünün aldığı ifadeye kahkaha atabilirdim. Düşündüğümden daha iyi rol yapmış olmalıyım ki cinsellik hakkında zerre kadar bilgim olmadığını düşünmeye başladı. "Hepsi bu kadar mı?" derken şaşkınlığını gizleyemiyordu. Yeşil harelerinde oluşan o afallama ifadesini görmek çok keyifliydi. "Senin için evlilik bunlardan ibaret mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak meraklı bir ifadeyle ona bakmaya başladım. "Atladığım bir şey mi var?" Başımı omuzuma doğru eğerek düşünmeye başladım. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Kısık bir sesle küfretti. "Uyu çocuk!" dediğinde nasıl bir kadınla evlendiğini sorgular gibiydi.

"Peki." Hemen yatağa uzandığımda ikinci kez küfreden sesini duydum. "Gerçekten çocuk!" Hep o benimle uğraşacak değil ya.

Yatağımın kenarına oturup telefonda masal bakmaya başlayınca sinirden ağlayabilirdim. İstesem de bu döngüden kurtulamıyordum. "Bu seferki masalı ben seçebilir miyim?" diye sordum uzlaşmacı bir sesle.

Gözlerini telefondan ayırmadan girdiği masal sitelerini kontrol ederken ifadesi fazla düzdü. "Hangi masalı istiyorsun?"

"Deniz kızı masalını."

"Hayır."

"Neden?"

"O masalın orijinalinde deniz kızı köpüğe dönüşüyor."

"Mutsuz sonlu hikayelerde sevilir," dedim safça.

Parmağı telefonun üstünde hiç kıpırdamadan kaldığında başını çevirip bana baktı. Son derece ciddi bir şekilde bakarken, "Sonunda ayrılık olan hiçbir

masal sevilmez," dedi katı bir sesle. İçim burkuldu. Onun Leyla ile yarım kalmış mutsuz bir hikayesi vardı.

Benim için bu gece okuyacağı bir masal seçerek bana döndü. "Güzel ve Çirkin masalı nasıl?"

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Ben Çirkin olmam."

Dudakları titrediğinde kendini tutamayıp güldü. "Bu seferlik sen Güzel ol ben Çirkin olurum." Rahat bir nefes aldığımı görünce gülerek başını iki yana salladı. "Sonra çocuk deyince kızıyorsun."

"Çirkin ördekten sonra bir masalın daha çirkini olmayı kaldıramam," diye homurdandığımda gülüşünü bastırmanın yollarını arıyordu.

Bir süre sonra başını telefona çevirip masalı okumaya başladı. "Bir zamanlar varlıklı bir tüccar ve onun altı çocuğu yaşarmış. Üçü kız üçü erkekmiş bu çocukların. En küçük kızları o kadar güzelmiş ki, küçüklüğünden beri sadece Güzel diye anılırmış." Daha masalın başında kafasına yatmayan bir şeyler varmış gibi bana döndü. "Bebekken adı neymiş bu kızın?"

"Güzel," dedim sakince.

Bana elindeki telefonu işaret etti. "Kız güzel diye sonradan aldığı bir isim bu peki, bu kız doğduğunda ona ne isim verildi?" Olmayacak şeyi kafasına takarak garip bakışlarını bana çıkardı. "Doğduğunda da dünya güzeli değildi ya."

"Belki de doğduğunda da öyleydi."

"Sen hiç yeni doğmuş bebek gördün mü?" Suratını buruşturdu. "Eciş bücüş çirkin doğuyorlar. Bu kızın diğer bebeklerden farkı ne? O da çirkin doğdu sonradan güzelleşti. Bu kız güzelleşene kadar bir adı yok muydu?" Bunu bana sorarken fazla ciddiydi. "Şimdi çirkin biraz büyüyüp serpilsin ona Güzel adını verelim mi dediler?"

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. "Bu sadece bir masal."

Bıkkın bir ifadeyle bakarken telefona olan bakışları çok komikti. "Siktiğim masalında büyük bir mantık hatası var."

"Küfretmez misin lütfen?" Suratımı asarak telefonu işaret ettim. "Kırk yılın başı bir masalın güzeli olacağım ya, okumamak için elinden geleni yapıyorsun."

"Git kendi masalının güzeli ol somurtkan ördek." O da bana telefonu gösterdi. "Ne işin var senin başka masallarda?" Memnuniyetsizce dudaklarını büktü. "Bu masalda ördek bile yok!"

"Asıl okumak istediğin çirkin ördek masalı, değil mi?" Bunu o kadar belli ediyordu ki!

Bıyık altında gülerken başını salladı. "Evet."

Huysuzlanarak, "Sarkacımı ver," dedim. "Ben kendimi uyuturum."

"Tamam!" İsteksizce Güzel ve Çirkin masalını okumayı kabul etti. "Okuruz içinde ördek olmayan şu masalı." Gözlerinin ardında hınzırca bir ifade geçti. "Bu masalın çirkini sensin ben güzel olanıyım." Çıldıracağım!

Dudaklarım sinsice kıvrıldı. "Masaldaki Güzel bir kadın."

Sırf bana kazanma zevkini yaşatmamak için aynı sinsi ifadeyle baktı. "Umurumda değil masalın çirkini sensin."

"Tamam, çirkin ördek masalını oku!" dediğimde sesli güldü. "Şöyle yola gel." Beni gerçek anlamda delirtiyordu.

Çirkin ördek masalını açtığında tam okuyacaktı ki dik dik ona bakmaya başladım. "Leyleğe küfretmek yok?"

Yeşillerinde ne kadar çok eğlendiğini gösteren parıltılar oluşurken dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. "Söz veremem."

Babam ve diğer akrabalarım aşağıda sinirden dönüp duruyor olmalı. Onlar Gurur'un bana odamda yaptıkları hakkında bin bir şey düşünüp çıldırırken, o esnada bana masal okuyan Gurur. İnanılır gibi değil.

***

Sabah uyandığımda Gurur hâlâ uyuyordu. Üzerimi değiştirip odaya geri döndüğümde bile uyanmamıştı. O rahatsız edici koltukta nasıl bu kadar derin uyuyabildiğini anlayamıyorum. Bir kolunu ensesinin altına koymuş, diğer kolu koltukta sarkıyordu. Bacaklarından birini düz bir şekilde uzatmışken diğer bacağını dizinden bükerek uyuyordu. Uyurken ifadesi daha ciddiydi. Uyanıkken olan alaycı bakışları, çarpık gülüşü ve insanı delirten o umursamazlığı şu anda hiç yoktu.

Koltukta sarkan sol kolunun bileğinde oyalandı gözlerim. Bileğinde beş santim kalınlığında siyah, deri bir bileklik vardı. Geçen yıla kadar bu bilekliği onun bileğinde hiç görmemiştim. Ancak son bir yıldır sosyal hesaplarında paylaştığı tüm fotoğraflarında bu bileklik hep onun bileğindeydi. Yanlış hatırlamıyorsam ben sol ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesini paylaştıktan sonra o da sol bileğine bu şeyi takmaya başlamıştı.

Bu tesadüf mü yoksa o bilekliğin onun için bir anlamı var mı, bilmiyorum. Hiçbir albenisi olmayan bir şeyi takmasının nedeni neydi? Deri bilekliğin altında bir şey sakladığını düşünmem çok mu saçma olur? Başımı iki yana sallayarak onunla ilgili şeyleri kafamda çıkarmaya başladım. Gurur'un neyi neden yaptığıyla ilgilenmemeliyim.

Elime bir kitap alıp köşedeki puflardan birinin üzerine oturdum. O odamdan çıkmadan kahvaltı yapmak istemediğim için Gurur uyanana kadar biraz kitap okuyacağım. Yemek yapmayı öğrendiğimi anlarsa tüm yemeklerini bana yaptırırdı. Bunu tahmin etmek zor değildi. Onun yanında kaldığım o bir haftada ne kadar iştahlı bir adam olduğunu görmüştüm. Yemeye düşkündü.

Birkaç sayfa kitap okuduğumda uyanmaya başladı. Kıpırdamaya başlamasından uyandığını anlıyordum. Koltukta uyumaktan tüm vücudu tutulmuş olmalı ki huysuz homurtular çıkartarak yattığı yerden doğruldu. Ayaklarını koltuktan sarkıtarak yüzünü ovuşturdu. "Bu siktiğim şeyinde sırasıyla uyumalıyız." Yeni uyandığı için sesi henüz açılmadığı için hafif kalındı. Sızlanarak, "Her yerim ağrıyor," dedi huysuzca. Pek de nazlıdır beyimiz.

Ellerini yüzünden çekerek tam karşısındaki yatağa bakınca gözleri beni arar gibiydi. Koltukta yastığının olduğu yöndeki duvarın yanında oturuyordum. Bu yüzden henüz beni görmemişti. Yatakta beni bulamayınca kaşları belli belirsiz çatıldı. Oturduğu yerden ayağa fırladığında, "Eğer beni arıyorsan buradayım," dedim sakince.

Başını omuzuna doğru çevirince beni gördü. Yüzündeki endişeyi hızla gizlemesini soluksuz izledim. "Seni aramıyordum."

Elimdeki kitabı kapatarak uykulu yüzüne baktım. "Beni arar gibiydin," diyerek ona takıldım. Onu izlerken yüzümde bir gülümseme olduğunun farkında değildim. "Beni arıyordun dimi?"

Uyku mahmurluğunu yavaş yavaş üzerinden atarken ifadesi yumuşadı. Dudaklarımı işaret etti. "Seni böyle mutlu eden şey seni arama ihtimalim mi?"

Hızla dudaklarımdaki tebessümü sildim. Kızaran yanaklarımı gizlemek için başımı eğip kitaba gömünce gülüşünü duydum. "Ördek yerine deve kuşu olmalıydın." Bunu gitsin anneme söylesin.

Gurur banyoya girene kadar kafamı kitaptan kaldırmamıştım. Bir süre sonra elindeki havluyla banyodan çıkmıştı. Yıkadığı yüzünü sildikten sonra havluyu yere atınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Şey... Ben dağınıklıktan hoşlanmam lütfen etrafı dağıtma."

Beni hiç duymuyormuş gibi bir şey arayarak odaya göz gezdirdi. Burada kendi eşyaları olmadığı için benim tarağımı aldı. Kullanmadan önce tarağın içindeki birkaç tel saçımı çıkardı. Onları da yere atacaktı ki başını eğip elindeki saç tellerine baktı. Daha sonra başını çevirdi ve saçlarıma baktı. Ne düşündüğünü zerre kadar anlamıyordum ama beni şaşırtarak elindeki saçlarımı yere atmamıştı.

Makyaj aynamın önündeki kâğıt peçetelerden birinin içine saçlarımı bırakarak aynaya doğru yürüdü. Benim tarağımla saçlarını tarayan adama yutkunarak bakıyordum. Nabzım hızlandı. Az önce saçlarımı yere atmaya kıyamadı mı yoksa bana mı öyle geldi?

Saçlarını tarayarak tarağı yatağın üzerine atınca, "Pis adam," diye homurdandım. Kendine gösterdiği özeni etrafına göstermiyordu. Kulübedeyken de etrafını kırıp dağıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ayağa kalkıp yatağın üzerine attığı tarağı aldım. Onun bakışları altında tarağı eski yerine koyduktan sonra yere fırlattığı havluyu aldım. Banyoya girip havluyu astıktan sonra dışarı çıktım. Padişah hazretleri de sabah özene bezene topladığım yatağın kenarına heybetli vücudunu bırakıp, "Ayakkabılarımı getirir misin?" diyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirip inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Kendin al."

Gözlerimin içine ukala bir ifadeyle bakıp o hükmedici sesiyle konuştu. "Ayakkabılarımı getir."

"Peki." Bu kadar çabuk kabul ettiğimde ağzının içinde küfreder gibi konuştu. Tam duyamadım ama sanki yine bana kurma bebek demişti.

Ayakkabılarını alıp ona getirdiğimde bir nedenden dolayı sinirliymiş gibi bana bakıyordu. "Bu kadar itaatkâr olmanın bir sebebi olmalı?"

Sorgulayan bakışları beni gerdiği için yerimden rahatsızca kıpırdanarak eğildim ve ayakkabılarını ayağının önüne koydum. Hiçbir şekilde benden bir cevap alamayacağını bildiği için birkaç sinirli homurtu çıkartarak ayakkabılarını giydi. Ayağa kalkıp gece masanın üzerine bıraktığı eşyaların yanına gitti. Önce saatini alıp deri bilekliğinin üzerine taktı. Daha sonra silahını beline takıp telefonunu cebine koydu. Tek kelime etmeden onu izliyordum.

Eşyalarını aldıktan sonra bana dönüp kapıyı işaret etti. "Gidelim hadi." Gitmek derken?

Kapıya korku dolu gözlerle bakıyordum. "Nereye gideceğiz?" Bu odanın dışına çıkmak istemiyorum özellikle de Gurur geceyi odamda geçirmişken. Evdeki herkes onunla aynı yatakta uyuduğumuzu, onun benimle seviştiğini falan düşünüyor olmalı. Utançtan yüzüm kızarmadan onların yanında duramam ki.

Ona hayatının en saçma sorusunu sormuşum gibi abartılı gözlerle bana bakıyordu. "Buraya mağaranda seninle saklanmak için gelmedim herhalde." Bana tekrar kapıyı işaret etti. "Aşağıya inip sizinkilerle kahvaltı edeceğiz sonra da birlikte dışarı çıkacağız." Bakışları gizemli bir ifadeye büründü. "Seni götürmek istediğim bir yer var." Neden bunun beni dışarı çıkarmak için bir bahane olduğunu düşünüyorum?

Yüzümdeki korkuyu gizleyemezken somurtmaya başladım. "Seninle dışarı çıkacak kadar sana güvenmiyorum." Kaşlarını çattığında kemiklerime kadar ürperdim. Bakışlarımı onun delici bakan gözlerinden kaçırarak, "Odamdan çıkmak istemiyorum," dedim kısık bir sesle.

"Hoşuna gitse de gitmese de saklanmayı bırakıp bu siktiğim odanın dışına çıkacaksın!" Agresif bir sesle konuşup hızlı adımlarla bana yürüdü. "Ama öncesinde bir şey yapmalıyım."

Karşımda durduğunda bana bu kadar yakın olmasının gerginliğini yaşadım. Gurur baştan ayağa beni süzerken aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. Bir kalemle tutturduğum dağınık topuzuma, makyajsız yüzüme ve gözlerimdeki gözlüğe ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Bakışlarını biraz aşağıya indirerek üzerimdeki gri yün kazağa ve kazağın kalçamın altına kadar gelen uzunluğuna baktı.

Kazağın altına giydiğim siyah pantolona bile boş gözlerle bakmıştı. Ayağımdaki ördek figürlü peluş ev ayakkabısına bakınca yüzündeki ciddiyet kırıldı. Yumuşak ev içi ayakkabılarıma olan bakışları çok tuhaftı. Dudakları belli belirsiz kıvrılınca bunu gizlemek için boğazını temizledi. Birkaç kez yalandan öksürerek kaybettiği ciddiyetini geri kazanmaya çalışmasını izledim.

Yanımdayken mutlaka gülecek bir şeyler bulması benim açımdan iyi bir şey mi yoksa kötü mü, hiç bilmiyorum.

Yanıma gelme amacını hatırlayınca yüzündeki eğlenen ifade kayboldu. "Eğer sizinkiler dün gece bu odada neler olduğunu sorarsa sana kötü davrandığımı söyleyeceksin anlaştık mı?" Küçük bir çocuğa laf anlatır gibi beni tembihlemesini inanamayan gözlerle izliyordum. "Sana masal okuyup seni uyuttuğumdan ailene bahsetmeyeceksin. Geceyi de aynı yatakta

geçirdik." Omuzlarını dikleştirip uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atmaya başladı. "Beni anladın mı?"

Başımı hızlıca salladım. "Sorarlarsa bana çok kötü davrandın, beni dövdün-
"

Bir küfür savurup, "O kadar abartmana hiç gerek yok!" dedi ters bir sesle.

Başımı kaldırıp kafam karışmış bir halde ona bakmaya başladım. "Ne diyeyim onlara?"

"Bana bağırıp çağırdı, korkutup ağlattı falan de."

"Kafama kafama vurdu da deyim mi?"

"Deme ulan! O kadarına gerek yok." Sinirle yüzünü ovuşturup dişlerini sıktı. "Beni hırpaladı desen onlar zaten anlayacağını anlar."

Gözlerimi kırpıştırdığımda oldukça şaşkın görünüyor olmalıyım. "Hırpalamanın içinde kafama vurmak var mı?"

İrislerinin içinde delici bir ifade geçti. "Kafanı unut, kafana vurmadım, vurmayacağım, çıkar kafanı kafandan!" deyince kıkırdayarak başımı salladım. "Anladım kafa yok ama benim kafam var." Elimi kaldırıp başımın üstüne koydum. "Bak burada."

Çıldırmak üzereydi. Şoke olmuş gözlerle bana bakarken, "Farah sus!" dedi sinirle. "Sen konuştukça akıldan noksan bir kadınla evlendiğime daha çok ikna oluyorum."

Suratım o kadar hızlı asıldı ki başımı önüme eğdim. "Sende akıldan noksansın ama ben sana bir şey demiyorum."

"Ben akıldan noksan değilim. Birkaç raporumun olması beni aptal biri yapmaz."

"Ben aptal mıyım?"

"Yorum yapmayacağım."

Başımı kaldırıp onu görmek için kafamı arkaya eğdim. "Ben aptal mıyım?"

Nefesini sertçe verdi. "Nereden bileyim!"

"Ben aptal mıyım?"

"Farah sinirleniyorum."

"Ben aptal mıyım?"

"Takıldı yine!" Sabah sabah canından bezmiş gibi çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Sen gördüğüm en zeki kadınsın!"

Asık suratımdan değişen hiçbir şey olmadı. "Daha içten söyler misin? Şey... Pek inanarak söylemedin gibi."

Yüzüme garip bir bakış attı. "Bunu yaparken bir ayağımın üzerine diz çökmemi de ister misin?"

Hızlıca başımı salladım. "Olur."

Sinirlerini haddinden fazla bozmuş olmalıyım ki kendini tutamayıp güldü. "Bir dahaki sefere artık," diyerek bana göz kırpması çok sempatikti.

"Şimdi." Aramızdaki mesafeyi kapatarak hafifçe üzerime eğildi. "Aşağıdakilerin geceyi her anlamda birlikte geçirdiğimizi düşünmelerini sağlamalıyım." Gözleriyle beni işaret etti. "Vücudunun görünen bir yerinde küçük bir iz bırakmalıyız."

Korku içinde ondan uzaklaşarak geriye çekildim. "Beni kesecek misin?" Dehşete kapıldım. "Yine beni dikmekten falan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Onu gerçek anlamda delirtiyormuşum gibi bakışları sertti. "Seni bir daha dikmeyeceğim unut artık şunu!" Yüzündeki her kas seğiriyordu. "Birlikte olduğumuzu düşünmeliler!" Boynundaki nabzı attı. "Bunu sana nasıl anlatabilirim ki. Bak şimdi-" demişti ki, "Siktir etsene!" dedi ve hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. Belimden tutuğu gibi beni göğsüne çekti ve dudaklarını boynuma bastırdı. Nefes dahi alamadım. İkinci kez beni boynumdan öpüyordu. Bunu gerçekten yapmıştı.

Böyle bir şey yapacağına ihtimal dahi vermediğim için kollarının arasında hiç kıpırdamadan duruyordum. Sanırım şoke olmuştum. Onun elleri belimi sıkıca tutarken benim ellerim emanet bir şekilde onun göğsüne yaslıydı. Dudakları boynumda durdukça titremelerim artıyordu. Dudaklarının tenime olan teması en az ilki kadar yoğun ve yakıcıydı. Omurgama ateş gibi kavurucu bir his yayıldığında kalbim tekledi.

Onu itmiyor veya kollarının arasında çıkmak için hiçbir şey yapmıyordum. Bir kez daha Gurur Kalender'den nefret etmenin ne kadar zor olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordum. Dudakları ilkine göre bu sefer daha uzun kaldı boynumda. Önce boynumu öptü fakat daha sonra dudaklarını aralayıp öptüğü yeri hafifçe ısırdı. İliklerime kadar titredim.

Dişlerinin tenimde bıraktığı acıyı almak ister gibi aynı yeri tekrar öpünce artık nefes almıyordum. Başını hafifçe geriye çekerek boynumda bıraktığı ize baktı. Yeşilleri daha önce hiç görmediğim bir koyuluktaydı. Gözlerindeki bu ifadenin ne olduğunu çözemiyorum. Boynuma olan bakışları sanki tekrar ve tekrar öpmek ister gibiydi.

Onun tuhaf bakışlarının aksine ben şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Boyun fetişin falan mı var senin?" diye sordum sakince. Başımı yana doğru eğerek izini bıraktığı boynumu açığa çıkardım. "Bir daha öpmek ister misin?"

Söylediklerim kulağına ulaşınca benden o kadar hızlı ayrıldı ki, hızı müthişti. Az önce ne yaşadı, hiç bilmiyorum ama kendine gelmek için başını iki yana sallayarak silkelendi. Daldığı bir rüyadan uyanmak ister gibi fevriydi hareketleri. Boğazını temizleyip birkaç kez öksürdükten sonra bana kızgınlıkla baktı. Onu sinirlendiren şeyi bilmiyorum ama oldukça kızgın bir şekilde bana bakıyordu. "Kimsenin boynuyla ilgilendiğim yok!"

Son derece sakin bir hareketle başımı salladım. "Peki." Kazağımın geniş yakası omuzuma doğru kaydığı için bunu ona gösterdim. "İkinci kez öpmeyi düşünmüyorsan yakamı düzelteceğim?"

Söylediğim ve yaptığım her şey onu deli ediyormuş gibi öldürmek istercesine bana bakıyordu. "Düzelt seni öpmekle ilgilenmiyorum!"

Onun aksine çok sakindim. Kazağımın yakasını düzeltip meraklı gözlerimi ona diktim. "Neden sinirlisin?"

Bakışlarını benden çekti. "Sinirli değilim." Bana sırtını dönüp odanın içine ilerledi.

"Emin misin?" Peşinden yürümeye başladım. "Bence sinirlisin."

Adımlarını hızlandırdı. "Bir gram bile sinirli değilim!"

Peşinden pıtı pıtı adımlarla yürürken ona yetişmeye çalışıyordum. "Ama sesin çok sert çıkıyor. Sinirli olmadığına emin misin?"

"Değulum da heç sinir yoktur bende!"

Odanın içinde dönüp dururken kıkırdadım. "Sana o kadar inanıyorum ki." Karadeniz ağzıyla konuşması bile ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu.

Peşinde yürürken bir anda bana doğru dönünce az kalsın ona çarpacaktım. İrkilerek elimi hızlanan kalbime bastırdım. "Ödüm koptu."

Sabah sabah onu çıldırtmışım gibi çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Kopartacağum ben şimdi bir yerleruni ama ödün mü olur yoksa kafan mi, işte orasini bilmeyim!"

İki elimi kaldırıp sıkıca başımın üstüne bastırdım. "Hani kafa yoktu?"

"Sus ula, Allah kuran hakki için sus yoksa elumde kalacaksun!"

"Çok mu konuşuyorum ben?" Alınganlık yaparak suratımı astım. "Geveze miyim?"

Bir küfür savurup yumruklarını sıktı. Sinirden şakaklarındaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Çikalum şu odadan yoksa heç iyi şeyler olmayacak!"

Odadan çıkmaktan bahsedince beti benzim attı. "Çıkmayacağım dışarı."

Benimle inatlaşarak, "Çıkacaksun," dedi.

"Çıkmayacağım."

"Çıkacaksun!"

"Görürsün bak çıkmayacağım."

"Görelum bakalum!" Aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapatıp yanıma geldi. Bana kaçma fırsatı vermeden eğilip beni omuzuna atarak doğruldu. Onun sırtından baş aşağı sarkınca, "Bu sayılmaz," dedim sakince. "Kendi rızamla çıkmadığım için çıkmış sayılmam."

Onda sinir namına hiçbir şey bırakmamışım gibi yüksek sesle çıkan gülüşünü duydum. "Sen gerçek anlamda adamı delirtirsin! Sabah sabah ne yaşattın kızım bana!"

Beni sırtına atarak odadan çıkardığında ne bağırıyordum ne de inmek için çırpınıyordum. Her şeye çok hızlı uyum sağlardım. Gözlüğüm gözlerimde düşmesin diye gözlerimdeki gözlüğü tutmak dışında hiçbir şey yapmıyordum. "Boynumu ısırdığın iyi oldu," dedim baş aşağıya sarkarken. "Benim de o izi göstermek istediğim birileri var." Seçil'in görmesini istiyorum.

Beni sırtında taşıyarak merdiveni inerken, "Kimin görmesini istiyorsun?" diye sordu merakla.

"Söylemeyeceğim. Şey... Midem bulandı beni yere indirir misin?"

"Yukarı kaçarsın."

"Elimi tut o zaman. Elimi tutarsan kaçmam."

"Elini tutmayınca kaçacak mısın?"

"Evet."

Bir kez daha yüksek sesle güldü. "Nasıl bir belasın sen?"

"Bela mıyım ben?"

"Hem de en püsküllü olanından."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Kulağa fazla imkânsız geliyor." Sesi düşünceli çıkmıştı.

Beni dikkatli bir şekilde omuzundan indirip ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Saçlarımı, gözlüğümü ve yukarı toplanan kazağımı onun bakışları altında düzelttim. Merdivenin ortasında karşı karşıya dururken ona elimi uzattım. "Tut ki kaçmayayım." Bu konuda kendime hiç güvenmiyordum.

Muzır bakışları ne kadar eğlendiğini gizleyemezken gülerek başını belli belirsiz salladı. "Tutalım bakalım." Ona kıyasla daha küçük olan elimi iri elinin içine alıp avucuna hapsetti. Göğüs kafesimi tekmeleyen kalbimin hızını düşürecek hiçbir yol yoktu. Eli elime değince bile soluğum kesiliyordu. Bunu ondan gizlemek hiç kolay değildi.

Her ne düşünüyorsa dudakları düz bir çizgide buluştu. Yüzündeki mutluluk silinirken canını sıkan bir şeyler olduğunu görebiliyorum. "Sizinkilerin yanında sana karşı sert ve kötü olacağım." Bunu yapmaktan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "Fazla alınmamaya çalış olur mu?"

"Şey gibi mi, rol yapmak?" Anlamaya çalışarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Mahsusçuktan yani?"

"Evet ama onlar gerçek sanmalı?"

Onu onaylayarak başımı salladım. "Peki."

Her şeyi bu kadar hızlı kabul etmemle omuzları gerildi. "Bir ara senin şu huyunla da ilgilenmek gerek." Elimi sıkarak merdivenleri inmem için beni yöneltti. "Sizinkilerin yanında sana olan davranış şeklimin gerçek olmadığını unutma."

Aşağıya inerken bir yandan beni uyarıyor bir yandan da bu konuda bana hiç güvenmediğini bakışlarıyla belli ediyordu. Ona ayak uyduramayacağımdan neredeyse emin gibiydi. "Senden çok şey istemiyorum. Orada ağlama yeter bana."

"Ağlayınca ne oluyor ki?" diye sordum safça.

Küfreder gibi hoşnutsuz bir suratla, "O zaman yalandan da olsa sana kötü davranamıyorum!" dedi sertçe.

"Artık hep ağlayacağım."

"Gebertirim!"

Dördüncü bölümün sonuna geldik. Peki, nasıl buldunuz bölümü?

Gurur'un Farah'a zarar vermediğini bu bölüm ortaya çıktı. Kimler Gurur'un masum olduğuna inanıyordu?

Gurur yapmadıysa sizce kim yaptı? Farah şu an için onu darp edenleri hatırlamıyor fakat hatırlayacağı günler de gelecek elbet. Bu işin altında kim olabilir?

Farah'ın kendini üç yıl boyunca odasına kapatmasını bekliyor muydunuz? Gerçi onda bu potansiyel hep vardı.

Ümit ve Farah, Gurur'dan kurtulmaya çalışırken Gurur'un eve yerleşme şoku. Bunu yapacağını bekliyor muydunuz?

Demet bunu öğrenince sizce neler olur? Kocası ve kızının kalkıştığı işgüzarlığın sonucunda Gurur'un eve taşındığını öğrendiğinde bakalım tepkisi ne olacak?

Peki, Gurur'un çocuk öğretir gibi Farah'ı öğretip sorarlarsa sana kötü davrandım falan demesi hilkfjkgk

Bölümün yarısına kadar hızlı geçişler ve zaman atlaması vardı fakat nihayet kurguda 2024'de gelebildik.

Gurur ve Farah'ın kısa geçmişini dört bölümde okuduk bundan sonra günümüzdeki bölümleri okuyacağız.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.💙

(5) Senin Masalındaki O Canavar

SARKAÇ
MARAL ATMACA
DAZLAKKILIÇINSAHIBESI

Üç yıl önceki olayda Gurur'un bana hiç zarar vermediğini öğrenince hayatım bir anda güzelleşmeye başlamıştı. Dün geceye kadar son üç yılımı bir odada geçirerek kendimi cezalandırdığımın hiç farkında değildim. Babamın düşmanına sempati duymak ve hemen sonra onun tarafından komalık olmak benim suçummuş gibi üç yıl boyunca insan içine çıkmamıştım. Ancak dün gece Gurur ile konuşup gerçekleri öğrenince her şey değişmeye başlamıştı.

Ben yanlış kişiye güvenmemiştim çünkü olanlar bizim suçumuz değildi. Beni mutlu eden tek şey Gurur'un masum çıkmasıydı. Dün geceye kadar onun suçsuz olduğunu bilmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hiç anlamamıştım. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyorum.

Gurur bana ailemin yanında neler yapacağını ve bana nasıl davranacağını anlattıktan sonra birlikte yemek salonuna yürüdük. İçeriden annemin, "Bunu nasıl yaparsın!" diyen kızgın sesini duyunca adımlarım yere çivilendi. "Kızımı hastanelik eden o akıl hastasını nasıl bu eve alırsın!" Kahretsin, annem olanları duymuş olmalı ki eve erken dönmüştü.

İçimden bir ses Seçil'in ona haber uçurduğunu söylüyordu. Gurur ile aynı odada bir gece kalmama bile dayanamadığı için her şeyi anneme yetiştirmişti. Babamın, "Bu olanları bende beklemiyordum, Demet," diyen sesini duyunca içeriden bir şeylerin kırılma sesi geldi. Annem çıldırmış olmalıydı.

İçeri girdiğimde tüm ailemin burada olduğunu gördüm. Annem ayağının tozuyla babamdan hesap sormaya gelmiş olmalı ki henüz üzerindeki paltosunu bile çıkarmamıştı. Ayaklarının önünde kırılan vazonun parçaları varken sinirli gözlerle babama bakıyordu. O kadar kızgın görünüyordu ki öfke saçan siyah gözleri babama kenetlendiği için henüz Gurur ile ikimizi görmemişti. "Ben sana o heriften kurtul dedim ama sen onu eve mi aldın?"

Annemin sinirlendiği anlar babamın en sıkıntılı anlarıdır çünkü annem kafası atınca her şeyi yapabilecek bir kadındı. Babam onun karşısında adeta kıvranarak, "Demet önce beni dinle-" demişti ki annem çantasındaki telefonu çıkardı. "Mahkemede anlat derdini!" Son derece kararlı bir şekilde

çenesini dikleştirdi. "Kızımı da alıp defoluyorum hayatınızdan!" Midem kasıldı. Mahkeme mi?

Annem bir yeri ararken sinirden deliye dönmüş gözlerle babama bakıyordu. Buna rağmen sesinin desibeli oldukça ölçülüydü. "Seni uyardım, Ümit." Güzel yüzünün her zerresi kasılırken yerinde zor duruyordu. "Kirli işlerine kızımı alet etmemen konusunda seni uyardım." Telefonu kulağına yaslayıp babamın gözlerinin içine baktı. "Ümit'ten boşanıyorum avukat," deyince salonun içi buz kesti. "Derhal davayı aç."

Şimdi ikisi de durmuş birbirine bakıyordu. Aralarındaki birkaç adımlık mesafe birbirlerine yakın olmalarını engelleyen tek şeydi. Boşanmayı duyan babamın yüzü bembeyaz olurken sertçe yutkundu. "Demet-"

Annem aynı kararlılıkla ona bakmayı sürdürdü. "Üç talakta düşsün bu nikah, Ümit."

Babam endişe içinde başını iki yana sallayıp ona doğru bir adım attı. "Demet yapma!"

Babamın attığı adıma karşılık annem arkaya çekilerek aralarındaki üç adımlık mesafeyi korudu. "Boş ol!" Sesi buz gibiydi.

Onu kaybetmekten korkan babam gözleriyle adeta anneme yalvarıyordu. "Demet n'olur dur."

Çatık kaşlarla ona bakan annem kendinden taviz vermedi. Soğuk gözlerle babama bakmaya devam ediyordu. "Boş ol!" dedi ikinci kez.

Eli ayağı titreyen babam yerinde sendelediğinde annemi durduramayacağını biliyordu. Üçüncü defa söylerse imam nikahları düşecekti. Konu ben olunca annemin bunu yapacak kadar gözünü karartacağını iyi biliyordu. Suratındaki tüm kan çekilirken acı çekercesine, "Demet bunun dönüşü olmaz," diye fısıldadı azap dolu bir sesle. "Sana yalvarıyorum dur."

Annem omuzlarını dikleştirip babamın gözlerinin içine baktı. Gözlerinin siyahında gördüğüm şey tüm gemilerini yakan bir kadının kopardığı fırtınaydı. Üçüncü kez babama boş ol demek için dudaklarını aralayınca,

"Anne dur!" diye bağırıp ona doğru koştum. "Anne n'olur dur!" Babamdan boşanamazdı. Kahretsin, bu çılgınlıktı!

Yanına gidip hemen koluna yapıştım. Babam adına ona yalvararak kolunu sıkıca tuttum. "Bunu yapmadan önce beni dinle."

Beni gördüğünde bile öfkesinde azalan bir şey olmadı çünkü babamın suçunun ortağıydım. Kolunu sertçe çekerek benden uzaklaştığında bana da ne denli kızgın olduğunu görebiliyorum. Çatık kaşlarla bakıyor, merhametini benden esirgiyordu. "Topla eşyalarını!" Sesi gür ve sertti. "Gidiyoruz bu evden!"

"Anne-"

"O akıl hastasının olduğu bir evde seni bırakmayacağım!" demişti ki gözleri Gurur'u bulunca kan beynine sıçradı. Kapının önünde tüm sakinliğiyle bu olanları izleyen Gurur'u görmek bile annemi deli etmişti. "Piç kurusu!"

Omuzlarındaki paltoyu iterek yere düşürdükten sonra, "Kızımdan uzak dur!" diye bağırıp Gurur'un üzerine yürüdü. "Sen ne cüretle benim kızıma dokunursun! Benim ipeklere sararak büyüttüğüm kızıma ne hakla vurursun!" Gurur'un karşısında durduğunda ona öyle bir tokat attı ki, Gurur'un başı omuzuna doğru düştü. Herkes sustu hem de herkes.

Kahretsin!

Annem korkusuzca Gurur'un karşısında dururken ojeli parmaklarını avucunun içine büküp sıkıyordu. "Seni bir daha kızımın yanında görmeyeceğim!" diye bağırırken her şeyi yapabilecek kadar gözünü karartmıştı.

Annemin Gurur'a attığı tokat büyük bir gerginliğe yol açmıştı çünkü vurduğu kişi Deli Gurur'du. Kadın erkek dinlemeden karşısındaki herkese her şeyi yapabilecek biriydi. Garip olansa Gurur'un annemin ona vurmasına izin vermesiydi. O tokat onun yüzüyle buluşmadan annemin elini havada yakalayacak reflekslere sahipti ancak bunu yapmamıştı. Sanki ben komadayken annemin çektiği acılardan onun da payı varmış gibi annemin ona vurmasına izin vermişti.

Gurur'un sorunu babamlaydı annemle değil. Bu yüzden anneme karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. Yediği tokada rağmen burnundan birkaç kez derin nefesler alarak anneme döndü. Alay ederek kaşlarını yukarı kaldırmasına inanamadım. "Bu kadar mı?" dediği an annemden ikinci kez okkalı bir tokat yedi. "Kızım o benim!" Annem sinirden yerinde duramazken Gurur başını çevirdiği an üçüncü kez ona sert bir tokat attı. "Sahip olduğum tek evlat! Babasıyla bir sorunun varsa onunla halledecektin kızımla değil!"

Üç şiddetli tokattan sonra Gurur'un yanağı kızarınca içim acıdı. Annem tekrar ona vurmadan hemen onların yanına koştum. Düşündüğüm gibi de olmuştu. Annem dördüncü kez ona vurmak için elini kaldırınca araya girip bileğini yakaladım. "Anne n'olur yapma." Çaresizce çırpınarak ona yalvardım. "Vurma Gurur'a."

Gurur'u savunduğum için annem iyice çıldırdı. Sinirden gözü seğirirken inanamayan bakışlarını bana dikti. "Sen ne aptal bir kızsın!" diye bana kızdığında sinir krizleri geçiriyordu. "Senin canına kasteden birini nasıl savunursun!" Şuurunu kaybetmiş bir halde bana da el kaldırınca, daha onun eli yüzüme değmeden Gurur annemin bileğini yakaladı.

Gurur arkamda olduğu için omuzumun üstünden elini uzatarak annemin bileğini yakalamıştı. Başımı çevirince Gurur'un çatık kaşlarıyla karşılaştım. Sert bakışları annemin üzerindeydi. "İşte buna müsaade etmem, Demet Hanım!"

Kolumdan tutarak beni arkasına çekti. Bunu yaparken hâlâ annemin bileğini tutuyor, delici gözlerle ona bakıyordu. "Bana vurmak mı istiyorsun, vur ama bu elin karıma kalkmayacak!" Midem kasıldı. Odadan çıktığımızda ailemin yanında bana kötü davranacağı konusunda kararlıydı fakat işler bir anda değişmişti. Şimdi annemin karşısında duruyor, onun bana vurmasını engelliyordu. Bir dediği diğerini tutmuyordu.

Annemin sinirli yüzünde değişen hiçbir şey olmazken kara gözlerinde şaşkınlığın küçük bir emaresi geçti. Üç kez üst üste ona tokat atmasına rağmen onu durduracak hiçbir şey yapmayan Gurur, konu ben olunca annemi durdurmuştu. Annem bunun sebebini sorgularken elini sertçe çekerek kendini Gurur'un temasından kurtardı. Koluma yapışıp, "Yürü!" diyerek bana kapıyı gösterdi. "Seninle konuşacağız!"

Gurur annemin kolumdaki eline bakarak dişlerini sıktı. Ona engel olmak için bir adım atmıştı ki başımı iki yana salladım. "Lütfen yapma, annem bana zarar vermez." Gurur'u durdurarak kapıya yürüdüm. Annemle arama girmemeliydi.

Gurur bu evde birilerinin canımı yaktığından şüphelendiği için bunu yapan kişinin annem olduğunu düşünmesini istemiyorum. Annem bana asla zarar vermezdi hatta yirmi beş yıllık hayatımda bugün ilk kez bana el kaldırmıştı. Gurur'u savunmasaydım bu kadarını bile yapmazdı.

Annem ile dışarı çıktığımızda babamda peşimizden geldi. Babamın çalışma odasına girdiğimizde annemin ters bakışları babamın üzerindeydi. Her an ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkartıp babamın kafasına fırlatabilirdi. Onu görmeye bile katlanamadığını gizlemiyordu. Babama bakmak sinirlerine iyi gelmediği için hesap soran gözlerini bana dikti. "O herif dün gece sana bir şey yaptı mı?"

"Yapmadı."

Boynumdaki morluğu daha yeni görünce delirdi. Sinirden boğazında garip bir ses çıkartırken yumruklarını sıkarak kapıya yürüdü. "O orospu çocuğunu öldüreceğim!"

Hızlı adımlarla kapıya yürürken çantasından çıkardığı silahı görünce, "Anne!" diye bağırıp hemen yolunu kestim. Dışarı çıkmasına engel olarak kapının önünde duruyordum. "Anne valla düşündüğün gibi değil." Kollarımı iki yana açarak dışarı çıkmasına izin vermedim. "Önce beni dinle sonra ne yapacaksan yap." Gözünü bile kırpmadan Gurur'u vuracak kadar deliydi.

Elindeki silahı sıkıca tutarken çatık kaşlarının altında sabırsızca bana bakıyordu. "Sana dokundu mu?" İhtimali bile burayı kana bulamasına neden olabilirdi. "Yaptı mı böyle bir şeyi!"

"Hayır, yemin ederim ki hayır!" Bunları söylemem Gurur'u kızdıracaktı ama annem ve babamın bilmesi gerekiyordu. "Masal okuyarak beni uyuttuktan sonra kendi de koltukta yattı." Hızlıca başımı salladım. "Sarkaçla uyumam saatleri buluyor bu yüzden beni masalla uyuttu."

Boynumdaki morluğu işaret ettim. "Aramızda bir şeyler geçtiğini düşünmeniz için sabah odadan çıkmadan önce boynumda iz bıraktı."

Gurur bunları onlardan gizlemem gerektiğini söylemişti fakat bu olanlardan sonra bunu yapamam. Annem ve babam gerçekleri bilmeliydi. Gurur'un yanında tehlikede olmadığımı bilmedikçe benim için endişelenmeye son vermezlerdi. En önemlisi Gurur'un hayatı için ailem gerçeği bilmeliydi çünkü annem babam gibi değildi. Kalender'lerle başlayacak bir kan davasını umursamadan Gurur'u vurabilirdi. Böyle anlarda annem babam gibi sağlıklı kararlar vermezdi.

Söylediklerimden sonra babamın yüzünde apaçık bir afallama ifadesi oluştu. "Masal mı okudu sana?" Benden duymayı beklediği son şey bile bu değilmiş gibi şaşkındı. "Ne demek sana masal okudu?"

"Yalan söylemeyi kes, Farah!" Annem sinirinden hiçbir şey kaybetmeden ters gözlerle bana bakıyordu. Kızgın bakışlarından söylediklerime zerre kadar inanmadığını görebiliyorum. "Düşmanının kızına neden masal okusun? Onu korumak zorunda değilsin!" Gözlerini kıstı. "Ondan korktuğun için mi onu savunuyorsun?"

"Anne yemin ederim gerçekleri söylüyorum." Üç yıldır süren suskunluğumu bozarken çok gergindim. "O kulübede sandığınız gibi Gurur bana işkence etmedi." Bugüne kadar bu konuda susmamın en büyük nedeni Gurur'un beni hastanelik ettiğini düşünmemdi. Artık gerçekleri bilmeleri için bir engel yoktu.

Dün gece blöf yapıp Gurur'a bunları yapan sendin dememe rağmen o olmadığını söylemişti. Gerçeği öğrenmek için defalarca o olduğunu söylemiştim fakat hiçbirini kabul etmemişti. Orada olmadığını söylerken gözlerinde en küçük bir yalan yoktu. Bana vurmadığını söylerken ne sesinde ne de gözlerinde yalan bulamadım. Bu konuda bana yalan söylemesi için hiçbir sebebi yoktu. Belki büyük bir hata yapıyordum ama Gurur'a güvenmek istiyorum.

Önce anneme sonra da babama bakıp bakışlarımı kaçırdım. "Bunu bu kadar geç anlattığım için üzgünüm ama bana vuran Gurur değildi." Bana tüm o fenalığı kimin yaptığını hatırlamadığımı onlara söylemedim.

Hatırlamadığımı bilirlerse Gurur'un yaptığını ama hatırlamadığım için ona konduramadığımı düşünürlerdi. Daha fazla Gurur'u yanlış değerlendirmelerini istemiyorum.

"Yanında kaldığım süre boyunca Gurur bana hiç kötü davranmadı." Onları buna inandırmak için göz kontağını bozmadım. "Yemeklerimi bizzat kendisi hazırlardı. Ondan kaçmaya çalışırken kurt kapanına yakalandığım için ayağımı yaralamıştım. Benim için kulübeye doktor getirtip yarama baktırdı." Pantolonumun paçasını yukarı çekerek onlara ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesini gösterdim. "Yaralandığım için yürüyemiyordum bu yüzden Gurur beni her yere kucağında taşırdı."

Duyduklarından sonra annem ve babam göz göze geldiğinde ikisinin de bakışlarında yoğun bir kafa karışıklığı vardı. Gurur'un beni komalık ettiğine çok eminken bunlar duymayı bekledikleri şeyler değildi. Bana inanmadıklarını görebiliyorum. Bir nedenden dolayı yalan söylediğimi düşünüyorlardı. "Gerçeği söylüyorum." Bunca yıl susup onlara yanlış şeyler düşündürttüğüm için bakışlarımda yoğun bir suçluluk duygusu vardı. "Karun benim yerimi nasıl buldu sanıyorsunuz? Onu arayan Gurur'du."

Derin bir nefes aldığımda omuzlarım düştü. "Gurur bir hafta boyunca bebek gibi bana baktı. Kulübedeki son gecemde yine bana masal okuyup uyuttu. Sabah beni uyandırıp gitmesi gerektiğini, artık evime dönebileceğimi söyledi." Gurur'u aklamak için olanları biraz çarpıtarak anlatmaya başladım. Onlara yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama bana inanmaları için biraz yalana ihtiyacım vardı.

"Artık evime dönebileceğimi söyledi." Annemin güzel yüzündeki hayret verici ifade anlattıklarıma inanmadığını gösteriyordu. Babamsa metalik bir suratla suskunluğunu koruyup devam etmemi bekliyordu. Babamın ne düşündüğünü anlamak fazla zordu.

Sırasıyla bakışlarım ikisinin üzerinde gezinirken daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştım. "Gurur'un beni kaçırmasının amacı babamın canını yakmak için benimle evlenmekti. İstediği evlilik olunca beni yanında tutması için bir sebebi kalmadı. Aceleyle çıkması gerektiği için yeğenini arayıp ona yerimi söyledi ve gitti." Onları buna inandırmak için yüzüme içli

bir ifade kondurdum. "Tabii gitmeden önce beni koruması için yanımda beş korumasını bıraktı."

Gurur beni uyandırmadan oradan ayrılmıştı ama bizimkilerin bu kadarını bilmelerine gerek yoktu. Doğru mu yapıyorum, bilmiyorum ama gerçekleri biraz çarpıtarak anlatıyordum. Bana inanmaları için buna mecburdum. "Canımı yakan Gurur değildi," diye fısıldadım. "O değildi."

İkisinin tepkisizliği beni germeye başlamıştı. "Bunca zamandır susmamın nedeni o gün Gurur'un beni bırakıp gitmesiydi. Eğer gitmeseydi o varken birileri kulübeyi basıp bana zarar veremezdi." Keşke o gün beni uyandırsaydı. Eğer beni uyandırsaydı o kulübede tek başıma kalmak yerine ondan beni evime bırakmasını isterdim. O zaman tüm bunları yaşamazdım.

Babamın gözlerinin içine baktığımda bana inanmasına ne denli ihtiyacım olduğunu gizleyemiyordum. "Beni kaçıran Gurur'du, bizzat evime getirip sana teslim eden de o olmalıydı." Gergin nefesimi sesli bir şekilde verdim. "Bunu yapmadığı için ona kızgındım bu yüzden şu zamana kadar gerçekleri size anlatmadım." Gurur'u savunmak için olayları değiştirerek anlattığıma umarım pişman olmazdım.

Annem ve babam doğru mu yoksa yalan mı söylediğimi bir türlü anlayamıyordu. İkisi de ne düşüneceğini ve ne yapacağını bilmez bir halde bana bakıyordu. "Bu anlattıkların hiç mantıklı değil," diyen annemin suratı kireç gibi solmuştu. "Bu söylediklerin seni kaçırmasındaki amaçla uyuşmuyor."

Babam yüzünü sertçe ovuşturarak odanın içinde volta atmaya başladı. "Farah'a iyi davranarak ne planlıyor olabilir?" Bunu bilmemek babamı kızdırıyordu. Parmaklarını aklar düşen saçlarından geçirip kısık bir sesle küfretti. "Ne geçiyor o piçin aklında!"

"Çok belli değil mi?" Annem ona beni gösterdi. "Aptal kızımızın güvenini ve sevgisini kazanmaya niyetli." Aşağıda Gurur'u korumaya çalıştığım için annem bunun öfkesiyle bana bakıyordu. "O kadar aptalsın ki seni kullandığının farkında bile değilsin!"

"Anne-"

"Farah o herhangi bir art niyet taşımadan sana sempati duyacak biri değil!" Çatık kaşlarla beni susturduğunda öfkesinin yanı sıra benim için ne kadar endişelendiğini görebiliyorum. "Leyla'nın katili bizleriz sanıyor." Sözleri tokat gibi yüzüme çarparken beni gerçeklere uyandırmak ister gibi bakıyordu. "Gurur bizden öcünü almadan durmayacak, Farah."

Asılan suratımı görünce nefesini sesli bir şekilde vererek yanıma geldi. "Anlamıyor musun, seni bir kez daha üzmesinden çok korkuyorum." Beni korumak istercesine elimi tuttu. "Sen bizim için çok değerlisin ve Gurur bunu çok iyi biliyor."

Bana olan bakışı korku doluydu. "Babandan alacağı en büyük intikam seni her anlamda parçalamaktan geçiyor." Boştaki elini kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdı. "Bu yüzden sana iyi davranarak kalbini çalmaya çalışıyor olabilir." Acı içinde yutkundum. Annem haklı olabilir mi?

Aptallığım karşısında annem üzgünce bana bakarken dudaklarını büzdü. "Ah, Farah o kadar toysun ki erkekler konusunda hiçbir şey bilmiyorsun." Elini kaldırıp narin parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Sana olan iyi tutumuna aldanıp ona güvenme. Ne amaçla geri döndüğünü bilmiyoruz." Bu sözleri bir başkasında duysaydım belki bu kadar üzülmezdim ama bunları söyleyen annemdi ve annem çok az yanılırdı.

Beni Gurur'dan korumak için bulduğu tek çözümde ısrarcı olarak, "Gidelim bu evden," dedi kararlı bir sesle. Babamın hızla ona dönen bakışlarını umursamadan yanağımı okşadı. "Baban ve onun belalı düşmanlarının sana ulaşamayacağı bir yere gidelim."

Annemin gitmekte ısrarcı olduğunu gören babamın çenesinde birkaç kas seğirdi. "Nereye giderseniz gidin tüm bu sorunlar peşinizden gelir. Bunları bilmiyormuş gibi konuşma!" Annemi kararından döndürmek ister gibi bakışları sertti. "Güvende olacağınız tek yer benim yanım!"

"Senin yanın mı?" Annem gözlerini belerttiğinde hayretler içinde kalarak babama döndü. "Kızım iki kez kaçırılırken senin yanında olmak onu korumadı!"

"Onu düşünen bir tek senmişsin gibi davranmayı bırak, o benim de kızım!"

"O zaman bir baba gibi davran ve kızını koru!"

"İkinizde şuna bir son verin lütfen." Birbirlerine seslerini yükselttiklerinde ne denli korktuğumu gizlemeden, "Bağırmayın," diye fısıldadım. "Şu an için yapacağımız hiçbir şey yok."

Benim yüzümden babamla sorun yaşamasını istemediğim için bakışlarımı anneme çıkardım. "Babamı anlamaya hiç çalışmıyorsun. Gurur'un bu evde kalmasına izin vermekten başka çaresi yoktu." Olaylara babamın açısından bakmıyordu.

Ona babamı savunduğum için hiddetlenerek tam bana kızacaktı ki, "Anne yaptık bir hata ama bunun için babamdan boşanamazsın," dedim üzgünce. Boşanmakta nerden çıkmıştı.

"Gurur'u sandığın gibi evden göndermek kolay değil. Dün gece tüm bölge liderlerinin gözleri önünde bu evde karısıyla kalacağını, buna izin verilmezse beni alıp gideceğini söyledi. O bunları söylerken yeğeni Karun'da oradaydı. Liderlerin hepsi karısını almaya hakkı olduğunu gösteren mırıltılar çıkardı." Babamın neden böyle bir şeye izin verdiğini doğru şekilde anlamasını istiyorum.

Dünden beri yaşadığım stresin ağırlığıyla omuzlarım düştü. "Gurur bu evdeyken ilk hamle ondan gelmedikçe ona bir şey yaparsak Karun'a saldırı hakkı doğar. Diğer tüm liderlerin desteğini de arkasına alıp Tozlu'lara saldırır. Ailemizdeki kayıpların sorumlusu olmak istemiyorum." Dolan gözlerle anneme yalvararak baktım. "Bunu kaldıramam."

Gözlerime akın eden yaşlara kıyamadığı için elimi tutarak sıktı. "Bu olanlar senin suçun değil." Beni buna ikna etmek istercesine başını iki yana salladı. "Olacaklar da senin suçun olmaz."

"Biliyorum ama bu suçlu hissetmeme engel olmaz." Ondan merhamet dilenerek, "Lütfen," diye fısıldadım. "İşleri babam ve benim için daha da zorlaştırma. Gurur kendi istemediği sürece onu bu evde gönderemeyiz. Seninle evden ayrılmama izin vermeyecektir. Gitmeye yeltendiğimde beni alıp götürmeye kalkışabilir. Bu olduğunda silahlar patlar. Babam ona engel olduğu an silahlar patlar ve Karun yine devreye girer." Gurur'un arkasında

Karun Kalender gibi güçlü bir isim vardı. Amcasını korumak için gözünü bile kırpmadan herkesi dünya üzerinde silebilirdi.

Kalender'lerle kıyaslandığımızda bizler zayıf olan taraftık.

Karun'un çevirdiği dolaplar olmasaydı babam şimdiye çoktan Gurur'dan kurtulmuştu. Fakat Karun uzlaşmacı biri gibi görünerek her defasında amcasını kurtaracak bir yol bulmuştu. Henüz üç yıllık lider olmasına rağmen o masada büyük bir yer edinmişti. Hamlelerini zekice yapıyor, güçlü müttefikler ediniyordu. Karun, amcası ve kardeşlerini korumak için her şeyi yapabilecek biriydi.

Gurur bu evde zarar gördüğü an tüm gazabıyla Tozlu'ların üzerine çökeceğini biliyorum. Karun'un öfkesini üzerimize çekmek hiç akıllıca olmazdı. Üstelik Karun'un Duha Tunus gibi güçlü bir müttefiki vardı. O ikisi kedi köpek gibi sürekli birbirleriyle didişseler de yardıma ihtiyaçları olduklarında birbirlerinde desteklerini esirgemezlerdi.

Asıl endişe verici olansa Gurur'du çünkü Karun'dan daha tehlikeli biriydi. Şu zamana kadar canını yakmadığı tek bir kişi bile bırakmamıştı ama hâlâ yaşıyordu çünkü ona kurulan tüm tuzaklardan ustaca sıyrılıyordu. Kurtulmakla kalmıyor hemen sonra dönüp saldırıyı yapanların canına okuyordu. Gurur'un intikam anlayışı korkunç derecede feci olduğu için birileri ona bulaşmadan önce iki kez düşünüyordu. Korumalarla gezmeyi sevmiyordu ama tek gezdiğinde bile onu öldürmek kolay değildi.

Annem tüm bunları göz önünde bulundurunca babamın başka çaresi olmadığını anladı. Tozlu soyadını taşıyan herkesi korumak için Gurur'un bu evde kalmasına izin vermekten başka çaresi olmadığını artık anlıyordu. Aynı şekilde beni bu evden çıkartıp Gurur'dan kaçırmanın da hiç kolay olmadığını biliyordu. Anladıkları canını sıkan her şeydi. Ne yapacağını, beni bu belanın ortasında nasıl çıkartacağını bilmiyordu.

Seçil'in güçlü çığlığıyla üçümüz göz göze geldik. Kahretsin, kötü bir şeyler yaşanıyordu! Koşarak babamın çalışma odasından çıktığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Hızlıca merdiveni inip seslerin geldiği yemek salonuna girdiğimizde gördüklerimize inanamadık. Üçümüzde kapının önünde donup kalmıştık. Olamaz.

Gurur burada taş üstünde taş bırakmıyordu. Yemek salonunu öyle bir dağıtmıştı ki her yer her yerdeydi. Koca masa ters döndüğü için masanın üzerindeki tüm yemekler yere saçılmıştı. Nesibe yengeyi o yoğun kilosuna rağmen hiç zorlanmadan fırlatmış gibi zavallı kadın ne hale gelmişti. Yengem ters dönen masanın ayakları arasında yüzüne tutarak acıyla sayıklıyordu. Yengemin yüzünde parmak izleri vardı. Midem kasıldı. Gurur ona vurmuş muydu?

Hızla Seçil'e baktığımda Yonca yengeyle birlikte kolonun arkasına saklanıp durmaksızın bağırdıklarını gördüm. İkisi de dehşete kapılmış gibi çığlık atıp duruyordu. Gözlerim Kerim amcamı bulunca aklımı kaçıracağımı düşündüm. Amcamın kafasında kanlar akarken köşeye sinmiş, bulduğu bir sandalyeyi kendine siper etmişti. Bir aslan terbiyecisi gibi sandalyeyi sıkıca tutarak kendini korumaya çalışıyordu. Amcamın kafasını kıran Gurur muydu?

Caner abimse yerde acılar içinde sayıklayarak karnına tutuyordu. Ağzında ve burnunda durmaksızın kan gelirken yüzü acıdan kaskatıydı. Gücünü toplayıp ayağa kalkmak için direniyor lakin gereken gücü kendinden bulamıyordu. Gurur onu çok pis benzetmiş olmalı çünkü abim feci görünüyordu.

Ve Gurur... Evdekileri benzettiği yetmezmiş gibi buranın altını üstüne getirmekle meşguldü. Kalbim korkuyla doldu. Ona bakınca bile vahşeti damarlarımda hissediyordum. Gerçek anlamda korkunç görünüyordu. Şuurunu tamamen yitirmiş gibi sinirden haykırarak gümüşlüğü yere devirdiğinde içindeki tüm kristal kadehler parçalandı. Gurur durmuyor, etrafındaki her şeyi kırıp dökerek saldıracak yer arıyordu.

Korkunçtu.

Hızlı hızlı nefesler alırken şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Vücut ısısı bir anda artmış gibi alnında pul pul ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Soluğum kesildi. Sanki artık burada değildi. Ben yukarıdayken burada ne oldu, bilmiyorum ama bir şeyler onu tetiklemişti. Baktığım adam Gurur değil gibiydi.

Omuzları inip kalkarken nefes aldıkça göğüs kafesi balon gibi şişiyordu. Kızgın boğalar gibi burnundan nefes alıp verdikçe etrafına verdiği zararın şiddeti artıyordu. Sandalyeyi cama fırlattığında tuzla buz olan camla Seçil ve Yonca yenge bir kez daha bağırdı. Saklandıkları kolunun arkasından çıkmaya bile korkuyorlardı. Gurur'un içinde bir canavar çıkmış gibi hayvan gücüyle burayı yıkıyordu.

Boğazında hırıltılı nefesler çıkartarak çatacak yer ararken bakışlarındaki vahşi ifade insanın yüreğine korku salıyordu. Çıkardıkları çığlık seslerinden gözleri Seçil ve Yonca yengeyi bulunca sertçe yutkundum. Gözlerinin ardında hayvansı ve tehlikeli bir parıltı geçti. Avına kilitlenen bir yırtıcı gibi Seçil ve Yonca yengenin üzerine yürüyünce babam hemen silahını çıkardı.

Bu olanları gören babam çatık kaşlarla silahını Gurur'a doğrultunca, "Baba dur!" deyip çevik bir hareketle ondan silahı aldım. "Kendinde değil bunu yapamazsın." Ona zarar veremezdi.

Babam tam bana kızacaktı ki buna izin vermedim. Silahı sıkıca kavrayıp tavandaki avizeye doğru kaldırdım. Üst üste birkaç kez avizenin zincirlerine ateş ederek onu yere düşürdüm. Koca avize Gurur'un birkaç adım arkasına gürültüyle düştü. Arkasında gelen gürültüyle Gurur hemen arkaya dönmüştü. Arkasını dönünce Seçil ve Yonca yenge saklandıkları yerden çıkıp koşarak yanımıza geldiler. Tam zamanında Gurur'un dikkatini dağıtmıştım.

Şanslıydım ki silah kullanmayı biliyordum ve kahretsin ki artık herkes bunu biliyordu çünkü annem ve babamın tuhaf bakışları üzerimdeydi. Avizenin üç zincirine üç el ateş etmiştim ve biri bile ıskalamamıştı. Annem ve babam için bunu görmek Gurur'un yaptığı yıkımdan daha şoke ediciydi.

Babam silahı elimden çekip aldığında bana sormak istediği çok şey olduğunu görebiliyorum ama bunu sonraya sakladı. Şu an için daha büyük bir sorunumuz vardı.

Gurur şu anda ne yaptığını veya kimlere zarar verdiğini bilmez bir halde başını ellerinin arasına alıp bağırdı. Yüzü acıyla kasılırken boynundaki damarlar patlayacakmış gibi şişmeye başlamıştı. Yaşadığı şeye direnerek silahını çıkartıp kendinden en uzak köşeye fırlattı. O silahla yapacağı

katliama engel olmak istercesine silahı kendinden uzaklaştırmıştı. Direniyor, geri dönmeye çalışıyordu ancak geçmişi buna izin vermiyordu.

Kaşlarını çatıp dişlerini sıkarak, "Sus lan artık, sus, sus, sus!" diye haykırıp salondaki her şeyi kırıp devirmeye devam etti. Bir canavar gibi saldıracak bir şeyler arayıp önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Onu izlerken korkudan kalbim durabilirdi. Kriz geçirirken böylesine bir canavara dönüştüğünü bilmiyordum. Parmak boğumları ve beyaz gömleği kan içinde kalmıştı. Bu kanların hiçbiri ona ait değildi.

Gurur kafasının içinde nasıl bir şey yaşıyorsa durmuyordu. Çılgına dönmüş bir halde öfkeyle bağırıyor, bir şeyleri duvara fırlatıyor veya yere savurarak parçalıyordu. Gerçek anlamda aklı onu terk etmiş gibiydi. Eminim kendine gelince bunları yaptığını bile hatırlamayacaktı. Ben korkudan ağlayarak Gurur'u izlerken annem bir enkaza dönen salona dudaklarını büzerek bakıyordu. "Tüm bu şeylerin parasını o deli ödeyecek."

Şaşkınlıktan level atlayarak ona döndüm. "Anne Allah aşkına tek derdimiz bu mu?"

Tüm bunların suçlusu benmişim gibi sert bakışlarını bana dikti. "Bu deliyi evimize getiren ben değilim!" Artık bunu bize hiç unutturmazdı.

Ortalık öyle bir dağılmıştı ki Gurur tüm bu dağınıklığın tam ortasında duruyordu. Üstü başı darmadağın, elinde kan akıyordu. Tüm bu hengamenin içinde elini kesmişti. Geçirdiği kriz şuurunu yitirmesine neden olduğu için kendinde değildi. Aralık ayı onun için gerçekten de zor geçiyormuş. Hızlı hızlı nefes aldıkça omuzları aşağı yukarı hareket ediyor, dişlerini sıktıkça yüzündeki her kas seğiriyordu. Aklımı kaçırabilirdim hiç iyi değildi.

Tam olarak ne hatırlıyor veya kafasının içinde kimlerin sesini duyuyor, bilmiyorum ama atakları sürdükçe, "Gelme!" diye bağırıp etrafına saldırıyordu.

Bir köşede saklanan Kerim amcam celallenerek kendine siper ettiği sandalyeyi daha sıkı tuttu. "Bu akıl hastasını evde istemiyorum!" diye

bağırdı. "Gönderin şunu gitsin!" Bu evde gitmesi gereken tek kişi Gurur değildi. Önce o ailesini toplayıp gitmeliydi.

Caner güç bela yerden kalkıp ağzındaki kanı tükürdü. Yüzü gözü kan içinde kalmış, kaşı patlamıştı. Ağzından süzülen kanlar çenesine doğru akıyordu. Caner'in kızgın bakışları Gurur'a kilitlenmişti. "Bu piçe tahammül ettiğimiz yeter!" Silahını çıkartıp Gurur'a doğrulttu. "Bugün bu iş bitecek!" Midem kasıldı. Gurur'un en savunmasız anını yakaladığı için ondan kurtulmayı düşünüyordu. Başka şartlarda bunu yapacak cesareti yoktu.

Etrafımdaki dağınıklığa bakınca Gurur'un yerdeki silahını gördüm. Annemin güvenli kanatları altında çıkıp hemen öne atıldım. Annem arkamdan bağırırken koşarak ondan uzaklaştım. Yerdeki silahı aldığımda evdekilerden küçük çaplı bir hayret nidası yükselmişti. Koşarak Gurur'un önüne geçip Caner'in tam karşısında durdum. Silahın emniyetini açarak Caner'e doğrulttuğumda tek düşündüğüm Gurur'u korumaktı.

Babam ve annemin olduğu yöne bakmıyorum ama ikisinin de şoke olduğunu tahmin etmek zor değildi. Gurur'u arkama almış bir vaziyette abimin tam karşısında durmuştum. Gurur'un en savunmasız anında ondan kurtulmaya yeltenecek kadar karaktersizdi. Eğer Gurur bir kriz geçirmeseydi Caner'de ona yaklaşacak yürek yoktu.

Namluyu Caner'in kalbine doğrulttuğumda kaskatı kesilmişti. Babamın, "Farah!" diyen sert sesini duydum ama ona bakmadım. Gurur'un önünde dururken kimseyi ona yaklaştırmamaya kararlıydım.

Caner ile birbirimize silah doğrulturken içimde zerre kadar korku yoktu. Bana yaptıklarının öfkesini yıllardır içimde taşırken en az onun kadar sertti bakışlarım. Babamın bizi izlediğini iyi bildiği için silahını indirmedi ama kendisini iyi göstermeye çalışarak beni uyardı. "Farah indir o silahı!"

Parmağım tetiğe gitti. "İndirtsene?"

O kadar soğuk kanlıydım ki onlardan çok ben kendime hayret ediyordum. Gurur'u koruma içgüdüsü içimde bambaşka bir kadın çıkartmıştı. Buz gibi gözlerle abime bakıp, "Geri bas, Caner!" dedim sert bir sesle. "Kimse beni geçmeden kocama ulaşamaz!"

"İkinizde indirin şu silahları!" Babamın sesi bu sefer daha öfke doluydu. "Çocuklarımın geldiği şu hale bak! Kardeş kardeşe silah çekmez!" Kardeşin kardeşe neler ettiğini ah bir bilse...

Babamın sözünü çiğneyemeyeceğimiz için ikimizde aynı anda silahlarımızı indirmiştik. Arkamdan Gurur'un, "Gelme, gelme, gelme!" diyen sesini duyunca hemen ona döndüm. Gördüklerimle kaskatı kesildim. Yarattığı enkazın tam ortasında dururken başını eğmiş, yumruklarını başının iki yanına geçirerek, "Gelme, abi gelme!" diye bağırıyordu. İçim acıyla doldu. Abi mi? O ana kadar ikimizin de abiden yana yaralı olduğumuzu hiç fark etmemiştim. Ortak bir yaramız vardı.

Yumruklarının şiddetiyle kendine zarar verdiği için silahı yere atarak ona doğru koştum. Annem korkuyla, "Farah!" diye bağırdı. "Krizin eşiğindeyken yaklaşma ona!" Annem benim için endişelenip Gurur'un bana zarar vermesinden korkuyordu ama onu dinlemedim. Gurur iyi değildi.

Kendi güvenli alanımdan çıkıp onun tehlikeli alanına girdim. Yerdeki kırık dökük eşyaların içinden geçip Gurur'un tam karşısında durdum. Burada olduğumu gördüğünü bile sanmıyorum. Histeri kriziyle zangır zangır titrerken kafasının içindeki dünyada kaybolmuştu.

Boynundaki damarlar şişerek belirginleşirken cayır cayır yanıyormuş gibi, "Abi dur!" diye bağırınca gözlerim doldu. Kafasına geçirmek için yumruklarını bir kez daha kaldırınca öne atılıp bileklerini sımsıkı tuttum.

O bu haldeyken ona bu kadar yaklaşmam benim için fazla riskliydi. Bana vurarak salonun ortasına savurabilirdi. Diğerlerine yaptığı şeyi bana da yapabilirdi. Kriz esnasında her şeyi yapabilirdi çünkü böyle anlarda oto kontrolünü kaybediyor, ne yaptığını bilmiyordu. Çok kötü bir haldeydi, öyle ki ayakta bile zor duruyordu.

İnce parmaklarım onun kalın bileklerini sararken ona bu kadar çok yaklaştığım için kokum burnuna ulaştı. Yaşadığı kaosun içinde bile adım mırıltıyla dudaklarından döküldü. "Farah..."

Titremeleri devam ederken başını eğdiği yerden yavaşça kaldırdı. Göz göze gelince beni iterek bileklerini benden kurtarmak için hiçbir şey yapmadı.

"Buradayım," diye fısıldadım yumuşak bir sesle. Islak gözlerle ona bakarken yavaş ve dikkatli bir hareketle kafasının yanındaki ellerini aşağıya çektim. "Buradayım, Gurur."

İçine sıkıştığı korkunç dünyadan çıkıp bana gelmesini arzulayarak bileklerini daha sıkı tuttum. "Yalnız değilsin buradayım." Delici bakan gözleri gözlerimden süzülen bir damla yaşı takip etti. "Dışarı çıkacaktık." Onu biraz neşelendirmek için yalandan suratımı astım. "Beni bir yere götüreceğini söylemiştin ama sözünü tutmamak için ortalığın içinden geçtin." Gerçek anlamda her şeyin içinden geçmişti.

Hızlı hızlı nefesler alırken bakışları sık sık değişiyordu. Gözlerinin yeşiline çöreklenen acımasızlığı geri ittikçe onu bir katliama zorlayan o his aynı hızla gözlerindeki yerini alıyordu. Kontrolünü sağlayıp bana zarar vermemek için kendini ne denli zorladığını görebiliyorum. Çenesi kasıldığında sıktığı dişlerinin arasından, "Git buradan!" demeyi başardı. Gözü seğirdiğinde başı sık sık omuzuna doğru kasılıyordu. "Hemen uzaklaş benden!"

"Gitmem." İnatçı bir tutumla bileklerini sımsıkı tuttum. "Bana bak, Gurur." Yumuşacık bir sesle konuşup ellerimden birini çektim. "Sadece bana bak." Elimi uzatıp parmak uçlarımla yüzüne dokunduğumda irkildi. "Sadece bana bak ve benim sesime odaklan." Kafasının içinde konuşan tüm o sesleri susturmak ister gibi avucumu yanağına bastırdım.

Avuç içimde hissettiğim ısıyla burnumun direği sızladı. Yanıyordu. Ateşi fırlamış gibi teni çok sıcaktı. "Buradayım, seninleyim sadece bana odaklan." Aralığın illet sancısında onu korumalıyım. Teselliyi uyuşturucunun kollarında bulmasını istemiyorum.

Avucumu yanağından çenesine sürterek ona dokunmaya başladığımda karanlık bir ormanı andıran yeşilleri yavaş yavaş normale dönmeye başlamıştı. İçim umutla doldu. İşe yarıyordu. Ona iyi geliyor olmalıyım ki sakinleşmenin bir yolunu bulmayı başarmıştı. "Boş ver bu evdeki kahvaltıyı." Saçma sapan şeyler söyleyerek aklını ona acı veren şeylerden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Odamızda kahvaltımızı yapalım mı?"

Aklı başına gelmeye başlamış olmalı ki bakışları eskiye dönerken gözlerindeki o muzır ifade geri döndü. "Yine beni çalıştıracaksın öyle mi?" Şu anda herkesin bizi izlediğini fark edecek durumda değildi.

Onu sakinleştirmek için elimi yanağından gezdirirken kıkırdadım. "Karını aç mı bırakacaksın?"

Kendini dokunuşuma bırakınca sert yüz hatları gevşemeye başladı. "Kendimize karı mı aldık yoksa efendi mi, hiç belli değil." Sitem ettiğinde yanağını avucuma yaslamamak için kendini zor tuttuğunu düşünmeye başladım çünkü bunu yapmayı isteyecek kadar mayışmıştı. Güçlü bir krizden sonra halsizleşmişti. Buna rağmen benimle uğraşmayı bırakmayıp, "Yemeğini kendin yapacaksın," dedi huysuzlanarak.

Bileğindeki elimi eline kaydırırken ona gülümsedim. "Kulübedeyken yemeklerimi sen yapardın ama?" Gurur bana odaklandığı için bu sözleri ne amaçla söylediğimi anlayacak durumda değildi. "Her gün bana yemek yapıp beni odama kucağında taşıyan kimdi?" Herkesin bizi dinlediğini iyi biliyorum.

Gurur'a takılırken annem ve babamın bu sözlerimi duyduğunu biliyorum. Gurur hakkında yanıldıklarını onlara göstermek istiyordum ama en önemlisi Seçil tüm bunları bilsin istiyorum. Parmaklarımı Gurur'un parmakları arasından geçip ellerimizi birbirine kenetlediğimde kaskatı kesildi. Gözlerinin içine bakarak, "Kocamsan beni beslemek, korumak ve benimle ilgilenmek zorundasın," dedim en tatlı sesimle. "Yoksa karın için bunları yapamaz mısın?"

Etrafımızdaki insanların buradaki varlığını unuttuğu için kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Çok şey istiyorsun, Farah Tozlu."

"Artık bir Kalender."

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Haklısın." Sinirleri gevşerken başını eğip yüzlerimizi birbirine yakınlaştırdı. Gözlerimin içine bakarak, "Artık bir Kalender," diye fısıldadı şükreder gibi.

Kalbim tekledi.

Yeni yeni kendine geldiği için etrafına baktı. Gördüğü tüm bu dağınıkla nefesini sertçe verdi. Her krizden sonra böyle bir manzarayla karşılaşıyormuş gibi gördüklerine yabancı değildi. Caner'in kan revan haline hissiz gözlerle baktı, elinde tuttuğu silaha da alaycı bir ifadeyle. Kerim amcama olan bakışları bile fazla boştu. Nesibe yengenin yanağındaki tokat izini görünce buz kesti.

Ailenin kadınlarına da vurduğunu görmek soluğunu kesmişti. Hemen bana dönüp baştan ayağa beni süzmeye başladı. Gözleri aceleyle beni tararken yeşillerinde yoğun bir endişe vardı. "Seni de incittim mi?" Sertçe yutkundum. Kriz esnasında yaptıklarını gerçekten hatırlamıyordu.

Başımı iki yana sallayarak onu yatıştırmaya çalıştım. "Bana hiçbir şey yapmadın." Bunu duyunca gözle görülür bir şekilde rahatladı. Ona yaklaşan ve karşısına çıkan herkesi bir yere savurmuştu. Ancak ben büyük bir risk almıştım. Ona yaklaşıp dokunduğumda kokumdan beni tanımış, kontrolünü kazanmak için kendini zorlayarak beni kendi öfkesinden korumuştu.

Ortalık daha fazla kızışmadan yalvaran bakışlarımı Gurur'a çıkardım. "Odamıza çıkalım lütfen." Tekrar bir delilik yapmadan onu buradan götürmek istiyorum. Ne denli endişelendiğimi görünce burnundan nefesini vererek başını salladı.

Etrafına bakıp yerdeki silahına doğru yürüdü. Onun için az önce o silahı aldığımı bilmeden silahı beline taktı. Evdeki herkesin çatık bakışları eşliğinde bana kapıyı işaret etti. Ona doğru bir adım atmıştım ki ayağım yerdeki kırık tabaklardan birine takıldı. "Kıpırdama." Beni uyarıp iki adımla yanıma geldi. Bu dağınıklığın içinde geçerken kendimi yaralamamı istemediği için eğilip beni kucağına aldı. Nefesim kesildi. Herkesin gözleri önünde bunu yaptı.

Bir anda kendimi onun kor gibi yanan göğsünde bulunca vücut sıcaklığı bana nüksetti. Herkesin içinde beni kucağına aldığı için derimin altı ısınmaya başlamıştı. Çok sıcaktı, cehennem ateşlerinde yanıyormuş gibi sımsıcaktı. Alnından süzülen terler ısıyı doruklarda hissettiğinin kanıtıydı. Tüm ailemin gözleri önünde beni kucağına alıp yarattığı enkazın içinde geçti.

Kalbinin çok hızlı attığını duyabiliyorum. Nefes alışları fazla düzensizdi ve haddinden fazla terliyordu. Bilinci yerine gelmiş olabilir ama geçirdiği krizin sarsıcı etkisi henüz vücudunu terk etmemişti. Farkında mı, bilmiyorum ama vücudu histeri bir krizle titriyordu.

Çatı katındaki odamıza çıkınca dikkatli bir şekilde beni kucağından indirdi. Bir şey arar gibi etrafına bakıyordu. Sandalyeye astığı ceketini görünce adımlarını hızlandırdı. Ceketini alıp sabırsız adımlarla banyoya yürürken bana hiç bakmadı ancak, "Soğuk bir duş almalıyım," dedi hızlıca. "Beni rahatsız etme." Soğuk su belki onu kendine getirir diye buna karşı çıkmadım.

Yirmi dakika boyunca banyonun kapısının önünde dönüp durdum. Yıkandığı için içeriye girmeye cesaretim yoktu ama nasıl olduğunu merak ediyorum. İçeriden suyun sesi kesilmediğine göre hâlâ duştaydı. Yıkanmaya karar vermesi iyi bir şeydi çünkü vücut ısısını başka türlü düşüremezdi. Suyun sesi kesilince hemen kapıdan uzaklaştım.

Tam o an aklıma gelen küçük bir detayla kaskatı kesildim. "Ceket?" diye mırıldanırken bunu daha yeni fark etmiştim. Banyoya girerken yanına ceketini almıştı. İnsan yıkanacağı zaman yanına ceketini almazdı. Ceketini neden almıştı?

Midem kasıldı.

Uyuşturucu.

Soluğum kesildiğinde banyo kapısıyla bakışıyordum. Aralığın ilk günlerindeyiz yani Gurur'un uyuşturucuya başlayacağı günlere girmiştik. Belki çoktan başlamıştı belki de her ihtimale karşı yanında taşıyordu ve bugün geçirdiği krizden sonra başlamaya karar vermişti. Yeni bir kriz tekrarlanmasın diye şimdi uyuşturucuyu hayatına geri alacaktı. O illeti bir ay boyunca kullanıyordu ama bırakması aylarını alıyordu. Bırakma süreci başlamaktan daha zor ve sancılıydı.

Kendini tam o illetten kurtarıyordu ki, bir de bakıyordu tekrar aralık gelmiş. Sonra yine başlıyor ve yine tüm yıl bırakmaya çalışıyordu. Bu yorucu döngüden hiç kurtulamıyordu. Leyla'yla birlikteyken bunu yıllarca yapmış

olabilir ama benimleyken bunu yapmasını istemiyorum. Leyla'nın buna göz yumduğunu tahmin etmek zor değildi. Eğer öyle olmasaydı Gurur hâlâ çareyi uyuşturucuda arıyor olmazdı.

Leyla'ya da kızamam çünkü uyuşturucu Gurur'u sakinleştirip sinilerini yatıştırdığı için Leyla buna göz yummuş olabilir. Böylelikle Gurur bir ay boyunca ona sorun çıkarmıyordu. Ancak aralık bitince Gurur için asıl katlanılmaz aylar başlıyordu. Vücudu yoksunluk krizine her girdiğinde tekrar başlamamak için ağır bir süreçten geçiyordu. Leyla onun çektiği tüm bu yoksunluk krizlerini umursamadan Gurur'un uyuşturucu kullanmasına nasıl izin veriyordu?

Yoksa bırakması için çok mücadele etti mi? İşte bunu bilmiyorum. Hiçbir kadın sevdiği adamın uyuşturucunun kollarında çırpınmasına izin vermezdi. Leyla'nın da buna müsaade etmediğini, elinden geldiğince Gurur'a engel olmaya çalıştığını düşünüyorum. Bunun için çok savaştığını düşünmek istiyorum çünkü diğer türlüsü bencillikten başka bir şey değildi.

Kontrolüm dışı hızlı adımlarla yürüyüp banyoya girdim. Göreceklerime kendimi az çok hazırlamıştım ama gördüklerim tahmin ettiğimden daha çok sarstı beni. Gurur duş almak konusunda yalan söylememişti. Gerçekten yıkanmıştı çünkü ıslaktı ve beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Ancak diğer şeyler beni korkutan bir görüntüydü. Yanılmamıştım uyuşturucu kullanmak üzereydi.

Sırtını banyonun soğuk duvarına yaslamış, ayaklarını uzatarak oturuyordu. Yanında gümüş renginde metal bir kutu vardı ve kutunun kapağı açıktı. Kutunun içinde dört adet küçük şişe vardı. Şişenin içindeki sıvının ne olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Kauçuk lastikle kolunu sıkıca bağlamıştı. Boğazım düğümlendi. Damar yolundan alacaktı. Şırınganın içine çektiği zehri yukarı kaldırıp şırıngadaki hava boşluğunu çıkartırken bana bakmadı fakat sert bir sesle, "Çık dışarı!" dedi.

Emir kipi taşıyan sert sesiyle vücudum otomatik olarak ona itaat etti. Refleksle bir adım arkaya attığımda kendimi zorlayarak elimi yanımdaki duvara bastırdım. Emrine itaat etmemek için direndim. Dışarı çıkmak

istemiyorum ama çıkmamı emredince beynimdeki tüm mekanizma alarma geçmişti ve çıkmam için gereken komutu bana vermişti. Bana söyleneni yapıp itaat ederek dışarı çıkmalıydım.

"İtaat et yoksa Şeytan'ın tasmasını açarım."

Ağlamamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Şimdi olmazdı, burada olmazdı. Korku evinde yaşadıklarımı zihnimin tozlu raflarına saklamaya çalışarak kulağımdaki sese direndim. Gurur şırıngayı kolundaki damara yaklaştırınca beynimin beni zorladığı sisteme karşı gelip ona doğru koştum. Buna izin vermeyeceğim!

Yanına yaklaştığım gibi elindeki şırıngayı çekip aldım. Şırıngayı yere atıp üzerine sertçe basarak kırdım. Daha Gurur beni durdurmadan yerdeki kutuyu alıp içindeki şişeleri sırasıyla duvara fırlatmaya başladım. Duvara çarpan her şişe kırılıp içindeki zehir etrafa saçılıyordu. Gurur oturduğu yerden bir hışımla ayağa kalktığında suratı kaskatıydı. "Ne halt ediyorsun sen!" Gür bir sesle bana bağırıp üzerime yürüdü. "Yürek mi yedin kızım sen!"

Kan beynine sıçramış gibi bakışları sertti. Arzuladığı şeyi ondan aldığım için kontrolsüz bir öfkeyle üzerime yürüyordu. Sırtım banyonun soğuk duvarına çarpana kadar buna bir son vermedi. Gözü dönmüş bir şekilde, "Canına mı susadın!" diye kükreyip yumruğunu kafamın yanındaki duvara geçirince ağlamaya başladım. Bana vurmasın diye kollarımı kaldırıp yüzü siper ettiğimin farkında değildim. Artık birileri bana vurmasın.

Kollarımı çapraz bir şekilde yüzümün önünde tutup başımı eğerek kendimi ondan sakındım. Ondan o kadar çok korkuyordum ki bana vuracağına neredeyse eminim. Vücuduma gelecek ağır darbelere kendimi hazırlayarak küçüldükçe küçüldüm. Bunu yaparken ne kadar titrediğimin veya ne denli ağladığımın farkında değildim. Bileklerimde onun sıcak ellerini hissedince korkuyla irkilip, "Bana vurma," diye yalvardım. Bileklerimdeki ellerinin kaskatı kesildiğini hissettim. Donup kalmıştı.

Bir süre ikimizde hiç kıpırdamadık. Banyoda duyulan tek şey benim ağlayan sesimdi. Yutkunuşu kulağıma gelirken yüzüme siper ettiğim kollarımı yavaşça çekti. Bunu oldukça nazik bir hareketle yapmıştı. Elini

çenemde hissedince içim korkuyla doldu. Ona bakmaya bile cesaret edemiyordum. "Şşş." Beni sakinleştirmek ister gibi bir şeyler mırıldanıp çeneme hafifçe baskı uyguladı. "Sakin ol seni incitmeyeceğim."

Çeneme baskı uygulayarak başımı kaldırınca ıslak gözlerimle karşılaştı. Kısık bir sesle küfrettiğinde gözlerinin yeşilinde büyük bir suçluluk duygusu vardı. Beni korkutup ağlattığı için kendine kızar gibiydi. "Farah-" demişti ki titremeye ve ağlamaya devam ederek ona sımsıkı sarıldım. Kollarımın altındaki vücudu taş kesilmişti. Gözyaşlarım durmaksızın akarken, "Bunu yapmayı bırakmalısın çünkü beni korkutuyorsun," diye mırıldandım. Nefes dahi alamadı.

Parmak uçlarımdan yükselip kollarımı boynuna sımsıkı sardığım için yüzü boynuma yaslıydı. Kolları yanında öylece dururken, "Farah..." diye mırıldandı şaşkın ve şoke olmuş bir sesle. "Korktuğun adama mı sığınıyorsun?" Beni bu denli korkuturken ondan kaçmak yerine ona sarılmamı beklemiyordu. Nutkunun tutulmasına neden olmuşum gibi sesi güçlükle çıkmıştı.

"Sığındığım adamın bir canavar olmadığını biliyorum," dedim mırıltıyla. "Herkes için öyle olsa da benim için değil." Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi yutkunamadı.

Kullanmak üzere olduğu uyuşturucuyu parçaladığım için ne denli gergin olduğunu biliyorum. Aşağıda geçirdiği kriz hafife alınacak bir şey değildi. Vücudu hâlâ o krizin kalıntılarıyla boğuşuyordu. Durum böyleyken Gurur'dan kaçmak onda daha büyük bir öfkeye neden olabilirdi. Ona sarılmamın amacı onu şaşırtarak durmasını sağlamaktı. İşe yaramıştı. Bazen beklenmedik davranışlar insan psikolojisinde olumlu etkiler yaratabilirdi.

Ona sarılan sadece bendim o değildi. Elleri yanında öylece dururken hiç kıpırdamıyordu. Yüzü boynuma çok yakında ve başı kollarımın arasındaydı. Ona iyi gelmek istiyordum. Teselliyi uyuşturucu yerinde bende bulmasını istediğim için ona karşı fazla ilgiliydim.

Can sıkıcı olansa kalbimin değişen ritmini hissediyor olmalıydı çünkü ona yapışmış bir vaziyetteydim. Kollarımı boynundan çekip yavaşça ondan ayrıldım. Arkaya doğru bir adım attıktan sonra başımı kaldırıp metalik

yüzüne baktım. Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ifadesi donuktu. "Aşağıda kriz geçirmeni tetikleyen şey neydi?"

Nefesini sertçe verdiğinde burun delikleri genişledi. "Piç abin sigara içme bahanesiyle ateş yaktı. Şuurumu yitirmeme neden olacak kadar uzun süre çakmağın ateşini söndürmedi." Gerildim. Tam da Caner'den beklenen bir kalleşlikti. Oynadığı küçük oyunun sonunda Gurur'dan adam akıllı dayak yiyerek dersini almıştı.

Sıradan bir şeyden bahseder gibi görünerek, "Peki, bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak alnına düşen ıslak saçlarını çekti. "Gördüğüm o ateşten sonrası yok bende." Vücudu kasıldı. "Yengene bile isteye vurmadım. Hatırlamıyorum bile." Abim ve amcama yaptıklarını sorun etmiyordu ama Nesibe yengeye vurmak canını oldukça sıkıyordu.

Bana kapıyı işaret etti. "Beni yalnız bırak ki giyineyim."

"Peki." Dışarı çıkmak için arkasından geçeceğim esnada hemen birkaç adım gerileyip bana yol verdi. Bunu dikkat çekecek kadar hızlı yapmıştı. Bakışlarım kısıldı. "Sırtını mı yaraladın?" Sanki sırtını görmemi istemiyordu.

Metalik bir yüzle bana bakarken bakışları ciddileşti. "Hayır, elim dışında kendimi yaralamamışım." Avucundaki küçük sıyrık izine baktı. "Abartılacak bir şey değil."

"Gideyim o zaman," demiştim ki beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey olmadığını daha yeni fark ettim. Donup kaldım. "Sen çıplaksın?"

Nemli saçlarının uçlarına biriken su damlacıklarına öylece bakıyor, suyun koyulaştırdığı saçlarının ıslak halini izliyordum. Geniş ve damarlı kol kaslarına ağzım açık bir şekilde bakıyordum. Beni kolları arasına alsa muhtemelen hiç zorlanmadan tüm kemiklerimi kırabilecek güçteydi.

Banyonun nemiyle parıldayan kavruk tenini izlerken sıkı göğüs kaslarına, baklava dilimlerini andıran karın kaslarına yutkunarak bakıyordum. Ona

olan yoğun bakışlarımı görünce dudağının köşesinde pis bir sırıtış belirdi. "Gördüklerin hoşuna mı gitti?"

Beni utandırmak için söylediği bu sözlere masumca başımı salladım. "Hem de çok," diyerek onu şaşırttım. "Daha önce bu yakınlıkta bir erkeğin çıplak vücudunu hiç görmemiştim."

Dürüstlüğüm karşısında göz bebekleri irileştiğinde böyle bir cevap beklemediği çok açıktı. Bense sıradan bir şeyden bahseder gibi gözlerimi kırpıştırarak merakla ona bakıyordum. "Havlunun altında ne var?" diye sorduğumda ağız dolusu küfretti. Anlaşılan bende onu utandırabiliyor muşum.

Havlunun altında ne olduğunu biliyordum ama o, bunu bildiğimi bilmiyordu. Onun gözünde kadın ve erkek arasındaki farkı bile bilmeyecek kadar çocuktum. Bunu kullanarak hayretler içinde kalan yüzüne bakıp ona gülümsedim. "Havluyu da çıkarır mısın, altında ne olduğunu merak ediyorum." Umarım bunu yapmazdı.

Banyonun içini küfürleriyle doldurduğunda bu konuda ciddi olup olmadığımı anlamak istiyordu. Şaşkın ve kızgın ifadesi çok komikti. Bir kadının bu kadarını nasıl bilmediğini sorguluyordu. Onu kandırıp kandırmadığımı anlamak ister gibi yüzüme çok baktı ama masum ve çocuksu yüzüm onu bir kez daha aldattı.

Merakla gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyor, yeni bir şey keşfetmek isteyen bir çocuğun heyecanıyla ona gülümsüyordum. Bu yüzden kadın ve erkek arasındaki farkı bilmediğime çok kolay inandı. Bu konulardaki bilgisizliğim onu sinirden deli ettiği için yüzünü sertçe ovuşturdu. "Seni nerede büyüttüler? Mağarada mı!"

İrkilerek arkaya doğru bir adım attım. "Seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım?" Suratım asıldı. "Böyle şeyleri sormamalı mıyım?"

Tersçe bana baktı. "Böyle şeyleri bana sorma!"

"Peki, sormam." Uysal bir şekilde başımı sallayarak ona gülümsedim. "Başka erkeklere sorarım, onlar bana öğretir."

Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki korkmadım desem yalan olur. Yeşillerinde devasa bir öfke vardı. "Başka herifler sana bir şey öğretmeye kalkışırsa onların ecdadını sikerim!" Çenesi kaskatı kesildi. "Zamanı geldiğinde ben sana bilmen gereken şeyleri öğretirim!" Omurgama buz gibi soğuk bir his yayıldı. Haddinden fazla sahipleniciydi.

Sözlerinin bende yarattığı etkiyi gizlemek için bilmişlik taslayarak çenemi dikleştirdim. "Ben zaten her şeyi biliyorum ki."

"Hadi oradan!" dedi tersçe. "Hiçbir halt bildiğin yok."

"Hayır, biliyorum." Kendimle övünürcesine başımı kaldırdım. "Çok bilgiliyim ki ben, her şeyi biliyorum." İnadımı sürdürdüm. "Mesela bana bir şey sor hemen cevap veririm."

Kaslı kollarını göğsünde birleştirerek, "Demek her şeyi biliyorsun?" dedi alayla. "Söyle bakalım çocuk nasıl yapılır?"

Heyecanlanarak konuşmak için tam ağzımı açmıştım ki, "Leylekler getiriyor dersen gebertirim!" deyince hemen dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce, "Siktir!" diyerek bir küfür daha savurdu. "Bir çocukla evliyim!" Kahkaha atmak istiyorum.

Ona kapıyı gösterdim. "Ben çıkayım mı dışarı?"

Asabiyet içeren bakışlarla, "Çık!" dedi benden kurtulmak istercesine. "Kaybol gözümün önünde."

Küçük adımlarla kapıya doğru yürümüştüm ki, ensemi yakalayarak beni yeniden karşısına çekti. İri parmakları şahin pençesi gibi ensemdeydi. Başımı kaldırıp aval aval suratına bakmaya baktım "Bir şey mi oldu?"

"Özür dilerim." Bir anda söylediklerileyle beni bozguna uğratmıştı. Yüzü ciddiyetle kasılırken ensemdeki elini çekti. "Sana bağırıp ağlatmak istememiştim." Uyuşturucu kullanmasına engel olduğum için gösterdiği fevri tepkiler yüzünden benden özür dilemesini beklemiyordum.

"Özür dilerim, Farah," dedi tüm ciddiyetiyle. Bu konudaki pişmanlık ve mahcubiyeti gözlerinden okunurken nefesini sesli bir şekilde verdi. "Kontrolüm dışında öyle davrandım. Zor günlerden geçiyorum."

Ona ait olan şeyleri kırdığım halde sırf beni ağlattı diye benden özür dilemesi kalbimi eritiyordu. Gurur Kalender gerçek anlamda güzel bir adamdı. Hatalı olduğu konularda hatasını kabullenip özür dilemeyi biliyordu. Gereksiz egoları yoktu. Bana olan bakışlarını mümkün olduğunca yumuşatıp, "İncitmek için elim sana asla kalkmaz," dedi sıcacık bir sesle. "Seni kendimden korumak için çabalıyorum." Nabzım hızlandı. Sadece bakışlarıyla bana bunun için uğraştığını gösteriyordu.

Güven vermek istercesine gözlerimin içine sıcak bir ifadeyle baktı. "Benden korkma." Sesi iç çeker gibi çıkmıştı. Yüzümü sakınacak kadar ondan korkmam ona azap veriyormuş gibi davranıyordu. "Benden korkmandan nefret ediyorum."

Burun delikleri genişleyecek kadar nefesini sertçe verdi. "Biliyorum boktan herifin tekiyim, bir canavarmışım gibi herkes benden korkuyor." Geçirdiği şiddetli krizlere değinerek, "Korkmakta haklılar da," diye fısıldadı. "Ama sen benden korkma olur mu?" Gözlerini gözlerime kenetlediğinde o gözlerde yoğun bir keder gördüm. İçim burkuldu. Anlaşılmaya ihtiyacı vardı. "Ben bir canavar değilim, Farah."

Gözlerimin içine bakarken yorgunca başını iki yana salladı. "Öyleysem bile senin hikayendeki canavar olmak istemiyorum." Soluğum kesildi. Aklı kusurlu diye herkesin ona canavar muamelesi yaptığını daha iyi anlatamazdı. Belli etmemeye çalışıyordu ama bu onu incitiyordu, değil mi?

Titreşen kirpiklerimin arasından onu izliyordum. "Ben sana bakınca bir canavar görmüyorum ki." Aşağıdaki tüm o vahşeti çıkartırken gerçekten bir canavara benzediğini ona söylemedim. Canavarlara özgü bir yönü vardı ama ateş görmedikçe o yönünü kontrol altında tutmayı başarıyordu. "Bana sesini yükseltip üzerime yürümezsen senden korkmam."

Çekingen gözlerle ona bakmak için kendimi zorladım. "Bunlar beni korkutan şeyler. Eğer bu iki şeyi yapmazsan bende senden hiç korkmam." Bu iki şeyi bana kim yapsa çok korkuyordum.

Yoğun bir pişmanlıkla bana bakarken başını ağır ağır salladı. "Tekrarlanmamasına dikkat ederim."

Birkaç adım geriye atarak benden uzaklaştı. "Gelecek aya kadar buralarda olmayacağım. Bu sürede dikkat et kendine." Acıyla doldum. Gidiyor muydu?

"Nereye gidiyorsun?"

"Klinikteydim, Farah." Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atarken alnından yanağına ter damlacıkları süzülüyordu. "Senin bu nişan olayın olmasaydı gelecek aya kadar kimse oradan çıkmama neden olamazdı. Her yılın aralık ayını klinikte geçiririm. Gözlem altında tutulmalıyım." Bunu biliyorum. Bu onun hakkında başlıca bildiğim şeylerden biriydi.

Yılın bu zamanında kendi isteğiyle kliniğe yatar, gelecek aya kadar oradaki odasından hiç çıkmazdı. Aralıkta geçirdiği nöbetleri hat safhada yaşadığı için sevdiklerini kendinden korumak için böyle bir yol bulmuştu. Babamla ona kurduğumuz tuzak olmasaydı bu ayda kolay kolay klinikten çıkmazdı. "Klinikteyken de uyuşturucu kullanıyor musun?"

Bunun beni ne denli rahatsız ettiğini gördü ama bana karşı dürüst olarak başını salladı. "Aralığı uyuşturucunun yardımı olmadan atlatamam."

Canını sıkmayı göze alıp ona yasaklı bir soru sordum. "Şey... Uyuşturucu kullanmana Leyla kızmaz mıydı?"

Leyla'nın adı geçince bile bakışlarındaki değişimi gördüm. Yüzü kasıldı, gözlerinde yoğun bir acı ve kayıp duygusu oluştu. Gizleyemediği bir özlemle, "Birilerine zarar vermediğim sürece Leyla ne kullandığıma karışmazdı," dedi düz bir sesle. "Her zaman başkalarını düşünecek kadar iyi biriydi." Ama onu değil. Başkalarını düşündüğü kadar Gurur'u da düşünseydi uyuşturucu kullanmasına müsaade etmezdi.

"Gitme." Utana sıkıla bunu ondan istedim. "Burada kal. Etrafına verdiğin zararlarla ilgilenmiyorum, kendine verme yeter." Onu afallatan sözlerim karşısında yutkunurken tek kelime edemedi. Ben Leyla değildim, Gurur'dan

önce başkalarını düşünmek istemiyorum. Eğer bu beni kötü biri yapıyorsa, o zaman iyi olmakla da ilgilenmiyorum.

Bana olan tuhaf bakışlarının ne anlama geldiğini anlayacak kadar zeki biri olmadığım için bakışlarımı kaçırdım. "Sen artık benim kocamsın. Ortada bir sorun varsa bu ikimizin sorunu." Derimin altı ısınırken utangaç bakışlarımı onda tutmak için kendimi zorladım. "Uyuşturucu kullanmak isteyecek kadar kötü hissedersen bana gel, aklını o illetten uzaklaştırmaya çalışırım." Henüz yeni bırakmışken tekrar başlamasını istemiyorum.

Sıkıntıyla, "Farah-" demişti ki onu susturdum. "Lütfen sana zarar veren bir şeyin bağımlısı olma." Bırakmışken tekrar başlamasını istemiyorum.

"Bu uğursuz ayı birlikte atlatmaya çalışalım." Yalvaran gözlerle ona bakıyordum. "Sen artık yalnız değilsin, Gurur." Ona kendimi gösterdim. "Bir karın var ve onun da bu konudaki düşüncelerini önemsemelisin. Biliyorum aramızdaki sahte bir evlilik ama boşanana kadar ben senin karınım."

Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ifadesi belirsizdi fakat yeşil irisleri yoğun bir şekilde beni izliyordu. Onu şaşırtmalara doymuyormuşum gibi bana olan bakışları içimi titretiyordu. Nasıl söylesem... Onun için gerçek anlamda bir değer kazanmışım gibi bakıyordu. Onu ondan daha fazla düşünmemi aklının ucundan bile geçirmemiş gibiydi.

Birinin yoğun bakışlarının esiri olmaya alışık olmadığım için bana böyle bakması beni utandırıyordu. Bu yüzden başımı eğip giyinmesi için hemen banyodan çıktım. Odamın içinde yürürken bakışlarım fazla hisliydi. "Ben senin için bir yara bandıyım," diye fısıldadım acı çeken bir sesle. "Öylesine uğradığın bir köşe, soluklandığın bir sığınağım." Böyle olduğunu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Gözlerimin ardı sızlarken iç çektim. "Bir kadından kalan yaraları dindiren o yara bandıyım." Yaranın kanaması durduğunda herkesin ilk yapacağı şey o yara bandını söküp çöpe atmaktı. Aynı şeyi Gurur'un da bana yapmasından çok korkuyorum.

Daha şimdiden ona o kadar alıştım ki...

***

Gurur o gün evden çıktıktan sonra bir daha dönmedi. Neredeyse bir hafta olacaktı ama bu bir haftada hiç eve dönmedi. Babamın telefonundan gizlice Karun'un numarasını almıştım. Karun'u arayıp ona Gurur'u sorduğumda klinikte olduğunu söylemişti. Ondan Gurur'un kaldığı kliniğin adresini almıştım ama çok istesem de onu görmeye gidemedim. Bir hafta boyunca bu konuda gereken cesareti kendimde bulamadım. Ta ki dün geceye kadar.

Dün gece bu konudaki kararımı vermiştim. Onu görmeye gideceğim. Bir ay boyunca klinikte herkesten uzak günlerini geçirmeye karar verdiyse bunu yapabilir ama onu görmek istiyorum. Onu ziyaret edip nasıl olduğunu görmeliyim. Oldukça iştahlı bir adam olduğu için yemek yemeyi çok seviyordu. Bu yüzden sabah erken saatlerde uyanıp mutfağa girmiştim.

Birlikte kahvaltı yapmamız için ona birçok şey hazırlayıp hepsini sefertaslarına koydum. Hazırladığım her şeyi piknik sepetine koyduktan sonra sepetle birlikte mutfaktan çıktım. Sepeti kapının yanına bıraktıktan sonra hızlıca üzerimi değiştirdim. Siyah dar kotun üzerine önce boyunlu bir kazak giymeyi düşündüm fakat Gurur'un boynuma olan ilgisini hatırlayınca bundan vazgeçtim. Düşük omuzlu salaş bir bluz giydikten sonra saçlarımı topladım.

Bir kalem yardımıyla saçlarımı toplamayı başarmıştım. Dağınık topuzumdan sarkan saçlarımın uçları enseme değiyordu. Spor ayakkabılarımı giydikten sonra gözlüğümü taktım. Dışarısı çok soğuk olduğu için kabanımı giyip odadan çıktım. Elimdeki sepetle aşağıya inip yemek salonuna doğru yürürken çok gergindim. Annem ve babam kolay kolay bana izin vermeyecektir.

İçeri girdiğimde tam da beklediğim gibi hepsi masadaki yerini almıştı. Bir hafta önce Gurur'un geçirdiği krizi saymazsak üç yıl boyunca üst kattan aşağıya hiç inmemiştim. Bu yüzden beni görmek herkesi şaşırttı. "Günaydın," dedim en neşeli sesimle.

Üç yıldan sonra beni burada görmek babamın gözlerinde mutluluk parıltılarının oluşmasını sağladı. "Günaydın, Farah." Masanın en başında otururken bana yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Buraya gel." Hiç

aşağıya inmesem de o sandalyeye üç yıl boyunca kimseyi oturtmadığını biliyorum.

"Kahvaltımı dışarıda kocamla yapacağım baba." Ona elimde tuttuğum sepeti gösterdim. "Gurur'u görmek için kliniğe gideceğim."

Beklenmedik cevabımla babam içtiği çayı püskürterek çıkartırken masadaki herkes aynı anda, "Kocam mı?" dedi şaşkınca. Sanırım konuya iyi bir giriş yapmamıştım.

Onları bu denli şaşırtan şeyi anlamayarak başımı salladım. "Evet, kocam." Sıradan bir şeyden bahseder gibi hepsine kocaman gülümsedim. "Üç yıl önce evlendiğimi biliyorsunuz."

"Ve o evliliğin hangi şartlarda yapıldığını da biliyoruz." Seçil keyfimi kaçırmak ister gibi sandalyeden dönüp yönünü bana çevirdi. "Seninle intikam almak için evlenen bir adama kocam diyecek kadar aptal mısın?"

"Sende her şeye burnunu sokacak kadar hadsiz misin?" dedim sakince. "Beni eleştirecek konumda olduğunu sanmıyorum."

Benden beklemediği sözlerin şaşkınlığıyla gözlerini irileştirdiğinde asıl şaşkınlığı annem yaşıyordu. Doğru duyup duymadığına emin olmak istercesine bana bakıyordu. Seçil ne kadar bozulduğunu gizlemeye çalışarak beni düşünüyormuş gibi yapmaya başladı. "Burada senin iyiliğini düşündüğümü anlamayacak kadar safsın." Sahalara oynuyordu yani babama.

Dostane bir tavırla gözlerini bana dikti. "Gurur'un kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü hepimiz gördük. Sana bir şey yapmasından korkuyorum."

Çocuksu bir yüzüm olduğu için yaşımı bile göstermezken öfkemi hiç gösteremiyordum. Bu yüzden Seçil'e sevimlice bakıp, "Beni dert etme lütfen," dedim masumca. "Geçen hafta olanları gördünüzse Gurur'u nasıl sakinleştirdiğimi de görmüş olmalısınız."

Yerinde rahatsızca kıpırdanıp, "Çok safsın, Farah," dedi gizleyemediği bir kıskançlık. "Gurur'un tek amacı seni kullanmak."

"Gurur sandığınız gibi biri değil," diyerek başta Seçil olmak üzere buradaki herkesin sinirleriyle oynamaya başladım. "O bana iyi davranıyor."

"Farah kaldırtma beni ayağa!" Annemin bana kızmasıyla yerime sindim. "Daha düne kadar ondan nefret ediyordun, ne ara bu kadar sahiplendin onu?"

"Anne ben yirmi beş yaşında genç bir kadınım. Lütfen bana çocuk gibi davranmaz mısın?" Neredeyse ağlayacaktım. "Onu görmek istiyorum."

Annem ve babamı deli eden sözlerimin Seçil'deki etkisi büyüktü. Mavi lensin ardında bile gizleyemediği kıskançlığı görüyordum. "Seni kullanmak istediğini anlamayacak kadar aptalsın" Beni düşünüyormuş gibi davranarak Gurur'dan uzak tutmaya çalışıyordu. "Seni hastanelik eden bir adama koşa koşa gidecek kadar gursuz musun?" Bana gururdan bahsedecek son kişi bile değildi.

Herkes üzerime gelip durduğu için kabuğuma çekilmem uzun sürmedi. Özellikle de annemden gereken desteği görememek cesaretimi kırıyordu. Suratımı asarak kırgın bakışlarımı ona çıkardım. "Gurur'u görmek istediğim için mi tüm bu yaygara? Peki, gitmeyeceğim." Ona kapıyı gösterdim. "Gidip bir üç yıl daha çıkmayacağım çatı katından."

Başından beri sessizliğini koruyan babam nihayet bakışlarını bana yöneltti. Diğerleri gibi onun da bana kızıp engel olacağını sanmıştım ama düşünceli gözlerle beni izlerken herkesi şaşırttı. "Onu görmek istiyorsan gidebilirsin." Ellerini masada birleştirdiğinde bakışlarında yoğun bir uyarı vardı. "Tabii yanına koruma alman şartıyla." Afalladım. İşte bunu beklemiyordum.

"Gitmesine izin mi vereceksin?" Abim sanki beni çok düşünüyormuş gibi babamın kararını sorgulayıp ters bakışlarını bana çıkardı. "O herif seni komalık etmişken onu kafanda nasıl aklayabiliyorsun?" En azında Gurur'u aklayacak bir şeylerim vardı ama Caner'i aklamaya zemzem suyu bile yetmezdi.

Abime karşılık olarak hiçbir şey söylemedim çünkü yine ilk fırsatta canımı yakmasını istemiyorum. Hep yaptığım gibi sustum. Herkes üzerime gelirken ben yıllardır yaptığım gibi bir kez daha sustum. Abimin karısı

Yonca yenge otuz yaşındaki bir kadının olgunluğuna erişememiş gibi dudaklarını büzdü. "Dayak arsızı olmuşsun sen," derken mavi gözleri yoğun bir şekilde beni eleştiriyordu. "Bir erkek için kendini bu kadar düşürme."

Annem sık sık bana kızardı ama bir başkasının bunu yapmasına izin vermezdi. Omuzlarını dikleştirip aynı ukala bakışı yüzüme kondurarak Yonca yengeye baktı. "Kocama gidiyorum diye evden çıkıp başka erkeklere gitse daha mı iyi?" dediğinde kimse annemin bu sözlerle ne demek istediğini anlamadı. Ancak Yonca yenge neredeyse elindeki bardağı düşürecekti.

Onların karşısında bu kadar ezilmeme dayanamayan annem, hiç istemese de bana izin verdi. "Telefonun hep açık olsun ördeğim." Kapıyı gösterdi. "Korumalar seni götürsün." Gurur'a gitmemden nefret ediyordu ama masadakilere ağzının payını vermek için kabul etmişti.

Seçil bıkkınca gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi yine öncelik Farah'ın istekleri."

Annem çatacak yer aradığı için sinirini Seçil'den çıkarmaya kalkıştı. "Seni de bir deli kaçırıp evlensin, sonra senin isteklerini konuşalım ne dersin?"

"Senin o deli damadın bana tokat attı ama sen Seçil'e mi kızıyorsun?" Nesibe yenge yine mağduru oynayarak yanağını gösterdi. "Çenemi yerinden çıkartıyordu."

Annem boş bulunup, "Nerede o günler," demişti ki ne söylediğini fark edince hemen dilini ısırdı. "Çenen yerinden çıkmadığı için hepimiz çok şanslıyız, Nesibe. Yoksa kim bu eve çenesiyle fitne fücur yayacaktı?" Yengemi düşünüyormuş gibi ilgili davranıp rujlu dudaklarını büzdü. "Sen ve o kopasıca çenen iyi olduğu için mutluyum." Allah'tan mutlu, olmasaydı neler derdi, kestiremiyorum.

Annem ve yengem yine birbirlerine girince hemen dışarı sıvıştım. Onlar tartışana kadar ben çoktan gitmiş olurum. Hole çıkıp kapıya doğru yürüdüğümde annem koşarak peşimden geldi. Anlaşılan bu kadar kolay kaçmama izin vermeyecekti. Yanıma geldiğinde çok endişeliydi. "O vahşi eğer sana bir şey yapmaya kalkışırsa-"

"Yapmaz anne," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Klinikte birçok görevli ve doktor var. Gurur buna yeltenmez öyle olsa bile ona müdahale ederler."

Korku dolu gözlerine tebessüm ederek baktım. "Onu nasıl sakinleştirdiğimi sende gördün. Gurur'un krizlerinin üstesinden gelebilirim. O sandığın kadar kötü biri değil."

Bana bakınca ne görüyor, bilmiyorum ama beti benzi attı. "Farah ilk vakasını bulmuş psikolog gibi davranıyorsun." Kafasında ne kuruyorsa buna müsaade etmeyeceğini göstermek istercesine kaşlarını çattı. "İzlediğin o aptal filmlerin etkisinden çık artık. Evdekilere diş göstermen beni mutlu eder ama bunu Gurur için değil kendin için yapmanı isterim."

Omuzuma dokunup kendime gelmemi istercesine kaşlarını çattı. "Kötü çocuğun içindeki iyiliği çıkarmaya çalışan o aptal kızlar gibi davranmayı bırak çünkü kimse, kimse için değişmez!"

"Anne ben yüzde elli aptalım, bunu biliyorsun."

"Bir şeyi kırk defa söylersen öyle olursun tabii! Kendine aptal deyip durma."

"Bana aptal olduğumu söyleyen hep sensin."

"Ama kırk defa söylememişimdir."

Bunu ciddi ciddi düşünmeye başladım. "Dokuz yaşından beri bana günde en az on, en fazla otuz kez aptal olduğumu söylemişsindir." Kafamı kaşıyarak küçük bir hesap yapmaya başladım. "En azı 365 ile çarparsak yılda 3.650 defa bana aptal dediğin ortaya çıkıyor. 3.650'yi on altı yılla çarparsak bana 58.400 defa aptal dediğin sonucuna varıyorum." Sakince başımı çevirip şoke olmuş yüzüne baktım. "Keşke otuz dokuzda dursaydın anne."

Uzun kirpiklerinin arasında şaşkınca bana bakarken sertçe yutkundu. "Bazen bir psikolog mu yoksa matematik dehası mı olduğunu anlamıyorum."

"İkisi de olmaya çok uzağım." Tepkisiz bir şekilde ona bakıp küçük adımlarla yanından geçtim. "Çocukken sana ben büyüyünce aptal olacağım dediğimde ciddiydim." Kıkırdadım. "Bak büyüyünce aptal oldum." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Resmen çocukluk hayalimi yaşıyorum."

"Çocukluk hayalin büyüyünce bir aptal olmak mıydı?" Sesi fazla afallamış geliyordu.

"Bence sende bendeki o cevheri görmüştün."

Onu kızdırdığımın bilincinde olarak güldüm. "Öyle olmasaydı şu on altı yılda bana tam 58.400 defa aptal demezdin. Tabii bu da en az ihtimalle ortaya çıkan sonuç." Başımı çevirip sinirli yüzüne sevimlice baktım. "Görmüştün dimi, sende bendeki o aptallık ışığını görmüştün?"

"Seni döverim, Farah!" Gözü seğirirken ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkartınca hemen kaçmaya başladım. Kapıdan çıkmama çok az kalmıştı ki tak diye kafamın arkasına ayakkabısını yedim. "Bir kere de ıskala be kadın, bir kere de ıskala!"

Sızlanarak kafamı tutup ona döndüğümde bıraktığım yerde dik dik bana bakıyordu. "Getir o ayakkabıyı aptal ördek!" Ne söylediğini fark edince hemen dilini ısırdı. "Zeki ördek," diye değiştirince gülmeye başladım. Bana aptal demeye bile korkar olmuştu.

Sepeti yere bırakıp ayakkabıyı aldım. Yanına gittiğimde sinirinde değişen hiçbir şey yoktu. Bir dizimin üzerinde diz çökerek ayakkabıyı ayağına giydirmeye başladım. "Kurban olurum ayakları bile güzel," dediğimde gülüşünü duydum. "Babası kılıklı, yağ çekerek beni sakinleştiremezsin."

Ayakkabısını ona giydirdikten sonra koluna girerek onu benimle yürümeye zorladım. "Sandığın gibi Gurur'un üzerinde pratik yapmıyorum."

Kapıya yaklaşınca yerdeki sepeti alıp onunla yürüdüm. "Lütfen böyle bir şeyi Gurur veya bir başkasının yanında da söyleme." Özellikle de Seçil'in aklına böyle bir şey düşürmemeliydi çünkü hemen gidip Gurur'a yetiştirirdi. Psikolog olduğum için kendime yeni bir oyuncak bulduğumu Gurur'a düşündürürdü. Gurur için bu çok incitici olurdu.

Zaten bir psikolog da sayılmazdım. Gurur'un psikoloji mezunu olduğumu bildiğini sanmıyorum. Beni kaçırdığında fakülteden yeni mezun olmuştum ve iki yıllık yüksek lisansımı yapmayı planlıyordum. Fakat o kulübede yaşadıklarımdan sonra üç yıllık bir inzivaya çekilip lisansımla ilgili şeyleri askıya aldım. Benim gibi birinin psikoloji okuması bile çok komikti çünkü kendim başlıca travmatik bir vakaydım.

Tam da bu yüzden psikolog olmayı istemiştim, kendime yardım etmek için. Ve tabii benim gibi olanlara da. Bu işin okulunu okuyup inceliklerini öğrenirsem kendimi tedavi edebileceğimi düşünmüştüm. Şu zamana kadar annem ve babam beni birçok doktora ve psikoloğa götürmüştü fakat hiçbiri kafamın içindeki o kafesi kırmama yardım edememişti.

Bende liseyi bitirince kendi kendimin doktoru olmaya karar vermiştim. Umutsuzca kendimi o korku evinde kurtarmayı istediğim dönemlerden biriydi. Ancak psikoloji bölümünü okuyunca bile sosyal anksiyetenin üstesinden gelememiş ve kafamın içindeki kafesi kıramamıştım. Ne de olsa terzi kendi söküğünü dikemezmiş.

Fakültedeki hocalarım bile kendim için en yanlış dalı seçtiğimi söylemişti ama ben ısrarla seçtiğim bölümü okumuş ve mezun olmuştum. Lisansımı almadığım için resmî kurumlarda çalışamaz veya kendi ofisimi açamazdım. Bunun için önce yüksek lisansımı yapmalıydım. Açıkçası yapmadığıma da üzülmüyorum çünkü henüz buna hazır değilim.

Bir deli ve onun psikolog adayı eşi.

Ne komik bir eşleşme, değil mi?

Annemle dışarı çıkıp avluda yürümeye başladığımızda fazla sıkıntılı bakıyordu. "Farah ne planladığını öğrenmeden kendini ona kaptırmandan çok korkuyorum." Kolundaki elimin üzerine elini koyup hafifçe sıktı. "Sen fazla toy ve safsın bu insanların seni üzmesini istemiyorum."

"Anne küçük bir kediyi bile köşeye sıkıştırırsan tırnaklarını çıkartır." Korkularını bir sünger gibi emmek istedim. "Sandığın gibi tamamen savunmasız biri değilim."

Sesli bir şekilde iç çekti. "Geçen hafta Caner'e silah çeken o kız olmaya devam etsen bu kadar endişelenmem." Bakışları puslandı. "Ne yazık ki biz o kızı yıllar önce kaybettik. Arada bir görünüyor sonra uzun süre ortadan kayboluyor."

"Anne lütfen yine başlama," diye ona yalvardım.

"Farah ben senin annenim, benim kadar kimse seni tanıyamaz." Neredeyse ağlayacaktı. "Bastırılmış kişiliğinin altında ne denli güçlü ve zeki bir kadın olduğunu biliyorum. Artık bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Anne ben böyle biriyim, bunu kabullen artık." O böyle yaptıkça üzülüyordum çünkü hiçbir şey sandığı kadar kolay değildi. Denemediğimi, uğraşıp çaba göstermediğimi düşünüyordu ama denemediğim bir günüm bile yoktu. Neler yaşadığım hakkında en küçük bir fikri yoktu. Gözlerinin içine bakarak, "Beni üzüyorsun," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bunu yapma artık."

"Bende üzülüyorum, Farah." Gözlerine akın eden yaşları gizlemek için bakışlarını benden kaçırdı. "Bu insanların kızımı getirdiği son duruma çok üzülüyorum. Her darbeyle daha çok düşüyorsun ama bir kez olsun düştüğün yerde daha güçlü ayağa kalkmıyorsun."

"Belki de henüz en dibi bulmamışımdır," dedim umutsuzca.

"Belki de çoktan buldun, farkında değilsin," dedi içli bir sesle.

Şoför benim için arabayı hazırlayınca annem bana eşlik etmesi için otuzdan fazla korumayı görevlendirdi. Onları sıkıca tembihleyerek beni evden göndermişti. Yola çıktığımda annemle yaptığım tatsız konuşmadan dolayı gözlerimden bir damla yaş süzüldü. O evde bir ay boyunca ne yaşadığımı hiç bilmiyordu. Elim istemsizce boynumdaki sarkaca uzandı. Bu sarkaç o uğursuz eve dair güzel olan tek şeydi.

"O adam senin baban mı?" diyen küçük bir kız çocuğunun sesi kulağımda yankılandığında içim burkuldu. Bu benim sesimdi. Yine anıların istilasına uğramıştım.

"Evet, öyle." Başka bir çocuğun sesi zihnimde canlandı.

"Baban kötü biri, bana bunları neden yapıyor?"

"Bilmiyorum onu her zaman anlamıyorum."

"Biliyor musun, artık hiç uyuyamıyorum. Bu köpek uykumda beni parçalayacak diye uyumaya korkuyorum."

"Tasmasını açmadıkları sürece sana bir şey yapamaz."

"Yine de artık hiç uyuyamıyorum."

"Biliyorum bu yüzden sana bir şey getirdim. Al hadi."

"Bu nedir?"

"Sarkaç."

"Ne işe yarıyor ki bu?"

"Belki uyumana yardımcı olur diye getirdim ama babam ve diğerlerine gösterme olur mu?"

"Peki."

"Babam yakında seni bırakacak, kurtulacaksın buradan. Onları konuşurken duydum."

"Evime gitmek istiyorum. Bu arada adın ne? Bana hâlâ adını söylemedin?"

"Kim olduğumuzu bilmemen gerekiyormuş yoksa babam seni öldürürmüş. Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

"Adını bilmezsem seni nasıl tanıyacağım ki?"

"Ben tanırım seni, Farah Tozlu."

***

Elimde sepetle kliniğin koridorları arasında yürürken Gurur'un doktorundan onun hakkında gereken bilgileri alıyordum. Karısı olduğumu söyleyince onunla görüşmeme izin vermişlerdi. Ne yazık ki doktorun anlattığı şeyler hiç açıcı değildi. Tanışırken isminin Selim olduğunu öğrendiğim yaşlı doktorun psikoloji dalında bir uzman olduğu kurduğu her cümlede anlaşılıyordu.

Benimle koridorda yürürken elindeki dosyada Gurur hakkında tuttuğu notlar vardı. "Fiziksel olarak hiçbir hastalığı yok ancak psikolojik olarak çöküşte." Başını dosyadan kaldırıp ihtiyatlı gözlerle bana bakmaya başladı. "Kafasının içindeki sanrılar Gurur'da kalıplaşmış bir durumda. Tedaviye karşılık vermediği için onu ona yardım edemiyoruz." Umutsuzca başını iki yana salladı. "Özellikle yılın aralık ayında daha kontrolsüz oluyor."

"Sanrılarının aralık ayında daha yoğun tetiklenmesinin bir nedeni olmalı?" Selim Bey'den gereken cevapları almak ister gibi ona merakla bakıyordum. "Gurur'u aralık ayında böylesine çıldırtan ağır bir travması olmalı?"

"Var zaten." Başını sallayarak yürürken bu konuda beni onayladı. "Sebepsiz yere kimse bu hale gelmez. Aralık ayında onu korkutan ve aklını sarsan bir yerler yaşamış olmalı. Geçmişi hakkında çok ketum olduğu için hiçbir terapi onun geçmişine inmemizi sağlamıyor. Ne yaşadığını veya neden ateşten bu kadar korktuğunu bilmeden ona yardımcı olmamız çok zor."

Normal düzeyde olan hastaların tutulduğu koridoru arkamızda bırakıp bir kat aşağıya inince buz kestim. "Burası tecrit hastaların kaldığı yer değil mi?"

Bunu bu kadar hızlı kavramam onu şaşırttı. Konuşmalarımız boyunca da bir şeyler sezmiş gibi meraklı gözlerini bana dikti. "Bu konularda çok şey biliyorsunuz, Farah Hanım. Yanılıyor muyum?"

Elimdeki sepeti gergince tutup bakışlarımı kaçırdım. "Psikoloji bölümü mezunuyum."

Deli bir adamın karısının hangi bölümden mezun olduğunu duymak onu afallattı. "Psikolog musunuz?"

"Yüksek lisansımı yapmadığım için herhangi bir resmi kurumda görev alamam ama evet, sayılırım." Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak, "Gurur neden tecrit katında kalıyor?" diye sordum. "Evden ayrılırken tecrit odasında kalacak kadar kötü değildi."

Sıkıntı içinde derin bir nefes alarak bakışlarını benden çekti. "Dün gece çok ağır bir nöbet geçirdi. Onu kontrol altında tutmaya çalışırken iki hasta bakıcısını ciddi bir şekilde yaraladı." Bunlar duymaktan hoşlanacağım şeyler değildi.

Bir kapının önünde durarak bana döndü. "Her şey onu tetikleyebilir bu yüzden içeri girmenize izin veremem." Metal kapının üzerindeki küçük pencereyi çekerek kenara çekildi. "Onu sadece bu mesafeden görebilirsiniz." İçeri bile alınmayacağım kadar Gurur kontrolden çıkmış mıydı?

Elimdeki sepeti yere bırakarak kapıya yaklaştım. Kapının üzerindeki küçük ızgaraya yaklaşarak demir parmaklıkların arasından içeriye baktım. Kitap büyüklüğündeki küçük bir pencereden içeri bakınca gözlerim doldu. Hastanın güvenliği açısından duvarları ve yerleri sert minderle kaplı tecrit odasına ürkmüş gözlerle bakıyordum. Gurur bu uğursuz odanın içindeydi ancak onu görmek istediğim şekilde değildi.

Ona taktıkları deli önlüğünün kollarını arkadan sıkıca bağladıkları için Gurur'un kolları çapraz bir şekilde göğsüne kenetlenmişti. İstese de ellerini kullanıp ne kendine ne de bir başkasına zarar veremezdi. Ağzındaki deri ve metal ağızlığı görmemle kaskatı kesildim. Bu kadarına gerek var mıydı? Odanın köşesine sinerek oturmuş, delici gözlerle yere bakıp öne ve arkaya doğru sallanıyordu. Gerçek anlamda bir akıl hastası gibi görünüyordu, ki zaten öyleydi.

Selim Bey'e dönerken kaşlarımı çattığımın farkında değildim. Deli önlüğü ve ağızlığı kastederek, "Buna gerek var mıydı?" diye sordum soğuk bir sesle.

Kalender'ler ülkenin kalkınmasına büyük katkı sağlayan milyarderlerden biriydi. Gurur'un sahip olduğu güç ve parayla bu klinikten yüzlercesi satın alınabilirdi. Onun gibi birinin burada kalması bile klinik için bir ayrıcalıktı

çünkü Gurur buraya para yağdırıyor olmalı. Bunun karşılığında gördüğü muamele bu muydu?

Sert bakışlarımdan Selim Bey neler düşündüğümü anlamış olmalı ki rahatsızlık belirtisi göstererek yutkundu. "Gurur'un sıklıkla tercih ettiği bir klinik olmamızın nedeni tam olarak bu. Burada kaldığı süre boyunca sinir krizlerinde hiçbir ayrıcalık göstermeksizin onu durdurmamızı isteyen kendisi." Böyle bir şeyi onlardan talep eden Gurur muydu?

Başıyla içeriyi işaret etti. "Şu anda ciddi bir transa girmiş durumda. Hangi şekilde kendine geleceğini bilmediğimiz için kendisine zarar vermesin diye o önlüğü takıyoruz. Ve ağızlığa gelirsek..." Kanımı donduran bir manayla gözlerime baktı. "İnanın bana bu gerekliydi."

Korkuyla doldum.

Dün gece neler yaşandığını bilmediğim için hangi şartlarda ona ağızlık taktıklarını kestiremiyorum. İçimden bir ses kendi akıl sağlığım için bunu kurcalamamam gerektiğini söylüyordu. "İçeri girmek istiyorum kapıyı açın lütfen."

Buna yanaşmayan Selim Bey kati suretle, "Buna müsaade edemem," dedi. "Dediğim gibi şu anda ağır bir transta. Geri dönüşleri bazen çok şiddetli ve sert olabiliyor. Bir anda karşısında sizi bulduğunda ne tepki vereceğini bilmiyoruz."

"Sizi anlıyorum fakat buraya onu kapı arkasında görmeye gelmedim." Bu konudaki tutumumu sürdürerek ısrar ettim. "Gereken tüm sorumluluk bana ait. Eşimin yanına girmek istiyorum."

"Farah Hanım-"

"Onu çözmeyeceğim bu konuda bana güvenebilirsiniz." İçeriyi işaret ettim. "Gurur bu haldeyken bana zarar veremez. Lütfen onun yanına girmeme izin verin."

Başlarda buna yanaşmadı çünkü Ümit Tozlu'nun kızı onların kliniğinde zarar görürse babam karabasan gibi hepsinin üzerine çökerdi. Ancak ben

çok ısrar edince Gurur'u çözmemem şartıyla içeri girmeme izin verdi. Kapıların güvenliğinden sorumlu görevliyi çağırıp ondan kapıyı açmasını istedi. Benim için metal kapıyı açtıklarında elimdeki sepetle içeri girdim. Korkuyorum.

Selim Bey bunu istemese de kapıyı arkamdan kapattım. Kapıdaki küçük pencereden içeriyi gözetleyip güvende olduğumu görebilirdi. Yerdeki minder kaplamaya basarak küçük adımlarla Gurur'a doğru yürüdüm. Bunu yaparken korkumu bastırmaya çalışıyor, bağlı olduğu için bana zarar veremeyeceğini sık sık kendime hatırlatıyordum.

Onu buraya kapatmaları büyük bir trajediydi fakat bu konuda kimseye kızamazdım. Gurur'u kontrolde tutmak için bu gerekliydi. Tam karşısında durup ayaklarının önüne diz çöktüm. Boş bakan ruhsuz gözlerine içim acıyarak bakıyordum. "Merhaba," diye fısıldarken korkudan sesim titriyordu. Sanki her an üzerime atlayacakmış gibi korkuyordum. Elleriyle olmasa bile kafasıyla suratıma defalarca vurup beni kan içinde bırakabilirdi. Bu tür şeyleri düşündükçe kaçmak istiyordum.

Dizlerimin üzerinde durup yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "Beni hatırlıyor musun?" Yeşilleri o kadar soğuk ve duygudan yoksundu ki şu anda beni görüp duyduğuna bile emin değilim.

Şuursuzca sindiği duvarın dibinde sallanıp ağızlıktan dolayı garip mırıltılar çıkartıyordu. Onu böyle görmek bile bana katlanılmaz bir azap yaşatıyordu. "Gurur beni duyuyor musun?"

Sık sık anlamsız mırıltılar çıkartıyordu fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Dikkatli dinleyince, "Abi," dediğini güçlükle duydum. "Gelme, abi gelme..." Sertçe yutkundum. Bir hafta önce evimizde kriz geçirdiğinde de buna benzer şeyler sayıklamıştı.

Abisi Şeref Kalender ile aralarında bir düşmanlık olduğunu biliyordum ama travmalarının nedeninin abisi olduğunu bilmiyordum. Gurur'u bu hale getiren abisiydi, değil mi? Öyle olmasaydı kriz geçirdiğinde abi diye sayıklamazdı.

Dizlerimin üzerinde yükselerek, "Gurur," diye fısıldadım. "Abin burada değil." Titreyen ellerimi uzatıp yüzüne dokunduğumda kapının arkasındaki Selim Bey'i tedirgin ettiğimi biliyordum.

Ellerimi maskenin deri dokusundan kaydırarak başının arkasına uzandım. Ağızlığın kemerini açıp Gurur'u boğan bu rahatsız edici şeyi çıkardım. Ağızlığı çıkartıp kenara attığımda bile hâlâ şuursuzca yerinde sallanıyor, sayıklayarak yere bakıyordu. Burada değildi, Selim Bey'in de dediği gibi transa girmişti. Şu anda bir tecrit odasında benimle olduğunu bile anlamayacak kadar geçmişteydi.

Ağızlığın sert dokusu onun yüzünde iz bırakmıştı. Birkaç saate kalmadan o izlerin kaybolacağını biliyorum. Hastalanınca ne zaman maske taksam aynı izler benim de yüzümde oluyordu. Ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda bile beni görmüyordu. Geçmişinin içinde öylesine kaybolmuştu ki şu anda ona ne yapsam farkında olmayacaktı. Birileri onu çekip vursa bile onların farkında olmayacak kadar kaybolmuştu.

Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmedim. Yakışıklı yüzünü avuçlarımın içine alıp parmak uçlarımla maskenin bıraktığı izlere dokundum. "Gurur," diye fısıldadım kıyamayan bir sesle. "Beni duymalısın." Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı durduramadım. "Nasıl bir cehennemde kayboldun bilmiyorum ama geri dönmelisin." Gözleri boş bakıyor, sesim kulağına ulaşmıyordu. Buradaydı ama çok uzaklara gitmiş gibiydi.

Onu nasıl geri döndüreceğimi düşünürken aklıma gelen saçma fikri denemek istedim. Hemen kabanımı üzerimden çıkartıp tekrar ona yaklaştım. Dizlerimin üzerinde yükselerek elimi uzatıp ensesini kavradım. Yüzünü boynuma yasladığımda işe yaraması için dua ediyordum. Hiçbir şey duymuyor, görmüyordu. Onun için gözyaşı dökecek kadar onu umursadığımı bile bilmiyordum.

Kokumu alsın ve burada olduğumu anlasın diye yüzünü boynuma bastırıp ona sımsıkı sarıldım. Bir kolum başının arkasındaydı diğeri ise sırtında. Bana kıyasla fazla iri olan vücudunu elimden geldiğince sarıyor, onu kollarımın arasında tutmaya çalışıyordum. Parmaklarımı ensesine kaydırıp

saçlarının arasında gezdirmeye başladım. Bunun ona iyi geleceğini hissediyorum. Girdiği transın içinde geri dönmenin bir yolunu bulmalıydı.

Nefesini tutmayı bırakıp kokumu içine çekince sessiz mırıltılar çıkardı. Onu kollarımla sararken boynumu ona yuva yaptığımın farkında değildim. Kollarımın arasındaki iri vücudu kaskatı kesildi. Kokumu soluyunca burada olduğumu anlamıştı. Burnunu boynumun girintisine sürtüp kokumu içine çektikçe kasılan vücudu gevşemeye başladı. Ona acı veren tüm o şeyleri unutup boynumda soluklanmaya başlayınca rahat bir nefes aldım. İşe yarıyordu.

Boynumda hızlı hızlı nefesler aldıkça ılık nefesi tenimi gıdıklıyordu. Burnunu boynuma sürtüp kokumu içine çektikçe nabzım bir kat daha hızlandı. Kalbim durmaksızın göğüs kafesimi tekmelerken bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gurur'a sarılmak düşündüğümden daha sarsıcıydı.

Bana sarılmıyor olsa da Gurur'un kokumla rahatladığını biliyorum. Onu rahatlatan başlıca şeylerden biri de boynumdu. Ona sarılmama izin vermiş ve yüzünü boynumdan bir an bile olsun çekmemişti. Burnunu boynumun girintisine bir kez daha sürtüp dudaklarını boynuma bastırınca kaskatı kesildim. Bu sefer boynumu öpmekten kendini alıkoyamamıştı.

Bunu istem dışı yapmış olmalı ki buz kesti. Tepkimi görmek için başını yavaşça kaldırıp yüzüme bakınca suratımın aldığı ifadeyi bilmiyorum. Fakat onun yüzünde oldukça rahatsız edici bir duygu vardı. Boynumu öptüğüyle ilgili bir şey söylememden tedirgin olarak bana bakıyordu. Bununla ilgili tek kelime etmeyip, "Daha iyi misin?" diye sordum sakin bir sesle.

Soğuk terler dökerken kendini geriye çekerek kollarımın arasından çıktı. "Burada ne işin var, Farah?" İfadesi o kadar donuktu ki beni gördüğüne memnun kalıp kalmadığını anlayamıyorum.

"Geldiğim için bana kızma." Ayağa kalkıp arkasına geçerek sırtında bağlı olan deli önlüğünü açmaya başladım. "Nasıl olduğunu görmeliydim."

"Yerinde olsam onları açmam." Sesi ölümcül derecede tehlikeli çıkmıştı. "Bunu yaptığında boynunu kırmayacağımın bir garantisi yok." Bence bende zarar vermeyeceği tek yer boynumdu çünkü Gurur'un gerçekten boyun fetişi vardı. Boynum garip bir şekilde onu mest ediyordu.

Onu çözerek üzerindeki deli önlüğünü çıkardım. Karşısına oturduğumda rahat görünmeye çalışıyordum ama hiç rahat değildim. Sepeti ikimizin arasına koydum. Sepetteki şeyleri çıkarmaya başladığımda öfke ve şaşkınlık karışımı gözlerle bana bakıyordu. "Ne halt ediyorsun? Tüm bunlarda nedir?"

Sert çıkan sesiyle yutkunarak ona bakmak için kendimi zorladım. Bana olan bakışları fazla kızgındı. Burada olmamdan nefret etmiş gibi bakıyordu. Sanırım sinirlenmesinin nedenini anlıyorum. Onu tecrit odasında deli gömleğiyle ve ağzındaki ağızlıkla görmemden hoşlanmamıştı. Bir erkek için bu oldukça gurur kırıcı olabilirdi.

Gördüklerim beni olumsuz yönden hiç etkilememiş gibi davranıp sepetteki şeyleri çıkarmaya devam ettim. "Bunları senin için yaptım." Böreği çıkartıp önüne koydum. "Böreği nasıl sevdiğini bilmediğim için peynirli yaptım." Poğaçaları çıkardım. "Bunlarda tereyağlı."

Küçük saklama kaplarına koyduğum meyveleri çıkardım. "Hepsini sirkeli suyla yıkadım." Sarma tabağının kapağını açtım. "Dün geceden sardığım için sıcak değil." Meyve suyu ve bardakları aldım. "Biliyorum çay seviyorsun ama yolda soğurdu." Son olarak sepetin bir köşesinde duran kırmızı gülü ona uzattım. "Bu da senin için."

En çok hangisine şaşırdığını bilmiyorum. Yemek yapmayı öğrenmeme mi, onun için yemek yapmama mı yoksa ona bir tane kırmızı gül uzatmama mı? Yeşil irisleri dumura uğradığını gizleyemezken önce yere dizdiğim şeylere sonra da ona uzattığım kırmızı güle bakıyordu. "Sen..." Tuhaf bir yüz ifadesiyle elimdeki gülü işaret etti. "Bana gül mü aldın?" Ona küfretmişim gibi davranması normal mi?

"Yolda gelirken çiçekçi görünce senin için aldım." Kafam karışmış bir halde safça ona bakıyordum. "Şey... Yanlış mı yaptım?" Garip bakışlarıyla beni de tedirgin ettiği için elimdeki gülle ne yapacağımı bilemedim. "Kadınlar

erkeklere çiçek almaz mı?" Bu kadarını gerçekten bilmiyor ve anlamıyordum. "Bilemedim ki şimdi." Bakışlarımı kaçırıp etrafıma bakmaya başladım. "Ne yapayım ben bunu? Atayım mı?"

"Atma." Bakışları gittikçe normale dönerken gözlerinin ardında eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti. "Mademki bana aldın ver o zaman." Uzanıp elimdeki kırmızı gülü aldı.

Ona hazırladığım şeyleri gösterdim. "Bunları da ben yaptım."

Bana zerre kadar inanmadığını baygın ifadesiyle o kadar belli ediyordu ki. "Uydurma." Bunu söylerken bile kendine gelmek için sık sık nefes alıyordu çünkü hâlâ daldığı o kâbusun etkisindeydi.

"Valla bak ben yaptım." Heyecanlı bir şekilde tabaktaki sarmalardan birini alıp ona uzattım. "Tadına bak nasıl bulacağını merak ediyorum." Aklını dağıtıp onu bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum. Trans halinde yaşadıklarının zorluğunu benden gizlemeye çalışıyordu ama kan ter içinde kalmıştı.

Uzattığım sarmayı tek bir lokmada ağzına koyup yemeye başladı. Tadını beğendiğini gizleyemedi ama benim yaptığıma zerre kadar ihtimal vermedi. "Bunu sen yapmış olamazsın." Bunları söylerken sarma tabağını önüne çekiyordu. "Senin gibi bir ana kuzusunun yapamayacağı kadar iyi." Şimdi bu beni övdü mü yoksa gömdü mü, anlamadım.

"Ama ben yaptım."

"Yemezler sen yapmış olamazsın."

"Yiyorsun işte çünkü ben yaptım."

Elimi kaldırıp ona parmağımdaki yara bandını gösterdim. "Sarmanın içini yapmak için soğanları doğrarken parmağımı bile kestim." Görsün diye yara bandının olduğu parmağımı burnunun ucuna kadar uzattım. "Bak nasıl da derin kesmişim. Biliyor musun, çok acıdı," dediğimde aldığı lokma boğazında kalmış gibi kaskatı kesildi.

Önce parmağıma, sonra sarma tabağına ve en sonunda da onun için hazırladığım diğer şeylere yutkunarak baktı. Artık yalan söylemediğimi biliyordu. Üç yıl içinde yemek yapmayı öğrendiğimi ve onun için parmağımı kesecek kadar tüm bunları hazırladığımı biliyordu. Bakışlarındaki hüznün ve değişimin nedenini anlayamadım.

Yakışıklı suratında içi burkulmuş gibi gizleyemediği bir keder vardı. Midem kasıldı. Daha önce kimse onun için mutfağa girip ona kendi elleriyle bir şey hazırlamadı mı? Aklımdan geçenleri anlamış gibi istemsizce başını salladı. "Bir tek Melek," dedi iç çekerek. "Ve şimdi bir de sen..."

Otuz bir yıllık hayatında ona yemek yapan bir tek Melek ve ben miydik? Peki, Leyla? Leyla'dan bahsetmemişti.

Ona parmağımı göstermemin tek nedeni bana inanmasıydı fakat o, daha ben elimi çekmeden bileğimi yakaladı. Beni şaşkınlığa sürükleyerek başını eğip dudaklarını avucumun içine bastırdı. Dudaklarını avucumda hissedince omurgama soğuk bir ürperti yayıldı. Bunu gerçekten yapmıştı. Ona yemek yapan ellerimi öperek bana bu şekilde teşekkür etmişti. Her iki elimin de avuç içini öpmüştü. Kalbim durmuş olabilir.

Üçüncü öpücüğü ise yaraladığım parmağımaydı. İçimde yüzlerce kelebekler uçuşmaya başladığında hiçbirinin kanatları birbirine değmiyordu. Ellerimi bıraktığında suratımın kıpkırmızı olduğunu bildiğim için ona bakamıyordum. "Tamam, o zaman şey yapalım... Yiyelim bunları." Beni öpmek zorunda değildi. Çok utandım.

Şaşkın suratıma bakmak bile onu eğlendiriyordu. "Sen yapmışsan yememek olmaz." Gülmemeye çalışarak bir dilim börekten kocaman bir ısırık aldı. "Hımm," diye mırıltılar çıkartıp ağzı dolu bir halde başını salladı. "Elinin de lezzeti varmış. Bundan sonra sıkıysa girme o mutfağa." Bende bundan korkuyordum.

Yemeğe düşkün bir adam olduğu için yemekler onun hassas noktasıydı. Hayatımın en garip ikinci pikniğini de Gurur ile yaptım. Bir kliniğin tecrit odasında onunla piknik yaparken ikimizde halimizden memnunduk. Asıl garip olan bunda hiçbir gariplik bulmamamızdı.

Onun aksine her şeyden küçük lokmalar alıp yediğim için huysuzlanmaya başladı. "Böyle yersen tabii hiç kilo almazsın." Daha fazla şey yememi isteyerek tabağımı doldurdu. "Ye şunları. Bir şeyler tıkınmadıkça hep böyle sıska kalırsın."

"Tıkınmak değil." Sakince onu düzelttim. "Yemek."

Göz devirir gibi baygınca bir ifadeyle bana baktı. "Adı her ne haltsa onu yap işte."

"Adı yemek."

Tabağıma göz attı. "Onlar börek."

"Evet ama börekleri yeriz onlarla tıkınmayız."

Gözlerini kısarak bakışlarını bana çıkardı. "İkisi aynı şey değil mi?"

"Değil aradaki farkı sana göstermemi ister misin?"

"Göster bakalım."

"Bak şimdi bu bir şeyleri yeme şekli." Böreği alıp ona göstererek ısırdım. Küçük bir parça aldığım böreği gözlerinin içine bakarak çiğneyip yuttum. Elimdeki dilimi yukarı kaldırıp ona gösterdim. "Tıkınmak da tam olarak şöyle bir şey." Koca dilimi tek bir lokmada hunharca ağzıma tıkmaya çalıştığımda yüksek sesle güldü. "Boğulacaksın dur."

Ağzıma bastığım börek yüzünden yanaklarım balon gibi şişmişti. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırarak ona baktığımda gülüşüne engel olamadı. Gülerken gözleri kısılıyordu. "Şimdi onu nasıl yutacaksın?" İşte bunu düşünemedim.

Poğaçaların yanındaki peçeteyi alıp bana uzandı. Ensemi tutup başımı eğerek peçeteyi dudaklarıma yaklaştırdı. "Çıkar bakalım." Ama bu çok utanç vericiydi. Bir çocukla konuşur gibi davranıyordu.

Dudaklarımı araladım ancak bir bütün olarak ağzıma sığdırdığım böreği çıkartamadım. Başımı çevirip Gurur'a baktığımda bıyık altında gülüyordu.

"Baş belası." İki parmağını uzatıp ağzımın içini dolduran böreği çıkartarak peçeteye koydu. "Şu hale bak çocuk gibisin." Peçeteyi katlayarak içindeki böreği gizledi.

Daha sonra yeni bir peçete alıp bana uzandı. "Buraya gel." Çenemi tuttuğunda derimin altı ısındı. Gurur ağzımı silerken bende nasıl bir kalp çarpıntısı yarattığının farkında bile değildi.

Ağzımı sildikten sonra bir bardak su doldurup dudaklarıma yaklaştırdı. "Birkaç yudum iç ki böreğin parçaları boğazına kaçmasın." Su bardağını o tutarken eğilip suyun birazını içtim.

Bana suyu içirten o olduğu için su dudaklarımdan taşmıştı. Bardağı kenara koyduktan sonra yeni bir peçete alıp bir kez daha dudaklarımı sildiğinde soluğum kesildi. Hiç iğrenmeden veya gocunmadan bir çocuğa bakar gibi benimle ilgileniyordu. Benden tiksinmiyordu.

Dudaklarımı sildikten sonra tabağımı önüne çekti. Çatal ve bıçağı alıp tabağımdaki börekleri küçük parçalar halinde kesmeye başladı. Börekleri benim için tek lokmalar haline getirip tabağı önüme koymasını beklemiyordum. Alık alık onun suratına baktığımı görünce gözlerinin ardında muzır bir ifade oluştu. "Beni izlemeyi bırakıp ye şunları, Nemrudun kızı."

Tebessümümü gizlemeye çalışarak başımı eğdim. Benim için kestiği börekleri yerken kapı penceresinde bizi izleyen doktoru ne denli şaşırttığımızın farkında değildim. Gurur'un bana zarar vermesinden endişelenirken böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediğini biliyorum.

***

Her saat başı annemi arayıp rapor vermemin nedeni tüm korumaları eve göndermemdi. Gurur'un yanında biraz daha klinikte kalmaya karar verdiğim için korumalar bu soğukta dışarıda beklesin istemedim. Gurur'u tecrit odasından çıkartıp üst kattaki normal odasına almıştık. Doktorun söylediğine göre bu Gurur'un odası değilmiş çünkü onun odası sık sık değişiyormuş. Anladığım kadarıyla odadaki şeyleri kırıp parçalamak da üstüne yokmuş.

Gurur verdiği zarardan daha fazlasını bu kliniğe bağışlıyordu. Yeni odası sıradan bir hasta odasıydı ama kendine veya bir başkasına zarar vereceği şeyler yoktu. Neyse ki odada televizyon vardı. Burada biraz daha kalacaksam aklımı meşgul edecek bir şeyler olmalıydı.

Yatağın üzerine oturup televizyon izlerken Gurur köşedeki koltuğundaydı. İkimizde can sıkıntısından gözlerimizi ekrana dikmiş bir programın gündüz verilen özetini izliyorduk. Programın konsepti yarışmacılara sorular sorup her defasında dört şık sunmaktı. Bu tür programları eğlenceli buluyordum. Programın sunucusu soruyu sorduğu an saniyesinde içimden cevap veriyordum ama sesli bir şekilde hep yanlış şıkkı seçiyordum.

Çıkan yeni soruyu sesli okuduğumun farkında değildim. "Türkçe resmi adında, 'Konfederasyonu' ifadesi geçen tek ülke hangisidir?"

Sorunun cevabı İsviçre'ydi fakat ben son bir saattir yaptığım gibi yine yanlış bir şık seçip, "Güney Kore," diye mırıldandım.

Gurur ise oturduğu köşede bir kez daha, "İsviçre," diye sakince beni düzeltti.

Doğru cevap yandığında dudaklarımı sarkıttım. "Güney Kore'den çok emindim."

Klinikte nasıl içki temin ediyor, bilmiyorum ama içkisini sessizce yudumlarken bana olan bakışları eleştireldi. "Bir saattir verdiğin tek bir cevap doğru çıkmadı. Şu siktiğim şeyini kapat çünkü bir aptalla evlendiğime ikna olmak üzereyim."

"Ama sorular çok zor."

"Nesi zor düşük seviyedeki sorular bunlar."

İkimizde birbirimize duyduğumuz şaşkınlığı gizlemeden bakıyorduk çünkü bu bir saatte benim verdiğim tüm cevaplar yanlıştı fakat Gurur, bir tane bile yanlış cevap vermemişti. O karşısında bir aptal varmış gibi bana bakarken ben, onun deli mi yoksa dahi mi olduğunu sorguluyordum. Sandığı gibi bunlar düşük seviyedeki sorular değildi çünkü baraj sorularıydı.

Yeni bir soru çıkınca tekrar gözlerimi ekrana dikip soruyu sesli okudum. "Fransa'nın en uzun kara sınırı hangi ülkeyledir?" Şıklar ekranda belirdiğinde yine içimden doğru cevabı vermiştim. Brezilya'ydı ama ben, "Arjantin çok belli," dedim.

Henüz cevap bile ekrana verilmedi ama Gurur bıkkınca, "Brezilya," deyince gülmemeye çalıştım. Bir tane soruyu bile ıskalamamıştı. Düşündüğümden daha çok şey biliyordu. O ise her anlamda bir aptalla evlendiğine ikna olmak üzereydi.

Yarışmanın sonuna kadar doğru cevapları bildiğim halde yanlış cevaplar vererek ona gerçekten bir aptal olduğumu düşündürttüm. Başlangıç sorularına bile yanlış cevaplar vermem onu kızdırdığı için televizyonu kapattı. Her konuda bilgisiz ve aptal olduğumu düşünmesi bazı konularda işime geliyordu. Ancak şimdi yanlış cevaplar vermemin nedeni oydu. Ben yanlış cevap verdikçe beni düzeltme ihtiyacı hissettiği için ilgisini sorulara çekiyor, aklını kötü düşüncelerden uzaklaştırıyordum.

Odanın kapısı açıldığında yanında bir doktorla içeri giren kızı görünce donup kaldım. Gördüğüm yirmili yaşlarındaki genç kıza rahatsız gözlerle bakıyordum. Bu o kızdı, Gurur'un Instagram paylaşımlarında gördüğüm o genç kız. Ayağa kalktığımda sarışın kızda aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Burada görmeyi beklediği son kişi bile ben değilmişim gibi afalladı.

Klinikte Gurur'u ziyaret edecek kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Onu görünce Gurur'un gözlerinin içi güldü. Yarısından daha fazlasını içmediği içki bardağını bırakıp ayağa kalktı. "Geleceğini bilmiyordum?"

Sarışın kız elinde tuttuğu poşetleri bir kenara bırakıp aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sürpriz yapmak istedim." Gurur'un kollarının arasına girip ona sımsıkı sarılınca kötü hissettim ama neden böyle hissettiğimi anlamadım.

Gurur ona sarıldığında sarışın kız Gurur'un kollarının arasında kaybolacak kadar zayıftı. Gurur başını eğip dudaklarını onun saçlarına bastırarak kokusunu içine çekince midem kasıldı. Görmekten nefret ettiğim bu görüntü karşısında ne yapacağımı bilemedim. Gurur'un ona olan bakışları hiç hoşuma gitmiyordu çünkü ona, tüm dünyasıymış gibi bakıyordu.

Kendimi burada fazlalık gibi hissettiğim için çantamı alıp kapıya yürüdüm. "Geç oldu artık gitmeliyim." Aceleyle bir açıklama yapıp adımlarımı hızlandırdım. Evli olmasına rağmen genç bir sevgili yaptığı yetmezmiş gibi bir de onunla gözümün önünde sarılıyordu.

"Melek ile tanışmadan mı gideceksin?" Gurur'un sesini duyduğumda isteksizce onlara döndüm. Kolunu yanındaki kızın omuzuna samimi bir şekilde atıp bana onu gösterdi. "Sana daha önce Melek'ten bahsetmiştim, değil mi?" Melek ismini ağzından hiç düşürmüyordu ama bahsi geçen kızın bu olduğunu bilmiyordum.

Melek ile birbirimize bakarken kıza merhaba bile demedim. İsteksiz gözlerle ona bakıyor, Gurur'un onun omuzundaki kolunu gördükçe farkında olmadan kaşlarımı çatıyordum. Bunu görünce Gurur gülmemeye çalışarak kolunu onun omuzundan çekti. "Sanırım Karun'un altı ay önce yaptığı basın açıklamasından haberin yok." Sarışın kızı işaret etti. "Melek benim yeğenim." Yeğeni mi? Gurur'un tüm yeğenleri üç erkekten oluşmuyor muydu?

Melek'in yüzünde adeta güller açıldı. "Nihayet karşılaşma fırsatımız oldu. Üç yıldır seninle tanışmayı o kadar çok istiyordum ki."

"Şey..." diye bir şeyler mırıldandım ama olanları anlamadığım için kafam karışmış bir halde Gurur'a baktım. Yüz ifademde yaşadığım şoke edici his belli oluyordu. "Ben anlamıyorum?" Nasıl Gurur'un yeğeni olabilirdi?

"Görünen o ki cemiyetteki skandallara merak duymuyorsun." Melek bunları söyledikten sonra yönünü bana doğru yürüdü. "Ben Melek Yitik." Bir süre duraksadı. "Ama gerçekte Melek Kalender." Yeni bir Kalender ortaya çıkmıştı ve annem bunu bana söylemeyi atladı mı?

Melek'in heyecanlı çocuksu yüzüne bakarken kimin kızı olduğunu sorguluyordum. Abartısız yirmi yaşındaydı yani Karun'un kendinden on yaş küçük bir kızı olamazdı. Karun'u elediğim an kardeşleri Çağıl ve Levent'i de hızlıca eledim. O zaman bu kız kimin kızıydı ve nasıl Gurur'un yeğeni olabiliyordu?

Aradığım cevabı bana veren Melek oldu. İnsanın içini burkan yeşil gözleriyle histerik bir şekilde bana baktı ve "Defne Kalender," dedi. "Karun, Çağıl ve Levent'in ölen ablaları Defne Kalender'in kızıyım." Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Defne'nin kızı mı?

"Bu nasıl... Mümkün değil." Başımı iki yana salladığımda Melek'e nasıl hissettirdiğimin farkında değildim. "Defne Kalender'in on üç yaşında öldüğünü duydum." Yutkundum. "Yani sen-"

Güldü sanki bu çok sık yaptığı bir şeydi ve aynı zamanda acılara gülümsemek gibiydi. "Evet, ben bir çocuğun doğurduğu o çocuğum." Midem bulandı. Defne Kalender on üç yaşındayken bir çocuk mu doğurmuştu?

Anlamıyorum.

Bu konuda daha fazla şey sormak istiyordum ama Gurur'un uyaran bakışları kurcalamamam gerektiğini gösteriyordu. On üç yaşındaki bir çocuğun nasıl hamile kalıp çocuk doğurabildiğini istesem de soramadım. Bu nasıl mümkün olurdu?

Hiç rahat değildim ama kendimi zorlayarak, "Seni tanıdığıma sevindim, Melek," demeyi başardım. Kalender'lerin onu bunca zamandır herkesten sakladığına inanamıyorum.

Benim aksime çok rahat olan Melek bir kez daha bana gülümsedi. "Bende seni tanıdığıma sevindim Farah yenge."

Ağzımda acı bir tat varmış gibi ifadem değişti. "Yenge mi?"

Yenge sıfatıyla ne denli rahatsız olduğumu gören Gurur kaşlarını belli belirsiz çattı. "Amca mı desin?" Bana niye kızıyor şimdi?

Hiçbir şey söylemeden Melek'e baktığımda dudaklarımdan kendiliğinden dökülen cümlelere engel olamadım. "Hasta mısın?" İkisini birden geren bir soruydu bu.

Sormak zorundaydım çünkü Melek hasta görünüyordu. Bu çok fazla belli oluyordu. O kadar zayıftı ki giydiği tulumun içinde bir deri bir kemik kalmıştı. Sanki hastalıkla savaşan vücudu savaşı kaybetmiş gibi çok zayıftı. Omuzunun üzerine kadar gelen sarı saçlarının peruk olduğu anlaşılıyordu. Kaşları hatta kirpikleri bile kemoterapide döküldüğü için kaşlarını kalemle çizmişti. Kirpiklerinin de takma olduğu belliydi.

Hastalıklı solgun tenine, gözlerinin altındaki morluklara içim acıyarak baktığımın farkında değildim. Sanki bu bakışlara alışıkmış gibi ısrarla yüzündeki gülümsemeyi koruyordu. "Evet." Başını salladı. "Hastayım." Hangisinin beni daha çok üzdüğünü veya şoke ettiğini bilmiyordum. Gurur'un bir yeğeni daha vardı fakat bu yeğeni çocuk yaşta ölen küçük bir kızdandı. Bir çocuğun doğurduğu o çocukta belli ki ölümcül bir hastalığın eşiğindeydi çünkü ona bakınca bile bu anlaşılıyordu.

Aynı anda bu kadar bilgi sistemimi çökertti.

Suratım üzgün mü yoksa şaşkın mı, bilmiyorum ama Melek buna bir son vermek ister gibi Gurur'un koluna yapıştı. Beni neşelendirmek ister gibi muzırca, "Nasıl?" diye sordu Gurur ve kendisini gösterirken. "Yakışıyor muyuz?" Yer yarılsa da içine girseydim daha iyiydi. Gurur'un onunla olan fotoğrafına yaptığım yorumu görmüştü.

Buradan çıkar çıkmaz ilk işim o yorumu bulup silmek olacaktı. "Ben... Bilmiyordum." Ne söyleyeceğimi ne düşüneceğimi bilmez bir haldeydim. Bu öğrendiklerim benim gibi bir ev kuşu için çok fazlaydı.

Gurur'un gözlerinin bir kopyası gözlere sahip olan Melek, amcasının odasındaki eşyaları karıştırmaya başladı. "Altı ay öncesine kadar kimse bilmiyordu."

Masanın üzerindeki meyve tabağına yürüdü. "Gurur amcam Instagram veya onun gibi şeyleri kullanmayı bile bilmezdi ama onu zorlayarak tüm o hesapları ona ben açtırdım." Tabaktaki elmayı alarak bana döndü. "Benimle olan fotoğraflarını paylaşması için yıllardır onu zorladım çünkü Karun dayımın beni görmesini istiyordum." Bu sözlerden ne çıkarmam gerektiğini bilemedim.

Melek elmadan kocaman bir ısırık aldı. "On yaşından beri Gurur amcamı fotoğraflarımı paylaşması için zorluyordum." Gözlerinin ardında iç yakan bir ifade geçti. "Karun dayım ondan uzakta neler yaptığımı, her geçen gün nasıl büyüdüğümü görsün ve beni kabullensin istedim."

Boğazı düğümlenmiş gibi ağzındaki elmayı güçlükle yuttu. "Bunu yapacağımı tahmin etmiş gibi Karun dayım yirmi yıl boyunca bir kez bile Gurur amcamın paylaştığı fotoğraflara bakmadı. Fotoğraflarım onun karşısına çıkmasın diye amcamı takip bile etmedi." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Fotoğraflarımızı gördüğünde yanlış anlayacağını bilemezdim." Kahretsin, o saçma yorumu hiç yapmamalıydım.

Son derece utanmış ve mahcup olmuş gözlerle Melek'e bakıyordum. "Karun ve kardeşleri neden seni istemedi?" Sorduğum her soruyla Gurur biraz daha rahatsız oluyordu.

Melek bunları bilmem gerektiğini düşünüyor olmalı ki hiç gücenmeden bana cevap veriyordu. Kederli bir şekilde iç çekti. "Annem beni doğururken öldüğü için hiçbiri onlardan ablasını alan bir bebeği görmek istemedi. Geçen yıla kadar Kalender kardeşlerin hayatının bir parçası değildim." Yani her ne yaşandıysa bunun suçunu masum birine kesmişlerdi, öyle mi?

Ne hatırladıysa Melek'in gözleri doldu. "Rahmetli Bige yenge, dayım beni eve kabul etsin diye çok uğraştı." Onu özlüyormuş gibi ifadesi hisliydi. "Onun ölümüyle Karun dayım bir kayıp daha vermek istemedi. Bu yüzden beni sahiplenip bir basın açıklamasıyla yeğeni olduğumu herkese duyurdu."

Kolundaki morlukları gösterdi. Serum iğnelerinin bıraktığı morluklar kolunun her yerindeydi. "Keşke bir yeğeni olduğunu bu kadar geç kabullenmeseydi çünkü ben ölüyorum." Kaskatı kesildiğimde Gurur kaşlarını çatarak, "Melek," diye onu susturmak için fakat Melek, "Artık o da aileden biri," diyerek amcasına gülümsedi. "Kafasının karışmaması için bence bilmesi gerekiyor."

Daha sonra bana döndü ve sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Kan kanseriyim ve aynı zamanda beynimde kötü huylu ölümcül bir kitle var," dedi sakince. "Geçen yıla kadar doktorlar birkaç aydan daha fazla

yaşamayacağımı düşünüyordu." Yeşil gözleri neşeli bir şekilde ışıldadı. "Gördüğün gibi bir yılı daha devirdim ama daha fazlası zor görünüyor."

Başını çevirip Gurur'un sancılı gözlerine baktı. Ölmekten değil, ölümüyle Gurur'a yaşatacağı acıların burukluğuyla iç çekti. "Bana kızma karının bunları bilmesi gerekiyordu."

Gurur donuk bir suratla ona bakarken hiçbir şey söylemedi. Melek ve ölümü aynı cümlede kullanmaktan bile rahatsız oluyormuş gibi ifadesi katıydı. Konuyu değiştirerek, "Karun nasıl?" diye sordu.

Melek yatağın kenarına oturarak elmasını yemeye devam ediyordu. "Bence onun da bir kliniğe yatması gerekiyor. Korkarım ki aklını yitirmek üzere." Başını kaldırıp endişeli gözlerle Gurur'a baktı. "Amca o hiç iyi değil. Bu kışta her geceyi karısının mezarında geçirdiği yetmezmiş gibi artık her yerde onun hayalini görmeye başladı."

İçi acımışçasına başını sallayan Melek'in ne denli korktuğunu görebiliyordum. "Geçen gün dayımla birlikte alışveriş merkezine gittik. Bir anda Bige yengeyi sayıklayarak bir hayalin peşinde koşmaya başladı. Yanına gittiğimde yana yakıla etrafına bakıyor, her yerde onu arıyordu." Sertçe yutkundu. "Onu gördüğünü söylerken fazla ciddiydi. Artık hayal ve gerçeği birbirinden ayırt edemiyor."

"Siktir!" dedi Gurur. "İyice sıyırdı."

"Çok acı çekiyor." Melek yardım ister gibi Gurur'a bakarken yeşilleri ağlamaklıydı. "Yengemin ölümünde kendini suçluyor, olanları aşamıyor."

Gözlerine akın eden yaşları orada tutmaya çalışırken Gurur ile olan göz kontağını kesmiyordu. "Karısı onu cezalandırmak için gözleri önünde intihar etti. Dayım bunun üstesinden gelemiyor. Böyle devam ederse korkarım ki aklını yitirecek." Nefesim kesildi. Bige Saka'nın bir sokak lambasının altında kalbinden vurularak öldüğünü duymuştum ama bunun bir intihar olduğunu bilmiyordum.

Kocasını cezalandırmak için ona kendi ölümünü izletecek kadar bir insan ne yaşayabilir?

Melek ve Gurur uzun süre Karun hakkında konuştu. Bu onların ailevi sorunu olduğu için bir köşede durup onları dinlemek dışında hiçbir şey yapmadım. Bir süre sonra Melek'in eve dönmesi gerekti. Amcasına sımsıkı sarıldığında hemen sonra bana da sarılmasını beklemiyordum. Onlardan biri değildim fakat öyleymişim gibi Melek bana karşı oldukça samimiydi.

Melek gittikten sonra Gurur bir süre sessizliğini korudu. Uzun süre camdan dışarı bakıp Karun konusunda ne yapacağını düşündü. Aralığı dışarıda geçirmek istemiyordu çünkü kriz geçirdiğinde sevdiklerine zarar vermekten endişeleniyordu. Ancak Melek'in anlattıklarından sonra burada da kalamayacak gibiydi. Karun karısının yasını diplerde yaşarken onu o halde bırakmak istemediğini görebiliyorum. Yeğeni için endişeleniyordu.

Bir süre sonra kararını vererek doktoruyla konuşup taburcu işlemlerini yaptırdı. Birlikte klinikte ayrıldığımızda Karun konusunda çok düşünceliydi. Bu yüzden arabayı kullanırken fazla sessizdi. Yeğenlerini çok önemsediğini biliyorum. Yolun büyük bir bölümünde ikimizde hiç konuşmadık. O arabayı kullanırken bende başımı yasladığım camdan ayırmadım.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda yolun kenarındaki seyyar satıcıyı gördüm. Tezgahındaki yeşil eriklerle başımı camdan ayırdım. Bu mevsimde erik bulmak çok zordu ve şansa bak ki bu adamın tezgahında sevdiğim erikler vardı. Odamdaki mutfağımda babamın bana getirdiği bir sepet erik vardı ama onlar burada değildi.

Gurur'a döndüğümde trafik ışığının yeşile dönmesini beklediğini gördüm. "Gurur?" Utanarak bana dönmesini bekledim. Ona kaldırım kenarında tezgâh açan seyyar satıcıyı gösterdim. "Bana erik alır mısın?" diye sorarken sesim çok çekingen çıkıyordu. "Canım çekti."

Başını çevirip tezgahtaki yeşil erikleri gördüğü an suratının rengi değişti. Sadece onlara bakmak bile kanının çekilmesine neden oluyormuş gibi kaskatı kesildi. Çenesinde bir kas seğirirken, "Siktir!" diye küfretti yüzünü buruşturarak. "Sana o şeyi almayacağım önüne dön." Sesi buz gibiydi.

Eriklere duyduğum heyecan yavaşça kaybolurken suratımı astım. "Peki."

Somurtan yüzümü görünce omuzları gerildi. Burun delikleri genişleyerek nefesini sertçe verdiğinde hiç rahat değildi. "Bir erik için mi yüzünü asıyorsun?" Direksiyonu sıktı. "Çok mu seviyorsun?"

"Evet."

Ona nefret ettiği bir şeyi yaptırıyormuşum gibi gergin bir şekilde emniyet kemerini açtı. "Seviyorsan mecbur alacağız." Arabadan inip seyyar satıcıya doğru yürüdüğünde kalbim tekledi. Sırf suratımı asmayayım diye benim için arabadan inmişti.

Adamla konuşurken tezgahtaki eriklere bakmamak için olağanüstü bir çaba gösteriyordu. Eriklerle sorunu neydi? Cüzdanında çıkardığı parayı adama uzattığında bile ifadesi kaskatıydı. Adamdan aldığı erikleri bana getirirken poşeti kendinden uzak tutuyordu. Tiksindiği ve nefret ettiği bir şeyi tutar gibi poşeti parmaklarının ucuyla tutuyordu.

Arabaya bindiğinde bir an önce onlardan kurtulmak ister gibi poşeti kucağıma attı. Kemerini bağlayıp yola çıktığımızda soğuk terler dökmeye başlamıştı. Poşetten çıkartıp yediğim her erikle şakaklarındaki damarlar belirginleşiyor, boynundaki nabzı hızla atıyordu. Yeşil erikleri her ısırdığımda çıkan ses bile sinirine dokunuyormuş gibi dişlerini sıkıyordu. Dayanamayıp, "Erikle bir sorunun mu var?" diye sordum.

Sinirden direksiyonu biraz daha sıkınca parmak boğumları gerildi. "O şeye tikim var!" Buz kestim. Eriklere tiki mi vardı?

Şimdi bu rahatsızlığının sebebi anlaşılmıştı. Nefret ettiği ve onu rahatsız eden bir şeyi ona aldırmıştım. Kalbim rotasından şaştı. Eriğe tiki olmasına rağmen sırf beni mutlu etmek için bana erik mi almıştı? Kalbimde uçuşan kelebeklerin kanatlarını yüreğimin en hassas yerinde hissetmeye başladım. Benim için bu kadarını yapmasını beklemiyordum.

Gurur Kalender her şeyiyle güzel bir adamdı.

Kucağımda bir poşet erik olduğu için bana bakmıyordu. Bu yüzden yüzümdeki gülümsemeyi göremiyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım

hayranlık dolu bir sesle. "İstersen bunları şimdi yemem?" Çıkardığım seslerden rahatsız olmasını istemiyorum.

Erikleri görmemek için gözünü yoldan ayırmazken, "Keyfine bak," dedi kısaca. "Seviyorsan istediğin kadar ye, çıkardığın sesleri hallederiz." Radyoya uzandı. Müziği son ses açarak bu soruna bir çözüm buldu.

Ona gülümseyerek önüme dönüp elimi poşete daldırdım. Erikleri katur kutur yerken yüksek ses müzikten dolayı artık benim çıkardığım sesleri duymuyordu. Yanında yememi isteyebilirdi ama sırf benim keyfimi kaçırmamak için kendi rahatından ödün vermişti. Bakıldığında bu küçük bir jestti ama benim için anlamı çok büyüktü.

Yüzümdeki gülümsemeyle erikleri yerken radyoda çalan şarkıyla buz kestim. Çıkan şarkı tadımı kaçırmıştı. Başımı çevirdiğimde Gurur'un değişen bakışlarını gördüm. İçinde Leyla isminin geçtiği tek bir şarkı onu maziye götürmüş gibi yeşil irisleri hüzünle doldu. Kolunu açık cama yaslarken tek eliyle arabayı kullanıyordu. Sağ elinin avuç içini direksiyona yaslamış, direksiyonu ustaca çevirirken özlemle dolmuştu. Onu özlüyordu.

Leyla'ya olan özlemi kalbinin tam ortasında belirmiş gibi şarkıyı dinlemeye devam etti. Bunu yaparken maziye dalan gözlerini yoldan ayırmıyordu.
"Karşımda, hayalin masamda.
Keşkelerle dolu bu kadehler.
Kalkar tüm anılara." Ve o, içinde Leyla'nın olduğu tüm o anıların içinde kaybolmuş gibiydi.

"Sussan da kalemi kırsan da.
Mucize seni bekler bu yürek.
Senden vazgeçmez asla." Şarkının bu kısmı canımı öyle bir yaktı ki elimdeki erikleri poşetin içine bıraktım.

Ölmüş olsa bile Gurur'un Leyla'dan hâlâ vazgeçmediğini, onu arkasında bırakmadığını biliyorum. Üç yıldır parmağında Leyla'nın alyansını takmasından belliydi. Bana annesinin yüzüğünü takarken o, üç yıldır Leyla ile olan nişan yüzüğünü çıkarmamıştı.

Ben onun yüzüğünü takıyordum.

O ise Leyla'nın.

Herkes o yüzüğün bizim evlilik yüzüğümüz olduğunu sanıyordu ama aslında öyle değildi. Gurur benimle evlenirken bile parmağında Leyla'nın alyansı vardı. Leyla'yı kalbinde taşıdığı sürece o yüzüğü hiç çıkarmayacağını biliyorum.

Şarkının nakarat kısmına hüzünlü gözlerle eşlik etti. Aklı kaybettiği nişanlısındayken dudaklarını kıpırdatıp mırıltıyla şarkıya eşlik ediyordu. **"Sorma durum Leyla,"** diyen kısık sesi azap içindeydi. **"O sesler yok aslında."** İç çekti. **"Birden çıkagelse..."** Dönüp kısa bir an bana baktığında gözlerinin ardında büyük bir karmaşa, anlaşılmaz bir ikilem vardı. Önüne dönüp başını ağır ağır iki yana salladı. **"Yok yok olmaz asla, Leyla."** Nabzım hızlandı.

Şarkının son kısmındaki o baş hareketi de neydi öyle?

Beşinci bölümün de böylece sonuna geldik. Bölüm sonunda da olduğu gibi Gurur'un yaşadığı kafa karışıklığı gittikçe artıyor.

Farah'ın psikoloji bölümü mezunu olmasını bekliyor muydunuz? Bundan daha ters bir şey olamazdı çünkü Farah kendi zaten travmatik bir vaka. Bakalım Gurur öğrendiğinde ne tepki verecek?

Farah, Gurur'u klinikte bile yalnız bırakmadı. Uyuşturucu kullanmasına engel olduğu gibi Gurur'u ziyaret etmek için kliniğe de geldi. Bu kadarını Farah'tan bekliyor muydunuz?

Tüm bölümler hep böyle sakin geçmeyecek. Bol bol aksiyonlu bölümlerde ne gelecek ne de olsa bu mafya kurgulu bir hikaye. Bunlar başlangıç bölümleri olduğu için şuan için sakin geçiyor.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle, hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(6) Teninin Kokusu

"Avuçlarının içini kanatmaya başlamışsa bir şeyi bırakmak onu sıkıca tutmaktan daha iyidir. Bırak avuçlarımın içi kanasın, sen kal orada. Bendeki her şeyin çok ayrı bir mesele."

Aralık ayı Gurur için çetin geçerdi. En az adı kadar soğuk ve zorlu geçen bir ayın sancısı onu delirtirdi. On yaşından beri yılın son ayını farklı kliniklerde gözlem altında tutularak geçirmeye alışkındı. Alışık olmadığı şey yılın bu ayında dışarıda olmaktı. Eğer Farah onu o klinikte çıkarmak için gelmeseydi muhtemelen bu yılı da bir kliniğin tecrit odasında geçirecekti. Taburcu işlemlerini yaptırırken Farah'a belli etmemeye çalışmıştı ama çok korkmuştu.

Dışarıda olursa sevdiklerinden birine zarar vermekten ölesiye korkuyordu çünkü kriz anlarında ne yaptığını hatırlamıyordu. Ancak dışarıda olmasına rağmen şu ana kadar korktuğu hiçbir şey yaşanmamıştı. Ne zaman bir krizin eşiğine çekilse Farah hemen onun yanında bitiyor, olası bir kriz başlamadan Gurur'u sakinleştirip aklını dağıtıyordu.

Farah onu bir saniye olsun yalnız bırakmadığı için Gurur bir şekilde bu lanetli ayın üstesinden gelmeye başlamıştı. Farah ile uğraştığı için aklı geçmişin kötü anılarıyla meşgul olmuyor, ona ölümcül ataklar geçirten maziyi düşünmüyordu. Bugün yabani karısını zorla evden dışarı çıkartıp onu bir çocuk parkına getirmişti. Biraz ileride suratını asıp ona ters gözlerle bakan kızı izledikçe keyfi yerine geliyordu.

Gurur bir bankta otururken yanında sadece sağ kolu Ali vardı. Gurur yanında koruma bulundurmayı sevmediği için çoğunlukla Ali dışında yanında kimseyi istemezdi. Ali onun için sigarasını yakıp Gurur'a uzatırken gözleriyle Farah'ı işaret etti. "Abi bana karımla dışarı çıkacağım dediğinde onu çocuk parkına getirmeni beklemiyordum." Ali, Farah'ın ne denli kızgın olduğunu görebiliyordu. "Yenge seni parçalamak ister gibi bakıyor."

Gurur onun uzattığı sigarayı alırken Farah'a olan bakışları fazla düzdü. "Israrla büyümeyi reddediyor." Kum havuzunun kenarında oturup son yarım saattir surat asan huysuzu izliyordu. "Madem çocuk kalmakta ısrarcı o zaman kendi gibi olan çocuklarla oynasın bakalım." Yirmi beş yaşında olmasına rağmen çocuk akıllı bir kadınla evliydi.

Ali'nin yüzünde kinaye barındıran bir ifade oluştuğunda gülmemeye çalıştı. "Büyüsün diyorsun?"

"Hayır lan piç." Ali'nin neyi ima ettiğini çok iyi bildiği için omzunun üzerinde ona ters bir bakış attı. "Onun çocuk ruhlu olmasıyla bir sorunum yok. Benim amacım ona biraz olgunluk ve cesaret katmak."

"Peki, ya sonra?"

"Sonrasında biz yokuz koçum." Gurur sigaranın dumanını içine çekerken başını kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı. Kafasının içi bu gökyüzünden daha dumanlıydı. "Sona geldiğimizi sende biliyorsun. Arkamda kendini savunabilen güçlü bir kadın bırakmak istiyorum."

Ali sessizliğini koruyarak otururken aklına gelenlerle derin bir nefes aldı. "Her şey planladığın gibi gidiyor." Son gelişmeleri Gurur'a aktarırken gözleri sık sık Farah'ın olduğu yöne kayıyor, onun için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Yakında Tozlu'larla işimiz bitecek."

Gurur duyduklarının memnuniyetiyle başını salladı. Üç yıllık bir bekleyişten sonra nihayet arzuladığı sona ulaşacaktı. Aradan geçen bu üç yılda boş durmamıştı. O ailenin kızıyla evlenmek Gurur için bir intikam değildi çünkü asıl intikamı çok daha sarsıcı olacaktı. Onları gerçek anlamda bitirecekti. Son üç yılını bunun hazırlığıyla geçirmişti. Ümit Tozlu daha ne olduğunu bile anlamadan yerle yeksan olacaktı. Her şeyini kaybedecekti hem de her şeyini.

Farah ile evlenmenin Gurur'a sağladığı tek ayrıcalık Tozlu ailesinin içine girmekti. Bunun dışında bu evliliğin ona bir getirisi yoktu. Nefret ettiği bir ailenin damadı olmak Gurur için tatmin edici bir intikam değildi. Bundan çok daha fazlasını istiyordu ve arzuladığı yıkıma ulaşmasına az kalmıştı. Sadece birkaç ay içinde o aileden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Soğuk havanın esintisiyle rahatsızca kıpırdanan Ali, "Abi," diyerek ona Farah'ı işaret etti. "Her şey bittiğinde ona ne olacak?"

Gurur başını çevirip biraz ilerideki kızı göz hapsine aldı. Farah artık somurtarak kum havuzunun kenarında oturmuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kumun içindeki çocuklara uyum sağlamış, onların yanında oturup kumdan kaleler yapıyordu. Bukalemun gibi bir kadındı. Etrafındaki her şeye çok hızlı uyum sağlıyor, içinde bulunduğu şartların şeklini alıyordu. Onu kaçırırsanız size zorluk çıkarmaz, sus derseniz susar, gel derseniz gelirdi.

Onu bir çocuk parkına getirdiğinizde de şimdi olduğu gibi uzun süre surat asmaz, çocuklarla oyun oynardı. Farah'ın kendi özgür iradesi yoktu. Ona her söyleneni sorgusuz sualsiz yapan kurma bir bebekti. Gurur bir türlü çözemediği ve anlayamadığı karısını izlerken, "Ona zarar veremem, Ali," diye mırıldandı. Çocuklarla oynayan kadına düşünceli gözlerle bakıyordu. "Ona verdiğim tek zarar onu karım yapmaktı, bundan daha fazlası olmayacak." Farah'ı incitemezdi.

Kendi kirli intikamına Farah'ı bulaştırmamaya kararlıydı. Planında bir masumun kanını dökmek yoktu. Aslında Gurur'un planında Farah ile evlenmek bile yoktu. Leyla'nın yasını tutarken evlenmek Gurur'un aklının ucundan bile geçmemişti. Her şey çok hızlı ve anlık gelişmişti. Ali, Farah'ı o kulübeye getirene kadar evlilik Gurur'un düşündüğü son şey bile değildi.

Ali cebindeki sigara paketini çıkartıp bir dal sigarada kendi için yaktı. Gurur'un yapmak istediği büyük yıkım ve son söyledikleri birbirine uymuyordu. Kıza zarar vermeyeceğini söylüyordu ama onun ailesini bitirdiğinde her şekilde Farah zarar görecekti. Gurur doğrudan Farah'a zarar vermeyecekti ama dolaylı yollardan zarar gören yine Farah olacaktı. Gurur onu bu işin dışında tutmak için uğraşıyordu ama her şey bittiğinde Farah'ta bu intikamdan payına düşeni alacaktı.

Yaktığı sigarasını içen Ali, "Caner konusunda neden bu kadar kayıtsızsın?" diye sordu onu anlamaya çalışarak.

Gurur'u çok iyi tanıdığı için bu tepkisizliğinin nedenini bilmek istiyordu. Gurur kolay kolay kardeşini satan birini hayatta bırakmazdı. Caner kendi

kardeşini üç yıl önce Gurur'a satmıştı. Farah'ı öldürmesi için Gurur'a vermişti. Caner Tozlu'yu neden hayatta bıraktığını merak ediyordu.

"O piç işime yarıyor." Gökyüzündeki kasveti izlerken ciğerlerine hapsettiği sigara dumanını sessizce havaya üfledi. "Bana ait olduğunu bilmediği bir kumarhanenin bağımlısı." Caner'in kumar tutkusu bir süredir Gurur'un planına katkıda bulunuyordu. Son üç yılda Caner'i haddinden fazla kendisine borçlandırmıştı. "Caner benim oyunumda sadece basit bir piyon."

Gurur gökyüzünü izlemeyi bırakana kadar Ali sessizliğini korudu, daha sonra ona Farah'ı gösterdi. "O bu oyunun neresinde?"

Ali'den gelen yeni bir soruyla Gurur'un bakışları bir kez daha Farah'ın üzerine düştü. Rüzgârın uçuşturduğu siyah saçlarını, titreşen kirpiklerini ve iri gözlerini izleyip durdu. Havalar soğuk olduğu için Farah'ın kafasında gri, yün bir bere vardı. Berenin altından çıkan siyah saçları yüzüne savruldukça kumlu eliyle onları yüzünden çekiyordu. Üşümüş olmalı ki burnunun ucu kızarmaya başlamıştı.

Her utandığında gül goncası gibi kızaran yanakları bu sefer soğuktan pembeleşmişti. Üzerindeki siyah kabanı çiseleyen yağmurla biraz ıslanmıştı. Kum havuzunda oturduğu için pantolonu ve spor ayakkabılarının kenarları havuzdaki kumlarla kirlenmişti. Saçlarını yüzünden çekmek için kumlu elleriyle yüzüne her dokunduğunda yüzüne bile kum bulaştırıyordu.

Gurur'un aksine Farah çok titiz bir kadındı ancak şu anda oldukça pasaklı görünüyordu. Gurur ona baktıkça onu bir suyun altına sokup temizlenene kadar yıkamak istiyordu. Çok kirli ve dağınık görünüyordu. "Farah'ın bu oyundaki yerini henüz bende bilmiyorum."

Farah'a olan bakışları dalgın, sesi de düşünceliydi. "Farah şu an için sahadaki sürpriz taşlardan biri. Ben son hamlemi oynayıp şah çektiğimde karımın ne olduğu ortaya çıkacak." Yapmacık bir şekilde güldü. "Bakalım bir vezir mi yoksa basit bir piyon mu?"

"Ya basit bir piyonsa?" diye sordu Ali.

Derinden bir iç çekti. "Benim darbemden sağ çıkamaz."

"Peki, ya vezirse?"

Kıvrılan dudaklarıyla, "Beni yıkar geçer," dedi bunun olmasını ister gibi.

"Sen onun hangisi olmasını istersin?"

"Karımı yıkmaktansa onun beni yıkmasını isterim."

"Neden?"

"Çünkü o benim karım." Bunu söylerken ne denli sahiplenici davrandığının farkında değildi. "Sahadaki rakibim karım olursa karşılık vermem, onun hamlesini beklerim."

Ali sorgularcasına tek kaşını yukarı kaldırdı. "Hamlesi sonunu getirecek olsa bile karşılık vermez misin?"

"Vermem, Ali vermem." Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben doğrudan bu kızı incitmem oğlum."

"Neden?"

"Siktiğim piçi sürekli neden deyip sinirlerimi bozma benim!" Ali'ye kızgınlıkla bakıp ona kum havuzunda oynayan kızı gösterdi. Küçük çocuklarla yaptığı kaleyi süsleyen Farah'ın dudaklarındaki gülümsemeyi izledi. "Çocuk lan daha bu! Nasıl kıyılır buna?"

"Abi," diyen Ali'nin dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Onu bu işin dışında tutmak istemenin tek sebebi yengenin fazla çocuksu olması mı?" Bıyık altında gülerek yanaklarının içini dişledi. "Çocuk dediğin kadın kucağına çocuk verir haberin olsun."

Gurur bankta yan dönerek yönünü sinir bozucu korumasına çevirdi. Kaskatı bir suratla Ali'ye bakıyordu. Sadece bakışlarıyla onu öldürebilirdi. "Şu diline sahip çıkmazsan ağzını sikerim!" Gırtlağından çıkan kalın bir hırıltıyla dişlerini sıktı. "Kızda gözüm yok!"

Ali bu sefer gülüşünü tutamadı. "Olsa bile kim sana ne diyebilir. Karın sonuçta."

"Siktir git lan şuradan!"

Duydukları adım sesleriyle ikisi de susup önüne döndü. Farah kum havuzundan çıkmış onlara doğru geliyordu. Üstü başı hep kum içindeydi ama tuhaf bir şekilde oldukça sevimli görünüyordu. Nazlı bir çocuk gibi küçük adımlarla yürüyüp Gurur'un yanına geldi. Gurur pasaklı karısının sevimliliğini izlerken Farah yüzündeki gülümsemeyle ona yaptığı kaleyi gösterdi. "Bak onu ben yaptım."

İnsanların genelde çocuklarla konuşurken çıkardığı o ses tonuyla konuşan Gurur, "Aferin sana," dedi eğlenen bir sesle. "Bir de seni buraya getirdiğim için bana kızıyordun. Kendin gibi olanlarla nasıl da güzel oynadın." Harbi oynamıştı.

Beklediğinin aksine Farah alınganlık yapmadan gülümsemesini korudu. "Oynadım tabii." Kumlu ellerini ve üzerine yapışan kumları Gurur'a gösterdi. "Ama ben pis oldum."

Gurur gülüşünü ondan saklamaya çalışarak ciddi görünmek için uğraştı. "Yıkarız seni tertemiz olursun." Karısıyla uğraşmayı seven bir adamdı. Oradan geçen seyyar satıcıyı görünce yeşil gözlerinin ardında muzır bir parıltı geçti. "Sana pamuk şeker almamı ister misin?" Farah evet derse hiç şaşırmayacaktı.

Farah kısa bir an pamuk şeker satan adama baktı. Kabarık pamuk şekerlere bakıp başını iki yana salladı. "Bu ellerle onları yiyemem ki." Avuçlarını açıp ellerindeki kumları gösterdi. "Şeker yapışır, elim kumlu yapışkan olur," demişti ki parkın yürüyüş yolunda birlikte yürüyen bir çifti gördü. El ele tutuşan çift çok samimi görünüyordu. Dikkatli bakınca ikisinin birleşen ellerindeki yüzükleri fark etti. Büyük ihtimalle evlilerdi.

Gurur onun neden o çifte bu kadar uzun baktığını anlamaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu. Yine neye takıldığını merak ediyordu.

Farah'ın dudaklarındaki tebessüm usulca solduğunda bunu görmek Gurur'un hoşuna gitmedi. Bu kadına yakıştırmadığı tek şey üzüntüydü. Suratını asıp boynunu büktüğünü görmekten nefret ediyordu. Farah birkaç adımla onun tam karşısında durdu. Oradan geçen çifti Gurur'a göstererek, "Onlar da

evli," dedi somurtarak. "Ama adam karısının elini tutarak yürüyor." Kumlu elini Gurur'a uzatırken utandığı için yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Çekingen bakışlarını Gurur'a dikip, "Sende benim elimi tutar mısın?" diye sordu.

Gurur düz gözlerle Farah'ın uzattığı eline bakarken ifadesi fazla hissiz olduğu için ne düşündüğünü anlamak zordu. Önce kendi eline baktı, eli temizdi. Daha sonra oturduğu yerden başını küçük bir açıyla kaldırıp Farah'ın eline baktı. Eli nemli ve kirliydi. İnce parmaklarına ve avuç içine yapışan kumları temizlemeden Gurur'a elini uzatmıştı.

Farah'ı gücendirmek istemediği için elini kaldırıp onun narin elini avcunun içine hapsetti. "Tutmamı istiyorsan tutarım." Farah'ın elini tutunca Gurur bir an korktu. Avucunda tuttuğu sanki şeffaf bir cammış gibi ne yapacağını bilemedi. Onun elini fazla mı sıkıyordu yoksa çok mu gevşek tutuyordu, bilemedi. Fazla sıkarsa Farah'ın canını yakmaktan, gevşek tutunca onu üzmekten korktu. Farah ile ilgili en basit şeyleri bile iki kez düşünüyordu. Bu kadınla ilgili her şey onun aklını talan ediyordu.

Karısının elini tutarak ayağa kalktı. "Gel hadi." Onu peşinden çekerek yürüyüş yoluna girdi. "Bizde biraz yürüyelim." Farah'ın içinde en küçük bir ukde bırakmak istemiyordu.

Parktan çıkıp yürüyüş yoluna girdiklerinde omzunun üzerinden Farah'a baktı. İkisinin birleşen ellerine bakıp gülümsediğini görünce Gurur rahat bir nefes aldı. Tekrar gülümsediğini görmek keyfini yerine getirmişti. Çocuk avutur gibi karısının nazıyla oynuyor, her konuda ona karşı kontrollü olmaya çalışıyordu. Farah'tan yana Gurur'un sabrı sonsuz gibiydi.

Bu kadın ne yaparsa yapsın Gurur'un gözlerine fazla sevimli ve masum görünüyordu. Üç yıl önce Gurur onu bir köşkün arka bahçesinde gördüğü o ilk anda içinde Farah'a karşı derin bir merhamet oluşmuştu. O arka bahçede o kadar savunmasız ve kırılgandı ki, annesinin yüzüğünü parmağına taktığı için Gurur ona kızamamıştı. Kızmak şöyle dursun, yüzüğü çıkarmaya çalışırken Farah parmağını acıtmasın diye kendi için çok değerli olan bir yüzüğü basit bir şeymiş gibi göstermişti.

Başını eğip avucunun içindeki narin ele bakmamak için kendini zor tutuyordu. Farah'ın küçücük elinden onun eline nüfus edip yüreğine sızan bir sıcaklık vardı. Bir türlü adını koyamadığı ama ona nefes aldırtan bir his birleşen ellerinden sızıp Gurur'un içine işliyordu. Basit bir el teması ona nasıl böyle hissettirebilirdi?

Farah'a baktığında içinde ona karşı oluşan o sahiplenici duygu bir kez daha ortaya çıktı. Onun yeri tam burasıymış gibi gözlerinin yeşilinde sahiplenici bir tutum vardı. Sanki Farah bir tek onun yanında olabilir, sadece onun elini tutabilir ve yalnızca ona şımarıp onun için gülümseyebilirdi. Onu başka biriyle paylaşma fikrinden bile nefret ediyordu.

Farah onu çiçek satan bir kadının yanına çekti. Kadının sepetindeki çiçeklere hevesli gözlerle bakıyordu. Gurur onun çiçek istediğini düşünüp çiçeklere göz gezdirdi. Farah'ın sevdiği gülü bu sepette bulamadı. Aslında bulmayı da beklemiyordu çünkü kara güller her yerde bulunmazdı. Belki de daha sonra onun için bir buket kara gül almalıydı.

Leyla'nın mezarının üzerine bıraktığı çiçekleri hatırlayınca içi öyle bir acıdı ki, kalbinin her odacığı pişmanlıkla doldu. Ne zaman onun mezarına gitse Leyla'ya her çiçekten bir dal götürürdü çünkü onun hangi çiçeği daha çok sevdiğini bilmiyordu. Onunlayken en çok hangi çiçeği sevdiğini hiç merak etmemiş, buna pek kafa yormamıştı. O yıllarda önemsiz sandığı birçok ayrıntı, Leyla'nın ölümüyle ona yoğun bir pişmanlık olarak dönmüştü.

Sırf bu yüzden Farah'ın hangi çiçeği daha çok sevdiğini öğrenmişti. Kara güller... Hayatına kısa bir süreliğine giren bu kadınla da aynı konudan sınanmak istememişti. Evet, Farah uzun soluklu onun hayatında olmayacaktı ama en azından hangi çiçeği sevdiğini bilmeliydi. İlkinin yaşattığı pişmanlığı ikincisinde de yaşamak istememişti. Gurur otuz bir yaşındaydı fakat otuz bir yıllık hayatında sadece iki kadın olmuştu. Bunlar Leyla ve Farah'tı.

Farah kadının sepetindeki sarı karanfili alıp burnuna yaklaştırdı. Tek bir dal sarı karanfili koklayan kızı izlerken kafası karışıktı. Bu basit çiçeklerde bu kadar mutlu olacak ne buluyordu? Farah içine çektiği kokuyu sevmiş gibi dudaklarında can alıcı bir tebessüm belirdi. "Bunu almak istiyorum."

Gurur'a döndü. "Çok güzel kokuyor." Kendisinin o çiçekten daha güzel koktuğunun farkında değildi.

Gurur cüzdanından biraz para çıkartıp çiçekçi kadına uzattı. Kadından uzaklaştıklarında Farah'ın adımları birden durdu. Neden durduğunu anlamak için ona döndüğünde Farah'ın sertçe yutkunduğunu gördü. Bankta oturan yaşlı bir adamın yanındaki köpeğe korku dolu gözlerle bakıyordu. Gurur kıstığı gözleriyle onun yüzündeki değişimi izliyordu. Siyah gözleri korkunun esiri olurken köpeğe olan bakışları garipti.

Farah gözle görülür bir şekilde irkilince Gurur bunun nedenini anlayamadı. "Köpeklerden korkuyor musun?" Küçücük bir köpeğe attığı bakışlar endişe vericiydi. Sanki dehşete kapılmıştı.

Farah hemen başını önüne eğerek Gurur'un bakışlarından kaçmaya çalıştı. Daha sonra güçlükle duyulan bir sesle, "Ev-evet, köpeklerden korkarım," dedi ürkerek. Hayır, Farah'ın gözlerinde gördüğü şey korkunun çok daha ötesinde bir şeydi. Neredeyse ağlayacaktı. Siyah gözleri daha şimdiden dolmuştu.

Gurur ondan daha fazlasını öğrenmek için, "Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Neden köpeklerden korkuyorsun?"

Farah'ın bazı kötü alışkanlıkları vardı ve bunlardan biri de stres altındayken tırnaklarını kemirmekti. Tırnaklarını yerken eğdiği başını kaldırmıyordu. "Bir sebebi yok," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Köpeklerden hoşlanmıyorum."

Farah her konuştuğunda Gurur onu güçlükle duyuyordu çünkü sesi normalin çok altında çıkıyordu. Onunla ilk karşılaştığından beri bu hep böyleydi. Normal bir düzeyde konuşmaktan bile korktuğu için Farah çoğunlukla fısıltıyla konuşurdu.

Köpeğe baktıkça onun ne denli titrediğini gören Gurur, "Gidelim artık," diyerek onu arabasının olduğu yöne yönlendirdi. Köpekten bu kadar çok korkmasının bir sebebi olmalıydı.

Her zaman kısık bir sesle konuşmasının, ondan istenilen her şeyi yapmasının, bu kadar itaatkâr olmasının ve köpeklerden bu denli korkmasının bir sebebi olmalıydı. İçinden bir ses Farah'ın da geçmişinin ağır travmalarla dolu olduğunu söylüyordu.

Farah konusunda kapsamlı bir araştırma yapsa merak ettiği her şeyi hemen öğrenebilirdi. Ancak Gurur bunu yapmıyor, Farah'ı araştırmaları için adamlarına gereken emri vermiyordu. Farah'ı yaptığı araştırmalar sonucunda değil, onunla zaman geçirerek tanımak istiyordu. Karısını başkalarından değil ondan duymak istiyordu. Şu an için Farah'ı pek tanımıyordu ama tanımayı istiyordu. Nasıl bir kadınla evli olduğunu yaşayarak görmek istiyordu.

Farah genelde küçük adımlarla yürüdüğü için hep Gurur'un arkasında kalıyordu. Gurur başını çevirip bakınca yine çok arkada kaldığını gördü. Küçük adımlar atarak onun peşinden gelirken sık sık arkasına bakıyor, o köpekle arasındaki mesafeyi kontrol ediyordu. Küçücük bir süs köpeğinden bu kadar çok korkması inanılır gibi değildi.

Gurur onun attığı küçük adımların bıkkınlığıyla aralarındaki mesafeyi kapattı. Farah'a herhangi bir açıklama yapmadan eğildiği gibi onu omzuna attı. Farah'ı omzunda taşıyarak arabasına yürürken karısının o huysuz homurtusunu duydu. "Yürüyebilirdim."

"O küçük adımlarınla yarım saatte anca çıkarız buradan."

"O zaman beni kucağına alsaydın. Her defasında mağara adamı gibi beni sırtına atıyorsun." Gurur bir an kahkaha atmak istedi çünkü ne zaman onu sırtına atsa Farah hiç çırpınmıyor, onu aşağıya indirmesi için bağırıp yaygara koparmıyordu. Her konuda o kadar sakin ve uyumluydu ki, ona hiç zorluk çıkarmıyordu.

"Seni kucağıma aldığım anlarda bana hiç sarılmıyorsun." Parktan çıkıp arabasına doğru yürürken bu sözler Gurur için bir serzenişti. "O kolların boynuma dolanmayacaksa seni kucağıma almamın bir anlamı yok," dediğinde Farah'ın kaskatı kesildiğini hissetti.

Bir seferinde banyoda onun üzerine yürüyüp Farah'ı korkutmuştu. Bir tek orada Gurur'a sarılmıştı ve bunu çok korktuğu için yapmıştı. Bunun dışında Farah ona pek sarılmazdı. Üç yıl önce ayağını kurt kapanında yaraladığında bir hafta boyunca Gurur onu hep kucağında taşımıştı. Ancak Farah'ın kolları hiç Gurur'un boynuna dolanmamıştı. Her defasında ellerini kucağında birleştirip Gurur onu yere indirene kadar hareketsiz kalırdı.

Arabasının yanında durup ön kapıyı açtı. Farah'ı dikkatli bir şekilde ön koltuğa bırakıp emniyet kemerini onun için taktı. Kapısını kapattıktan sonra kısa sürede sürücü koltuğundaki yerini aldı. Arabayı çalıştırmak üzereyken ona uzatılan bir dal sarı karanfille donup kaldı. Başını çevirdiğinde Farah elindeki çiçeği ona uzatıp alması için bekliyordu. Bu sikik çiçeği onun için mi almıştı?

Gurur'un çiçeğe olan bakışları tuhaftı çünkü birinden çiçek almaya alışık değildi ve bunu oldukça rahatsız edici buluyordu. Birinin ona çiçek vermesi küfür gibi bir şeydi. Ona çiçek veren ilk ve tek kişi Farah'tı ve bunu ikinci kez yapıyordu. Kendini hakarete uğramış gibi hissetmesi normal miydi? Farah'ın uzattığı karanfili almak yerine bezgin bakışlarını ona dikti. "Bana çiçek vermeyi bırak, bundan nefret ediyorum." Nasıl bir erkek bir kadından çiçek alırdı ki? Bu çok utanç vericiydi.

Farah'ın gözlerindeki o ışıltının nasıl söndüğünü gördü. Çiçeği uzatan elini ısrarla çekmiyor, inatçı bir tutumla Gurur'un onu almasını bekliyordu. Gözlerini Gurur'un yeşillerine kenetledi ve konuşmak için dudaklarını güçlükle araladı. "Erkekler ilk çiçeklerini öldüklerinde mezarına alır derler." Gurur'u dumura uğratan sözlerini buruk bir tebessümle sürdürdü. "Mezarlıkta yatan o adamların biri bile yaşarken çiçek almamıştır."

Gurur buz kestiğinde Farah'ın bakışları uzun süre onun üzerinde oyalandı. "Bundan nefret ediyor olabilirsin ama senin de onlar gibi olmanı istemiyorum." Gurur'a olan bakışları hisliydi. "Öldüğünde değil yaşarken çiçek almalısın." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bununla bir sorunun olabilir ama sana hep çiçek vereceğim." Elinde tuttuğu karanfili işaret etti. "Bu senin için." Gurur'un boğazı düğümlendiğinde kaburgalarının arasında oluşan bu can sıkıcı baskı da neyin nesiydi?

Sırf Farah'ı gücendirmemek için uzattığı karanfili aldı. Çiçeği yan tarafına koyup cebinden çıkardığı sigara paketini ve zippolu çakmağı Farah'ın kucağına attı. "Benim için bir dal sigara yak." Sigarasını kendisi yakamazdı.

Bazen kendini çok zorlayarak bunu yapardı ama ne zaman buna kalkışsa ecel terleri dökerdi. Gurur çoğunlukla sigarasını etrafındaki insanlara yaktırırdı. Bir çakmaktaki cılız ateşi görmeye bile tahammül edemediği için sigaranın bile tiryakisi değildi. Arada sırada kafasına esince bir dal içerdi. Hepsi bununla sınırlıydı.

Farah kucağındaki çakmak ve sigaraya yaratık görmüş gibi bakarken oldukça komik görünüyordu. Daha önce kimsenin ondan böyle bir şey istemediğini fazla belli ediyordu. Sigara paketini parmak uçlarıyla tutup havaya kaldırdı. Bir çöp parçasını tutar gibi paketi tutuyordu. "Sigaranı ben mi yakacağım?"

Gurur onun sevimli suratına gülmemeye çalışarak başını yavaşça salladı. "Yanımda sadece sen varsın, bunu sen yapmalısın."

"Yanında koruma bulundurmayı alışkanlık haline getirsen bana gerek kalmazdı." Gurur tek gezmeyi sevdiği için onu koruyacak adamları yanında taşımıyordu.

Arabayı çalıştırıp parktan uzaklaşırken yola olan bakışları fazla düzdü. "Korumalara ihtiyacım yok."

Farah'ın sıkıntılı sesini duydu. "Çok fazla düşmanın var. Korumasız gezmen doğru değil."

"Kaybedecek bir şeyim yok." Verecek tek bir canı vardı, bunun için bir düzüne adamı yanında taşıması fazla lüzumsuzdu.

Farah hiç istemese de paketin içinden bir dal sigara çıkardı. Daha önce hiç sigara içmediği için bunu nasıl yakması gerektiğini bilmiyordu. Onun hiçbir kötü alışkanlığı olmadığı bilen Gurur, "Sigarayı dudaklarının arasına yerleştir," diyerek ona ne yapması gerektiğini anlatmaya başladı. Bunu yaparken gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Sigarayı yaktığında dumanı sakın ciğerlerine çekme. Dumanı ağzının içinde tutup daha sonra dışarıya bırak. Yapacağın şey bu kadar basit." O dumanı ciğerlerine çekmesini istemiyordu. Kazara olsa bile Farah'a sigarayı aşılamak istemiyordu. Hiçbir konuda Farah'ı bozmak istemiyordu çünkü her şeyiyle fazla temizdi.

Farah onun söylediği gibi sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Tam çakmağı yakacaktı ki dudaklarının arasındaki sigara bir anda çekilip ondan alındı. Başını çevirdiğinde Gurur'un sigarayı camdan dışarıya attığını gördü. Yakışıklı yüzü fazla hissizdi fakat ifadesi sertti. "İçmekten vazgeçtim." Farah'ın dudakları arasındaki sigarayı görmekten bile nefret ettiğini ona söylemedi. Bunu ondan isteyen oydu ama karısını sigarayla görmek onu kızdırmıştı.

Farah elindeki zippolu çakmağa bakarken bakışları merak doluydu. "Ateşten neden bu kadar rahatsız oluyorsun?" Korkuyorsun demek yerine rahatsız oluyorsun demişti. Erkekler korkuyu zayıflık olarak gördüğü için Gurur'u kıracak kelimelerden kaçınıyordu.

Gurur'un direksiyonu tutan eli gerildi. "Ateşten rahatsız olmuyorum, Farah." Geçmişi bir kırbaca dönüşüp sırtını kamçılarken, "Korkuyorum," diye mırıldandı. Bir erkek için bunu itiraf etmek çok gurur kırıcıydı ama herkesin bildiği bir şeyi karısından saklayacak değildi. "Ateşten çok korkuyorum."

Ona ateşten korkmayı öğretmişlerdi.

Geçmiş.

Şeref Kalender avukattan aldığı vasiyetin nüshasını okurken babasının ona attığı kazığı düşünüp duruyordu. Sahip olduğu tüm mirası Gurur'a bırakmıştı, yani küçücük bir çocuğa. Şeref'in hakkı olan her şey artık el kadar bir çocuğundu hatta bu ev bile. Henüz altı yaşlarında olan küçük kardeşi Kalenderlerin tek mirasçısıydı. Paranın ne olduğunu bile bilmeyen bir velet, bir anda ülkenin milyarderlerinden biri olmuştu!

Yumruğunu sinirden sıkarken babasının böyle bir şeyi nasıl yaptığını düşünüyordu. Karısı Güzin, odanın içinde dönüp dururken sahip oldukları

her şeyi kaybetme endişesi taşıyordu. Şuursuzca dönmeyi bıraktı ve kocasına baktı. "Şimdi ne olacak?" Gözlerinin elasında inanamayan bir ifade vardı. "Her şeyimizi kapımızdaki sığıntıya mı bırakacağız?" İçinde yaşadıkları evin bile Gurur'un olmasını kabullenemiyordu.

Şeref tüm bunları Gurur'a öylece verecek biri değildi. Avucunun içindeki kadehi kırmak istercesine sıkarken gözlerinin ardında tehlike kol geziyordu. "Bunları daha sonra konuşuruz." Gözleriyle bir köşede oturan Gurur'u gösterdi. Avukat vasiyeti okurken tüm ailenin burada olmasını istemişti. Bu yüzden Gurur'da buradaydı.

Henüz altı yaşında olan Gurur, kendiyle aynı yaşta olan Karun ile bir koltuğun üzerinde oturuyor, büyüklere özgü bu sıkıcı konuşmanın ne zaman biteceğini düşünüyordu. Elinde kapısında alevler olan kırmızı bir araba tutuyordu. Oyuncak arabasının bir benzeri Karun'un elindeydi. İki arabayı birbirinden ayıran tek şey renkleri ve desenleriydi.

Karun'un arabası maviydi ve etrafında okyanusun dalgaları vardı. Aynı yaşta olan amca ve yeğen henüz bu yaşlarda bile ateş ve su gibi birbirlerinden farklılardı. Seçtikleri oyuncaklar bile onları yansıtıyordu.

Karun suratını asarak Gurur'a anne ve babasını işaret etti. "Avukat denen adam o kağıtlarda yazan şeyleri okuduğundan beri ikisi de çok sinirli." Anne ve babasının öfkesinden korkmuş gibi Gurur'a doğru biraz sokuldu. Mavi gözleri sık sık Şeref ve Güzin'in olduğu yöne kayıyordu. "Onları kızdıracak ne yaptın?" Bunu sorarken sesi kısık çıkıyordu. "İkisi de sana kötü kötü bakıyor."

Gurur'un ona vereceği bir cevabı yoktu çünkü abisinin çalışma odasına girdiğinden beri aynı şeyi o da merak ediyordu. Henüz avukatın ne demek olduğunu veya avukatlığın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Ancak avukat dedikleri o adam konuşmaya başlayınca abisi ve yengesi çok fazla sinirlenmeye başlamıştı. Gurur onlara karşı büyük bir suç işlemiş gibi ikisi düşmanca gözlerle ona bakıp duruyordu. Oysaki onları buraya çağırmadan önce Gurur, Karun ile bahçede oyun oynuyordu.

Gurur'un diğer tarafında oturan Defne, "Amca beni iyi dinle," diyerek kafasını Gurur'a doğru uzattı. Defne bu ailenin en büyük çocuğu ve tek

kızıydı.

Gurur ve Karun'dan üç yaş büyük olduğu için henüz dokuz yaşındaydı. Amcasından üç yaş büyük olmasına rağmen Gurur'a amca diyen tek kişiydi. Karun bir türlü Gurur'un onların amcası olduğunu kabul etmiyordu ama Defne öyle değildi. Çoğunlukla Gurur'a adıyla seslenirdi ama Gurur ne zaman üzülse veya korksa, Defne onu neşelendirmek için ona hep amca derdi.

Avukatla konuşan anne ve babasını kontrol eden Defne, sır verir gibi dudaklarını Gurur'un kulağına yaklaştırdı. "Dedem öldü amca, bundan sonra seni babamdan koruyacak kimse yok." Babası bu söylediklerini duymasın diye kısık bir sesle Gurur'un kulağına fısıldıyor, onu babası konusunda uyarıyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen Defne çok zeki bir çocuktu.

Karun ve Gurur'un aksine Defne avukatın söylediği her şeyi can kulağıyla dinlediği için anladıklarını Gurur'a aktarmaya başladı. "Dedem sahip olduğumuz her şeyi sana bıraktığı için annem ve babam sana çok kızgın. Bundan sonra onların gözüne fazla batmamaya çalış." Gurur artık anne ve babasının sığıntısıydı çünkü annesinden sonra babasını da kaybetmişti. O artık kimsesizdi.

Altı yaşındaki bir çocuğun saflığıyla Gurur ona baktı. "Abla ben kocamanım." Kendisini işaret ederek anlamayan gözlerini kırpıştırdı. "Yengem ve abimin gözüne batamam ki." Defne'nin kullandığı cümleyi bile anlamayacak kadar küçüktü. "Toz değilim ki onların gözüne batayım."

Defne hiçbir çocuğun kolay kolay erişemeyeceği bir olgunluktaydı. Elini uzatıp Gurur'un sarı saçlarını okşarken ona karşı büyük bir merhamet besliyordu. Daha yeni babasını kaybettiği için yetim bir çocuğa şefkat göstererek, "Benim güzel amcam," dedi içi acıyarak. "Bundan sonra sen görünmez olsan da onların gözüne batarsın."

Anne ve babasının bakışlarından onların Gurur'a düşmanlık beslediğini anlıyordu. "Ben hep senin yanında olacağım." Avuç içini Gurur'un yanağına bastırıp ona gülümsemek için kendini zorladı. "Sen hiç korkma ben seni korurum." Bunları söylerken Defne'de bilmiyordu ki başına gelecekleri. Bu

evde yaşayacaklarını ne Defne biliyordu ne de Gurur ve Karun. Onlar henüz büyük acılarla sınanmayan üç çocuktu.

Defne ölecekti.

Karun üşüyecekti.

Ve Gurur... Yanacaktı.

Henüz üçü de bunu bilmiyordu.

Şeref önce avukatı daha sonra da çocukları odadan gönderdi. Karısıyla yalnız kaldığında cebindeki sigara paketini ve çakmağı çıkardı. Gurur'dan bahsederek, "Onu ortadan kaldırabilirim," dedi acımasızca.

"Hayır!" Güzin şiddetle karşı çıkarak başını iki yana salladı. "Vasiyetteki şartları okumadın mı? Bunak baban bunu yapacağını öngördüğü için o maddeleri ekletti." Makyajlı güzel yüzünün arkasında korkunç bir kadın vardı. "Babanın vasiyeti Gurur'u koruyor."

Vasiyete göre Gurur yirmi yaşına girmeden mirasını alamayacaktı. Babası böyle bir şartı özellikle vasiyetine koydurmuştu çünkü Gurur henüz çok küçüktü. Şeref'in onu kandırıp tek bir imzayla ondan her şeyini almasını istemiyordu. Gurur hakkı olan mirasa yirmi yaşında kavuşursa Şeref ondan bir çöp bile alamazdı. Bir şeylerin altına imzasını atmayacak ve abisinin tehditlerine boyun eğmeyecek kadar büyümeliydi. Bu yüzden vasiyette yirmi yaş şartı vardı.

Yirmi yaş şartı sadece Gurur'un sahip olduklarını elinde tutması için değildi, aynı zamanda Gurur'u hayatta tutacak yegâne şeydi. Vasiyetteki maddelere göre eğer Gurur yirmi yaşına girmeden önce ölürse, sahip olduğu tüm mal varlığı vasiyette yazan kurumlara bağışlanacaktı. Kalenderleri ülkenin milyarderlerden biri yapan tüm bu zenginlik farklı kurumlara geçecekti. Bu yüzden Şeref istese de küçük kardeşini öldüremezdi. Gurur yirmi yaşına girmeden önce bunu yapamazdı.

Şeref'in kaşları çatıldı. Babaları olacak kurnaz tilki küçük oğlunu Şeref'ten korumak için gereken tüm tedbirleri almıştı. Gurur'un etrafına yirmi yaşına

kadar bir kalkan örerek ölmüştü. "Yirmi yaşına kadar yaşarsa bana karşılık verecek güce ulaşır." Şeref'in mavi gözleri delice bakarken dişlerini sıktı. "Babamın da istediği tam olarak bu, onun kendini koruyacak kadar büyümesi!"

Elindeki sert içkiyi birkaç yudumda içerek kadehi duvara fırlattı. Duvara çarpıp parçalanan kadehin kristal parçaları her yere saçıldı. Ayağa kalkıp pencereye yürürken öfkesinden hiçbir şey kaybetmedi. Yıllarca hayalini kurduğu bu zenginliği öylece küçük kardeşine bırakacak değildi. Hakkı olanı almak için bir kez daha elini kirletmekten çekinmeyecekti.

Pencereden bakınca bahçede oğluyla oynayan Gurur'u gördü. Kızı Defne hep olduğu gibi bir ağacın altına oturmuş, uzaktan onları izleyerek Gurur ve Karun'a ablalık yapıyordu. Oturduğu ağacın gölgesinde o ikisini izliyor, havuza fazla yaklaşmalarına izin vermiyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen Defne fazla koruyucu bir çocuktu.

Arkasında karısının adım seslerini duydu. "Bu konuda bir şeyler yapmalısın." Başını çevirdiğinde Güzin fazla endişeli görünüyordu. "Oğlumun hakkı olan servet o sığıntıya kalamaz." Oğlu diye bahsettiği Çağıl'dı yani üçüncü çocuğu çünkü Güzin, Karun'u oğlu olarak göremiyordu.

Defne'ye hamile kalmayı o istememişti, anne olmaya hazır olmadığı bir dönemde Defne'yi doğurmuştu. Korunmadıkları bir gecenin sonunda genç yaşta anne olmuştu. İkinci hamileliği de kendi isteğiyle olmamıştı çünkü kocasının zorlamasıyla Karun'a hamile kalmıştı. Bu yüzden Karun'u görmeye bile katlanamıyordu.

Şeref bazı konularda çok sapkındı. Bir şey istediğinde onun için olay biterdi ve karşısındaki kişinin onunla aynı şeyi isteyip istemediğini umursamazdı. Şeref onu aldattığı için Güzin bir dönem kocasını görmeye bile katlanamıyordu. Onun yatağına girmekten bile iğreniyordu. Şeref'ten soğuduğu ve ondan nefret bir dönem olmuştu. Bir ay boyunca cinsel anlamda Şeref'i geri çevirmiş, ayrı yataklarda yatmıştı.

Ancak kocası bir gece onu ziyaret edip ondan istediği şeyi tehditler eşliğinde almıştı. Belki Güzin'e tecavüz etmemişti ama geceyi onunla

geçirmezse onu boşayıp beş parasız kapının önüne koymakla tehdit etmişti. Onu defalarca aldatan bir adamla zorla geçirdiği o geceden iğrenmişti. O gecenin meyvesi Karun'du. Hepsi bu da değildi, Karun fiziksel olarak babasının kopyasıydı. Bu da kendi oğlundan uzaklaşmasına neden oluyordu.

Güzin kocasını sevdiği için değil, parası için onunlaydı. Eski yoksul hayatına tekrar dönmemek için nefret ettiği bir adamın karısıydı. Sırf para için en az kocası kadar kötü ve aşağılık birine dönüştüğünün farkında değildi. Artık Şeref gibi düşündüğünü, onun gibi davrandığını ve bir zamanlar eleştirdiği şeyleri yapmaya başladığını anlamıyordu. Hepsi bir yana, Güzin'de artık sık sık kocasını aldatan bir kadındı. Her şeyiyle Şeref'e benzediğinin hiç farkında değildi.

Üçüncü gebeliği isteyen Güzin'di. Şeref'in baskısı olmadan kendi için bir çocuk doğurmak istemişti ve o çocuk Çağıl'dı. Ona bir anne gibi hissettirecek ve bu evliliği daha katlanır bir hale getirecek bir çocuk istemişti. Defne annesine karşı hep eleştireldi ve Karun'da fazla itici bir çocuktu. Ancak Çağıl onlar gibi olmayacaktı. Annesini sevecekti ve Güzin'de onu sevecekti.

Ne ablası Defne gibi bilmiş bir çocuk olacaktı ne de abisi Karun gibi soğuk bir çocuk. Çağıl her şeyiyle ona bir anne gibi hissettiriyordu. Çağıl henüz üç yaşındaydı ama büyüdüğünde de oğluna olan sevgisi değişmeyecekti.

Bir süre sonra Şeref malikaneden dışarı çıkıp bahçedeki çocuklara doğru yürüdü. Korumaların arasından geçerek havuzun kenarında oynayan iki çocuğa ilerledi. Defne yaslandığı ağacın altında içi geçmiş gibi uyumuştu. Defne uyuduğu için memnundu çünkü bacaksız kızı son zamanlarda canını sıkıyordu. Gardiyan gibi Karun ve Gurur'u hiç yalnız bırakmıyor, onların yanında bir an olsun ayrılmıyordu.

Havuzun yanında durduğunda iki çocukta onun geldiğini anlamayacak kadar kendilerini oynadıkları oyuna kaptırmıştı. Kumandalı arabalarını birbirleriyle yarıştırıyor ve kendi arabalarının daha iyi olduğunu iddia ediyorlardı. Karun'un arabası Gurur'unkini geçince Gurur kaşlarını çattı. Hızlı adımlarla yürüyüp Karun'un arabasına tekme atarak onu havuza

düşürdü. Karun elinde arabasının kumandasını tutarken öylece kalakaldı. Ne yapmıştı şimdi bu?

Havuzun içinde batan oyuncak arabasına bakarken oldukça şaşkındı. Başını çevirdiğinde afallayan gözleri Gurur'u buldu. "Kaybedince neden ağlıyorsun?"

"Ağlamayim!" Gurur sinirle Karun'un üzerine yürüyüp onun elindeki kumandayı da aldı. "Sen hile yapaysun." Kumandayı yere bırakıp bir tekme de kumandaya attı. Onu da havuza fırlatmıştı. "Senun araba benimkinu geçemeyunce hile yapayi!"

Karun'un mavi gözleri bir çocuğa kıyasla ürkütücü bakmaya başladığında, "Araba ne bilsin hile yapmayı!" diye bağırıp Gurur'a vurdu. "Kaybedince ağlıyorsun!"

"Ağlamayim deyim!" Karun onun kafasına vurduğu için sinirlenen Gurur'da ona vurdu. "Senun araba hile yapayi!"

"Araba hile yapmaz!"

"O vakit sen hile yapaysun!"

"Hile yapmadım!"

"Hile yapmasaydun zor geçerdun benumkinu!"

"Ne zaman kaybetsen hemen ağlıyorsun."

"Ula ağlayunca gözden yaş gelmez midur?" Gurur çipil çipil bakan yeşil gözlerini ona gösterdi. "Hani nerededur yaş? Ağlamayim deyim!"

"Sözün gelişi öyle demiştim."

Gurur küçük omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. "Gelmuş gitmuş bilmem ben, ağlamayim deduysem ağlamayim."

Karun kaşlarını çatarak onun arabasını alıp havuza fırlattı. "Bir daha oynamam seninle!" Gurur'a diklenerek minicik yumruklarını sıktı.

"Mızıkçılık yapıyorsun!"

"Ha ben yapayim mızıkçılık?" Gurur şaşkınca ona bakarken işaret parmağını kendisine doğru tutuyordu. "De bakayim baa, sabah topumu patlatan kimdu?"

İnatçı bir tutumla omuz silken Karun, "Nereden bileyim," dedi.

"Senun yaptuğuni bileyim."

"Ben yapmadım."

"Sen yaptun."

"Yapmadım diyorum."

"Yaptun ula!"

Birbirlerinin yakasına yapışıp birbirlerini yere düşürdüklerinde Şeref hiç kıpırdamadı. Biri kardeşiydi diğeriyse oğlu, müdahale etmek yerine durup izlemeye başladı. Yerde boğuşan iki çocuğu izleyip kimin galip geleceğini görmek istedi. Karun'un daha baskın olmasını isteyerek çocukların kavgasını izliyordu.

Karun, Gurur'un üstüne çıkıp küçük yumruğunu amcasının yüzüne geçirdiğinde Şeref'in dudakları kıvrıldı. Henüz altı yaşındaki oğlunun gösterdiği bu performans bir baba olarak onu gururlandırmıştı.

Ancak yaşadığı mutluluk uzun sürmedi çünkü Gurur çevik bir hareketle Karun'u altına aldı. Sıktığı elini Karun'un yüzüne geçirmek üzereyken son anda durdu. Eli havada kalırken altında nefes nefese olan Karun'a baktı. "Vurmayacağum." Karun'un üzerinden çekilip ayağa kalktı. "Amcayum ben." Küçük omuzlarını dikleştirerek sıska göğüs kafesini şişirdi. "Amcalar yeğenlerune vurmaz."

Karun ayağa kalktığında çocuk yüzü sinirle kasıldı. "Okulda bana vuran kimdi?"

Gurur güldü. "Heç vurmayacağum demedum."

"Amcam değilsin!"

"Vazgeçtum vuracağum!"

Gurur öne atılıp Karun'un yakasına yapıştığında Şeref sert bir sesle, "Çek o ellerini oğlumun üzerinden!" diye bağırınca iki çocuk aynı anda irkildi. "Yoksa kırarım!"

İkisi de Şeref'i görünce süt dökmüş bir kediye döndü. Sus pus bir halde birbirlerine baktıklarında çocuk yüzlerinde korku vardı. Babasının bıraktığı vasiyetin sinirini taşıyan Şeref'in yüzü kaskatıydı. Altı yaşındaki kardeşine, yani Gurur'a olan bakışları öfke doluydu.

Karun'u bahane ederek Gurur'un üzerine yürürken ona çok daha fazlasını yapmak istiyordu. "Sen hangi cesaretle benim oğlumu hırpalarsın!" Attığı tokat Gurur'un kulaklarında yoğun bir basınç bıraktığında küçücük vücudu havuzun kenarına savruldu.

Gurur düştüğü yerden kalkamadı. Abisinin tokadı yanağını sızlatıp burnunu kanatırken öylece yerde kalakaldı. Zayıf bedeni korkunun şiddetiyle titrerken eli yanağına yaslıydı. Küçük parmakları Şeref'in acıttığı yanağına dokunarak başını kaldırdı. Abisinden gördüğü zulmün emaresi yeşil gözlerini titreştirdi, gözlerinin pınarından birkaç damla yaş süzüldü. Çocuk gözlerine dev gibi görünen abisine bakarken o an anladı. Artık bir öksüz olduğunu anladı çünkü annesinden sonra babası da ölmüştü.

O artık kimsesizdi.

Şeref delici bakan gözlerini Gurur'un korku dolu yüzünden ayırmıyordu. Çok istese de ondan kurtulamazdı yoksa tüm bu zenginlik çeşitli kurumlara pay edilirdi. Ancak Gurur'un büyüyüp yirmi yaşına girmesini de istemiyordu. Ona karşılık verecek güce ve olgunluğa erişmesine izin veremezdi. Bir şeyler yapmalıydı ama ne?

Gurur'un kanayan burnuna, ıslak yanaklarına ve korku dolu gözlerine bakarken bakışları fazla düşünceliydi. Gurur'un yüzündeki bu korkuyu hep orada tutmanın bir yolu olmalıydı. Yirmi yaşına girdiğinde bile Şeref'ten korkmalı, ona karşı çıkıp isyan edecek gücü kendisinden bulamamalıydı.

Aklına gelenlerle Şeref'in gözleri delice parıldadı. İçi heyecanla doldu, dudakları sadistçe bir duyguyla kıvrıldı.

Ya Gurur'un akli dengesi yerinde olmazsa?

Hiçbir kliniğin ve doktorun iyileştiremeyeceği bir deliye dönüşürse Gurur bir tehdit olmaktan çıkardı.

***

Farah

Endişeli gözlerle onu izliyordum. Gurur bu gecede beni masal okuyarak uyutmuştu ancak saat dört gibi duyduğum seslerle uyanmıştım. Beni uyandıran Gurur'un uykusunda çıkardığı sayıklama sesleriydi. Yatağın kenarına oturmuş, son yarım saattir acı çeken yüzünü izliyordum. Uzandığı kanepeye iri vücudunu sığdıramadığı için uzun bacakları kanepeden taşıyordu. Bir kolu yine aşağıya sarkarken sağ kolu başının altındaydı. Sırtüstü yattığı yerde ne çok terlemişti.

Rüyasında bile yanıyormuş gibi alnında ter damlacıkları birikmişti. Korumaları onun eşyalarını buraya getirdiği için hepsini odaya yerleştirmiştim. Bu yüzden uyumadan önce üzerini değiştirmişti. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Uyumadan önce rahat bir şeyler giyerken bile fazla garip davranmıştı. Benim yanımda soyunmaya yeltenmeyip giyinme odasında üzerini değiştirmişti.

Bir kez daha mırıltıyla, "Abi yapma," diye sayıklayınca iç çektim. Abisi ona ne yaşattıysa sadece krizlerinde değil, uykusunda bile onu sayıklıyordu.

Ayağa kalkıp çıplak ayaklarla ona doğru yürüdüm. Yanında durup içli gözlerle onun kan ter içinde kalan yüzünü izlemeye başladım. Fazla terlemekten dipleri nemlenen sarı saçları, gece lambasının loş ışığında bile belli oluyordu. Kötü bir kâbus gördüğü için kaşları çatıktı, ifadesi de fazla sertti. Rüyasında canını yakan bir şeyler görüyordu. "Geçti," diye mırıldandım. "Geçti, Gurur her şey yolunda."

Onu uyandırmaya cesaret edemediğim için üzerine eğilip yavaşça saçlarına dokundum. Parmak uçlarımla alnına düşen saçlarını yavaşça çektim. Ondan kalan küçük boşluğa kalçamı yaslayıp kanepenin bir kenarına oturdum. Parmaklarım tüy gibi yüzünde gezinirken bir şarkının sözlerini onun için mırıldanıyordum. Gördüğü kâbusu dağıtmak istiyordum. Onu uyandırmamaya çalışarak yüzüne dokunuyor, yumuşak ve kısık bir sesle ona şarkı söylüyordum.

Beni duyup görmese bile belki yalnız olmadığını hisseder ve ona acı veren bu kabustan kurtulurdu. **"Durup da söyleyemediğin adımsa, gizli kapaklı.
Sevda türküleri tuttursam da ben, telli duvaklı."**

İç çekerek yüzünü seyrettim. **"Yanıma korlar mı adam seni?
Koparıp acıtmazlar mı beni?
Nafile yanar elim, dudağım.
Seni bana yar ederler mi?"** diye mırıldanırken başımı iki yana salladım. Hiçbir zaman benim olmayacaktı.

Parmak uçlarımla çatık kaşlarının kavisine dokunuyor, yüzünün her zerresini aklıma kazımak ister gibi onu seyrediyordum. Gizlice ona dokunurken başladığım şarkının sözlerini kısık bir sesle onun için söylüyordum. Sayıklamaları kesilip çatık kaşları düzelene kadar bunu yaptım. Sesim rüyalarına sızmış gibi gördüğü kâbus son bulmuştu. Parmaklarımın izleri onu yatıştırmış olmalı ki gergin çehresi gevşemişti. İşe yaramıştı artık daha iyiydi.

Dudaklarından mırıltıyla Defne'nin adı dökülünce şaşırdım. Uykusunda hissettiği dokunuşların sahibinin yeğeni olduğunu sanmış olmalı ki sayıklamayla karışık, "Defne," demişti. Sanki bir tek Defne ona böyle dokunmuş ve korkularını yatıştırmış gibi beni Defne sanmıştı.

En azından bu sefer Leyla dememişti. Uykusunda Leyla'yı sayıklamasındansa Melek'in annesini sayıklamasını yeğlerim.

Gurur'un yüzündeki elimi çektim, hemen sonra da onun yanından kalktım. Ondan uzaklaşarak terasa çıkarken içim fazla buruktu. İkimizde birçok konuda ağır yaralıydık. Birbirimizin yaralarını sarmaya başladığımızı hissediyorum çünkü bana iyi geldiği gibi bende ona iyi geliyordum.

Elimden geldiğince krizlerini engelliyor, onu uyuşturucudan uzak tutuyordum.

O ise nazımla oynuyor, beni şımartıp her dediğimi yapıyordu. Bir yapbozun iki eksik parçası gibi birbirimizi tamamladığımızı hissediyorum.

Terastaki hasır sandalyeye oturup gecenin dördünde karanlığı izlemeye başladım. Bugün parkta gördüğüm o köpek aklıma gelince orada yaşadığım korku tüm vücudumu sardı. Soğuk hava tenimi ısırırken boynuma kolye gibi taktığım sarkacın yakutuna dokundum. Ne zaman kendimle yalnız kalsam o korku evinde yaşadıklarımı ve bu sarkacın sahibini düşünüyordum.

Avucumdaki sarkacı sıkarken gözlerimin ardı sızladı. "Hâlâ yaşıyor musun yoksa seni çoktan kaybettim mi?"

Onu düşünmediğim bir anım bile yoktu.

16 yıl önce

Beni yaka paça attıkları hücrenin içine ürkmüş gözlerle bakıyordum. Hücreye yeteri kadar ışık sızmıyordu. Parmaklıkların dışındaki alanda tavana asılı beyaz bir ampul vardı. O ampulün cılız ışıkları bu hücreye loş bir ışık yayıyor fakat yeterli değildi. Duvarları nem ve rutubetten küflenen hücreye yabancı gözlerle bakıyordum. Köşedeki döşek ve hücrenin arka tarafındaki klozet dışında burada hiçbir şey yoktu.

Daha bu sabah gözlerimi malikanedeki süslü odamdan açmışken şimdi bulunduğum yere hayretler içinde bakıyordum. Hatırladığım son şey annemle bir alışveriş merkezinde olduğumuzdu. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Tek hatırladığım kısa bir an annemin elini bırakıp gizlice oyuncak mağazasına girdiğimdi.

Arka raflardaki oyuncak bebeklere bakarken arkadan uzanan bir elin ağzıma kapandığını hatırlıyorum hepsi bu. Başka bir şey hatırlamıyorum. Gözlerimi köşedeki şu ince döşekte açmıştım.

Duyduğum ıslık sesiyle hemen parmaklıklara koştum. Buraya doğru yaklaşan adım sesleri duyduğum için, "Hey!" diye bağırdım parmaklıklara asılarak. "Çıkartın beni buradan!"

Kimse bana cevap vermedi ama rahatlatıcı ıslık sesi hiç kesilmedi. Biri ıslık çalarak güzel ve yatıştırıcı bir melodi tutturuyordu. Bu işte gerçekten çok iyiydi. Her adımla ıslık sesini daha yoğun duydum. Birkaç dakika sonra on üç veya on dört yaşlarındaki bir çocuk parmakların diğer tarafında durdu. Karşıma geçince ıslık çalmayı bırakmıştı. Kim veya kimin oğlu merak ederek ona bakıyordum.

Tıpkı benim gibi o da sessizlik içinde beni izliyordu. Kısa, siyah saçları vardı ve kahve gözlere sahipti. Çok zayıftı, giydiği siyah tişörtün içinde incecik görünecek kadar zayıf bir çocuktu. Uzun tişörtü ve kot pantolonu içinde sıska bir çocuktu. Uzun zamandır etrafında bir çocuk görmüyormuş gibi meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Gözlerindeki siyah çerçeveli gözlüklerin arkasında bakışları utangaçtı. "Senin için çaldığım ıslığı beğendin mi?" diye sordu çekingen bir sesle. "Adım seslerimi duyunca korkma diye ıslık çaldım."

Çaldığı melodiyi sevmiştim ama ona tam tersi şeyler düşündürerek kaşlarımı çattım. "Sen ve berbat ıslığın umurumda değil!" Demirliklere asıldım. "Çıkar beni buradan! Babam beni bulduğunda canına okuyacak!" Bağırdığımda onu korkutmuş olmalıyım ki irkilerek bir adım geriye çekildi. Bu ürkekliğine hayret ettim çünkü dokuz yaşında olmama rağmen bağırınca onu korkutabilmiştim. Çok rahat benden beş yaş büyük gibiydi.

Korku dolu gözlerle geldiği yönü kontrol etti. "Bağırma." Konuşurken sesi çok kısık çıkıyordu. "Babam buraya gizlice girdiğimi öğrenirse bana çok kızar." Tekrar bağırmamdan endişe ederek yalvaran bakışlarını bana çıkardı. "Odamın penceresinden seni getirdiklerini gördüm. Neden buradasın?"

Kollarımı göğsümden birleştirerek tek ayağıma tüm ağırlığımı verdim. "Sen salak mısın?" Ona olan bakışlarım kızgın ve alaycıydı. "Sence neden burada olduğumu biliyor muyum?" Ayağımın ucuyla beni içeride tutan demir parmaklıklara sertçe vurdum. "Aç şu kapıyı!"

Sesimi her yükselttiğimde korkuyor, biraz daha geriye çekiliyordu. Ne kadar da ödlek bir çocuktu. Kapının kilidine baktığında bana yardım etmeyi istediğini anladım ancak suratını asarak, "Şey..." diye mırıldandı. "Kapının anahtarı bende yok."

"Git bul o zaman!" Burada olmam onun suçuymuş gibi kızgın gözlerle ona bakıyordum. "Karşımda ezilip büzüleceğine bir işe yara ve şu anahtarı bul!"

Adım sesleri duyduğumuzda korkudan saklanacak yer aramaya başladı. Gözlerinin kahvesi endişeden titrerken cesaretini toplayıp bana doğru bir adım attı. "Ge-geliyor," dediğinde kekeleyecek kadar çok korkuyordu. "Onun yanında sesini yükseltme olur mu? Ona karşı gelirsen seni cezalandırır."

"Hah," diye garip bir ses çıkardım. "Sen beni kendin gibi ezik mi sanıyorsun? Ben Farah Tozlu'yum, kimseden korkmuyorum!"

Korkuyu bilen bir çocuk değildim çünkü annem ve babam ihtiyacım olan güç ve cesaretle beni büyütüyorlardı. Bir tek Caner abim beni korkutmaya çalışıp kuyuda köşede sıkıştırmaya çalışıyordu ama onu da hemen babama söylüyordum. Bu yüzden bana vurmaya bile cesaret edemiyordu.

Otuzlu yaşların ortasında bir adam yanındaki birkaç korumayla buraya geldi. Takım elbisenin içindeki adam buradaki çocuğu görünce gözlerine kızgın bir ifade yerleşti. Ela hareleri sadece bakışlarıyla çocuğun yüreğine korku tohumları salıyordu. Burada ne işin var dercesine çocuğa bakıyor, uzun boyu ve heybetli vücudunun gölgesiyle karşısında titreyen çocuğu eziyordu.

Yüzünün derisi tamamen yanmış adamın ürkütücü olmadığını söyleyemem. Yüzü dehşet verici derecede yandığı için korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Takım elbisesinin yakasından boynu ve ellerindeki yanık izlerini de görebiliyordum. Biri onu asit kazanının içine atmış gibi görünüyordu.

Bana bakarken onu yakan benmişim gibi elinde tuttuğu bastonun gümüş, kartal görünümündeki başlığını sıkıyordu. Yanındaki adamlara beni gösterip, "Ümit'in piçi bu mu?" diye sordu. Bunu sorma şekli nefret doluydu.

Adamlarından onaylayan mırıltılar çıkınca delici bakışları gözlerime kenetlendi. Korkunç görünümü ve sert bakışlarıyla beni sindirmeye çalışıyordu ama onunla olan göz kontağını kesmedim. Küçücük boyumdan dolayı başımı kaldırıp bende ona dik dik bakmaya başladım.

Kafasının derisi bile yandığı için hiç saçı yoktu. Tıpkı yüzünün pembe derisi gibi kafasındaki doku da yanıkların izleriyle buruş buruştu. Kaşları bile yoktu. Komple yanmıştı.

Aramızda demir parmaklıklar varken oldukça uzun bana baktı ama bakışlarımı hiç çekmedim. Onu gören her çocuk korkunç görüntüsü yüzünden ağlayarak kaçabilirdi ama ben öyle yapmadım. Filmlerdeki şeytana benzeyen birine hesap sorarcasına bakıyordum. Beni korkutup sindiremedikçe daha çok sinirleniyordu. "Bak sen Ümit'in şu küçük orospusuna," dedi alay ederek. "Pek de cesur bir şey çıktı."

Orospunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama annem sürekli Nesibe yengenin arkasından ondan orospu diye bahsettiğine göre iyi bir şey olmasa gerek. "Sensin orospu!" dedim ona diklenerek. "Aç şu kapıyı yoksa babam seni bulduğunda seni döver!"

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Seninle işim bittiğinde baban bile seni tanıyamayacak." Başıyla küçük bir işaret yaptığında bir adam zincirinden tutarak siyah bir köpekle buraya geldi. O köpekle ne yapacağını düşünürken karşımdaki korkunç adamın dudağının köşesi tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. Bakışlarıysa gerçek anlamda beni korkutmaya başlamıştı.

Neler oluyor?

***

Şimdiki zaman

"Sana dönüştüm." Ağlamaklı bir sesle konuşup başımı yavaşça salladım. "Şimdilerde ben senim peki, sen artık kimsin?"

Onu ilk gördüğümde özgüveni yüksek, şımarık bir çocuktum. Onun sünepeliğiyle alay etmiş, ezik biri olduğunu düşünmüştüm. Bir çocuğun

nasıl öylesine korku dolu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Korkmayı bilmeyen bir çocuk olduğum için onun hayatındaki şeytanı anlayamamıştım. Ben orada sadece bir ay kaldım ve o bir ayda bu hale geldim.

Yediğim dayaklar, gördüğüm işkenceler ve maruz kaldığım aşağılamalar sadece bir ay sürmüştü ve ben o bir ayda yıllardır aşamadığım bir kimlik kaybı yaşamıştım. Benim bir ayda yaşadığım tüm o şeyleri oradaki çocuk yıllarca yaşamıştı ve büyük ihtimalle benden sonra da yaşamaya devam etmişti.

Onun babası gerçek anlamda bir şeytandı. O herif onun üvey babasıydı ama himayesindeki bir çocuğu nasıl köleleştireceğini iyi biliyordu.

Başımı kaldırıp gecenin karanlığına içli gözlerle baktım. "Umarım bir gün bir yerlerde tekrar karşılaşırız." Onu bir kez daha görmeyi her şeyden çok istiyorum.

Sabaha kadar uyuyamamıştım. Normalde bile zor uyuduğum için gece uyanınca bir daha uyumam mümkün değildi. Sabah olduğunda üzerimi değiştirip kalçamın altına kadar gelen bir gömlek ve pantolon giymiştim. Gömleğin kollarını toplayıp gözlüklerimi takmıştım. Saçlarımı her zamanki gibi bir kalemle toplayıp Gurur için mutfağa girmiştim. Onun hoşuna gidecek bir kahvaltı masası hazırladım.

Çatı katı bir daire gibi olduğu için burada her şey vardı. Bu yüzden kahvaltı için aşağıya inmek yerine Gurur'un kahvaltısını burada hazırlamaya karar vermiştim. Gurur için sadece yemek yapmayı öğrenmemiş, o seviyor diye Karadeniz yöresine ait birçok yemeği de öğrenmiştim. Bunu kabul etmek hoşuma gitmese de yemek yapmayı öğrenmemin sebebi Gurur'du. Midesine düşkün bir iştahlı bir adamdı.

Bir saat içinde mutfaktaki masayı birbirinden çeşitli yiyeceklerle donatmıştım. Küçük mutfağımdaki çay şekeri bittiği için aşağıya inip alt kattaki mutfakta bir kavanoz şeker aldım. Dairemde bir şey bitse mutlaka annemlerin mutfağında olurdu. Elimdeki şeker kavanozuyla merdiveni çıkarken Seçil ile karşılaştım. Güzel bir günü mahvedecek biri varsa o da arsız kuzenimdi.

Seçil bugün de fazlasıyla şık ve cüretkâr giyinmişti. Eskiden sadece dışarı çıkacağı zamanlarda özenle makyaj yapar ve böyle giyinirdi. Ancak Gurur eve taşındığından beri Seçil fazla özenli giyiniyordu. Kızıl saçları maşalıydı, yüzü ise güzelliğini arttıracak derecede makyajlıydı.

Bu soğuk havalara rağmen üzerinde yakası açık ince bir bluz ve kısa bir etek vardı. İnce bacaklarını gözler önüne seren topuklu ayakkabılarına değinmiyordum bile. Aşağıya indiği için beni görünce merdivende durdu. Elimdeki şeker kavanozunu işaret etti. "O nedir?"

"Bu mu?" Başımı eğip kavanoza baktım. "Mutfağımdaki çay şekeri bitmiş aşağıdaki mutfaktan aldım." Kavanozu sıkıca tutarken ona tebessüm ettim. "Kahvaltımızı yukarıda yapacağız."

Beni zerre kadar anlamayacak birine açıklama yaptığımı Seçil'in yüzünde oluşan alaycı gülüşle anladım. "Bakıyorum da Gurur'u artık hiç aşağıya indirmiyorsun." Küçümseyen gözlerini bana dikip çatallı diliyle zehrini akıtmaya başladı. "Onu hep yukarıda tutarak kendine bağlayacağını mı sanıyorsun?"

Merdivenin ortasında rahatsızca kıpırdanıp başımı iki yana salladım. "Düşündüğün nedenlerden dolayı Gurur'u yukarıda tutmuyorum. Yılın bu ayında kontrolden çıktığını sende iyi biliyorsun. Aşağıya inerse ya bizimkiler onun kriz geçirmesine neden olacak bir şey yapar ya da Gurur onlara sataşacak bir şeyler bulur." Bunun olmasını engellemek için mümkün olduğunca çok Gurur'u evdekilerden uzak tutmaya çalışıyordum.

Seçil sözlerime itimat etmeyip iğneleyici gözlerle baştan ayağa beni süzdü. Bakışları bana kendimi bir böcekmişim gibi hissettiriyordu. Bende ilgi çekici hiçbir şey bulamamış gibi dudaklarını büzdü. "O kadar onun dengi değilsin ki acıdığı için sana iyi davrandığını bile göremiyorsun."

"Kim peki onun dengi? Sen mi?" Son günlerde sabrımı çok zorladığı için tahammülsüzce ona bakıyordum. "Kocamdan gözün varsa amcama söyleyeyim kızını bana kuma versin."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak canımı yakmak için kolumu sertçe sıktı. "Düzgün konuş benimle!"

Canımı yaksa da bunu ona yansıtmadım. Önce kolumdaki eline sonra da karşımdaki sinirli yüzüne boş gözlerle baktım. "Yerinde olsam benimle uğraşmam çünkü en sağlam darbe hep beklenmedik insanlardan gelir." Kolumu çekerek bir basamak inip aramıza mesafe koydum. "Kimi istiyorsan git onu al ama sakın bana bulaşayım deme."

"Sen neyden bahsediyorsun, Gurur'u istediğim yok!" Canımı yakmak için gözlerini gözlerime kenetledi. "Gurur'un hâlâ Leyla'nın yüzüğünü parmağında taşıdığını tahmin etmek zor değil." Boğazım düğümlendiğinde ona karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim çünkü haklıydı.

Beni susturan cümlelerin keskinliğini kalbimin en derininde hissettiğimde Seçil durmadı. Bir tutam kızıl saçını parmağına dolayıp beni aşağılarken bundan oldukça keyif alıyordu. "Sen onun yüzüğünü taşımaya ve ona kahvaltı hazırlamaya devam et aptal." Şuh bir kahkaha attı. "Onun parmağındaki yüzüğün içinde senin adın bile yazmıyor." Midem kasıldığında tutulan dilimin düğümünü çözecek hiçbir şey yapamadım. Eğer bu kadar haklı olmasaydı belki benim de ona söyleyecek bir çift sözüm olurdu.

Gurur hâlâ Leyla'nın yüzüğünü taşırken Seçil'e ne diyebilirim ki? Bir ezik gibi susup yukarı çıktım. Odama döndüğümde sabah uyandığımda sahip olduğum tüm o mutluluk artık benimle değildi. Keyifsiz bir şekilde mutfağa girip kahvaltı için gereken son hazırlıkları tamamladım. Parmağımdaki lotus çiçekli alyans kor gibi parmağımı yakarken ne onu çıkartacak kadar gururlu olabildim ne de her şeyi bırakıp gidecek cesaretli.

Bu evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Gurur, Leyla'nın yüzüğünü taşıyıp bana kendimi ikinci kadınmışım gibi hissettirdikçe bu evlilik benim için bir azaba dönüşüyordu. Seçil gibi insanlara konuşacak bir şeyler verdikçe tükeniyordum. Böyle anlarda onunla boşanmayı her şeyden çok istiyordum. Korkarım ki sonum Elmas anne gibi olacaktı. Onun gibi bende bir erkeğin hayatındaki o ikinci ve istenmeyen kadındım.

Çayı demledikten sonra bardakları çıkarmaya başladım. "Bu kokularda nedir?" Gurur'un sesini duyunca elimdeki çay bardaklarıyla arkamı döndüm. Yıkadığı yüzünü bir havluyla kurutarak mutfağa girdi.

Uykusunda sayıklayarak beni uykumdan eden o değilmiş gibi uykusunu almış bir şekilde dinç görünüyordu. Yüzünü sildiği havluyu yere atıp başını kaldırınca onun için hazırladığım kahvaltı masasını gördü. Küçük bir donma anı yaşamıştı çünkü yeşil gözleri şaşkınca masada geziniyordu. Üzerinde gece giydiği siyah tişörtü ve eşofman altı olduğu için kol kasları dikkatimi çekiyordu. Her şeyiyle beni cezbediyorken ondan uzak durmak çok zordu.

Yürüyüp onun yere attığı havluyu alıp düzgünce katlayarak bir kenara bıraktım. Gurur hâlâ masaya bakıyordu. Kızarttığım patateslere, yaptığım dereotlu omletlere ve tavadaki mıhlamaya afallayan gözlerle bakıyordu. Seviyor olmalı ki bakışları özellikle mıhlamada oyalandı. Mutfaktan gelen güzel kokularla uyanmak onun için çok yeni bir şeymiş gibi gözlerinin ardında anlam veremediğim bir duygu geçti.

Bakışlarını masadan çekip bana çıkardığında onun yoğun bakışları karşısında yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Kim için bunlar?" diye sorduğunda yeni uyandığı için sesi kalındı.

"Senin için." Bakışlarım gizleyemeyeceğim kadar küskündü. "Senin için kahvaltı hazırladım." Bardakları masaya bırakıp kendim için bir sandalye çektim. Seçil'in sözlerinin burukluğunu yaşadığım için keyifsiz bir şekilde kahvaltımı yapmaya başladım.

Karşıma oturup gözlerini bana diktiğini hissettim ama başımı kaldırmadım. "Bu suratının hali nedir?"

Tabağıma aldığım zeytinlerle oynarken, "Bir şey yok," dedim durgun bir sesle.

"Bir şey var ki yüzüme bile bakmıyorsun." İnatla başımı kaldırmıyordum ama sesindeki ciddiyeti her zerremde hissediyorum. "Kim üzdü seni bu kadar?"

"Kimse."

"Farah kaldır şu kafanı ve yüzüme karşı konuş."

"Kahvaltı yapıyorum."

"Zeytinleri saymak dışında bir şey yapmıyorsun. Eğdiğin şu başını kaldırıp bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Hayır."

"Kaldır şu kafanı dedim!" Başımı hızla kaldırdığımda çatık kaşlar altında bana tersçe bakıp kısık bir sesle küfretti. "Emir almadan laftan anlamıyorsun!"

Gözlerimin ardı sızladığında uykulu yüzünü sertçe ovuşturup bana olan kızgın bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Kim üzdü seni?" Yüzümü işaret etti. "Bu suratın neden asık?" Kendini sorgularcasına burnundan nefesini verdi. "Ben mi bir şey yaptım diyeceğim ama gece seni uyuturken keyfin gayet yerindeydi."

Parmağındaki alyansa bakmamak için kendimi zor tutarken bakışlarımı kaçırdım. "Kötü bir rüya gördüm onun etkisindeyim."

"Sikerler yalanını bir rüya için suratını asacak biri değilsin!"

"Lütfen benimle düzgün konuşur musun?"

"Sana lütfen, Farah sana lütfen!" dedi küfreder gibi. Beni üzen şeyi öğrenmedikçe bakışlarında artan asabiyetle gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Kim canını sıktı söyle bana?"

Çatalı masaya bırakıp derin bir nefes aldım. "Gerçekten bir şey yok."

"Bir şey yoksa düzelt şu suratını."

"Peki, düzeltirim."

"Düzelt."

"Düzelttim."

"Farah delirtme beni hâlâ surat asıyorsun."

"Çünkü mutsuzum."

"Sebebini söyle!"

"Bana bağırıyorsun."

"Bağırmıyorum sesim gür çıkar benim."

"Peki."

"Peki ne ulan? Anlat artık."

Anlamayan gözlerimi ona diktim. "Neyi anlatayım?"

Sinirle sıktığı dişlerinin arasından, "Seni üzen şeyi!" dedi sabırsızca.

Başımı eğip tekrar tabağımdaki zeytinlerle oynamaya başladım. "Üzgün değilim."

"La havle!" diyen sinirli sesini duydum. "Ne halin varsa gör sanki çok umurumda!"

Yutkunarak başımı kaldırıp dolan gözlerimi ona çıkardım. "Umurunda değil miyim?"

Gözlerime akın eden yaşları görmek bile ona kendini berbat hissettirmiş olmalı ki dudaklarını birbirine bastırdı. Sabah sabah onu kızdırdığım için bana sinirle bakıp, "Ağlayayım deme," diye beni ikaz etti. Masadaki şeyleri gösterdi. "Kahvaltını yap."

"Umurunda değil miyim?"

"Ye şu yemeğini."

"Umurunda değil miyim?"

"Cevap vermeyeceğim."

"Umurunda değil miyim?"

"Farah harbi sinirleniyorum."

"Umurumda değil miyim?"

"Kafayı yiyeceğim takıldı yine!"

"Umurunda değil miyim?"

"Umurumdasın!"

O yüzüğü parmağından çıkartmadıkça zor inanırım ona. Son söyledikleri bile beni gülümsetememişti. Tek kelime etmeden sus pus bir halde önüme dönüp bir şeyler yemek için kendimi zorladım. Gurur'da iştah namına bir şey bırakmadığım için kızgın bakışlarını üzerimden hiç çekmedi ama bunun farkında değilmişim gibi davrandım.

Onu görmezden geldiğim için gırtlağından hırlamayı andıran bir ses çıkartıp, "Neyin olduğunu söyle artık!" diye ısrar etti.

"Bir şeyim yok." Yeşil zeytinlerden birini ağzıma atarak başımı kaldırdım. "Olsa bile bu seni ilgilendirmez." Kendi söylediklerime afalladım. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum.

Karizmatik yüzü gerilirken hayretler içinde kalarak masadan öne eğildi. "Karımla ilgili bir şeyin beni ilgilendirmediğini mi söylüyorsun?" Sesi omurgamda soğuk bir his bırakacak kadar ciddiydi.

Sert bakışlarının bende yarattığı korkuyu gizlemeye çalışarak son derece sakin bir şekilde ona bakmaya başladım. "Senin karın değilim sende benim kocam değilsin." Sözlerimin onda yarattığı etkiyi fırtınalar kopan gözlerinde izlerken söylediklerimi onaylamak için başımı salladım. "Aramızdaki evlilik sahte, sen benim gerçek kocam değilsin."

Buz kesen katı suratına bakacak cesareti kendimde bulmak hiç kolay değildi. Onu ne denli kızdırdığımı görmüyormuş gibi davranıp ekmeğe uzandım. "Senden boşandıktan sonra evleneceğim adam benim gerçek kocam olacak." Hayallere kapılmış gibi iç çektim. "Bir sorunum olduğunda o benimle ilgilenir. Bu yüzden bana olan şeyler senin sorunun değil."

Ok gibi beni bulan bakışlarının keskinliğini üzerimde hissettim ama farkında değilmiş gibi davrandım. Öfkesinin yakıcılığı her zerreme işliyordu. Masada duran elini öyle bir sıktı ki, parmak boğumları gerildi. Bir anda mutfaktaki hava buz kestiği için nefes almakta zorlandım. Gurur çatık kaşlar altında bana bakarken sert bakışları kan dondurucuydu. "Benden boşandıktan sonra başka bir adamla evlenmek gibi bir hayalin mi var?" Sesi ürkütücü derecede soğuk ve tehlikeliydi. Tıpkı bakışları gibi.

Onu güçlükle onaylayıp, "Evet," demek için kendimi zorladım.

Soluduğumuz hava yetersiz gelmeye başladığında yüzündeki kılcal damarlar belirginleşecek kadar suratı kasıldı. "Peki, var mı aklında biri?" Sinirden sıktığı dişlerinin çıkardığı gıcırtı ödümü kopartıyordu. Kaldırdığı elini sertçe masaya vurunca masadaki her şey yerinde oynadı. "Bana bir isim ver ki o amına koyduğum piçinin mezarını kendi ellerimle kazıyayım!"

Ağzı çok bozuktu.

Reçel sürdüğüm ekmeğimden bir ısırık alırken bakışlarımı ondan çektim. Ona bakmayınca daha az korkuyordum. "Er veya geç boşanmayacak mıyız?" Beni ne denli korkuttuğunu gizlemeye çalışarak ilgisiz görünmek için uğraştım. "Senden boşandıktan sonra kız kurusu gibi hep bekar kalacak değilim ya." Çaya bir kaşık şeker atıp karıştırmaya başladım. "Eninde sonunda bir kocam olacak."

"Senin zaten bir kocan var!" Öfkeli sesi adeta hırlarcasına çıkmıştı. "Kocan benim!"

"Sen sayılmazsın." Ona dönmek gibi bir hata yaptım. Evet, bu bir hataydı çünkü kızgın bakan gözlerini ve çatılan kaşlarını görmek beni ürkütüyordu. "Sen benim gerçek kocam değilsin ama bir gün gerçek bir kocam olacak." Çenesinde bir kas seğirdiğinde ondan korksam da ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Senin benden esirgediğin her şeyi o bana verecek." Mesela parmağında başka bir kadının yüzüğü olmayacaktı.

Söylediğim her kelime onu ölümcül bir krizin eşiğine çektiği için bana olan bakışları buz gibiydi. Kan beynine sıçramış gibi boynundaki nabzı attı. "Senden hiçbir şey esirgemiyorum!" Sesi sert bakışlarıysa kalp atışlarımı

durduracak nitelikteydi. Ona haksızlık ediyormuşum gibi hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu. "Benden ne istedin de sana vermedim?"

"Ben senin için ikinci kadınım ama senden sonra evleneceğim adam için öyle olmayacağım."

"Siktir et bunları, bana neyin olduğunu söyle!" Yeni bir kriz yoldaymış gibi sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Sana bile isteye hiç ikinci kadın muamelesi yapmadım." Gırtlağından çıkan hırıltılı ve kalın bir sesle, "Kafanda kurup durma!" dedi sertçe.

Onun aksine o kadar sakindim ki onu en çok kızdıran şeylerden biri bu olabilirdi. "Demek bana hiç ikinci kadın muamelesi yapmadın öyle mi?" Bende ayağa kalktım. İkimizde bir masanın iki yanında duruyorduk. Kırgınlığımı yansıtan gözlerle ona bakıp, "Benimle evlendiğin gün beni ikinci kadın yaptın," dediğimde sesim ağlamaklıydı çünkü her an ağlayabilirdim.

Gözlerinin içine yalvararak bakıyordum. "Ben artık bunu yapamıyorum." Tüm bunlar beni boğuyordu. "Adın Gurur ama benden aldığın ilk şey gururum olmaya başladı." Sertçe yutkunduğunda nefes almayı bile bırakmış gibi hiç kıpırdamadı.

Onu ne denli sarstığımın bilincinde olarak parmağımdaki alyansı çıkartıp masaya bıraktım. "Bunu başka bir kadına ver çünkü ben bir daha takmayacağım," dedikten hemen sonra mutfaktan çıktım. Başka bir kadının yüzüğünü takan bir adamın yüzüğünü daha fazla takmayacağım.

Bir kalpte iki kadın olmazdı. O benim değil Leyla'nındı. Onun için savaşmayı istiyorum ama rakibim sıradan bir kadın değildi. On iki yıllık bir sevgilinin hayaletine karşı hiç şansım yoktu. Yüzüğümü bile takmaya beni layık görmeyen bir adamın hayatında yerim yoktu.

***

Son konuşmamızdan sonra Gurur ile aramızda büyük bir uçurum oluşmaya başlamıştı. O gün yüzüğü çıkartıp masaya koyduğumda sanki ikimiz için de bir şeyler bitmişti. Gurur o sabah evden gitmişti ve bir haftadır eve hiç

gelmiyordu. Gurur'un eve gelmemesi evdeki herkesin aramızda bir sorun olduğunu anlamasına neden olmuştu. Doğrudan söylemeseler bile evdekiler ciddi bir sorunumuz olduğunu tahmin ediyordu.

Bu olanlar yüzünden Seçil'in keyfine diyecek yoktu. "Tabii o da anladı bu evliliğin bir hata olduğunu artık eve bile uğramıyor," derken ağzını gere gere konuşuyordu. Utanmasa mutluluktan kalkıp göbek atacaktı. Her gün yukarı çıkıp odama gelerek bana aşağılık kompleksi yükleyen bir kuzenim vardı.

Ben bir köşede somurtmakla meşgulken Seçil laflarıyla beni eziyor, bir yandan da odamı kurcalıyordu. Sağa sola bakıyormuş gibi davranıp Gurur'un eşyalarını karıştırıyordu. Gurur'un parfümlerinden birini alıp bileğine sıktı. "Bence yol yakınken o deliden boşan. Beni yanlış anlayıp duruyorsun ama ben senin kuzeninim. Arada tartışsak da senin kötülüğünü istemem."

İlgili görünmeye çalışarak üzgünce iç çekti. "O sana göre değil, Farah. Seni daha fazla yıpratmasını istemiyorum." Beni zerre kadar önemsemediğini iyi biliyorum. Seçil'in derdi beni aradan çekmekti.

Gurur'un parfümünü sıktığı bileğini burnuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Aldığı koku onu mest etmiş gibi mırıltılar çıkartması can sıkıcıydı. "Bu bende kalabilir mi?" Şaka mı yapıyor?

Gardırobumu kurcalayıp annemin benim için yeni aldığı kıyafetleri karıştıran Yonca yenge, elindeki elbiseyle Seçil'e döndü. "Ne yapacaksın kız onu?" Bunu sorarken askıdan çıkardığı turkuaz elbiseyi üzerine tutuyordu. "Erkek parfümüyle ne işin var?"

Seçil, Gurur'un parfümünü sahiplenmiş gibi sıkıca tutarken onu geri yerine koymayı düşünmüyordu. "Erkek parfümlerini çok daha ilgi çekici buluyorum yenge." Dolgun dudaklarını büzerek bana döndü. "Alt tarafı bir parfüm bana vermenin bir sakıncası yok, değil mi?"

Gurur'un eve gelmemesi beni yeteri kadar üzmüyormuş gibi bir de eşyalarımızı talan eden bu sırtlanlarla uğraşmak zorundayım. "Benim

olmayan bir şeyi sana veremem, Seçil." Oturduğum koltukta sakince konuşup elinde tuttuğu şişeyi işaret ettim. "Onu yerine koy lütfen."

Gurur'un diğer parfümlerini gösterdi. Hepsi de elindeki şişenin aynısıydı. "Bunlardan bir düzüne var, birini alsam Gurur anlamaz."

"Şişenin üzerinde markası yazıyor." Orta yolu bulmaya çalışırken oldukça uzlaşmacıydım. "Kendin için istediğin kadar sipariş verebilirsin."

Israrını sürdürerek mavi lensli gözlerini bana dikti. "Bu marka birçok parfüm üretiyor ama şahsi müşterileri için tasarladığı kokuların seri üretimini yapmıyor." Şişenin üzerindeki GK harflerini bana gösterdi. "Bu parfümün sadece Gurur için üretildiğini hiç anlamadın mı?" O söyleyene kadar açıkçası hayır, bunu daha önce fark etmemiştim. Siyah şişenin üzerinde güçlükle görünen o iki harfin Gurur'un isminin baş harfleri olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Annemin benim için özel olarak tasarlattığı kış kreasyonunu karıştıran Yonca yenge güldü. "Hayatım bu alfa erkeklerinde böyle bir sorun var." Yakasında inci kolyesi olan elbiseyi çıkartıp onu da üzerine tuttu. "Onlara özel olan şeyleri başkalarından görmekten nefret ederler. Kullandıkları parfümü kimse kullanamaz, taktıkları saatten kimsede olamaz, bindikleri arabaya kimse binemez." Kulağa biraz saplantı gibi geliyordu.

Yonca yenge bize bir şeyler anlatırken rujlu dudaklarında küçük bir kıkırtı döküldü. "Başkalarının yanındaki kadınları kendilerine layık görmezler, baktıkları kadına da kimsenin bakmasına izin vermezler." Boy aynasının önünde durup elbisenin onda nasıl durduğuna baktı. Her an üzerindekileri çıkartıp elbisemi deneyebilirdi. "Bu tür erkekler hem eşyaları hem de kadınları konusunda fazla sahiplenici olurlar." Haklılık payı olabilirdi.

Elbiseyi daha denemeden çok beğenen Yonca yenge, "Deneyebilir miyim?" diye sorunca, "Senin olabilir," dedim. Annem gardırobumu asla giymeyeceğim güzel elbiselerle dolduruyordu. Hiçbiri benim giyeceğim şeyler değildi. Dolapta duracağına yengemin olabilirdi.

Kış koleksiyonunun en iyi parçalarından birini ona verdiğim için elbiseyi yatağın üzerine bırakıp hemen soyunmaya başladı. Burada mı deneyecekti?

"Yenge odanda deneseydin?"

Üzerindeki askılı elbiseyi çıkartınca utançtan, "Yenge!" diye cırlamam onu güldürdü. "Sende kadınsın bu kadar utanma," diye bana takıldı. "Bende gördüğün her şey sende de var." O zaman tüm kadınlar birbirinin yanında çırılçıplak soyunsun. Ne de olsa hepimiz de aynı şeyler var.

Yengem çıkardığı elbisenin altına sütyen takmadığı için sadece ipli bir tangayla duruyordu. Seçil onu çıplak bir halde görmeyi sorun etmedi ama ben çok utanmıştım. Yonca yenge kızaran yanaklarımı görünce sesli güldü. "Bir kadının memelerini görmek bile seni utandırıyorsa Gurur'un-"

"Yenge lütfen sus!"

"Kadın kadınayız şurada, Farah." Elbiseyi giyerken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Sen artık evli bir kadınsın. Eminim sevişirken Gurur'u birçok kez çıplak görmüşsündür." Hayır, görmedim ve görmekte istemiyorum.

Elindeki parfüm şişesini ısrarla bırakmayan Seçil, ağzımdan laf almak istercesine sinsi gözlerini bana dikti. "Farah'ın bu kadar utanmasının nedeni henüz çıplak bir erkek görmemesi olabilir," dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Gurur ile seviştiklerinden bile emin değilim."

Yonca yenge giydiği elbisenin sırtındaki fermuarını çeksin diye Seçil'in önünde durdu. Bunu yaparken kıstığı gözleri üzerimdeydi. "Yoksa hâlâ bakire misin?" Konu hangi ara benim bakireliğime gelmişti? Kimse üzerime gelmesin ben halimden memnunum.

Bu konuşmanın gittiği yer beni çok rahatsız ettiği için gerginliğimi onlardan saklamaya çalıştım. "Kocam ile yatak odamızda olan şeyler bizim mahremimizdir." Konuyu kapatmalarını isteyen gözlerle ikisine bakıyordum. "Her şey böyle uluorta yerde konuşulmaz."

"Yani hâlâ bakiresin?" dedi Seçil.

"Seçil gel sen bana şey et, ne dersin?" Beni sinir ediyordu. "Ne olup olmadığım kimseyi ilgilendirmez."

Güldü. "Eğer bu konuda Gurur'u bekliyorsan yaşlı bir bakire olup çürürsün."

"Yahu ne yapayım!" dedim çıldırarak. "Her önüme gelenle yatayım mı? Bazılarımız bakire olmaktan memnun!" Ben kendimden razıyım beni rahat bıraksınlar.

Yüzünü buruşturarak, "Hangi çağda yaşıyoruz, ay yobaz," dedi bana.

"Annem burada olsaydı sana batı özentisi kaltak derdi." Benden duyduğu sözlerin dehşetiyle gözlerini irice açtığında, "Ben demem," dedim hızlıca. "Ama annem kesin derdi." Ona sevimlice gülümsedim. "Bilirsin annem ağzına geleni söyler." Kaşlarını çattı çünkü annem üzerinden ona kaltak dediğimi iyi biliyordu.

Yengem aramızdaki gerginliği sonlandırmak için farklı bir konu açtı. Ona dar gelen elbiseyi üzerinden çekiştirirken açtığı yeni konu da hiç hoş değildi. "Karun'un karısının aslında yaşadığı kimin aklına gelirdi ki." Aynanın önünde durup ayva göbeğini sıkan elbisenin üzerindeki duruşuna baktı. "Kadın bir yıldır sahte bir ölümle başta Karun olmak üzere herkesi ayakta uyutmuş." İşte bu konuda haklıydı.

Bir yıldan sonra patlak veren bu haber herkesin gündemindeydi. Karun'un karısı Bige Efil Saka geçen yıl tam bu aylarda ölümüyle herkesi sarsmıştı. Herkesin onu ölü sandığı son bir yılda neler yaptı, kimse bilmiyordu ama geçen yakın zamanda yaşadığı ortaya çıktı. Tüm basın bunu konuşuyordu.

Sosyetenin yeni dedikodu konusu Karun'un karısıydı. Tüm haberler Gurur'un yeğeni Karun ile ilgiliydi. Bige Efil Saka'nın ölmediği doğrulandı çünkü mezarı başında Karun ile olan bir fotoğrafı basına sızdırıldı.

O fotoğrafı hangi gazetecinin çektiğini bilmiyorum fakat oldukça şaşırtıcı bir görüntü yakalamıştı. Karun ve Bige bir yıldan sonra birbirleriyle yüzleşiyormuş gibi bir mezarın başındaydılar. İkisi de üzerinde Bige Efil Saka Kalender yazan bir mezarın iki yanında durup birbirlerine bakıyorlardı. Birbirlerine olan bakışlarında bile can yakıcı bir konuşma gerçekleştirdikleri anlaşılıyordu. İlk sayfasını doldurdukları o derginin bir kopyası da benim masamın üzerindeydi.

"Bu normal bir insanın yapacağı bir şey değil," diye mırıldandım. "Bir yıl boyunca herkese öldüğünü düşündürttü. Bu çılgınlık."

Seçil burnunu kırıştırdığında ifadesi hoşnutsuzdu. "Kadın zır deli." Bunu inanarak söylemişti. "Henüz onunla tanışmadım ama bir akıl hastası olduğunu bilmeyen yok. Zaten sahte ölümünden hemen önce Karun onun için deli raporu çıkarmış. Kalenderler bunu bizzat açıklamadı ama geçen yıl Karun'un karısına deli raporu çıkartıp onu boşadığına dair söylentiler var."

"Öyle olsa Karun neden bir yıl boyunca her gece karısının mezarı başında uyusun ki?" Söylentilere kulak asmadığımı belirtip elimde tuttuğum kitabı koltuğumun kenarına bıraktım. "Magazin sayfaları her şeyi yazar, her duyduğumuza inanmamak gerek. Ama bir konuda haklısın." Seçil'e başımı salladım. "Kadın delilik derecesinde tehlikeli biri."

Babam onunla ilk kez karşılaştığında babamın gözlerinin önünde bir bölge liderini öldürmüş. Saka adıyla ün salan bu kadını takdir mi ediyorum yoksa onu eleştiriyor muyum, anlayamıyordum.

Bence Sanrı'nın Saka'sı da en az onun kadar tehlikeliydi. Karun kendisi için ondan daha iyi bir eş bulamazdı. Sanrı, Karun'un yeraltındaki lakabıydı. Bige'de soyadından dolayı Saka diye anılıyordu. Bu yüzden herkes o ikisine Saka ve Sanrı diyordu. Küçük bir kuş ve bir kâbus anlamına gelen bu lakaplar ikisinin üzerine yapışmıştı. Gerçi kuş dediğimizde kaplan çıktı. O kadın manyak bir şeydi.

Annemden duyduklarımdan yola çıkarak bu konudaki düşüncemi belirttim. "Karı koca o ikisini yıkacak bir güç olduğunu sanmıyorum." İkisi de kendilerinden konuşturmayı iyi biliyordu. "Kendileri dışında," dedim. "Onların birbirlerine verdiği zararı kimse onlara veremez."

"Tencere kapak olayı," dedi Seçil.

Yonca yenge başını iki yana salladı. "Bence yanlış bir eşleşme." Bu konuda yaşadığı kafa karışıklığını gizleyemiyordu. "Çiftlerden ikisi de fazla baskın ve alfa olunca o evlilik bir savaş alanına dönmez mi? Bir tartışma çıktığında iki tarafta alttan almayacak kadar otoriter olursa birbirlerini tüketirler."

"Tüketmiş gibiler de," dediğimde yengem bana katıldığını gösteren mırıltılar çıkardı. "Anladığım kadarıyla evli oldukları süre boyunca biri ne yaptıysa diğeri daha sert karşılık vermiş. Geldikleri son nokta ortada. Şimdi saldırı sırası Karun'a geçti. Bakalım o ne yapacak?" Merak etmiyorum desem yalan olurdu. Bige, kendini ölü gösterip Karun'u bir yıl boyunca mezarının başında yatırarak ona en büyük darbeyi vurmuştu. Yengemin de dediği gibi bakalım Karun'un karşı saldırısı ne olacaktı?

Aklıma gelenlerle güldüm. "Aksa burada olsaydı kuracağı cümleyi tahmin edebiliyorum. Böyle adamlarla evlenirseniz sonunuz bu olur derdi." Kuzenimi özledim.

Aksa'nın adı geçince bile Seçil gözle görülür bir şekilde gerildi. Ortalığı karıştırmaya bayılan Yona yenge ona bakarak sırıttı. "Bir gün geri dönmesinden çok korkuyorsun, değil mi? Dönerse seni rahat bırakmaz." Yanılmıyordu çünkü Aksa, henüz küçük bir çocukken bile Seçil'i gördüğü yerde tırnaklarını çıkartırdı.

Seçil kapıya yürürken gözlerini devirdi. "Beş yıldır kayıplarda olan biri bana hiçbir şey yapamaz. Kendi ülkesine bile girmeye cesaret edemeyecek kadar zavallı biri o." İçim burkuldu. Beş yıl, dile kolay Aksa beş yıldır yabancı bir ülkedeydi. Onu en son gördüğümde yirmi yaşındaydı ve üzerindeki gelinlikle kendi düğününden kaçıyordu. Şimdilerde tıpkı benim gibi yirmi beş yaşındaydı.

Seçil kapıdan çıkmak üzereydi ki, "Bir şey unutmadın mı?" diyerek onu durdurdum. Bana döndüğünde elinde sıkıca tuttuğu Gurur'un parfümünü gösterdim. "Onu bırak öyle git."

Buna yanaşmadı. "Bu parfüm beni kıracağın kadar değerli mi?"

"Mesele parfüm değil." Son derece soğukkanlı bir şekilde yanına gidip karşısında durdum. "Sorun şu ki kocamın kokusunu başka kadınların üzerinde görmekten hoşlanmıyorum." Elindeki şişeyi çekip aldım. "Enişstenin kokusunu üzerinde taşıman birçok anlamda sapkın ve çirkin olmaz mı?" Seçil ile ilgili her şey fazla sapkın ve takıntı derecesindeydi.

Onun çoğunlukla yaptığı gibi onu düşünüyormuş gibi davranıp, "Beni yanlış anlamanı istemem," dedim yapmacık bir ilgiyle. "Burada tek düşündüğüm sensin ve senin itibarın." Gözlerinin içine sadece onun anlayacağı bir imayla bakıp, "Evdekiler yanlış anlayabilir," dedim. "Gurur'u hiç tanımıyorsun, karısı dışında kimseden kendi kokusunu almak istemez."

Seçil'in dumura uğrayan suratına bakıp başımı omzuma doğru eğdim. "Bilirsin kocam biraz arızadır onu kızdırmayı istemem."

Gurur'dan bahsederken her kocam deyişimle gözlerinin ardında oluşan kıskançlığı görebiliyordum. Dil ucuyla, "Anladım," deyip hemen odamdan çıktı. Sanki biraz daha kalsaydı ondan aldığım parfüm yüzünden üzerime atlayacaktı.

Seçil gittikten bir süre sonra Yonca yenge de odamdan çıkınca rahat bir nefes aldım. Onların dağıttıkları odayı toplarken ikisini de bir daha bu odaya almayı düşünmüyordum. İçeride kaldıkları süre boyunca her şeyimi kurcalayıp durmuşlardı.

Odamı topladıktan sonra canım sıkıldığı için telefonda zaman geçirmeye başladım. Instagram'a girip Gurur herhangi bir şey paylaşmış mı diye baktım ama Melek ile olan son paylaşımı dışında bir şey yoktu. Profil fotoğrafımdaki yeşil eriklere bakınca derin bir nefes aldım. Gurur'un eriğe tiki olduğunu hatırladığım için uzun zaman sonra profil fotoğrafımı değiştirdim.

Galerimden duran fotoğraflarımdan birini seçip onu profil fotoğrafı yaptım. Tam şu anda anonim olmaktan çıkıyordum çünkü daha önce bunu hiç yapmamıştım.

Telefonu bir köşeye bırakacağım esnada ekranda yazan isimle tebessüm ettim. Aksa arıyordu. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda bu kadar erken açmamı beklemediği için birine, "Kardeşim sen mal mısın?" deyişini duydum. "O benim bavulum diyorum nesini anlamıyorsun!" Midem kasıldı. İsviçre'den biriyle konuşuyorsa bunları neden Türkçe söylemişti?

Aksa telefonu kulağının yanında tutmuyor olmalı ki bir adamın, "Hanımefendi bavulun üzerinde benim adım yazıyor," dediğini duydum.

"Neden bavulumu bırakmıyorsunuz?"

"Senin adın Aksa Atılgan mı? Etikette benim adım yazıyor!"

"Ay çıldıracağım!" Bu kadınsı sesi çıkartan bir erkek miydi? "Bavulda Aksa yazmıyor Tuna yazıyor."

Aksa'nın sorduğu soru bana kahkaha attırabilirdi. "Peki, sen Tuna olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benden daha çok kıvırtıyorsun. Elini kolunu oynatmadan konuş!"

"Peki, sen Aksa olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir erkekten daha kabasın. Biraz kadın gibi konuş!"

"Siktir etsene! Bavul falan istemiyorum al senin olsun!"

"Bavul zaten benim!"

"Git yanımdan karı kılıklı!"

"Meraklın değilim erkekten bozma!"

Aksa'nın Tuna denen o ince sesli adamla tartışmasına kulak misafiri olmak beni güldürmüştü. Adam bir konuda haklıydı, Aksa gerçekten çok kaba bir kızdı. Nihayet elinde tuttuğu telefonu hatırlamış olmalı ki, "Selam kuzen," diyen neşeli sesini duydum. "Özledin mi beni?"

"Az önce tartıştığın o adamda kimdi?"

"Nereden bileyim süslü püslü bir şeydi. Boynunda fıstık yeşili bir atkısı vardı. İnanabiliyor musun, fıstık yeşili." Ve Aksa o renkten nefret ederdi.

Gülmemeye çalışarak, "Peki, senin üzerinde ne var?" diye sordum.

Homurtusunu duydum. "Oduncu gömleği." Kahkaha attım.

Hemen savunmaya geçti. "Dün giydiğim kıyafet üzerimde olsaydı bana erkekten bozma diyemezdi. Normalde güzel giyindiğimi biliyorsun ama aceleyle evden çıktığım için üzerimde bu şeyler var." Küçük bir duraksamadan sonra, "Ne bakıyorsunuz kardeşim!" diyen sinirli sesini duydum. Yine birilerine sataşıyordu. "Oduncu gömleğinin altına pijama giyen hiç mi kadın görmediniz? Kadınız oğlum biz, çuval giysek yakışır!"

"Ayağında pijama mı var?" Gülmeye başladım. "Gömleğin altına pijama mı giydin?"

"Hem de ayıcıklı," diye kıkırdadı. "Uçağı kaçırmamak için yataktan fırladığım gibi üzerime bir gömlek alıp evden çıktım. O panikle altıma da bir şey giymem gerektiğini düşünemedim."

"Neden havaalanındasın?"

O kurnaz sesini duydum. "Tahmin et bakalım neden?"

Aklıma gelenlerle kaşlarımı çattım. "Sakın Türkiye'ye dönmek gibi bir delilik yaptığını söyleme! Dün babanın bir adamla konuşmasına kulak misafiri oldum. Seni bulmak için peşine taktığı dedektiflerden biriyle konuşuyordu. Aradan geçen beş yıla rağmen hâlâ her yerde seni arattırıyor." Amcam onu gördüğü yerde sağ koymazdı.

Aksa'nın yutkunuşunu duydum. "Desene babam kızını toprağa gömmedikçe durmayacak." Buruk sesinden sonra acı verici gülüşü kulağıma geldi. "Belki de karşısına çıkıp beş yıl süren bu kovalamacayı bitirmeliyim. Ne dersin?"

Gerilerek odamın kapısını kontrol ettim. "Sakın bunu yapma." Odamda olmama rağmen biri onunla konuştuğumu anlayacak diye ödüm kopuyordu. "Türkiye'ye dönemezsin. Sana istediğin kadar para gönderirim. Gez dolaş ama buraya gelmeyi unut."

"Seni özledim, Farah." Sesi hüzünlüydü. "Bana nasıl gelme dersin. Beş yıl oldu be kızım." Bana gücenmiş gibi kırılgan bir sesle, "Beni hiç mi

özlemedin?" diye sordu.

"O nasıl söz tabii ki özledim." Onu düşünmediğim ve nasıl olduğunu merak etmediğim tek bir günüm yoktu. "Seni ölü görmektense özlemeyi yeğlerim." Geri dönerse ne amcam ona acırdı ne de babam.

"Farah," diyen sesi buruktu. "Beş yıldır evimden yurdumdan kovuldum. Artık sığamıyorum hiçbir yere."

"Aksa geri dönemezsin."

"Madem istemiyorsun dönmem." Bana küsmüş gibi konuşmuştu. "İstemiyorsan dönmem ama şunu bil ki bir gün döndüğümde öleceksem bile ablamı da yanımda götüreceğim. Dönersem Seçil Tozlu kendine saklanacak yer arasın." Sesi kin doluydu. "Benden çaldığı beş yıla karşılık ondan her şeyini alacağım!"

"Aksa-"

"Kapatıyorum, Farah."

"Bekle! O bavul mevzusu neydi? Sen neredesin ki bavulunu bir adamın bavuluyla karıştırdın?"

Korkularımı yatıştırmak için güldü. "Merak etme Türkiye'ye döndüğüm yok. Son beş yılda olduğu gibi hâlâ İsviçre'deyim. Zürih'e uçakla geldim." İğneleyici bir sesle, "Burada yapacak daha iyi bir işim yok," dedi. "Bende gönderdiğin paralarla İsviçre'deki şehirleri geziyorum." Bunları söyledikten sonra telefonu kapattı. Ona gelme dediğim için bana kırıldığını biliyorum. Bu yüzden telefon konuşmasını kısa kesmişti.

Bana kızabilirdi ama onun iyiliği için geri dönmesine izin verememem. Aksa'yı tanıyorum eğer Türkiye'ye geri dönerse rahat durmazdı. Başta Seçil olmak üzere tüm ailesine karşı öfke doluydu. Onlardan en ağır şekilde intikam almak için elinden geleni yapardı. Aksa hırçın bir okyanus gibiydi. Bir kere taştı mı önüne çıkan her şeyi sel altında bırakmadan durmazdı.

Tozlu'lardan nefret ediyordu. Zaten bu yüzden kaçar kaçmaz kendinde değiştirdiği ilk şey soyadı olmuştu. Onu mümkün olduğunca orada tutmalıyım. Dönerse ya ölürdü ya da Seçil'i öldürürdü. Kuzenimin neler yapabileceğini ve istediğinde ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyorum.

Derin bir nefes alıp akşam yemeği için odamdan çıktım. Bugün odamda yalnız yemek istemiyordum. Bir alt kata indiğimde Caner ile karşılaştım. Beni görünce etrafını kontrol edip hemen yanıma geldi. Kolumu sıkarak sırtımı arkamdaki duvara yaslamasını beklemiyordum. Günlerdir beni yalnız yakalamayı beklediğini biliyorum.

Beni duvar ve kendi arasında sıkıştırıp üzerime eğildi. Nefesinde bile alkol kokusunu alıyordum. Nefesine karışan içkinin kokusu midemi bulandırırken Caner kaşlarını çattı. "Gurur'a güvenip sakın kimseye bir şey anlatmaya kalkışma!" Konuşurken ağzından çıkan tükürükler yüzüme gelmişti. Beni Gurur'a sattığını babama söylerim diye ödü kopuyordu.

Kolumu kırmak ister gibi sıkarken gözlerinin ardında delici bir ifade vardı. "Üç yıl önce olanları birine bile anlatırsan gözümü bile kırpmadan seni öldürürüm!" Kemiklerime kadar ürperdim. Bunu gerçekten yapacağını biliyorum çünkü ölmem Caner'in işine gelirdi. Ben ölürsem babamın tek veliahttı olurdu.

Sert tutuşu yüzünden kolumda hissettiğim acı canımı yakıyordu. "Abi bırak gideyim." Titreyen sesim ağlamak üzere olduğumu gösteriyordu. "Kimseye bir şey anlatmadım, anlatmayacağım da." Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken dolan gözlerimi ondan saklamadım. "Bırak gideyim seni kızdıracak bir şey yapmam."

Benden istediklerini duymanın memnuniyetiyle kolumu iterek bıraktı. "Akıllı ol!" Bana sırtını dönüp aşağıya inmek için merdivene yöneldiğinde gözlerimdeki yaşları zor tuttum. Ben onun sahip olduğu tek kardeştim ama beni düşmanı olarak görmeyi hiç bırakmıyordu.

Kendimi daha iyi hissedene kadar yerimden hiç kıpırdamadım. Tüm bu süre zarfında kolumu tutarak abimden kalan boşluğa bakıyordum. Bir süre sonra kendimi toparlayıp aşağıya indim. Yemek salonuna girdiğimde bizimkiler

masadaki yerini almıştı. Annem ve babama gülümsemek için kendimi zorlayıp babamın yanındaki yerime oturdum.

Hizmetçiler son eksikleri getirirken babam başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Yarın baba-kız denize açılalım mı?" Yaşlı yüzünde sevgi dolu bir duygu vardı. "Bayağıdır birlikte balık tutmuyoruz." Son üç yıldır bunu hiç yapmamıştık.

Babamın bana olan bu yoğun ilgisi Caner'in elindeki çatalı sıkmasına neden olduğu için, "Canım istemiyor baba," diyerek onu geri çevirdim. "Evden çıkmaya henüz hazır değilim."

Babam bu konuda bir şeyler yapmaya çalışıyordu ama ona pek yardımcı olmuyordum. İsteksiz bir şekilde başını sallayıp önüne dönmüştü ki, içeri giren kişiyle sertçe yutkundum. Gurur eve dönmüştü. Elim ayağım titreyerek ona bakıyordum. Bir daha bu eve dönmeyeceğinden çok emin olduğum için onu burada görmeyi beklemiyordum.

Ben ona bakıyordum ama o, bana çok kızgın olduğu için bir kez olsun benim bulunduğum yere bakmıyordu. Dışarıdaki kara kışa rağmen üzerinde beyaz gömleği ve siyah pantolonu dışında hiçbir şey yoktu. Bu havada ceket bile giymiyordu. Beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık olduğu için kavruk teni yakasından görünüyordu. Gömleğin kollarını birkaç kat katladığı için kalın bileklerine ve bileğindeki deri bilekliğe bakıyordum.

Saçlarını düzgünce arkaya doğru taramıştı, yakışıklı çehresi ise fazla sert bakıyordu. İçeri girdiği an masadaki herkesi susturacak bir ağırlığı vardı. Bu masada annem dışında saygı göstereceği kimse yokmuş gibi bir tek ona baktı. "Hayırlı akşamlar kaynana." Tok bir sesle konuşup masaya oturmak yerine koltuklara doğru yürüdü.

Kaynana lafını duyunca cin çarpmışa dönen annemin tüyleri diken diken oldu. "Ben senin kaynanan değilim!" Hakarete uğramış gibi burnunu kırıştırdı. "Sanki kızımla zorla evlenmemiş gibi bir de kaynana diyor bana." Bir tutam siyah saçını kabaca omzundan arkaya iterken rencide edici bakışları Gurur'un üzerindeydi. "Kafana göre bu eve girip çıkamazsın. İsteyince çekip gidiyorsun isteyince dönüyorsun!"

Gurur tekli koltuklardan birine yayılarak oturdu. Bacakları hafif aralık otururken tek muhatabı annemdi. Israrla benim olduğum yöne bakmıyordu. Alaycı bakışlarını anneme dikerek söylediklerleriyle onu daha fazla kızdırdı. "Hesap mı vereceğim sana? Ne zaman istersem gelir giderim."

Annem masadaki tuzluğu alıp bir saniye bile beklemeden ona fırlattı. "Benim evimdeysen gerekirse hesap vereceksin!" Eğer Gurur tam zamanında başını eğmeseydi annemin attığı tuzluk onun kafasını kırabilirdi. Adam daha yeni geldi bir dur be kadın, bir dur.

Annemin attığı tuzluk yüzünden Gurur'un çenesinde bir kas seğirdiğinde öldürücü bakışlarının hedefinde annem vardı. "Eline ayağına sahip çık!"

Ondan zerre kadar korkmayan annem bu seferde masadaki biberliği aldı. "Benim evim değil mi? Hesap mı vereceğim sana?" Alaycı gözlerle Gurur'u taklit etti ve daha sert bir şekilde elinde tuttuğu biberliği Gurur'a fırlattı. "Ne istersem onu yapar ve onu atarım!"

Gurur ikinci kez başını eğerek annemin attığı cam baharatlıktan kurtuldu fakat bu sefer kaşları çatık değildi. Sert görünmeye çalışarak annemi tehdit etti ama gözlerinin ardında muzır bir şeyler vardı. "Rahat durman senin hayrına," dedi ama sesi oldukça keyifli çıkmıştı. Annemle uğraşmayı seviyordu, değil mi?

Bu eve geldiği ilk günden beri bir tek anneme saygı duyduğunu hareketleriyle belli ediyordu. Annem ona vurduğunda karşılık vermemesi bile bir saygı gösterisiydi. Tıpkı içeri girdiğinde sadece anneme selam vermesi gibi. Gurur anneme karşı fazla ölçülüydü.

Babam onu burada görmenin memnuniyetsizliğiyle kaşlarını belli belirsiz çattı. "Kendi aile sorunlarını halletmeden benim evimi karıştırmaya mı geldin?" Babamın ona olan bakışları oldukça iğneleyiciydi. "Belalı gelininiz yaşıyormuş, Kalenderler cephesinde işler yeterince karışmış olmalı."

Gurur bacak bacak üstüne atarak kolunu koltuğun kenarına yasladı. Yeşil gözleri eziciydi. "Henüz onunla bizzat tanışmadım ama bizim gelinimizde en az bizim kadar arızadır." Bu konuda buradakilere malzeme vermeyerek

yeğeninin karısını savundu. "O bir Kalender gelini ortalığı karıştırdıysa toplamayı da bilir."

Nesibe yenge tabağındaki yemeğe yumulmamak için kendini zor tutarken meraklı bakışları Gurur'u buldu. "Yeğenine bir yıl boyunca yaşattıklarını hiç mi umursamıyorsun?" Yengem dedikodunun kokusunu aldığı için bu onu yemekten daha çok cezbediyordu. "Bige'yi savunmak yerine senin Karun'un tarafında olman gerekmiyor mu? Onunla henüz tanışmamışsın nasıl biri olduğunu bilmeden onu nasıl savunursun?"

Gurur donuk bir suratla ruhsuz bakışlarını Nesibe yengeye kenetledi. Amcamın ailesinden kimseden hazzetmediğini saklama gereğinde bulunmuyordu. "Bige'yi tanımam için onunla yüz yüze tanışmam gerekmiyor, bu konudaki araştırmamı aylar önce yaptım." Ne düşündüğünü anlamayacağımız kadar hissizdi. "Düzgün bir kız." Gelinleri konusunda kimseyi konuşturmamaya kararlıydı.

"Onu araştırarak tanıyamazsın," dedi Seçil. "Vicdansız bir kadın olduğu çok açık." Gurur'a yaranmak için ilgili kadın pozları kesmeyi hiç bırakmıyordu. "Bige iyi biri olsaydı kocasını elin diline düşürüp bir yıl boyunca onu süründürmezdi."

"Kendi hemcinsin için nedir bu önyargı?" Gurur açık bir kınamayla Seçil'e bakıyor, bakışlarıyla onu eziyordu. "Canı yanmayan hiçbir kadın zehrini akıtmaz."

Son söylediklerine tüm kalbiyle inanıyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Bir kadın kocasının aynasıdır." Bunları söyledikten sonra bir an bana bakacak gibi oldu ama bunu yapmadı. "O aynanın karşısında nasıl durursan sana onu yansıtır. Belli ki piç yeğenim kendi aynasının karşısında yanlış bir duruş sergilemiş."

Bu sözleri masadaki herkesi susturmaya yetmişti. Koskoca dünyanın deli damgası vurduğu Gurur, aslında herkesten daha akıllıydı. Kurduğu her cümleyle bunu belli ediyordu. Onu izlerken ona hayran olmamak elde değildi. Karun'a olan düşkünlüğü herkes tarafından bilinen bir şeydi. Ancak taraf tutup körü körüne Karun'u savunmak yerine olaylara tarafsız

yaklaşıyor, tüm bu karmaşanın içinde doğruyu ve yanlışı en güzel şekilde ayırt edebiliyordu.

Gurur tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Onlar gibi kendini kasmıyor, ciddi ve soğuk görünmeye çalışmıyordu. Deli doluydu ve sık sık gülümseyen neşeli biriydi. Kimseyi takmadan kafasına estiği gibi yaşıyordu. Lafını asla esirgemez doğruya doğru, yanlışa yanlış derdi. Düşünceleri olgun, hisleri derin bir adamdı.

Herkes onunla olmak isterdi çünkü bir akıllının görmezden geldiği, hoyratça ezdiği bir kadın olmaktansa, bir delinin baş tacı olmayı her kadın isterdi.

Artık yemeğe başlama zamanıydı. Masadakiler tabağını önüne çekerken kimse ona aç olup olmadığını sormadı veya onu masaya davet etmedi. İstenmeyen bir damadı herkes hakkıyla dışlıyordu. Bu duruma dayanamayıp tam onu masaya çağıracaktım ki, teklif hiç ummadığım birinden geldi.

Annem ona karşı takındığı sert duruşundan ödün vermedi ama onu görmezden de gelemedi. Gurur'a boş sandalyelerden birini işaret edip, "Buraya gel," diyerek herkesi şaşırttı. "Açlık başına vurursa kalkıp salonumu tekrar dağıtmanı istemiyorum." Kendi tarzıyla onu masaya davet etmişti.

Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldığında anneme olan bakışları şeytaniydi. "Beni mi düşünüyorsun kaynana?"

Kaynana lafıyla bile annemin suratı değişti. "Zıkkımın kökünü ye!"

Gurur ona bıyık altında gülerek salondaki değişikliğe dikkat çekti. "Görüyorum ki burayı yeniden dekore ettirmişsin." Başını çevirip şıklığıyla göz dolduran eşyalara baktı. "Yalan yok zevkli kadınsın ama sence de tüm bu ışıltı biraz fazla değil mi?" Tavandaki devasa avizeyi gösterdi. "Bu ne kubbe gibi?"

Fenalık geçirir gibi elbisesinin yakasını çekiştiren annem, "Damadın da görgüsüz olanına çattık," diye homurdandı. "Avize o!" dedi tersçe. "Burayı

aydınlatmak için var."

"Fazla aydınlatıyor."

"Avizelerin amacı bu."

"Siktiğim avizelerin amacı gözlerimi rahatsız etmek mi?"

"Kafanı dikip bakarsan tabii rahatsız eder. Avizeme bir şey yapmadan dön önüne!"

Gurur belindeki silahı çıkardı. "Birkaç lambasını patlatacağım." Bunu söyleyiş şekli son derece sakin ve ciddiydi. "Bu kadar ışık yaymasını sevmedim."

Annem hemen masadaki bıçağı alıp kaşlarını çattı. "Avizeme tek bir kurşun sıkarsan seni öldürmeme Karun bile engel olamaz!"

"Avizen fazla büyük daha küçüğünü alalım."

"Kafanı dikip bakma şuna dedim!"

"Kafamın üstünde nasıl bakmayayım?"

"Farah bir şey söyle şu ruh hastası kocana!"

Hemen başımı önüme eğdim. "Anne ben konuşmuyorum onunla."

Gurur'un sinirli sesini duydum. "Kaynana söyle kızına bende onunla konuşmuyorum!"

Tabağımdaki etli bamyayla bakışmayı sürdürdüm. "Anne söyle ona gitsin evimizden."

"Sıkıysa söyle kaynana, kurşuna dizerim avizeni."

"Birbirinize ne söyleyeceksiniz beni araya katmayın," dedi annem. "O avize ikinizden de değerli."

Başımı çevirip hızla anneme baktığımda ikimizi de görmezden gelerek kaşığını yemeğe daldırdı. "Bir avize benden daha mı değerli?" diye sorarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum.

Ağzındaki lokmayı yedikten sonra başını çevirip şeytani bakışlarını bana çıkardı. Bir konuda beni kınar gibi yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Ördeğin kilosuyla avizeyi nasıl kıyaslarsın?"

"Beni avizeyle mi kıyaslıyorsun?"

"Haklısın senin etin bile yenilmiyor." Bedbaht bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bu açıdan bakınca durum daha da vahim."

"Anne ben ördek değilim."

"Bir ördeğin annesi olmaktan mutlu muyum sanıyorsun?" Burada mağdur olan oymuş gibi drama yapıp elini göğsüne bastırdı. "Bana bir bak, Farah. Taş gibi hatunum ama bir de-" Göğsündeki elini çekip işaret parmağını bana doğrulttu. "Doğurduğuma bak."

Burada sinir krizleri geçiriyordum. "Neyim varmış benim?"

"Hayatım hiçbir şeyin yok." Üzgün gözlerle beni süzdü. "Boy pos endam hiçbir şeyin yok."

"Ama artık ayıp ediyorsun."

"Farah üzerime gelme, sana aptal bile diyemiyorum çünkü iltifat olarak algılıyorsun. O saçma çocukluk hayalini daha fazla beslemeyeceğim."

"O zaman zeki olduğumu söyle."

"Dünyalar güzeli anneciğine yalanı mı aşılıyorsun?"

"Konuşmuyorum ben seninle!" diye homurdanıp önüme döndüğümde Gurur'un gülüşünü duydum ama utançtan başımı kaldırıp ona bakmadım. Annemle olan rezil tartışmamızı görmese de olurdu.

Babamın suskunluğu dikkatimi çektiği için bakışlarım onu buldu. Buradaki tüm konuşmalardan sıyrılmış, dalgın bir şekilde tabağına bakıyordu. Bir sıkıntısı olduğunu anlayacak kadar onu tanıyorum. Gurur veya bizimle ilgili olan şeyleri duymayacak kadar düşüncelerinin esiri olmuştu. Neyi vardı?

Babamı nadiren böyle durgun ve dalgın gördüğüm için endişelenerek masadaki elini tuttum. "İyi misin baba?"

Sesimle birlikte daldığı düşüncelerden çıkarak yorgun bakışlarını bana yöneltti. Her ne sorunu varsa bunu bizlerden gizlemeye çalışarak başını salladı. "İyiyim babam." Elinin üstündeki elimi avucuna aldı ve avuç içime küçük bir öpücük kondurdu. "Sen bu ihtiyarı dert etme, hadi yemeğini ye."

Babamı böylesine düşündüren bir şeyler vardı, bunu görebiliyorum. Israr etsem de bana anlatmayacağını bildiğim için önüme döndüm. Bakışlarım Gurur'u bulduğunda babamı izlediği gördüm. Yeşil gözlerinin arkasında gizleyemediği bir düşmanlıkla babama bakıyordu. Dudaklarında ise sadistçe bir sırıtış vardı. Sanki babamın neyi olduğunu biliyordu ve bu onu keyiflendiriyordu. Umarım babamın bu durgunluğunda Gurur'un parmağı yoktur.

Onun yüzünden babama bir şey olursa Gurur Kalender sayfası benim için tamamen kapanırdı. Benden babamı alırsa bu evlilik gerçek anlamda biterdi. Annem ve babam benim her şeyimdi. Birinden birini kaybedersem benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Umarım Gurur bir şey yapmadan önce anne ve babama olan düşkünlüğümü de hesaba katardı. Şu zamana kadar onlara herhangi bir zarar vermemişti. Tek temennim bundan sonra da böyle devam etmesiydi.

Gurur'un adamları ellerindeki şeylerle içeri girince herkes küçük çaplı bir şok geçirdi. Gurur'un korumaları ellerinde bir mangal için gereken her şeyi tutuyorlardı. Şaşkın bakışlarımızın altında salonun diğer ucuna mangalı kurdular. Bu da yetmezmiş gibi Gurur ateşi görüp kriz geçirmesin diye mangalın etrafına bir paravan çektiler. Bunlar ne yapıyor? Babam tüm bunlara karşı çıkmayacak kadar kendi sorunlarıyla meşguldü fakat bizler şoke olmuştuk.

Yanlarında getirdikleri et ve rakıyı zigon sehpanın üzerine koymalarını afallayarak izliyordum. Poşetlerdeki sebzeleri falan hep orta masaya bıraktılar. Biri mangaldaki ateşi yakarken diğeri paravanı düzeltiyordu. Gurur'un sağ kolu Ali ise rakı şişesini ve uzun cam bardağı Gurur'a götürüp önüne bir sehpa çekmişti. Gurur için bir bardak rakı doldurmuştu. Ne yani adamları salonumuzda mangal yaparken Gurur, rakısını içip izleyecek miydi?

Korumaların önceden kesip sosladıkları etleri şişlere geçirmesini hayretler içinde izliyordum. "Yok artık." Tüm bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

Salonumuzda mangal yapan bir deli vardı.

Kış ayında mangal yapmak hiç akıl karı değildi ama asıl delilik salonun ortasında mangal yapmaktı. Kısa sürede malikane duman altında kalmıştı. Tüm bunlara sebep olan Gurur o kadar rahattı ki, evdekilere geçirdiği öfke nöbetlerini zerre kadar umursamıyordu. Bu evde kaldığı sürece bizi delirtmeye ant içmiş gibi davranıyordu. Canımıza kastı varmış gibi hepimizin tahammül sınırlarını zorluyordu.

Etrafındakileri nasıl delirteceğini iyi biliyordu. Akşam yemeği saatinde salonun bir köşesinde mangal yapmak çılgınlıktı. Salon duman altındaydı. Annem hizmetçilere işaret verip bu soğukta buradaki tüm pencereleri açtırmıştı ama duman yeteri kadar dışarı çıkmıyordu. Mangaldaki et cızırdayarak pişerken Ali onları yelpazeliyor, elindeki maşayla kömür ateşini karıştırıyordu.

Bizlerse üzerinde yemek dolu uzun bir masada oturuyor, tek bir lokma yemeden şoke olmuş bir şekilde karşımızdaki akıl hastasına bakıyorduk. Ailecek dilimiz tutulmuş gibiydi. Annemin geçen hafta dekore ettirdiği şık salonumuzun ortasında mangal yapan bir deli vardı. Neden eve geri döndüğünü artık daha iyi anlıyordum. Hepimizi tımarhanelik edecekti!

Annem elindeki çatalı sıkarak en kaliteli perdelerine, birkaç gün önce gelen yeni koltuklarına ve yerdeki pahalı halısına bakıyordu. Hepsine is ve duman sinmişti. Ali mangaldaki ateşi harladıkça mangaldan çıkan kıvılcımlar halıya sıçrıyordu. Gurur mangalın etrafına yarım metre paravan çektirdiği

için tüm bunları görmüyordu. Görse bile daha çok batırmak dışında bir şey yapmazdı çünkü pis ve dağınık bir adamdı.

Annem daha fazla dayanamayıp bir hışımla yerinden kalktı. "Senin benim salonumla sorunun ne!" Sesini yükselterek Gurur'a buradaki pahalı eşyaları gösterdi. "Daha yeni dekore ettirmiştim!"

Gurur koltuğuna yaslanarak keyfinden ödün vermedi. "Tüm bunları benim paramla aldın."

"Çünkü öncekileri sen kırdın!" Afallayarak anneme döndüm. Eşyaların parasını gerçekten Gurur'dan almış mıydı? Bu kadından korkuyorum.

Gurur rakısını yudumlayarak masadaki yemekleri işaret etti. "Neden yemiyorsunuz?" Salonun ortasında mangal yapıp bizde yemek yiyecek hal bırakmayan o değilmiş gibi güldü. "Eğer başlamak için benim etimin pişmesini bekliyorsanız size tek bir lokma vermeyeceğim."

Kerim amca iki hafta önce Gurur'dan yediği dayakların öfkesiyle babama döndü. "Ara şu Karun'u gelsin deli amcasını götürsün evimizden!"

"Neden gidiyormuş?" Sakince amcama döndüm. "Burası kocamın da evi."

Her fırsatta Gurur'u savunmamın hiddetiyle amcam bakışlarını bana çıkardı. "Onun evi burası değil."

"Eğer öyleyse burası sizin de eviniz değil." Gurur gözlerini amcama diktiğinde bakışları fazla soğuktu. "Sen ve ailen siktir olup bu evden giderseniz belki bende gitmeyi düşünebilirim." Midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Amına koyduğum parazitleri, ev üstüne ev kurmuşsunuz gelmiş burada bana laf ediyorsunuz." Lafını hiç esirgemiyordu.

Amcam, Nesibe yenge ve Seçil'in suratı öyle bir hızla değişti ki, bunu görmek annemin keyfimi yerine getirmişti. Gülmemeye çalışarak, "Haklı haklı konuşma oradan damat," deyişini babamla şaşkınlık içinde izledik. Konu akrabaları taşlamak olunca annem nasıl da hemen Gurur'a damat demişti.

Ali pişen etleri büyük servis tabağına alıp Gurur'a döndü. "Bunlar pişti abi."

Gurur başını ağır ağır sallayarak ona beni gösterdi. Bunu yaparken bile benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Yengene götür koçum." Donup kaldım. Benim için miydi onlar? Bana bu kadar kızgınken etleri bana vereceğini hiç beklemiyordum.

Ali büyük servis tabağını getirip önüme koyunca ağız sulandıran etlerle bakıştım. Daha sonra başımı kaldırıp beni gözlerine yasaklayan Gurur'a baktım. Bana olan kızgınlığı geçmediği için ısrarla bana bakmıyordu. Beni görmezden gelmesi beni gerçekten incitiyordu. Burada tek başıma yiyemeyeceğim kadar çok et vardı bu yüzden, "Akşam yemeğini dışarıda mı yedin?" diye sordum. Ona kırgın olsam da onu yok sayamıyordum.

Bardaktaki rakıyı tepesine dikmeden önce, "Hayır," deyince tabağı alarak ayağa kalktım. Bana bakmasa bile en azından sorduğum soruya cevap vermişti. "Odamızdaki mutfağımızda yiyelim." Yalnız kalırsak belki sorun çıkarmayı bırakırdı. "Rakını da al yukarıda içersin. Ben etin yanına mezeleri hazırlarım." İçki içmezdim ama onu sakinleştirecekse o istediği kadar içebilirdi.

Seçil bana şirinlik yaparak, "Bende size katılabilir miyim?" diye sordu. Sebep olarak elimde tuttuğum tabaktaki etleri gösterdi. "Canım çekti."

Benzer bir sevimlilikle ona gülümsedim. "Benim açımdan sorun yok ama Gurur ne der, bilemem." Başımı kaldırıp uyaran gözlerle Gurur'a baktım. "Seçil'de bize eşlik etsin mi?"

Gurur ısrarla bana bakmadığı için bakışlarımla ne anlattığımı görmedi fakat sesimden Seçil'i istemediğimi anlamıştı. Rakı şişesini alarak ayağa kalktı. "Ne işi var onun bizim odamızda?" Şişeyi yanında gelişigüzel tutarken mangal ateşine bakmadan yürüdü. "Karımla yalnız kalmak istiyorum. Kimse odama giremez." Duymaktan keyif aldığım sözler.

Üzülmüş gibi dudaklarımı büzerek Seçil'e döndüm. "Kusura bakma kocamın müsaadesi yok." Tabaktaki etlerden birini alıp onun tabağına koydum. "Canın çekmişti buyur ye." Bozulan suratına bakıp en tatlı halimle ona gülümsedim. "Sonra şişmesin bir yerlerin." Gebersin.

Masadan ayrılıp kapıya doğru yürüdüğümde Gurur başını hafifçe eğmiş, gülmemeye çalışıyordu. Umarım bu eğlencesinin nedeni Seçil'i bozguna uğratmamdır. Onu kıskandığımı anlamasını istemem. Birlikte merdiveni çıkarken salonun ortasında yaktırdığı mangala değindim. "Bize yine olaysız bir gün yaşatmadığın için teşekkür ederim." Sesim fazla iğneleyiciydi.

Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp benimle yürürken kaşlarını belli belirsiz çattı. "Olay çıkarmamı istemiyorsan yanımda olmalıydın." Bensiz geçirdiği bir haftanın sinirini taşıyordu.

Onu anlamazlıktan gelip, "Neden?" diye sordum.

"Uyuşturucu kullanmamı istemiyorsun."

Başlama ihtimaliyle yutkundum. "Kullanıyor musun?"

"Kullanmıyorum!" dedi tersçe.

Suratım asıldı. "Ama kullanmak istiyorsun?"

"Evet."

"Başlamanı istemiyorum."

"İşte bu yüzden baktığım her yerde olmalısın."

"Neden?"

Bana döndüğünde onun yeşillerinde kalbimi hızlandıran tuhaf bir parıltı vardı. Bir haftadan sonra ilk kez göz göze geldik. Bakışlarının odağında olmayı bile özlemiştim. "Uyuşturucu beni rahatlatıyor." Merdivenin ortasında durduğunda gözleri boynumda oyalandı. "Sende öyle." Omurgama soğuk bir his yayılırken gözlerimin içine baktı. "İkiniz de aynı etkiyi yaratıyorsunuz." Sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Kafa yapıyorsunuz bende," dedi kinayeli bir sesle. Nabzım hızlandı.

Ben onun yeni bağımlılığı mıydım?

Aramızda hâlâ hallolmayan sorunlar olduğu için hiçbir şey söylemeden önüme döndüm. Odamıza çıktığımızda tekrar yüzüme bakmamaya başladı. Aynı şeyi bende ona yapıyordum. Mutfaktaki masayı onun için bir çilingir sofrasına çevirdim. Rakının yanına birçok meze ve atıştırmalık hazırladım. Ben bunu yaparken Gurur sessizce içkisini yudumluyor, ona bakmadığım her anda beni izliyordu.

Onun için her şeyi hazırladıktan sonra onu bırakıp kapıya yürüdüm. Gitmeme izin vermeyerek, "Otur şuraya, Farah!" dedi itiraz istemeyen kızgın bir sesle. Ona döndüğümde sinirli bakışları üzerimdeydi. Bana yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Bir haftadır ayarlarımla oynadığın yeter, otur konuşacağız."

Ne kadar istemesem de artık bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için yürüyüp tam karşısına oturdum. Onun yanına oturmak yerine karşısına oturmama kaşlarını çattı ama şu an için daha büyük bir sorunumuz vardı. Rakı bardağını bir kenara bırakıp sandalyeden öne eğildi. "Bana kafayı iyice yedirtmeden artık neyin olduğunu söyle!" Cebindeki lotus çiçekli alyansı çıkartıp masaya koydu. "Neden yüzüğünü çıkardın?"

Bir haftadır parmağımda boşluğunu hissettiğim yüzüğe içim acıyarak baktım. "O yüzük benim değil, Leyla'nın."

Leyla'nın adı geçince bile gerildi ama bunu benden gizlemeye çalıştı. Rahat görünmeye çalışarak, "Öyle mi?" dedi gizleyemediği bir sinirle. "Üç yıldır bu yüzüğün içinde yazan isme hiç bakmadın, değil mi?" Parmağıyla hafifçe vurarak yüzüğü önüme itti. "Bu yüzüğün ilk sahibi annem ama o dönemde yüzüklerin içine isim ve tarih yazdırmak yaygın değildi." Önüme ittiği yüzüğü gösterdi. "Bak içine."

Neyden bahsettiğini anlamak için üç yıldır parmağımda taşıdığım yüzüğü alıp içine baktım. Donup kaldım. Yüzüğün içinde Gurur'un isminin yazmasını beklemiyordum. Üstelik burada yazan tarih de beni şaşkınlığa sürükleyen başka bir detaydı. *30/06/2021* bu onunla evlendiğimiz tarihti. Nikah memurunu kulübeye getirmeden hemen önce takacağım yüzüğe kendi adını ve evleneceğimiz günün tarihini yazdırdığını bilmiyordum.

Üç yıldır bir kez bile onun yüzüğünü parmağımdan çıkarmadığım için yüzüğün içinde yazanları görmemiştim. Gözlerim onun parmağındaki alyansı bulduğunda daha fazla kendimi tutamayıp, "Onun içinde kimin adı yazıyor?" diye sordum.

Bir haftadır aramızdaki sorunun nedeninin parmağındaki yüzük olduğunu hâlâ anlamadığı için başını eğdi. Parmağındaki yüzüğe kısaca bakıp tersler gibi, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" dedi sinirle. "Şimdi bırak bunu da bana derdinin ne olduğunu söyle."

"Derdim o yüzük." Aynı kızgınlıkla ona bakıp ısrarla taktığı alyansı gösterdim. "Çıkar onu içinde yazan ismi görmek istiyorum."

Kızgın bakan gözlerinin odağında ben varken burada olup biteni bir türlü anlayamıyordu. "Kızım sen kafayı mı yedin? Parmağımdaki yüzükle ne sorunun var!"

"Peki, çıkarma gidiyorum ben."

"Dur ulan tamam, çıkartıyorum!" Yeşil gözlerindeki öfke ok gibi beni bulduğunda öfkesinin yakıcılığı içimi tırmaladı. Parmağındaki yüzüğü sertçe çıkartıp kaba bir hareketle önüme itti. "Al bak, nesine bakacaksan."

Hemen yüzüğü alıp içine baktığımda gördüğüm isimle nefesim kesildi. Tıpkı benim yüzüğümdeki gibi italik yazıyla onun yüzüğünde de bir isim yazıyordu ama sandığım gibi burada yazan isim Leyla değildi. Yüzüğün içindeki *Farah* yazısıyla bakışırken karnımda kelebekler uçuşuyordu. Gurur'un taktığı yüzükte benim adım yazıyordu. Kalbim rotasından şaştı. Yanılmıştım taktığı yüzük Leyla'nın değil benimdi. Onun yüzüğünde de evlendiğimiz tarih yazıyordu.

Başımı kaldırdığımda ona olan bakışlarım oldukça şaşkındı. "Ne zamandır benim yüzüğümü takıyorsun?"

Sorunun ne olduğunu bir türlü anlamadığı için yoğun bir kafa karışıklığı yaşıyordu. "Son üç yıldır," dedi duygudan yoksun bir sesle. Masadan öne eğilerek nefesini sesli bir şekilde verdi. "Farah bak ben düz bir adamım. Öyle bir şeyleri dolandırmaktan hiç hazzetmem." Ellerini masaya bastırarak

gözlerini benim siyahlarıma kenetledi. "Bana artık neler olduğunu anlatacak mısın?" Masadaki yüzükleri gösterdi. "Karın ağrının bu yüzüklerle bir ilgisi var mı?"

Ona yaptığım haksızlığın mahcubiyetiyle iki yüzüğü de alıp ayağa kalktım. Masanın etrafında dönüp yanındaki sandalyeye oturduğumda sessizlik içinde beni izleyip ona bir cevap vermemi bekliyordu. Onun yanında artık bir yerim yokmuş gibi ona olan bakışlarım fazla mahzundu. "Leyla'nın yüzüğü sandım."

Gözlerinin irisleri büyüdüğünde yoğun bir suçlulukla başımı salladım. "Bu yüzden bir hafta önce alyansımı çıkarmıştım." Ona bakmaya cesaretim olmadığı için başımı eğip üzgün bir halde somurttum. "Benim yüzüğümü takacağın aklıma bile gelmediği için parmağındaki yüzük Leyla'nın sandım." Bu konuşmayı daha fazla erteleyemezdim çünkü ona nedenini söylemedikçe aramızdaki uçurum büyüyecekti.

Bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama eğdiğim başımı kaldırmadım. "Senin yüzüğünü takacağıma neden ihtimal vermedin?" diye sordu tok bir sesle.

İki yüzüğü de masaya bıraktım. Suçlu çocuklar gibi başımı yerden kaldırmazken karnımın üzerinde birleştirdiğim ellerimle oynuyordum. "Senin hayatında benim bir yerim yok." Stresten tırnaklarımın etrafındaki derileri çekiştiriyordum. Tırnaklarımı çok sık kemirdiğim için etrafındaki derisi hep soyuluyordu. "Benimle isteyerek evlenmedin, neden yüzüğümü takasın ki?" Sesim kısık çıkarken dokusalar ağlayacak durumdaydım. "Benim yüzüğümü takman için bir sebep bulamadım."

"Sana bu sikik şeyleri düşündürecek kadar ne yapmış olabilirim!" Hangi ara aldığını bilmediğim rakı bardağını sertçe masaya koyduğunda sandalyemde sıçradım. Biri ne zaman benimle bu ses tonuyla konuşsa hemen devamında bana vuracağını düşünüyordum.

Titremelerimden ne denli korktuğumu görünce bana olan sert tavrı kırıldı. "Farah sen benim intikamımın hiçbir yerinde değilsin." Eğdiğim başımı kaldırdığımda bana olan bakışları şimdi daha yumuşaktı. "Bile isteye seni

incitmem." Bu konuda bana teminat verir gibi başını iki yana salladı. "Sen bu intikamın bir parçası değilsin."

"Evet ama-"

"Aması yok." Gözlerimin en derinine bakıp sahiplenircesine, "Farah," diye adımı mırıldandı. "Benim kendi aynamın karşısındaki duruşum net. Aynayı kırmıyorsam zehrini de hak etmiyorum." Kalbim öyle bir titredi ki, sözleri karşısında göğüs kafesim sıkıştı.

Yaşların süslediği gözlerimi görmekten nefret ediyormuş gibi geniş omuzları gerildi. "Leyla'nın yüzüğü hiç sol elime geçmedi, böyle olması için önce onunla evlenmeliydim." Sol elini kaldırıp bana yüzük parmağını gösterdi. "Bu parmağa taktığım ilk ve tek yüzük seninki." Geçmişinin acı dolu hüznü gözlerinin yeşiline imzasını attı. "Leyla bir ölümle benden gitti, Farah. Artık yanımda olan tek kadın sensin."

Donup kaldım.

Beni izlerken Gurur'un yüzündeki keder bir an olsun silinmedi. Leyla'yı ve ona olanları hatırlamak bile ona yoğun bir azap veriyordu. "Leyla ile olan hikayem farklı seninle olan farklı." Uzanıp alyansımı eline aldı. "Bir kadına kendi yüzüğümü taktıysam başka bir kadının yüzüğünü parmağıma takarak onu aşağılamam." Yoldan çıkan kalbimi durdurmanın bir yolu yoktu. Gurur ile ilgili her şey uyanmaktan korktuğum bir rüya gibiydi.

Elimi tuttuğunda elim onun avucunda kayboldu. Sıcacık elinin yarattığı his kalbimi ısıtırken üç yıl önce yaptığı gibi annesinin yüzüğünü ikinci kez parmağıma taktı. "Bu yüzüğün sahibi senden başkası değil." İçinde adım yazan diğer yüzüğü alıp onu da kendi parmağına taktı. "Senin yüzüğünü taşıyacak tek adam da benim." Son sözleri sanki benden hiç boşanmayacakmış gibiydi.

Bana sunduğu güzel düşü yaşamama engel olan bir şeyler vardı. İstesem de yeteri kadar mutlu olamıyordum çünkü bu konuda göz ardı edemeyeceğim bazı gerçekler vardı. "Ben senin için bir yara bandıyım, Gurur." Bunu kimse inkâr edemezdi. "İyileştiğinde ilk yapacağın şey yara bandını söküp çöpe atmak olacak."

Bakışlarını benden çekip rakı bardağına uzandı. "Benim için bir yara bandı olup olmadığını bilmiyorum çünkü bu konuda kendimi hiç sorgulamadım." İçkisinden birkaç yudum alıp omuzunun üzerinden bana baktı. Gözlerime değen bakışları kalbimin tam ortasına düşüyor, yüreğimi yakıyordu. "Öyleysen bile seni oradan hiç çıkarmayacağım çünkü kimse bir yaradan kalan izleri görmekten hoşlanmaz." Ona kapılıp rüzgarında kaybolmamak elde değildi.

Beni neşelendirmek için gözlerinin ardında muzır bir parıltı geçti. "Sandığının aksine herkes yara bantlarını çöpe atmıyor," dedi tok bir sesle. "Bazılarımız onları saklayacak kadar deli." Bana kendisini gösterdi. "Bende de delilik fazlasıyla mevcut."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. Bakışlarının sıcaklığıyla yüzüm yanarken, "Ha şöyle," dedi keyifli bir sesle. "Bir haftadır anamızı ağlattın. Çocuk falan diyoruz ama senin de tribin hiç çekilmiyormuş be kızım."

Gülmemeye çalışarak sandalyemden ona doğru kaydım. "Bensiz geçirdiğin o bir haftada ne yaptın?"

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdığında, "Hiç sırnaşma," deyip sandalyemi geriye doğru itti. "Seni özlediğimi falan duymayı bekliyorsan yok öyle bir şey." Sandalyemi iyice iterek aramıza bir kişilik mesafe koymasına hayret ettim. "Tripli ergen!"

Sinirle homurdanıp önüne dönerek rakı şişesine uzandı. "Kendi kafanda kuracağına doğrudan sorsana kimin yüzüğünü taktığımı. Ama yok, Farah Hanım illa benim dengemi bozacak! Senin yüzünden bir haftadır sinirden duvarları yumrukluyorum!"

Sitemi o kadar tatlıydı ki kıkırdayarak sandalyemi tekrar onun yanına çektim. "Ben seni özledim," diye ona sırnaştığımda sandalyemin kenarlarını kavrayıp beni tekrar yan tarafa doğru itti. "Kız olsaydım bende benim gibi enayi bir kocayı özlerdim," deyişi bana kahkaha attırdı. "Bebek gibi bakıyorum sana böyle koca mı olurmuş." Bana kızarak aramıza koyduğu mesafeyi gösterdi. "Sınırı geçeyim deme."

"Şimdi kimmiş bakalım tripli?"

"Orada car car konuşma, hakkım var bu kadarına."

Sandalyemi tekrar onun sandalyesine yaklaştırdığımda bu sefer benden kurtulmak için ayağa kalktı. Bende hemen ayağa kalkıp onun peşine düştüm. Benden kurtulmak için masanın diğer tarafına geçtiğinde hemen arkasındaydım. "Bana kızmakta haklısın özür dilerim." Kaslı sırtıyla bakışırken küçük adımlarla onu takip ediyordum. "Hadi barışalım."

Benden kurtulmak ister gibi adımlarını hızlandırdı. "Öyle barışalım deyince barışmam Farah Hanım." Bana sinirli görünmeye çalışarak masanın etrafında dönüp duran bu adama deli oluyordum. "Önce kırdığın kalbi telafi edeceksin."

"Nasıl telafi edeceğimi söyle bari." Yaptığımız şey akıl işi değildi çünkü masanın etrafında dönüp duruyorduk. O önde yürüyordu bende hemen arkasında. Neden bunu yaptığımız bile bilmiyorum ama daha şimdiden masanın etrafında üç tur dönmüştük. "Özür diledim ya daha ne istiyorsun?"

"Bir özürle oluyor mu öyle? O zaman bende senin kalbini kırayım sonra özür dileyerek bu işten sıyrılayım." Israrla bana dönmeyip masayı turluyordu.

"Sen benim kalbimi hiç kırmıyorsun ki."

"Delireceğim her söylediği küfür gibi geliyor. Ben seni kırmıyorsam sen niye beni kırıyorsun!"

"Sende pek kırılgan bir şey çıktın. Koca diye aldık nazından geçilmiyor."

"Doğru konuş sen değil, ben seni aldım!"

Gülerek ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Masayı beş kez kutsadık dur artık."

"Biz kafir miyiz, niye siktiğim masasını kutsuyoruz!"

"Bende onu diyorum ya, duralım işte."

"Kendini affettirmedikçe zor dururuz."

"Ha dönelim diyorsun sabaha kadar böyle?"

"Benim açımdan sorun yok. Yaptığım en çılgınca şey bu olmaz."

Masayı turlamaktan başım döndüğü için buna bir son vermek için ona doğru koştum. Koşarak sırtına atladığımda bunu beklemediği için adımları durdu. Onu bir tek şaşırtarak durdurabilirdim ve işe de yaramıştı. Bacaklarımı beline dolarken kollarımı sıkıca onun boynuna sardım. Tüm vücudu kaskatı kesildi. Arkadan kafamı omzunun üzerinden öne uzatıp başımı eğdim ve ona gülümsedim. "Nasıl durdun ama."

Başını çevirmiş, gizleyemediği bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. İnsanı günaha çağıran yakışıklı yüzündeki garip ifade çok komikti. "Maymun gibi sırtıma atladın kim olsa dururdu."

Gönlünü almak için ona sevimlice gülümserken yanağını işaret ettim. "Öpeyim de barışalım mı?"

İnatçı herif kendini ağırdan satarak ciddiyetini korumak için özellikle kaşlarını çattı. "Öyle herkese öptürmem kendimi."

"Ben senin karınım," dedim safça. "Bana da mı yok?"

Huysuzluğundan ödün vermeyerek kafasını omzuna doğru yatırarak yanağını benden uzaklaştırdı. "En çok sana yok." Katır gibi inatçıydı. Karadenizli olduğunu o kadar belli ediyordu ki!

Sırtından yere atlayıp karşısında durdum. Sıradaki hamlemi görmek ister gibi bana üstten bakışlarını atıyordu. Üzerimdeki bluzun ilk üç düğmesini açarak yakasını omuzuma doğru sıyırdım. Boynumu öpüp kokumu solumadığı bir haftadan sonra bakalım buna da hayır diyecek miydi? Gözlerinin içine bakarak onun için boynumu açıp başımı omzuma doğru yatırdım. "O zaman sen beni öp de barışalım."

Boğazındaki âdem elması hareket edecek bir sertlikte yutkunduğunda boynuma olan bakışları soluğumu kesiyordu. Gecenin karanlığını bir çarşaf gibi saran yeşil gözleri koyulaştı. Bakışları bir ateşe dönüşüp boynuma düşüyor, değdiği yeri yakıp nabzımı hızlandırıyordu. Doğruluğundan emin

olduğum bir sesle, "Boyun fetişizmin var," dedim. Boynuma olan tutkusunun başka bir açıklaması olamazdı.

Söylediklerimle bakışlarını güçlükle boynumdan çekti. Ona çok absürt bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. "Saçmalık herhangi bir fetişizmim yok."

"Basbayağı sende boyun fetişizmi var."

Bana yanıldığımı göstermek istercesine omuzlarını dikleştirdi. "Bende erik tiki dışında hiçbir halt yok. Eğer dediğin gibi olsaydı birçok kadının boynu beni cezbetmez miydi?" Dilimin ucuna kadar gelen soruyu ona sormamak için kendimi zor tuttum. Acaba Leyla'nın boynuna da böyle tutkun muydu?

Bu gece için daha fazla Leyla'dan bahsedip tadımızı kaçırmak istemediğim için ona bunu sormadım. Bunun yerine merak ettiğim soruyu ona farklı bir şekilde sordum. "Benden önce hiçbir kadının boynunun seni cezbetmediğini mi söylüyorsun?"

Kendi için bir bardak rakı doldururken sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Hayır," dedi basitçe. "Senden önce bir kadının boynuna bu kadar meftun değildim." Benim kalbimi eriten bu sözleri söylerken fazla rahattı. Bense yoğun kalp çarpıntısından her an ölebilirdim.

Gurur öyle bir adamdı ki birine güzel bir şey söylediğinde bile bunu bir iltifat olarak görmediği için fazlasıyla sıradanlaştırıyordu. Onun için gerçek niteliği taşıyan şeyler bir iltifat sayılmıyordu. Bu yüzden doğru bildiklerini söylerken kendini hiç kasmıyordu. Birini çirkin buluyorsa ona çirkin olduğunu söyler, güzel buluyorsa da güzel olduğunu dümdüz bir şekilde söylerdi. Onun için bunlar hakaret ve iltifat değil, gerçeklerdi.

Doldurduğu rakı bardağıyla bana döndü. Karşımda dururken sek içtiği rakıdan birkaç büyük yudum aldı. Rakının keskinliği boğazını yaktığı için kısa bir anlığına yüzünü buruşturmuştu.

Beni uzun boyunun gölgesinde bırakırken gözleriyle boynumu işaret etti. "Boynunun girintisinde beni mıknatıs gibi çeken bir şeyler var ama ne

olduğunu bende bilmiyorum." Omurgama soğuk bir his yayıldığında boğazım kurumuş gibi tek kelime edemedim.

Derimin altı ısınırken hep olduğu gibi yine beni utandıracak bir şeyler bulmuştu. Konuyu kendinden uzaklaştırarak kaşlarını kuşkuyla yukarı kaldırdı. "Sen fetişizmin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Ona göre ben hiçbir şey bilmiyordum.

"Bir seferinde Yonca yenge ve Seçil konuşurken duymuştum." Hiç açık vermeden göz kontağını sürdürdüm. "Yengemin bir arkadaşı da ellere ilgi duyuyormuş. Sorunca o bana anlatmıştı."

"Hımm," diye tuhaf bir ses çıkartarak başını usulca salladı. "Yengenin arkadaşında veya başka insanlarda olan o sikik şeyden bende yok." Kalçasını mutfak tezgahına yaslayarak büyük bir sakinlikle içkisini içmeye başladı. "Dediğim gibi eğer boyun fetişizmim olsaydı şu zamana kadar mutlaka birkaç kadının boynu ilgimi uyandırırdı. Ayrıca fetişizmler yengenin sana anlattığı kadar basit şeyler değil."

Bana bir şeyler öğretirken yüzünde oluşan o karizmatik ifadeyi görmeyi seviyordum. "Bazı insanlar onlara heyecan veren herhangi bir nesneyi veya kişinin bir parçasını daha ilgi çekici buluyor. Buna fetişizm derler." Gözlerimin içine derin bir manayla bakarak, "Kişiyi bir bütün halinde kabul etmiyorlar," dedi soğuk bir sesle. "Kendi kafalarında onu parçalarına ayırıp bir parçasına odaklanıyorlar." Bunlar zaten bildiğim şeylerdi ama bilmiyormuş gibi rol yapıp bu doğrultuda tepkiler veriyordum.

Yüzümdeki ürkmüş ifade dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Bir adamda el fetişizmi varsa ve karısının ellerini cinsel açıdan heyecan verici buluyorsa, o kadın ellerini kaybettiğinde adamdaki değeri biter. Çünkü karısını bir bütün olarak değil, sadece bir parçasını seviyor." Üniversitede dersini aldığım şeyleri bir kez de ondan duyduğumu bilmiyordu.

Gurur'un yeşil gözleri baştan ayağa beni süzdü. Bunu açık bir şekilde yaptığı için sadece bakışlarıyla vücudumun ısınmasına neden oluyordu. Onda görmeye alışık olduğum bir açık sözlülükle, "Sende heyecan verici bulmadığım hiçbir şey yok," dedi beni utandırarak. "Boynunu kırsan da bende değişen bir şey olmaz." Beni deli ederek güldü. "Boynunu kırmamanı

tercih ederim çünkü bunu yaparsan ölürsün." İyi bir şey mi söylüyor yoksa küfrediyor mu, hiç anlamıyordum.

Kızaran yanaklarımı ve sinirle bakan gözlerimi görünce gülüşünü bastırmaya çalıştı. Yanaklarının içini dişlerken, "Anlayacağın sandığın gibi boyun fetişizmim yok," dedi eğlenen bir sesle. "Teninin kokusunu en yoğun boynunda soluyorum." Rahatlığıyla beni çıldırtarak omuzlarını kaldırıp indirdi. "Büyük ihtimalle bu yüzden boynun beni cezbediyor çünkü teninin kokusunun rahatlatıcı bir etkisi var."

"Her şeyi böyle açıkça söylemeyi bırak." Homurdanarak yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Hiç utanman yok."

İçtiği bir yudum rakıyı neredeyse püskürterek çıkartacaktı. Bardağı masaya bırakıp bana döndüğünde yüzünde çok garip bir ifade vardı. "Karımla konuşurken neyden utanacağım?" Ellerini pantolonunun ceplerine koyduğunda serserilere özgü bir duruşu vardı. "Beni kendinle karıştırma, sen fazla utangaçsın."

Arkaya doğru bir adım atarak ondan biraz uzaklaştım. "Çünkü beni hep utandıracak şeyler söylüyorsun."

Gözlerinin yeşili vahşi bir canavarın ifadesizliğine büründü. "Şanslısın ki seni utandıran sadece sözlerim, eylemlerim değil." Başını omzuna doğru eğip alelade bir şekilde vücudumu inceledi. Beni böyle süzmeye hakkı varmış gibi bedenime olan bakışları arsızdı. "Seni utandıracak henüz hiçbir şey yapmadım."

Neyi ima ettiğini bilmek bile domates gibi kızarmama neden oluyordu. Mutfak tezgahının önünde durmaktan vazgeçip bana doğru yürüdüğünde içimden bir ses kaçmam gerektiğini söylüyordu. Tam karşımda durduğunda başımı kaldırıp titreşen kirpiklerimin arasında ona baktım. Üzerime eğilince ne yapacağını bilmediğim için arkaya çekilmek istedim fakat kaçmama izin vermeden belimi yakaladı.

Bakışlarımı eğip belimin iki yanında duran iri ellerine baktım. Daha sonra ürkerek başımı kaldırıp yakınımdaki yüzüne odaklandım. "Ne yapıyorsun?"

Bunu sorarken bile sesim titriyordu çünkü irislerinde karanlık gölgeler vardı.

Belimdeki parmakları tenime batınca korkmaya başladım fakat Gurur, "Şşş," dedi yatıştırıcı bir sesle. Gözlerimin içine son derece ciddi ve talepkâr bir şekilde bakıyordu. "Az önce bana vadettiğin öpücüğü istiyorum." Damarlarımdaki kan akışı kesildi.

Başını hafifçe yana doğru eğerek az önce onun için açtığım boynumu göz hapsine aldı. Yeşil gözleri boynumu bulunca dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. Bir bağımlı gibi gözlerinde oluşan o yoksunluk duygusunu gördüm. Midem kasıldı. Kokumu soluyup boynumu öpmek onun için istek değil bir ihtiyaçmış gibi bakıyordu. Belimi daha sıkı tutarak beni dibine kadar çektiğinde nefes alışlarım hızlandı.

Gözlerini boynumdan güçlükle ayırıp kısa bir an gözlerime baktı. Buna rızam olup olmadığını anlamak istiyordu. Bunu ona teklif eden ben olduğum için onu durduracak herhangi bir şey yapmadım. Bunu sorun etmediğimi anlayınca başını eğerek boynuma uzandı. Bensiz geçirdiği bu bir haftada en çok boynumu öpmeyi özlemiş gibiydi. Üzerime eğilip yüzünü boynuma yaklaştırdı. Boynuma konduracağı küçük bir öpücük bile bende devasa bir heyecan yaratıyordu.

Yüzü boynumun çok yakınındaydı ama Gurur beni hemen öpmedi. Bunu yapmak onun için anlayamadığım bir zevk, bilmediğim bir hazdı. Bu yüzden acele etmek yerine bunun tadını çıkartıyordu. Gurur için boynumu öpmek bir kadınla yaptığı ön sevişme gibiydi. Ona aynı hazzı yaşattığını biliyorum.

Burnunu boynuma yaklaştırıp tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Kokumla ciğerlerini doldurmak ister gibi burnunu boynuma sürtüp kendini kokuma boğdu. Kokumu en yoğun boynumun girintisinde aldığı için uzun süre kokumu içine çekti. Onu bensiz bıraktığım son bir haftanın acısını çıkarır gibi kokumu sesli bir şekilde içine çekmişti. Dudaklarını boynuma sürtüp nabzımın üzerinden öpünce iliklerime kadar titredim. Dudaklarının değdiği yerde bir yangın başlatmıştı.

Öptüğü yer karıncalanıyor, vücudumun her yeri onun dudaklarındaki payını almak için adeta kıvranıyordu. Dişlerini boynuma geçirdiğindeyse omurgama soğuk bir his yayıldı. Dişlerinin temasıyla dudaklarımdan küçük bir inilti dökülürken kasıklarımın arası zonkladı. İrkildim çünkü bu yabancısı olduğum bir histi. Öyle garip bir duyguydu ki sarsıntısını bacaklarımın arasında hissetmiştim.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlanmaya başladı. Tek bir öpücükle vücudumda böyle bir etki yaratıyorsa, acaba sevişirken nasıldı? İçimden bir his Gurur ile sevişmek ölüm gibi bir şey olur diyordu. Onunla geçireceğim bir gecede sağ çıkabileceğimi hiç sanmıyorum.

Başını geriye çekerek dudaklarının temasını kesince hemen ona sırtımı döndüm. Alev alev yanan yanaklarımı ve değişen yüzümü görmesini istemediğim için kapıya yürüdüm. Çoktan görmüş olmalı ki arkamdaki kısık gülüşünü duydum. Beni utandırmaya bayılıyordu!

***

Gurur ile her şey fazla güzel gidiyordu. Aralık ayı boyunca onu hiç yalnız bırakmamıştım. Klinikte kalsaydı oradaki odasında tüm günü tek başına geçirecekti. Bir ayın her gününü klinikte geçirip düşünceleriyle yalnız kalacak, ister istemez geçmişini hatırlayacak ve kriz geçirecek bir şeyler bulacaktı. Bunun olmasını engellemek için onu kliniğe göndermediğim gibi evden çıkmasına da izin vermemiştim.

Onun için böylesine hassas olan bir ayda hep yanında oldum. Dışarıda olup uyuşturucu kullanacak sebepler bulmasını istememiştim. Aralığın her gününü çatı katındaki dairemizde geçirerek bu uğursuz ayı birlikte atlatmıştık. Benimleyken onu sürekli meşgul edecek bir şeyler bulduğum için evde sıkılmasına veya nöbet geçirmesine hiç izin vermemiştim.

Birbirimizle şakalaşıyor, uğraşıyor ve birlikte yemeklerimizi hazırlayıp küçük mutfağımızda beraber yiyorduk. Biz dünya üzerinde boş yapan tek çift olabilirdik. Saatler süren sohbetlerimiz genelde boş konuşmalar üzerineydi. Onunla tanıştığımdan beri kayda değer hiçbir şey konuşmamıştık.

Şaşırtıcı olansa boş yaparken bile fazlasıyla eğleniyor, birbirimizden hiç sıkılmıyorduk. Birlikte bir odanın içinde aralıkta kurtulmaya çalışırken ikimizde birbirimize çok alışmıştık. Kendimizi karantinaya aldığımız aralık ayı ikimiz için de çok keyifli geçmişti.

Uyumluyduk.

Birbirimize iyi geliyorduk.

Ve birbirimizi tamamlıyorduk.

Biz sanki birbirimizi iyileştiriyorduk.

Artık ocak ayında olduğumuz için dışarı çıkmasının bir mahsuru yoktu. İşlerinin başına dönmesi gerektiğini söyleyip bugün evden çıkmıştı. Akşamüstü beni arayıp gece bir resim sergisine katılacağımızı söylemişti. Sosyal anksiyetem yüzünden onunla dışarı çıkmaya yanaşmamıştım. Fakat telefonda bir şekilde beni ikna etmişti. Hemen sonra da gece giymem için bana bir elbise göndermişti.

Fazla vaktim kalmadığı için hızlıca hazırlandım. Annem göz makyajımı gözlerimi ortaya çıkartacak bir şekilde yapmıştı. Kavruk bir tenim olduğu için yüzüme çok az pudra sürmüştü. Elbiseyle uyumlu olsun diye dudaklarıma bordo ruj sürmüştü.

Saçlarıma düz bir fön çeken annem saçlarımın aralarına birkaç ince örgü örmüştü. *"Egzotik bir tipin var bu örgüler açık saçlarının arasında güzel durur,"* demişti. Annemin zevkli bir kadın olduğunu inkâr edemem.

Gurur'un benim için gönderdiği bordo rengi elbise vücuduma tam oturmuştu ama elbise umduğumdan daha kısaydı. Kalçamın bir karış altında biten elbiseyi çekiştirip duruyordum. Üstelik açık yakasından dolayı göğüslerimin kıvrımı da görünüyordu. Yakışmadığını söyleyemem üzerimde güzel durmuştu. Aynaya bakınca uzun zaman sonra farklı bir kadın görüyordum.

Oldukça alımlı ve şık bir kadınla bakışıyordum fakat bu ben değildim. Annem tırnaklarıma bile rujumla aynı renk oje sürmüştü. Gerçekten tüm

bunlara gerek var mıydı? Üstelik ayağımdaki ayakkabılarda çok rahatsız ediciydi. Odamın kapısı bir anda açılınca irkilerek arkama döndüm.

Gurur telefonda biriyle konuşarak sinirli bir şekilde, "Geliyorum lan, geliyorum!" dedi başı önde. "Çağıl şimdi sikeceğim soyunu sopunu! Bekle ben kapatacağım. Hele bir amcanın yüzüne kapat, bak neler yapıyorum sana! Şöyle yola gel," dedikten sonra telefonu ortanca yeğeninin suratına kapattı. İlla telefonu ilk o kapatacaktı. Daha bugün o telefonu suratıma kapatmıştı.

Telefonu cebine koyup başını kaldırınca duraksadı. Beni görünce ilk söyleyeceği şeyin, "Siktir!" olmasını beklemiyordum. Yeşil gözleri irileşerek bana bakıyordu. Beni hep salaş kıyafetlerin içinde sıfır makyajla görmeye alışık olduğu için bu halim onu çok şaşırtmıştı. Nutku tutulmuş gibi baştan ayağa beni süzerken yüzünde çok garip bir ifade vardı.

Hep dağınık topuz yaptığım saçlarımın düzgünce omuzumdan salınmasına, saçlarımdaki parlaklığa bakıp durdu. Hafif makyajlı yüzümde oyalandı bakışları, sonra da rujun süslediği dudaklarımda... Dudaklarıma olan bakışları biraz daha uzundu. Elbisenin üzerimdeki duruşunu bana çok yakıştırmış olmalı ki yeşillerinde oluşan beğeniyi gördüm.

Elbisenin açık yakası yüzünde göğüslerimin çatalına bakarken soluğu kesilmişti. Elbisenin açıkta bıraktığı çıplak bacaklarımı gördüğünde vücudunu ateş basmış gibi boynundaki kravatı çekiştirdi. Kalçamın şeklini ortaya çıkartan elbisenin kısalığını görünce kaşları belli belirsiz çatıldı. "Siktir!" dedi bir kez daha. Gözlerini çıplak bacaklarımdan ayırmıyordu. "Bu elbise mankenin üzerindeyken bu kadar kısa değildi."

Başımı eğip üzerimdeki elbisenin kısalığına baktım. "Anlaşılan bunu alırken boy ve bacak uzunluğumu düşünmemişsin."

"Kısacık boyun var."

"Seninle kıyaslanınca kısa." Elbisenin eteğini aşağıya doğru çekiştirdim. "Diğer kadınlardan daha kısa değilim." Asık bir suratla ona gardırobu gösterdim. "Biraz beklersen kendi elbiselerimden birini giyebilirim."

Buna dünden razıymış gibi istekli bir şekilde tam evet diyecekti ki, duvardaki saati görünce yoğun bir stresle burnunun kemerini sıktı. "Üzerini değiştirmeye vakit yok yeterince geç kaldık." Bana kapıyı işaret etti. "Hazırsan çıkalım."

Çantamı aldığımda birlikte odadan çıktık. Bu ayakkabılarla merdiveni zor indiğimi görünce, "Bir dakika," diye beni durdurdu. Ne yapacağını merakla beklerken aramızdaki mesafeyi kapattı ve eğilip beni omuzuna attı. Bir anda kendimi onun sırtından sarkarken bulunca çıldırdım. "Yürüyebilirdim!"

Merdiveni inerken elini uzatıp yukarı toplanan elbisenin eteğini biraz daha aşağıya çekti. "İki saat senin merdiveni inmeni bekleyemem."

"O zaman bana bu ayakkabıları almayacaktın. O sergiye katılmak istemiyorum."

"Evde dura dura babana daha çok benziyorsun. İnsan içine çıkıp biraz medeniyet gör."

"Mağara adamı gibi beni her defasında sırtına atan sensin ama medeniyet yoksunu ben miyim?"

"Biraz sus be kızım!" Kalçama sert bir şaplak atınca irkildim. "Ömür törpüsü gibisin, çenen hiç susmuyor!"

Onun sırtından baş aşağı sarkarken suratımı asarak çenemi kapattım. Dışarı çıktığımızda arabasının yanına gelene kadar beni sırtından indirmedi. Arabanın kapısını açıp beni dikkatli bir şekilde koltuğa bıraktı. Babamın korumaları bana eşlik etmek için arabalarına yürüyünce Gurur'un çenesinde bir kas seğirdi. "Yerinizde kalın!" Yanında koruma bulundurmaktan nefret ediyordu.

Kendi korumalarını pek malikaneye getirmezdi. Kendi korumalarını almadığı gibi babamın korumalarının da bize katılmasına izin vermedi. İkimiz tek başımıza malikaneden ayrıldık.

Yolun kalanında pek konuşmadım. Başımı cama yaslayıp ışıkların süslediği yolu izlemeye başladım. İstanbul'u bir tek karanlık çöktüğünde seviyordum

çünkü bu şehir gece ışıklarını yaktığında çok güzel görünüyordu. Çok konuşmamdan rahatsız olan Gurur, sessizliğimi de can sıkıcı bulmuş olmalı ki, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu fazla düz bir sesle.

Başımı yasladığım camdan ayırmadım. Bunu yaparken elim boyumdaki sarkacımdaydı. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Fazla sessizsin."

"Bu hoşuna gider sanıyordum?"

"Neden?"

"Çok konuştuğumda kızıyorsun."

O hınzır sesini duydum. "Küstün mü sen bana?"

Hiçbir şey söylemeyip dışarıyı izlemeye devam ettim. Başımı çevirip onun olduğu tarafa bakmıyordum. Kısık gülüşünü duydum. "Küsmüşsün." Omuzlarımı silkip iyice cama yapıştığımda, "Çocuk," diyen eğlenen sesini duydum. Beni kızdırarak konuşturmaya çalışıyordu.

Hızlı giden bir arabada camdan dışarıyı izlerken onun kışkırtmalarına aldırış etmedim. Telefonuyla bir şeyler yaparak telefondaki şarkıyı arabanın teybine bağladı. Yine neyin peşinde diye düşünürken açtığı şarkıyla beni bozguna uğrattı. Ben burada ona trip atarken Gurur beyimiz Karedeniz yöresine ait hareketli bir şarkıyı çalıp sesi sonuna kadar açtı. Bu adamdaki umursamaz seviyesi kimsede yoktu. Arabanın içinde bangır bangır Koçari şarkısı çalıyordu.

Kocamın en iyi meziyeti etrafındaki insanları delirtmekti!

Son ses çalan şarkı yüzünden gözlerimi belerterek ona döndüğümde bana hiç bakmıyordu. Parmaklarıyla direksiyona vurup ritim tutarak şarkıya eşlik ediyordu. **"Yaylanin çimenine, oh nenni koçari. Keçi vurur çanini, hayde hayde koçari,"** dediğinde suratımı asmak için kendimi zorladım çünkü gülümsediğimi görmek için bu şarkıyı söylediğini biliyorum. Karadeniz ağzıyla konuştuğunda hemen yumuşadığımı biliyordu.

Ne zaman suratımın asıldığını görse hınzırlıkları hiç bitmiyordu. Bu sefer ona kanmayacağım. Daha önce olduğu gibi şarkının bu kısmında yine bana baktı. Somurtmaya devam ettiğimi görünce gülmemeye çalışarak, **"Oy bi sarayim seni, oh nenni koçari,"** dedi çapkınca. **"Geçsun yürek yangini, hayde hayde koçari."**

Kollarımı göğsümde birleştirip dik dik ona baktığımda yeşil gözlerinin ardında eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti. **"Yaylalar sır sıra, oh nenni koçari."** Muzır gözlerle baştan ayağa beni süzdü. **"Vuruldum selvi boya, hayde hayde koçari,"** dediğinde daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım.

Beni güldürmek keyfini yerine getirdiği için şarkının sonuna gelene kadar bana bu şarkıyı söyledi. Yol boyunca suratımı asmama hiç izin vermedi. Gurur'un yanındayken üzülmek şöyle dursun, somurtmama bile izin vermiyordu. Beni hiç kırmıyor, nazımla hep oynuyor ve bir bebeğe bakar gibi benimle ilgileniyordu.

Diğer insanlara kendini o kadar farklı tanıtıyordu ki, hiçbiri gerçek Gurur Kalender'in nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Serginin olduğu galeriye geldiğimizde korkularım geri döndü. Birlikte galerinin merdivenini çıkarken, "Bizimkiler de burada," dedi. Ailesinden bahsediyor olmalıydı.

"Başka kimler var?"

Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp yürürken, "Karun'un karısı da içeride olmalı," dedi kısaca.

"Başka kimler var?"

"Nereden bileyim koyduğum tüm piçleri içeride olabilir. Kuzeninin eski nişanlısı bile burada olabilir." Önce neyden bahsettiğini anlamadım ama aklıma Aksa gelince ne demek istediğini anladım. Kuzenimin eski nişanlısı Asaf Bolatlı'ydı. Beş yıl önce Asaf ve Aksa neredeyse evleniyordu. Tabii Aksa onu düğünde terk etmeseydi.

"Yeğeninin karısıyla yani Bige ile tanıştın mı?"

"Tanışmak üzereyim." Başını çevirip tuhaf gözlerle bana bakmaya başladı. "İçeride onu mutlaka görürüz."

İçeri girip insanların tek tük olduğu uzun bir koridordan geçerken daha şimdiden gerilmeye başlamıştım. Gurur yanımda yürürken beni her konuda uyarmayı ihmal etmiyordu. "Biri bile canını sıkmaya kalkışırsa bundan hemen haberim olacak. Kimsenin karşısında ezilip bükülme ve erkeklerden uzak dur."

"Neden?" diye sordum safça. "Hiçbiriyle konuşamaz mıyım?"

Omuzunun üzerinden sinirli gözlerle baktı. "Farah sen daha kadın erkek ayrımını yapamıyorsun, bana neyden bahsediyorsun?" Bir konuda beni test etmek ister gibi kor gibi yanan gözlerini kıstı. "Diyelim ki o piçlerden biri sana yalnız kalacağımız bir yere gidelim dedi. Ona cevabın ne olur?"

Kocaman gülümsedim. "Tamam derim."

"Sikerim!" Ağız dolusu küfretti. "Hayır, diyeceksin!" Sinirden nabzı hızlandığında kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Biri seni yalnız kalacağınız bir yere götürmek isterse ona siktir ol git diyeceksin!"

"Ben öyle şeyler söylemem." İnatçı bir tutumla başımı kaldırdım. "Ben kimseciklere kötü söz demem."

Kan beynine sıçradı. "Ha illa gideceksin o orospu çocuklarının peşinden!"

İrkilerek ona asık bir suratla bakmaya başladım. "Çok fazla kötü söz söylüyorsun."

Duvarlara yumruklamak isteyecek kadar öfkeliydi. Boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkartıp, "Kimsenin peşinden gitmeyeceksin!" dedi sinirle. "Anladın mı beni?"

Ona sakince başımı salladım. "Peki, gitmem." Meraklı bakışlarımı kızgın gözlerine diktim. "Bir erkeğin peşinden gidince ne oluyor ki?"

Ona sorduğum soruya aldırmadı. Bakışlarını bir saniye olsun üzerimden çekmeden tehlikeli sayılacak bir soğuklukla, "Kimsenin peşinden bir yere

gitmem yok," diye beni ikaz etti. "Hiçbir erkeğe gözünü dikip uzun bakma yoksa o ırzını siktiklerim bunu bir davet olarak görür." Üzerime eğilip iri ellerini omuzlarıma bastırdı. "Kimsenin elinden bir şey alıp yeme. İçinde ne olduğunu bilemezsin." Neredeyse gülecektim çünkü küçük kızını okula gönderen babalardan bir farkı yoktu.

"Onlardan bir şey de isteme." Onu iyi anladığımdan emin olmak ister gibi gözlerini gözlerime kenetledi. "Biri sana herhangi bir şey söylerse gelip hemen bana söyle. Her ne olursa bana söyle çünkü biri sana yanlış bir şey söylese bile sen onun ne anlama geldiğini anlamıyorsun." Çocuk kandırır gibi bakışlarını yumuşatıp, "Anladın mı beni güzelim?" diye sordu. "Bak bu dediklerimi yaparsan eve dönerken sana yine erik alırım."

Beni küçük bir çocuk yerine koyan adama gülümseyerek başımı salladım. "Anladım kimseyle bir yere gitmeyeceğim. Kimsenin elinden bir şey yemeyeceğim ve hiçbir erkeğe uzun bakmayacağım." Geriye ne kaldı diye düşünüp başımı onun omzumdaki eline doğru eğdim. "Ah, bir de kim bana ne derse hemencecik sana söyleyeceğim."

Rahatlayarak nefesini verdi. "Şükür anlamışsın."

Bakalım bu gece hangimiz için daha zor geçecekti?

Farah uzun zaman sonra Gurur ile bir sergiye katıldı. Sizce geceleri nasıl geçecek? Gurur'un tüm gece onu göz hapsine alacağını tahmin etmek zor değil aslında. Farah'ı yalnız bırakmaya bile korkuyor.

Gurur'un parmağındaki yüzüğün Leyla'nın değil de aslında Farah'ın olmasını bekliyor muydunuz?

Peki, Farah'ın o yüzük yüzünden bu kadar olay çıkarmasını kimler bekliyordu? Seçil'den duyduğu sözlerden sonra Gurur'a patlaması Farah gibi birinden beklenmedik bir ataktı.

Bölümün başında Gurur'un Ali ile olan konuşmalarına ne diyorsunuz? Sizce Gurur tam olarak planlıyor? Farah'ın ailesini bitirmeye kararlı gibi.

Anlaşılan düşmanının kızıyla evlenmek onun için yeterli bir intikam değil.

İlerleyen bölümlerde bakalım bizleri neler bekliyor. 🌸

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.💙

(7) Şeytanın Meleği

Üç yıldan sonra insanların yoğun olduğu bir yerde olmaktan çok tedirgindim. İçeri girdiğimizden beri herkesin meraklı bakışları üzerimdeydi. Onların gözlerinin hedefinde olmak beni çok gerdiği için elim sık sık ağzıma gidiyordu. Stres altındayken tırnaklarımı kemirip tırnak etlerimi dişlerimle kopartırdım. Baskı altındayken bunu istemsizce yapardım. Ne zaman elim dudaklarıma doğru havalansa Gurur tam vaktinde elimi tutup yanıma indiriyordu.

Tüm gece karısının bebek bakıcılığını yapmak hoşuna gitmiyordu ama yüzünde bundan rahatsız olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Resim galerisi iki bölümden oluşuyordu. Bunlardan biri konukların kaynaşıp bir şeyler içtiği alandı. İnsanlar uzun masaların etrafında ayakta durup gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Dileyenler de tabloların sergilendiği koridora girip orada zaman geçiriyordu. Gurur beni tablolardan uzak tutmak istediği için herkesin birbiriyle kaynaştığı salona getirmişti. İçeri girmeden önce hiçbir tablonun yanında bir dakikadan daha uzun kalmamam konusunda beni uyarmıştı.

Bir Kalender gelini olduğum için Gurur beni yeğenlerinin olduğu masaya getirmişti. Karun, Çağıl, Levent ve Melek'te buradaydı. Hepimiz bir masanın etrafında ayakta duruyorduk. Gurur sadece benim ailemin yanında değil kendi ailesinin yanında da beni görmezden geliyordu. Etrafımızda birileri olunca onun için bir değerim yokmuş gibi davranması can sıkıcıydı. Bakalım nereye kadar bu oyunu sürdürecekti.

Melek ve Levent'in beni konuşturma girişimlerinden kurtulmak için çantamdaki kulaklığı çıkardım. Siyah kablolu kulaklığım yine çantada dolaşmıştı. Kulaklığı açarken Gurur'un bana olan bakışlarını yakaladım. Yeşil gözleri açmaya çalıştığım kulaklığa garip bir şekilde bakıyordu. Muhtemelen bluetooth kulaklıklar revaçtayken neden hâlâ bu eski moda kulaklığı taktığımı merak ediyordu. Eski alışkanlıklarımdan kolay kolay vazgeçen biri olmadığım için yeniliklere uyum sağlayamıyordum.

Kulaklığı açtıktan sonra Gurur'un bakışları altında kulağıma taktım. Telefonumda müzik uygulamasını açıp sesi son ayara getirdim. Gurur bunu görmüştü. Müziğin sesini sonuna kadar açtığımı gördü ama telefonu tuttuğum elimi yan tarafa indirirken sesi kıstığımı görmedi. Yan tuşa basarak sesi belli bir düzeyin altına düşürmüştüm. Masadaki herkese yüksek sesle müzik dinlediğimi ve onları duymadığımı düşündürttüm çünkü benimle konuşmalarını istemiyordum.

Ailem ve Gurur dışındaki insanlara alışık değildim. Kendime yabancı bulduğum insanların karşısında tek kelime edemezdim. Parazit kelimeler kullanıp onların karşısında can çekişmektense sessizliğimi korurdum. Kulaklıklar sayesinde masadaki Kalenderlerle ilişkimi kesip etrafıma bakarken Melek'in, "Amca karın çok yabani," dediğini duydum.

Dönüp ona bakarsam onu duyduğumu anlar diye bunu yapmadım. "Bizimle konuşmaya bile yanaşmıyor. Fazla sessiz biri." Kulağımdaki kulaklıkta çalan şarkı yüzünden onu duymadığımı düşündüğü için bunları rahatça söylemişti.

"Sessiz mi?" Buradan geçen garsonları izliyordum ama Gurur'un sesi bir an gülecek gibi çıkmıştı. "Ben ona sessiz demezdim." Yalnız kaldığımızda nasıl gevezeleştiğimi iyi biliyordu.

Gözlerim tek bir noktada yani ayaklarımda takılı kaldı. Üç yıldan sonra beni gören herkes dönüp baktığı için baskı altındaydım. Onların bakışlarından kaçmak için başımı eğmiş, ayaklarıma bakıyordum. "Sosyal anksiyetesi olan bir kızı neden buraya getirdin?" Bu konuşan Karun'du. Alnımda biriken terleri ve balon gibi şişip sönen göğüs kafesimi görüyor olmalı ki, "Kriz geçirecek gibi duruyor," dedi.

Gurur'un bana baktığını hissettim ama eğdiğim başımı kaldırmadım. Kulaklıklar sayesinde onları duymuyormuş gibi davrandığım için benim hakkımda konuştukları şeylere tepkisizdim. Gurur'un, "Ümit'in kızına ne olduğuyla ilgilenmiyorum," diyen sesini duyunca hiç alınganlık yapmadım çünkü yalan söylediğini biliyordum. Bu duruma artık alıştığım için sözleri beni incitmiyordu.

Düşmanının kızına duyduğu hassasiyet gizlemek için ikimizin ailelerinin yanında tam bir pislik gibi davranıyordu. "Kriz geçirmesi benim sorunum değil." Hayır, sorunuydu çünkü gerçekte böyle bir adam değildi.

"O senin karın." Başımı kaldırıp ona bakmadım ama Çağıl'ın amcasına attığı sert bakışları görür gibiydim. "Kızla evlenmeyi bildiysen insan gibi davranmayı da bileceksin. Ayrıca bu elbise ne böyle? Kazara eğilse her yanı görünecek. Böyle bir elbisenin içinde onu hiç mi kıskanmıyorsun?"

"Neden kıskanayım?" Bunları söylerken Gurur onu duymadığıma çok emindi. Hepsi bundan emin olduğu için yanımdayken benim hakkımda bu kadar rahat konuşuyorlardı. "Aramızdaki gerçek bir evlilik değil. O gerçek anlamda benim karım bile değil, bir eşten çok kız kardeşim gibi." Kemiklerime kadar kırıldım.

Gözlerimde yer edinen yaşları gizlemek için eğdiğim başımı kaldırmadım ama sözleri burnumun direğini sızlatacak kadar canımı yakmıştı. Hâlâ mı kız kardeş konumundaydım? Üç yılda değişen hiçbir şey olmamıştı. Beni bir kadın gibi görmemesini anlarım ama kız kardeş de çok ağır değil miydi? Doğru an geldiğinde bu kız kardeş ve abi mevzusunu ona unutturmayacağım. Şimdi şuursuzca sarfettiği lafların elbet ona bir geri dönüşü olacaktı.

Kulaklığı çıkartıp masadan ayrılmak için birkaç adım atmıştım ki, "Nereye gidiyorsun?" diyen sesi beni durdurdu. Yüz ifademi sabit tutarak ona döndüm ve kırgınlığımı hepsinden gizlemeye çalıştım. "İlgilendiriyor mu?"

"İlgilendiriyor ki soruyorum."

Başımı omzuma doğru eğerek dalga geçer gibi bir tavır takındım. "Ümit'in kızına ne olduğuyla ilgilenmediğini sanıyordum?"

Gurur tam bir şey söyleyecekti ki ortanca yeğeni, yani Çağıl'ın yüzünde pis bir sırıtış oluştu. "Senden izin alacak değil ya *abisi*," dediğinde çok eğleniyor gibiydi. Abi kelimesi duyduğu an Gurur elektrik çarpmışa dönmüştü. Binlerce voltluk elektriğe maruz kalmış gibi tüyleri diken diken olmuş, kaşları çatılmıştı. Bu konudaki rahatsızlığını gizlemek için

burnundan birkaç kez sert nefesler vermişti. O söylerken iyi ama başkasından duyunca kötü, öyle mi?

Karun'un mavileri sıkıntılı bakarken Gurur'a beni gösterdi. "Benim yaptığım hataları yapma ve karına insan gibi davran yoksa üzülen sen olursun." Karun'un amcasına olan bu sözleri nasihat niteliğindeydi. "Sonra gelip bana ağlama."

"Siktir git lan ağlamam."

"Mecazi anlamda hep ağlarsın," dedi Karun. "Kıza iyi davran ki bu sefer gerçek anlamda ağlama. Sözlerimi dikkate alsan iyi edersin çünkü karşında tüm bunları en acı şekilde deneyimlemiş bir adam var." Onu bir yıl boyunca süründüren karısından bahsediyordu. "Ben ki kimsenin karşısında eğilip bükülmeyen bir adamdım ama o ruh hastası hayatıma bir girdi, ecdadımı sikti. Aynı şeyleri Farah'ın da sana yapmasını istemiyorsan kızın kinini kazanma."

Gurur hayıflanarak kaşlarını büktü. "Birinizde benim tarafımı tutun. Yeğenlerim konusunda hiç yüzüm gülmüyor."

Çağıl'ın gülüşünü gördüm. "Benim sana bir zararım yok."

Gurur memnuniyetsiz gözlerle ona dik dik bakıyordu. "Sen başlı başına zararsın piç. Ailen yedi kuşaktır karanlık işlerin adamı ama sen git asker ol." Kafasında oturtamadığı bir şeyler varmış gibi kısık gözlerle Çağıl'ı baştan ayağa süzüyordu. "Anan seni kimden yaptı lan?" dediğinde Melek ve Levent gülmeye başladı.

"Bizden asker kaçağı bile çıkar ama asker çıkmaz." Yaptığı değerlendirmeler sonucu bir karara varan Gurur, omuzlarını dikleştirdi. "Sen kesin başkasının oğlusun. Abim olacak şerefsizden senin gibi şereflisi çıkmaz."

Karun onu destekleyerek sakince başını salladı. "Seninle aynı şüpheleri taşıyorum." Kısa bir an Çağıl'a baktığında yüzünde büyük bir gizem vardı. "Annemin babama pek sadık olduğu söylenemez." Son derece ciddi bir

ifadeyle kardeşine bakıp, "Kimin oğlusun sen?" diye sordu. Bunu sorarken bu kadar ciddi olmasaydı gülebilirdim.

Levent sırıtarak abisine, yani Çağıl'a döndü. "Baştan söyleyeyim eğer aynı anneden değilsek kardeşim değilsin."

Karun garsondan bir kadeh viski alırken gülmemeye çalıştı. "Aynı anneden olsak bile kardeşim saymam." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Babamın oğlu değil sonuçta."

Gurur gözlerindeki muzırlığı saklamaya çalışarak ikisini destekledi. "Benimde yeğenim olmaz, abimin oğlu değil ne de olsa."

Melek kıkırdadı. "Benim de dayım olmaz."

Bir küfür savuran Çağıl ailesine tuhaf bakışlar atıyordu. "Ne pis insanlarsınız." Bunları söylerken Melek dahil dördüne dik dik bakıyordu. "İki dakikada beni anamın piçi yaptığınız yetmezmiş gibi bir de aileden attınız."

Karun ona yaratıcı bir teklif sundu ve bunu yaparken oldukça eğleniyordu. "Askerliği bırakırsan tekrar bizden biri olabilirsin."

Çağıl ellerini cebine koyup gururla göğsünü kabarttı. "Sizi bırakırım ama yine de mesleğimi bırakmam."

"Siktir!" diye küfretti Gurur. "Kesin abimin oğlu bu çünkü onun da ilk tercihi hep ailesini bırakmak oluyor."

"Tüh be." Karun hüsrana uğramış gibi başını eğdi. "Ondan kurtulmaya çok yaklaşmıştık."

"Bir de hayal kırıklığına mı uğradın piç?" Çağıl'ın yüz ifadesi hepsini güldürdü. "Derdiniz ne sizin benimle?"

Karun ona bıkkın gözlerle bakıyordu. "Harp akademisini kazanan ilk Kalender'sin."

"Ailedeki tek üsteğmensin," dedi Gurur.

"Bakıldığında ayrık otu gibisin." Bunu diyen Melek'ti.

Ve Levent, "Beni ihbar edip zorla askere gönderen bir hainsin," dedi.

Çağıl onun kafasının arkasına bir tane geçirdi. "Sen hiç konuşma çocuk. Askere gitmemek için ülkeden kaçıyordun. Yaptığın askerlik de zaten bedelli." Kızgın gözlerle Karun'a baktı. "Birileri o parayı ödemeseydi asıl sen o zaman görecektin askerliği."

Levent gözlüğünü düzeltirken çatık kaşlarla abisine bakıp homurdanmaya başladı. "Bedelli yaptığım askerliği bile burnumdan getirdin!" Ona en büyük travmasını yaşatmış gibi Çağıl'a olan bakışları suçlayıcıydı. "Beni kendi alayına aldıracak kadar piçsin."

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Oysaki seni bulmasın diye ta Van'a göndertmiştim."

"İstersen cehennemin diğer ucuna gönder yine bulurdum onu." Çağıl kendisiyle övünerek çenesini kaldırdı. "Bir üsteğmen olarak onu kendi alayıma almam zor değildi."

"Askerde ne yaptın bu çocuğa?" Karun bunun cevabını hiç bulamamış gibi meraklı gözlerle Çağıl'a bakıyordu. "Sağ gönderdik ölü almıştık. Döndüğünde bir hafta boyunca odasından hiç çıkmadı."

Çağıl masumca, "Herkese nasıl davranıyorsam ona da öyle davrandım," dediğinde sesi şeytaniydi.

"Yalan söyleme!" Levent ne hatırladıysa yüzü bembeyaz oldu. "Beni açık yem olarak kullanmak istedin!"

"Kardeşimsin diye torpil mi geçseydim sana?"

"Ekibinde onca adam varken beni teröristlerin inine göndermeye kalkıştın!"

"Ekibimdekilerin tırnağı kadar olsaydın ağlayarak paçama yapışmak yerine o mağaraya girerdin." Çağıl bir kez daha onun ensesine vurdu. "Boş mağaraydı İstanbul bebesi!"

"Ordu'luyum ben." Levent sızlanarak ailenin erkeklerine sitem etti. "Yıllardır bir kez bile gitmediğiniz Ordu'yu hatırlıyor musunuz?" Açık bir suçlamayla, "Doğduğunuz yeri ne çabuk unuttunuz?" diye sordu.

Gurur'un yeşillerinde bir memlekete duyulan özlem olduğu kadar oraya ait nefrette vardı. "O şehre yıllardır adımımı atmadım, atmam da." Bunu söylerken soğuk bakışlarında can yakıcı bir şeyler vardı.

"Ordu'yu unutmadık," dedi Çağıl.

"Orada yaşadıklarımızı da öyle," diye ekledi Karun sitemle.

Tıpkı benim gibi Levent'te onların neyden bahsettiğini anlamadığı için merakla, "Ne yaşadınız orada?" diye sordu. "Anne ve babamla görüşmemi istemiyorsunuz ama bunun nedenini bile söylemiyorsunuz. Sürekli benden bir şeyler saklıyorsunuz." Boynunu büktü. "Kendimi dışlanmış hissediyorum."

Gurur, Karun ve Çağıl göz göze geldi ama hiçbiri Levent'in aklındaki sorulara açıklık getirmedi. Eminim susmalarının çok haklı bir sebebi vardı fakat Levent konusunda hassasiyet göstermeleri gerektiğini düşünüyordum. Ondan ne saklıyorlarsa bence Levent bunu kaldıracak yaştaydı. Yirmi iki veya yirmi üç yaşlarında gösteriyordu yani ailevi sorunları anlayacak olgunluğa erişmişti.

Abileri ve amcası ondan bir şeyler sakladıkça onun da dediği gibi kendini aileden dışlanmış hissetmeye devam edecekti. Ona çocuk muamelesi yapmak yerine Levent'i karşılarına alıp bilmesi gereken her şeyi anlatmalılar. Susarak ona kendini değersiz ve yetersiz hissettirirlerdi.

Sosyal anksiyetenin üstesinden bir türlü gelemediğim için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tüm bu insanların içinde olmaya alışık değildim. Kimseye tek kelime etmeden masadan uzaklaşmak için aceleyle birkaç adım atmıştım ki birine çarptım. Geriye çekilmek istediğimde topuklu ayakkabıların gazabına uğrayıp sendeledim. Bunca insanın içinde yere düşüp rezil olmamı engelleyen şey tam zamanında belimi yakalayan kollardı. Başımı kaldırınca Asaf Bolatlı ile göz göze geldim.

Benim için gecenin asıl sürprizi buydu çünkü Asaf'ı en son beş yıl önce kuzenim Aksa ile olan düğününde görmüştüm. Aksa ile olanlar Tozlu ailesiyle tüm bağlantısını kesmesine neden olduğu için beş yıldır hiç karşılaşmamıştık. Onu en son gördüğümde yirmi yaşında genç bir kızdım ve o da babasının tahtına yeni geçmiş bir adamdı. Şimdilerde ise bakan herkese tekrar baktıracak birine dönüşmüştü.

Bir zamanlar simsiyah olan saçlarında şimdilerde aklar vardı ama öyle çok yoğun değildi. Şakaklarındaki beyaz saçlar ona olgunluk kattığı gibi onu daha karizmatik gösteriyordu. Otuzundaki bir adamın çekiciliğine bürünmüş siması şaşırtıcıydı. Mavi gözlerinde bir zamanlar olan o parıltılar yoktu. Yakışıklı görünüşünün aksine gözleri fazla düz bakıyordu. Ruhunu yitirmiş bir adamın gözlerine sahipti. Belki de Aksa'nın kuzeniyim diyedir tüm bu boş bakışları.

Ne de olsa Aksa onu bir nikah masasında terk etmişti. Tüm Tozlu'lardan nefret ediyor olmalıydı. Aksa kaçıp gittikten sonra Asaf fazla beklemeden evlenmişti. Kuzenime acıyıp onu amcamın elinden kurtarmak istediği için evlenmek istediğini hepimiz biliyoruz. Fakat Aksa'dan birkaç ay sonra evlenmesini de beklemiyorduk. Bu öfkeli birinin kızgınlıkla vereceği bir karara benziyordu. Evliliği de uzun sürmemişti. Aynı yıl içinde boşanmıştı.

Asaf kendi bölgesinin karayollarını tutan bir bölge lideriydi. Onun bölgesine istemediği hiçbir liderin ticari aracı giremezdi. Anadolu yakasının bir bölümü onun sorumluluğu altındaydı. Gurur ise Avrupa yakasındaki bir bölgenin eski lideriydi. Yerini Karun'a bırakmış olabilir ama hâlâ kendi bölgelerinin ticari hakları onlardaydı. Kalenderler denizlerin efendileriydi. Onların bölgesindeki iskelelerdeki tüm yük ve ticari gemileri onlardan sorumluydu.

Karadeniz'in bağrından çıkıp geldiklerini nasıl da belli ediyorlardı. Bu adamlar denizsiz yaşayamazdı.

Asaf'taki bu değişiklik beni oldukça şaşırttığı için beni tutan kollarının arasından çıkmak aklıma gelmemişti. Biri kolumdan tutup beni onun kollarının arasından çekip alana kadar bunu yapmayı düşünemedim. Oldukça sert bir şekilde geriye çekilmiştim. Başımı omzuma doğru

çevirince Gurur'un kızgın bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Çatık kaşlarla bana bakarken yeşilleri kanımı donduracak bir öfkeyle yanıyordu.

Gurur'un bana olan birkaç saniyelik bakışı yüreğime korku tohumları ekmeye yetmişti. Asaf'a döndüğünde onun suratını dağıtmak ister gibi bakıyordu. "Kendi iyiliğin için bir daha o ellerin karıma uzanmasın!" Karım derken sergilediği sahiplenici tutumla Karun ve Çağıl göz göze geldi. İkisinin birbirine attığı bakış oldukça manidardı.

Gurur'un sert çıkışı karşısında sakinliğini bozmayan Asaf, "Düşüyordu," diye donuk bir sesle konuştu. "Bu kadar insanın içinde karının yere düşmesini mi isterdin?"

Çenesinden bir kas seğiren Gurur sıktığı dişlerini gıcırdattı. "Tuttuysan aynı saniyede geri bırak. Karımla film mi çekiyorsun orospu çocuğu, ne o uzun bakışlar!"

"Hasbinallah!" Asaf burnundan nefesini vererek Karun'a döndü. "Orada izleyeceğine çek şu deli amcanı yolumdan."

Karun rahatını hiç bozmadan viskisini yudumlamaya devam etti. "Sağından geç."

Çağıl gülmemeye çalıştı. "Solundan geç."

"Ama doğrudan önünden geçme," dedi Melek.

"Riskli olabilir." Levent'in yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

Asaf önce Gurur'a daha sonra da onun baş belası yeğenlerine bezginlikle baktı. "Siz Kalenderler can sıkmaktan başka bir halt bilmez misiniz?"

Gurur açık bir alayla gözlerini onun mavilerine dikti. "Can sıkmak tek meziyetimiz değil."

Karun'un dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bilirsin can almakta da çok iyiyiz."

Çağıl abisine yaklaşıp kısık bir sesle, "Herif düşmanımız mı lan?" diye sordu. "Niye posta koyuyoruz adama?"

"Dayı sus ve akıma uy," diyen Melek, Çağıl'ı güldürdü. Bu ailenin tüm fertleri tımarhaneden çıkmış gibiydi.

Acaba hepsi aynı evin içindeyken ortaya nasıl bir cümbüş çıkıyordu? Sırf bunu görmek için bile birkaç günlüğüne Kalenderlerin malikanesine taşınabilirdim. Kedi ve köpek gibi birbirleriyle didişiyorlardı ama dışarıya karşı mıknatıs gibi birbirlerine kenetleniyorlardı. Belki de Kalenderleri bu kadar uzun süredir hayatta tutan buydu.

Asaf onların ne denli illet bir aile olduğunu iyi bildiği için fazla uzatmadan Gurur'un yanından geçip gitti. Gurur onun arkasından bakarken bile öfkesinden bir şey kaybetmemişti. Bunu gören Çağıl'ın yüzünde şeytani bir ifade belirdi. "Sence de sahte karını biraz fazla kıskanmıyor musun?"

İçerideki sıcak hava bile onun için yetersizmiş gibi ceketinin önünü kapatan Karun, "Ne kıskanması?" dedi alayla. "Abisi olarak gelinimize sahip çıkıyor." Bıyık altında gülerken imalı gözlerini Gurur'a dikti. "Değil mi abisi?"

Abi lafını duyunca Gurur'un boynundaki damarlar belirginleşti. "Siktir git orospunun evladı!" dediğinde Çağıl kahkaha attı. "Kardeşi gibiymiş kimi kandırıyorsun koçari." Yanlış bilmiyorsam koçari, delikanlı demekti.

Bir kaçış yolu arayarak, "Tuvalete gitmek istiyorum," dedim kısık bir sesle. Başımı çevirip yalvaran gözlerle Gurur'a baktım. "Gidebilir miyim?" Biraz daha burada kalırsam tüm bu insan kalabalığı yüzünden kalp krizi geçirebilirdim.

Gurur alnımda biriken boncuk gibi terlere bakınca biraz uzaklaşmaya ne denli ihtiyacım olduğunu gördü. "Melek sana eşlik etsin."

"Melek mi?" Çağıl küçük ve hasta yeğenine baktığında onu fazla zayıf gördüğünü gizleyemiyordu. "Etraf it kopuk dolu iki kızı tek başına göndermek akıl karı değil." Gurur'a döndü. "Sende onlarla git ya da ben gidebilirim."

Melek dayısına gözlerini devirerek baygın bir ifade takındı. "Bir sorun çıkarsa ben hallederim. Farah yenge benim yanımda güvende."

"Bir metre boyunla seni kim koruyacak bacaksız?" diyen Çağıl'a cevap Gurur'dan geldi. "Benim kızım lan o." Melek'e olan bakışlarında büyük bir hayranlık vardı. "On yaşından beri benim yanımda. Sandığın gibi boş bir kız değil." Dudağının köşesi yana doğru kıvrıldı. "Onu çekirdekten eğittim. Boyuna aldanma seni bile yere serebilir."

"Her neyse." Melek yanıma gelip koluma girdi. "Gidelim yenge." Bana yenge dedikçe yüzümün şekli değişiyordu. Rahatsızlığımı gören Gurur daha önce yaptığı gibi alay ederek çenesini kaldırdı. "Bana yaptığı gibi sana da mı amca desin?"

"Bir şey demedim ki," diye homurdandığımda bana sataşmak için bir saniye bile beklemedi. "Ama gözlerin çok şey söylüyor, Farah Hanım." Keşke gözlerimin her söylediğini bu kadar hızlı anlasaydı.

Melek ile dışarı çıktığımızda kadınlar tuvaletinde onu atlatmam çok kolay oldu. Kabinlerden birine girdiğine emin olunca hemen dışarı çıkıp oradan uzaklaşmıştım. Bir koridordan diğerine girerek saklanacak bir yer aradım. Sergi bitene kadar bir yere saklanıp daha sonra Gurur ile eve dönerim. İlk kez bir davette bir yerlere saklanmıyordum. Asansöre binip en üst katın düğmesine bastım. Kısa sürede terasa çıkmıştım. Işıkları yakmadım çünkü kimsenin beni bulmasını istemiyordum.

Karanlığın içinde yürüyüp buradaki boş masaların arasından geçtim. Terasın cam korkuluklarına yaklaşıp derin bir nefes aldım. Soğuk hava tenimi ürperttiği için evden üzerime bir ceket almadan çıktığım için pişman olmaya başladım. Başımı kaldırıp karanlık kubbenin içinde ışıldayan yıldızları izlerken gözlerim hilal ayda duraksadı. Geçmişimde kalan bir çocuğun sesi zihnimde belirince ellerim boynumdaki sarkaca uzandı.

"Ay benim olsun güneş senin."

"Neden?" diye sormuştum ona.

"Sen güneşi kuşanıp ışılda, bende ayın gölgesinde saklanayım," demişti. O an bu sözlerdeki derin anlamı bilememiştim. O yıllarda onun korktuğu her şeyden saklanmaya ihtiyacı vardı. Tıpkı artık benim de saklanmaya ihtiyacım olduğu gibi. Her şeyimle ona dönüşmüştüm.

İçim buruk bir şekilde gökyüzünü izlerken gözlerimden süzülen bir damla yaşla, "Ay benim olsun güneş senin," diye mırıldandım. Artık ondan daha çok ayın gölgesinde saklanmaya ihtiyacım vardı.

"Güneşi neden istemiyorsun?" diyen bir ses duyunca irkildim. "En değerli elmaslar en çok güneşte ışıldamaz mı?"

Burada yalnız olduğuma çok emindim ama anlaşılan öyle değilmiş. Başımı sol omuzuma doğru çevirince terasın diğer ucunda dikilen birini gördüm. İkimizde terasın farklı uçlarındaydık. Birbirimizi iyi göremiyorduk, gördüğümüz tek şey gölgelerimizdi. Terasın ışığını yakmadığımıza göre aynı amacı taşıyorduk. Görünmez olmak istiyorduk.

Sorduğu soruya cevap vererek, "Bazılarımız dikkat çekecek kadar ışıldamayı istemiyor," dedim huysuzca. "Bu durumda bir elmastan çok kömür olmayı yeğlerim."

Karanlığın içinde onu göremiyordum ama gülüşünü duydum. "Elmaslardan nefret eden bir kadının boynunda yakuttan bir elmas olmasını neye yormalıyız?" Soluğum kesildi. Terasın ışıkları bile yanmıyorken boynumdaki sarkacın taşını nasıl görebildi?

"Boynumda bir elmas olduğunu nereden çıkardınız?"

"Işıldıyor."

"Karanlıkta mı?"

"Nadir elmaslar en çok karanlıkta ışıldar." Bu sözler boynumdaki sarkacın taşına söylenmemiş gibiydi.

Sarkacımın iri taşına dokunarak derin bir nefes aldım. "Sahte bu." Bunun doğruluğundan emindim. "Gerçek bir elmas değil." Geçmişimdeki o çocuk

bana hakiki bir elmas alacak parayı bulamazdı. Üvey babası ona kuruş bile koklatmıyordu.

Karanlığın içindeki gizemli adamın, "Hımm," diyen mırıltısını duydum. "Sahte olduğuna bu kadar eminsen o zaman onu ucuz bir dükkândan aldın. Yanılıyor muyum?"

"Aslında bu bir hediye."

"Kimden diye sormamın bir mahsuru var mı?"

"Saklımda kalan biri vardı," dedim iç çekerek. "Onun hediyesi."

Yönünü tamamen bana doğru çevirdiğini gölgesinin hareketinden anladım. "O kişi hâlâ saklında mı?" Sesindeki merak hayal gücümün bir ürünü olmalıydı.

"Evet." Gözlerimdeki özlemi görmemesi iyi bir şeydi ama üzgün çıkan sesim konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Korkarım ki onu tekrar görüp iyi olduğundan emin olmadıkça hep saklımda kalacak."

"Gördüğündeyse aklından çıkıp gidecek öyle mi?" Sesi alaycıydı.

Göremeyeceğini bilmeme rağmen başımı iki yana salladım. "Sadece aklımla sınırlı olsaydı belki bu dediğiniz olabilirdi." Elimi kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdım. "Ama kalbimde de büyük yer edindi ve bilirsiniz kalp unutmaz."

"Katılıyorum." Kulağa etkileyici gelen karakteristik sesinde anlam veremediğim bir ima vardı. "Kalp unutmaz," diye sözlerimi tekrarladı. "Aradan kaç yıl geçerse geçsin onu hatırlar ve bulmanın yollarını arar."

Bir yabancıyla konuşmanın bana bu kadar iyi hissettirmesinin en büyük nedeni birbirimizi göremiyor olmamızdı. Beni görüp gözlerini doğrudan bana kenetlese belki onun karşısında bu kadar rahat olmazdım. "Sanırım sizin de beklediğiniz biri var," diye küçük bir varsayımda bulundum. "Son söylediklerinizi bana böyle düşündürttü."

"Evet."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Gülüşünü duydum. "İnsan kimi beklediğini bilmez mi?"

"Ben bilmiyorum." Suratım asıldı. "O bana kim olduğunu hiç söylemedi."

"Hımm." Bir kez daha düşünürcesine mırıltılar çıkardı. "Karşına çıksa bile onu nasıl tanıyacaksın?"

Gülümsedim. "Dönerse ıslık çalar, anlarım geldiğini."

"Islık mı?"

"Evet, bu onunla aramızda olan özel bir şey." Ne zaman hücremde beni ziyaret etse döndüğünü önceden bana bildirmek için hep ıslık çalardı.

Meraklanarak, "Sizin beklediğiniz kişi nerede?" diye sordum.

Aramızdaki mesafeye rağmen iç çekişini duydum. "Hem yakınımda hem de çok uzağımda."

"Neden ona gitmiyorsunuz?"

"Zamanı var."

"Tam olarak neyi bekliyorsunuz?"

"Önce yolumuzdaki engelleri çekmeliyim."

"Bunu yapabilecek misiniz?"

Güldü. "Onu elde etmek için neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin yok." Sesindeki kararlılık insanı tedirgin ediyordu.

"Pekâlâ." Yönümü terasın kapısına doğru çevirdim. "Benim artık gitmem gerekiyor."

Kinaye barındıran bir sesle, "Anlaşılan bekleyenin var?" deyince başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum." Bir bekleyenim yoktu ama Gurur bana

kızmasın diye artık gitmeliydim. Uzun süre ortadan kaybolursam canıma okurdu.

Terasın kapısına yürüdüğümde arkamda o gizemli sesini duydum. "Unutma ki herkesin bir bekleyeni mutlaka vardır. Ama yakınında ama uzağında." İnsanı düşünmeye iten sözleriyle terastan çıktım.

Aşağıya inip Kalenderlerin yanına geldiğimde Gurur ve Karun burada yoktu. Masada sadece Çağıl, Levent ve Melek vardı. Kadınlar tuvaletinde onu ektiğim için Melek gücenmiş gözlerle bana bakıyordu. "Benden kaçtığına inanamıyorum. Neredeydin?" Birini arar gibi kapıya baktı. "Gurur amcam ve dayım seni aramaya gittiler. İkisi de çok sinirliydi." Bir şeyi anlamıyormuş gibi bakarken kafasındaki soru işaretlerini gizleyemiyordu. "Tablolardaki sorun nedir, bilmiyorum ama orada olma ihtimalin onları kızdırdı." Tablo konusunda benim de kafamı karıştıran çok şey vardı.

Meraklı bakışlarımı Çağıl'a yönelttim. "Neden tablolardan uzak durmamızı istiyorlar?"

"Ortada usulsüz bir iş varsa o ikisi özellikle bunu benden saklar çünkü başlarına bela olacağımı bilirler." Bu konuda onun da kafası karışıkmış gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Benden de tablolardan uzak durmamı istediler." Bir şeyi yeni fark etmiş gibi çatık kaşlarla Levent'e döndü. "Ailenin kadınlarına geçtikleri uyarıyı niye bana da geçiyorlar lan!"

Levent eğlenerek, "Abi sen fazla temizsin," dediğinde kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. "Araya kaynamanı istememiş olabilirler."

"Masada suratının izini çıkarmamı istemiyorsan kapat çeneni hergele!"

"Hangi cehennemdeydin!" Tam arkamda Gurur'un sinirli sesini duyunca irkilerek ona döndüm. Onu karşımda sinirli bir şekilde bulmayı beklemiyordum. Beni bulana kadar aklına olur olmadık senaryolar getirmiş gibi yeşil gözleri kızgınlıkla bakıyordu. Öfkesi iliklerime kadar işlediği için, "Ben..." diye bir şeyler geveledim ama ne diyeceğimi bilemedim.

Hesap sorarcasına karşımda dimdik dururken sert ifadesinde herhangi bir yumuşama olmadı. "Melek'i atlatıp nereye gittin?" Çenesi kasıldı. "Ya da

kimin yanına?" Şaşırdım. Biriyle buluşmak için ondan özellikle kaçtığımı mı düşünüyordu?

"Kimsenin yanında değildim," demiştim ki bir garson yanımıza gelip elinde tuttuğu bir kadeh içkiyi bana uzattı. "Terastaki beyefendi ona eşlik ettiğiniz için teşekkür mahiyetinde bu şarabı size gönderdi." Pek küfreden biri değildim ama Gurur'un değişen suratını görünce garsona küfredesim geldi. Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Gurur'a tam kimsenin yanında olmadığımı söylediğim sırada garson elinde bir kadeh içkiyle gelmişti. Beni deşifre etmek ister gibi terastaki adamdan bahsetmesi de yangına körükle gitmekti. Terastaki o adam karanlıkta yüzümü bile görmemişti, kim olduğumu bilmeden bana bunu nasıl gönderebilir? Belki de başından beri kimin kızı olduğumu biliyordu. O karanlıkta boynumda sarkaç olduğunu bildiğine göre beni tanıyordu.

Kadeh garsonun elinde öylece duruyordu ama onu almaya cesaret edemiyordum. Gurur beyninden vurulmuş gibi kaskatı bir suratla bana bakarken ecel terleri döküyordum. Artık biriyle buluşmak için Melek'i atlatıp terasa çıktığımdan emindi. Oysaki gerçek bunun tam tersiydi. Oraya giderken biriyle konuşup sohbet etmek aklımda yoktu.

Gurur kırmızı görmüş boğalar gibi bana ve garsonun elindeki kadehe bakarken şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Terasta biriyle mi buluştun?" Sesi soğuk bakışları ölümcüldü. "Kim o adam?"

Yutkunarak, "Bilmiyorum," dedim hızlıca. "Kimseyle buluşmadım."

Kan beynine sıçramış gibi sıktığı dişlerinin arasından, "Yalan söylemeyi kes!" diye bana sesini yükseltince arkaya doğru adımlar attım. Sırtım arkamdaki masaya çarpana kadar gerilemiştim çünkü bana bağırdıklarında korkuyordum. Ne zaman biri bana sesini yükseltse refleks gösterip geri çekiliyordum.

"Kimseyle buluşmadım." Bunları söylerken titreyen sesim ve korkaklığım yüzünden kendimden nefret ettim. Her defasında böylesine bir zavallıya dönüştüğüm için kendimden iğreniyordum.

Gurur herkesin içinde beni böyle korkuttuğu için kendine kızararak kısık bir sesle küfürle karışık bir şeyler söyledi. Bakışlarını benden çekip tüm öfkesini garsona yöneltti. Her an garsonun suratına yumruğunu geçirecekmiş gibi dururken sinirlerine güçlükle hâkim oluyordu. "Bu kadehi kim gönderdi!"

"Bilmiyorum efendim."

"Ne demek bilmiyorsun!" Elinin tersiyle vurup kadehi yere devirdiğinde birkaç göz üzerimize çevrilmişti. Gurur kimseyi umursamadan garsonun yakasını tuttuğu gibi ayaklarını yerden kesti. Parmak uçlarında duran garson tir tir titriyordu. Yakasına yapıştığı adamın soluğunu keserek, "Kim!" dedi bir kez daha. "Karıma içki gönderecek kadar eceline susayan kim bu herif!"

Olayın büyümesinden endişelenen Çağıl, "Yine bir kriz geçireceksin sakin ol," demişti ki, Gurur yakasından tuttuğu garsonu yere fırlatarak belindeki silahı çıkardı. Garson yere yuvarlanınca buradaki kadınların çıkardığı korku dolu sesleri duydum. Allah kahretsin, Gurur yine yapmıştı yapacağını!

Yere fırlattığı garsonun üzerine yürüyüp elindeki silahı onun tam alnına doğrulttu. "Konuş yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Şuurunu yitirmiş gibi davranıyordu. Bana karşı hiçbir şey hissetmediği halde bir adamın gönderdiği içki onu böylesine kızdırdıysa... Bana âşık olsaydı kim bilir neler yapardı. Kıskançlığının tehlikeli boyutunu tahmin bile edemiyordum.

Gurur onun tepesine dikilip silahı ona doğrultunca zavallı garson neredeyse ağlayacaktı. Korkudan kekeleyerek, "Bu-bugün işe başladım. O beyefendinin kim olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Nesi beyefendi lan! Amına koyduğumun orospusu benim karıma içki gönderiyor, bunun nesi beyefendilik!" Parmağı tetiğe gidince hemen koluna yapışıp ona engel oldum. En az garson kadar ödüm kopmuş bir halde Gurur'un silah tutan elini sıkıca tuttum. "O sadece bir çalışan onun bir suçu yok."

Bileğini sertçe çekerek temasımdan kurtulduğunda bana olan bakışları soluğumu kesiyordu. Tüm bunların tek suçlusu benmişim gibi buz gibi

gözlerle bana bakıyordu. "Kimdi o adam!"

"İnan ki bilmiyorum." Beni korkutsa da ona yaklaşıp boştaki elini tuttum. Ateş gibi yanan eli sıcacıktı ama bana olan bakışları fazla soğuk. "Sende biliyorsun kalabalık beni rahatsız eder. Biraz hava almak için terasa çıkmıştım hatta kimse beni göremesin diye ışıkları açmamıştım."

İnce parmaklarımın sardığı elini bu sefer elimden çekmedi ama bana olan bakışlarını da yumuşatmadı. Çatık kaşlarla beni izlerken, "Devam et," dediğinde aramızda büyük bir uçurum açılmış gibi sesi mesafeliydi. İhanetin düşüncesi bile onun benden uzaklaşmasına neden olmuştu.

Bana olan soğuk tavrı tüm cesaretimi kırarken konuşmak için kendimi zorladım. "Terasın bir ucunda karanlıkta tek başımaydım. Sonra terasın diğer tarafında bir adamın sesini duydum."

Kaşları biraz daha çatıldı. "Ne dedi sana?"

"Havadan sudan konuştuk."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Farah karşındaki seninle çirkin imalarla konuşsa bile sen havadan sudan konuştuğunuzu düşünecek kadar safsın!" Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde boğazından çıkan hırıltılı sesle, "Ne dedi sana!" diye tekrarladı.

"Elmasların güneşte parladığını söyledi."

"Durduk yere ne sikimden elmastan bahsetti?"

"Şey... Öncesinde ben elmastan bahsetmiştim."

Dişlerini sıktı. "Elin herifine niye elmas diyorsun?"

"Ona söylemedim ki."

"Kime söyledin?"

"Kendi kendime." Sorgudaymışım gibi hissediyordum, ki zaten öyleydim. "Yalnız olduğumu düşündüğüm için ay benim olsun güneş senin diye

mırıldandım." Üzgünce dudaklarımı büzüp bakışlarımı kaçırdım. "Sonra işte karanlığın içinde göremediğim bir adamın sesini duydum. Neden güneşi istemiyorsun, tüm elmaslar güneşte parlamaz mı dedi?"

Gurur kan beynine sıçramış gibi bakışları kararırken sinirli bir şekilde beni işaret etti. "O orospu evladı seni elmasa benzetmiş!"

"Hayır, öyle bir şey demedi."

"Bahsettiğimde tam olarak buydu! Irzını siktiğim piçi sana yürümüş ama senin bundan haberin bile yok!"

"Yürümedi ki o hep terasın diğer ucunda kaldı."

"Farah senin o zamansız duran beynini sikeyim!" diye hepten çıldırdı.

"Normalde de çok küfrediyorsun ama sinirlenince daha fazla," diye homurdandığımda elini çekip benden uzaklaştı. Yüzünü sertçe ovuştururken inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Tek sorunumuz benim bozuk ağzım mı?"

"Her söylediğime kızıp duruyorsun." Susup kabuğuma çekilmem an meselesiydi. "Terastaki o adamla aramızda sadece bu anlattığım diyalog geçti," diye ona yalan söyledim. "Senin uyarılarını hatırlayınca hemen oradan ayrıldım. Belli ki bizi tanıyan biriydi ve garsonu özellikle buraya gönderdi. Sana yanlış şeyler düşündürterek huzurunu kaçırmak istediği çok açık."

Gurur söylediklerimi düşünürken kalabalıktan bir kadın baygınlık geçiriyormuş gibi, "Biz neden bunların kavgasını izliyoruz?" diye sordu. "Vallahi fenalık geçireceğim," deyince aynı baygın ifadeyle, "Sana izle diyen mi var dedikodu kazanı!" diye ona çemkirdim. "Ne bu havalar sanki masana geldik de yanında tartışıp seni rahatsız ediyoruz."

"Evet ama-"

"Kapat be çeneni!" diye ona sesimi yükselterek buradaki herkesi şaşırttım. Tüm gece bakışlarıyla beni rahatsız ettikleri için sabrımın sonuna

gelmiştim. Gözlerini bize diken insanlara ters ters bakıyordum. "O kadar boş yaratıklarsınız ki tek eğlenceniz birilerinin hayatına burnunu sokmak! Sonra da bundan şikayetçiymiş gibi mızmızlanıyorsunuz!"

Önüme dönüp birkaç kez derin derin nefesler aldım. En sakin insanı bile çıldırtırdı bunlar. Başımı çevirdiğimde Çağıl, Levent ve Melek iri gözlerle bana bakıyorlardı. Az önceki çıkışım onları hayretler içerisinde bırakmıştı. Bana olan bakışları beni utandırdığı için gözlerimi kaçırdım. Gurur anlam veremediğim gözlerle bana baktığı için onun karşısında adeta kıvranıyordum. En büyük şaşkınlığı ona yaşatmışım gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Bana olan bakışları beni rahatsız etmiyordu çünkü gözlerinde bana kendimi kötü hissettirecek hiçbir şey yoktu. Oldukça keyifli görünüyordu. O kadına çıkışmam sinirlerini yatıştırmış gibi biraz sakinleşmişti. "Anlaşılan tamamen umutsuz bir vaka değilsin." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Sen git az önce dönüştüğün o kadını gönder bana. Bence onunla kafalarımız daha iyi uyuşur." Bu adam ne zaman konuşsa iltifat mı ediyor yoksa hakaret mi, hiç anlamıyordum.

"Benim neyim varmış?" Alınganlık yaparak dudaklarımı sarkıttım. "Benden rahatsız mısın?"

"Bırak şimdi bunları konumuza dönelim." Eğlenen ifadesi kaybolduğunda ciddileşti. "Terastaki o piçi tekrar görsen tanır mısın?" Onu bulmayı kafaya takmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Karanlıkta yüzünü göremediğim için tanımam."

"Peki, ya sesini duysan?"

"Sesinden tanırım çünkü güzel bir sesi vardı."

Gurur'un çenesindeki kaslar seğirdi. "O evveliyatını siktiğim herifin sesini beğendin mi?"

"Beğendim demedim."

"Sesi güzeldi dedin!"

"Ben artık seninle konuşmak istemiyorum," diye somurttum. "Her söylediğimi yanlış anlıyorsun."

Nefesini burnundan sertçe verdi. "Benim yerime kiminle konuşmak isterdin? Terastaki o herifle mi?" Bozduğu sinirlerim yüzünden gülmeye başladığımda bana olan bakışları ölümcüldü. "Bir de gülmesi yok mu, elimde kalacak."

Yalnızken beni daha iyi sorguya çekeceği için bana kapıyı gösterdi. "Daraldım yalnız kalacağımız bir yere gidelim."

Ona tebessüm ederek gözlerinin içine baktım ve "Siktir git," dedim sakince.

Benden böyle bir şeyi duymayı hiç beklemediği için yeşil irisleri büyüdü. "Anlamadım?"

Masum sayılacak gözlerle ona bakıyordum. "Biri bana yalnız kalacağımız bir yere gidelim deyince ona siktir git dememi istemiştin." Savunmam karşısında Gurur ağız dolusu küfrederken Çağıl kahkaha attı. "Bu kızı sevdim."

Çağıl'ın aksine Gurur hiç eğlenmiyordu. Benimle ne yapacağını bilmez bir halde bakarken her an bir tane kafama geçirebilirdi. "Bu lafı gel bana söyle diye mi sana dedim?" Gözlerinin ardında karanlık bir parıltı geçti. "Madem beni bu kadar dinliyordun o zaman terasta elin herifleriyle ne işin vardı? Hiçbir erkekle yalnız kalma da demiştim!"

Gözlerimi belerterek şaşkınca ona bakmaya başladım. "Nereden bilebilirdim terasta biri olduğunu?"

"Koca lafı dinlemezsen bilmezsin tabii!"

"Koca lafı dinlediğim için az önce benimle yalnız kalmak isteyen birine o çirkin lafı söyledim."

"Başkasına değil bana söyledin! Bir tek bana gelince o pençelerini çıkar zaten."

Başımı eğip tırnaklarıma baktım. "Pençelerim yok ki benim."

"Farah kaybol gözümün önünden."

"Peki." Ona sırtımı dönüp küçük adımlarla uzaklaşmaya başladığımda yerinden hiç kıpırdamadan kolunu uzattı ve ensemi yakalayarak beni yanına çekti. Hesap sorarcasına üzerime eğildiğinde eli kartal pençesi gibi hâlâ ensemdeydi. "Pıtı pıtı adımlarla nereye gidiyorsun aptal ördek?"

"Git dedin ya." Kafamı karıştırıp duruyordu.

Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Sana git denilince gidiyor musun?"

"Evet."

"Ya sabır! Farah yanımdan ayrılmıyorsun."

"Peki."

Homurtuyla karışık, "Her şeye de peki diyor çıldıracağım," diye söylenerek ensemdeki elini çekti.

İçeriye giren kişiyle tüm bakışlar onun üzerine çevrildiği için Gurur beni rahat bıraktı. Artık onların meraklı bakışlarının hedefinde sadece ben yoktum çünkü en az benim kadar merak konusu olan bir kadın daha gelmişti. Bige Efil Saka bir yıl boyunca kendini ölü gösterdiği için tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Son olanlardan sonra Karun'un olduğu bir yere böyle pervasızca geleceğini hiç düşünmemiştim.

Bige'nin içeri girmesiyle herkes kendi aralarında fısıldaşmaya başlamıştı. Bu kadınla ilgili her şey merak konusu olduğu için kendinden konuşturmayı iyi biliyordu. Onun gelişiyle Kalender kardeşlerin tüm keyfi kaçmıştı. Bir yıl boyunca Karun'u sahte mezarının başında yatırdığı için Çağıl ve Levent düşmanca gözlerle ona bakıyordu. Gurur ve Melek'in ona attığı bakışlar tarafsızdı.

Karun'un karısı fotoğraflarından gördüğümden daha güzeldi. Onu ilk kez çıplak gözlerle görüyordum. Gördüğüm tüm fotoğraflarında hep kısa bir elbisenin içindeydi. Dekolteli ve mini giyinmeyi seviyor olmalı ki, bugün

bile üzerinde siyah, kısa bir elbise vardı. Kahverengi gözlerinde magazin sayfalarını süsleyen o cesaretli parıltı yoktu. Karun ile olanlar ondan da çok şey almış gibi gözlerinde gizleyemediği bir çöküş vardı.

Kocasıyla girdiği bu savaştan yorulmuş gibi tükenmiş bakıyordu. Ruhundaki yangını gösteren tek şey gözlerindeki o yenik ifadeydi. Bunun dışında baş döndürücü görünüyordu. Manken gibi uzun bir boyu olduğu için kısa elbisenin gizleyemediği bacakları dikkat çekiyordu. Gözleriyle aynı kahvelikte saçlara sahipti ve kaşlarının üstünde kestirdiği kakülü yüzünü daha yuvarlak ve kadınsı gösteriyordu.

Herkesin ona bakıp hakkında konuşması onu da rahatsız etmeye başlamıştı. Cemiyet dışladığı birini taşlamaktan çekinmezdi. Bu gece onu çiğ çiğ yiyeceklerini anlamak zor değildi. Bunu göze alarak buraya geldiğini biliyorum ancak kapının önünde dikilmek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Ne içeri giriyordu ne de arkasını dönüp gidiyordu. Sanki bir şeyler onun cesaretini kırmıştı.

Kimsenin beklemediği bir şey yaşandı. Karun, Bige'nin arkasında belirdi. Aralarındaki sorunu onlara özel kılıp herkesi susturmak istercesine elini karısının beline koydu. Bu hareketi onu buradaki insanlardan korumak ister gibi sahipleniciydi.

Bu uzaklıkta duyamıyordum ama karı koca kısık bir sesle konuşurken birbirlerine attıkları bakışlar fazla soğuktu. Daha doğrusu Karun'un Bige'ye olan bakışları soğuktu çünkü Bige, pişmanlık içinde ona bakıyordu. Karun onu bir masaya yönlendirdi daha sonra da onun yanından ayrıldı. Görmek bile istemediği karısı için bundan fazlasını yapmamıştı.

Levent ve Melek yine bir yerlere kaybolmuştu. Gurur ise Bige'nin gelişiyle Karun'un nabzını yoklamak için onun yanına gitmişti. Masada sadece Çağıl ile ikimiz vardık. Meraklı gözlerle Çağıl'a döndüm. Ona Gurur ve Karun'un olduğu yönü gösterdim. "Sence bu kadar ciddi bir suratla ne konuşuyorlar?"

"Nereden bileyim yenge hanım." Başını çevirip amcası ve abisine kısık gözlerle bakmaya başladı. "Belki de onlara sorun çıkartan baş belası eşlerinden konuşuyorlardır."

Somurtarak son söylediklerine itiraz ettim. "Ben amcana sorun çıkarmıyorum." Gurur'u ona şikâyet etmeye başladığımın farkında değildim. "Her konuda arızaya bağlayan senin amcan."

"Onun kaç raporu var haberin var mı? Arızalı bir deliyle evli olduğunu daha anlamadın mı?" Çağıl'ın ela gözlerinde muzip bir parıltı oluştuğunda bana yaklaştı. "Gurur bir kurtsa sende tavşansın." Somurtkan suratımı işaret edip tebessüm etti. "Hem de oldukça sevimli bir tavşan." Neden hayvan familyasının dışına çıkamadığımı bir türlü anlamıyordum. Önce ördek şimdi de tavşan. Tahminen ne zaman insana dönüşeceğimi merak ediyordum.

Çağıl bana dostane gözlerle bakarken dudaklarındaki tebessümü silmedi. "Bir kurtla uzlaşmanın yolu ona kafa tutmak değil. Sen ona hırlarsan o da sana pençelerini gösterir."

"Peki, ne yapmamı önerirsin?"

Bana kendini gösterip hayıflandı. "Oradan bakınca ilişki uzmanına mı benziyorum? Bende tutuldum bir vicdansıza, kendime hayrım yok ki sana olsun," deyince gülmeye başladım. Çağıl'ı sevmeye başlamıştım.

Gurur yanımıza gelince ikimizde susmak zorunda kaldık. Çağıl'ı görmezden gelip sadece bana bakıyordu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" Sesi rica eder gibi yumuşak ve sıcaktı.

"Bige kendini dışlanmış hissetmesin. Hemcinsinden biri yanında olursa yalnız hissetmez." Kafamın arkasından bir yere baktı. "Sanem ve arkadaşları akbabalar gibi kızın başına üşüşmüş." Bakışlarını bana indirdiğinde son derece ciddiydi. "O kadının canınızı sıkmasına sakın izin verme. Gerekirse çarp ağzına bir tane." Bu dediğini asla yapmazdım.

Bige onların gelini olabilirdi ama hiç tanımadığım bir kadının yanına gitmeyi doğru bulmuyordum. Sırf Gurur bunu benden istedi diye kabul etmek zorunda kaldım. Bige'nin olduğu masaya yürürken her an geri dönebilirdim çünkü yalnız değildi. Cemiyette karadul lakabını alan Sanem ve iki arkadaşı onun yanındaydı. Ciddi yüz ifadelerine bakılırsa tatsız bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Sanem'in karadul lakabını almasının bir nedeni vardı. Şu zamana kadar sayamadığım kadar çok evlenmişti ve tüm kocaları gizemli bir şekilde ölmüştü. Gözüne kestirdiği zengin bir adamla evleniyordu, daha sonra da o adamın başına trajik bir kaza geliyordu. Sanem'e kalan para onu bir ömür boyu idare ederdi ama pek tutumlu bir kadın değildi. Kumar tutkusu yüzünden eski kocalarından ona kalan tüm mal varlığını hızlı bir şekilde tüketiyordu.

Beş parasız kalınca da tekrar koca avına çıkıyordu. Bir süredir kafayı Karun'a taktığını bilmeyen yoktu ama Karun ona hiç pas vermiyordu. Karun'un Bige'deki ısrarını gören Sanem kendini Bige'ye benzetmeye başlamıştı. Saçlarını kahveye boyayıp kâkül kesecek kadar şuursuzdu. Onlara yaklaştıkça aralarındaki soğuk çekişmeyi daha iyi görüyordum. Yanlarına gittiğim esnada Bige onu kızdıracak ne söylediyse Sanem ona tokat atmaya kalkıştı.

Son anda Sanem'in havadaki elini yakaladım ama bunu Bige için değil, Sanem için yaptım. Eğer tokadı Bige'nin suratında patlasaydı Sanem'e olacakları düşünemiyordum. Bige onu parçalardı. Gerçek anlamda parçalarına ayırırdı çünkü Bige Efil Saka'nın en bilindik kötü alışkanlığı insanları havaya uçurmasıydı. Bu kadın deccal gibi bir şey olduğu için bombaları seviyordu. Birçok düşmanını havaya uçurduğuyla ilgili söylentiler vardı

Sanem'in elini tutarken aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum. Acaba tuttuğum gibi bırakıp siz devam edin desem mi? Bunu yaparsam kendimi iyice rezil etmiş olurdum. Madem başladık o zaman sonunu getirelim. "Sanem şu eline sahip çıkar mısın?" dedim sakince. "Az kalsın kafama çarpacaktı."

Ani bir refleks gösterip kazara elini tutmuş gibi davranmaya başladım. "Birine vurmak isterken lütfen elinin açısını iyi ayarla çünkü arkanda da birileri olabilir." Nezaketimden ödün vermeden kibar bir sesle konuşup ona gülümsedim. "Eminim bölge liderlerinden birinin kızına vurmak istemezsin, değil mi?" Buna kalkışırsa babam onu bizim semtten sürerdi ve bir daha da bize ait hiçbir bölgeye giremezdi.

Tehdidimin boyutunu çok iyi anlayan Sanem'in yüzündeki tüm kan çekildi. Karşılık olarak bana tek kelime etmeden kaçarcasına yanımızdan ayrıldı.

Cemiyetteki tüm bu kadınlar arkamda dedikodumu yapardı ama yüzüme karşı pek konuşamazlardı. Arkamda babam gibi tehlikeli bir adam ve annem gibi dişli bir kadın varken kolay kolay bana kafa tutamazlardı.

Bige ile yalnız kalınca, "Merhaba," diye ona elimi uzattım. İlk tanışma için ne kadar gergin olduğumu saklayamıyordum. "Şey... Seninle ilgili çok fazla haber duyduğum için uzun zamandır tanışmak istiyordum." Aslında bu tanışma için bir nevi zorlandım ama bunu ona söylemeyi düşünmüyordum.

Elti olduğumuz için o da benimle ilgili çok fazla şey duymuş olmalı ki, kahverengi gözlerinde bana karşı yoğun bir merak vardı. Kim olduğumu bildiğine eminim ama yine de âdet yerini bulsun diye kendimi tanıttım. "Ben Farah Tozlu," demiştim ki aklıma gelenlerle dilimi ısırdım. "Son üç yıldır Farah Kalender." Ama kocamla geçirdiğim günleri toplasak iki ayı bile doldurmazdı. Üç yıl boyunca evliliği uzaktan yürüttüğümüze inanamıyordum.

Bige şaşkınlıkla beni izlerken ne düşündüğünü bilmeyi isterdim. Baştan ayağa beni süzdükçe kahve irislerindeki afallama artıyordu. İnsanların doğrudan bana bakması anksiyetemi ortaya çıkardığı için yerimden rahatsızca kıpırdandım. Kendisi benden daha mini giymesine rağmen üzerimdeki elbiseye bakınca elbisenin eteklerini çekiştirdim. "Çok kısa, değil mi?" Şikâyet eder gibi, "Gurur bunu giymem için beni zorladı ama çok kısa," dedim.

Bakışlarıyla beni rahatsız ettiğini anlayınca nihayet kendini toparladı. "Tanıştığıma memnun oldum, Farah." Beni bir anda karşısında görmenin şaşkınlığıyla az önce ona uzattığım elimi sıkmamıştı. Bu yüzden bu sefer bana elini uzatan o oldu. "Bige Efil," diye kendini kısaca tanıttı. Elbisemi gösterip yumuşak bir sesle konuştu. "Sana çok yakışmış bence elbisenle uğraşıp durma yoksa bu insanlar bu seferde senin hakkında konuşacak bir şeyler bulur."

Ellerimi elbisemden çekip uzattığı elini sıktıktan sonra ona bize bakan insanları gösterdim. "İçeri girdiğimden beri bana bakıp duruyorlar." Onların dikkatini çekmek için elbisemi çekiştirmeme gerek yoktu.

Gerçeklikten uzak bir şekilde bana güldü. "Dikkat çekmek istemiyorsan çok yanlış bir masadasın çünkü gecenin konusu benim."

Pot kırarak, "Evet, her gün birileri mezarından fırlamıyor," dediğimde utançla inleyip, "Affedersin," dedim hızlıca. Bazen şu çenemin hiç ayarı olmuyordu.

Ağzımdan kaçırdıklarımdan sonra bana ters bir karşılık verecek diye endişelenmeye başlamıştım. Bu konudaki mahcubiyetimi fazla belli ediyor olmalıyım ki, Bige'nin bana olan bakışları biraz daha yumuşadı. Bana kızması şöyle dursun, karşısında soğuk terler döktüğüm için benim adıma endişelenerek, "İstersen onların yanına git," diye bana Kalenderlerin bulunduğu yönü gösterdi. "Belki o zaman daha rahat hissedersin."

"Gurur senin yanında durmamı istedi." Ona Sanem'i gösterdim. "Onun seni sıkıştırdığını görünce benden seni yalnız bırakmamamı istedi." Kendimi tutamayıp güldüm. "Gerekirse o kadının ağzına bir tane çarp dedi. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü kimseye vuramam."

Bige, Gurur'u bulmak istercesine etrafına bakıp, "O nerede?" diye sorunca henüz Gurur ile tanışmadıklarını yeni hatırladım.

"Orada... Hayır, o tarafta değil." Yanlış yöne baktığı için omuzlarından tutarak onu Gurur'un olduğu tarafa çevirdim. "Karun abiyle konuşuyor."

Gözlerini kıstı. "Bize sırtı dönük olan şu sarışın adam mı?" demişti ki Gurur garsondan içecek bir şeyler almak için dönünce Bige onu gördü. Gurur'a bakarken gözleri irileşti. "Yok artık," diye mırıldandığında neredeyse gülecektim. Böyle birini görmeyi beklemiyordu, değil mi?

Gurur onun kocasının amcasıydı ve anlaşılan Bige onu oldukça yaşlı hayal etmişti. Karşısında böylesine yakışıklı ve genç birini bulmayı beklemediğini fazla belli ediyordu. Genelde amcalar daha yaşlı olurdu ama Gurur'un yaşı yeğenlerine yakındı, üstelik Karun'dan da beş ay küçüktü.

Bige'nin bakışlarını üzerinde hisseden Gurur, kısa bir an ona bakıp Karun'a döndü. Ona ne söylediyse Karun bu tarafa dönünce Bige hemen onlara sırtını döndü. Karun ile göz göze gelmekten kaçınarak bana baktı. Kahve

gözlerindeki çırpınmayı görebiliyordum. "Gurur sana benim hakkımda bir şeyler anlattı mı?"

Tam olarak ne bilmek istediğini kestiremediğim için, "Benimle pek konuşmaz," dedim kafam karışarak. "Zaten bizim eve taşınalı da çok olmadı." Masadaki suya uzanıp birkaç yudum içtim. "Kendisi hakkında konuşmayı da pek sevmez."

Dört kişilik bir kadın grubunun bize bakıp fısır fısır konuşmasıyla nefes alışlarım sıklaştı. "Neden kocanın yanında değilsin?" diye sordum. Karun'dan kaçmak yerine onun yanına gitmeliydi.

Başıyla bana Gurur'un bulunduğu yönü gösterdi. "Sen neden benim yanımda durmak yerine kocanın yanında değilsin?"

Gurur'un yeğenlerinin yanında *kız kardeşim gibi* diyen sözleri aklıma gelince, "O benim kocam değil," dedim tereddüt bile etmeden. Aramızda gerçek bir evlilik yoktu.

Bir süre daha Bige ile havadan sudan konuştuk. Genelde o soru sordu, bende kısa cevaplar verdim. Söylentilerden yola çıkarak Gurur'un bana vurup vurmadığını bile sormuştu. Bana vurmadığını söyledim ama tepkilerimi biraz abartıp Gurur'un gerçek anlamda bir akıl hastası olduğunu falan söylemiştim. Bunu yapmamın nedeni Gurur'du. Dışarıdaki herkese bana kötü davrandığını söylememi istiyordu.

İnsanların yanında bana olan tutumu değiştiği için bende onun istediği şekilde gerçekleri çarpıtıyordum. Uzun süre Gurur hakkında olumsuz konuşamadığım için ara ara onu savunduğum kısımlar olmuştu. Hatta Bige'ye Gurur'un bana her gece masal okuduğunu bile söylemiştim. Onun hakkında kötü konuşmak beni rahatsız ettiği için birazda gerçeklerden bahsetmiştim.

Anlattığım şeyler Bige'yi şaşkınlığa sürüklediği için hayretler içinde kalmıştı. "Karun'a yaşattıklarımdan sonra bana zarar vermesini bekliyordum," deyince güldüm. "Herkes yapmasını bekliyorsa yapmaz. İnsanların tersine gitmeyi seviyor."

Gurur bu tarafa doğru gelmeye başlayınca Bige ile tedirgin olduk. Sanki onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi buraya geliyordu. Bige ile aynı anda kaçmaya çalıştık. Neden kaçtığımızı bile bilmiyorum sanırım Bige'nin paniği bana da bulaşmıştı. Daha ondan yeteri kadar uzaklaşamamışken arkamızdan Gurur'un, "Bak sen şu Kalender karilaruna," diyen alaycı sesini duyduk. "Nasıl da kaçayiler."

Bige kolumu tutarak beni durdurduğunda güzel yüzünde korku vardı. "Ben saklanana kadar sen onu oyala."

"Ben ne olacağım?"

İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Kocan değil mi? senin zaten ondan kaçışın yok, bari birimiz kurtulsun." Nasıl bir bencillikti bu!

Tam arkamızda Gurur'un uyarı anlamındaki öksürüğünü duyunca durmak zorunda kaldık. Bige ile arkamızı döndüğümüzde bizim aksimize Gurur'daki rahatlık kimsede yoktu. Ellerini cebine koymuş bize bakıp duruyordu. Bakışları Bige ile ikimizin arasında gidip gelirken gözleri bende durdu. Bige'yi işaret ederek, "Sen bu kizun yanunda çok durmayasun," diye beni uyardı. "Senu de kendune benzetur hiç uğraşamam." Konuşma şekli bende ne sinir bırakıyordu ne dargınlık. Ne zaman böyle konuşsa çok hoşuma gittiği için hemen yumuşuyordum.

Beni Bige'nin yanına gönderen o değilmiş gibi konuştuktan sonra yönünü Bige'ye çevirdi. "Sende doğrudan kocanin yanina gideysun. Uşağa kafayi yedurten sensun, toparlayacak olan da sensun."

Bige buna yanaşmayarak, "Gidersem vurur beni," diye fısıldadı.

Gurur ceketinin önünü kenara çekip onu tehdit ederek belindeki silahı gösterdi. "Gitmeyunca da ben seni vurayim." Buz gibi gözlerini Bige'nin kahve irislerine kenetledi. "Karar ver bakayim, hangimizun elunde ölmek isteysun?"

"Bir C şıkkı istesem?"

"Ula bak atayi kafam."

"Tamam, gidiyorum!" Bige istemeye istemeye Karun'un yanına giderken bende Gurur'a döndüm. Ona tatlı tatlı gülümseyip koluna yapıştım. "Çok yoruldum artık evimize gidelim mi?"

Başını çevirip omzunun üzerinden kolundaki ellerime baktı. Adeta ahtapot gibi koluna yapışmıştım. Sırf beni eve götürsün diye yavru kedi gibi ona baktığımı görünce gülümsedi. "Sarmadı mı burası seni?"

Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Seninle yalnız olmayı daha çok seviyorum. Etrafımızda birileri olmayınca bana kızmıyorsun veya aşağılamıyorsun," dediğimde kaskatı kesildi. "Seni aşağıladım mı?" Bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Yanımızda birileri olunca bunu hep yapıyorsun." Asık bir suratla başımı eğip ayaklarıma bakmaya başladım. "Yeğenlerinin yanında senin karın olmadığımı, bana ne olduğuyla ilgilenmediğini söyledin." Kız kardeş konusuna değinmek bile istemiyordum. "Bunlar bana kötü hissettiriyor ve kendimi değersiz hissettiriyor."

Olaylara daha önce hiç benim açımdan bakmamış olacak ki, aldığı sıkıntılı nefesi soludum. Sıcak elini çenemde hissettiğimde irkildim. Çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdığında şimdi karşımda tanıdığım Gurur vardı çünkü bana olan bakışları içimi ısıtıyordu. "Yalnızken sana nasıl davrandığımı bilmemeliler, Farah. Seni korumak için bu gerekli." Buradaki insanları gösterdi. "Tüm bu insanların içinde canını yakmadığım tek bir kişi bile yok. Hepsi de saldırmak için zaafımı arıyor."

"Peki, bir zaafın var mı?"

Cevap vermeden önce haddinden fazla beni izledi. Bu soruyu o da kendine soruyormuş gibi uzun uzun beni izliyordu. Çenemde olan elinin bile beni heyecanlandırmasını, bakışları karşısında ısınan yanaklarımı ve kaçırmak istediğim gözlerime soluksuz bakıyordu. "Sanırım artık var," deyince dudaklarımda yarattığı gülümsemeye dünyanın en güzel şeyiymiş gibi bakıyordu.

"Evimize gidelim mi?" Bunu söylerken babamın evini kastetmediğimi biliyordu. Çatı katındaki küçük dairemiz bizim evimizdi.

"Gidelim." Ağır ağır başını sallayarak bana tebessüm etti. "Bende zaten sıkılmıştım tüm bu boş insanlardan."

"Sen masadaki çantamı al bende lavaboya gidip geliyorum." Yine ortalıkta kaybolmamı istemediği için tam benimle gelmeyi teklif edecekti ki, "Hiçbir yere sapmadan hemen döneceğim," dedim hızlıca. "Tuvalete bile kocası onu götürüyor demesinler." Her yere peşimden gelip beni koruyamazdı.

Gurur bu konuda bana güvenmeyi seçtiği için tek başıma oradan çıkmama izin verdi. Koridora çıkıp etrafıma bakarak yürümeye başladım. Tuvaletlerin olduğu yöne sapacaktım ki, neon ışıkların aydınlattığı loş bir koridor dikkatimi çekti. Koridorun o tarafı bu kadar aydınlık değildi. Oraya doğru yönümü değiştirdim. Gurur'un uzak durmamı istediği tabloların sergilendiği yer burasıydı.

"Bu da nedir böyle?" Gördüğüm tablolara şaşkın gözlerle bakıyordum. Tabloların hepsi cinselliği çağrıştırıyordu. Müstehcenliği yansıtan tüm bu şeylere ağzım açık bakıyordum. Bir tabloda dağınık yatak varsa diğerinde yerde ipler ve göz bandı vardı. Başka bir tabloda farklı cinsel objeler yer alıyordu ve her birinde bunun gibi birçok şey resmedilmişti. Bu serginin amacı neydi?

Kızıl bir kadının dikkatle baktığı resmi merak ederek yanında durdum. Loş bir koridor olduğu için ona yaklaşana kadar bu kadının Duha Tunus'un doktor sevgilisi olduğunu anlamamıştım. Sanırım adı Elay'dı. Bildiğim kadarıyla Elay'da biraz benim gibiydi. Bir mafyayla ilişkisi vardı ama tüm bu kirli dünyanın dışında bir hayat yaşamaya çalışıyordu. Başını çevirip bana baktığında ilk dikkatimi çeken mavi gözleri ve yanağındaki çilleri oldu.

Gözlerini kısarak beni incelemeye başladı. O da beni tanıyor olmalı ki merhaba bile demeden, "Sen Gurur Kalender'in karısı Farah değil misin?" diye sordu merakla.

"Farah yeterli." Tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Sende Elay Zemheri olmalısın." Ona etrafımızdaki tuhaf tabloları gösterdim. "Sence de tüm bu resimler fazla müstehcen değil mi?" Belki tablolarda çıplak insanları resmetmemişlerdi ama cinselliği çağrıştıran her şeyi ustaca çizmişlerdi.

Aynı kafa karışıklığını o da yaşıyormuş gibi etrafımızı kontrol ederek bana yaklaştı. Sır verir gibi gizemli ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Bence burada bilmediğimiz bir şeyler dönüyor. Duha tablolardan uzak durmamı söyledi ama nedeninden bahsetmedi. Az önce bir şey dikkatimi çekti." Bana parçalanmış bir odayı yansıtan tabloyu gösterdi. "O tablonun yanında bir kadın duruyordu. Kadın birini bekler gibi özellikle orada oyalandı. Sonra bir adam kadının yanına gelip onun kulağına fısıldadı. Hemen sonra da ikisi gülüşerek gittiler."

"Belki de tanıdığı biridir?"

"Ama adam ona tabloyu gösterip demek sekste şiddeti seviyorsun dedi." Ellerini kızıl saçlarının içine daldırıp kafasını kaşıdı. "Bu ne demek?"

Beni korkutmayı başarmıştı. "Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum." Burada kirli bir şeyler döndüğü çok açıktı. "Gidelim buradan."

Elay'da ürkmeye başlamış gibi benimle gelmeyi kabul ederek başını salladı. Bana bir yönü gösterip, "Kadem, Melek'in peşinden o tarafa gitti," diye sızlandı. "Onları bulup hemen geliyorum," dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Kadem neden Melek'in peşinden gitmişti?

Elay'ı takip etmek yerine onu burada beklemeye karar verdim. Melek'in sağ salim döndüğünü görmeden buradan ayrılamam. Onu bulmak için gitmeyi düşünmüyorum çünkü yön duygum sıfırdı. Melek'i ararken bu garip yerde kendim kaybolmak istemiyordum. Bir kadın çığlığı duyunca koridordan sağa döndüm ve gördüklerime inanamadım.

Melek bir kadının saçlarına yapışmış onları hunharca yoluyordu. Kadem onları ayırmaya çalışırken Elay film izler gibi tüm bu olanları izliyordu. Hemen Elay'ın yanına gidip, "Ne yapıyor bunlar?" diye sordum.

Elay birine kızar gibi çatık kaşlarla bana tabloları gösterdi. "Meğerse tüm bu şeyler zengin piçlerin uçkuruna göre düzenlenmiş! Bu gece için kiraladıkları kadın ve erkek fahişeler tabloların yanında durup alıcısını bekliyormuş!" Tabloların amacını nihayet anlayınca buz kestim. Resmedilen bu şeyler insanların cinsel fantezileriyle ilgiliydi. Sekste nasıl

bir şey istiyorlarsa gidip bunu simgeleyen bir tablonun yanında mı duruyorlardı? Gurur beni böyle rezil bir yere nasıl getirdi!

Elay bana Duha'nın sağ kolunu gösterdi. "Kadem bu yerin amacını unutup telefonla konuşurken dalgınlıktan bir tablonun yanında durdu." Melek'in saçını başını yolduğu kadını işaret etti. "O da gelip Kadem'i satın alamaya kalkıştı."

"Melek bunun neresinde?"

"Kadem'i kıskandı. Biri onlara iki ezeli düşmanın yakınları olduklarını söylemeli. Ne Duha ne de Karun bu ikisinin birlikte olmasına izin verir." Kafasındaki korkunç ihtimallerle yüzündeki tüm kan çekildi. "Karun eğer yeğeninin Duha'nın adamıyla olduğunu öğrenirse bunu bahane ederek Duha'ya saldırır." Ve bu olduğunda Gurur yeğeninin yanında yer alıp Tunus cephesine savaş açmaktan çekinmezdi.

Melek farkında olmadan büyük bir düşmanlığı körüklüyordu. Bu adamlar yeraltının tehlikeli liderleriydi. Silahlarını çektikleri an ortalık mahşer yerine döner ve iki taraftan da çok kan dökülürdü. Gurur veya Karun gelmeden Melek'i buradan uzaklaştırmalıydım. Onlara doğru bir adım atmıştım ki elinde sopayla bu tarafa gelen birini gördük. Dayak yiyen kadın adamın yakını olmalı ki sopayla geliyordu.

Elay ile göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında adamı Melek'ten uzak tutmak vardı. Adam önümüzden geçerken Elay hiç düşünmeden arkasındaki duvarda asılı olan tabloyu aldı ve adamın kafasına geçirdi. Bense hemen sağımda duran şamdanı alıp adama vurmuştum. Arkadan kafasına şamdanla çok sert vurunca adam küt diye yere düşüp bayıldı. Soluğum kesildi. Yaptığım şeye inanamayarak elimdeki şamdana bakıyordum. Az önce birine mi vurdum ben?

Dehşete kapılmış bir halde yerde baygın yatan adama bakıyordum. Bu tür şeylere Elay'da yabancı olduğu için ikimizde ürkmüş gözlerle bayılttığımız adama bakıyorduk. Elay'a yerdeki adamı gösterirken gözyaşlarım birbiri ardına akıyordu. "Öldü mü?" Buz kestim. "Ben mi öldürdüm onu? Katil mi oldum ben?"

Beti benzi atan Elay titremelerini kontrol edemiyordu. "Bi-bilmiyorum." Aklına ne geldiyse başını çevirip mavilerini elimde tuttuğum şamdana dikti. "Şamdan daha ağır."

Önce elimdeki şamdana daha sonra da ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Duha'nın sevgilisi de en az onun kadar şeytandı. Beni bu işin içinde bırakarak hemen benden uzaklaştı. "Ona ilk ben vurmuş olabilirim ama benim elimdeki hafif bir çerçeve." Suçlarcasına mavi gözlerini bana dikti. "Öldüyse bile sen vurduğun için ölmüştür." Dehşete kapılarak başını iki yana salladı. "Senin suçunu üstlenmeyeceğim!" Ne diyor yahu bu!

"Hapse girmek istemiyorum!" Elay'ın koluna yapışıp onu yerdeki adama doğru ittim. "Sen doktorsun iyileştir onu." Yalvaran bakışlarımı Elay'a çıkardım. "Bari nabzını kontrol et." Ne biçim doktordu!

İnatçı bir tutumla arkaya doğru bir adım attı. "Suç mahallinde parmak izlerimi bırakmayacağım!"

"Nasıl doktorsun sen!"

"Hapse girmek istemeyen bir doktor!"

Tüm bunları başımıza açan o değilmiş gibi Melek hâlâ bağırıp duruyordu. Elindeki ortası delik tabloyu yerdeki bir kadının kafasına üst üste geçirecek kadar delirmişti. Kadem onu belinden yakalayıp arkaya doğru çekiştirdikçe Melek, "Bırak beni!" diye daha çok bağırıp yerdeki kadına saldırıyordu.

Kadem'in elinden kurtulup kadına doğru atıldı ve tablonun çerçevesinin kenarıyla kadının kafasına bir kez daha vurdu. "Sen kimin yanında kimi satın almaya kalkışıyorsun!" Kadını sırtüstü yere düşürüp üzerine atladı. "Bir de beş dolar teklif ediyor!"

Kadem onu kadından uzaklaştırmaya çalışırken, "Beş dolardan daha fazla ederim ama konumuz bu değil!" diye bağırıp kadının saçına yapışan Melek'i durdurmaya çalıştı. "Kızım bir dur artık herkesi başımıza toplayacaksın!"

Melek bacak kadar boyuyla resmen kadını evire çevire dövmüştü. Kadının saçlarını tutup kafasını üst üste yere vururken Kadem'i de tehdit ediyordu. "Önce şunun saçını başını yolayım sonra sıra sana da gelecek!"

"Lan ben ne yaptım!"

"Kendini satmaya pek hevesliydin!"

"Beş dolardan fazla ederim dedim bu satılmak değil!"

"Pazarlık yapıyordun!"

"Bıraksana şu kadını!"

"Çek elini belimden!" Kalenderlerin sadece erkekleri değil kadınları da fenaydı.

Yaşadığım bu kâbusun içinde duymayı beklediğim son şey kaçık eltim Bige'nin gülüşünü duymaktı. Melek yerde bir kadının üstüne çıkmış onu tartaklıyordu. Kadem ise Melek'i kadının üzerinden çekmeye çalışıyordu. Elay ile ikimiz ölüp ölmediğini bilmediğimiz bir adamın başında dikiliyorduk ve sonradan aramıza katılan Saka, bu tür şeyler onun günlük rutiniymiş gibi gülerek bize doğru geliyordu. Her şey kamera şakası gibiydi!

Bige yanımıza gelip tam bir şey söyleyecekti ki, koridorda bir kadın belirdi. Kadın arkasındaki adamlara bizi gösterince Bige, "Hassiktir!" diye mırıldandı. Üzerimize gelmekte olan beş adam vardı.

Takım elbiseli adamlar sadece ben ve Elay'ı korkutmuştu. Tıpkı benim gibi Elay'da bu tür şeylere yabancı olduğu için aynı anda bağırarak Bige'nin arkasına saklandık. Bige önümüzde dimdik dururken, "Kadem bırak Melek'i," dedi gözlerini adamlardan ayırmadan. "Burada sana ihtiyacım var."

Duha'nın sağ kolu koşarak onun yanına geldiğinde ikisi de fazla korkusuz görünüyordu. Bige ve Kadem bizi arkalarına alıp gelen adamlara bakmaya

başladılar. Kadem sabırsızca adamlarla arasındaki mesafeyi kapatıp birinin suratına yumruğunu geçirmişti bile. "İkisini ben alırım."

Melek'e saldıran bir adamın karın boşluğuna tekme atarak onu arkaya püskürten Bige, "İkisini de ben alırım," dedi. Başka bir adamın savurduğu yumruktan son anda eğilerek kurtulmuştu. "İlk bitiren buçuğu alır." Buçuktan kastı sanırım beşinci kişiydi.

Adamların ikisi Kadem'e yöneldi fakat kalan üçü gözüne Bige'yi kestirmişti. Bir anda kızın etrafını sardıkları için saldırıları fazla hızlıydı. Yardıma ihtiyacı vardı bunu görebiliyordum. Adamlardan biri Bige'nin göğüs kafesine sert bir yumruk atınca ondan çok benim canım yanmıştı. Bu kadar yeter buna daha fazla seyirci kalmayacağım. Yardımıma ihtiyaçları vardı.

Bige kısık iniltiler çıkartarak arkaya doğru sendelediğinde ona yardım etmek için bir adım öne attım. Fakat Bige kendini çok hızlı toparladı. Kahve gözlerinde tehlikeli bir ışıltı ortaya çıktığında öne atıldı ve ona vuran adamın göğsünü ayakkabısının topuğuyla deşti. Bu kadının tekmeleri müthişti. Arkadan ona yaklaşan adamın varlığını çok hızlı sezdi. Daha adam Bige'nin saçını yakalamadan başını omzuna doğru eğdi ve adamın bileğini yakaladı.

Bige onun bileğini bırakmadan kolunun dirseğini adamın karnına geçirdi. Hemen sonra da tuttuğu eli öne doğru çekerek arkasındaki rakibine omzunun üzerinden takla attırdı.

Vay canına.

Onun hakkındaki söylentiler yalan değildi. Bige Efil Saka sahaya çıktığında küçük bir kuştan çok daha fazlasıydı. Bige nefes nefese doğrulduğunda üçüncü adamın beklenmedik yumruğundan onu kurtaran Karun olmuştu. Karun tam zamanında karısının yardımına yetişmişti. Bige'ye vurmak üzere olan adamın bileğini yakalayıp sertçe bükerek kırdı. Tüm gece görmezden geldiği kadın için o adamın ensesini kavrayıp suratını duvara çarpmıştı.

Hemen sonra Gurur ortaya çıktı. Buradaki saldırganlardan birini yakalayıp sadece iki yumrukla onu sersemletti. Gurur'un yeşillerinde kan dondurucu

bir şeyler varken ifadesi fazla ciddiydi. Sinirini çıkaracak bir şeyler bulmuş gibi yumrukları vahşiydi. Omuzlarını kavradığı adamı kendine doğru çekti ve onun tüm kemiklerini kırmak istercesine dizini adamın suratına geçirdi. Bu uzaklıkta onu duyamıyordum ama kısık bir sesle küfredip adamı yere savurmuştu.

Ortalığı fena karıştırmıştık.

Duha ve Kenan'ın da gelişiyle burası iyice karıştı. Hepsi birini gözüne kestirip saniyeler içinde tüm adamları etkisiz hale getirmişlerdi. Onların gelişiyle Bige aradan çekilip yanımıza geldi. Ben ve Elay'ın yanında durup Karun'u izliyordu. Aralarındaki soruna rağmen Karun'un onu korumasını beklemediğini görebiliyordum. Gurur ve diğerleri bize saldıran adamlarla işlerini bitirince hepsi de kendi için özel olan kadının yanında soluğu almıştı.

Gurur'un da benim yanıma gelmesi içimi ısıtmıştı. İyi olup olmadığımı anlamak ister gibi baştan ayağa beni süzüp duruyordu. Duha soluğu Elay'ın yanında almıştı çünkü Elay onun sevgilisiydi. Karun'un göz hapsine aldığı tek kişi Bige'ydi ve Gurur'da benim yanıma gelmişti. Bunun benim için anlamı büyüktü. Yeşil gözlerindeki endişenin tek sebebi olduğumu bilmek kalbimi hızlandırıyordu.

İlk konuşan Karun oldu. Mavileri mesafeli fakat gizleyemediği bir endişeyle Bige'yi süzerken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Onu başıyla onaylayan Bige, "Hallediyordum," dediğinde Karun'a duyduğu özlemi gizleyemiyordu. Ancak Karun onun iyi olduğunu anlayınca eski soğukluğuna geri dönüp ondan uzaklaştı.

Duha hesap sorar gibi Elay'a bakarken, "Burada neler oldu?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

Elay kaşlarını çatarak elindeki çerçeveyi Duha'ya fırlattı ama çerçeve Duha'ya ulaşmadan Gurur'un ayaklarının önüne düştü. Kızgın gözlerle Duha'ya bakarken, "Beni fuhuş yapılan bir yere getirmişsin!" diye bağırdı.

"Sana tabloların yakınında durma demiştim." Duha'nın savunması inanılmazdı. "Ayrıca görüyorum ki bir şeyin de yok."

"Psikolojimin çok şeyi var ama!"

"Elay, insanların içinde şu sesini alçalt güzelim." Uzlaşmacı bir sesle konuşarak ona yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Eve gidince kaldığın yerden kafamı ütülersin."

Elimdeki şamdanı daha yeni fark eden Gurur'un yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Herkes hayatındaki kadına iyi misin diye sorarken Gurur'un bana sorduğu soru insanı delirtirdi. Benim iyi olmamdan daha çok ilgilendiği bir şey vardı. Şamdanı işaret edip, "Birinin üzerinde kullandın mı bari onu?" diye sordu. Evet, asıl merak ettiği buydu.

Sıkıca tuttuğum şamdana bakarken her an ağlayabilirdim çünkü bununla birini yere sermiştim. Korkudan tir tir titrerken kısık bir sesle benden cevap bekleyen Gurur'a, "Şey... Evet," dedim. Ona yerdeki adamı gösterdiğimde Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldı. "Aferin." Bu arıza herif beni hep kötüye teşvik ediyordu.

Hepimizin bakışları baygın kadını pataklayan Melek'i buldu. Kadını öldürmeden bırakmayacak gibiydi. Onu kadından uzaklaştırmaya çalışan herkese tısladığı için kimse Melek'e yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Karun burnundan soluyarak, "Melek," dedi bezgince. "Kalk dayıcığım oradan." Bence kadını tabuta koymadan onun üzerinden kalkmayı düşünmüyordu.

"Kalkmıyorum!" diye bağırıp baygın kadının yüzüne bir tokat daha attı. "Çok kızdırdı beni."

Gurur onun yanına gidip buradaki kalabalığı işaret etti. "Herkes bize bakayi."

"Kalkmayim amca!" Bağırarak kadının yakasına yapıştı. "Ölsun o vakit kalkacağum!"

"Şunun deduğune bak hele amcasinin kopyasi." Gurur gülerek onun üzerine eğilip Melek'i yakaladı ve bir çuval gibi onu omuzuna attı. Sanırım bu

adamın normali buydu, sırtına atmak. Melek onun omuzundan çırpınınca, "Rahat duraysun!" diye ona kızdı. "Kafan attukça insanlarun üzerune zıplamak nedur!"

"Sen yapaysun ama!"

"Benum yaptuklarum şahsuma münhasırdur." Gurur'un gülüşü kalbimi eritiyordu. "Ve ben kimsenun üzerune atlamayim." Keşke hep böyle konuşsa.

"Amca indiresun beni bir şey yapmayacağum!"

"Ula daha ne yapacaksun kari yerde yatayi!"

"Sirtundan salinayim mi amca!"

"Baa bak kıs o sesuni, kiracağum yoksa kafani!"

Melek baş aşağı sarkarken, "Amca başım döneyi," diye sızlandı. "Uşağuna hiç mi acimaysun? Amca bak karnum da ağriyi." Gurur dayanamayıp onu indirdiğinde ben çoktan yanlarından ayrılmıştım. Mekân sahibi gelip defalarca özür dilediği için orada daha fazla durmamın gereği yoktu. Tüm o kargaşanın içinden çıkıp temiz bir hava almak istiyordum. Gurur, Melek ile uğraştığı için gittiğimi bile fark etmemişti. Umarım şamdanla kafasına vurduğum o adam ölmemiştir ve sadece bayılmıştır.

Dışarı çıkıp Gurur'un koruması Ali'ye doğru yürüdüm. "Gurur gelene kadar senin arabanda bekleyebilir miyim?" Ali hemen bana arabanın kapısını açınca içeri girip rahat bir nefes aldım. Bu gece olan her şey benim için çok fazlaydı. Ben arabanın içinde beklerken Ali'de Gurur'u arayıp onun yanında olduğumu söylemişti.

***

Eve geldiğimizde ikimizde çok yorgunduk. Yol boyunca Gurur'un sorularını yanıtlayıp durmuştum. Kavganın nasıl çıktığını, birilerinin bana askıntılık yapıp yapmadığını falan sormuştu. Beni öyle bir yere götüren kendisi değilmiş gibi bir de tabloların olduğu yere girdim diye bana kızmıştı.

Birbirimize tripli bir şekilde gecenin geç saatinde eve gelmiştik. Gurur üzerini değiştirip kanepeye uzanmıştı bende gecenin terini üzerimden atmak için duşa girmiştim. Yıkandıktan sonra vücuduma bir havlu sararak banyodan çıktım.

Saçlarımdaki suyu alsın diye kafama bir havlu dolarken Gurur'u gördüm. Uzandığı yerde telefonuyla meşguldü ancak ben banyodan çıkınca gözlerinin odağına girdim. Başını telefondan kaldırıp bir havlunun sardığı ıslak vücuduma bakmaya başladı. Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar bakışları düzdü. Yeşilleri ifadesizdi ancak gözlerini üzerimden de çekmiyordu. Kulağımın altında kayan su damlacıklarının boynuma süzüldüğünü görünce gözlerinin ardından nefesimi kesen yakıcı bir duygu oluştu.

Uzandığı yerden doğrulup ayağa kalkınca gerildim. Koyulaşan gözlerini bir saniye olsun boynumdan ayırmıyordu. Neredeyse gülecektim. Delice bir istekle yine boynumu öpmek istiyordu, değil mi? Bakalım bu sefer bunu yapmak için nasıl bir bahane bulacaktı. Doğrudan gelip öpmeyeceğini biliyorum. Bunun için önce kendine bir zemin oluşturmalıydı.

Yeşil gözleri yoğun bir şekilde boynumda gezinirken, "Farah," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sen bana küs müsün?"

"Hayır, değilim." Sakince konuşup her adımına karşılık arkaya doğru bir adım atmaya başladım. "Neden sana küs olayım ki?"

Arkaya doğru attığım adımlara bakıp aramızdaki mesafeyi ölçtü. "Yol boyunca soğuk yapıp durdun." Bana doğru bir adım daha attı. "Seni öyle bir yere götürdüm diye belli ki bana gücendin."

"Ben gücenmeyi bilmem, kin tutmam ve kalbimi nefretle kirletmem." Ona gülümseyerek arkaya doğru gitmeye devam ettim. "Neden gidip yerine yatmıyorsun?"

Boynumdaki bakışlarını güçlükle yüzüme yöneltti ama gözleri sık sık boynuma kayıyordu. "Bence sen bana küsmüşsün," derken yakışıklı suratında hınzır bir ifade vardı. "Öpeyim de barışalım mı?" Adi herif kendine nasıl da fırsat yarattı.

"Sana küsmediğim için öpmene de gerek yok."

"Küsmüşsün diyorsam küsmüşsün, bırak öpeyim!"

"Benden iyi mi bileceksin küsmedim!"

Kısık bir sesle küfredip, "Alt tarafı bir öpücük ne uzattın," deyince gülmemeye çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. "Alt tarafı bir öpücükse o zaman öpmezsen bir şey kaybetmezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için adımlarını hızlandırdı. "Ben düşünceli bir kocayım," diye kendini övmeye başlamasını şaşkınlıkla izliyordum. "Karım bana küsken uyuyamam bu yüzden öpmeliyim." Bıyık altında gülerken, "Öpmek istediğimden değil sadece barışalım diye bu gerekli," demesine kahkaha atabilirdim. Yalancı.

Tam bana yetişmişti ki hemen yatağın üzerine çıkıp diğer tarafa atladım. Arkamda homurtuyla karışık kızgın sesini duydum. "Keçi gibi oradan oraya atlarken o havlu bir düşsün, bakalım o zaman kim kurtaracak seni benden!" Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar çocuk olduğumu düşündüğü için lafını hiç esirgemiyordu.

Yatağın diğer tarafına geçip ona üzerimdeki havluyu gösterdim. "Havlu düşünce ne olacak ki?" Bir kez daha aptalı oynayarak göğüslerimin arasındaki havlunun düğümüne uzandım. "İstersen çıkartabilirim." Masum sayılacak bir yüzle ona başımı salladım. "Yonca yenge bir seferinde evli çiftlerin birbirlerini hep çıplak gördüğünü söylemişti." Ona soğuk terler döktürürken gözlerimi çocuksu bir edayla kırpıştırdım. "Beni çıplak görmek ister misin?" Sertçe yutkundu.

Gözleri havlunun düğümünü tutan elimde oyalanırken şakaklarında oluşan bir ter damlası kulağına doğru süzüldü. Bunu istediğini görebiliyordum. Beni arzulamak için bana karşı bir şeyler hissetmesine gerek yoktu çünkü her şeyden önce o bir erkekti. Leyla öldüğünden beri, yani son üç yıldır bir kadınla sevişmediğini tahmin etmek zor değildi. Sekse olan açlığı doruklarda olmalıydı. Beni istese de onunla olmazdım ama bu onu kışkırtmayacağım anlamına gelmiyordu.

Havluyu çıkarmak gibi bir niyetim yoktu ama blöf yaparak, "Çıkartayım mı?" diye sordum safça. Evet, derse bozguna uğrardım. Havluyu çıkartacakmış gibi yapıp elimi oynattığımda, "Hayır!" dedi hızlıca. Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak silkelendi. "O şeyi çıkarma."

"Peki."

"Şimdi konumuza dönelim." Gözlerindeki o yoğun tutkuyla boynumu işaret etti. "Öpmeme izin var mı?"

"Yok."

"Sana soranda kabahat!" Bir anda yatağın üzerine çıkıp bana doğru atılınca hemen kapıya doğru koştum. Daha ben kapıya yetişmeden kolumdan yakaladığı gibi beni kendisine çevirdi ve eğilip beni omzuna attı. Bir kez daha kendimi onun sırtından baş aşağıya sarkarken bulunca şoke oldum. "Diğer herkesin yaptığı gibi sende beni kucağında taşısana!"

Gülüşünü duydum. "Sende öptürseydin."

"Küslük bahane kendin için öpmek istiyorsun!"

"İstersen senin için de öperim," deyince sinirlerimi bozduğu için dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. Bazı konularda çocuk gibi inatçıydı.

Sırtından sarktığım için kafamdaki havlu düşmüştü. Beni yatağa attığında saçlarım yastığa dağılmıştı ve vücudumu gizleyen havlu biraz daha yukarı toplanmıştı. Yataktan çıkmadım veya kaçmaya çalışmadım. Gurur yatağın yanında durup beni seyrederken izlemesine izin verdim. Bu sefer gözlerinin tek odağı boynum değildi çünkü bakışları vücudumun her yerinde yoğun bir şekilde geziniyordu.

Belki de ilk kez bana bir erkek gözüyle bakıyordu. Çoğunlukla beni çocuk yerine koyduğu için daha önceki bakışları fazla masumdu. Onca zamandan sonra Gurur'un beni bir kadın olarak gördüğü tek an buydu. Bu yüzden yataktan çıkmayıp beni izlemesini istedim. Yastığıma dağılan nemli siyah saçlarımın her tutamına bakıyordu. Makyajsız yüzüme, ince boynuma ve

havlunun yeteri kadar gizleyemediği göğüslerimin kıvrımına yutkunarak bakıyordu.

Tutku dolu bakışları vücudumun neresine değse orada bir yangın başlatıyordu. Yeşil gözleri koyulaşırken bakışları dolgun göğüslerimden karnıma ve oradan da çıplak bacaklarıma kaydı. Kaskatı kesildi. Karısıydım fakat bana dokunamazdı çünkü bu her şeyi altüst ederdi. Oynadığı intikam oyununda benimle sevişmek yoktu. Bu onun planlarının arasında olmadığı için bunu yapamazdı.

Derin bir nefes alarak yatağın kenarına oturup boynumu işaret etti. "Hâlâ öpmeme izin yok mu?"

İnadına, "Hayır," dedim.

O da benimle inatlaşarak, "Öpmezsem bu gece sana masal okumam," diye benimle restleşti. "Sabaha kadar o sarkaçla kendini uyutmaya çalışırsın."

Homurdanarak başımı omzuma doğru eğip boynumu onun için açığa çıkardığımda dudağının köşesi kıvrıldı. "Şöyle yola gel."

Beni nereden vuracağını iyi biliyordu. Masal okuduğunda daha hızlı uyuduğum için beni en hassas noktamdan vurmuştu. Üzerime eğildiğinde henüz beni öpmeden kalbim hızlanmaya başladı. Yatağın kenarında otururken ellerini belimin iki yanına bastırarak üzerime eğilmişti.

Yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken sadece bir an boynum yerine beni dudaklarımdan öpmesini istedim. Boynumdaki öpücüklerinin nasıl hissettirdiğini biliyordum ama dudaklarım için aynı şeyleri söyleyemem. Daha önce kimseyi öpmediğim için bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Gurur'dan beni dudaklarımdan öpmesini istemeyecek kadar utangacım. İlk öpücüğümün kiminle olacağını henüz bende bilmiyordum.

Birbirimize bu kadar yakınken ılık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Üzerime eğilirken amacı boynumdan öpmekti ama hafif aralıklı dudaklarım gözlerine ilişince omuzları gerildi. Bu yakınlıkta davetkar dudaklarım aklını bulandırıyormuş gibi şimdi baktığı tek yer dudaklarımdı. Yüzlerimiz

birbirine yakınken vücudunun kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. Beni öpse ne yapardım, hiç bilmiyorum ama onu durdurmaya çalışmazdım.

Kendini zorlayarak bakışlarını dudaklarımdan çekince büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Başını eğerek boynuma uzandı. Yüzünü boynuma gömdüğünde kalbim patlayacak sandım. Tüm göğüs kafesimi kan revan içinde bırakacak bir patlamaya kendimi hazırlarken burnunu boynuma sürttü. Kemiklerime kadar titredim. Hep olduğu gibi öpmeden önce yine ciğerlerini kokumla doldurması tek önceliğiydi.

Kokuma meftunmuş gibi saçlarımın ve tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Buna ihtiyacı varmış hatta bunun bağımlısı olmuş gibi kokumu soluyordu. Ellerini iki yanımdan yatağa bastırdığı için üzerime eğilse de göğüs kafesi benim göğsüme değmiyordu. Bana olan tek teması boynumdaki yüzüydü. İçimi gıdıklayacak bir şekilde burnunu boynuma sürtüp kokumu içine çektikçe nefes alışlarım hızlanıyordu.

Dudaklarını şah damarımın tam üstüne bastırınca vücudumdaki kıvranışlara direnmeye çalıştım. Beni öpmeye hep nabzımın üstünden başlıyordu. Boynuma kondurduğu küçük bir öpücük beni nasıl böyle etkileyebilirdi, aklım almıyordu. Bu sefer öpüp geri çekilmedi çünkü kendini kaybetmiş gibi dudakları boynumda gezindi. Sanki kendini durduramıyordu veya bunu yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. Boynum onun zayıflığıydı ve şimdi o, kendi zayıflığının içinde kaybolmuştu.

Boynuma kaç öpücük kondurdu, sayamadım ama her bir öpücükle dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp ses çıkarmamaya çalıştım. Dudakları boynumda gezinirken iniltili sesler çıkartamazdım yoksa beni tahrik ettiğini anlardı. Kontrolünü kaybetmiş gibi boynuma dişlerini geçirince ağzımdan çıkan iniltiyi durduramadım. Boynumu ısırınca vücudum titremiş, bacaklarımın arası zonklamaya başlamıştı.

Artık üzerimde nasıl bir cinsel açlık varsa vücudum onun dudakları karşısında çok zayıftı. Bacaklarımın arasındaki sızıya bakılırsa hiç uğraşmadan bana bir orgazm yaşatabilirdi. Bunun olmaması için direndim çünkü bu beni utandırırdı. Dişlerini geçirdiği yere dudaklarını bastırıp öptü. Önce izini bırakmıştı hemen sora da o izi öpmüştü. Boynumda bıraktığı o iz sanki onun mührüydü. Sadece ona ait olduğumu gösteren bir mühür.

Başını geriye çektiğinde yüzüme bakınca bende yarattığı sarsıcı etkiyi daha iyi gördü. Çok hızlı nefes aldığım için göğüs kafesim balon gibi şişip iniyordu. Yaşadığım heyecandan dolayı derimin altı kor gibi yanarken yüzümün kızardığına eminim. Gurur gözlerini hafifçe kısarak neyim olduğunu anlamaya çalıştı. "İyi misin?"

Güçlükle çıkan kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedim.

Bakışları ciddileşti. "Canını mı yaktım?"

"Bilmiyorum çok garip hissediyorum."

"Ne tür bir gariplik?"

Yanaklarım kıpkırmızı olurken, "Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıp dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım.

Sorunun ne olduğunu bilmek istediği için kendini geriye çekerek bana nefes alacak alan sundu. "Anlatamıyorsan tarif etmeyi dene."

"Sen beni bir daha öpme," diye homurdandım. "Sen beni öpünce bana bir şeyler oluyor."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öpünce tam olarak ne oluyor?"

Elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırdım. "Kalbim böyle güm güm diye hızlanıyor," dediğimde bunu tarif etme şeklim hoşuna gitmiş olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Devam et anlatmaya." Bir de eğleniyor mu?

Ellerimi yatağa bastırarak oturdum. "Nefesim de kesiliyor." Başımı sallayarak somurttum. "Boğazım düğümlenmiş gibi hiç nefes alamıyorum." Elini tutup omzuma bastırdım. "Bak nasıl da sıcağım çünkü sen öpünce kalorifer gibi ısınıyorum," diye sızlandığımda gülüşünü bastıramayıp kahkaha attı. "Kalorifere kadar gayet iyi gidiyordun."

"Gülmesen olmaz mı?"

Uzanıp burnumun ucuna canımı yakmayacak hafiflikte küçük bir fiske vurdu. "İnsanın senin gibi sevimli bir karısı varken gülmemek elde değil." Ayağa kalkıp bana sırtını dönerek gardıroba yürüdü. "Saydığın tüm o şeyler her sağlıklı vücudun gösterdiği reaksiyonlar." Dolabın bana ait olan kısmını açıp pijamalarımı karıştırdı. "Benim yerime kim seni öpse aynı belirtileri göstereceğine eminim," demişti ki, bunun ihtimaliyle sırt kasları gerildi. "Karımı öpmeye kalkışanın zürriyetini sikerim!"

Durduk yere kendi kendini sinirlendiren tek insandı.

Giymem için dolaptan benim için gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört çıkardı. Tişörtün kapalı yakasını görünce gözleri kısa bir an öptüğü boynuma kaydı. O tişörtü giyersem boynumu göremeyeceğini anlayınca tişörtü dolabın içine fırlatıp yeni bir tane çıkardı. Bu sefer çıkardığı tişört değil ince askılı bir atletti. Boynuma ve gerdanıma daha kolay ulaşacağı bir atlet seçen adama inanamayan gözlerle bakıyordum. Boyunlu bir şey giysem acaba tepkisi ne olurdu?

Dolaptan çıkardığı şeyleri bana verip giyinme odasını gösterdi. "Giyinip gel hadi."

Pijamaları ondan aldıktan sonra dolaptan giyeceğim iç çamaşırını çıkardım. Uyurken sütyen takmadığım için sütyenlere elimi sürmedim. Giyinme odasından hızlıca giyindikten sonra tekrar odaya döndüm. Tarağı alıp saçımı tararken Gurur kitaplığın önünde duran koliyi açıyordu. Orada bir koli olduğunu bile daha yeni görüyordum. "O nedir?"

Koliyi açınca içinde birçok masal kitabı olduğunu gördüm. İçlerinden birini seçerken beni kısaca yanıtladı. "Telefonda masal okumak gözlerimi yoruyor." Ayağa kalkarak bana yerdeki koliyi gösterdi. "Yarın bunları kütüphaneye dizersin."

Şaşkınlıkla birbirinden farklı masal kitaplarına bakıyordum. "Kim aldı bunları?"

Elindeki masal kitabıyla yatağa doğru yürürken, "Ben," dedi kısaca. "Boş bir vaktimde hepsini senin için seçtim. Biz sergideyken çocuklar odana bırakmış olmalı." Dudaklarımdaki tebessüme engel olmadım. Bu masal

kitaplarını adamlarına da seçtirip aldırabilirdi ama o bunları bizzat kendisi almıştı.

Saçlarımı taradıktan sonra ayağımdaki peluş terlikleri çıkartıp yatağa girdim. Gurur yorganı göğüslerimin üstüne kadar çektikten sonra yatağın kenarına oturdu. "Bu geceki hangi masal?" diye sorduğumda masal kitabının kapağına baktı. "Rapunzel." Başını çevirip yeşil gözlerini bana kenetledi. "Sever misin?"

"Çirkin ördek dışında tüm masalları severim," dediğimde bu onu güldürdü. "Okuyalım o zaman." Derin bir nefes alarak kitabı açıp bakışlarını ilk sayfaya indirdi. "Bir varmış, bir yokmuş. Uzak ülkelerin birinde mutlu bir aile varmış. Hiç çocukları yokmuş ve bir kız çocukları olmasının ümidiyle yaşar, her gün bunun için dua ederlermiş," demişti ki okumayı bırakınca daha masalın başında yine takılacak bir şeyler bulduğunu anladım.

Bana elinde tuttuğu kitabı gösterip, "Ne bu cinsiyetçilik?" diye sordu. "Bu siktiğim ailenin hiç çocuğu olmuyorsa neden kız çocukta bu kadar ısrarcılar? Aynı durumda olsam çocuğum olsun da kız-erkek fark etmez derdim."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Senden değil."

Kaşlarımı yukarı kaldırıp dik dik ona bakmaya başladım. "Kimden çocuğun olsun istiyorsun?"

Alay eden bakışlarını bana çıkardığında gözlerinde apaçık bir kınama vardı. "Bebekleri leyleklerin getirmediğini bilen bir kadından olabilir mesela." Ona kendimi her konuda bilgisiz biri gibi göstermeseydim şimdi bu söylediklerine iyi bir cevabım olurdu.

"Peki." Hiç bozuntuya vermeden sakince ona başımı salladım. "Çocuğunun annesi için kendine başka bir kadın seçebilirsin. Bu konuda kimse sana karışamaz." Aklıma güzel bir şey gelmiş gibi heyecanlanarak ona gülümsedim. "Sana sunduğum özgürlüğü o zaman sende bana sunmalısın."

Dudaklarımdaki gülümsemenin altında nasıl bir şey çıkacağını merak ederek gözlerini kıstı. "Nasıl bir özgürlükten bahsediyorsun?"

"Bende başka bir adamın bebeğinin annesi olacağım."

Gözlerinde yıldırımlar çaktı. "Çocuğunu doğuracağın o orospu evladı kim?" Ağzı gerçekten çok bozuktu.

"Doğurmak mı?" Anlamayan gözlerle ona bakmaya başladım. "Nasrettin Hocanın kazanı mıyım ben? Niye bir şeyleri doğuruyorum?" Pencereyi gösterdim. "Onunla bizim bebeğimizi leylekler bize getirir."

"O dediğin kim ulan!"

"Henüz bende bilmiyorum." Hayallere kapılmış gibi iç çektim. "Sen çocuğun için bir anne seçince bende dışarı çıkıp birini bulacağım ve ona çocuk yapalım mı diyeceğim."

Kan beynine sıçramış gibi kızgın gözlerle bana bakıyordu. Mümkün olsa bir tane ağzıma geçirebilirdi. "Allah'ın safı sandığın gibi çocukları leylekler getirmiyor!" Beni başka bir adamla yatakta hayal etmiş olmalı ki çenesindeki kaslar seğirdi. "Sana ne yapacağını bilmiyorsan elin siktiğim heriflerine çocuk yapalım mı diyemezsin!"

Sert çıkışına rağmen heyecanımdan bir şey kaybetmeden yatakta bağdaş kurarak oturdum. "Leylekler getirmiyorsa nereden geliyor bu bebekler?"

Bunu o kadar masum bir yüz ifadesiyle sordum ki, aptallığım konusunda zerre kadar şüphe etmediğine emindim. "Annem ben çocukken bana bebekleri leyleklerin getirdiğini söylemişti."

"Sende o lafı alıp beynine kodladın öyle mi?" Sinirden yüzünü ovuştururken kısık bir sesle küfretti. "Hiçbir konuda bilgisi olmayan kabir azabı gibi bir kadınla evliyim!"

Ona kocaman gülümsedim. "Kabir azabını biliyorum."

"Bilirsin tabii ne de olsa uzmanlık alanın."

"Yok ben kitapta okumuştum onu." Ürkmüş gibi irkildim. "Kabir azabıyla ilgili çok korkunç şeyler yazıyordu. Ben cehenneme gitmek istemiyorum."

Sinirlerini harap etmiş olmalıyım ki kendini tutamayıp güldü. "Bu konuda rahat ol, melekleri cehenneme almıyorlar." Kalbimin tüm odacıklarına iç ısıtan bir duygu yayıldı.

Aptalı oynamaya devam ederek başımı omzuma doğru eğdim. "Beni meleğe mi benzetiyorsun?"

Gözlerimin içine dalıp giderken dudaklarında nadiren ortaya çıkan gerçek bir gülümseme vardı. Bu konuda hiç şüphesi yokmuş gibi başını ağır ağır salladı. "Benim gibi bir şeytanın meleği olamayacak kadar temizsin." Omuzlarımdan bastırarak tekrar sırtımı yatakla birleştirdi. Üzerimi örterken sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Ben mi bilmeden birini sevindirdim yoksa sen mi affedilmez bir günah işledin, bilmiyorum ama benim gibi bir adamla lanetlendin." Taş kesildim. Gurur'un dudaklarından bu cümleler dökülene kadar içten içe kendini benim için yetersiz gördüğünü hiç anlamamıştım.

Uzanıp damarlı iri elini iki elimin arasına alıp ona tebessüm ettim. "Sen benim cezam değil ödülümsün," dediğimde ince parmaklarımın sardığı eli başta olmak üzere tüm vücudu kasıldı. Her söylediğimle onu şaşkına çeviriyordum.

Onu mutlu etmeyi ve iyi hissettirmeyi sevdiğim için tüm samimiyetimle gözlerinin içine baktım. "Birbirimize ödül veya ceza olmak bizim elimizde." İçim buruk bir şekilde konuşmak için dudaklarımı araladım. "Sen bana yara olmadığın sürece ben sana şifa olurum." Soluğu kesilmiş gibi yutkunamadı.

İntikamı konusunda aklında nasıl bir şey var, bilmiyorum ama gözlerindeki bu ifade intikamdan sonrasını düşünür gibiydi. "Ya sana yara olursam?"

"O zaman beni kaybedersin."

"Hangi anlamda?"

"Gerçek anlamda."

Elini tutmayı bıraktığımda bakışları az önce tuttuğum eline kaydı. Onunla kıyaslanınca daha küçük olan ellerimin bıraktığı hissi arar gibi eline bakmıştı. "Kalbime nefreti getirirsen bir daha beni kendi hayatında bulamazsın."

Gözlerimin ardı sızlarken ona karşı dürüst olmaya çalıştım. "Gurur ben yirmi beş yıllık hayatımda kimseden nefret etmedim." Bu yalan değildi. "Çok istedim ama canımı yakanlardan bile nefret edemedim çünkü kalbim nefret gibi büyük ve çirkin bir duyguyu tanımıyor." Sakince konuşup ona kendimi gösterdim. "Beni nefretle tanıştıran sen olursan iki cihan bir araya gelir ama sen ve ben bir daha bir araya gelemeyiz." Ailemle ilgili her ne planlıyorsa bu sözlerimi aklında tutsa iyi ederdi.

Hiçbir şey söylemedi veya söyleyemedi. İnsanı düşünmeye zorlayan sözlerim karşısında dalıp gitti. "Ben senin öfke yönetimini yapabilirim, krizlerini en aza indirebilirim hatta..." Derin bir nefes alıp ona tebessüm ettim. "Sadece karın değil, arkadaşın bile olabilirim. Tüm bunların karşılığında senden istediğim tek şey beni ve ailemi incitmemen. Başına gelenlerin suçlusu ailem değil."

Leyla'yı öldüren babam değildi ama ortada ona sunacağımız bir kanıt olmadığı için Gurur gerçekleri görmek istemiyordu. Tüm deliller babamı gösterdiği için yana döne ondan intikam almaya çalışıyordu. Benimle evlenmesi yüreğini soğutur diye ummuştum ama onun için bu da yeterli değildi. İnsanlara gösterdiğim gibi aptal bir kadın değildim. Bir şeyler planladığının farkındayım.

Gurur ile aynı odanın içinde yaşıyorduk. Telefonu çaldığında bazen terasa çıkıp orada konuşuyordu. Telefon görüşmesini duymamı istemediğine göre Tozlu'ları ilgilendiren bir şeyler olmalıydı. Gurur amacına ulaşmadan ne planladığını öğrenmeliydim. Öğrenmeli ve ona engel olmanın yollarını aramalıydım. Korktuğum gibi babamı yıkarsa başına nasıl bir bela alacağının farkında bile değildi çünkü Ümit Tozlu'nun kayda geçen sıradaki varisi bendim.

Ve henüz kimse benden nasıl bir lider olacağını bilmiyordu hatta ben bile.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(8) Şah Yıkılmadıkça Kimse Kazanamaz

Bölüm şarkısı: Kaybolan yıllar(Bolahenk)

Malikanemizin arka bahçesinde iki salıncak vardı. Biz çocukken babam bu salıncakları Aksa ile ikimize yapmıştı. Gecenin on ikisinde uyku tutmayınca şalımı alıp bahçeye çıkmıştım. Çocukluğumun en güzel hatırası olan bu salıncağa oturup hafif ritimlerle sallanıyordum. Hava buz gibiydi çünkü yılın ilk ayındaydık. Ocakta dışarıda olmak akıl karı değildi ama Gurur olmayınca odamda da duramamıştım. Saat çok geç olmuştu fakat o hâlâ eve dönmemişti.

Gurur'u tanıdığımdan beri hayatımdaki mutlulukların kısa süreli olması beni artık üzüyordu. Sergiden döndüğümüz gece, yani dün gece her şey yolundaydı. Her zamanki gibi birbirimizle biraz uğraşmış ve gecenin sonunda masal okuyarak beni uyutmuştu. Ancak sabah kalktığımda onu odamda bulamamıştım. Evdekilere sormuştum ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu ve merakta etmiyorlardı. Gurur bu evde istenmeyen damat olduğu için ona ne olduğuyla kimse ilgilenmiyordu.

Ayaklarım boşlukta sallanırken başımı kaldırıp gökyüzündeki yıldızlara iç çekerek baktım. İnsan en çok özlediği biri olunca yıldızlara bakarmış çünkü onu hep uzaklarda ararmış. Benim de vardı çok özlediğim ve yolunu gözlediğim biri.

Telefonum dizlerimin üzerinde duruyordu ve taktığım kablolu kulaklığımda yine o şarkı çalıyordu. *Kaybolan yıllar...* Eski bir dizinin jenerik müziğiydi ama çok sevdiğim bir şarkıydı. Bolahenk'in kaybolan yıllar şarkısında beni hüzünlendiren bir şeyler vardı.

Yıldızları izlerken şarkı sözlerini ağlamaklı bir sesle mırıldanmaya başladım. **"İçerimde yangın yakılır of.**
Küllerine cezve sokulur.

İçerimde yangın yakılır of.
Küllerine cezve sokulur."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. **"Son bakışın aklıma takılır.**
Aklıma takılır, aklıma takılır." Hâlâ bir yerlerde yaşadığını ve nefes aldığını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Ah, gece gündüz susar dudakların.
Çözmüş gemiyi, yakmış konakları.
Kimseler duymaz gizlice ağlar.
Sessiz sedasız kaybolan yıllar." On altı yıl, onu bulamadığım koskoca on altı yılı ardımda bırakmıştım. Bu şarkı sözleri sanki bizi anlatıyordu çünkü sessiz sedasız kaybolmuştu birlikte geçireceğimiz tüm o yıllar.

2008

Rutubet ve küf kokan hücrenin içinde hareketsiz dururken gözlerimi tam karşımdaki köpekten ayırmıyordum. O korkunç görünümlü adam bu köpeği hücremin içine bağlamıştı. Simsiyah bir görünümü olan bu köpekten korkmadığımı söyleyemem. Dokuz yaşında olabilirim ama pitbull cinsi köpekler hakkında bir şeyler duymuştum. Bu hayvanların çene kasları çok kuvvetliydi. Isırma kuvveti güçlü oldukları için pitbulların çenesi 1-2 ton basardı. Birçok ülkede yasaklanan bu tehlikeli hayvanlardan biriyle hücremi paylaşıyordum.

Bağlı olduğu zinciri hiç zorlamıyordu veya kendini kurtarmak için saldırgan hareketlerde bulunmuyordu. Bu tıknaz, kaslı, bodur ve güçlü hayvan hücrenin diğer köşesinde hiç kıpırdamadan beni izliyordu. Onu buraya bağladıktan sonra beni kaçıran adamların hepsi gitmişti. Bu köpeği buraya getirmekteki amaçlarının ne olduğunu merak ediyordum.

Korkunç yaratık tam karşımdaki duvarın önünde durup bana baktığı için, "Ne?" dedim sinirlenerek. "Öyle aval aval ne bakıyorsun?" Bana bakıp durması sinirlerimi bozuyordu.

Oturduğum yerden ayağa kalkana kadar köpek hiç kıpırdamamıştı veya herhangi bir tepki vermemişti. Ayağa kalktığımda tüm dişlerini göstererek

bana hırlamaya başladı. "Sen benim bekçi köpeğim değilsin!" Hırlayarak beni zorla yere oturtamazdı. Bir köpeğe itaat edecek değilim.

Demir parmaklıklara doğru yürüdüğümde zincirlerine asılıp havlamaya başladı. "Kapat çeneni!" Ona bağırarak adımlarımı hızlandırdım. "Aptal bir köpekten emir almayacağım!"

Şeytan adı verdikleri köpek rahatsız edici sesini hiç kesmeyip sürekli havladı. Ürkütücü hırıltılar çıkartıp delirmiş gibi bağlı olduğu zinciri çekiştiriyordu. O zincirden kurtulduğu an beni paramparça edeceğine eminim. Sahibi ona beni yerde tutmasını söylediği için ayağa kalktığımda çıldırmıştı. Köpeğin çıkardığı gürültüleri duymazdan gelip hücrenin demir parmaklıklarına asıldım. "Çıkartın beni buradan!" Zincirinden bağlı olduğu için o köpekten korkmuyorum. Üst üste, "Çıkartın beni!" diye bağırırken başıma geleceklerden haberim yoktu.

Ben bağırıp yerime geçmedikçe bu hayvan daha çok havlayıp bana hırladı. Çıkardığımız sesler yüzünden nihayet açılan kapının sesini duydum. Parmaklıkların arasından kafamı uzatıp gelenleri kontrol edemediğim için beklemeye başladım. Şeytan denen canavar hâlâ durmaksızın havlıyordu çünkü ona itaat edip yerime geçmemiştim. "Çirkin hayvan!" En az sahibi kadar çirkindi.

Derisi yanan o korkunç adam tekrar gelince arkaya doğru bir adım attım. Bu adama bakmak bile ödümü kopartıyordu çünkü gerçek anlamda ürkütücü bir görünüşü vardı. Yüzü ve kafasındaki deri tamamen yandığı için cehennemden fırlayan zebanileri andırıyordu. Parmaklıkların diğer tarafında durduğunda arkasında birkaç adamı vardı ve yanında o küçük çocuk duruyordu. Çocuğun kahve gözleri hayatımın hatasını yapmışım gibi acıyarak bana bakıyordu.

Korkunç adamın gelişiyle köpek havlamayı bırakmıştı. Bakınca bile korkudan insanın aklını başından alan adam gözlerini gözlerime dikti. "Burada gürültücü çocuklara ne yaptığımızı bilmek ister misin?" Bunu söylediği an yanındaki çocuk irkilerek başını eğmişti. Sanki bu sözler bana değil de ona söylenmiş gibi korkmuştu.

On üç yaşındaki o çocuğun aksine canavar tipli adama korkusuzca bakıyordum. "Sen aptal mısın? Senin kime ne yaptığını neden bilmek isteyeyim?" Ona sesimi yükselterek parmaklıklara tekme attım. "Çıkar beni buradan!"

Ela gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadı ama saçsız başıyla adamlarına kapıyı gösterdi. Kapının kilidini açtıklarında birkaç adım geriledim. Cehennem zebanisi elinde kartal başlıklı bastonuyla içeri girdi. Üzerime yürürken bile gözlerini dahi kırpmadan beni izleyip yüreğime korku tohumları ekiyordu.

Tam karşımda durduğundaysa bastonu kaldırıp boynumun sol tarafına öyle bir vurdu ki, zayıf bedenim hücrenin içine savruldu. "İlk kural o sesin hiçbir zaman yüksek çıkmayacak!"

Söylediklerini uğultuyla duyuyordum çünkü düştüğüm yerde dehşet ötesi bir acıyla boğuşuyordum. Boynuma yani şah damarımın olduğu yere vurduğu için beynimin bir kısmı felç geçirmiş gibiydi. Bastonunun gümüş kartal başlığının sert darbesi beni yerde iki büklüm etmişti. Yerde yan bir şekilde yatarken hiç kıpırdayamadım. Acının beynimdeki etkisinin geçmesini beklerken yerde kısık ve acı dolu iniltiler çıkartıyordum.

Bana yaşattığı acının üstesinden gelememişken yaklaşıp karnıma tekme atınca yüksek sesle haykırdım. "Tekrar et!" diye bağırıp ikinci kez tüm gücüyle karnıma tekme attı. "Tekrar et! İlk kuralı duymak istiyorum!"

Üçüncü tekmesiyle ağız dolusu kan kusup yerde kıvranmaya başladım. "Çı-çıkar beni buradan!" Ayakları altında ezilirken kollarımı karnıma sarıp cenin pozisyonu aldım. Ona duymak istediklerini söylemeyecek kadar inatçı bir çocuktum.

Karnımı korumak için kollarımı kendime sararak ona direndim. Kan kusuyordum, canım inanılmaz derecede yanıyordu ve ağlıyordum ama buna rağmen, "Çıkar beni!" dedim öncekinden daha yüksek bir sesle. "Ben senin kölen değilim söylediklerini tekrarlamayacağım!"

Başımı ayağının altında ezince kafatasım kırılıp beynim patlayacak sandım. Ayağını kafama sertçe bastırıp yanağımı zemine yapıştırmıştı. Gözyaşlarım

artık sadece acıdan değil bana yaşattığı aşağılanma duygusu yüzünden de akıyordu. Zemin ve onun ayak tabanının altında sıkışan başım yüzünden acıyı hat safhalarda hissediyordum. O ise durmaksızın, "Söyle!" diye bağırıyordu. "İlk kuralın ne olduğunu söyle!" İlk kuraldan daha şimdiden nefret ettim.

Ayağının altında başımı ezerken hiç geri çekilmedi. Beni bir böcek gibi çiğnerken kıvranışlarımdan ve gözyaşlarımdan zevk alarak ona itaat etmemi bekledi. Ağzımdan salyayla birlikte kan akarken boğuk sesler çıkartarak nefes almaya çalışıyordum. Aldığım nefesler bile yeterli değildi. Dokuz yaşındaydım ve ona karşı çok zayıftım. İstesem de kendimi ondan koruyamıyor veya kurtaramıyordum.

Yerde acıyla kıvranıp kısık iniltiler çıkarmak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Buna rağmen inatla ona duymak istediği şeyleri söylemiyordum. Bir çocukta olmaması gereken bir inatla karşılaşınca, "Ümit'in küçük orospusuna bak sen!" diyen sesini güçlükle duydum. Ayağını kulağımın olduğu yere bastırarak kafamı eziyordu.

Bana küfrettikten sonra bile ayağını çekmeyip başımı ezmeye devam etti. Sıradaki hamlesini göremiyordum çünkü hâlâ gözyaşları içinde zeminde yan bir şekilde yatıyordum. Elindeki o bastonla ikinci kez bana vurmaya kalkışmış olmalı ki üzerime kapanan bedenin ağırlığını hissettim. O çocuk kendini bana siper edince babasının kırbacı, yani bastonu onun sırtıyla buluştu. Çocuğun acı dolu nidasını duyunca bunu anlamıştım.

Çocuk kendini bana siper edip babasının başımın üzerinde olan bacağına yapıştı. "Baba n'olur yeter." Tıpkı benim gibi onun da sesi ağlıyormuş gibi çıkıyordu. "Durmazsan ölecek." Bunları söylerken beni babasının darbelerinden korumak için bir an olsun üzerimden çekilmiyordu. "İntikamını almak istiyorsan kızın ölmesi işine gelmez." Zebani kılıklı herifin ayağını başımdan çekmesini sağlayan bu sözler olmuştu.

Başımı ezmeyi bırakıp geriye çekilince kafamdaki baskı ortadan kalktı. Acılar içinde kıvranırken babası olacak şeytan, çocuğun kolunu sertçe tutarak onu üzerimden çekti. "Şu kaltağa bile merhamet gösterecek kadar zavallısın!"

Ağlamaktan birbirine yapışan kirpiklerimin arasından çocuğu duvara fırlattığını gördüm. Sırtı duvara çok sert çarptığı için titreyen dudaklarından çıkan iniltiyi duyabildim. Böyle bir muamele göreceğini bile bile neden bana yardım etti?

Ellerimi yere bastırarak güçlükle yerimden kıpırdanabildim. Uzandığım yerden dizlerimin üzerine oturmam benim için çok zorlayıcıydı. Başım dönüyor, burnum kanıyor ve yutkundukça ağzımdaki kan tadını alabiliyordum. Attığı sert tekmeler yüzünden ellerimi karnından çekemiyordum çünkü acısı bir an olsun kesilmemişti. Hareket etmeye kalkışınca bile karnım yırtılacakmış gibi ağrıyordu.

Dağılan saçlarım gözyaşlarının ıslattığı yüzüme yapışırken zebani adam cebinden bir anahtar çıkartarak köpeğe yaklaştı. O ana kadar köpeğin zincirine bir kilit takarak kısalttıklarını hiç fark etmemiştim. Zincirdeki kilidi açtığında köpek sahibine itaat ederek hiç kıpırdamadı. Köpeğin zincirini on diş uzatarak tekrar kilit taktı. Neyse ki zincirin ucu duvardaki metal halkaya takılıydı. Yoksa o hayvan serbest kalırdı.

Anahtarı cebine koyarak yanıma geldiğinde ondan korktuğumu gizleyemiyordum. Üzerime eğilip çenemi sertçe kavrayarak başımı kaldırdı. Parmakları yanaklarımı delecek sertlikteydi. Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdığında bu yakınlıkta ona bakmak kontrol edemediğim bir şekilde daha çok ağlamama neden oluyordu. Çok korkunçtu. "Her itaatsizliğinde Şeytan'ın zincirini on halka daha uzatacağım." Bir köpeğe verdiği isim en çok bu adamı yansıtıyordu.

Sırıttığında yanmaktan pembeleşen derisi gerildi. "Sana ulaşacağı kadar zinciri uzadığında neler yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Çenemdeki parmaklarına rağmen ağzımdaki kanı suratına tükürdüm. "Çok çirkinsin git yanımdan!"

Yüzüne tükürmemle gözlerinde delici bir parıltı geçti. Elini kaldırıp suratıma attığı tokatla beni tekrar yere savurdu. Başım zemine çarptığında yanağım yanıyordu ve kulağım zonklamaya başlamıştı. "Seninle işim bittiğinde bu köpekten daha itaatkâr olacaksın!" Bunları söyledikten sonra oğlunu ve adamlarını alıp gitmişti.

Onlar gittikten sonra adeta sürünerek köşedeki döşeğe ulaştım. Hücremin içine temiz bir yatak koyma zahmetine bile girmedikleri için yayları gıcırdayan leş gibi bir döşeğim vardı. Uzanıp vücudumdaki acıların geçmesini bekledim ama hiç geçmeyecek gibiydi. Bu uğursuz hayvan yine gözünü dikmiş beni izliyordu. Artık on zincir halkası daha bana yakındı. "Sende geber!"

Karnımda, boynumda ve kafamdaki ağrılar çok şiddetli olduğu için acıdan sızıp kalmam uzun sürmedi.

Tam olarak ne kadar uyuduğum hakkında bir fikrim yoktu ama kulağıma gelen ıslık sesiyle gözlerimi araladım. O çocuk gelmişti. Bu sefer çaldığı melodi hüzünlüydü. Şarkıları ıslığa çevirmekte gerçekten çok iyiydi. Onun çaldığı ıslıkta bile şarkının sözlerini kafamda duyabiliyordum. Bu çaldığı şarkıyı daha önce hiçbir yerde duymadığıma eminim ama sözleri bir şekilde kafamda yankılanıyordu.

Yataktan kalkmak için kendimi zorladığımda dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltilere engel olamadım. Tişörtümü yukarı sıyırınca karnımda belli belirsiz görünen morluklarla yutkundum. Etim çürümüş gibi karnımı tekmelediği yerler morarmaya başlamıştı. Yarına daha kötü olacağına eminim. Adım sesleri yaklaştıkça ıslık sesini daha yoğun duyduğum için tişörtümün eteklerini aşağıya çektim.

O zebani herif veya adamları geldi diye korkmadım çünkü gelen o çocuktu. Başkası sanıp korkmayayım diye yine ıslık çalarak bana geldiğini bildiriyordu.

Köpeği kontrol ettiğimde onun da uyuduğunu gördüm. Çocuk parmaklıkların diğer tarafında durup tam bir şey söyleyecekti ki, "Şşş," diye onu uyarıp işaret parmağımı dudaklarımın üstüne koydum. "Sessiz ol bu şeyi uyandıracaksın." Ona köpeği gösterdim. "Ayağa kalktığım an havlamaya başlıyor." Uyanıp havlarsa dışarıdaki adamları buraya toplardı.

Yataktan yavaşça çıkıp parmak uçlarıma basmaya başladım. Yürürken acıyan karnım bana zorluk çıkardığı için ellerim karnımdaydı. Küçük ve sessiz adımlar atarken sık sık Şeytan'ı kontrol ediyordum. Ona bundan daha iyi ve daha komik bir isim veremezlerdi. Parmaklıklara yaklaştığımda

henüz adını bilmediğim çocuğun tam karşısında durdum. Aramızdaki demir parmaklıkların arasında birbirimize bakıyorduk. İkimizde korkuyorduk. Ben kendim için o da benim için. Bunu görebiliyordum.

Kahverengi gözleri gizleyemediği bir endişeyle beni izlerken sık sık karnıma ve babasının ezdiği kafama bakıyordu. "Sen..." diyen sesi benimle konuşmaya çekinecek kadar alçaktı. "Sen iyi misin?" Konuşurken sesi o kadar kısıktı ki onu güçlükle duyuyordum. İçimden bir ses bunun tek nedeninin köpeği uyandırmak olmadığını söylüyordu.

İlk kural sesini yükseltme.

Derin bir nefes alarak ona başımı salladım. "Babam gelip zebani babanı dövdüğünde daha iyi olacağım." Babam burada olsaydı o herifi bir güzel döverdi.

Ayakta durmak ağrılarımın şiddetini arttırdığı için yavaşça yere oturdum. O da parmaklıkların diğer tarafına oturdu. Kısa bir an geldiği yeri kontrol edip cebinden küçük bir hap kutusu çıkardı. Kutuyu açıp içinden çıkardığı bir hapı parmaklıkların arasından bana uzattı. "Ağrı kesici belki acını hafifletir."

Bana verdiği hapın ağrı kesici olup olmadığından emin değildim bu yüzden onu almadım. Bu konuda ona güvenmediğimi görünce başını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Ben babam gibi değilim." Bana tüm bunları yapan o değildi ama babası adına utanıyormuş gibi yüzü kızarmaya başladı. "O benim üvey babam." Onu rahatlatan tek şey buymuş gibi bakıyordu. Öyle bir canavarın öz oğlu olmadığına memnundu.

Israrla bana uzattığı hapı aldım. "Neden o zebaninin yanında kalıyorsun?"

"Zebani mi?"

"Korkunç görünüyor."

"Eskiden öyle değildi." Ceketinin cebine tam sığdıramadığı su şişesini çıkardı. "Onu bu hale getirip yakan senin babanmış." Yakalanmamak için tekrar etrafını kontrol etti ve bu seferde ceketinin iç cebinde küçük bir

sandviç çıkardı. Streç filme sardığı sandviçi bana uzattı. "Aç olmalısın birileri gelmeden hızlıca karnını doyur."

"Baban yalan söylüyor!" Kaşlarımı çatarak elimdeki hapı ona fırlattım. "İkinizde yalancısınız." Yemem için getirdiği şeyler almadan ayağa kalkıp yatağa yürüdüm. "Babam kimseyi canlı canlı yakmaz. Babama iftira atacak kadar korkunç insanlarsınız. Bir daha beni görmeye gelme yoksa seni o zebaniye söylerim!"

Yatağa uzanarak ona sırtımı döndüm. "Benim babam iyi biri ve senin babanın aksine beni seviyor. Git buradan aptal korkak!" Yutkunuşunu uzandığım yerden bile duymuştum ama ona doğru dönmedim. Buradaki herkesten nefret ediyordum.

Gitmesini bekledim ama gittiğini gösteren sesler duymadım. Ayağa kalktığını bile sanmıyordum. Hâlâ parmaklıkların yanında oturuyor olmalıydı. "Nasıl bir his?" diyen sesini duydum. Sesi kırgın ve birazda buruktu. "Baban tarafından sevilmek nasıl bir his veya herhangi biri tarafından?" Sesi dokunsan ağlayacakmış gibi çıkıyordu.

"Bana sevmek ve sevilmenin neye benzediğini söyleyebilir misin?" Gerildim. Bunlar hiç sevmemiş ve sevilmemiş birinin sözleriydi.

Ona sırtım dönük bir halde yatakta uzanırken, "Belli ki bilmiyorsun ama sevginin bir şekli yok," diye fısıldadım. "Bu yüzden sana neye benzediğini söyleyemem."

"Bir şekli olsaydı sence neye benzerdi?" Sevgiyle ilgili her şeyi bu kadar merak etmesinin nedeni neydi? Gerçekten sevmeyi ve sevilmeyi bilmiyor muydu?

"Kâğıt helva olabilir," diye mırıldandım. "Dışı sert ama içi yumuşacık. Sevgi de böyle bir şey işte. Uzaktan bakınca sert ama tadına bakınca lezzetli ve yumuşacık."

İç çekişini duydum. "Sevginin tadını bilmiyorum çünkü hiç tatmadım." İçimde bir şeylerin acıdığını hissettim. Nasıl bir çocuk hiç sevilmez ki?

Yataktan çıkıp küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. Şeytan'ı uyandırmamak için adımlarımı yine dikkatlice atıyordum. "Kimseler sevmedi mi seni?" Tam karşısına oturduğumda kahve gözleri her an ağlayacakmış gibi hisli bakıyordu. "Ya da sen kimseleri sevmedin mi?" Bu hiç inandırıcı gelmiyordu.

Gözlerini kaçırıp sandviç ve suyu parmaklıkların arasından önüme koydu. "Kendimi birilerine nasıl sevdireceğimi veya nasıl seveceğimi bilmiyorum." Cebindeki hap kutusunu çıkartıp bana yeni bir ağrı kesici uzattı. "Ben burada doğdum ve bu köşkte sevgi yok." Gözlerini gözlerime kenetledi. "Ölüm, öfke, kan ve şiddet var ama sevgi hiç yok." Avucundaki hapı bana uzattı. "Bunu almalısın ağrılarını dindirir."

Bu sefer inadı bırakıp ağrı kesiciyi su yardımıyla içtim. Çok aç olduğum için sandviçi açarken meraklı bakışlarım onun üzerindeydi. "Annen nerede, o sevmiyor mu seni? Veya diğer akrabaların?" Köpeği uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyorduk.

Her an biri gelir korkusuyla geldiği yönü kontrol ederken, "Annem ve gerçek babamı hiç tanımadım çünkü ben evlatlığım," diye fısıldadı. Bana döndüğünde bakışları mahzundu. "Babam kısır olduğu için çocuğu olmuyor."

Sandviçten kocaman bir ısırık alırken gözlerimi merakla kırpıştırdım. "Kısır ne demek? Elmas annenin yaptığı kısır yemeğinden mi bahsediyorsun?"

Bana söylediği şeyi bir yemeğe benzetmem onu gülümsetti. "Hiçbir koşulda çocuk sahibi olmayan insanlara kısır denir." Daha iyi anlamam için bunu bana açıklarken oldukça sabırlı görünüyordu. "Babam kısır olduğu bilinmesin diye beni evlat edinip herkese onun çocuğu olduğumu ve annemi doğumda kaybettiğini söylüyor."

"Ama seni sevemedi, değil mi?"

Başını eğdiğinde suskunluğuyla beni onayladı. "O kimseyi sevemez."

"Babamla sorunu ne?"

Biliyordu ama beni geçiştirerek başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Sandviçle karnımı doyururken sızlanmaya başladım. "Dışarıda olmayı özledim." Parmaklıkların diğer tarafını işaret ettim. "Orada olmalıydım."

Dudaklarında ona bakan herkese acı verecek bir tebessüm oluştu. Bir insanın tebessümü bile can yakabilir miydi? Onun tüm gülüşleri buruktu. Hisli bakan gözleri bulunduğum yeri işaret etti. "Ben on dört yıldır oradayım."

"Sen özgürsün." Ne demek istediğini anlamadığım için ona kendimi gösterdim. "Parmaklıkların bu tarafında olan benim."

Kaşları büküldüğünde gözleriyle beni yalanlıyordu. "Tutsaklık sadece bedende mi olur sanıyorsun?" Elini kaldırıp işaret parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Asıl mahkûmiyet kafada başlar."

"Dokuz yaşında olduğumun farkında mısın? Seni anlayacağım şekilde konuşmalısın." Sandviçin son lokmasını ağzıma attıktan sonra suya uzandım. "Söylediklerini anlamıyorum."

Göğüs kafesini şişirecek bir büyüklükte nefesini içine çekti ve sesli bir şekilde geri verdi. "Umarım ne demek istediğimi anlayacağın bir gün gelmez."

Bunları söyledikten sonra içindeki tüm suyu içtiğim boş şişeyi aldı. Yakalanmamak için daha fazla yanımda kalamazdı. O giderken bende arkasında garip gözlerle ona bakıyordum. Asıl mahkûmiyet kafada başlar diyen sözlerini düşünüp ne anlama geldiğini sorguladım. O an için bunun cevabını bilmiyordum ama öğreneceğim bir gün gelecekti. Bir gün onu anlayacağımı biliyordu ama ben bunu henüz bilmiyordum.

Onun da bilmediği bir şey vardı.

Sevmeyi ve sevilmeyi benimle öğreneceğini o da bilmiyordu.

Günümüz

Adım sesleri duyunca hemen kendimi toparladım. Arka bahçeyi aydınlatan ışıklardan Gurur'un döndüğünü gördüm. Bu soğukta bile üzerinde yine ceketi yoktu. Hep olduğu gibi beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Gurur bu iki renk dışında başka hiçbir rengi giymiyordu. Dolabındaki tüm kıyafetleri beyaz gömlek ve siyah pantolondan oluşuyordu. Ona yakışmadığını da söyleyemem.

Onu en son dün gece gördüğüm için, "Şu saate kadar neredeydin?" diye sordum kırgın bir sesle. Sabah uyandığımda odada yoktu ve tüm gün beni hiç aramamıştı. Hiç olmazsa arayıp iyi olduğunu ve neden evde olmadığını açıklayabilirdi.

Ağır adımlarla bana doğru yürürken oturduğum salıncağa tuhaf gözlerle bakıyordu. Sorumu yanıtsız bırakıp iki yanından zincirlerini tuttuğum salıncağı gösterdi. "Buna binmek için fazla büyük olduğunu düşünmüyor musun?"

Ayaklarımı yukarı kaldırıp sallanırken tebessüm ettim. "Bu benim salıncağım. Babam ben çocukken yapmıştı."

Yüzündeki alaycı ifadeyi saklamadı. "Sen çocukken yapmış, büyüdüğünde de ona otur diye değil."

"Beni kınıyorsun."

"Çünkü çocuk kalmakta ısrarcısın."

"Sen büyüdüğüne memnun musun?"

İfadesiz gözlerle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Halimden şikayetçi değilim."

"İlginç."

"İlginç olan nedir?"

Ona yanımdaki boş salıncağı gösterdim. "Aksa burada değil otur hadi."

Yüzünü buruşturarak salıncağa baktı. "O şeye oturmayacağım."

"Kasıntı herif."

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Ağır gel."

"Sen gel." Bir kez daha Aksa'nın salıncağını gösterdim. "Kocamın yanıma oturmasını istiyorum."

"Karımın her istediği olmaz."

"Niye?" Dalga geçerek başımı yukarı kaldırdım. "Her istediğimi yapacak gücün yok mu?"

"Derdin ne senin?"

"Otur yanıma."

"İnatçı çocuk."

"Huysuz ihtiyar"

Homurdanarak yanıma gelip iri bedenini salıncağa sığdırmaya çalıştı. Salıncağa sığmakta güçlük çekmişti ama nihayetinde oturdu. Ben ayaklarımı yere vurup kendimi ileri geri sallarken o bunu yapmıyordu. Ayaklarını yere bastırıp o salıncakta hiç kıpırdamadan rahatsız bir şekilde oturuyordu. Gözlerini benden ayırmadan beni izliyordu. "Az önce ilginç bulduğun şey neydi?"

"Büyümekte şikayetçi olmadığını söyledin." Kendimi ileriye itip daha yükseğe havalandıkça rüzgârı yüzümde hissediyordum ve bu hissi seviyordum. "Çocukluğu kötü geçen insanlar çocuk olmayı sevmez ve bir an önce büyümek isterler." Gözlerimi kapatarak kendimi rüzgârın dokunuşlarına bıraktım. "Anlaşılan çocukluk anıların pek iç açıcı değil."

Gözlerimi açmadım ama dalga geçen sesini duydum. "Herkes senin gibi pamuklara sarılarak büyümüyor prenses." Nasıl bir çocukluk geçirdiğim hakkında zerre kadar fikri yoktu.

"Anlatmak ister misin?"

"Siktir etsene."

Ayaklarımı yere bastırarak sallanmayı kestim. Salıncağımın zincirlerini sıkıca tutarken başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Sabah uyandığımda seni bulamadım. Saat kaçta evden ayrıldın ve bu saate kadar neredeydin?"

"Ne o merak mı ettin?" Geldiğinden beri yaptığı huysuzlukların sebebi buymuş gibi sitemini alaycı üslubuyla gizledi. "Nerede olduğumu bilmek isteseydin gün içinde bir kez olsun arardın."

Gülmemeye çalışarak yanaklarımın içini dişledim. "Seni aramamı beklemiş olamazsın, değil mi?"

Homurdanarak önüne dönüp gömleğinin ön cebindeki sigara paketini çıkardı. "Tüm gün aklıma bile gelmedin, neden aramanı isteyeyim?"

"Telefonun kapalıydı." Hızla bana döndüğünde tebessüm ederek ona başımı salladım. "Sabah seni odada bulamayınca endişelenip aradım ama telefonun kapalıydı." Bana olan bakışları yumuşamaya başladı.

"Evdekilere sordum ancak onlarda nerede olduğunu bilmiyordu. Babamdan Karun abinin numarasını alıp onu aradım." Bakışlarım buruklaşırken sesimdeki neşe kayboldu. "Karun abi sabaha karşı bir kriz geçirdiğini, seni ücra bir mekânda bulduğunu ve oradaki her şeyi dağıttığını söyledi." Parmak boğumlarındaki zedelenmiş dokuya iç çekerek baktım. "Etrafında olan herkesi ağır yaralamışsın." Karun onu kan revan içinde bulmuş ama üzerindeki kanlar ona ait değilmiş.

Gözlerini kaçırarak paketin içinden bir dal sigara çıkardı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Hatırlamadığını biliyorum çünkü kriz esnasında akli dengesini yitirdiği için yaptığı şeyleri hatırlamıyordu.

"Dinle." Elimi uzatıp dostane bir tavırla omzuna dokundum. "Sana yardım etmeme istekli olursan öfke ve kriz yönetimini birlikte yapabiliriz." Başlangıçta küçük adımlarla ilerlemeliydik ama her seansta tedavinin dozunu biraz arttırmayı düşünüyordum. Bunu yapmam için önce bana izin

vermeliydi. Ona yardım etmem için bir psikolog olduğumu bilmesine gerek yoktu.

Sigarasını yakmamı istediği için çakmakla birlikte bana uzattı. "Bana yardım edemezsin." Hastalığı konusunda umutsuzdu. "Bu kadar kolay olsaydı gittiğim doktorlar beni bu sorundan kurtarırdı." Yüzü kasıldığında gözlerimin içine son derece ciddi bir şekilde baktı. "Ben bir canavarım, Nemrudun kızı. Korkunç yüzümle henüz tanışmadın."

Uzattığı sigara dalını ve çakmağı ondan aldım. "Sen bir canavar değilsin öyle olduğuna inandırılmışsın." Ona gülümseyerek sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim. "Şimdi bunu nasıl yakacağımı tekrar anlat."

Sigara içmek istediği anlarda sigarasını hep başkalarına yaktırırdı. Yanında benden başka kimse olmayınca yakmam için sigarayı bana uzatırdı. Ancak ne zaman dudaklarımın arasında sigarayı görse bundan hoşlanmaz ve şimdi olduğu gibi kaşları hafifçe çatılırdı. Dudaklarımın arasındaki sigarayı alıp yere attı. "Artık içmek istemiyorum." Neredeyse gülecektim. Bunu hep yapıyordu. Sigarayı yakmadan dudaklarımın arasından çekip alıyordu.

Üzerinde Trabzon sporun renkleri olan çakmağa bakmaya başladım. Ne bekliyordum ki o bir Karadenizliydi. "Hangi takımı tuttuğunu anlamak zor değil." Başımı omzuma doğru eğip ona tatlı tatlı gülümsedim. "Fanatik misin?"

"Hiçbir maçı kaçırmayacak kadar." Elimdeki çakmağı alıp cebine attı. "Takım tutar mısın?"

"Konumuz bu değil." Sabahtan beri merak ettiğim soruyu daha fazla erteleyemedim. "Dün gece bir şeyin yoktu." Yüzümdeki gülüşüm soldu. "Ben uyuduktan sonra ne oldu, Gurur? Aralıkta bile değiliz neden kriz geçirdin?"

Karadeniz inadını konuşturarak bakışlarını benden çekti. "Bir şey olmadı." Bana anlatmayacak kadar inatçıydı.

"Gurur-"

"Sen konuş, Farah." Beni susturarak boynumu işaret etti. "Eğer bana o sarkacın senin için neden bu kadar önemli olduğunu ve onu sana kimin verdiğini anlatırsan bende bilmek istediklerini anlatırım." Gerildim.

Gözleri rahatsız edici bir şekilde boynumda oyalanıyordu. "Gün içinde ona kaç kez dokunduğunun farkında mısın? Farkında olarak veya olmayarak parmakların hep ona uzanıyor." Omuzlarını dikleştirerek hesap sorar gibi soğuk gözlerle bana bakmaya başladı. "Ona dokunmak seni rahatlatıyor mu?" O söyleyene kadar yine sarkacımın kırmızı yakutuna dokunduğumun farkında değildim.

Elimi yavaşça boynumdan çekerek önüme döndüm. "On altı yıl önce başladı uykusuzluğum." Bilmesi gerektiği kadarını ona anlatabilirdim. "O yıllarda henüz dokuz yaşındaydım ve artık uyuyamıyordum. Bir çocuk vardı, günün belli saatlerinde sık sık beni görmeye gelirdi." O çocuğun bir hücrede beni ziyaret ettiğini ona söylemedim.

"On üç veya on dört yaşlarında bir erkek çocuğuydu." Gökyüzündeki yıldızlara bakarken ciğerlerime hapsettiğim nefesimi sesli bir şekilde verdim. "Uyku problemimi biliyordu ve bir gün bir sarkaçla bana geldi." Parmaklarım bir kez daha boynuma uzandığında Gurur'un beni izlediğini biliyordum. "Sarkacın belki beni uyutabileceğini söyledi ve öyle de oldu. O günden sonra sarkacın yardımıyla uyuyabildim."

"O çocukla hâlâ görüşüyor musun?" Meraklı sesinde gizli bir öfke olduğunu sezince bakışlarımı ona yönelttim. İfadesi fazla katıydı. "Adı nedir?"

"Adını bilmiyorum çünkü bana söylemedi. On altı yıldır onu hiç görmedim. Nasıl ve nerede olduğunu bilmiyorum," dediğimde ifadesinde bana inanmadığını gösteren bir şeyler vardı. "Her gün buraya gelip seni ziyaret eden birinin adını bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Beni görmek için buraya hiç gelmedi. Başka bir yerde buluşuyorduk."

Çenesinden bir kas seğirdi. "Buluşuyor muydunuz?"

"Öyle değil." Panikleyerek yerimden kıpırdandım. "Ben başka bir yerdeydim ve o da beni görmek için oraya geliyordu."

Bana olan bakışlarında herhangi bir yumuşama olmadı. "Neredeydin?"

"Kaçırılmıştım, Gurur!" Beni sorguya çekip durmasının siniriyle ağzımdan kaçırdıklarımla omuzları gerildi. Dilimi sertçe ısırarak kendime kızdım. Bunu bilmesine gerek yoktu.

"Farah?" Oturduğu rahatsız edici salıncakta dikleşti. "Dokuz yaşındayken kaçırıldın mı?"

Başımı önüme eğip kısık bir sesle, "Evet," diye mırıldandım. Spor ayakkabılarıma bakarken eğdiğim başımı kaldırmıyordum. "Bir ay rehin tutuldum." Bunları anlatmanın stresiyle yine tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. "Tutsak edildiğim o yerde bana yardım etmeye çalışan bir çocuk vardı. Sarkacı bana o vermişti."

Gözlerimin ardı sızladığında ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bu yüzden onun adını bile bilmiyorum çünkü bana adını hiç söylememişti."

Bileğimde sıcak elini hissedince irkilerek başımı kaldırdım. Tırnaklarımı yememden nefret ediyor olmalı ki elimi ağzımdan çekerek dizimin üstüne koydu. "İsim ver." Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama yeşil gözlerinde ölümün ayak izleri vardı. "Seni kaçıranların ismini bana söyle."

Bileğimi saran iri parmakları fazla sahipleniciydi. "Onların isimlerini bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten bilmiyorum."

Bu konuda üzerime gelip beni o günleri düşünmeye zorlamadı ama gözlerindeki o karanlık his bunun peşine düşeceğini gösteriyordu. "Baban mutlaka biliyordur."

Ona soracaktı ama cevapları babamda bulamazdı çünkü babama orada olanları hiç anlatmadım. O adamın yanmış bir derisi olduğundan bile bahsetmemiştim. Babamın ona bulaşmasını istemediğim için korku evinde olanları kimseye anlatmadım ve anlatmayı düşünmüyorum. Benden susmam istenildi ve bende yıllarıdır susuyordum.

Gurur orada yaşadıklarımı sormak üzereydi ki, "Lütfen," diye fısıldadım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Farah kulübede sana saldıranlar o herifin adamları olabilir." Tüm ciddiyetiyle bakıp bana doğru eğildi. "Sana olanlardan sonra ilk aklıma gelen abim Şeref olmuştu. Üç yıl önce adamlarımı gönderip o herifi Ordu'dan İstanbul'a getirtip sorguladım." Nefesini burnundan sertçe vererek başını iki yana salladı. "Bunu yapan Şeref Kalender değildi çünkü o kansız acıya dayanıksız." Son söyledikleriyle gözlerim büyüdü. Abisini sorgularken ona işkence mi etmişti?

Anlam veremediğim bir kinayeyle soğukça güldü. "İnsanlara acı çektirmeyi iyi bilir ama kendi canı tatlıdır. Ona en ağır şekilde işkence ettiğimde bile salya sümük ağlayarak sana olanlarla bir ilgisi olmadığını söyledi." Midem kasıldı. Ben komadayken abisini kaçırıp sorguladığını bilmiyordum.

Gurur bir türlü bulamadığı cevapların sıkıntısıyla nefesini sesli bir şekilde vererek yüzünü ovuşturdu. "Şeref değilse bunu sana yapan kim, Farah? Üç yıldır her yerde onu arıyorum ve hâlâ da aramaya devam ediyorum. Bunu yapacak tüm düşmanlarımı çeşitli yöntemlerle sorguya çektim ama hiçbiri değil!" Bu işin peşini çoktan bıraktı sanıyordum.

Kaşları çatıldı. "Benim düşmanlarımdan biri değilse o zaman babanınkilerden." Gözlerini gözlerime kenetledi ve "Farah," diye mırıldandı bazı cevaplar istercesine. "Seni kaçıran o herif kimse kulübede seni komalık eden kişi olabilir. Bana onun hakkında bildiklerini anlatmalısın."

Gözlerimi kaçırarak önüme döndüm. "Bilmiyorum."

"Bildiğini biliyorum!" Sert bir sesle konuşup bir hışımla ayağa kalkıp tepeme dikildi. "Onu neden koruyorsun!"

"Koruduğum o değil!"

Omuzları gerildiğinde buz kesti. "Siktir!" Nemli bakışlarımda ne görüyorsa bu onu bozguna uğratmıştı. "Susarak babanı ondan korumaya çalışıyorsun?"

Gözlerimden süzülen bir damla yaşı görmek yumruğunu sıkmasına neden olmuştu. Ağlamamı görmekten nefret ediyordu. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun." O adamın geri dönmesinden ödüm kopuyordu.

Ondan ne kadar korktuğumu görünce bana olan bakışlarını yumuşattı. Yanıma gelip tam karşımda bir ayağının üzerine diz çökerek kucağımdaki elime uzandı. Ben salıncakta oturuyordum ve o da hemen karşımda bir dizinin üzerinde duruyordu. Elimi iri ellerinin arasına alıp güven vermek istercesine hafifçe sıktı. "O orospu çocuğu da benim neler yapabileceğimi bilmiyor güzelim," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Onu bulduğumda ecdadını sikeceğim!" Yemin eder gibi konuştuğunda bu konudaki kararlılığı beni endişelendiriyordu.

"Ya beni komaya sokan o değilse?"

"Bu bir şeyi değişmez o herifin cehennemi olacağım."

"Neden?"

"Çünkü bu halde olmanın sebebi belli ki o!" Şakaklarındaki damarlar seğirirken sonunda yapbozun kayıp parçalarını bulmuş gibiydi. "Tüm bunlar sen dokuz yaşındayken başladı, değil mi? Seni kaçırdığında orada her ne yaşandıysa itaatkâr bir köleden farkın yok!"

Onun sorgulayan bakışlarından kurtulmak için hemen ayağa kalktım. "Üşüdüm." Hızlı adımlarla malikaneye yürürken bu konuda konuşmak istemediğimi fazla belli ediyordum. "Hava çok soğuk hasta olacağız."

Arkamdan sinirli sesini duydum. "Sonsuza kadar bunu konuşmaktan kaçamazsın!"

Aramızdaki mesafeyi açmak için daha da hızlandım. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istediğinde sana söylerim." Tam karşıma bakarak yürürken bakışlarım hüzünlüydü. "Babamdan istediğin şey kızı Farah değil, Leyla'nın intikamını almak. Bir gün senin için alacağın intikamdan daha önemli olursam o zaman sana kendi hikayemi anlatabilirim." Bu sözlerim onu susturmaya yetmişti.

Malikaneye girip üst kata çıktığımda peşimden geldiğini biliyordum. Çatı katındaki dairemize girdiğimizde doğruca yürüyüp banyoya girdi. Banyonun kapısını içeriden kilitleyince afalladım. "Kapıyı neden kilitledin?"

Kapıyla bakışırken hissiz sesini duydum. "Banyo yapacağım."

"Bunun için kapıyı neden kilitliyorsun?"

Mantıklı bir açıklama beklerken söyledikleri şoke ediciydi. "Sen kendini hep buraya kilitliyorsun, ben sana bir şey diyor muyum?"

Yürüyüp kapıyı zorladım. "Ne saklıyorsun, Gurur?"

"Bir şey sakladığım yok yıkanacağım. Rahat bırak şu kapıyı!"

"Her zaman yıkanıyorsun ama daha önce bu kapı hiç kilitlenmiyordu."

"Soyunacağım, Farah!" diyen sert sesini duydum. "Destursuz içeri dalacak kadar şuursuzsun. Bunun için bu önlem."

"İçeri girip seni çıplak görsem ne olacak ki?"

"Ne mi olacak?" Daha şimdiden onu sinirlendirmiş olmalıyım ki kapıya sertçe vurdu. "Öğrenme aşamasındaki çocuklardan farkın yok! Beni çıplak görsen bu seferde o ne bu ne deyip duracaksın! Soruların kabir azabı gibi!"

"Daha önce seni çıplak gördüm."

"Havlu vardı üzerimde."

"Ne farkı var çıplak gördüm sayılır."

"Gördüklerin sadece o kadarıyla mı ibaret sanıyorsun? Git şuradan Nemrudun Kızı, yıkanıp geliyorum!"

Aklıma gelenlerle midem kasıldı. "Uyuşturucu mu kullanacaksın?"

İçeriden küfreden sesini duydum. "Hayır, artık yanımda bile taşımıyorum. Bir süredir temizim."

Kapıyı açmak için zorlamaya devam ettim. "Sana inanmıyorum, aç kapıyı ceplerine bakacağım."

"Ya sabır!" Sinirle burnundan soluyup kapıyı açınca birkaç adım geriledim. Çatık kaşlarla üzerime yürüyüp bana ceplerini gösterdi. "Gel bak ulan!" Bunu yapmayacağımı sanıyorsa bundan daha fazla yanılamazdı.

Küçük adımlarla yürüyüp karşısında durdum. Ellerimi tam pantolonun ceplerine uzatmıştım ki onda aldığım kokuyla kaskatı kesildim. Gurur hep aynı marka parfüm kokardı ama bu sefer onda aldığım tek koku deniz esintisi değildi. Onun kokusuna karışmış daha yumuşak ve kadınsı bir koku üzerine sinmişti.

"Kadın parfümü mü bu?" Şaşkınca konuşup emin olmak için boynuna uzanmıştım ki gördüklerimle sertçe yutkundum. Gözlerim tek bir noktada takılı kalırken kalbimin çatırdayan sesini duyabiliyordum.

Gurur'un omzunda bir iz vardı.

Bir kadının ruj izi.

Beyaz gömleğinin omuz kısmında bir kadının dudaklarının izi vardı. Biri onun omzunu öptüğü için sürdüğü pembe rujun izi çıkmıştı. Üstelik Gurur'un üzerine kadın parfümü sinmişti. Bir kadın onun üzerine kokusunu bırakacak kadar ona yaklaşmış ve onu öpmüştü. Her şey etrafımda dönmeye başladı. Bir kadının koynundan çıkıp buraya gelmişti.

Bakışlarımda gördüğü şeye anlam veremeyerek gözlerini kıstı. "Sorun ne?" Nereye baktığımı anlamak için başını omzuna doğru eğince pembe ruj izini gördü. "Siktir!" Küfrederek hemen bana döndüğünde panik olmuştu. "Sandığın gibi değil."

Hiç kıpırdamadan ona bakıyordum. Tek bir soru bile sormayacak kadar tepkisizdim. İçimde peydah olan acıya direnirken haddinden fazla sakindim. Tam bir şey söyleyecekti ki, küçük adımlarla banyoya ilerledim. Yanından geçeceğim esnada hemen kolumu yakalayarak beni durdurdu. "Kendini banyoya kapatmadan önce beni dinle." Yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. "Ayrıca yıkanmam gerek banyo sırası bende. Orası senin tapulu malın değil."

Kolumu çekerek ondan uzaklaştım. "Omzunda ruj izi var, Gurur?"

Onu yanlış anlamamı istemediği için aceleyle açıklama yapmaya başladı. "Omzumdaki Melek'in yani yeğenimin dudaklarının izi. O hep yapar böyle şeyler." Belli belirsiz gülümsedi. "Senden bir farkı yok. Sırnaşıp dudaklarının izini bırakır böyle."

"Ben sana sırnaşmıyorum."

"Bunun dışındaki çoğu hareketiniz onunla benziyor."

"Omzunu da öpmüyorum."

Bıyık altında güldü. "Öpmek istiyorsan buyur gel." Derimin altı alev aldı.

"Bir başka kadının öptüğü bir adamı öpmek istemiyorum."

"Melek'ten başkası değildi." Bunları söylerken bana olan bakışı dürüstlüğüne inanmamı sağlıyordu. "Bana inanmalısın sana yalan söylemiyorum."

Duyduklarımdan sonra rahatlayarak nefesimi verdim. Açıklamasını duymadan önce neler düşünmemiştim ki. Bir an beni aldattığını, başka bir kadının koynundan çıkıp bana geldiğini düşünmüştüm. "Hayatında uzun soluklu bir yerim olmadığını biliyorum, Gurur ama-"

"Ama?"

"Benden başka bir kadına masal okursan bu iş biter." Odanın içine nükseden ağır bir sessizlik ikimizi kuşatmıştı. Bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Bana masal okuması aramızda özel ve anlamlı olan tek şeydi. Ben hiçbir konuda onun ilki değildim çünkü her konuda ona geç kalmıştım. Sevmeyi, sevişmeyi ve daha birçok şeyi Leyla ile öğrenmişti. Elini tutan, kalbine dokunan, ona iyi gelen o ilk kadın ben değildim. Leyla'dan kalan boşluğu doldurmaya çalışıyordum ama Gurur için asla bir Leyla olamayacaktım. Ben onun için hep ikinci kadın olarak kalacaktım.

Başka bir hikâyenin başrolü olma şansım olduysa bile Gurur bunu elimden almış ve beni kendi hikayesinin yan karakteri yapmıştı. Bu hikayedeki

rolüm kara damga gibi kaderime nakşedilmişti ve adı hep ikinci kadın olarak kalacaktı. Tüm bunların farkında olacak kadar aklım başımdaydı. "Bizim seninle bir sonumuz yok, Gurur," dediğimde çok sakindim çünkü bir gerçeği kabullenmeye başlamıştım. "Hiç anlamıyorsun değil mi?"

Ne demek istediğimi anlamak için yeşil gözlerini kıstı. "Neyi?"

"Farklı hikayelerin kahramanları olduğumuzu." Daha şimdiden bu savaştan yenik çıkmış gibi acı bir tebessümle başımı salladım. "Sen benim masalımın başrolü değilsin benden seninkinin. Sen kendi masalından çıkıp benimkine girdin, Gurur. Belki benimle evlenmeseydin bende biriyle tanışacak ve onunla mutlu olacaktım." Kabul etmemiz gereken tek gerçek buydu.

Akmayan gözyaşlarım beni zorlarken titreyen dudaklarımı araladım. "İkimizin birlikte olduğu bir masal yazılmadı bize, biz başından beri yanlış bir eşleşmenin kurbanlarıyız." Ve bunu bize o yapmıştı.

Söylediklerimden sonra uzun süre konuşmadı. Dalgın bir şekilde beni izlerken fazla hissiz görünüyordu. Beni haklı mı yoksa haksız mı bulduğunu bilmiyorum ama söylediğim her şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Gerginliğe yol açacak bir sessizlikten sonra kararlı bakışlarını bana çıkardı. "Bizim için bir masal yazılmadıysa ne olmuş, Farah? Ben yazarım o zaman." Çenesindeki kaslar seğirdi. "Kendi masalımdan çıkıp seninkine girdiysem sen artık sadece benimsindir. Benden başka kimse senin başrolün olamaz. Buna izin vermem."

"Bencillik bu."

"Siktir etsene, karımı kimseye verecek değilim."

"Ağzı bozuk herif."

Kalbimi eritecek bir sıcaklıkta güldü. "Nemrudun nazlı kızı."

"Uyumak istiyorum." Dolaptaki pijamalarımı çıkardım. "Sen banyonu yap ben üzerimi değiştireceğim." Beni başıyla onaylayarak banyoya girdi. Bu

sefer kapıyı kilitlememişti. Sandığının aksine içeri girecek kadar şuursuz değildim çünkü göreceklerime hazır değildim.

Giyinme odasında üzerimi değiştirip mutfağa girdim. Akşam üstü çıkardığım birkaç bulaşığı halledip odaya döndüğümde Gurur yıkanmıştı. Tişört ve eşofman altıyla banyodan çıktığında havluyla sarı saçlarını kurutuyordu. Beni görünce hareketsiz kalıp baştan ayağa beni süzmeye başladı. Üzerimde ince askılı bir atlet ve pamuklu kısa bir şort vardı. Uyumak için rahat bir şeyler giymek istemiştim.

Gurur giydiklerimi fazla açık bulmuş olmalı ki omuzları gerildi. Yeşil gözleri yine ilk açık boynumda oyalanmaya başlamıştı. Her gün beni boynumdan öpmeyi alışkanlık haline getirdiği için bugün bunu hiç yapamamıştı. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdığında kendine hâkim olmaya çalıştığını anladım. Kendini toparlamak için bakışlarını boynumdan çektiğinde bu seferde göğüslerimin çatalı dikkatini çekti. Giydiğim atletin yakası çok açık olduğu istemediği birçok şeyle karşılaşıyordu.

Burnundan nefesini sertçe verdiğinde dik göğüslerimin uçları bakış açısına girdi. Geceleri uyurken sütyeni çıkartırdım bu yüzden ince atletten göğüs uçlarım belli oluyordu. Bunu görmek onun gerilmesine neden olmuştu. Yeşil gözlerini düz karnımdan biraz aşağıya kaydırınca kısa şortumu ve çıplak bacaklarımı gördü. Terlemeye başlamış gibi tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Git üzerine daha usturuplu bir şeyler giy."

"Üzerimdekilerin nesi var?"

Alaycı gözlerle baştan ayağa beni süzdü. "Kumaşı yetersiz." Havluyla işi bitince onu yere atmasıyla kaşlarımı çattım. Bunu görünce gülmemeye çalışarak eğilip havluyu yerden aldı ve banyo kapısından içeri attı. Bir yerden alıp diğerine attı, ne anladım bu işten.

"Pis herif." Ona söylenerek banyoya girdim. Önce yerdeki havluyu alıp astım daha sonra da burayı topladım. Alt tarafı bir banyo yapmıştı ama her yeri dağıtmıştı. Gerçek anlamda gürültücü ve dağınık bir adamdı.

Odaya döndüğümde Gurur'u yatağımın üzerinde görmeyi beklemiyordum. Elinde benim için seçtiği bir masal kitabı tutarken yatağımın kenarında

değil üzerindeydi. Sırtını yatak başlığına yaslayıp ayaklarını uzatırken oldukça rahat görünüyordu. Hesap sorarcasına kollarımı göğsümde birleştirdim. "Neden yatağımdasın?"

Masal kitabını karıştırırken başını kaldırıp bana bakmadı. "Bu gece burada uyuyacağım." Bunu o da istemiyormuş gibi sıkıntıyla nefesini vererek kitabı kapattı. "Sürekli kanepede uyumaktan sırtım ağrıyor."

"Peki." Kanepeye yürüdüm. "Bu gece ben burada uyuyabilirim."

"O rahatsız edici şeyde bir gece bile uyuyamayacak kadar narin ve nazlısın."

"Hayır, değilim."

"Öylesin." Yatağın boş tarafını gösterdi. "Buraya gel seni hiç rahatsız etmem." Yastıklardan birini alıp ortaya koydu. "Senin tarafına geçmem." Bakışlarımdaki kararsızlığı görünce derin bir nefes aldı. "Sırtım dinlensin diye sadece bir gece yatağında uyuyacağım. Yarın yine kanepeye geçerim."

"Hayır." İnatçı bir tutumla buna yanaşmadım. "Ben zor uyuyorum. Yatakta kıpırdarsan uyandığımda tekrar uyuyamam." Bunun için uykudan uyanıp masal okuyarak beni yine uyutmalıydı. Her iki şekilde de sabaha kadar rahat bir uyku çekemeyecekti.

Yatağın büyük bir bölümünü bana bırakıp iyice kenara yanaştı. "Seni rahatsız etmemek için hiç kıpırdamam."

"Seninle aynı yatakta uyuyamam." Ona sırtımı dönmüştüm ki gördüklerimle donup kaldım. Masanın üstünde bir buket kara gül ve bir kutu erik vardı. Kalbim rotasından şaştı. Eve gelirken bunları benim için mi almıştı? İşte bunu beklemiyordum.

Küçük adımlarla yürüyüp kocaman gül buketini kucağıma aldım. Dudaklarımdan oluşan tebessümden habersiz başımı eğip burnumu kara güllerin kadifemsi yapraklarına sürttüm. "Çok güzel," diye mırıldanırken sesimdeki mutluluğu gizleyemiyordum. Gurur bana ilk kez çiçek almıştı hem de en sevdiklerimden.

Ona döndüğümde beni izlediğini gördüm. Şaşırmış ve biraz da etkilenmiş bir halde dudaklarımdaki tebessüme bakıyordu. Bir buket gülün beni bu kadar mutlu etmesini beklemiyordu. Gülleri göğsüme bastırdığımda gülüşüm genişledi. "Benim için mi aldın?"

"Özellikle sana bir şey almadım." Yalandan öksürerek boğazını temizledi. "Kırmızı ışıkta beklerken bir kadın bunları bana satmak için çok ısrar etti." Masal kitabını yan tarafına bırakıp umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Fazla anlam yükleme istemeyerek aldığım bir şey." Yalan söylediğini biliyordum. Kırmızı ışıkta beklerken bir kadının en sevdiğim güller ve sevdiğim eriklerle onun camına vurduğuna kim inanırdı ki.

Gülleri masaya bırakıp yanına gittim. Yatağın üzerine çıkıp aradaki yastığı çekerek ona doğru emekledim. Dibine kadar girip karnının üzerine oturduğumda sertçe yutkunmuştu. Bacaklarımı iki yana açarak üstüne çıkmamı beklemiyordu. Üzerine eğildiğimde nefes dahi almadan beni izliyordu. Yüzlerimizi aynı hizaya getirip gözlerimi onun yeşillerine kenetledim. "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp yanağına dudaklarımı bastırdım. Tüm vücudu gerildi.

Sağ yanağına küçük bir öpücük kondurup başımı çektiğimde hayretler içinde kalarak beni izliyordu. "Tüm bu mutluluk küçük bir çiçek için mi?"

Gülümsedim. "Ve erikler."

Yakışıklı yüzü kasıldı. "O şeyleri yanımda yemiyorsun." Gülüşüme engel olamadım. Eriğe tiki vardı.

"Nereden geldi aklına bana onları almak?" Bir sebebi olmalıydı.

Hatırladıklarıyla yüzündeki tüm kan çekildi. Keyfi kaçmıştı. "Kâbus," diye mırıldanırken bundan bahsetmek bile canını sıkıyordu. "Sabaha karşı kriz geçirmeme sebep olan şey gördüğüm kâbustu."

"Ne gördün rüyanda?"

Susup bakışlarını kaçırdığında bunun hakkında konuşmak istemediğini anladım. Elimi uzatıp ürkekçe onun yüzüne dokunmaya başladım. "Bana

her şeyi anlatabilirsin, Gurur." Onu rahatlatmak için parmaklarım yanağına sürtünürken ona tebessüm ettim. "Ben senin karınım, her şeyi konuşabilmeliyiz. Seni üzen, canını yakan şeyleri benimle konuşmaktan çekinme." Gözlerinin içine bakıp yumuşak bir sesle konuştum. "Bu Leyla ile ilgili olsa bile bana anlatabilirsin." Kendini bana kapatmasını istemiyordum.

İç çektiğinde yanılmadığımı anladım. Gördüğü kâbus Leyla ile ilgili olduğu için bunu benimle konuşmaktan çekiniyordu. Ne de olsa ben onun karısıydım ve bana sevdiği kadından bahsedemezdi. Bu kadarını yapmayacak kadar düşünceliydi. Avuç içimi onun yeni çıkmaya başlayan kumral sakallarına bastırıp, "Sorun değil," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Leyla'nın sendeki değerini zaten biliyorum." Canımı yaksa da bu kabullendiğim bir şeydi.

Yüzünde gezinen parmaklarım sinirlerini yatıştırıyor olmalı ki gevşemeye başlamıştı. "Rüyamda benden yardım istiyordu." Sıkıntılı bir sesle konuşup beni işaret etti. "Sende öyle, Farah." Rüyasında Leyla ve beni görmüştü. Hayatındaki iki kadın aynı rüyada buluşmuştu.

Devam etmesi için kendini toparlamasın bekledim. Rüyanın detayları zihnini istila ederken bakışları iç karartıcıydı. "Leyla ile aynı yerde farklı köşelerdeydiniz. Bir ateş çemberinin ortasındaydınız ve ben aranızda bir yerde duruyordum." Burnunun direği sızlamışçasına sesi kısıldı. "İkinizde benden yardım istiyordunuz."

İçim yandı.

Kurtardığı kişi ben değildim, değil mi?

O çiçekler ve erikler mahcubiyeti içindi.

Elimi onun yüzünden çekerken alınganlık yapmamaya çalıştım. "Gurur," diye mırıldandım zorlama bir sesle. "Hangimizi kurtardın?"

Gözlerimin içine bakmaktan güçlük çekti. "Leyla'yı."

"Ve beni o ateşin içinde bıraktın, öyle mi?"

İçli bir sesle konuşup başını iki yana salladı. "Leyla'yı kurtardım seninle yandım, Farah."

"Yalancı." Sesimde bakışlarım gibi küskündü. "Beni avutmak için yalan söylüyorsun."

"Yalan değil." Topuzumdan boynuma sarkan saçlarımı enseme ittiğinde bakışları fazla düşünceliydi. "Leyla'yı kurtardığımda onunla gitme şansım vardı ama bunu yapamadım." Elini çekmediği için parmakları ince boynumda geziniyordu. Dokunuşunun bana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezdi. "Senin için döndüm."

"Ve benimle yandın?"

Yorgunca gözlerini yumup başını ağır ağır salladı. "Belki seni kurtaramadım ama seninle yandım, Farah."

"İnanması güç."

"Neden?"

"Çünkü sen ateşten korkarsın, Gurur." Yumduğu gözlerini açtığında burukça ona gülümsedim. "Korktuğun ateşin içine benim için atlamazsın."

Yüzümü seyrederken hiçbir şey söylemedi ama gözleriyle beni yalanlıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyorum ancak güzel bakıyordu. Kaybetmekten ölesiye korktuğu bir şeye bakar gibiydi bakışları. "Hiç anlamıyorsun değil mi?" Sesi pütürlüydü.

"Neyi?"

"Peşinden cehenneme bile geleceğimi." Soğukça gülümsedi. "Ve orada korktuğum her şey var." Boğazım düğümlendi.

"Rüyanın anlamı-"

"Biliyorum." Beni susturarak nefesini koyuverdi. Bir kez daha gözleri gözlerime kenetlendi ve orada gördüğüm şey kalbimi eritiyordu. "Leyla'yı

yaşatırım ama seninle ölürüm, Farah." Ciğerlerine hapsettiği nefesi burnundan verdi. "Rüyanın anlamı bu."

Bir gün onu sevmeye ne zaman başladığımı sorarsa... Ona bu geceden bahsedeceğim.

Masum sayılacak gözlerle onu izlerken başımı omzuma doğru yatırdım. "Birlikte olunca yanacak mıyız?"

Kendini tutamayıp güldü. "Sen yanmaktan ne anlarsın ki el kızı," diye dalga geçti benimle. "Nasıl can yaktığını yanmayan biri bilemez." İçim acıdı. O bunu iyi biliyordu.

"Ama sen biliyorsun."

"Evet."

"Ve benim için o ateşin içine atladın?"

"Devamında bir aşk itirafı gelecekse, bavullarımı toplamam için kalk üzerimden." Kahkaha attığımda gülüşüm onu da güldürdü. Birbirimizle uğraşmayı seviyorduk.

Yerimden kıpırdanarak, "Kalkayım bari," dediğimde kaşlarını dalga geçercesine yukarı kaldırdı. "Emin misin?" Bakışları hınzırdı. "Yerini sevmiş gibisin."

"Karnına oturarak nefesini tıkadım dimi?" Ona rahat nefes aldırmak için biraz aşağıya kaydığımda kısık bir sesle küfretti. "Sikeyim!" Sesi gırtlağından çıkacak bir kalınlıktaydı.

Ne yaptığımın farkında değilmiş gibi davrandığım için şaşkınca, "Ne oldu?" diye sordum. Aşağıya kayarak kasıklarının üzerine oturmuştum.

Bacaklarımı biraz daha ayırarak iyice üzerine yerleştiğimde sıktığı dişlerinin arasından hırıltıyla karışık bir ses çıktı. "Neye sebep olduğun hakkında bir fikrin yok!" Belimi kavrayıp hareketlerimi kısıtladı. "Kıpırdama."

Alıngan bir ifadeyle suratımı astım. "Sen rahat nefes al diye uğraşıyordum." Alt tarafı işaret ettim. "Bir şey batıyor bana. Nedir o?"

"Başlayacağım böyle işe!" Dişlerini sıktığında şakaklarındaki damarlar attı. "Bunu sana açıklayamam."

Anlamayan gözlerle ona bakıp, "Neden?" diye sordum safça. Bacaklarımın arasını zorlayan sertliğini hissediyordum. "Altımda bir şey bana batıyor, nedir o?"

Gözlerinin yeşili koyulaşırken nefes alışları hızlanmıştı. Onu kışkırtıp tahrik ettiğimi yeteri kadar gizleyemiyordu. Bunu saklamaya çalıştığını da sanmıyordum çünkü ona yaptığım şeyin ne anlama geldiğini bilmediğimi düşünüyordu. Kararan gözlerle beni izlerken uzanıp gözlüğümü çıkardı. Gözlerimi tüm çıplaklığıyla görmek ister gibi gözlüğü yan tarafa atmıştı. Eli bir kez daha bana uzandı ve bu sefer topuzumdaki kalemi çekip aldı.

Saçlarım dalgalanarak çıplak omuzlarıma döküldüğünde nefesi kesildi. Bacaklarımın arasını zorlayan sertliğini daha yoğun hissettim. Gerçek anlamda uyarılmıştı. Büyülenmiş gözlerle beni izlerken eli boynuma sürtünerek bir tutam saç buklemi avuçları arasına aldı. Saçlarımın yumuşak dokusunu sevmiş gibi avucundaki saçımı okşuyordu. "Farah," diye mırıldandığında saçımı parmağına dolamıştı. "Merak ediyor musun?"

Bana olan bakışları ve altımdaki sertliği nefesimi kestiği için aldığım hızlı solukların arasından, "Neyi?" diye sordum güçlükle.

Parmağını çektiğinde saçım bukle şeklinde omzuma düştü. Kor gibi yanan eli yüzüme uzandığında gözleri yoğun bir şekilde dudaklarımda oyalanıyordu. "Öpülmenin nasıl bir his olduğunu?" Midem kasılmıştı. Evet, dersem beni öper miydi?

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşayarak elini dudaklarıma kaydırdı. Parmak uçları dudaklarıma sürtündüğünde irkildim. Çenemi kavradıktan sonra baş parmağı alt dudağımı okşamaya başladı. Kalbim tekledi. Beni öpmek istiyordu. Derimin altı yanmaya başladığında benden cevap beklediğini biliyordum. Konuşmak için kendimi zorladım. "Bilmem." Onun üzerinde adeta kuş gibi titriyordum. "Daha önce kimse beni öpmedi."

Deneyimsizliğimden büyük bir haz aldığını gözlerinde oluşan vahşi parıltıdan anladım. Diline dolayıp sürekli benimle uğraşıyordu ama aslında toy bir bakire olmamdan büyük keyif alıyordu. Bunu gizlemek için tam tersi şeyler söyleyip sinirlerimi bozduğunu artık biliyordum. Bana dokunacak ilk erkek olmanın ona verdiği hazzı iyi saklıyordu. Bazı anlarda her şeyiyle ilkim olmak istediğini gözlerinden görebiliyordum. Ve bu da o anlardan biriydi.

Baş parmağı öpmek istediği dudağımı okşarken göğüs kafesi balon gibi şişip inmeye başladı. Kendini tuttukça vücudundaki ısı artıyordu. Alnında biriken ter damlacıklarını görebiliyordum. "Söyle." Gittikçe daha fazla koyulaşan gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. "Bunu isteyip istemediğini bana söyle."

"Ya evet dersem?"

"Evet dersen..." Boğuk bir sesle konuştuğunda kalbim rotasından şaştı. "Öperim." Titreyişlerim iki kat arttı.

Nefes almak için daha fazla alana ihtiyacım vardı çünkü Gurur'un bakışları bana ait olan tüm alanı işgal etmişti. Utangaç gözlerle onu izlerken, "Şey..." diye geveledim. "Bu yanlış olmaz mı?"

Beni altına almamak için müthiş bir çaba gösterirken bir türlü gözlerini dudaklarımdan ayıramıyordu. "Neden yanlış olsun, sen benim karımsın."

Oynadığım rolü ustaca sürdürerek gözlerimi masumca kırpıştırdım. "Evli insanlar yapar mı böyle şeyler?"

"Daha fazlasını yaparlar."

"Neleri mesela?"

"Şu anda sana yapmak için çıldırdığım her şeyi." Soluğum kesildi.

Alt dudağıma dişlerimi geçirip kirpiklerimin altında cilveli bir edayla onu izledim. "Neyden bahsettiğini anlamam için önce bana göstermelisin." Onu

olduğundan daha çok kışkırttığımın bilincinde olarak, "Bana bilmem gereken her şeyi öğret," diye fısıldadım.

Bunu yapmaya can atıyormuş gibi tam dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatacaktı ki, aklına kimin kızı olduğum geldi. Bana sahip olmak için değil, babamdan intikam almak için benimle evlendiğini hatırlayınca nefesini sertçe verdi. Beni öperse geçmemesi gereken tek sınırı geçerdi. Bu olduğunda amacından sapabilirdi. İntikam duygusu bana sahip olmaktan daha büyük olduğu için bana dokunamazdı. Yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak onun üzerinden çekildim. Bana engel olmamıştı.

Her şeyimle kendimi ona vermeye hazırdım ama beni istememişti. Ne kadar kırıldığımı gizlemek için birkaç kez derin derin nefesler aldım. Bir kez olsun bana bakmadan yataktan çıkıp kanepeye uzandı. Benimle aynı yatakta yatarsa kontrolünü kaybedeceğini bildiği için sırtı ağrımasına rağmen kanepeye yatmıştı. Sırtüstü kanepeye uzanıp masal kitabını açtı. Yatağımın kenarına oturmak yerine orada bana masal okuyacaktı.

Öyle de yaptı. Külkedisi masalını bana okumaya başladığında sessizlik içinde onu dinledim. Yüzünün her zerresini izlerken bu sefer bir gram uykum gelmedi. Yakışıklı yüzünü izliyor, sesini dinliyordum ama buna rağmen uyuyamıyordum çünkü kokusu eksikti. Yatağımın kenarına otursaydı kokusunu soluyup daha hızlı uyurdum. Kokusunu solumayacağım kadar uzağımdaydı. Bu yüzden bir türlü uyuyamıyordum.

Masalın sonuna gelmek üzere olduğunu anlayınca hemen gözlerimi yumdum. Başını çevirip baktığında uyuduğumu düşünmeliydi. İki dakika sonra kitaptaki son cümleleri söyleyerek Külkedisi masalını bitirdi. Onun olduğu taraftan gelen kıpırtıları duyduğumda bile gözlerimi hiç açmadım. Uyuyormuş gibi düzenli nefesler alıp gözlerimi kapalı tutuyordum. Derin bir nefes alıp ışığı kapattığında yaklaşan adım seslerini duydum.

Yatağımın kenarının çökmesiyle hemen yanıma oturduğunu anladım. Şükürler olsun ki ışığı kapatmıştı yoksa titreşen kirpiklerimden uyumadığımı anlayabilirdi. Parmaklarını yüzümde hissedince tepkisizliğimi korumak için kendimi zorladım. Eli yanağımda gezindiğinde dokunduğu her yerde bir yangın başlatıyordu çünkü Gurur bir ateşti. Vücut ısısı bile

normal bir insanın çok üstündeydi. O hep korktuğu ateşin ta kendisi olduğunu bilmiyordu.

Ben her uyuduğumda bunu yapıyor mu, bilmiyorum ama eli uzun süre yüzümde ve saçlarımda gezinmişti. Tüm bu süre zarfında düzenli nefesler alıp uyuyormuş gibi rol yapıyordum. "Bir konuda haklıydın," diyen mırıltısını duydum. "Biz seninle farklı hikayelerin kahramanlarıyız."

Nefesini yorgunca verdiğinde parmakları yanağımda hareketsiz kaldı. "Ama sorun şu ki ben senin masalında olmayı daha çok sevdim." Omurgama soğuk bir his yayıldı. Gurur bana alışmaya başlamıştı.

"Farah," diyen mırıltısı içliydi. "Seninle normal şartlarda tanışmayı çok isterdim. Belki o zaman senin masalının başrolü ben olabilirdim." Uzanıp dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurduğunda dudağımın çukuru sanki onun sınırıydı.

Ben uyuduğumda sık sık benimle konuştuğunu hissettim çünkü bunu ilk kez yapmıyor gibiydi. "Senden başkasına masal okursam bu işin biteceğini söylemiştin." Yüzümdeki eli boynuma kaydı. Beni uyandırmaktan çekinirken parmak uçlarını hafifçe boynumun çukuruna batırdı. "Burası benim sığınağım, Farah. Okuduğum masallar sana özelse boynunda benim özelim, benim derin mevzum." Sadece boynuma dokunmak bile onu rahatlatıyormuş gibi sesi kulağa huzurlu geliyordu. "Benden başka birine boynunu öptürürsen asıl o zaman bu iş biter."

Yüzünü boynuma yaklaştırdığında ılık nefesini tenimde hissettim. Kendi alanını mühürlemek ister gibi boynumu öpmüştü. Dudaklarını boynuma bastırdığında rol yapmaktan güçlük çektim. Neyse ki bu sefer öpücüğünü kısa tutmuş ve yatağımın kenarından kalkarak benden uzaklaşmıştı. Biraz daha kalsaydı kesin yakalanırdım.

Gurur'un gölgesinden pencereye yürüdüğünü gördüm. Camdan dışarıya bakarken saatin geç olmasını umursamadan telefonunu çıkartıp birini aradı. Hiç kıpırdamadan yatakta yan bir şekilde yatarken sırtıyla bakışıyordum. Ayın aydınlattığı odada bu kadarını görebiliyordum. Bana doğru dönerse gözlerimi kapatırım ama şu an için pencereden dışarıyı izliyordu.

"Hazırlıklar nasıl gidiyor, Ali?" diyen sesi kısıktı. Uyuduğumu düşündüğü için beni uyandırmamak için kısık bir sesle konuşuyordu. "Güzel." Duyduklarının memnuniyetiyle mırıldandı. "Her şey plana uygun giderse haftaya perşembe Tozluların saltanatını yıkıyorum." Odadaki oksijen bir anda benim için yetersiz gelmeye başlamıştı. Ne dediğinin farkında mı?

Hiç kıpırdamadan onu can kulağıyla dinlemeye başladığımda, "Hayır!" diyen sesi kızgın çıktı. "Sevkiyata katılan kimseyi sağ bırakmayacağız. O piçi iflasın eşiğinden kurtaracak tek şey beklediği tırlar. Mallar eline geçmediğinde iflasını duyurmaktan başka çaresi kalmayacak. Bu yüzden sevkiyatın sorunsuz yapılmasını isteyecektir. Tırların güvenliği için büyük bir ekip ayarlayacağını biliyorum. Tüm adamlarını öldürüp tırlardaki malları ele geçireceğiz." İliklerime kadar acıdım. Neyden bahsediyordu? Babam iflasın eşiğinde miydi?

Ve onu iflasa sürükleyen kişi Gurur muydu?

Onu ailem konusunda uyarmıştım!

Parmaklarım avuç içime doğru büküldüğünde yumruğumu sıkarak vücudumu istila eden öfkeye karşı koydum. Bu yataktan çıkıp öfkemi yüzüne karşı haykırmayı her şeyden çok istesem de bunu yapamazdım. Bu aptalca bir hareket olurdu. Bir şey yapmadan önce iyi düşünmeli ve en doğru stratejiyi bulmalıydım. Anladığım kadarıyla bahsettiği sevkiyat haftaya perşembe günü yapılacaktı. Bu demek oluyor ki olanları anlayıp harekete geçmek için bir haftam vardı.

Ailemi öylece bitirmesine izin vermeyeceğim.

Dişine göre bir rakip yok sanıyorsa yanılıyordu.

***

Dün Gurur uyuduktan sonra gece lambasını açıp kendimi sarkaçla uyutmuştum. Son duyduklarım uykuda bile beni huzursuz ettiği için uyumam uzun sürmüştü. Sabah erkenden uyandığımda Gurur kanepede değildi. Çatı katındaki her odaya bakmıştım ama burada değildi. Bu saatte nereye gitmişti?

Mutfağa baktığımda onu bulamadım ama harika bir kahvaltı masasıyla karşılaştım. Saat henüz yediydi, evdekiler bu saatte kahvaltı yapmazdı ama Gurur erkenden uyanıp bizim için güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Diğerleriyle aynı masaya oturmaktansa burada benimle yemeyi tercih ediyordu. Derin bir nefes alıp onu bulmak için mutfaktan çıktım. Dün gece duyduğum konuşmalardan sonra bizim için hazırladığı kahvaltı masası bile keyfimi yerine getirmiyordu.

Yüzümü yıkadıktan sonra pofuduk terliklerimi giyip odamdan çıktım. Bir kat merdiven indiğimde alt katın basamaklarında Gurur ve Seçil'i gördüm. Aramızdaki mesafeden dolayı ne konuştuklarını duyamıyordum ama kuzenimin söylediği bir şey Gurur'u güldürmüştü. Gülecek kadar hoşuna giden şey neydi?

Babamın işlerini sabote ettiğini öğrendiğimden beri Gurur'a olan sempatim azalmıştı. Tersimden uyanmış gibi çatacak yer arıyordum. Ne yazık ki bir süre daha aptalı oynayıp gerçekleri bildiğimi gizlemeliydim. Nasıl bir yol izleyeceğime karar verene kadar Gurur benden şüphe etmemeliydi. Yüz ifademi düz tutmaya özen göstererek yürüdüm.

Basamakları inerken adım seslerimden beni fark ettiler. Beni görünce Gurur'un ifadesinde değişen bir şey olmadı ama Seçil'in tadı kaçmıştı. Kuzenim bana gülümsemek için kendini zorlayıp, "Günaydın, Farah," dediğinde sırf Gurur burada diye dost canlısı görünmeye çalışıyordu.

"Sana da günaydın, Seçil." Sakince konuşup uyuşuk adımlarla merdiveni inmeye devam ettim.

Seçil üzerimdeki ince ve kısa şeyleri görünce kaşlarını çatmamak için üstün bir çaba gösterdi. Evliliğimizin sahte olduğunu çok iyi bildiği için Gurur'u baştan çıkarmak için böyle giyindiğimi düşünüyordu. Gurur'u baştan çıkarmak istesem böyle giyinmezdim. Seçil gözlerini üzerimdeki ince atlet ve kısa şorttan ayırmadan, "Geceleri böyle mi uyuyorsun?" diye sordu kınarcasına. Keşke Gurur'a olan hislerini daha iyi gizleyebilse. O zaman her şey daha kolay olurdu.

"Gece kocamın yatağına girerken nasıl giyinmemi bekliyorsun, Seçil? Çarşafla mı?" Gurur'u afallatan sözlerim Seçil'i bozguna uğratmıştı. Bir

şeyler geveleyip, "Hava soğuk," demeyi başardı. "Gece üşütürsün diye demiştim." Beni düşünüyormuş gibi davranması yok muydu, çıldırma sebebimdi.

"Biz geceleri üşümüyoruz." Merdiveni pat pat inerken her sözümle Gurur'u şaşkınlığa sürüklüyordum. "Hatta terliyoruz," dediğimde Gurur kısık sesle bir küfür savurdu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmeden kafama göre konuştuğumu düşünüyordu. Müstehcen imalardan bulunmayacak kadar saf olduğumu sanıyordu.

"Eee?" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Siz ne konuşuyordunuz?"

Gurur alaycı gözlerle bana bakıp derdimin ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Hesap mı vereceğiz?"

Dün gece duyduğum şeylerin siniriyle dik dik ona baktım. "Vermez misin?"

Umursamaz bir hareketle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben kimseye hesap vermem, Nemrudun Kızı." Gözleriyle beni işaret etti. "Ama hesap soran karımsa veririz evelallah." Bu sözlere heyecanlanmamalıydım ama hızlanan kalbim söz dinlemiyordu.

Gurur'un her konuda bana karşı alttan alması Seçil'in hiç hoşuna gitmiyordu. Bana iyi bir ders vermek için gözlerimin içine baktı ve yüzüne yapmacık bir gülümseme kondurdu. "Sen gelmeden önce ne konuştuğumuzu sormuştun, değil mi?" Benden intikam alır gibi üzerindeki elbiseyi gösterdi. "Gurur'a bu elbisenin bana yakışıp yakışmadığını soruyordum."

Yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Gurur ne anlasın kadın kıyafetinden, bunu neden ona soruyorsun?"

Gözlerinin ardından şeytani bir parıltı geçtiğinde dudağının köşesi kıvrıldı. "Çünkü bu elbiseyi o bana aldı." Havadaki atmosfer bir anda değişti. Ona bu elbiseyi Gurur mu almıştı?

Hesap soran bakışlarım Gurur'u bulduğunda baktığı kişi ben değildim. Rahatsız gözlerle Seçil'e bakıp neyin peşinde olduğunu anlamaya

çalışıyordu. Seçil'in kızıl saçlarını ortaya çıkartan kısa elbisenin bordo rengi dikkatimi çekti. Midem fokurdamaya başladı. Resim sergisinde giymem için Gurur'un bana gönderdiği elbise de bordoydu. Aynı renkten bir elbiseyi Seçil için de aldığını görüyorum. Mide bulantımı bastırmaya çalışırken ağzımda acı bir tat vardı.

"Ne zaman?" Bunu sorarken gözlerim Seçil'in dudaklarındaki pembe rujundaydı. Gurur nereye baktığımı görünce yüzündeki kan çekildi. Yanlış bir fikre kapılmama engel olmak için başını iki yana sallayınca bakışlarımı ondan çektim. Seçil'e üzerindeki elbiseyi gösterdim. "Bunu sana ne zaman aldı?"

Gözlerimin içine sırıtarak bakıp, "Dün aldı," deyince bir hışımla yukarı çıkmaya başladım. Hızlı adımlarla merdiveni çıkarken Gurur'un, "Farah bekle!" diyen endişeli sesini duydum. Adi herif!

Az önce ikisini gülüşürken gördüğümde aynı evin içinde yaşadığımız için buna bir anlam yüklememiştim. Fakat bu olanlar benim için çok fazlaydı. Bana aldığı elbisenin bir benzerini Seçil'e de almıştı ve gömleğindeki ruj izi... Midem bulanıyordu. O ruj Seçil'e ait olabilir miydi? Ben dün tüm gün evde onun yolunu gözlerken o kuzenimle birlikteymiş!

Bana Melek'in onu öptüğünü söylediğinde ona inanacak kadar aptaldım! Çatı katına çıkıp odama yeni girmiştim ki Gurur peşimden geldi. Arkadan bana yaklaşıp kolumu tutarak, "Farah dinle-" demişti ki ona döndüğüm gibi yüzüne çok sert bir tokat attım. Attığım tokat onun yanağını yakmıştı ama benim içimi acıtmıştı.

Donup kaldım.

Ona vurmuştum.

Tokadın şiddetiyle başı omzuna düştüğünde neye uğradığını anlamadı. Ona vurduğum elim sızlarken gözlerimden süzülen bir damla yaş yanağımı ıslattı. Bu tokadı ona ne için attığımı bilmiyordum ama bunu hakkettiğini biliyordum. Dün gece duyduklarım beni tetiklemiş olabilirdi ya da az önce Seçil'in söyledikleri... Emin olduğum tek şey ona bu tokadı atmak için çok geç kaldığımdı.

Beni kaçırıp evliliğe zorlaması, onun yüzünden saldırıya uğrayıp üç ayımı komada geçirmem ve korkudan kendimi üç yıl eve hapsetmem... Gurur'un bana verdiği zararların haddi hesabı yoktu. Bir tokat onun yaptıklarının karşılığı olamazdı. Bana yaşattığı onca şeyden sonra evime yerleşip babamı iflasın eşiğine getirmişti. Bu da yetmezmiş gibi kuzenimle düşüp kalkıyordu! Ondan hiç bu kadar midem bulanmamıştı.

Ona vurmamı hiç beklemediği için şaşkınlığı üzerinden atması biraz zaman aldı. Nihayet olanları kavrayınca çatık kaşlarla bana döndü. Çenesinden bir kas seğirdiğinde bana kızmaya hazırlanıyordu ki ıslak gözlerim onu durdurdu. Beni ağlarken görmek Gurur'un nefret ettiği şeylerin başında geliyordu. "Siktir!"

Ona attığım tokadı sindirmeye çalışarak birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Hiçbir şey sandığın gibi değil!" Sıktığı dişlerinin arasından hırlarcasına konuştu. "Bir şey yapmadan önce dinlemeyi öğren!" Bana doğru bir adım attığında irkilerek geriye çekildim. Bunu görünce beni korkuttuğunu anlayıp hemen durdu. Ona vurmama rağmen tek düşündüğü beni ürkütmemekti.

Beni olduğumdan daha fazla korkutmamak için sinirli ifadesini yumuşattı. "Siz iki kuzenin birbirinizle ne alıp veremediği var, bilmiyorum ama saçmalamayı bırak."

Ayıplar gibi bana bakarken olanlara inanamıyor gibiydi. "O senin kuzenin, Farah ve bende onun eniştesi sayılırım!" Kaşları çatıldığında onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. "İkimizi birlikte düşünecek kadar bozuk bir zihniyette misin!" Kulaklarımda bir basınç oluştuğunda kızgın sesini uğultular arasında duyuyordum. Beni mi suçluyordu? Seçil onu takıntı haline getirmişken zihniyeti bozuk olan ben miydim?

Kuzenimin ona olan duygularından haberi bile yoktu! Bu durum midemi o kadar çok bulandırıyordu ki bunu en yakınımdakilere bile söylemeye utanıyordum. Kuzenim kocamdan hoşlanıyordu, yüzüm kızarmadan bunu kendime bile söyleyemiyordum. Titreyen bir elle akan gözyaşımı hızlıca sildiğimde suskunluğum onu çıldırtıyordu. Korkunca hemen içime kapanırdım.

Parmaklarını kızgınlıkla saçlarından geçirdi. "Bir şey söyle!" Böyle susmam onu deli ediyordu çünkü hiçbir zaman karşısına geçip ona sesimi yükseltemez veya onunla ciddi bir tartışma sürdüremezdim.

Tek kelime etmeden küçük adımlarla banyoya yürüdüm. Bunu yaparken bakışlarını sırtımda hissediyordum. İçeri girip kapıyı sakince kapatıp kilitledim. Hep olduğu gibi saniyeler içinde bağırıp ona kızacağımı düşündü ama bunu yapmadım. "Boşanmak istiyorum." Sesim önce fısıltıyla çıktı ama daha sonra yüksek bir sesle, "Senden kurtulmak istiyorum!" diye haykırdım boğazımı kanatırcasına. "Git buradan artık bizi rahat bırak!"

Elime geçen her şeyi duvara, aynaya ve kapıya fırlatırken delirmiş gibiydim. Babamı iflasın eşiğine getirerek bana yaşattığı çaresizlik hissinden nefret ediyorum. Onun tıraş losyonunu lavabonun aynasına atıp aynayı paramparça ederken, "Artık çık hayatımızdan, uzak dur bizden!" diye bağırdım ağlayarak. "Elinin değdiği her şeyi yakıp yok ediyorsun!" Babamı bitirecekti.

Kemiklerime kadar kırılmışken tükenmeye başladığımı hissediyordum çünkü beni tüketmeye başlamıştı. "Sen kalpsizin tekisin, Gurur Kalender!" Sıktığım sabunu kapıya attım. "Seni önemseyen insanlara bile zarar verecek kadar acımasızsın!"

Bana burada sinir krizleri geçirtmişken kapının diğer tarafında, "O dağıttıklarını ben toplamayacağım," diyen keyifli sesini duydum. Bir de eğleniyor muydu? Onun gibi bir şeyleri kırıp dökmem hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Defol git evimden aşağılık herif!"

"Yavaş! Çok hızlı gidiyorsun kafamın tasını attırmadan o frene bas biraz."

"Siktir git!" diye bağırdığımda önce küçük bir sessizlik yaşandı ama daha sonra gülüşünü duydum. "Gel bunu bize söyle diye sana o kelimeyi öğretmedik herhalde. Gerçi ağzına da yakışmıyor değil." Çıldıracaktım. Ne söylersem söyleyeyim zerre kadar keyfini bozmuyordu.

"Git evimden!"

"Beni kovuyor musun?"

"Evet!" diye bağırdım sinirle. "Git evimden!"

"Sana kötü bir haberim var, ben istemediğim sürece bu evden gitmem."

"Sana daha da kötü bir haberim var!" diye bağırdım sinirle. "Bugün açıyorum o davayı!"

Kapıya öyle bir vurdu ki kapı menteşelerinden zangırdadı. "Buna kalkıştığın an babanın kellesini sana bir kutuda gönderirim!"

Buna inanmak istemeyerek başımı iki yana salladım. "Yapamazsın."

Kendinden emin o kararlı sesini duydum. "Neler yapabileceğimi hayal dahi edemezsin, Farah *Kalender*!" Soyadını vurgulayarak söylemişti. Artık bir Kalender olduğumu kafama sokmak ister gibi bunu söylemişti.

Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken bana ve babama yaşattıkları için, "Senden nefret ediyorum," diye hıçkırdım. "Senden gerçekten nefret ediyorum!"

"Siktir etsene, sen kimseden nefret edemezsin." Haklı olabilirdi ama böyle devam ederse nefretimi kazanan ilk kişi olacaktı.

"Karının yanına başka bir kadının ruj iziyle gelecek kadar arsız ve rahatsın!"

Kapının diğer tarafında aldığı sıkıntılı solukları duydum. "Melek öptü deyim neden anlamak istemeysun!"

"Sana inanmıyorum!" Sinirden buradaki her şeyi dağıtmaya başladım. Onun eşyalarını alıp kapıya fırlatıyordum. "Gömleğindeki pembe rujun aynısını Seçil'de sürüyor!"

"Sikeceğum artık o pembe ruju!" diye gürledi kızgınlıkla. "O renkte ruj süren bir tek Seçil mi varidur?"

Tıraş setini dolaptan çıkartıp çantasıyla birlikte kapıya attım. "Ona da elbise almışsın hem de benimkiyle aynı renkte!" Yürüyüp sıktığım elimi kapıya geçirdim. "Kiminle ne yaptığın umurumda değil, bana saygı duymak zorundasın!" Kapıya vurduğum elimin acısını hissetmeyecek kadar sinirliydim. "Kimse Ümit Tozlu'nun kızını aldatamaz! Kime kendini öptürdüysen ona git aşağılık herif!"

"Farah senun o zamansız duran beynini sikeyim!" Küfürler savurarak, "Dinle ula!" diye bağırdı. "Kriz geçirduğumde kan içindeydum! Karun beni evune götürüp kıyafetlerunden verdi baa." Bu tartışmayı sonlandırmak için bana açıklama yapmaya başlamıştı. "Giyemeyim bir başkasinun kıyafetuni, bu yüzden dişari çiktum."

Sesimi kıstığımda olanları daha rahat anlatmaya başladı. "Mağazada kuzeninle karşilaştum ama bu sandiğun gibi bu planli değuldur. Kadın reyonunda yeşil bir kıyafet baktuğuna eminim ama daha sonra oni bırakti ve bordo olani aldi. O yanıma gelduğunde ben kasada alduklarumi ödeyidim. Kuzenin olduğu için elbiseyi kendi hesabumdan geçirttum. Aşağıda niye öyle demiştur, bilmeyim ama ona özellukle bir şey almadum. Elbisenun parasını ödedum hepsi budur da!"

Ona inanmaya başlamıştım ama anlattıkları beni mutlu etmek için yeterli değildi. Öfkelenmemin tek sebebi Seçil'in yalanları değildi. Dün gece Ali ile yaptığı telefon görüşmesi sakinleşmeme izin vermiyordu. "Git buradan!" Arkaya doğru adımlar atarken kapıya vurduğum elimin sızısını daha yeni hissetmeye başladım. "Seni daha fazla görmek istemiyorum!"

"Gideceğum ama akşam dönduğumde sakinleşsen iyi edersun çünkü mantıklı davranmayisun!" Benimle daha fazla tartışmak istediği için ondan istediğim şeyi yapmıştı. Otuz saniye içinde dış kapının çarpan sesini duymuştum. Babama yaptıklarından sonra onu görmek dahi istemiyordum. Tüm bu öfkemin sebebi Seçil ile olan yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyordu. Beni bu hale getiren asıl şey babama yaşattığı şeylerdi.

Umarım hiç geri dönmezdi.

***

Gurur ile bu sabah yaşadığımız tartışmadan sonra uzun süre kendime gelememiştim. Toparlanmam düşündüğümden daha fazla zaman almıştı. Evdeki kimseye yakalanmadan babamın çalışma odasına gizlice girip kendi araştırmamı yapmaya başlamıştım. Masasındaki gizli çekmecenin anahtarını nereye sakladığını biliyordum. Çekmeceyi açtığımda gördüğüm evraklarla yanılmadığımı anladım. Finansal durumumuz berbattı ve borç batağındaydık.

Çekmecede gördüğüm evraklar içler acısıydı. Son üç yılın kayıtlarına özellikle baktığım için bu krizin üç yıl önce başladığını ve babamın üç yıldır bununla uğraştığını anladım. Leyla'nın öldüğü tarihten sonra babamın işleri bozulmaya başlamıştı. Hepsi bu da değil, babam iflasını geciktirmek için kendi gibi olan tehlikeli insanlardan çok fazla borç almıştı. Birini bile ödeyemediğine eminim.

Buna ek olarak amcam ve abimin batırdığı işlerin borçları, evdekilerin savurgan tutumuyla da mücadele ediyordu. Evdekilere batmak üzere olduğumuzu söyleyemiyordu ama onlar savurganlık yaptıkça daha fazla borcun içine giriyordu. Babamı düşündükçe yaşlar gözlerime akın ediyordu. İçinde bulunduğu zor durumu nasıl da bizden saklamıştı.

Deniz kenarında bir bankta otururken taktığım kablolu kulaklıkta Aksa'nın sinirli sesine odaklanamıyordum. Aklımda olan tek şey babamın nasıl olduğuydu. Olanlardan sonra evde duramadığım için yanıma koruma almadan dışarı çıkmıştım. Tek istediğim açık havada biraz yalnız kalıp babama nasıl yardım edeceğimi düşünmekti. Kolay kolay evden çıkan biri değildim ama bugün her şeyden uzaklaşmak istemiştim.

"O akıl hastasının bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum!" Aksa'ya olanları anlattığımdan beri siniri geçmemişti. "Sana ona güvenme demiştim!"

"Sevkiyat başarılı olmazsa babam iflas edecek." Bir kez daha Gurur kazanırsa babam iflasını açıklamak zorunda kalacaktı. "Bu sevkiyat sorunsuz bir şekilde yapılmalı, Aksa." Babama zaman kazandırıp iflası geciktirmeliydim.

Üzerime gelmeyi bırakıp beni anlamaya çalıştı. "Ne var aklında, Farah?"

"Sevkiyatı ben yapacağım," dediğimde telefonun diğer ucunda bir sessizlik yaşandı. Bunları duymayı beklemediğini biliyorum. "Her şey benim kontrolümde olmalı." Bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Evet, o sevkiyatı ben yapacağım.

"Farah sen neyden bahsettiğinin farkında mısın?" Aksa'nın sesi şoke olmuş gibi geliyordu. "Sen ne anlarsın sevkiyattan? Babanın bundan haberi var mı?"

"Ona söylersem buna izin vermez. Bu ikimizin arasında kalmalı."

"Gurur ve adamları yol üstünde pusu kurup sizi bekleyecektir. Çıkan bir çatışmada ölebilirsin!"

"Bunu göze alıyorum."

"Farah kes saçmalığı!"

"Beni kararımdan vazgeçiremezsin." Eğer Gurur karşıma çıkmak istiyorsa öyle olsun bakalım. Ne pahasına olursa olsun tırlar babamın deposuna ulaşmalıydı. Gurur bir çatışma başlatırsa karşısında bulacağı kadın onu gerçek anlamda şaşırtabilirdi. Öylece bizi bitirmesine izin vermeyeceğim.

Bu konuda geri adım atmayacağımı anlayan Aksa sıkıntı içinde soludu. "Şu sevkiyat ne zaman yapılacak demiştin?"

"Haftaya." Sevkiyatı düşündükçe daha çok korkuya kapılıyordum. "Sevkiyatla ilgili detayları bir şekilde öğreneceğim." O tırları sorunsuz bir şekilde buraya getirmek kolay olmayacaktı. "Gördüğüm belgelerde haftaya perşembe günü Gürcistan'dan yola çıkacak yetmiş tırın kayıtları vardı."

"Peki, tırdaki mallar depoya ulaştıktan sonra amcam onları kime göndermeyi düşünüyor? O mallardan gelen parayla finansal durumunu düzeltmeye çalışacağını biliyoruz. Sevkiyat kime yapılacak ve tırlar saat kaçta Gürcistan'dan yola çıkacak? Araçlar hangi menzillerden geçecek bilmeliyim. Yolun güvenirliliği ve hangi noktaların pusu için elverişli olduğunu hesaplamalıyız. Bu işi yapacaksak dersimizi en iyi şekilde

çalışmalıyız. Bunun için sadece bir haftamız var kuzen." Neden çoğul kullandığını anlamıyordum ama Aksa'yı bu işe bulaştırmamaya kararlıydım.

"Sen İsviçre'de kalmaya devam ediyorsun. Saydığın bu şeyleri halletmeye çalışacağım."

"Hayır, seni yalnız bırakmayacağım. Ben bir yazılım mühendisiyim dijital algoritmayı benden iyi kimse bilemez. Bana gereken bilgileri ulaştırırsan yolun haritası olmak üzere birçok şeyin analizini senin için çıkartabilirim."

"Sen karışmıyorsun dedim, Aksa."

"Sen varsan bende varım kuzen." Bir süre sustuktan sonra beni ikna etmeye çalıştı. "Bunları yapmak için Türkiye'ye gelmeme gerek yok. Sana buradan yardım edebilirim. Tabii öncesinde senin için çok iyi bir ekip kurmalıyız. Bu işe bulaştığın babanın kulağına gitmesini istemiyorsan onun adamlarını kullanamazsın."

Haklıydı sevkiyat için başka adamlara ihtiyacım vardı. "İstediğim gibi bir ekip kurmak için yeterli zamanım yok."

"Adamlarını bize ödünç verecek birini bulmalıyız." Hoşnutsuz sesini duydum. "Düzeltiyorum bizim için adamlarını gözden çıkartacak birini bulmalıyız. Gurur hepsini öldüreceği için aldığımız adamları tek parça halinde sahibine iade edemeyiz."

"Ve aynı zamanda iyi sır saklamalı. Bu iş babam ve Gurur'un kulağına gitmemeli."

Karamsar sesini duydum. "Böyle birini tanımıyorum."

"Al benden de o kadar."

"Senin hem baban hem de kocan mafya. Odanda saklanmak yerine keşke kendine bir çevre edinseydin."

"Belki de senin çevrene bakmalıyız?"

"Farah benim bir çevrem yok. İstediğin bir sapıksa sana bir tane gönderebilirim ama güçlü bağlantılarım yok."

Gerilmeye başladım. "Sapık derken neyden bahsediyorsun?"

"Geçen yıl yeni geliştirdiğim bir kodlama programını test ediyordum. Frekanslara yakalanan ulusal bir kod merakımı cezbetmişti. Kodu girdiğimde kendimi bir sistemin veri tabanında buldum. Güvenlik ağını kırmak benim için zor olsa da hacklemeyi başardım. FBI'yın gizli dosyalarına sızdığımı on dakika içinde kapımda belirmelerinden anladım." FBI'yı hacklediğini mi anlatmaya çalışıyordu?

Oturduğum banktan ayağa fırladım. "Doğruyu söyle cezaevinden mi benimle görüşüyorsun?"

O neşeli kahkahasını duydum. "Geçen yıl beni ters kelepçeyle evden çıkartıp götürdükleri doğru ama cezaevinde değilim."

Soluğum kesildi. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Eğer beni serbest bırakmasalardı seni arayıp olanları anlatırdım. Beni bir gece sorguda tuttuktan sonra sabah serbest bıraktılar." Bu konuda kafasını kurcalayan bir şeyler varmış gibiydi. "Bir terör örgütüne mensup olduğumdan çok emindiler. Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayıp sabaha kadar işkence etmişlerdi. Beni serbest bırakmamaya kararlılardı."

Bunların hiçbirinden haberim olmadığı için duyduğum şeylerin dehşetini yaşıyordum. "Peki, nasıl kurtuldun oradan?"

"Bende bir yıldır bunu öğrenmeye çalışıyorum. Birinin beni oradan çıkarmak için bağlantılarını kullandığına eminim ama kim olduğunu bilmiyorum." Bir sapığı olduğunu söylerken bundan mı bahsediyordu?

"Neden birinin sana yardım ettiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü sorguda bana işkence eden o üç ajanın ölüm haberini yerel gazetelerde gördüm. Tüm bunlar bir tesadüf olamaz. Beş yıldır ne zaman başım belaya girse birileri bir şekilde beni kurtarıyor. Biri beni taciz etse,

laf atsa veya bana saldırsa ertesi gün onların öldüğünü öğreniyorum. Kim bunu yapıyorsa kendini çok iyi gizlediği için arkasından hiçbir delil bırakmıyor." Aksa için korkmaya başladım. Bu endişelenmemiz gereken bir şeydi çünkü tüm bunları yapan kişinin Aksa'dan ne istediğini bilmiyorduk.

"Peşinde sana saplantılı bir manyak olabilir kuzen."

"Peşimde biri olduğu doğru ama saplantılı bir hasta olduğunu hiç sanmıyorum. Sanki tamamen benim iyiliğim için bir şeyler yapıyor. Beni mutlu eden insanlara dokunmuyor ama canımı yakanları hayatımdan çıkartıyor." Bilemiyorum bu bana hiç güvenli gelmiyordu.

Aksa'nın sesi buruklaştı. "Her doğum günümde bana kimsesizliğimi unutturmak için küçük bir pasta ve hediye gönderiyor. Evimin musluğu bozulsa ertesi gün tamir edilmiş halde buluyorum. Param bittiğinde ve senden isteyemediğimde odamda bir zarfın içinde yüklü miktarda para buluyorum. Ne zaman kimsesizlik canıma tak etse ve ağlasam, ertesi gün kapımda uçuşan balonlar ve güller buluyorum. Çok ince düşünen biri bence amacı bana zarar vermek değil. O sanki beni koruyor."

"Evet ama bunu ne için yapıyor?" Bir psikolog olduğum için bu tür vakalarda işlerin nereye gittiğini iyi biliyordum. "Bu saydıklarından anladığım kadarıyla sana aşık. Seni her yerde izliyor, Aksa. Bu tür vakalarda iki tür insan vardır. Bunlardan ilki sevdiğin birine karşı gösterdiğin aşırı korumacı tutum. Bakıldığında bu en masum olanı gibi görünebilir ama inan bana bunun da tehlikeli yanları vardır." Eğer Aksa'nın peşindeki kişi iki seçenekten biriyse şahsen bu olmasını isterdim çünkü diğer seçenek en korkunç olanıydı.

"Diğeri nedir?

"İkinci gruba girenler genelde en tehlikeli insanlardır." Derin bir nefes alarak aklımdaki bilgileri toparlamaya çalıştım. "Onlar sevdikleri insanlara karşı saplantılıdır. Onları başka biriyle görmeye katlanamazlar. Hayatlarındaki herkese zarar verip onu bir tek kendilerine isterler. Bu uğurda sevdikleri insana bile zarar verecek kadar tehlikeliler."

"Nasıl yani?"

"Sana şöyle anlatayım, diyelim ki peşinde sana kafayı takan biri var ve sen başka biriyle çıkıyorsun. Bu kişi sana saldırıp zarar verebilir ve bunu sevgilin yapmış gibi gösterebilir. Aranızı açıp seni manipüle edebilir. Saplantılı insanların ne kadar tehlikeli olabileceğini hayal dahi edemezsin çünkü onlar her şeyi yapabilirler. Bu tür insanların yaptıklarından mantık arayamazsın." Saplantılı insanlar en tehlikeli hastaların içindeydi. Onlar istedikleri şeyi elde etmek için her şeyi yapabilirlerdi.

Aksa rahatlayarak nefesini verdi. "Bu durumda benim peşimdeki kişi aşırı korumacı kişilerin grubuna giriyor çünkü saplantılı biri olsaydı çıktığım her adamı ortadan kaldırırdı."

"Şanslısın ki anlattıklarından öyle görünüyor. Yine de bu bizi mutlu etmemeli çünkü kim olduğunu bilmediğimiz biri beş yıldır her yerde seni izlettiriyor. Aksa bu korkmamız gereken bir şey."

"Sakin ol kuzen. Beş yıl boyunca bana zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Er veya geç onun kim olduğunu bulacağım. Şimdi asıl konumuza dönelim." Bundan daha önemli bir konumuz olduğunu sanmıyorum.

Bankta oturan insanlara kâğıt helva satmaya çalışan bir çocuk gözlerime ilişince içim burkuldu. Gözlerim küçük çocuğun elindeki kâğıt helvalarda oyalanırken Aksa konuşmaya devam ediyordu. "Bize adamlarını ödünç verecek biri olabilir."

"Kim?"

Yüzünü buruşturduğuna çok emin olduğum bir sesle, "Asaf Bolatlı," diye homurdandı. "Bence bir şansımızı deneyelim."

Sinirden gülmeye başladım. "Sen onu nikah masasından bırakmışken sence Asaf en yakın olduğun kişiye, yani bana yardım eder mi?"

Ona hatırlattığım bu detayla o da umutsuzluğa kapılmaya başladı. "Yardım etmez dimi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum kuzen."

"Ama etmeli."

"Katılıyorum."

"Onu kaçırıp bize yardım etmesi için işkence mi etsek? Ajanların üzerimde denedikleri yaratıcı işkencelerden birkaç şey öğrendim."

Kahkaha attım. "Bu heriflere işkenceyle bir şey yaptıramazsın."

"Gurur'dan nefret ediyor."

"Ne?"

"Asaf ve Gurur'un eskiden yakın arkadaş olduklarını bilmiyor olamazsın." Beni gerçek anlamda şaşırtmayı başarmıştı. "Bir zamanlar kan kardeşi olacak kadar yakınlarmış. Aralarında ne geçtiyse dostlukları bitmiş ve yerini düşmanlığa bırakmış. İkisi de birbirini görmeye bile katlanamıyor. Sevkiyat Gurur için çok önemliyse Asaf ona bu zevki tattırmak istemeyebilir. Asaf ile konuşup şansını denemelisin." Gurur ve Asaf'ın bir zamanlar kan kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Günün sürprizi bu olsa gerek.

"Daha geçen gece Gurur ve Asaf'ı bir sergide aynı mekânda gördüm. Birbirlerinden hoşlanmadıkları çok açıktı ama Asaf ona bulaşmaya istekli değildi."

"Farah sence Gurur gibi bir akıl hastasına kim bulaşmak ister? Herif arızanın teki!"

"Asaf'ta ona bulaşmak istemediğine göre yine kaldık biz bize."

"Şansını deneyip onunla konuşsan bir şey kaybetmezsin."

"Aksa senin dışındaki kimseyle kekelemeden konuşamıyorum. Bazen annem ve babamın karşısında bile dilim tutuluyor." Suratımı asıp başımı önüme eğdim. "Asaf'ın yanında iki kelimeyi bir araya getiremem."

"Onun ben olduğumu hayal et belki işe yarar."

"Sen uzun boylu, kaslı ve yakışıklı biri değilsin," dediğimde o tatlı kıkırtısını duydum. "Eski nişanlım hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum."

"Sen canımı sıkmaya başlamadan önce kapatıyorum artık." Benimle uğraşmasına izin vermeden telefonu kapattım. Sevkiyat konusunu iyice düşünüp bir şeyler yapmalıydım. Bunun için bir haftam vardı.

Ayağa kalkıp kayaların üzerine çıkarak denize biraz daha yaklaştım. Aklım beni korkutan bir sevkiyatla meşgulken ıslak kayalara dikkatli bir şekilde basıyordum. Hırçın dalgalar kıyıya çarptıkça denizin tuzlu suyu fışkırıp üzerime sıçrıyordu. Denize çok yakın bir yerde durup biraz huzur bulmak için gözlerimi yumdum. Gurur'un kazanmasına izin veremem.

Dalgaların çıkardığı sesleri dinlerken denizin kokusunu içime çektim. Bunu yapmak bir nebze olsun beni rahatlatmıştı. Yüzüme sıçrayan su damlalarına gülümserken gözlerimi açmadım. Biri arkadan beni itmediği sürece bunu yapmayı düşünmüyordum. Umarım kimse bunu yapmaya kalkışmazdı. Kendi kendimi korkuttuğum için hemen gözlerimi açıp arkama baktım. Orada kimseyi bulamayınca rahat bir nefes almıştım.

"Kendini nasıl huzursuz edeceğini iyi biliyorsun, Farah," diye homurdandım sitemle. Bunu hep yapıyordum. Gece lavaboya giderken bile küçük adımlarla giderdim ama dönüş yolunda biri arkamdan geliyormuş gibi korkup yatağa koşardım.

Gurur odama taşındığından beri bunu yapmıyordum çünkü varlığı bana güven veriyordu. İç çektim. O güvenmemem gereken tek kişiydi.

Önüme dönüp dikkatli bir şekilde bir kayanın üzerine oturdum. Ayakkabılarımı ve topuk çoraplarımı da çıkardıktan sonra pantolonumun paçalarını yukarı topladım. Çıplak ayaklarımı suyun içine uzattığımda daha ilk saniyede buz gibi suyu hissedip üşümüştüm ama ayaklarımı sudan çıkarmadım. Soğuğu iliklerime kadar hissetmek belki beni kendime getirirdi.

Ayakkabılarımın yanına bıraktığım telefonum çaldığında Gurur'un aradığını gördüm. Ekranda onun adını görmek bile beni hem heyecanlandırıyordu

hem de yoğun bir öfkeyle dolmama neden oluyordu. Hayatımı altüst etmekte çok iyiydi.

Telefonu açmak meşgule attım. Onunla konuşmak istemiyordum. Başıma açtığı onca sorundan sonra sesini bile duymaya tahammülüm yoktu. Kendimi daha iyi hissedene kadar oturduğum yerden kalkmadım. Soğuk suyun içindeki ayaklarım uyuşmaya başlayınca ayaklarımı sudan çıkardım. Önce beyaz, kısa çoraplarımı sonra da spor ayakkabılarımı giydim.

Yerdeki telefonumu alıp bankta bıraktığım çantama doğru yürürken çok dalgındım. Çantamın olduğu bankta bir adamın oturduğunu görünce adımlarım durdu. Bankın bir ucunda çantam vardı ama diğer ucunda gazete okuyan bir adam oturuyordu. Siyah takım elbisenin içindeki adamın şıklığı o eski bankla çok uyumsuzdu. İçine giydiği gömleğin rengi bile siyahtı. Gurur ise hiç ceket giymezdi ve giymek için hep beyaz gömlek seçerdi. Bir yabancıya bakarken bile Gurur'u düşünecek kadar aklımı yitirmiştim.

Çantamın olduğu banka oturan bu adam bacak bacak üstüne atarak keyfine bakıyordu. Başını hafifçe gazeteye doğru eğdiği için onu izlediğimin farkında değildi. Sanki iş çıkışı biraz rahatlamak için deniz kenarına gelmiş gibiydi. Otuzlu yaşların başında gösteriyordu. Rüzgâr ona doğru estikçe elinde tuttuğu gazetenin kenarları uçuşuyordu.

Başını yana doğru eğerek gazetesini okuduğu için kısa kestirdiği siyah saçlarının arasındaki yara izi görünüyordu. Sol kulağının üç santim üstünde, yani şakağına yakın bir yerde yara izi vardı. O izin bir jilete mi yoksa bıçağa mı ait olduğunu kestirmek zordu. O adam orada otururken ona yaklaşıp çantamı nasıl alacağımı düşünüyordum. O kadar boş bank varken neden oraya oturdu ki!

Derin bir nefes alıp yürümek için kendimi zorladım. Etraftaki tek tük insanın varlığı normalde beni tedirgin ederdi ama şimdi bana güven veriyordu. Yapacağım tek şey oraya gidip çantamı almaktı. Bunu yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? Bunu yapabilirim. Tehlikeli bir sevkiyatı üstlendiysem çantamı almak gibi basit bir şeyi de yapmalıydım.

Banka yaklaşmıştım ki adımlarım kendiliğinden durdu. Onunla aramda beş adım kala durmuştum çünkü yaklaştıkça cesaretimi biraz daha

kaybetmiştim. "Şey... Acaba oradan kalkabilir misiniz?" Kısık bir sesle konuşup dikkatini çekmeye çalıştım. Benden hiçbir halt olmazdı. Küçük bir çantayı bile alamıyordum.

Sesimi duyunca gazeteyi okumayı bırakıp başını kaldırdı. Gözlerim onun kahveleriyle kesiştiğinde sol göğsümdeki çarpıntıya bir anlama veremedim. Şaşırtıcı bir derecede kalbim bir anda hızlanmıştı. Onun gözlerinde adını koyamadığım bir şeyler vardı. Acaba onu daha önce görmüş olabilir miydim? Hayır, bir yerlerden tanıdık gelmiyordu. Belki de görünüşü beni etkiledi, emin değilim.

Her kadını etkileyecek türden yakışıklıydı. Alnındaki belli belirsiz çizgiler sadece kaşlarını çatınca belirginleşecek gibiydi. Kirpiklerinin altında bana olan meraklı bakışları ne istediğimi anlamaya çalışır gibiydi. Hiç darbe almadığını gösteren biçimli burnu ve düz çizgideki dudaklarına kadar her detayını izliyordum. Tanıdık bir şeyler bulmaya kararlıydım ama hiç tanıdık gelmiyordu. Uzun bir yüz tipi vardı ve çenesinde küçük bir çukur.

Beni etkileyen şey sanki görünüşü değildi çünkü Gurur ondan daha yakışıklıydı. Ancak onun gözlerinde Gurur'un yeşillerinde hiç olmayan bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama göz göze gelince garip hissetmiştim. Hissettiğim bu şey çok tuhaftı.

Aramızdaki sessizliği bozan o oldu. "Bir şey mi istediniz?" Sesini duyunca kaskatı kesildim. Bu sesi yakın zamanda duymuştum. Boğazım kurudu. Geçen gece katıldığım sergide terasta konuştuğum o adamın sesiydi bu.

Birkaç adım geriye çekildiğimde ondan korktuğumu gizleyemiyordum. "Siz o adamsınız."

Son derece yavaş bir hareketle gazeteyi katlayıp yan tarafına bıraktı. Bakışlarını bana çevirip merakla, "Hangi adam?" diye sordu kibar bir sesle.

"Geçen gece sergideki adam." Kaşlarım çatıldı. "Kocamın yanında bana içki gönderen o hadsiz sizsiniz."

"Daha önce birkaç evli kadınla birlikte olduğumu inkâr edemem ama siz..." İşaret parmağıyla baştan ayağa beni gösterdi. Yüzünde beni beğenmemiş

gibi bir ifade vardı. "Hiç şansınız yok." Ne diyor yahu bu?

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılırken afallayarak karşımdaki hadsize bakıyordum. "Beyefendi konumuz benim tipim değil."

Bir saniye olsun gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bakışlarında bana tuhaf hissettiren bir şeyler vardı. "Konumuz sizin beni biriyle karıştırmanız ayrıca-" Dudağının köşesi küstahça kıvrıldığında beni işaret etti. "Bence tipinizde bir sıkıntı yok ama kılık kıyafetiniz için aynı şeyleri söyleyemem." Ne varmış kıyafetimde?

Bir şey arar gibi etrafına bakmaya başladı. "Dilenci falan mısınız? Yeni jenerasyon bu şekilde mi dileniyor?" Beni utançtan yerin dibine sokarak, "Bu sizin için bir çeşit taktik mi?" diye sordu. "Birine yaklaşıp onu daha önce görmüş gibi davranıp sonra da ondan para mı kopartıyorsunuz?" Keşke alay etseydi ama dilenci olduğuma gerçekten inanıyor olmalı ki bunu sorarken çok ciddiydi.

Sebepsiz yere başımı eğip üzerimdekilere baktım. Üzerimde kalçamın altına kadar gelen uzun bir kazak ve dar bir kot vardı. Ayağımdaysa her zaman olduğu gibi spor ayakkabılar vardı. Hava soğuk olduğu için siyah, uzun hırkam üzerimdeydi. Ben kendimi kontrol ederken o da beğenmemiş gibi bana bakıp duruyordu. Gözlerimdeki gözlükten topuzumdaki kaleme kadar her şeyimi inceliyordu.

Bakışları bende gerginliğe yol açtığı için yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Dilenciye mi benziyorum?"

Bunu sorma şeklimi fazla komik bulmuş olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Sizi bir kaldırım kenarında otururken görseydim önünüze para atardım." Bu adamdan hoşlanmadım çünkü çok patavatsızdı.

"Etrafa saçacak paranız olması beni bir dilenci yapmaz." Hesap sorar gibi kollarımı göğsümden birleştirdim. "Geçen gece terastaki o adam sizdiniz, değil mi?"

Onu rahatsız ediyormuşum gibi bezgin gözlerle bana bakıp telefonunu çıkardı. "Hangi gece ve saat kaç civarıydı?" Bir an önce bu sorunu halledip

benden kurtulmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

"Cuma günüydü emin değilim ama saat on bir veya on iki olabilir."

Başını sallayarak birini arayıp hoparlörü açtı. Konuşmaları daha iyi duymam için telefonu bana doğru uzattı ama aramızdaki iki metrelik mesafeyi geçmedim. Bir kadının, "Merhaba, Sonat," diyen cilveli sesini duydum. "Beni tekrar aramanı beklemiyordum."

Bana bir şeyi kanıtlamak ister gibi gözlerimin içine bakarak telefondaki kadına, "Merhaba, Elif," dedi hissiz bir sesle. "Saatimi bulamıyorum yatak odanda kalmış olabilir mi? Cuma günü sana geldiğimde sarhoş olduğum için belki evinde çıkardım." Saati bileğindeydi.

Elif denen kadının gülüşünü duydum. "Bana geldiğinde oldukça ayık görünüyordun."

"Sana saat kaçta geldiğimi bile hatırlamayacak kadar sarhoştum." Kadının ağzından nasıl laf alacağını bilecek kadar kurnazdı.

"Sarhoş değildin aslına bakarsan sen bana cuma günü-"

"Saat kaçta sana geldim ve kaç saat orada kaldım?"

"Bu soruları neden soruyorsun?"

"Soruma cevap ver!" Ona sesini yükseltince Elif dene kadın, "Saat on gibi geldin," dedi hızlıca. "Geceyi benimle geçirdin ve sabah sekizde gittin. Gerçekten bunları hatırlamıyor musun? Ama bana geldiğin gün cuma de-"

Telefonu kadının yüzüne kapatıp bakışlarını bana çıkartınca derimin altı yanmaya başladı. Sesleri benziyordu ama belli ki terastaki adam o değilmiş. Onu haksız yere suçladığım için yüzüm yanmaya başlamıştı. "Evet?" Tek kaşını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Çekingen gözlerle ona bakıp bankın kenarında duran çantayı gösterdim. "Onu alabilir miyim?"

Başını çevirip göz ucuyla bez çantama bakıp daha sonra bana döndü. Kahvelerinde görmezden gelemeyeceğim bir alay vardı. "Buraya gelip birtakım suçlamalarda bulunarak keyfimi kaçırdığınız için özür dilemeyi düşünüyor musunuz?"

"Tabii." Sakince konuşarak onu onayladım. "Siz benden özür diledikten sonra neden olmasın?"

Ayağa kalktığında arkaya bir adım daha attım. Beni korkuttuğunu gördüğü için bana doğru tek bir adım bile atmadı. Sadece ayağa kalkmıştı. Cebindeki sigara paketini çıkartırken ukala bakışlarından bir şey kaybetmemişti. "Sizden neden özür dilemem gerekiyor?"

"Bana dilenci dediğiniz için."

"Bunun için beni suçlayabilir misiniz?" Gözlerimdeki gözlüğe, üzerimdeki hırkaya ve topuzumdaki kaleme sinirlerimi bozan bir ifadeyle bakıyordu. "Kaldırıma oturmayı deneyin ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız." Caddenin olduğu tarafı gösterdi. "Denemesi bedava. Oraya gidip on dakika boyunca yerde oturun eğer kimse önünüze para atmazsa sizden özür dileyeceğim." Kan beynime sıçradı. Benim gibi sakin birini bile iki dakikada kızdırmayı başaracak kadar şuursuzdu.

"Özrünüz umurumda bile değil, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilim." Artık buradan gitmek istediğim için ona çantamı gösterdim. "Tek istediğim çantamı almak."

"Çantanızı alabilirsiniz."

"Bankın yanında uzaklaşabilir misiniz?"

Kahve gözleri kısıldı. "Neden?"

"Siz oradayken alamam."

"Neden?"

"Çünkü çantamın hemen yanındasınız."

"Yanıma gelip çantanızı almanızın ne sakıncası var?" İhtimali bile kanımı donduruyordu. Burada babamın korumaları bile yoktu. Bana güven vermeyen birine o kadar yaklaşamam.

Sorularını yanıtsız bırakıp terleyen avuç içlerimi hırkamın yanlarına sildim. İçinde cüzdanım ve kimliğim olmasaydı çantayı bırakıp giderdim. Çantayı bankta bırakıp denize yaklaşmam başlı başına bir aptallıktı. Eğer çantamı orada unutmasaydım tüm bunlar başıma gelmezdi. Çantayı almak için onun gitmesini beklemekten başka çarem yoktu.

Bu yüzden aramıza hatırı sayılır bir mesafe bırakıp bir kayanın üzerine oturdum. Ayakta durmaktan sıkılmıştım. Başımı eğip kulaklığımı taktıktan sonra müzik listeme girdim. O herifin, "Ciddi misiniz?" diyen dalga geçen sesini duydum. "Gelip çantanızı almak yerine orada oturup gitmemi mi bekleyeceksiniz?"

"Şarkı dinlediğim için sizi duymuyorum!"

Kulağıma gülüşü geldi. "Duymadığınıza ikna oldum."

Gitmek yerine banka geri oturup sigarasını yaktı. Bu da yetmezmiş gibi bana sigara paketini gösterdi. "İçiyor musunuz?"

"Hayır."

"Tahmin etmeliydim."

"Neyi?"

Başını omzuna doğru eğip uzun uzun beni süzmeye başladı. "Sigara kullanacak birine benzemiyorsunuz."

"Haklısınız bir tiryaki yerine ben dilenciye benziyormuşum."

"Listeye alıngan olduğunuzu da ekleyelim."

"Başka?"

Gülmemeye çalıştı. "Sevimli bir yanınızda yok değil."

"Beyefendi siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Adım Sonat."

Önüme dönüp telefonumla ilgileniyormuş gibi yaptım. "Adınızın ne olduğu umurumda değil."

"Şu listeye kaba olduğunuzu da ekleyelim."

Kafamı telefondan kaldırıp ters bakışlarımı ona yönelttim. "Bunu dilenciye benzediğimi iddia eden biri mi söylüyor?"

Sigaranın dumanını içine çektikten sonra omuzlarını kaldırıp indirdi. "İddia değildi."

"Sizinle konuşmak istemiyorum. Susar mısınız?"

Banka yaslanarak bir bacağını diğerine atarak, "Tabii," dedi sakince. "Bende henüz adını bile bilmediğim bir kadınla konuşmak istemiyorum." Bir konuda beni değerlendirir gibi garip mırıltılar çıkarmaya başladı. "Bir sapık bile olabilirsiniz."

"Ben mi?" İşaret parmağımı iki göğsümün arasına tutup şaşkınlık içinde ona kendimi gösterdim. "Oradan bakınca sapığa mı benziyorum?"

"Elinizde bir telefon var."

"Eee?"

"Gizli gizli beni çekmediğinizi nereden bileyim?" Çıldıracağım!

Beni daha fazla kızdırmasına izin vermeden başımı eğip listedeki şarkılara baktım. Onu görmezden gelmeme rağmen sesiyle sinirlerimi bozmaya devam ediyordu. "Kablolu kulaklıkların modası hâlâ geçmedi mi?"

"Biz dilencilerin bluetooth kulaklık alacak parası her zaman olmuyor," diye homurdandığımda bir kez daha gülüşünü duydum. Benim aksime çok eğleniyordu.

"Hangi şarkıyı dinliyorsunuz?"

Boş bulunup, "Kaybolan yıllar," dediğimde pot kırmış gibi hemen dilimi ısırdım. Bir yabancıya hiçbir şey söylemek zorunda değildim.

"Hımm." Düşünceli mırıltısı kulağıma geldiğinde başımı kaldırdım. Kısık bir seste dinlediğim şarkıyı duyamıyordu ama kahve gözleri dalgın bir şekilde elimdeki telefondaydı. "Sevdiğiniz bir şarkı mı?"

Bunu sorma şekli alay barındırmadığı için başımı hafifçe salladım. "En sevdiğim şarkı."

"Neden?"

"Bilmem." Bu şarkıyı sevmemin özel bir nedeni yoktu. "Ne zaman dinlesem beni geçmişe götürüyor."

Gözlerinin kahvesinde iç ısıtan bir parıltı geçtiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Geçmişinizde hatırlamaya değer bir şeyler olmalı, yanılıyor muyum?"

"Herkesin geçmişinde hatırlamaya değer bir şeyler yok mudur?"

"Her zaman değil." Yarı ettiği sigarasını içmeye devam ederken ne düşündüğü anlamayacağım kadar düzdü bakışları. "Biri dışında geçmişim hatırlamaya değer değil."

"Ve o biri sizin için geçmişi hatırlamaya değer kılıyor." Müziğin sesini iyice kısarak tüm dikkatimi ona vermeye başladım. "O kişi sizin için özel olmalı?"

Kahve gözlerini gözlerime kenetledi ve tereddüt dahi etmeden, "O benim her şeyim," dedi sahiplenircesine.

"Sizin adınıza sevindim." Yerdeki küçük taşları seçmeye başladım. "Hiç olmazsa her şeyim diyecek birine sahipsiniz."

Kinaye barındıran bakışlarla parmağımdaki yüzüğü işaret etti. "Siz değil misiniz?"

Gözlerim lotus çiçekli alyansımda oyalandığında Gurur'un babama yaptıklarını hatırladım. Böyle anlarda taktığım yüzüğün bir prangadan farkı olmuyordu. Burnumun direği sızlayarak benden cevap bekleyen adama baktım. "Her şeyim olmasını istediğim kişi benden her şeyimi almak üzere."

Konunun içeriğini bilmediği için ne demek istediğimi anlamasını beklemiyorum ama beni anlıyormuş gibi bakıyordu. "Bu durumda onu bırakmak daha akıllıca olmaz mı?"

"Hayır."

"Senden her şeyini almak istediğini söylemedin mi?" Bir anda resmiyeti bırakmıştı. "Bu durumda ondan vazgeçmek yapılması gereken en mantıklı şey." İçtiği sigaranın izmaritini yere atarak ayakkabısının ucuyla söndürdü. "Tabii ona aşıksan ayrı."

"Bu öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey."

"Çok karışık."

"Vaktim var." Bileğindeki saatini kontrol etti. "Birini bekliyorum ama anlaşılan biraz geç kalacak."

"Onu mu bekliyorsunuz?" Oturduğum kayanın üzerinde bacaklarımı aşağıya sarkıttım. "Şu her şeyiniz olan kişiyi?" Gariptir ama sohbeti sarıyordu.

"Evet," diye iç geçirdiğinde gözlerime olan bakışı fazla anlamlıydı. "Bekletmeyi seven bir kadın."

"Birazdan geleceğine eminim. Kadınlar geç hazırlanır," dedim. Elimde biriktirdiğim taşları sırasıyla yere atmaya başladığımda kafası karışmış gibiydi. Kolunu bankın üzerine yaslarken avucumdaki taşları gösterdi. "Onları neden topladın ve neden atıyorsun?"

"Satranç taşlarına benzettim." Siyah bir taş daha parmaklarımın arasından yere düştü. "Aynı soğukluğa sahipler."

Şimdi elimdeki taşlara daha dikkatli bakıyordu. "Satranç oynamasını biliyor musun?"

Zayıf bir sesle, "Evet," dedim. Ben bir matematik dehasıydım ve satranç doğru strateji ve sayıların algoritmasından oluşuyordu.

Uzmanlık alanım olan bir konu olduğu için bunun hakkında konuşmaya hevesliydim. "Satranç oynayanları izleyerek onların kişiliğini analiz edebileceğimizi biliyor muydunuz? Tahtada en çok oynadıkları taş aslında kendilerine benzettikleri taştır." Meraklı bir ifadeyle başımı yana yatırıp gözlerimi ona diktim. "Bana satrançtaki favori taşınızı söylerseniz kişiliğiniz hakkında bazı varsayımlarda bulunabilirim."

"Hımm," düşünürcesine mırıltılar çıkartıp yerinde dikleşti. Bu hareketi bana karakterinin çözülmesini istemeyen bir insanın tedirginliği gibi gelmişti. Sadece bir matematik dehası değil aynı zamanda bir psikologdum. Bu yüzden insanların vücut diliyle söylediklerini çoğu zaman anlayabiliyordum.

Dudaklarını aralayıp, "Fil," dedi pütürlü bir sesle. "Satrançta favori taşım fildir." Kahve gözlerinin ardında bariz bir alay oluştu. "Bu durumda sence ben nasıl biriyim?"

"Zikzaklar çizen biri." Avucumdaki taşlara bakıp file benzettiğim gri taşı ona attığımda taşı havada yakaladı. "Düz çıkışlar yapmayan biri olabilirsiniz. Hem iş hayatınızda hem de günlük yaşamınızda çifte tehdit sistemini uygulama ihtimaliniz yüksek. Kilitlendiğiniz şeye sahip olmak için bir hamleyle iki ayrı taşı tehdit etme potansiyeliniz olabilir." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sağ gösterip sol vurmak fillerin işi çünkü onlar zikzak çizmeyi sever."

Yerinden hiç kıpırdamadan beni izlediği için tepkisizliğinden ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Varsayımlarımın ne kadar doğru olup olmadığını bilmiyordum çünkü onu hiç tanımıyordum. Yüzündeki gizemle parmağımdaki alyansı gösterdi. "Sence kocan tahtadaki hangi taş?"

"At olabilir." Gurur'u satranç oynarken hiç görmediğim için favori taşı konusunda bilgim yoktu ama onu bir satranç taşına benzetsem bu attan

başkası olmazdı.

"Kocam kuralsız oynamayı sever, hedefin arkasından dolanıp tuzaklar kurmak en iyi yaptığı şey. İzlediği taktikler arasında feda materyali başta geliyor. Bir amaç uğruna sahip olduğu bir şeyi gözden çıkartabilir." Bir intikam uğruna beni gözden çıkarması gibi. "Bence kocam tahtadaki en tehlikeli taşlardan biri."

Gurur'dan bahsetmemle gözlerinde oluşan o yakıcı hisse bir anlam veremedim. Gözlerinin kahvesinde oluşan o ifade nefret ettiği bir şeyi ona övmüşüm gibi hissettirmişti. Düz çizgide buluşan dudaklarını kıpırdatıp bu sefer beni gösterdi. "Sen tahtadaki hangi taş oluyorsun?"

"Siz tahmin edin," diye konuşup onu gösterdim. "Hadi, bir varsayımda bulunun."

Pası ona atmamdan keyif alarak bir kez daha baştan ayağa beni süzdü. Pasif görünüşüme aldanarak, "Bir piyon mu?" diye sordu bundan emin olarak.

Dudaklarımdan çıkan kıkırtılarla başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum."

Basamağın en altındaki taşın piyon olduğunu düşünüyordu, en üstte olanın da vezir. Bu yüzden buna hiç ihtimal vermeden alaycı gözlerle, "Yoksa bir vezir mi?" diye dalga geçti.

Onu yanıltarak, "Hayır," dedim bir kez daha. "Ben vezir değilim."

"Sen hangisisin?"

"Bence ben şahım." Bunu söylerken tereddüt dahi etmemiştim. "Yerimde sayıp ağır hareket ediyormuşum gibi görünebilir ama tüm oyunlar benim etrafımda döner." Gözlerimi gözlerine kenetleyip, "Ben yıkılmadıkça kimse kazanamaz," dedim histeri duygularla. "Kazanmak için önce şahı devirmek gerekir."

Bu konuşma ilgisini çekmeye başlamış olmalı ki sırtını yasladığı banktan ayırıp öne doğru eğildi. "Ya şahı deviren çıkarsa?"

"Her şey son bulur."

Gizem barındıran gözlerle bana bakıp, "Ta ki yeni başlangıçlara kadar," diye mırıldandı derin bir kinayeyle. "En baştan başlamak için belki de şah yıkılmalı." Nedendir bilmiyorum ama bu sözler tüylerimi diken diken etmişti.

Oyun bittikten sonra belki yeni bir başlangıç yapılabilirdi ama hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Bu kadarını da biliyor muydu acaba?

Telefonumun yanan ışığıyla başımı eğince Gurur'un aradığını gördüm. Bir kez daha meşgule atarak onun çağrısını yanıtlamadım. Üst üste aramaya başladı ancak her defasında meşgule attım. Babamı iflasın eşiğine getirmeden önce düşünecekti tüm bunları. Ona olan öfkem hâlâ tazeliğini koruyordu. Ayağa kalkıp Sonat'a doğru yürüdüm. Onunla biraz sohbet etmek korkularımı yatıştırdığı için çantamı alacak cesarete kavuşmuştum.

Oturduğu bankın diğer ucunda duran çantamı alırken dikkatli gözlerle beni izliyordu. Çantamı koluma takıp ona döndüm. "Hoşça kalın." Hızlı adımlarla ondan uzaklaşırken arkamdan sesini duydum. "Bana adını söylemeyecek misin?"

Ona bakmadan yürümeye devam ettim. "Ne önemi var, nasılsa bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz."

"Bundan emin olamayız, hayat tesadüfleri sever."

Adımlarım durduğunda yönümü ona çevirmedim ama omzumun üzerinden arkaya baktım. Oturduğu bankta hiç kıpırdamadan beni izliyordu. "Adım Farah." Derin bir nefes aldım. "Tanıştığıma memnun oldum, Sonat."

Beni izlerken dudağının köşesi yana kıvrıldı. Belli belirsiz gülümserken iç çeker gibi, "Bende memnun oldum, Farah," dedi adımı vurgulayarak.

Bu ondan duyduğum son şeydi çünkü hemen sonra ondan uzaklaşmıştım. Önüme dönüp yürümeye devam ederken bakışlarını sırtımda hissediyordum. Kâğıt helva satan çocuğun yanında durarak, "Merhaba," diye ona tebessüm ettim. "İki tane verir misin?"

"Tabii abla." Çocuk sepetindeki iki kâğıt helvayı bana uzattığında cüzdanımdaki parayı çıkardım. Parayı onun sepetine koyduktan sonra kâğıt helvalardan birini aldım. "Şuradaki abiyi görüyor musun?" Ona Sonat'ın olduğu yönü gösterdim. "Diğerini ona götür." İçimden bir ses onun da biraz sevgiye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Kâğıt helvaların bendeki anlamı buydu, sevginin somut şekli gibiydi. Onun bunu bilmemesi iyi bir şeydi.

Küçük çocuk yanımdan ayrılırken bende deniz kenarından ayrıldım. Bir taksiye binip malikanenin adresini verdikten sonra koltuğa yaslandım. Elimde tuttuğum kâğıt helvaya buruk gözlerle bakıyordum. O hücredeyken sık sık ziyaretime gelen o çocuğa bir gün kâğıt helva almayı düşünmüştüm. Ne yazık ki o gün hiç gelmedi. On altı yıldan sonra bugün ilk kez iki kâğıt helva aldım. Bunlardan biri hiç tanımadığım bir yabancı içindi diğeriyse Gurur için.

***

Malikaneye geldiğimde bu soğukta annemi bahçede görmeyi beklemiyordum. Üzerinde bir tayt ve sporcu atleti vardı. Malikanenin sosyal tesislerinde spor salonu varken bahçede koşu yapıyordu. Beni görünce terli yüzünde güzel bir gülümseme oluştu. "Dışarı çıktığını bilmiyordum." Onu mutlu eden şey kendimi kapattığım bu evden dışarı çıktığımı görmekti.

Avlunun ortasında durup hesap sorar gibi ona bakmaya başladım. "Bu havada neden dışarıdasın anne?"

Bana doğru koşarken nefes nefese kalmıştı. "Son günlerde kendimi çok saldım forma girmeye çalışıyorum." Bir mankenden daha zayıfken buna inanmak güçtü.

"Anne midene kelepçe taktırdığın için sen zaten kilo alamazsın ki." Estetik manyağı olduğu için kendinde değişiklik yapmaya bayılıyordu. Geçen yıl tartıda iki kilo fazlalığı çıktığı için midesine kelepçe taktırarak hepimizi şoke etmişti. İleride ona benzersem birileri beni vursun.

"Keşke sende benim gibi biraz kendine baksan." Yine bana sarmaya başlayıp koşmaya devam etti. "Böyle yemeye devam edersen yakında

Nesibe yengenden bir farkın kalmayacak. Bu sorununu halletmek için bir spor hocası tuttum. Yarın sabah sana egzersizlerini yaptırmak için buraya gelecek." Bana sormadan benim hakkımda kararlar almasından nefret ediyordum.

Yanıma geldiğinde teri soğumasın diye bu seferde etrafımda dönmeye başladı. "Anneciğine haber vermeden nerelere gittin?" Etrafımı turladığı için ona odaklanmakta sorun yaşıyordum. "Evde çok bunaldığım için deniz kenarında biraz yürüdüm. Anne durur musun lütfen? Başım dönmeye başladı."

"Sen evde bunalacak bir kız değilsin, Farah." Karşıma geçtiğinde koşuyormuş gibi yerinde saymaya başladı. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Aldığı her nefesle göğüs kafesi şişerken benimkinin kopyası olan siyah gözlerini kıstı. "Yanına koruma bile almadan nereye gittin?"

"Gerçekten deniz kenarındaydım." Bu konuda ona yalan söylemiyordum. "Evde durmayı çok sevsem de arada bunaldığım anlar oluyor." Koşuyormuş gibi yapıp karşımda yaylanıp durması sinirlerimi bozuyordu. "Neden enerjini daha yararlı şeyler için harcamıyorsun? Zaten zayıfsın bunlarla uğraşmak yerine biraz da dövüş sanatlarını öğrenebilirsin." Korumalar yanında olmadığında kendini savunacak güçte olmalıydı.

Alnında ter damlacıkları süzülürken nefes nefese durdu. Artık zıplar gibi yerinde yaylanıp durmuyordu. "Dövüş ve hır gür erkeklere göre bir şey. Biz kadınların en güçlü silahı dişiliğimiz." Eleştirel gözlerle baştan ayağa beni süzdü. "Sende asla olmayan bir şey."

Bu sefer beni kızdırmasına izin vermemeye kararlıydım. "Biri boynunu kırmaya kalkıştığında inan bana dişiliğin seni kurtarmaz." Kırmızı ojeli elini gösterdim. "Tabii sıkı yumruk atmayı biliyorsan ayrı."

Kulağımın pasını silen şuh bir kahkahadan sonra birkaç adım geriye çekildi. "Kendin kötü olduğun konularda bana nutuk atmaya kalkışma küçük ördek." Uzun tırnaklarına dikkat ederek parmaklarını avucunun içine büktü. "Yumruk atmak ne kadar zor olabilir ki?"

Bana vurmayacağını biliyorum ama vuracakmış gibi yaptı. Suratıma doğru yumruğunu savurduğunda bileğini havada yakalamamı beklemiyordu. "O şekilde elini sıkarsan başparmağının eklem yerinden çıkmasına neden olursun." Başparmağı avucunun içindeyken elini yumruk yapmıştı ve yapılmaması gereken şeylerden biriydi. "Ayrıca bileğini yeteri kasmıyorsun." Parmaklarımın sardığı bileğini sağa sola hareket ettirdim. Yumruk atarken omzundan gücünü al, bileğini kas ve yumruğunu sık. Eğer bileğini gevşek bırakırsan birine vurduğunda bileğini burkabilirsin." Duymayı beklemediği sözlerle donup kaldı.

"İzlediğim bir filmde aklımda kalan diyaloglardan birkaçı." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ama ben ne bilirim ki." Bileğine küçük bir baskı uygulayıp sıktığı parmaklarını açtım ve dudaklarımı avucunun içine bastırdım. "İçeri geç anne hasta olmanı istemiyorum." Ona evi gösterdim. "Babam döndü mü?"

Öptüğüm avucuna tebessüm ederek bakıp tekrar koşmaya başladı. "Baban daha dönmedi ama diğerleri evde."

"Kimler evde?"

"Dev ekran yengen Nesibe."

Onu kınayıp dişlerimin arasından cık cık sesleri çıkardım. "Çok ayıp düzgün konuşmalısın eltinle."

Yaptırdığı botokslara rağmen öğürerek yüzünü buruşturdu. "Dünyayı yiyen o şişko hakkında en fazla bu kadar düzgün konuşuyorum."

"En azından zayıflamak uğruna dünyanın nimetlerinden kaçmıyor."

Adımları durduğunda dudağının köşesi sinsice kıvrıldı. "Eğer Seçil sürtüğüne bir gram sempati duysaydım hiç düşünmeden onu evlat edinir ve seni Nefise'nin kütüğüne geçirirdim."

"Kırıcı olmana gerek yok."

"Diyene bak hele."

"Tamam, pes ediyorum." Bıkkınlıkla teslim oluyormuş gibi ellerimi yukarı kaldırdım. "Başka kim var evde?"

"Abin olacak kumarbaz, kendinden daha genç erkeklere meyillenen gelinimiz Yonca ve sürtük kuzenin, Seçil." Düşünürcesine gözlerini kısıp törpülettiği çenesini sıvazladı. "Gözlüklü ördeğimizde ucubeler sirkimize katıldığına göre baban ve işe yaramaz amcan dışında bir eksiğimiz yok." Bu kadın niye böyleydi!

"Biliyor musun bazen annem olmandan hiç memnun değilim."

Gülüşüne engel olmadı. "Annen olmam seni şanslı kılıyor aptal ördek çünkü tam tersi olsaydı asıl o zaman benden korkman gerekirdi." Bana evi gösterdi. "Şimdi daha fazla üşütmeden gir içeri."

Onunla uğraşmak istemediğim için tek kelime etmeden eve girdim. Odama çıkıp elimdeki kâğıt helvayı masanın üzerine bıraktığımda kafam fazla doluydu. Hava kararmak üzereydi ama Gurur hâlâ dönmemişti. Telefonumu çıkartıp onu aradığımda ulaşamadım. Yine bir kriz geçirme ihtimali beni endişelendirdiği için bu sefer Karun'u aradım. Karun onun nerede ve ne yaptığını biliyordur.

Karun telefonu açar açmaz, "Kocaeli'ndeler, Farah," diyen sinirli sesini duydum. "Eğer o piç kocanı sormak için aradıysan karımla birlikte Kocaeli'ne gitmişler!" Odanın ortasında donup kaldım. Gurur'un Bige ile Kocaeli'nde ne işi vardı?

"Neden Kocaeli'ndeler abi?"

"O ırzını siktiğim herifin yön duygusu oldu olası zayıftır! Bunu ona söylesen inkâr eder ama çocukken bile okuldan tek başına çıktığında evin yolunu karıştırırdı. Sırf bu yüzden her okul çıkışı o piçi beklerdim! Bige ile aynı arabadayken babamın saldırısına uğramışlar!" Korkudan aklımı aldı. Şeref Kalender kendi öz kardeşi ve gelinine mi saldırdı? Bu adamın Gurur ile derdi neydi?

Korkudan odanın içinde dönüp dururken, "Karun abi onlar iyi mi?" diye sordum endişeyle.

"Bilmiyorum be kızım." Tüm gün onları aramış gibi sesi yorgun geliyordu. "Kocaeli'ne kadar izlerini sürdük bulmamız an meselesi. İki deliyi bir ormanda arıyoruz ve karşımıza çıkan tek şey arkalarında bıraktıkları cesetler! Gurur'un kafası atarsa kadın falan dinlemez, Bige'nin de sağı solu belli olmaz. Birbirlerine bir şey yapmadan onları bulmak istiyorum! Bir haber alırsam seni ararım," dedikten sonra telefonu kapattı.

Karısı için mi endişeleniyordu yoksa amcası için mi, bilemiyorum. İkisi de birbirinden arıza olduğu için her yan yana geldiklerinde Karun'un ödünü kopartıyor olmalılar. Kocaeli'ne kadar gittiklerine inanamıyorum. Acaba bunu yapmayı nasıl başardılar? Gurur'un yön duygusunun bu kadar kötü olduğunu daha önce hiç bilmiyordum.

Gurur eğer Kocaeli'ndeyse eve geç gelecektir. Bu şansı heba edemezdim. Gurur ortalarda yokken Asaf ile görüşmeliydim. Aksa'ya mesaj atarak hemen odamdan çıktım. *"Birazdan evden çıkıyorum bu akşam Asaf ile konuşmalıyım. Bana onun nerede olduğunu bulabilir misin?"* Aksa sade bir yazılım mühendisi değil aynı zamanda tanıdığım en iyi hackerlerden biriydi. İsviçre'de olabilirdi ama bilgisayarın başına geçince Asaf'ın yerini bulması onun için zor değildi.

Merdiveni inerken mesajıma beklediğimden daha hızlı cevap verdi. *"Bolatlı'lara ait gece kulüplerden birinde, sana birazdan konumu atarım. Anlaşılan birileri geceye erken başlamış. Bu akşam onunla buluşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum kuzen."* Bu kadar hızlı Asaf'ın nerede olduğunu nasıl öğrenebilmişti?

Aksa'ya cevap yazmakla meşgul olduğum için basamakları dikkatli bir şekilde iniyordum. *"Neden bu akşam görüşme için yanlış bir zaman?"*

"Ocaktayız."

"Yani?"

"Beş yıl önce onu nikah masasında bıraktığım gün bugündü." Hay aksi!

"Onunla bu akşam görüşmeliyim," diye yazıp gönderdim.

"Çatacak yer arıyor olabilir bence bunun için yarını bekle, Farah."

"Anlamıyorsun babam henüz eve dönmedi ve Gurur'da gece yarısından önce eve dönmez gibi. Bu akşam olmak zorunda."

"Pekâlâ ama seni uyarmadığımı söyleyemezsin. O herif canını sıkacak bir şey yaparsa onda sıkılacak bir can bırakmam haberin olsun." Bu kızda herkese kafa tutuyordu.

"Bana konumu at kardeşim," dedikten sonra mesajlardan çıktım. Kardeşim diye adlandıracağım bir tek o vardı. Aksa benim için öz kardeşten farklı değildi.

Başımı telefondan kaldırdığımda arkadan biri bana çarptığı için merdivende düştüm. İkinci katın merdiveninde yuvarlanarak düştüğümde yaşadığım acının bir tarifi olamazdı. Merdivendeki her basamak keskin bir cam gibi bir vücudumun bir yerlerine batıp canımı yaktı. Son basamaktan sonra savrularak yeri boyladığımda, "Farah!" diye bağıran annemin korku dolu sesini duydum. Annemin bunu görmesini istemezdim.

Yan bir şekilde yerde yatarken annemin sesi dış kapının olduğu yönden geliyordu. Annem bana doğru koşarken failim yavaş adımlarla merdiveni iniyordu. Bu kişi abim Caner'den başkası değildi. Yerde acılar içinde kıvranırken yardımıma ilk koşan annem olmuştu. Hemen yanıma diz çöküp dikkatli bir şekilde beni kaldırdı.

Alnımdan süzülen kanı görünce siyah gözleri öfkeyle titreşti. Üzerinin kirlenmesini umursamadan beni abimden korumak ister gibi göğsüne bastırdı. "Sen ne halt ediyorsun, Caner!" Bağırdığında tüm vücudu bana duyduğu acıdan dolayı titriyordu. "Kızımı toprağa gömmeden durmayacak mısın Allah'ın cezası!"

Babam burada olmadığı için Caner anneme karşı saygısızca konuşup, "Kıs lan o sesini!" diye sinirle soludu. Kızgın sesini duyunca anneme bir şey yapmasından endişelenip onun göğsünden başımı ayırdım. Her şey etrafımda dönüyordu.

Caner hızlı adımlarla merdiveni inerken kızgın gözlerinin hedefinde annem ile ikimiz vardık. Bakışları annemde durduğunda kaşlarını çattı. "Sünepe kızın önüne bakmadan yürüdüğü için kendi düştü. Bilip bilmeden boş yere yaygara çıkarma!"

Öfkeden gözü dönen annem ayağa kalktığı gibi Caner'in karşısına dikilip yüzüne sert bir tokat attı. "Seni gördüm onu ittin!" diye bağırdığında güçlükle ayağa kalkabilmiştim. Bunu annem için yapmıştım çünkü Caner o tokadı karşılıksız bırakacak biri değildi.

Annemin parmaklarının izi sol yanağında çıktığında yüzündeki her kas seğirdi. Avına kitlenmiş bir yırtıcı gibi delici gözlerle anneme bakarken boğazında hırıltıyla karışık kalın bir ses çıktı. "Bunu bir daha yaparsan babam bile seni benden kurtaramaz!" Annemin üzerine yürüdüğünde ondan çok korksam da hemen araya girip tam zamanında annemi arkama çektim.

Alnımdan yanağıma süzülen kanın sıcaklığını hissederken derin bir nefes alıp, "Düştüm anne," dedim fısıltıyla. Abimin delici gözlerine bakarken aksini iddia edecek cesaretim yoktu. Anneme kinlenirse beni bırakıp onun canını yakmanın peşine düşebilirdi. Annemi ondan korumak için, "Abim bir şey yapmadı kendim düştüm," demek zorunda kaldım. Annem ve abimi karşı karşıya getiremezdim.

Gerçeği gizleyerek Caner'i koruduğumu düşünen annem arkamdan çıkıp çatık kaşlarla bana baktı. "Bu işe yaramaz herifi korumayı bırak!"

Caner ona diklenerek, "Düzgün konuş!" dedi sert bir sesle. "Yoksa senin için sonuçları ağır olur!"

"Anne lütfen." Düştüğüm için kemiklerim sızlarken yalvaran bakışlarımı ona çıkardım. "Daha fazla uzatma ben iyiyim." Onu bırakıp dış kapıya doğru yürümeye başladım. "Yakınlardaki eczaneye gidip alnıma pansuman yaptıracağım." Bu evden çıkmak için gereken bahaneyi bulmuştum.

"Eczane mi?" Çılgına dönen annem koşarak yanıma gelip karşıma dikildi. "Çok sert düştün kafa travması geçiriyor olabilirsin." Bunun ihtimali bile güzel yüzünün bembeyaz olmasına neden olmuştu. "Hastaneye gitmeliyiz, Farah."

Konu ben olunca ne kadar inatçı olduğunu bildiğim için omuzlarım düştü. "Seni dışarıda bekliyorum hazırlanıp gel," dediğimde bir an önce beni hastaneye yetiştirmek istediği için koşarak merdiveni çıkmaya başladı. Tabii bunu yapmadan önce yanından geçerken Caner'in omzuna sertçe çarpmıştı. Annem yukarı çıkınca Caner ile holde yalnız kaldık.

Beni ölesiye korkutan sadece iki şey vardı. Bunlardan biri insanların bana bağırması, ikincisi de üzerime yürümeleriydi. Caner tiksinti dolu gözlerini benden ayırmadan üzerime yürüyünce arkaya doğru adımlar atmamak için kendimi zor tuttum. "Şimdi söyleyeceklerimi harfiyen yapacaksın sünepe." Buz gibi bir sesle konuşup karşımda durdu. Bana olan bakışları tahammülsüzdü.

"Babamdaki kredim tükendiği için hesaplarımı dondurdu." Kaşlarını çattığında bunun sorumlusu benmişim gibi bakıyordu. "Biricik kızının hesapları için herhangi bir işlem yapmadığını tahmin etmek zor değil." Canımı daha da yakarak kolumu tutup sertçe sıktı. "Anneni ben oyalarım, sen dışarı çıkıp ihtiyacım olan parayı bana getireceksin!" Bu konuda itiraz kabul etmiyormuş gibi sıktığı dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu. "Bir saat içinde yirmi milyon parayı bana getirmezsen sana yapacaklarımı hayal bile edemezsin!"

Yirmi milyon mu? Benden böyle bir şey istediğine göre aklını kaçırmış olmalıydı. "Tüm hesaplarımdaki parayı çeksem bende o kadar para çıkmaz abi." Şoke olmuş bir halde ona bakıyordum. "O kadar parayı ne yapacaksın?"

Aslında o parayı niçin istediğini tahmin etmek zor değildi. Kumar borçları babamın ödeyemeyeceği bir meblağa ulaştığı için babam onun hesaplarını dondurmak zorunda kalmıştı. İflasın eşiğindeydik yani savurganlık yapmayacağımız bir dönemdeydik. Buna rağmen Caner kumar tutkusundan vazgeçmeyip bizi daha da borçlandırıyordu. Kumar bağımlısı olduğu için neyi var neyi yok o masaya koymadan durmazdı.

Benden istediği o yirmi milyonu kumar masasında bir gecede harcayacağını biliyorum. Caner genelde Gurur'un kumarhanelerinden birinin müptelasıydı. Gurur'dan bu kadar çok nefret ederken neden onun işlettiği bir kumarhaneye gittiğini hiç anlamazdım. Daha düne kadar buna bir anlam

veremezdim. Artık sebebini biliyordum. Caner'e istediği krediyi veren tek kişi Gurur'du.

Üç yıl boyunca Caner ne zaman onun kumarhanesine gitse Gurur ona bir masa açıp en iyi şekilde onu ağırlıyordu. Aslında yaptığı tek şey Caner'i kendisine daha fazla borçlandırıp babamı iyice dibe çekmekti. Kumar borçlarıyla bizi daha fazla Gurur'un kölesi yapmasını istemediğim için, "Üzgünüm abi," diye mırıldandım zayıf bir sesle. "Benim hesaplarımda o kadar para yok."

Hayır cevabıyla kan beynine sıçramış gibi gözü seğirdi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan!" Yüzüme karşı bağırdığında öfkeyle ağzından çıkan tükürükler yüzüme sıçradı. "Doğru düzgün dışarı çıkıp para bile harcamıyorsun! Sende olmayacakta kimde olacak para. Hesabındaki tüm parayı istiyorum!" Sandığının aksine hesabımda o kadar para yoktu çünkü son beş yıldır paramı gizlice farklı hesaplardan Aksa'ya gönderiyordum. Babamın ödediği kredi kartlarımız bloke edilirse buradaki herkes gibi bende beş parasız kalırdım.

"Üzgünüm abi ama istediğin para bende yok." Parmaklarıyla işkence ettiği kolumu çekmeye çalıştım. "Babamın iflasın eşiğinde olduğunu biliyor olmalısın. Kumar oynamak yerine ona yardım etmelisin." Acıdan beni ağlatma noktasına getiren kolumu gösterdim. "Abi çok acıyor n'olur bırak."

Küfreder gibi, "Sende yoksa bile bul o parayı!" deyip beni sertçe bıraktı. Delici bakan gözleri her şeyi yapabilecek durumda olduğunu gösteriyordu. "İstediğim parayı bir saat içinde getirmezsen başına geleceklerden ben sorumlu değilim!"

"O kadar parayı nereden bulayım?"

"Git kocandan iste!" Yüksek sesle konuşup beni sindirirken aklını kaçırmış gibiydi. "Gurur bu ülkenin gördüğü sayılı milyarderlerden biri! Yeğenlerinin sefasını sürdüğü tüm o şirketler, yatlar ve katlar babasından Gurur'a kaldı. Yarısını Karun'un üstüne yıkmış olabilir ama Karun'dan daha zengin."

Bildiğim şeyleri bana hatırlatarak çirkin ısrarını sürdürdü. "Sen onun karısısın ondan para istediğinde seni geri çevirmez. Ona git ve istediğim parayı bana getir!" Annemin ona yaptığı gibi o da benim omzuma sertçe çarparak yanımdan geçip gitti. Gurur'dan para istemeyeceğim. Bana bunu yaptırmak için beni öldürmesi gerekirdi.

Caner'in parmaklarıyla deştiği kolumu tutarken ıslak gözlerle onun arkasından bakıyordum. Ne yaparsam yapayım abimin beni sevip koruyacağı bir gün gelmeyecekti çünkü o beni kardeşi olarak bile görmüyordu. Yerdeki telefonumu görünce yürüyüp onu aldım. Caner beni merdivenden ittiğinde telefonun elimde olduğunu unutmuştum. Az kalsın telefonu almadan gidecektim.

Annem üzerindeki spor kıyafetlerini çıkartıp aşağıya inmeden hemen evden çıktım. Garaja girip üç yıl boyunca hiç kullanmadığım arabama bindim ve yanıma koruma bile almadan malikaneden ayrıldım. Onu beklemeden gittiğim için döndüğümde annem canımı okuyacaktı ama onu bekleyemezdim. Hastaneye gitmediğim için benimle gelemezdi.

***

Aksa'nın bana attığı konuma gelmek beni biraz uğraştırsa da kulübü bulmuştum. Yol boyunca annem beni arayıp durduğu için telefonumu sessize almak zorunda kalmıştım. Yol üstünde bir eczaneye uğrayıp alnımdaki yaraya baktırmıştım. Islak mendille yüzümü silip alnıma küçük bir yara bandı yapıştırmışlardı. Asaf'ın kulübüyle bakışırken derin bir nefes aldım. Burası bana hiç tekin gelmiyordu.

"Bunu yapabilirim." Bu gece annesinin korkak ördeği olmak yerine Farah olmaya ihtiyacım vardı. Bir zamanlar olduğum o Farah'a ihtiyacım vardı. "Yapabilirsin." Arabanın iç aynasından kendime bakarken gereken cesareti bulmaya çalışıyordum. "Bir şeyler yapmazsan babanı bitirecekler." Korkaklığım yüzünden bunun olmasına izin verirsem kendimi asla affetmezdim.

"Sen sıradaki bölge liderisin." Bunun düşüncesi bile ödümü kopartıyordu. "Bu adamlarla aynı masaya oturacak tek kadın lider olacaksın." Hiçbirinin

bundan hoşlanmayacağını tahmin etmek zor değildi çünkü bölge liderlerinin içinde daha önce hiç kadın çıkmamıştı.

Babam dahil hepsi yeraltının tehlikeli adamları olduğu için kadınları arka planda tutarlardı. Hepsi daha ölmeden yerine geçecek sıradaki adayı seçerdi ve hiçbirinin veliahdı bir kadın olmazdı. Babam beni varisi seçerken acaba ne düşünüyordu. "Pekâlâ." Birkaç kez derin derin nefesler aldım. "Bunu yapmaya bir yerden başlayalım." Ne de olsa hayatımın kalanında beni bundan daha zor günler bekliyordu. Umarım babam hep hayatımda olurdu çünkü aşiretimizin hanım ağası ve bölgemizin lideri olmakla ilgilenmiyordum.

"Cesaretin yoksa varmış gibi davran, Farah." Kendime bunu hatırlatarak arabadan indim. Omuzlarım dik adımlarımda kararlı olmalıydı. Attığım her adımla biraz daha titriyordum ama bunun sebebi soğuk hava değildi. Üzerimdeki kıyafet bile böyle bir yer için uygun değildi fakat şu an için daha büyük sorunlarım vardı.

Korumaların önünde durup derin bir nefes aldım. "Asaf Bey'i görmeliyim ona geldiğimi bildirin." İçten içe korkudan ölmek üzere olsam da soğuk gözlerle onlara bakmaya başladım. "Ya yolumdan çekilin ya da onu arayıp Farah Tozlu'nun geldiğini söyleyin." Bu gece buraya bir Kalender olarak gelmemiştim.

İçlerinden biri şaşkınca, "Farah Tozlu mu?" dediğinde emin olmak için daha dikkatli bana bakmaya başladı. Hemen telefonunu çıkartıp içeriyi araması beni memnun etti. Gözlerini benden ayırmadan, "Abi Tozlu'ların kızı kapıda," deyiverdi bunun şaşkınlığıyla. "Sen nasıl istersen," dedikten sonra telefonu kapatıp kapının önünden çekildi. "Buyurun, Farah Hanım."

Kapıdan girince korkudan titreyen dizlerimi gizlemeye çalışıyordum. Oynadığım rolü sürdürmek için olağanüstü bir çaba gösteriyordum. Hayatımın kalanında bu tür mekanlarda hep bulunacağım için bir nevi pratik yapıyordum. Kulübün gürültücü kalabalığına girmeden merdiveni inen iki adam yanıma geldi. Üst katın localarına çıkan merdiveni bana gösterip, "Bizi takip edin," dediler. Öyle yaptım.

Benden istedikleri gibi merdiveni çıkarken korumalar iki yanımda yürüyorlardı. Üzerimi aramadıkları için bana karşı temkinliydiler. Gurur gibi bir delinin karısına birçok konuda güvenmediklerini biliyordum. Üst kata çıktığımızda bana gösterdikleri yolda yürüdüm. İçeride ne yaptıklarını görmediğim kapalı locaların yanından geçmeye başladık.

Terasa yaklaştığımızda Asaf'ın, "Seni çıktığın deliğe geri sokarım orospu çocuğu!" diyen kızgın sesini duyunca adımlarım yavaşladı. "Bana ikinci kez söyletmeden dediğimi yap! Kafam yeterince bozuk bir de sizin beceriksizliğinizle uğraşamam!" Keşke Aksa'yı dinleseydim. Bu görüşmeyi yapmak için hiç doğru bir zaman değildi. Anlaşılan birileri bugün tersinden kalkmıştı.

Terasa çıktığımızda Asaf elindeki telefonu sertçe masaya bıraktı. Henüz beni fark etmediği için, "Beynini siktiğim piçleri!" diye küfrediyordu. Çok yanlış bir zamanda gelmiştim.

Geceyi yalnız geçirmek istemiş olmalı ki terastaki tüm masalar boştu. Bir masa dışında ve o masada Asaf vardı. Yalnız olması beni memnun etti çünkü konuştuklarımız sırrını korumalıydı. Korumalar terasa kadar bana eşlik edip gitmişlerdi. Terasın cam duvarına yakın olan masaya yürürken Asaf yayıldığı yerden çatık kaşlar altında beni izliyordu. Daha şimdiden kafayı bulmaya başlamış olacak ki koltuğuna yayılarak oturuyordu.

Ceketini yan koltuğa atmıştı ve açtığı kravatı boynunun iki yanında atkı gibi sarkıyordu. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı ve gömleğin manşetlerini birkaç kat toplamıştı. Pahalı kol düğmeleri masanın üzerinde öylece duruyordu. Kolunu koltuğun kenarına yaslamış, bacakları aralıklı oturuyordu. Ancak beni görünce bacaklarını hafifçe birbirine yaklaştırdı. Hiç olmazsa benim karşımda öyle sere serpe oturmayacağını idrak edecek kadar ayıktı.

Mavi gözleri baştan ayağa beni süzerken yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Farah Kalender?" Gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Bu ziyaretini neye borçluyum?" Tek kaşını usulca yukarı kaldırdı. "Burada olduğunu Gurur biliyor mu?"

"Hayır." Sakince konuşup karşısındaki koltuğa oturdum. "Gurur buraya geldiğimi bilmiyor."

Uzanıp kadehini doldurduktan sonra bir kadehte benim için doldurmaya kalkıştı. "Kalsın." Onu durdurarak başımı iki yana salladım. "Buraya içmeye gelmedim."

Benim için içki doldurmayıp kendi içkisine uzandı. Can sıkıntısını benden çıkarmak ister gibi mavi gözlerinin ardından gizli bir tehdit geçti. "Buraya geldiğin Gurur'un kulağına giderse diye korkmuyor musun?"

"Bunu daha sonra düşünürüm." Sesimin titrememesine özen göstererek onunla göz kontağı kurdum. "Çok fazla zamanını almayacağım." Bir an önce konuya girip buradan gitmek istediğim için, "Bir sevkiyat için bana yardım edecek adamlara ihtiyacım var," deyiverdim. "Bu iş için çok fazla adam lazım."

Eksik parçayı sonunda bulmuş gibi kafasındaki soru işaretleri dağıldı. Beni şaşırtarak soğukça güldü. "Dur tahmin edeyim bu adamları Gurur'a karşı kullanmak için istiyorsun?" Aksa'dan dolayı biz Tozlu'lara duyduğu nefret azımsanamazdı. "Baban batmak üzere ve sen onu kurtaracak tek sevkiyatı sorunsuz bir şekilde yapmak istiyorsun?" Her şeyi bilmesi beni şaşırttı. Bu insanların dünyasında hiçbir şey uzun süre gizli kalmıyordu.

Asaf işlerin bu noktaya gelmesinden aldığı keyfi saklama çabasına girmiyordu. Açık bir şekilde beni küçümsedi. "Bu iş seni aşar, Farah." Fark ettiğim şeyle boğazımda bir yumru oluştu.

En az Gurur kadar Asaf'ta ailemin parçalanmasını istiyordu.

Onu nikah masasından bıraktığı için sadece Aksa'dan değil tüm Tozlulardan nefret ettiğini anladım. Bana terasın kapısını göstererek yardım etmeyeceğini açıkça belirtti. "Evine git bu noktada babanı Gurur'dan kimse kurtaramaz."

İnatçı bir tutumla gitmeyi reddettim. "Yardımına ihtiyacım var. Bana sevkiyat için gereken adamları vermelisin." Derin bir nefes alıp, "Lütfen," diye fısıldadım.

"Kaldır şu omuzlarını, Farah." Beni uyarana kadar karşısında iki büklüm oturduğumun farkında değildim. "Sen babanın koltuğuna oturacak sıradaki veliahtsın. Buraya babasının küçük prensesi olarak geldiysen kapı orada." Düz bir sesle konuşup gözlerimin içine baktı. "Bir aşiretin hanım ağası ve bu alemin gördüğü tek kadın lider olarak buraya geldiysen buna yakışır bir şekilde karşımda dur." Henüz ikisi de değildim.

Sıkıntıyla nefesimi koyuverdim. "Benden lider falan olmaz bunu en iyi sen biliyorsun." Bu herkesin çok iyi bildiği bir şeydi. "Babam benim yerime Caner'i seçmeliydi."

Dudağının köşesi kıvrıldığında bana olan bakışları kinayeliydi. "Ailesi dışında babanın iflas etmek üzere olduğunu bilmeyen yok. Caner bile bunu biliyor." Bulunduğumuz yeri gösterdi. "Hani nerede Caner? Neden onun yerine sen buradasın?"

"İşleri var."

Dalga geçercesine güldü. "Kumar oynamak dışında daha önemli bir işi olduğunu mu söylüyorsun?" Tek kelime etmediğimde içkisini yudumlamaya devam etti. "Abin her şeyi bilmesine rağmen bu konuda bir şey yapmayacak kadar beceriksiz ama sen öğrendiğin an bu krizi durdurmanın peşine düştün." Benim hakkımda benden daha çok şey biliyormuş gibi mavi gözlerinde derin bir mana vardı. "Ümit akıllı bir adam. Erkek çocuğu dururken yerine kızını geçiriyorsa bu çocuklarının potansiyelini iyi bildiğini gösterir."

"Bana yardım etme karşılığında ne istiyorsun, Asaf?" Omuzlarımı dikleştirerek eğdiğim başımı kaldırdım. "Buraya babasının küçük prensesi olarak değil, sıradaki bölge lideri olarak geldim." Beni ciddiye alması için karşısında ezilip bükülmeyi bıraktım. "Yüz adam karşılığında ne istediğini söyle?"

"İşte şimdi aynı dili konuşmaya başladık." Ona istemediğimi söylememe rağmen benim için bir içki doldurarak önüme itti. "Sana toplamda üç yüz adam vereceğim." Başını usulca salladı. "İhtiyacın olduğundan daha fazlasını alacaksın. Onlarla işin bittiğinde ister sağ teslim et ister ölü, fark etmez." Oturuşunu dikleştirerek masadan öne doğru eğildi. "Karşılığında

senden tek bir şey istiyorum. Gurur'un kasasında siyah bir kutu var. Kasanın yerini bulacak ve kutuyu hiç açmadan bana getireceksin."

"Nerede bu kasa?"

"Onu da sen bulacaksın, Farah. Sen onun karısısın yani ona en yakın olan kişi. Eminim bunu öğrenmenin bir yolunu bulursun."

"Bu biraz zaman alabilir ama sevkiyat haftaya."

"Bu demektir ki kutuyu ondan almak için sadece bir haftan var."

Kendimi köşeye sıkışmış hissediyordum. Gurur'dan o kutuyu almamak gibi bir düşüncem yoktu çünkü onun yüzünden tüm bu işlere bulaşmıştım. Eğer babamı ipin ucuna getirmeseydi bende güvenli evimden çıkıp buralara kadar gelmezdim. Bir bölge lideriyle kocamdaki bir kutu üzerine pazarlık yaptığıma inanamıyordum. Gurur bize zaten ihanet etmişti, benim yapacağım şeyler onun yaptıklarıyla kıyaslanamazdı. Babamı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapacağım.

"Pekâlâ." Kabul ederek ona başımı salladım. "O kutuyu sevkiyattan önce sana getireceğim ama sende sözünde duracaksın. İstediğin kutu eline ulaştığında adamları bana göndereceksin."

"Karşında bir lider var, Farah. Verdiğim sözlerde dururum." Son derece ciddi bir sesle konuşup masadaki sigarasına uzandı. "Sen istediğim şeyi bana getir bende anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiririm." Bir kez daha önümdeki kadehi gösterdi. "Yerinde olsam bir yerden içmeye başlardım. İlerleyen günlerde bu tür şeyler hayatının bir parçası olacak. Önemli anlaşmaları su içerek geçiştirmen seni gülünç duruma düşürür. Alkole karşı direncini arttırmalısın."

Alkolün tadını bile bilmiyordum. İçmeye kalkışırsam kadehin yarısına gelmeden sarhoş olacağımı iyi biliyorum. Buradan ayık kafayla çıkmak istediğim için kadehi kendimden uzaklaştırdım. "Gurur, babanı bitirmek için atağa geçtiğine göre seçimini yaptı."

Ne demek istediğini anlamadım. "Ne seçiminden bahsediyorsun?"

İşaret parmağıyla masaya hafifçe vurup sinir bozucu bir ritim tutturmaya başladı. "Gurur son üç yıldır sen ve Leyla arasında sıkışıp kalmıştı." Benimle dalga geçercesine güldü. "Sen bir psikologsun bunu nasıl anlayamadın? Babandan intikam almazsa Leyla'ya, intikam aldığında da sana ihanet edecekti. Bu intikam oyununu üç yıla yaymasının nedeni bu, iki kadın arasından sıkışıp kalmıştı." Buz kestiğimde başını yavaşça salladı. "Babanı bitirmeye kalkıştığına göre Leyla'yı seçti." Paramparça olduğumu hissettiğimde aklıma Gurur'un gördüğü rüya gelmişti.

Rüyası çıkmıştı.

Leyla'yı seçmişti.

Belki yanacağım ama yemin ederim Gurur'u da kendimle yakacağım.

Tıpkı rüyasında gördüğü gibi o da benimle yanacaktı!

Çalan telefonumu çantadan çıkardığımda ekranda yazan ismi Asaf'tan gizleyemedim. Asaf'ın omuzları gerildi çünkü Aksa arıyordu. Panikleyerek hemen telefonu meşgule atıp ayağa kalktım. "Bana söz verdiğin adamları ayarlamaya başla lütfen çünkü istediğin kutuyu sana getireceğim." Bunları söyledikten sonra aceleyle masadan uzaklaştım. Aksa arayacak zamanı bulmuştu! Artık Asaf onunla hiç iletişimi kesmediğimi biliyordu.

Terasın kapısına doğru yürürken Aksa durmaksızın üst üste arayınca telefonu açıp, "Müsait değilim!" diye ona kızdım. "Zamanlaman berbat."

"Başım belada, Farah yaralıyım." Adımlarım kendiliğinde durduğunda kaskatı kesildim. "Yaralı mısın? Aksa neler oluyor?"

Yarası canını çok yakıyor olmalı ki acıyla inleyip, "Peşimdeler!" diye bağırdı sinirle. "Türkiye'ye giriş yaptığımdan beri peşimdeler. Farah..." Sesi kısılırken ağlamak üzere olduğunu anladım. "Babam beni buldu, bulmakla da kalmadı vurdu." Gözümden bir damla yaş süzülürken, "Neredesin?" dedim aceleyle. "Bana nerede olduğunu söyle geliyorum!" Hemen terastan çıkıp koşmaya başladım. "Aksa bana yerini söyle!"

"Bu haldeyken daha fazla arabayı süremem. Peşimi bırakmıyorlar."

"Bana nerede olduğunu söyle!"

Locaların yanından hızla geçip merdiveni koşarak indiğimde, "Farah," diyen acı dolu iniltisini duydum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Bana söyleyeceğin tek şey nerede olduğun!" Kulüpten çıkıp koşarak arabamın yanına geldim. Telefonu boynum ve kulağım arasında sıkıştırıp çantamdaki anahtarı aradım. Ona bir şey olacak korkusuyla paniklediğim için anahtarı bulamıyordum. "Lütfen," diye fısıldarken ona yalvarıyordum. "Bana yerini söyle!"

Nihayet anahtarı bulunca hemen arabaya binip telefonun hoparlörünü açtım. Arabayı çalıştırıp gaza yüklenirken, "Aksa!" diye bağırıp elimi direksiyona sertçe vurdum. "Bir şey söyle!" Sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Anayola çıkıp son sürat arabaların arasından geçerken, "O yaşıyor, Farah," diyen kısık sesini duydum. "Babamın konuşmalarını duyduğum için beni öldürmeye kalkıştı."

"Bırak bunları ve bana nerede olduğunu söyle!" Şu durumda kimden bahsettiği umurumda değildi.

"Gurur bunu bilmeli."

"Neredesin, Aksa!"

"Farah-"

"Yerini söylemezsen iki dünyada da sana hakkım helal değildir!" diye bağırdığımda, "Malikaneye gidiyorum," diyen içli sesini duydum. "Ablam olacak o sürtüğün işini bitirmeden ölmeyeceğim." Yaralıydı ve eceline gidiyordu!

Ani bir dönüşle direksiyonu kırıp malikaneye giden yöne çevirdim. "Eve gidersen oradan sağ çıkamazsın. Amcam kapıdaki tüm korumalara senin için vur emri vermişti."

"Um-umurumda değil bugün bu iş bitecek."

"Mantıklı davranmıyorsun!" Sinirden bağırarak son sürat arabayı kullanmaya başladım. "Daha içeri girmeden ölürsen Seçil ile hesaplaşamazsın. Hiç yoluna gideceksin geri zekalı! Şimdi beni iyi dinle ve dediklerimi harfiyen yap! Seçil'in canına mı okumak istiyorsun?" Hızlıca başımı salladım. "Tamam, bunu yapman için sana yardım edeceğim ama bunu yapmak için önce yaşamalısın. Çocukken sık sık kaçıp gittiğimiz bir park vardı. Peşindekileri oraya getir gerisini ben halledeceğim."

Acı dolu gülüşünü duydum. "Giderayak senin hayatını tehlikeye atmayacağım."

"Hiçbir yere gittiğin yok şimdi dediğimi yap!"

"Yapamam kardeşim," diyen sesi ağlamaklıydı. "Öleceğimi bilsem bile senin hayatını riske atamam."

Gözlerimde akan yaşlarla, "Öleceğimi bilsem bile peşinden her yere gelirim, Aksa," diye fısıldadım. "Neler yapabileceğim hakkında bir fikrin yok. Sana yalvarıyorum parka getir onları."

"Peşimdekilerin içinde babamda var."

Kaşlarımı çatarak direksiyonu sıktım. "Senden daha değerli değil!" Aksa için amcamı bir kalemde silmekten çekinmem. Elime ailemden birinin kanı bulaşacaksa bulaşsın, bunu yapardım.

Kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını görünce yan aynadan arkaya baktım. Arkamda bir düzine araba vardı. Bunlarda kimdi? Israrla arayıp duran numara yüzünden Aksa'ya odaklanamıyordum. Kuzenimi beklemeye alıp gelen aramayı açtım. Bunu yaptığım an Asaf'ın kızgın sesini duydum. "Nereye! Kuzenin nerede ve nasıl, Farah?" Şaşkınlıktan neredeyse önümdeki arabaya çarpacaktım. Arkamdaki arabalar ona mı aitti? Telefonda konuştuklarımızı duyunca peşime düşmesini beklemiyordum.

"Sana bunu söylemeyeceğim!" Yüksek bir sesle konuşup onlarla aramdaki mesafeyi açmak için ayağımı gazdan çekmedim. "Onu öldür diye yerini söylemeyeceğim!"

"Onun yerini söylemezsen öldüğünde bunun sorumlusu sen olacaksın!" diye bana bağırdığında çok öfkeliydi. "Ve bu olduğunda seni yaşatmam, Farah!" Kanım dondu. Asaf onu öldürmek için değil, korumak için yola çıkmıştı. Onu nikah masasından bırakan bir kızı hâlâ korumak istiyor muydu?

"Parkta," dedim hızlıca. Aksa'yı amcamın elinden çekip alacaksa herkese onun yerini söyleyebilirdim. Beş yıl önce bunu yapmıştı belki yine yapabilirdi. "Çocukken gittiğimiz parka gidiyor. Bir seferinde sende oraya gelmiştin. Lise çıkışı parka kaçtığımızda seninle orada karşılaşmıştık," dediğimde önce bir sessizlik oldu ama daha sonra, "Onu ilk gördüğüm yer," diyen mırıltısını duydum. Gaza basarak yanımdan geçtiğinde adamları peşindeydi.

Bir an olsun ayağımı gazdan çekmediğim için sadece on dakika içinde parka gelmiştim. Burası bizim bölgemiz olduğu için bu sokakları benden daha iyi kimse bilemezdi. Tüm kestirmeleri kullanarak Asaf ve adamlarından önce buraya gelmeyi başarmıştım. Parkın girişinde Tozlu'lara ait arabaları görünce frene basarak arabayı durdurdum. Gözlüğümü çıkartıp yan koltuğa attıktan sonra torpido gözündeki silahı aldım. Silahımın hâlâ arabamda durduğunu görmek beni mutlu etmişti.

Arabadan inip hızlı adımlarla parka girerken silahı belimin arkasına taktım. Hareketlerimi kısıtlamasın diye üzerimdeki hırkayı çıkartıp yere atmıştım. Koşarak oyun alanlarının arasından geçtiğimde gördüklerimle kan beynime sıçradı. Amcamın tüm adamları buradaydı ve burayı kuşatma altına almıştı. Aksa karnında yaralı bir şekilde dizlerinin üzerinde duruyordu ve amcam silahını onun alnına dayamıştı!

Bu her şeyi yapmam için yeterli bir görüntüydü.

Amcamın parmağı tetiğe baskı yapmak üzereydi ki, belimdeki silahı çıkarttığım gibi onu kolundan vurdum. Korumalar silahına davranıp bana döndüğünde bile gözlerimi amcandan ayırmıyordum. Onu silahı tutan kolundan vurduğum için kolu yan tarafına düşmüştü. Kurşunun onda yarattığı acıdan daha büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Farah?" Buraya gelip ona kurşun sıkmamı beklemiyordu.

"Uzaklaş ondan amca!" Hızlı adımlarla onlara doğru yürürken silahı kaldırıp bu sefer tam kalbine hedef aldım. "Yoksa bir Tozlu başka bir Tozlu'yu öldürmek zorunda kalacak!" Beni zorlarsa bunu yaparım.

Ne kadar kararlı olduğumu görünce kan beynine sıçradı. "Sen bir Tozlu değilsin!" diye bağırdı hiddetlenerek. Kaşlarını çattığında sinirden gözü seğiriyordu. "Öyle olsaydın amcana kurşun sıkmazdın!"

"Haklısın artık bir Tozlu değilim." Gözümü kan bürümüşken dışarıdan bana bakan kimse beni tanıyamazdı çünkü bu konuşan onların tanıdığı Farah değildi. "Ben bir Kalender'im," dedim üzerine basa basa. "Ve bilirsin Kalenderler her türlü deliliği yapmakla meşhurdur!" Beni zorlarsa buradan cesedi çıkardı.

Beni durduramayacağını anlayınca adamlarını üzerime saldı. Ağzından tükürükler saçarak kontrolünü kaybetti. "Ne duruyorsunuz, etkisiz hâle getirin şunu!" Beni öldürtemezdi çünkü babamdan korkardı ancak etkisiz hale getirip yolundan çekmeyi deneyebilirdi.

Amcamın adamları üzerime yürüyünce birbiri ardına silahlar patladı. Arkamdan birileri ateş ederek üzerime yürüyen her adamı vurup yere sermeye başlamıştı. Hiçbirini bana yaklaştırmıyorlardı. Asaf'ın adamları bir anda ortaya çıkıp etrafımızı sarınca amcam neye uğradığını anlayamadı. Arkamdan gelip hızlı adımlarla yanımdan geçen Asaf, amcamın yanına giderek suratına yumruğunu geçirdi. "Sana bu kızdan uzak duracaksın demiştim!"

Amcam düştüğü yerden pörtlek gözlerini irileştirerek tepesinde dikilen adama hayretler içinde baktı. "Seni nikah masasında bırakan birini mi savunuyorsun!"

Asaf sıktığı dişlerini gıcırdattığında sinirden boynundaki damarlar belirginleşti. "Orospu evladı sana ne bundan!" Amcamın üzerine eğilip yakasına yapıştığı gibi yüzlerini aynı hizaya getirdi. "Onunla olan meselem ayrı senin ona silah çekmen ayrı!" Kızgın gözlerini amcamın pörtlek grilerine kenetleyerek, "Sözde namusunu temizlemedikçe onu rahat bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu sertçe. "Üç gün içinde evleniyorum

kızınla! Artık senin değil benim namusum olacak!" Amcamı yere savurdu. "Şimdi siktir olup git buradan!"

Midem kasıldı.

Hâlâ onunla evlenmek mi istiyordu?

Amcam kendini zorlayarak ayağa kalktığında yaralı kolunda kanlar akıyordu. Vurduğum kolunu tutarak Asaf'ın karşısına dikildi. "İlkinde olduğu gibi yine senden kaçacak! Bu olduğunda herkese madara olacak tek kişi sen olmayacaksın!"

Asaf, kuzenimi amcamdan korumak için onun önünde dimdik dururken yumruklarını sıktı. "Bu sefer kaçamayacak çünkü benim evimde tedavi görecek! Kendini toparladığı an nikah kıyılacak!"

Aksa yerde kanayan karnını tutarken kaşlarını çatarak, "Seninle evlenmeyeceğim!" diye bağırdı ama Asaf dönüp ona bakmadı bile. Onun hayatı üzerine amcamla bir anlaşma yaparken mavi gözleri fazla hissizdi. "Seni tekrar uyarmayacağım, Kerim." Bakışları tehditkâr, sesi de buz gibiydi. "Beş saniye içinde gözümün önünde kaybolmazsan yarın sabaha selan okunur!"

"Üç gün!" Amcam ona şart koşarak Aksa'yı bırakıp gitmeyi kabul etti. "Üç gün içinde onunla evlenmezsen bundan sonra olacaklara karışmayacaksın!" Aralarındaki son adımı kapatıp kaşlarını sinirle çattı. "Evlenmeden onu evine götürmeyi unut! Kızımı senin kapatman yapmayacağım! Hastanede tedavi olacak ve Farah onun yanında kalacak!" Sırf Aksa daha fazla kan kaybetmesin diye Asaf bunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Amcam gidince hemen Aksa'nın yanına diz çöktüm. Gördüklerim beni hıçkırıklarla ağlatabilirdi. Karnından vurulduğu için beyaz bluzunun önü hep kan içindeydi. Ellerini karnına bastırıp acıdan tir tir titriyordu. İsviçre'de sandığım kuzenim hiç beklemediğim bir anda geri dönmüştü ama onu görmek istediğim bir şekilde değil. Onunla sadece sesli değil görüntülü sohbet ettiğimizde oluyordu bu yüzden son beş yılda değişip ne kadar güzelleştiğini biliyordum. Ancak onu çıplak gözlerle görmenin büyüsü ve heyecanı bir başkaydı.

Yuvarlak yüzü aşırı kan kaybetmekten solmuştu. Kahverengi gözleri çektiği acıdan dolayı ıslak bakıyordu. Gözleri titreştikçe uzun kıvrımlı kirpikleri arasından yaşlar süzülüyordu. Düz bir çizgide duran kalp şeklindeki dudaklarını hareket ettirip bana burukça gülümsedi. "Ho-hoş geldin demek yok mu kuzen?" Çektiği acıya rağmen işi muzırlığa vurmak istedi ama sol gözünden akan yaş buna izin vermedi. "Bana kızma daha fazla orada duramazdım."

Kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Saçlarının bir tarafı omzunun üstüne gelecek uzunluktaydı ama diğer tarafı daha kısaydı. Eğer bu halde olmasaydı saçlarını yamuk kesmesi beni güldürebilirdi. Aksa beş yıldır saçlarını hep yamuk keserdi çünkü Asaf'ın simetri hastalığı vardı. Her şeyi orantılı ve tek bir çizgide görmek isteyen psikolojik bir rahatsızlığa sahipti. Aksa bunu öğrendiği günden beri saçlarını hep yamuk keserdi.

Saçlarıyla yaptığı bu eylemin nedenini iyi biliyordum. Ona baktıkça Asaf'ın rahatsız olmasını ve ondan uzak durmasını istiyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp ıslak yanaklarını sildim. "Habersiz dönüşüne kızgınım ama seni gördüğüme sevindim." Ona çocukluğumuzun geçtiği parkı gösterdim. "Yine buradayız." İçimi çektim. "Eve hoş geldin, Aksa Atılgan."

Duymak istediği tek şey birinin bunu söylemesiymiş gibi karnındaki ellerini çekti ve boynuma atılıp bana sımsıkı sarıldı. Kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Benim evim sensin, Farah," diyordu içimi dağlayarak. "Sen-senden başka benim bir yuvam yok..."

Beş yılın özlemiyle ona sarılırken hiç bırakmak istemiyordum. Eksik ve kayıp parçamızı bulmuş gibi ağlayarak birbirimize sarılıyorduk. O benim her şeyimdi. Aynı yaşta olduğumuz için birlikte büyümüştük. Sadece kuzenim değil, dostum, sırdaşım ve kardeşimdi. "Bunu sonraya saklayın. Çok kan kaybetti hastaneye gitmeliyiz." Asaf'ın endişeli sesini duyana kadar Aksa'nın yarasını hatırlamamıştım.

Hemen ondan ayrıldığımda Aksa başını kaldırdı ve tepesinde dikilen adama baktı. Yarasından dolayı acıdan tir tir titrerken kaşlarını çatmak için kendini zorladı. "Seninle evlenmeyeceğim, Bolatlı!"

Asaf dizlerini bükerek onun üzerine eğildi. Buz saçan mavi gözlerini Aksa'nın kor gibi yanan gözlerine kenetledi ve "Üç gün içinde karım olduğunda büyük konuşmamayı öğreneceksin, Aksa Atılgan!" dedi sert bir sesle.

"Bu asla olmayacak!" Karnından çektiği kanlı elini yere vurdu. "Seninle evlenmektense babamın beni öldürmesini yeğlerim!"

Asaf onun çenesini sertçe sıkarak parmaklarını yanaklarına geçirdi. "Seni babandan koruduğumu mu sanıyorsun?" Gözlerinin ardından kan donduran karanlık bir his vardı. "Eskiden sana acıdığım için seninle evlenmek istemiştim ama şimdi nefret ettiğim için! Bu evlilik seni babandan koruyacak ama benden değil!"

Aksa kaskatı kesildiğinde Asaf sıktığı dişlerinin arasından küfreder gibi konuştu. "Benimle aynı evin içinde sana bir cehennemi yaşatacağım! Beni o masada bırakmanın sonuçlarına katlanacaksın!" Mideme kramp girdi. Asaf'ın istediği tek şey ondan intikam almaktı.

Aksa onun elini yüzünden iterek kendini geriye çekmeye kalkıştı. Ancak karnındaki yaradan dolayı bunu yapamadı. Kanlı ellerini yere bastırıp soğuk toprağı sıkarken o da çok sinirliydi. "Bana cehennem olan bir evlilik senin cennetin olamaz!" diye bağırdı hızlı hızlı nefesler alırken. "Yine kaçtığımda benimle evlenmenin bu kadar kolay olmadığını daha iyi anlayacaksın!" demişti ki öksürmeye başlayınca korkudan aklım çıktı.

Onun dudaklarından süzen kanı gören Asaf kaşlarını çatarak Aksa'nın üzerine eğildi. Aceleyle onu kucağına aldığında Aksa ona direnmek istedi ancak bilincini kaybetti. Başı Asaf'ın göğsüne düşmeden önce son söyledikleri, "Evlenmeyeceğim," demek olmuştu.

Aksa'nın gözleri kapanınca Asaf'ın değişen bakışlarını gördüm. Çatık kaşları düzeldi, hissiz mavilerinde hüzünlü bir şeyler oluştu. Başını eğip kollarında tuttuğu kızı izlerken ona olan bakışları kıyamıyor gibiydi. Aksa uyanıkken ona gösterdiği o sert tutumdan eser yoktu. İçini çekerek Aksa'yı göğsüne bastırmasını beklemiyordum. "Her şeyi zorlaştıracak kadar inatçısın," diye mırıldandı. "Ve şu saçların..." Yüzünü buruşturarak arabaya

yürüdü. "Elime bir makas alıp saçlarını düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum!" Fark ettiğim şeylerle donup kaldım.

Asaf, Aksa'ya âşık olabilir miydi?

Selamm burada sizinle bölüm hakkında konuşmayı bile özlemişim. Asaf ve Aksa'nın bu şekilde karşılaşmasını bekliyor muydunuz?

Asaf onunla evlenmeyi istemekte ısrarcı. Sizce bu sefer amacına ulaşır mı?

Farah, Gurur'un neyin peşinde olduğunu öğrendiği an işe koyuldu. Babasını kurtaracak sevkiyatı yapmakta kararlı. Bunun üstesinden gelebilir mi dersiniz?

Gurur telefonda konuşurken Ali'ye sevkiyata katılacak kimsenin sağ bırakılmayacağını söyledi. Farah'ın da o sevkiyatta olduğunu öğrendiğinde sizce neler olur?

Diğer yandan Farah'ın geçmişindeki çocukta ufak ufak Farah'ın hayatına girmeye başladı. Sarkaç hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kurgunun adının Sarkaç olması akıllara doğrudan Farah'ın geçmişindeki o çocuğu getirmiş ama aslında böyle değil. Hikayedeki Sarkaç ismi birinin adını değil, uyku sorunu yaşayan bir kızın sarkaçla uyuyabildiğini anlatıyor.

Gurur'dan önce Farah boynundaki sarkaçla uyuyabiliyordu çünkü bir yanı sıkı sıkıya geçmişteki o çocuğa bağlı. Ancak Gurur onun hayatına girmeye başlayınca onu masalla uyutmaya başladı. Ve Farah boynundaki sarkaca daha az ihtiyaç duydu. O andan itibaren Gurur, Farah için bir sarkaç görevi görmeye başladı.

Sarkaç ismi aslında Farah'ın geçmişi ve geleceğini temsil ediyor yani geçmişte kalan o çocuğu ve gelecekte evlendiği Gurur'u. Hangi sarkacın Farah'ın hayatında kalacağını zaman gösterecek bize.

Siz bölümü okurken bende pdf'e çevirip whatsapp kanalıma atmaya gidiyorum. Kanalı bulmak isteyenler için adı Bi Seni Konuşurum (Göksel'den bu şarkıyı dinlerken kanal açmak iyi bir fikir değildi)

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(9) Ya Karşı Koy Ya Da Yenil

2003

Gurur esneyerek sınıftaki kara tahtaya bakıyordu. Eğer öğretmeni tahtada yazan tüm o şeyleri onun deftere yazmasını bekliyorsa bu iş uzardı. Üşengeç ve tembel bir çocuk olduğu için uzun uzun yazı yazmaktan nefret ediyordu. Sınıfı kontrol ettiğinde buradaki tüm öğrencilerin harıl harıl tahtadaki soruları defterlerine yazdığını gördü. Başını çevirip yan tarafa bakınca sinirleri daha da bozuldu. Sıra arkadaşı Karun'da deftere gömülmüştü.

"Gurur?" Öğretmenin sesiyle başını kaldırıp tahtanın yanında duran kadına baktı. On yaşındaki bir çocuğun küçük kalbi yanlış kişilere atabilirdi. Tıpkı Gurur'un kendisinden yirmi yaş büyük bir kadına âşık olması gibi.

Sezen Hanım ona tahtadaki problemleri gösterdi. "Sen neden yazmıyorsun?"

"Sezen'cuğum ha ben buradaki mantuği anlamayim da," dediğinde Sezen Hanım gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. Küçük hayranının ona ismiyle hitap etmesine alışalı çok olmuştu.

"Öyle mi, Gurur'cuğum?" Yürüyüp masanın yanında durarak kalçasını masanın kenarına yasladı. "Burada tam olarak nasıl bir mantıksızlık var?" Gurur onun sevdiği öğrencilerden biriydi. Zekiydi ve her defasında onu güldürüyordu.

Gurur, Karun başta olmak üzere ona sınıftaki öğrencileri gösterdi. "Bu zarganalar sorulari akillarunda tutamaduklari için yazayiler." Gömleğinin yakasını düzelterek kendisiyle övünmeye başladı. "Ama ben hepsuni tutayim aklumda. Ha böyle olinca ben niye yazayim?"

Sezen Hanım'ın dudakları bir kez daha kıvrıldı ama küçük öğrencisi ona fazla ciddi baktığı için gülerek onu gücendirmek istemedi. Oysaki Gurur'a bakmak bile onu güldürebilirdi çünkü henüz on yaşında olmasına rağmen

kafasının dikine giden bir çocuktu. Ne ailesi ne de okul yönetimi ona üniforma giydiremiyordu. Sınıftaki herkes bej rengi bir tişört ve gri pantolon giyerken Gurur aralarında çok uyumsuz duruyordu.

Her sabah beyaz gömlek ve siyah pantolonla sınıfın kapısından içeri girerdi. Okul müdürü defalarca onunla konuşmuş ama Gurur, okulun ona dayattığı üniformayı giymiyordu. Ele avuca sığmayan bu küçük çocuğa okulu sevdirmek için artık giydiklerine karışmıyorlardı çünkü Gurur okuldan kaçmak için bahane arıyordu. Çantasını bile Karun'a taşıttırırdı. Karun buna yanaşmadığında evden okula kadar çantasını yerde tekmeleyerek okula geliyordu. Sorunlu ve biraz da deli bir çocuktu.

Sezen Hanım onunla ilgili düşüncelerinden çıkıp Gurur'a tahtayı gösterdi. "Eve gidince unutursan diye bunları yazmanı istiyorum."

"Hafuzam çok iyidur." Gurur iç çekerek dirseğini sıraya dayayıp yanağını eline yasladı. "Bak mesela senu de hiç unutmayim." Yeşil gözleri güzel bir manzaraya bakar gibi öğretmenine dalıp gitmişti. "Allah var aklumda hiç çıkmaysun."

Tüm sınıf gülerken Karun'un amcasına olan ifadesi bezgindi. "Başlama yine o bizim öğretmenimiz."

"Ula he dese yengen olacak ama demeyi."

"Çünkü on yaşındasın!"

Karun'un son söyledikleriyle Gurur başını çevirip çapkın bakışlarını öğretmenine dikti. "Aramuzdaki yaşi sorun edeyi misun?"

Hep yaptığı gibi yine dersi kaynatan haylaz öğrencisine tebessüm eden Sezen Hanım, "Gurur ben yakın zamanda nişanlanıyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu. Onun çocuksu masum duygularını incitmek istemediği için bunları söylerken ona karşı çok hassastı. "Hafta sonu beden eğitimi hocanız Selami Bey ile nişanlanıyoruz."

Duydukları karşısında Gurur hareketsiz kaldı. Bir donma anı yaşadığında çocuk kalbindeki çatırtıyı hissetti. Yeşil gözleri doldu, dudakları titredi ama

herkesin içinde ağlamaya utandı. Tam zamanında okul zili çaldığında belki de ilk kez sınıfta ilk çıkan kişi o olmamıştı. Sezen Hanım toparlanıp gittiğinde bile Gurur donmuş gibi karşısındaki kara tahtaya bakıyordu.

Karun onun için endişelenerek kolunu dürttü. "İyi misin?"

Asık suratında değişen bir şey olmazken sesi ağlamaklıydı. "Sevduğum kadin başkasuni seveyi." İçli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Heç iyi değulum."

Karun onunla ne yapacağını bilmez bir halde bakıyordu. "Senden yaşlıydı zaten olmazdı." Karun çantasını toplamaya başladı. "Geç kalırsak babam yine kızar."

"Gidip ha o Selami'yi götünden vuracağum." Gurur cebindeki sapanını çıkardı. "Kıçını deleceğum onin." Selami kime bulaştığını bilmiyordu!

"Bunu yaparsan babam bacaklarını kırar!" Karun ona kızarken Gurur çoktan koşarak sınıftan çıkmıştı. "Bana ne ya!" diye sızlandı Karun. "Babam dövsün de seni gör!" Sızlana sızlana sadece kendi çantasını değil Gurur'un çantasını da topladı. O tembelin çantasını bile Karun taşıyordu. Sanki hizmetçisi vardı!

Gurur koşarak bahçeye çıktı. Beden eğitimi öğretmeni kesin yine bahçedeydi. Aradığı adamı bulması uzun sürmedi. Beden dersi olan öğrenciler zil çaldığı için okula girerken Selami Bey yerdeki topları topluyordu. Uzun boyu ve eşofmanın içindeki kaslı vücudu Gurur için dezavantajdı. Onunla eşit şartlarda değillerdi bu yüzden bu işi kendi yöntemleriyle halledecekti. Yerdeki taşı alıp sapanına yerleştirdi.

Ona sırtı dönük öğretmeni yerdeki topu almak için eğilince Gurur sapanının kauçuk lastiğini gerdi. Bir gözünü kısıp dilini ısırarak hedefe kilitlendiğinde avına dikkat kesilmişti. Sapanı iyice gerip bırakınca sapandaki taş süratle beden eğitimi hocasının kıçına çarptı. Onu gerçekten götünden vurmuştu.

Selami Bey arkasını tutup aceleyle döndüğünde Gurur'u gördü. Kaşlarını çatarak kızgınlıkla ona doğru yürüdüğünde öfkesi hissediliyordu. "Seni piç!"

Karun ikisinin çantasını elinde tutarak okuldan fırladı. "Koş!" diye bağırıp Gurur'un yanından geçtiğinde Gurur hemen onun peşine takıldı. Amca yeğen kaçarak okuldan çıkmıştı. Selami onların boyunu aşardı.

Selami Bey onları yakalamasın diye arkalarına bile bakmadan koşuyorlardı. Bugün içinde Şeref okuldan bir telefon daha alacaktı ve hep olduğu gibi konu yine Gurur olacaktı. Karun'u endişelendiren şey tam olarak buydu. Gurur ele avuca sığmayan yaramaz bir çocuktu ve eylemlerinin sonuçları onun için ağır oluyordu. Babasının yine Gurur'un canını yakmasını istemiyordu. Şeref Kalender'in küçük kardeşine tahammülü yoktu.

İkisi okuldan yeterince uzaklaşınca çantalarını kaldırım kenarında bırakıp nefes nefese soluklanmaya başladılar. Karun'un Gurur'a attığı bakışları çok sinirliydi çünkü her zamanki gibi sorun çıkarmayı başarmıştı. Gurur onun amcası olabilirdi ama ondan beş ay küçüktü ve Karun'a kıyasla kaygısız biriydi. Gurur'un yeşil gözleri her zaman neşeyle ışıldasa da bir tek Karun görürdü o gözlerin arkasında saklanan hüznü.

Onu babasından korumaya çalışıyordu ama Gurur'un yaptığı taşkınlıklar ona hiç yardımcı olmuyordu. "Selami'ye sapanla taş attığın babamın kulağına giderse yine canını yakar." Bunun olmasından korkuyordu.

Gurur güldü ama yeşillerinde insanın içini sızlatan bir duygu vardı. "Bir şey yapmayunca da abim canimi yakayi." Küçük omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onin beni yakmak için hep vardur bir sebebu."

Karun kendi çantasını taktıktan sonra Gurur'un çantasını da alınca ikisi evin yolunu tutmaya başladı. İki çocuk kaldırım kenarında yürürken Gurur yine ışıklardan geçmeye kalkıştı ve Karun bir kez daha onun kolunu tutarak durdurdu. "Düz devam edeceğiz."

Gurur hiç bozuntuya vermeden çenesini dikleştirdi. "Zaten bileyim."

"Bilmiyorsun." Homurdanan Karun ona yolu göstermek için onun birkaç adım önünde yürümeye başladı. "Evin yolunu nasıl bilmezsin?" Okul çıkışı Karun asla onsuz eve gitmezdi çünkü Gurur sürekli evin yolunu karıştırırdı. Yön duygusu o kadar kötüydü ki sık sık kayboluyordu.

Ancak Gurur her defasında bunu inkâr eder ve tıpkı şimdi olduğu gibi, "Ben pusula gibiyumdur," diye bir savunma yapardı. "Heç kaybolmam."

"Daha geçen hafta kayboldun. Gelip seni karakolda aldık."

"Kaybolmadum ula." İnatçı bir tutumla göğsünü kabarttı. "Kaybolan bir uşak Ordu'da olduğuni bilmez ama ben Ordu'da olduğumi bileydim."

"Ordu'nun içinde kayboldun!"

"Kaybolmadum deyim saa."

"Bir kere de kabul et, kayboldun işte."

"Karun ben seninle konuşmayim yoksa yine döveceğum senu." Böbürlenerek omuzlarını dikleştirdi. "Amcayim ben amcalar kaybolmayi."

Karun'un bam teline basan tek şey amca kelimesiydi. Kaşlarını çatarak Gurur'a dik dik bakıyordu. "Benim amcam değilsin!"

"Öyleyimdur." Gurur sırıtarak etrafına bakıp yoldan geçenlere, "Ha dinleyun ula!" diye bağırdı. Bunu yaparken işaret parmağıyla Karun'u gösteriyordu. "Ben bu kot kafali uşağun amcasiyum!"

"Eve kendin git!" Karun onu bırakıp koşmaya başladı. "Bakalım bu sefer yolu bulacak mısın!"

"Peşunde eve gelduğumde göreceksun amcanin kaybolmaduğuni!" Gurur'da inat edip olduğu yerde bekledi ve onu takip etmedi. Bugün ona yön duygusunun çok iyi olduğunu kanıtlayacaktı.

Karun gözden kaybolana kadar kaldırım kenarında bekledi. Kendine olan güveni sonsuz olduğu için beş dakika daha bekledikten sonra yürümeye başladı. En son Karun'u gördüğü yere kadar yürüyüp sola döndü. Bu yoldan eve gidildiğine çok emindi. Aklı biricik aşkını ondan çalan Selami'deyken çatık kaşlarla yürüyordu. "Ha biraz daha büyüyeyum deluk deşuk edeceğum oni."

Sezen'i ilk Gurur görmüştü ilk kim gördüyse onun olmalıydı. "O zargana okula gelelu ne kadar oldu da Sezen'cuğumi alayi."

Beden eğitimi hocasına kızarken yine dikkati dağıldığı için girdiği sokakları karıştırmıştı. Eve giden yolu bulmaya çalışırken esnaf çarşısına kadar yürümüştü. Dükkanların önünde geçerken kuaförde çalışan kızlar camdan onu görünce gülüşmeye başladı. Kızlardan biri bir müşterisinin saçlarına fön çekerken kıkırdadı. "Ahanda yine kaybolmuş bizim uşak." Ordu küçük bir yerdi ve Gurur evin yolunu bulmaya çalışırken Ordu'nun altından girip üstünden çıktığı için onu tanımayan kimse yoktu.

"Kabul etmez kaybolduğunu." Kuaförün sahibi olan Nimet Hanım tebessüm ederek camdan dışarıya bakıyordu. "Adı gibi fazla gururludur bu velet. Ordu'da olduğumu biliyorsam kaybolmadım der durur."

Gurur esnafı ne kadar eğlendirdiğinden habersiz kahvenin önünde geçerken, "Hey koçari," diye bir ses duydu. Başını kaldırdığında dışarıdaki masada oturan tüm adamların gülerek ona baktığını gördü. "Yine evin yolunu mu unuttun?"

"Kim demuştur oni?" Durup yönünü kahvedeki beylere çevirdi. "Haçan bakarsunuz baa sizce ben evun yoluni unutacak biri miyimdur?" İçlerinden biri konuşmak için tam ağzını açmıştı ki Gurur cebindeki sapanı çıkardı. "Hele bi evet de bak bakayim nasi kırayim camuni, İhsan emmi." Kahvedekilerden gür bir kahkaha yükseldi. Yapardı.

İçlerinden biri onun için boş bir sandalye alıp kendi masalarına koydu. "Masamıza buyur koçari." Ona tebessüm ederek yanına çağırdı. "Bir şeyler ikram edelim sana."

Ordu'dakiler Gurur'u sever, onu sahiplenirdi çünkü herkes ona bakınca öksüz bir çocuk görürdü. Abisinden gördüğü zulümleri az çok bildikleri için esnaf halkı Gurur'un nazıyla oynardı. Hepsi bu da değildi Gurur'da şeytan tüyü vardı. Büyümüşte küçülmüş halleriyle bir şekilde girdiği her ortamda kendini sevdirirdi. Kalender ailesi Ordu'da pek sevilmezdi ama küçük Gurur onlar için bir istisnaydı.

Gurur yürüyüp masadaki yerini aldı. Çantasını sandalyesinin yanına bırakırken Salim Bey içeriden çıkarak, "Çay getireyim mi Gurur Bey'im?" diye onu şımartmaya başladı. "Bizim miço fırına gidip iki de simit kapsın sana."

Gurur suratını asarak, "İstemeyim, Salim abi," diye somurtmaya başladı. "Efkerliyumdur varsa baa daha sert bir şeyler getireysun." Sadece bu sözleriyle bile oradakiler gülüşüne engel olmaya çalıştı.

Her an katıla katıla gülecekmiş gibi duran Salim Bey, "Oralet vardır sana uyar mı beyim?" diye ona takıldı.

"Yeterunce sert midur?"

"Limonlu."

"Şişeyi getureysun abi anca keseyi beni."

Geçimini denizden sağlayan kaptan Salim içeri girip dolaptan onun için bir şişe oralet çıkardı. Daha sonra bir masada oturan miçoya yaklaştı. "Yavrucağız açtır bir simitle olmaz," diye iç çekti. "Rıza'nın restoranına uğrayıp ona bir şeyler al."

"Ne sever?"

"Ona kalsa kuru ekmek bile yer ama sen kara lahana sarması al." Cüzdanından biraz para çıkartıp ona uzattı. "En çok sarmayı sever."

Miçoyu restorana gönderdikten sonra Salim Bey, Gurur'un olduğu masaya yaklaştı. Kendi için bir sandalye alıp Gurur'un yanına oturdu. "Anlat bakalım seni bu kadar efkarlandıran şey nedir?"

Gurur limonlu oralete uzanıp bir kez daha iç çekti. "Sezen'cuğum o dalkavuk Selami ile nişanlanacakmuş." Masalarında oturup gözlerini ona diken ahaliye kendini gösterdi. "Ula söyleyin baa benum o Selami zarganasundan ne eksiğum varidur?"

Ahali sırasıyla konuşup ona gaz vermeye başlamıştı. "Ne eksiği senin fazlan vardır."

"O Sezen karısı bizim uşaktan daha iyisini mi bulacakmış?"

"Kari milleti değil mi, ne bilsin gerçek seveni."

"Açıldın mı bari Sezen'e?"

Gurur hızlıca başını salladı. "Git açil dedunuz açildum daha ne yapayim?"

Salim Bey merak ederek masada ona doğru eğildi. "Nasıl açıldın kıza?"

Gurur dudaklarını büzerek şişedeki oraletten birkaç yudum alıp sandalyesine yaslandı. "Çiktum karşisuna dedum ki seveyim seni."

"O ne dedi?"

"Güldü."

"Kime?"

"Baa güldü."

"Neden?"

"Sen çocuksun demiştur da."

"Doğru demiş sen çocuksun."

"Heç mi büyümeyeceğum? Bi on yıl beklese ölmezdu!" İçki içer gibi oraletten sert yudumlar aldıktan sonra şişeyi gürültüyle masaya bıraktı. "Ah, ulan ne varidu on yaş daha büyük olaydum!"

Cama yakın oturan Nejat tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Bırak Sezen'i büyüdüğünde ben sana bizim kızı vereyim." Nejat yirmi beşinde genç bir delikanlıydı. Biricik kızı henüz beş yaşındaydı ama Gurur'a takılmak için bu sözleri söylemişti. "Gel benim damadım ol ne dersin?"

"Orda dur bakalım, Nejat." Başka biri bıyık altında gülerek, "Bende üç kız vardır," diyerek Gurur'a döndü. "En küçüğünü vereyim sana."

"Benim kızın yaşı daha yakındır koçariye. Gülnaz'ı alıp benim damadım ol."

Gurur onların tekliflerine yanaşmayarak inatla çenesini kaldırdı. "Ula ne yapacağum sizun sidukli kizlarunizi. Ben Sezen'cuğumi isteyim," dediğinde herkes tekrar gülmeye başlamıştı. Gurur onların gördüğü en inatçı çocuktu. Bir şeyi kafasına koydu mu, kolay kolay vazgeçmezdi.

Gittiği okulun bile üniformasını giymeye yanaşmıyordu. On yaşında olabilirdi ama kendi dediğim dedik inatçı bir çocuktu. Sırf bu yüzden esnaf ona koçari lakabını takmıştı çünkü büyümüşte küçülmüş bir delikanlı gibiydi.

Gurur, Salim Bey'in onun için getirttiği kara lahana sarmasını afiyetle yedi. Tüm bu süreçte herkesle laf dalaşına girdiği için kahvedekiler gülmekten kırılmıştı. Ona büyük bir adammış gibi davranıp nazıyla oynuyorlardı ve çocuk kalbini kırmamaya çalışıyorlardı. Buradakiler onu sevdiği için ona iyi davranıyorlardı, büyük bir servetin tek sahibi olduğu için değil.

Gurur'a kalan servet onu ülkenin sayılı milyarderlerinden biri yapabilirdi ancak bu para onun en büyük lanetiydi. Abisinin tüm o serveti ondan almak için ona az eziyet etmediğini biliyorlardı. Ordu küçük bir yer olduğu için her şey kulaktan kulağa çok hızlı yayılırdı. Kalender ailesine çalışan hizmetçiler orada olanlar hakkında iyi sır saklayamıyordu. Ordu'daki herkes o evde yaşayan çocuklara acıyordu.

Kahvedeki herkes Gurur'un eve gidince yine işkence göreceğini çok iyi bildiği için mümkün olduğunca onu orada tuttular. Hava kararana kadar bir şekilde onu oyalayıp ayrılmasına izin vermediler. Ne yazık ki sonsuza kadar onu Şeref gibi birinden saklayamazlardı. Eğer biraz daha eve gitmezse Şeref emrindeki tüm köpeklerini sokaklara salar, yaka paça Gurur'u buradan aldırırdı.

Bu yüzden Salim Bey, Gurur'un elini tutarak onunla oradan ayrıldı. Karısıyla çok istemelerine rağmen hiç çocukları olmadığı için Salim Bey'in Gurur'a olan düşkünlüğü bir başkaydı. Çocuk özlemiyle yanan bu adam Gurur'un onun oğlu olmasını çok isterdi. Şeref izin verse bir dakika durmaz,

Gurur'u evlat edinir ve onu öz oğlu gibi büyütürdü. Ancak Gurur'un üzerinde o kadar para varken Şeref onu kimselere vermezdi.

"Babandan kalanları abine devretmenin bir yolu yok mu?"

"Keşke olsaydi." Gurur bir çocukta olmaması gereken içli gözlerle başını eğdi. "Babam vasiyetune şart koymiştur. Yirmi yaşuna girmeden o parayi ne verebilirum ne de ondan kurtulabilirum." Gurur daha paranın ne olduğunu ve abisi için neden bu kadar önemli olduğunu bile bilmiyordu. Onun tek istediği yeğenleriyle mutlu bir hayat yaşamaktı.

Gurur'un evinin olduğu sokağa girdiklerinde Salim Bey onun gerginliğini soludu. Avucundaki küçük parmakların titreyişini nasıl görmezden gelebilirdi. "Gurur?" İçi acıyarak cevabını çok iyi bildiği o soruyu sordu. "O evde dövüyorlar mı oğlum seni?"

Gurur'un adımları durduğunda yeşil gözlerini ondan kaçırdı. "Yok abi," diyen buruk sesi bile onu ele veriyordu. "Kimse dövmeyi beni." Çok istese de bazı şeyleri anlatamazdı çünkü utanırdı.

Salim Bey hiç istemese de onu Ordu'daki en gösterişli evin kapısının önünde bıraktı. Daha fazla ilerleyemezdi çünkü korumalar onu içeri almazdı. Gurur'u aklı başında gördüğü sayılı günlerden birini yaşadığını bilmeden elini tuttuğu küçük çocuğa baktı. Yakında yeni bir lakap daha edineceğini bilmeden onu izliyordu. Ahalinin ona verdiği isim koçariydi ama bir de abisinden ona miras kalan bir ismi olacaktı.

Deli Gurur.

Salim Bey henüz bunları bilmeden uzun uzun onu izliyordu. Gurur'un doğduğu eve attığı korku dolu bakışlar canını yakıyordu ama onun için hiçbir şey yapamıyordu. O bir garip balıkçıydı, Şeref gibi birini karşısına alacak güçte değildi. "Yolumuz burada ayrılıyor koçari." Ona gülümseyerek elini bıraktı. "Tekrar bekleriz bizim oralara."

Gurur istemeye istemeye bahçeye girip büyük kapıların ardında kaybolduğunda Salim Bey oradan ayrıldı. Nefret ettiği eve geri döndüğü için suratı asıktı. Zile bastığında hizmetçilerden biri ona kapıyı açmıştı.

Gurur doğrudan odasına çıkacaktı ancak hizmetçi kız onu durdurdu. "Abiniz sizi yemek salonunda bekliyor." Anlaşılan bugün de abisinin gazabından kurtulamayacaktı.

Küçük adımlarla yürüyüp yemek salonuna girdiğinde Kalender ailesini masada gördü. Hepsi de yemeklerini yiyordu. Onun içeri girmesiyle tüm gözler ona dönmüştü. O masaya oturduğundan beri abisi onu bekliyor olmalı ki, "Demek geldin?" diyerek sandalyesine yaslandı. "Yine mi kayboldun?"

Gurur şaşırdı çünkü Şeref'i bu kadar sakin görmeye alışık değildi. "Kaybolmadum." Tedirgin adımlarla masaya yürüdü. "Sadece yolu bilmeydim."

Defne ondan üç yaş büyük olmasına rağmen, "Gel amca," diye tebessüm edip yanındaki boş sandalyeyi Gurur'a gösterdi. "Aç olmalısın yemeğini ye."

Gurur masadaki yerini alacaktı ki, "Geç kaldın," diyen Şeref'in sesiyle durdu. "Herkes tam zamanında bu masada olmalıydı." Şeref yarım ağız ona gülerek uzanıp Gurur için masaya konulan yemeği aldı. İçinde kara lahana sarması olan tabağı yukarı kaldırdı ve tüm sarmaları yere döktü. "Ye şimdi."

Yengesi sırıtırken masadaki tüm çocuklar yutkunmuştu. Bu masada bir tek Levent eksikti o da henüz küçük bir bebek olduğu için odasındaydı. Defne, Karun ve Çağıl korku dolu gözlerle babasına bakıyordu. Ona karşı çıkmaktan bile korkuyorlardı. Gurur yerdeki sarmalara bakıp dururken çok tedirgindi. "Aç değulum." Kısık bir sesle konuşarak arkaya doğru bir adım attı. "Salim abi karnimi doyurmuştur."

"Bu geç kalmanı açıklamaz." Şeref katı bir sesle konuştuğunda onun için kestiği ceza buymuş gibi kaşlarını çattı. "Sana ye dedim!" En sevdiği yemeği yerde toplayıp yiyecekti. Böylece eve tam zamanında gelmeyi öğrenirdi.

Gurur buna yanaşmadığında yumruğunu masaya geçiren Şeref, "Ye şunu!" diye bağırınca Gurur korkuyla sıçradı. Şeref'in ona sesini birazcık bile yükseltmesiyle irkilmişti.

Hayvanlar gibi dizlerinin üzerine çöküp yerdeki bir yemeği yemek istemiyordu. Ancak bunu yapmazsa Şeref'in ona daha fena şeyler yapmasından korkuyordu. Yürüyüp yere çöktüğünde dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Tüm ailesinin gözleri önünde elini uzatıp yerdeki sarmalardan birini aldı. Kara lahana sarmasını ısırdığında yeşil gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Küçük bir parça sarmayı çiğnerken bile kısık bir sesle ağlıyordu çünkü bu evde yaşadıkları çok zoruna gidiyordu. "Kay kenara." Karun'un sesini duyduğunda başını kaldırınca onu gördü. Bunu beklemiyordu.

Karun yerinden kalkıp onun tepesinde dikilmişti. "Yere düşünce belki tadı daha güzeldir." Karun, Gurur'un yanına oturdu ve yerdeki sarmalardan birini alıp yemeye başladı. Onu izlerken Gurur'un içi öyle bir acıdı ki, neredeyse hıçkırıklarla ağlayacaktı. Karun bu muameleyi onunla bölüşüyordu.

Karun babasının sert bakışlarını üzerinden hissetse de Gurur'un yanından kalkmadı. Annesinin onu hiç sevmediğini ama babasının bir zamanlar onu sevdiğini biliyordu. Karun onun ilk oğluydu ve Şeref bir zamanlar onu sevmişti. Ancak Karun, Gurur'u savunup babasına karşı çıktıkça Şeref tıpkı Gurur gibi onu da saltanatı için bir tehdit olarak görmeye başlamıştı.

Bir süre sonra da Karun'a olan tüm sevgisi son bulmuş ve yerini nefrete bırakmıştı. Artık sadece Gurur'u değil, oğlunu da kendine rakip görmeye başlamıştı. Bu da onlardan daha çok nefret etmesine neden oluyordu. Karun babasının yanında olmak yerine onlardan her şeylerini çalan bir sığıntının yanında olacak kadar aptaldı. Şeref bunu gördükçe aklı başına gelsin diye Karun'a da az eziyet etmiyordu.

Defne, Gurur ve Karun'un yerde elleriyle yemek yediğini görünce buruk bir tebessümle ayağa kalktı. Bu ikisinin her konuda birbirlerine destek olmalarını seviyordu. Yürüyüp onların yanına oturarak o da elini yere saçılan sarmalara doğru uzattı. "Bensiz piknik mi yapıyorsunuz?" diye konuşup ikisini neşelendirmeye çalıştı. "Hımm tadı böyle daha güzelmiş."

Üçünü yerde gören Çağıl hemen sandalyesinde atladı. Ancak annesi kolunu yakalayıp en sevdiği oğluna engel oldu. "Yerler pis, Çağıl hasta olursun."

Onu zorla sandalyesine oturtmaya çalıştı. "Masada yiyeceksin."

"Bende piynik yapmak istiyom."

"Onlar piknik yapmıyor, Çağıl!"

"Defne ablam öyle demiyo ama." Çağıl kendini geriye çekerek annesinin elinden kurtuldu. "Piynik yapcam işte!"

"Piknik yapmıyorlar!"

"Yaptıkları şeyden yapcam ana!"

"Düzelt şu ağzını!" Güzin Hanım kaşlarını çatarak ikaz dolu bakışlarını ona dikti. "Sen önce doğru düzgün konuşmayı öğren!"

Çağıl inat ederek annesini dinlemedi. "Onlarla piynik yapcam," dedikten sonra diğerlerinin yanına koştu. Onsuz hiçbir şey yapmalarını istemiyordu.

Kardeşleri ve amcasının yanına oturduğunda hepsi Şeref'in sandalyesinin yanında yerdeydi. Babasının sandalyesinin ayakları Çağıl'ın sırtına değdiği için, "Baba," diye sızlandı. "Sandalyen sırtımı dürtüyo."

Güzin Hanım, Defne'den sonra Çağıl'ı da yerde görünce sinirlenerek kocasına döndü. Parmaklarının arasındaki çatalı sinirle sıkıyordu. "Kardeşin olacak sığıntı tüm çocuklarımızı bize düşman ediyor!"

Şeref'te onunla aynı fikirde olduğu için sandalyesini iterek bir hışımla ayağa kalktı. Gurur'un kolunu tutup onu sertçe yerden kaldırarak peşinden sürükledi. Onu merdivenden çıkartırken çocuklar ona engel olmaya çalışıyordu. Defne, Karun ve Çağıl koşarak babalarının peşinden gelip ona yalvarmaya başlamıştı. Hepsi bir ağızdan, "Baba bırak onu," diye ağlasa da Şeref, Gurur'u bırakmadı.

Yukarı çıkıp onu çalışma odasının ortasına savurarak attı. Kapıyı içeriden kilitleyerek çocuklarının buraya girmesini engellemişti. Bu odada olanların hiçbirini çocuklar görmemişti ama Gurur buradan her çıktığında onun sırtına bakarak neler olduğunu az çok tahmin ediyorlardı. Defne, Karun ve

Çağıl kapıya küçük yumruklarını geçirip ağlayarak ona yalvardı ama Şeref kapıyı açmadı.

Birkaç dakika içinde korumalar yaka paça onları odalarına götürüp kapıları üzerlerine kitlemişti. Şimdi Gurur gerçek anlamda yalnızdı. Düştüğü yerden başını kaldırdığında yanan şömineyi görünce içi korkuyla doldu. Şöminenin önünde bir koltuk vardı ve koltuğun yanında Şeref'in nargilesi. Abisi hep yaptığı gibi şömine rafında duran şişi alıp onu şöminenin közüne gömdü. Gurur artık ağlıyordu çünkü başına gelecekleri çok iyi biliyordu.

Şeref kendisine bir içki doldururken Gurur'a ateşin önündeki koltuğu işaret etti. "Çıkar üstünü!"

Yeşil gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken, "Abi yapmaysun," diye ona yalvarmaya başladı. Canını yakacaktı. "Korkayim abi."

Şeref dişlerini kızgınlıkla sıkınca Gurur dudaklarını birbirine bastırarak hıçkırığını yuttu. Kendini zorlayarak ayağa kalktığında birazdan olacaklardan ödü kopuyordu. Titreyen parmakları beyaz gömleğinin düğmelerine uzandı ve sırasıyla tüm düğmeleri açıp gömleği üzerinden çıkardı. Beyaz atletinin eteklerini pantolonun içinden çıkardığında yeşil gözlerinde taşan yaşlar yanaklarını ıslatıyordu. Bu odaya girmek işkence gibiydi, odada kalmaksa ölüm gibi.

Gurur yaz gününde bile atlet giyerdi çünkü sırtındaki izleri birinin görmesinden utanırdı. Atletini çıkardığında zayıf ve çelimsiz vücudundaki kemikleri sayılırdı. Bu evde yaşadıklarıyla her geçen gün biraz daha zayıflamaya başlamıştı. Titreyen adımları geri geri giderken kendini zorlayarak şömineye yürüdü. Abisinin deri koltuğunun önünde diz çökerek elleri ve dizlerinin üzerinde durdu. Gurur bir köleymiş gibi Şeref ona hep bu şekilde diz çöktürürdü.

Şeref içki bardağıyla koltuğuna oturup bacaklarını Gurur'un sırtına uzattı. Onu basit bir eşya, değeri olmayan bir sehpaymış gibi görüyordu. Abisinin bacakları bile Gurur gibi zayıf birinin sırtında ağır bir yüktü. Başı önde kısık sesle ağlarken çocuk kalbi gördüğü bu muamele karşısında utanç içindeydi. On yaşında olabilirdi ama aşağılanma duygusunu ve hor

görülmeyi iyi biliyordu. Bunlar Şeref'in ona öğrettiği şeylerin sadece küçük bir kısmıydı.

Şeref bacaklarını onun sırtına uzatarak yayıldığı koltukta keyifle içkisini yudumlamaya devam etti. "Sana olanlar için bana kızamazsın. Tüm bunları babamızın hatası yüzünden yaşıyorsun." Eğer babaları Şeref'in hakkı olan serveti el kadar bir velede bırakmasaydı o da tüm bunları yapmak zorunda kalmazdı. Gurur o parayı yönetecek güçte değildi!

İçki kadehini koltuğunun kenarına bırakıp cebindeki sigara paketini çıkardı. Sigarayı yakıp dumanı içine çektiğinde bile Gurur titremeye başlamıştı. "Sende tıpkı abim gibi yoluma çıkan ve kurtulmam gereken bir engelsin." Bir zamanlar babasının gözdesi abisiydi ama Şeref ondan kurtulmayı başarmıştı. Tam her şeyin bittiğini düşünmüştü ki bu seferde babası onun yoluna küçücük bir veledi çıkarmıştı! Kimsenin yapamadığını küçük bir çocuk yapacakmış gibi babası ona rakip olarak Gurur'u seçmişti.

Oysaki Gurur'un babasıyla ilgili doğru düzgün anısı bile yoktu. Annesini henüz üç yaşındayken kaybetmişti, babasını da altı yaşında. Onun tek yakını abisiydi ve abisi de onun katiliydi. Gurur onun himayesine girdiğinde küçücük bir çocuktu ve hâlâ da öyleydi. Şeref gibi bir psikopatın çocuklara bile acıması yoktu.

Şeref uzattığı bacaklarıyla onu ayaklarının altında ezerken Gurur'un direncine hayret ediyordu. Babası öldüğünden beri ona yapmadığını bırakmıyordu ancak Gurur hâlâ aklını yitirmemişti. Bu evde ve bu odada yaşananlar bir yetişkini bile delirtebilirdi ancak Gurur ona direniyor ve aklının son kırıntılarına tutunuyordu. Gurur yirmi yaşına girmeden önce akıl sağlığını tamamen kaybetmeliydi. Ancak bu şekilde sahip olduğu her şey Şeref'e geçerdi.

Yarı ettiği sigarasını Gurur'un sırtına bastırdığında Gurur dişlerini sıkarak tırnaklarını yerdeki halıya geçirdi. Yeşil gözlerinden birbiri ardına yaşlar aktığında nefes aldıkça burnundan garip sesler çıkıyordu. Durması için ona yalvarmadı bile çünkü bunu yaptığında Şeref daha çok zevk alıyor ve ona daha fazla eziyet ediyordu. Onun sırtı yıllardır abisinin kül tablasıydı.

Sırtının derisi yandı.

Acısını kemiklerinde hissetti.

Ama dur bile diyemedi.

Şeref ayağa kalkıp şömine ateşinde ısıttığı kızgın şişi aldığında Gurur'un korkusu çocuk bedenine sığmadı. Tekrar yerine oturan Şeref, koltuğunun önünde köpek pozisyonunda duran çocuğun sırtına baktı. Gurur'un sırtı hep sigara ve kızgın şiş izleriyle doluydu. Neredeyse sırtının tamamı bu izlerle kaplıydı. Gözlerini kısıp elindeki kor gibi yanan şişi nereye bastıracağını düşünmeye başladı. Sırtında çizgi şeklindeki şiş izleri ve yuvarlak sigara izlerinden hiç boş yer yoktu.

Zangır zangır titreyerek elleri ve dizleri üzerinde duran Gurur'un dudaklarından küçük bir sitem koptu. "Hiç boş yer kalmamış mı abi?"

Şeref şişi onun sırtındaki izlerden birinin üzerine bastırdığında Gurur'un haykırışı tüm odayı doldurdu. Sırtının derisi yandıkça kaburgalarının arasındaki kalbi kuş gibi çırpınıyor, pamuk ipliğine bağlı olan aklı, korku ve çaresizlikle sarsılıyordu. Zihninden geçen her düşünce ona bir kâbusu yaşatıp onu yoğun acıların pençesinde kıvrandırıyordu.

Şeref kızgın şişi bilerek onun sırtında çekmedikçe Gurur'un ağlayışı kesik hıçkırıklara dönüşüyordu. Gözlerinin odağında soğuk zemin vardı ancak her şeyi bulanık görüyordu. Yaşların titreştirdiği gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu. Burnuna kendi etinin yanık kokusu geldikçe aklını yitirecekmiş gibi oluyordu. Bu şiddetli acı onu öldürebilirdi.

"Ab-abi dur canım çok yanıyor," diye yalvarmaya başladı ama sesi bile doğru düzgün çıkmadı. "Ölüyorum abi n'olur dur."

Şeref durmadı.

Gurur ise ölmedi.

Ama ölümü her zerresinde hissetti.

***

Gurur

Sabaha karşı eve döndüğümde üstüm başım kan içindeydi. Dün Bige ile yola çıktığımda arabamın frenleri tutmamıştı. Hemen sonra da Şeref'in adamları peşimize düşmüştü. Karun'un eski karısıyla aynı arabanın içindeyken tek düşündüğüm onu korumaktı. Arabanın benzini bitene kadar son sürat giden bir arabayı saatlerce sürmüştüm. Peşimizdekileri atlamaya çalışırken frenleri tutmayan bir arabayı kullanmak hiç kolay değildi.

Kocaeli'ne kadar nasıl gitmiştik!

Karun'un sorunlu kadınıyla yaşadığım küçük macera sinirlerini çok bozmuştu. Gerçek anlamda bir baş belasıydı. "Kırmızı rujunu sikeyim, Bige!" O deli karı kırmızı ruju yok diye ormandaki kırmızı bitkilerden birini dudağına sürdüğü için zehirlenmişti. Neyse ki önemli bir şeyi yoktu.

Tüm günüm Bige ile peşimizdeki adamları atlatmaya çalışmakla geçmişti. Kocaeli ormanlarında kaybolduğumuza hâlâ inanamıyordum. "Oraya kadar nasıl gittik lan!" İstanbul'da olduğumuza çok emindim.

Tozluların malikanesine gelip çatı katına çıktığımda saat sabahın beşiydi. Farah'ı yatağında bulamayınca gözlerim banyo kapısında oyalandı. Banyoda olabilir miydi? Sanki hiç yatağa girmemiş gibi yatağı bozulmamıştı. "Farah?" Adını seslenerek banyo kapısını tıklattım. "Farah orada mısın?"

Ondan ses gelmeyince içeri girip hızlıca banyoyu kontrol ettim. Farah'ı burada bulamayınca hemen banyodan çıkıp önce giyinme odasını daha sonra da mutfağa baktım. Farah hiçbir yerde yoktu. Son olarak terasa baktığımda onu orada da bulamadım.

Odadan çıkıp bir alt kata indim. Ümit ve Demet'in odasına destursuzca dalıp ışığı yaktığımda yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünecek durumda değildim. Ümit burada değildi ve Demet Hanım tek başına yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Kızı ortalarda yok ve bu kadın uyuyor muydu?

Yatağın kenarında durup onu omzundan sarstım. "Kaynana uyan! Karım hangi cehennemde?"

Onu sarstığım için Demet Hanım uykulu gözlerini araladı. Cehennem zebanisi gibi tepesine dikildiğim için bağırarak yattığı yerden doğrulmuştu. "Odamda ne işin var senin!" Yavaş yavaş uyku halinden çıkmaya başladığı için yastığı alıp suratıma fırlattı. "Hadsiz piç! Yatak odamıza böyle giremezsin!"

Yüzüme çarpmadan yastığı havada yakalayıp yere attım. "Karım nerede?" Sabırsız bakışlarımda gizli bir öfke vardı. "Farah nerede?" demiştim ki üzerindeki ince geceliği daha yeni fark etmiştim. Hemen ona arkamı dönüp kapıya yürüdüm. "Seni dışarıda bekliyorum. Üzerine bir şeyler giyip gel." Odaya girerken kadının uygunsuz bir vaziyette olacağını düşünememiştim. Ümit piçi hangi cehennemdeydi?

Kapının önünde ileri geri yürürken birkaç dakika sonra Demet Hanım dışarı çıktı. Üzerine geçirdiği sabahlığın kuşağını sıkıca bağlamıştı. Kollarını göğsünde birleştirip hesap soran bakışlarını bana çıkardı. "Sende beyin diye bir şey yok mu? Karının annesinin odasına bu şekilde giremezsin!"

Bu konuda kendimi savunup üste çıkmaya çalışmadım çünkü yaptığım şeyin ne kadar uygunsuz olduğunu daha yeni anlıyordum. Bakışlarımdaki mahcubiyeti gizleyemeden derin bir nefes aldım. "Kusura bakma kaynana, Farah'ı bulamayınca düşüncesizlik ettim." Kendimce ondan özür dileyip asıl merak ettiğim şeyi sormak için fazla beklemedim. "Karım nerede?"

Demet Hanım karşımda durduğunda bana olan bakışları öldürmek ister gibiydi. "Farah kocaya kaçtı." Neyden bahsediyordu?

"Kocaya mı kaçtı?" Bir an duyduklarımı idrak edemedim. "Kocası benim bana kaçmadıysa kime kaçtı kız?"

Demet Hanım'ın ihtiyatlı bakışları gözlerinin ardında sakladığı alayı iyi gizliyordu. "Sana değil başka bir herife kaçtı." Kafası karışmış gibi siyah gözlerini kıstı. "Bu durumda benim iki damadım mı oluyor?" Fenalık geçirir gibi ellerini yelpaze şeklinde kullanıp kendini serinletmeye çalıştı. "Ay daha birine alışamamışken başka birini buldu. Umarım o senden daha iyidir ve senin gibi kırıp dökmekten zevk almıyordur!" Ne diyor lan bu?

Duyduklarımla kan beynine sıçrarken omuzlarım gerildi. "Neyden bahsediyorsun? Ne demek kocaya kaçtı!" Kocası benim bana kaçmadıysa kime kaçtı!

Kaynanam olacak cadı dudaklarını büzdü. "İnternetten birini bulup onunla gitmiş." Kahroluyormuş gibi elini göğsüne bastırıp kederli anne rolüne büründü. "Farah'ın nasıl biri olduğunu sende biliyorsun. Belli ki iki güzel söze aldandı." Gözlerinin arkasında büyük bir kinaye vardı. "Senden bulamadığı ilgiyi başka birinde bulmuş olmalı."

Tüm vücudum şiddetli bir öfkeyle sarsıldığında içimi tehlike istila etmişti. Ona doğru sinirle bir adım attığımda yumruklarımı sıkıyordum. "Sakın benim ayarlarımla oynama!" Farah'ın şu anda başka bir adamla olduğunu düşünmek bile katliam çıkarmam için yeterliydi. "Karım yapmaz öyle şeyler!"

Demet Hanım benden bir şeylerin intikamını alır gibi şeytani bir şekilde güldü. "Başta bende inanamadım ama hepsi gerçek." Ulan şaka yapıyor gibi görünmüyordu!

"Kim?" diye sorarken ellerimin parmaklarını kırmak ister gibi yumruğumu sıkıyordum. "Kime kaçtı!" Nefret ettiğim bir duygu illet bir hastalık gibi her hücreme işlemişti. Farah bunu nasıl yapabilirdi? "Kim benim karımı ayartmaya cesaret edebilir!"

"Karının yaptıklarını bana niye soruyorsun?" Demet Hanım suçlarcasına bana bakıyordu. "Koca olsaydın da karına sahip çıksaydın! Akşama kadar dışarılarda gez toz sonra buraya gelip karım nerede diye hesap sor!" Odasına girerek kapıyı suratıma çarptı. "Bir daha beni güzellik uykumdan sakın uyandırma!"

Kapıya tersçe bakarken her an sinir krizi geçirebilirdim. Deliye dönmüş bir halde yürüyüp kaynananın kapısına yumruğumu geçirdim. "Farah kime kaçtı dedim sana!" Bunu yapacak kadar aklını mı kaçırmıştı!

"Adam bir doktormuş!" Demet Hanım içeriden bağırıp bana bilmem gerekenleri hızlıca söyledi. "Parkın hemen yanındaki hastanede çalışıyormuş. Ümit ve Kerim bunu duyunca onları görmeye hastaneye gitti

çünkü ikisi de hastanede saklanacak kadar aptallar. Senin haberin olmadan Ümit onlara imam nikahı kıydırmayı düşünüyordu. Eğer elini çabuk tutarsan nikah kıyılmadan yetişebilirsin." Daha o sözlerini bitirmeden ben çoktan alt kata inen merdiveni yarı etmiştim. O herifin soyunu sopunu sikecektim! Önce onu sonra da karımı bir başka adamla nikahlamaya çalışan Ümit'in ırzını sikeceğim!

"Amına koyduğum piçi!" Dışarı çıkıp hemen arabaya bindim. "Götünü yırtsan da kızını benden alamayacaksın!"

Farah'ın da canına okuyacağım!

Gaza yüklenerek son sürat arabayı kullanırken telefonum çaldı ama açmadım. "Allah'ın safı!" Farah'a kızarak direksiyona sertçe vurdum. "Bunu yanına bırakmayacağımı nasıl düşünmezsin!" Aklıma gelenlerle kızgınlıkla dişlerimi sıktım. Demek bu yüzden dün sabah sorun çıkartıp boşanmaktan bahsetmişti! Birini bulmuştu. "Hangi ara buldun lan!"

"Senden bulamadığı ilgiyi başka birinde bulmuş olmalı." Demet Hanım'ın sözleri aklıma gelince ağız dolusu küfrettim. "Daha nasıl ilgi göstereceğiz hanımefendiye? Ulan bir tek ayaklarına kapanmadığımız kaldı!" Çocuk gibi bakıyordum ona daha ne yapayım!

Yol boyunca kafamda kurarak kendi kendimi doldurdum. Hastaneye gelince doğru düzgün arabayı bile park etmeden hemen indim. Büyük adımlarla içeri girdiğimde her an bir çılgınlık yapabilirdim. Tüm öfkemi boşaltmak için karımın aşığını bulmayı bekliyordum. Tam resepsiyondakilere Farah'ı soracaktım ki onu gördüm. Açılan asansörden çıkan kızı görünce öfkeden beynim fokur fokur kaynamaya başladı.

Onun üzerindeki şey gelinlik mi?

Çılgına dönmüş bir halde, "Farah!" diye bağırdığımda irkilerek bana döndü. Deliye dönmüş bir halde üzerindeki gelinliğe bakıyordum. Uzun kollu sade bir gelinlikti. Yakasında dantelleri olan ve ince belini saran gelinliğin içinde çok güzel görünüyordu. Sikeyim, yakışmadığını söyleyemem! Elinde de gelin çiçeğini tutuyordu. Ben şimdi burayı kana bulamaz mıyım!

Kıvrımlı kirpiklerini şaşkınca kırpıştırıp, "Gurur," demişti ki yüzüme bakınca sertçe yutkundu. Sinirli suratımda nasıl bir ifade var, bilmiyorum ama bu onu korkutmuştu. Dişlerimi sıkarak ona doğru bir adım attığımda hemen arkasını dönüp merdivene koştu. Kaçıyor mu?

"Kaç bakalım Nemrudun Kızı! Bakalım nereye kadar kaçabileceksin!" Yediği haltı biliyor ya nasıl da kaçıyor!

Koşarak peşine takıldım. Elindeki gül buketiyle gelinliğinin eteklerini tutarak merdiveni çıkıyordu. O siktiğim gelinliği üzerinde parçalayacağım! Bir üst kata çıkıp koridora atıldı. Tazı gibi koşuyordu! Belki de yapabildiği en iyi şey hızlı koşmaktı. Gelinliğinin altına giydiği beyaz spor ayakkabıları da ona çok yardımcı oluyordu. Korumalarla dolu bir koridora girdiğimizde Farah koşarak onların arasından geçti, tabii bende peşinde.

Şaşkınca bize bakan Ümit'in yanından hızla geçerken, "Birazdan sıra sana da gelecek orospu çocuğu!" demeyi ihmal etmemiştim. Kızının canına okuduğumda bu herifle zevkle ilgileneceğim!

Hızımı biraz arttırıp Farah'ın kolunu yakaladığım gibi sırtını duvara yasladım. Belimdeki silahı çıkartıp ona doğrultmamak için kendimi zor tutuyordum. Her şeyi yapacak kadar çok sinirliydim. Öfke anında benden daha tehlikelisi olmazdı çünkü böyle anlarda gözüm hiçbir şeyi görmezdi!

Yüzümdeki her kas seğirirken bembeyaz olan suratına çatık kaşlarla bakıyordum. "Kim o herif!" diye bağırdığımda korkuyla irkildi. Biri ona bağırdığında çok fazla korkardı ve kahretsin ki ben şu anda bunu yapıyordum! Sakinleşmenin bir yolunu bulmalıydım ama başka biri için gelinlik giymişken bu mümkün değildi! Böyle sikik bir durumda sakin olmanın yakınında bile değildim.

Duvar ve benim arama sıkışmışken kara gözleri korkuyla titreşti. Dudaklarını güçlükle aralayıp, "Gurur," demeyi başardı. Ürkek bakışlarını bana kenetleyip derin derin nefesler aldı. "Ne yapıyorsun?" O aldatıcı masum gözleriyle bana bakması canımı daha fazla sıkıyordu. "Benimle derdin ne?"

Sinirden yumruğumu arkasındaki duvara geçirebilirdim. "Yediğin haltları biliyorum!"

Gözleri irice açıldığında yüzü kireç gibi soldu. "Bu kadar hızlı öğrenmeni beklemiyordum." Sesi onu güçlükle duyacağım kadar kısık çıkmıştı. "Sen babamı köşeye sıkıştırmasaydın bende ona gitmezdim." Neyden bahsediyordu?

"Babanla olan meselemin senin yaptıklarınla ne ilgisi var!"

Kaşlarını çatarak kolunu benden kurtarmaya çalıştı. "Onu seviyorum onun için her şeyi yaparım!" Kimi seviyor lan bu!

Kolundaki elim kaskatı kesildiğinde içime çöreklenen bu sikik duygu da neyin nesiydi? Karşıma geçmiş bana başka bir adamı sevdiğinden mi bahsediyordu? Birini seviyordu... Siktir, karım başka birini seviyordu! Bunu ondan duymak bile beynimdeki tüm devrelerin yanmasına neden olmuştu. Buraya gelirken bir yanım ortada bir yanlış anlaşılma olmasını dilemişti ama hiçbir yanlış anlaşılma yoktu. Farah gerçekten birini seviyordu!

Hassiktir!

Onun başka birine âşık olacağı aklıma hiç gelmezdi! Böyle bir şeyin ihtimali bile aklımın kıyısına uğramamıştı. Elim ayağım buz tutmuş bir şekilde ona bakıyordum. Dudaklarından dökülen iki kelimeyle onu kaybetmiş gibiydim ve bunun üzerimde bıraktığı etkisi berbattı. *Onu seviyorum...* Hiçbir cümle bana böylesine boktan hissettiremezdi. Bir başkasını sevmesi neden bu kadar kötü hissettiriyordu? Hâlâ benimle evli olduğu için mi?

Böyle hissetmemin sebebi bu olmalıydı. Benimle evliyken başka birini bulmasına kızmıştım. Yoksa o umurumda değildi!

"Kim?" diye sorarken sesim buz gibiydi. "Sevdiğini söylediğin şu orospu çocuğu kim?" O puşta dünyayı dar edeceğim!

Hakkı varmış gibi gücenmiş gözlerle bana bakıp, "Kim olacak babam," diye homurdandı. "Babamı seviyorum ve onun için herkesten yardım

isteyebilirim."

"Babanın konumuzla ne ilgisi var!" Şu aptallığı bana sinir krizleri geçirtiyordu. "Babana mı kaçtın lan ne sikim dönüyor burada!"

"Bana lan deme lütfen."

"Demeyiz şimdi soruma cevap ver, aşığın kim!"

Kafası karışmış gibi çipil çipil bakan gözlerini irileştirdi. "Benim bir aşığım mı var?"

Çıldırtacaktı beni! "Varmış işte!"

"Adı ne?" diye sordu safça.

Ya sabır. "Kimin?"

"Sevgilimin."

"Bende oni sorayim ulan!" Sinirden şivem değişince dilimi ısırarak ikinci kanala geçmeyi kendime yasakladım. "Sevgilinin ismi ne!"

"Bende aynı soruyu sana soruyorum." Meraklı gözlerle bana bakıp sinirlerimi bozuyordu. "Sevgilimin ismi ne?"

"Farah delirtme beni! Kaçtığın herifin adını söyle!"

"Ama ben kimseye kaçmadım ki."

"Kes yalanı!" Sinirle tıslayıp üzerindeki gelinliğe ve elindeki çiçeğe baktım. "Şu hale bak bir gün ortalarda yoktum gelin olmuş gidiyorsun!"

"Bir dakika, ne?" Afallayarak gözlerini büyüttü. "Kim demiş sana gelin olduğumu?"

"Üzerinde gelinlik var!"

"Gurur bu beyaz bir elbise, gelinlik değil."

"Elinde gelin çiçeği var!"

"Gelin çiçeği değil sıradan bir çiçek."

"Burada ne sikim döndüğünü anlat artık!"

"Belli ki biri sana çirkin bir şaka yapmış." Ne fark ettiyse korkmayı bırakıp gülmeye başladı. "Birine kaçıp evlenmeye kalkıştığımı mı düşündün?" Kahkaha attı. "Seni öyle sinirli görünce bende neler düşünmüştüm."

Ne güzel hâlâ bir şeyler düşünebiliyordu çünkü sayesinde ben düşünme yetimi kaybetmiştim! Çatık kaşlarımı görünce gülüşünü bastırıp bana burada olanları anlatmaya başladı. "Kuzenim Aksa hastanede olduğu için buradayım.""

Gözlerim kısıldı. "Doktor sevgilin yok mu?"

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Hayır, yok." Giydiği beyaz elbiseyi gösterdi. "Üzerime çay dökülünce Aksa'yı burada bırakıp eve gitmek istemedim. Babamın adamları giymem için bana bu elbiseyi aldı. "Elinde tuttuğu çiçeği gösterdiğinde yanakları kızardı. "Şey... Aksa'ya vermek için başka bir hastanın odasından aldım. Sandığın gibi gelin çiçeği değil."

Siktir!

Kaynanam olacak o cadıyı çıplak ellerle boğacağım!

Nihayet gerçeği anlayınca gergin vücudum gevşemeye başladı. Bir sevdiği yoktu. Bunun bana verdiği rahatlık karşısında şaşkındım. Neden buna bu kadar sevindiğimi bile bilmiyordum. Belki de soyadımı taşıdığı için bu kadar çok tepki vermiştim. Sonuçta o benim karımdı ve birini sevmesi beni elalemin maskarası yapardı. Evet, bu yüzden bu kadar çok sinirlenmiştim. Yol boyunca ciğerlerime hapsolan nefesi sesli bir şekilde verdim. Demet Hanım'ın oyununa geldiğimi bilmeden neler düşünmemiştim ki!

Aklına ne geldiyse Farah gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Sen beni kıskandın mı?" Şu kadifemsi yumuşak sesiyle konuşması yok muydu...

Bana yaşattığı stres yüzünden onu tersleyerek ondan uzaklaştım. "Siktir git," dediğimde kahkaha attı. "Kıskanmışsın."

"Olmayan şeyleri kafanda uydurma!" Ondan uzaklaştığımda koridordakileri gördüm. "Hay sikeyim!" Ümit ve Asaf buradaydı ve ikisinin tüm adamları.

Az önceki tüm konuşmaları duymuş olmalılar ki Asaf piçi bıyık altında gülerek bana bakıyordu. Ümit'in bakışları ise fazla manidardı. Kahve gözleri Farah ve benim aramda gidip gelirken kim bilir ne düşünüyordu. Anlaşılan Farah'ın saçma sözlerine inanıp onu kıskandığımı düşünüyordu. Bu aile fazla hayalperestti.

Farah küçük adımlarla yürüyüp karşıma geçti. Beni sakinleştirmek ister gibi bana sevimlice gülümseyip elindeki gül buketine uzandı. O buketin içinde bir dal gül çıkartıp bana uzatacağını anlayınca hemen üzerine eğildim. Kolumu bacaklarının arkasından geçirip onu sırtıma atarak etkisiz hale getirdim. Onca insanın içinde bana o sikik güllerden veremezdi.

Sırtımdan baş aşağı sarkarken hep olduğu gibi çırpınıp bağırmadı. Sıklıkla yaptığı gibi sakince konuşup, "Gurur," dedi o yumuşak sesiyle. "Beni yere indirir misin?"

"Hayır." Ümit ve Asaf'a buz gibi gözlerle bakıyordum. "Eve gidiyoruz, Farah."

"Olmaz, kuzenim buradayken hiçbir yere gitmem."

"Uykum var ve dünden beri bir şey yemedim. Eve gidip bana yemek hazırlamalısın."

"Gurur inan ki Aksa'yı bırakamam." Sesi çok üzgün geliyordu. "O benim için çok değerli."

"Kocanda senin için öyle olmalı. Karnım aç benim!"

"Kafeteryada senin için yiyecek bir şeyler alırım."

"Hastane yemeklerinden nefret ederim."

"Ama Aksa'yı bırakamam." Dokunsalar ağlayacakmış gibi sesi üzgün çıkıyordu. "Kardeşim gibi."

"Tamam, öyle olsun." Yavaşça onu yere indirdiğimde şükürler olsun ki gülleri unutturmuştuk.

Üzerini düzelttikten sonra bana arkamdaki odayı gösterdi. "Aksa yeni ameliyattan çıktığı için uyuyor ama durumu daha iyi." Sanki buna çok meraklıymışım gibi gülümseyerek, "Uyandığında onunla tanışabilirsin," diye kuş gibi şakıdı.

"Bakarız."

"Ah, bu arada." Bugün bana gül vermediğini tekrar hatırladı. Elini gül buketine uzatınca kısık bir sesle küfrettim. Hiç vazgeçmiyordu. Kaparcasına elindeki buketi alıp Asaf'a fırlattım. Havada ona doğru gelen şeyi görünce Asaf refleks olarak onu yakaladı. Elinde kaba duran gül buketine baktığında yüzünde çok komik bir ifade vardı. "Bu ne?"

"Kör müsün çiçek," dedim bıkkınlıkla. Bu orospu çocuğuyla aynı ortamda bulunmaktan hiç hazzetmezdim. Fırsatım varken işini bitirmeliydim. Gerçi bunu hâlâ yapabilirdim.

Koridorda nöbet tutan korumaların ona olan bakışlarıyla küfredip sinirle kaşlarını çattı. "Bana niye çiçek veriyorsun lan!" Keyfimizden vermedik herhalde. "Al çiçeğini." Buketi geri bana fırlattığında suratını dağıtabilirdim. O şeyi istemiyordum. Bunun nesini anlamıyordu!

"O benim çiçeğim değil!" Havada yakaladığım buketi tekrar ona fırlattım. "İçerideki eski nişanlına verirsin."

"Kimseye bir şey vermeyeceğim!" Yakaladığı çiçeği sertçe bana attı. "Kurtul şundan!"

"Ulan sen kurtul diye atıyoruz herhalde!" Buketi tekrar ona fırlattım.

"Gönderme şunu bana!" Amına koyduğum piçi süratle ona doğru giden bukete kafa atarak onu bana pasladı.

Daha buket bana ulaşmadan birkaç adım geriye çekildim ve ayakkabımın ucuyla çiçeğe tekme atarak onu Asaf'a gönderdim. "Bu şeyi bana tekrar gönderirsen ecdadını sikerim, Bolatlı!"

Çiçek buketine gelişigüzel tekme attığım için gidip Ümit'in suratına çarptı. Koridoru gergin bir sessizlik kaplamıştı. Gül buketi Ümit'in yüzüne çarpıp ayaklarının önüne düşmüştü. Sinirden boynundaki damarlar belirginleşen Ümit, kızgın bakışlarını bana çıkardı. Sanki onun öfkesi beni etkileyebilirmiş gibi... "Siktir git gözümün önünden!"

Omuzlarımı dikleştirerek ellerimi rahatça ceplerime koydum. "Göndermeyi denese nasıl sikiyorum belanızı."

Farah koluma sertçe vurdu. "Babamla düzgün konuş!" Bak sen şu babasının kızına.

Bakışlarımdaki alayı gizleyemiyordum. "Yoksa ne olur, Farah Hanım?"

Tam karşımda durduğunda siyah gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Bir kapı arkasına saklanmadan bana sesini bile yükseltemezdi. O da bana karşı elindeki tek kozu oynadı. "Ne mi olur?" Kulağa müzik gibi gelen o yumuşak ve sakin sesiyle konuşup başını omzuna doğru eğdi. İnce ve uzun boynuna dikkat çekerek gözlerime baktı. "Bir daha zor..." Devamını getirmedi ama ben onun ne demek istediğini anlamıştım. Bir daha zor öperdim boynunu.

Çok da umurumdaydı.

Sikeyim, umurumdaydı!

Karımın boynu en güçlü sakinleştiricilerden daha tesirliydi!

Gözlerimi onun boynundan ayıramıyordum çünkü bile iste beni tetiklemişti. Teninin o yumuşak dokusuna burnumu sürtüp kokusunu içime çekmek için çıldırıyordum. Farah'ın o güzel kokusu en yoğun boynunun girintisinde hissedilirdi. Boynundaki hassas doku öylesine yumuşak ve pürüzsüzdü ki, dudaklarımı boynunun her noktasına bastırmak istediğimi inkâr edemem.

Farah'ın boynu benim ilacımdı.

Kendisi de bağımlılığım.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama gerçek buydu. Düşmanımın kızı bana iyi geliyordu. Masum bakışlarıyla içimdeki karanlığı dağıtıyor, yumuşak sesiyle bana huzuru çağrıştırıyordu. Hele bir gülüşü vardı ki ah, ulan insana dünyanın daha iyi bir yer olduğunu düşündürüyordu. Bu boktan dünya bile onun tek bir gülüşüyle güzelleşiyordu. Bu evliliği sürdürdükçe kendi sonumu hazırladığımı biliyorum çünkü bu kız benim felaketim olacaktı.

Bakışlarım onu utandırıyor olmalı ki vücudundaki tüm ısı yanaklarına toplanmaya başladı. Kısık bir sesle, "Ne bakıyorsun?" diye bir şeyler geveledi. Neredeyse gülecektim çünkü yine bakışlarını kaçırmıştı. Utanınca bunu hep yapardı.

Ona sataşarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bakmayalım mı?"

Aramıza mesafe koymak için arkaya doğru bir adım attı. "Bakın," demişti ki dilini ısırdı. "Siz kimsiniz ve kaç kişisiniz? Kendinden bahsederken hep çoğul kullanıyorsun."

"Kızım senin kocan tek başına bir ulus. Olsun o kadar."

"Benim kocam büyük egoist."

"Bak bu konuda bile fazla büyüğüm," dediğimde homurtusu beni güldürdü. "Kibirli herif," diye bir şeyler gevelemesi fazla sevimliydi.

Farah kuzenini kontrol etmek için onun odasına girdiğinde Ümit'in bana attığı bakışlar canımı sıkıyordu. Kızıyla olan garip ilişkimizi sorguladığı çok açıktı. "Ne iş?" Ona Aksa'nın kaldığı odayı gösterdim. "Kızı öldürecek misiniz?" diye sorduğumda Asaf'ın kaşlarını çattığını gördüm. Bildiğim kadarıyla içerideki kız ailesinin ölüm listesindeydi.

Aksa konusu Ümit'in de canını sıkıyor olmalı ki nefesini sertçe verdi. "Kerim'in kızı hakkındaki kararına ben karışamam." Bu herifte taktir

ettiğim tek şey buydu. Kendi kızıyla ilgili meselelere kimseyi karıştırmadığı gibi başkasının da kızına karışmazdı. Asaf'ın Kerim Tozlu'nun bir çılgınlık yapmasına izin vereceğini sanmıyorum. İçerideki kızı canı pahasına koruyacaktır.

Asaf'ın yüzüne bakmak bile sinirlerimi bozuyordu. Şu hayatta görmekten hazzetmediğim tek kişiydi. Aynı nefreti onun da taşıdığını biliyorum. Eski günlerin hatırına mümkün olduğunca birbirimizin yoluna çıkmamaya çalışıyorduk. Biraz hava almak için asansöre binip giriş katına indim. Hızlı adımlarla yürüyüp dışarı çıktığımda soğuk hava bana iyi gelmişti.

Bir banka oturduğumda yağmur çiseliyordu. Herkes içeri kaçarken ben oturmaya devam ederek içimi çektim. Leyla yağmuru çok severdi. Sanki yağan yağmurda bile onun izleri vardı. Son üç yıldır her şey bana onu hatırlatıyordu. Çoğu zaman hayalini görür, sesini duyar ve rüyalarımda bile onu arardım.

Yağmur onunla ilgili bir anımı hatırlamamı sağlayınca burnumun direği sızladı. "Anlaşılan bugün de durum Leyla."

2020

Leyla bana çok kızdığı için emniyet kemerini bile takmamıştı ve onun için takmama da müsaade etmiyordu. Arabayı sürerken göz ucuyla ön koltukta oturan kadına bakıp duruyordum. "Daha ne kadar surat asacaksın?" Yola çıktığımızdan beri ne yaptıysam o suratını güldüremedim. Bir konuda bana kızdığında saatlerce tartışmayı sürdürür ve kolay kolay neşelenmezdi.

Derin bir nefes alarak sabırlı olmaya çalıştım. "Leyla'm tak şu kemerini."

Camdan dışarıya bakarken kızgın bir sesle konuştu. "Bana Leyla'm deme!"

"Ne diyeyim, Asuman mı diyeyim?"

"Leyla de."

"Bizde öyle diyoruz."

"Adımın yanına sahiplenme eki getirme!" Normalde bu hoşuna giderdi ama bana kızdığı zamanlarda aramıza mesafe koymaya çalışırdı.

Israrla bana bakmadığı yetmezmiş gibi soğuk bir sesle konuşup canımı sıkmaya devam etti. "Belki de biraz ara vermeliyiz."

"Siktir git!"

Bana dönerek kucağındaki çantayı suratıma geçirdi. "Düzgün konuş ben senin emrindeki adamlardan biri değilim!" Az kalsın bana kaza yaptıracaktı. Direksiyonun hakimiyetini koruyup sinirden güldüm. "Bana vurmak iyi geldi mi bari?"

Kehribar gözlerini kıstığında dizinin üzerinde duran elini sıkıyordu. "Kafanı kırarsam belki!"

"Surat asmandansa kafamı kırmanı yeğlerim."

Alttan almam bile onu sakinleştirmeye yetmedi. Yemekte olanların öfkesini hâlâ üzerinde atamadığı için fazla ciddi bakıyordu. "Aralık ayı yaklaştığı için yine kontrolünü kaybetmeye başladın." Bu gece olanların yaklaşan ayla hiçbir ilgisi yoktu ama ısrarla bunu anlamıyordu. Derin bir nefes alarak ağzındaki baklayı çıkardı. "Kliniğe yatmanı istiyorum, Gurur." Az kalsın arabayı yolun ortasında durduracaktım.

Henüz aralığa on beş gün vardı ve ben şimdiden kendimi bir kliniğe kapatmak istemiyordum. Arabayı sağa çekerek ona döndüm. "O herif gözlerimin önünde seni taciz etti."

Kanayan parmak boğumlarıma çatık kaşlarla bakıyordu. "Ve sen onun suratını kan içinde bıraktın!" Aklımı kaçırmak üzereydim! "Ya ne yapaydım!" Sinirden ona sesimi yükselterek direksiyona sertçe vurdum. "Amına koyduğum piçi geçmiş karşıma sana asılıyordu! Buna göz yumup seni ona mı pazarlasaydım!"

"Kaba kuvvetle beslenen bir hastasın!"

"Sende benim dışımda herkesin avukatısın!"

"Kırıp dökmek dışında hiçbir şey bilmiyorsun, Gurur!" Bağırarak arabadan indiğinde bir kez daha direksiyona vurdum. Bana kafayı yedirtecekti! Dışarıdaki herkesi fazla umursuyordu. Çoğu zaman benden bile fazla.

Onun tarafındaki camı açıp, "Arabaya bin," dediğimde kaldırıma çıkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Defol git başımdan!"

"Keyfin bilir!" Onu burada tek başına bırakmayacaktım ama bırakacağımı düşünsün diye arabayı çalıştırdım. Bir anda yola çıktığımda yan şeritten gelen arabayı fark etmemiştim. Leyla'nın, "Gurur!" diyen korku dolu sesini duyduğumda son anda direksiyonu kırarak olası bir kazayı engelledim.

Kimse benden daha iyi araba kullanamazdı. Direksiyon başında fazla soğukkanlı olduğum için bu tür durumlarda panik yapmazdım. Arabayı kenara çekerek durduğumda diğer arabadakiler iyi durumdaydı. Dışarı çıktığımda Leyla koşarak yanıma gelip boynuma atladı. Bana sinirliyken bunu yapmasını beklemiyordum. "Gurur iyi misin?" diyen sesi korkudan titriyordu. Benimle tartışmayı bırakması için illa başıma bir şey gelmesi mi gerekiyordu?

"Valla hiç iyi değilim, Leyla." Kollarımı beline sarıp bedenlerimizin arasındaki mesafeyi sıfıra indirdim. "Az kalsın kaza yapıyordum." Muzır bir sesle konuşup, "Korkudan bak nasıl da titriyorum," dedim. Titreyen ben değildim. "Daha sıkı sarıl da kendime geleyim," dediğimde nihayet o gülüşünü duydum. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evlilik teklifimi kabul ederek beni kocan yapabilirsin mesela."

Gülüşüne engel olamadı. "Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun." Ne yazık ki biliyordum. Kendi duygularından emindi ama benimkilerden değil.

Onu sevdiğimden şüphe etmiyordu ancak ona âşık olmadığımı düşünecek kadar saçma fikirleri vardı. Ailesine olanlardan sonra kendimi onu sevmeye şartladığıma çok emindi. Aşk denen şey sevgiyle aynı değil miydi? Bu kuruntuları çok yersizdi çünkü aşk ve sevgi arasında bir fark yoktu.

Ellerim onun belindeyken boynuma gömdüğü yüzünü yavaşça çekti. Kolları omuzlarımdaydı. Tüm gece sürdürdüğü öfkeyi bir kenara bırakıp kehribar

gözlerini gözlerime kenetledi. "Karın olmaktan daha fazla hiçbir şey istemiyorum." Bunları söylerken bile bakışlarında yoğun bir endişe vardı. "Ama seni istemediğin bir evliliğe mahkûm edemem."

Artık bu düşüncelerden çıksın diye kararlı gözlerle ona bakıp üzerine eğildim. "Seninle evlenmekten daha fazla istediğim bir şey yok."

Bana bakınca ne görüyor, bilmiyorum ama bu onun canını yakıyormuş gibi omuzlarımı daha sıkı kavradı. "Korkuyorum, Gurur."

Parmak uçlarından basarak beni izleyen kadının üzerine biraz daha eğildim. "Neyden korkuyorsun?"

"Bir gün gerçek aşkı başka bir kadından bulmandan."

Kaşlarım çatıldığında artık bu konuyu kapatmasını istiyordum. Hem de sonsuza kadar. "Leyla ben zaten sana aşığım."

Güzel gözleri buğulandığında içli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sana âşık olan benim ama senin hislerinin aşk olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı gün içinde beni aramadan duramazdın. Çoğu zaman aklına bile gelmediğime eminim." Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken kollarımın arasında titredi. "Senin hislerin bir alışkanlık bile olabilir ama aşk değil."

"Yoğun oluyorum," diye bir savunma yaptığımda bunun onun için yeterli olmadığını görüyordum. Gün içinde onu aramamın bu kadar önemli olduğunu bilseydim daha sık ararım.

"Yoğunluktan değil, Gurur." Yaşlar gözlerine akın ettiğinde kirpikleri titreşti. "İnsan gerçekten sevince ölümün eşiğinde bile olsa sevdiğinin yüzünü görmek sesini duymak ister. Gün içinde bana ayıracak beş dakikan bile yoksa bunun nedeni monotonlaşan bir ilişki ve kalbinin fazla boş olması." Nefesimi bıkkınlıkla vermemek için kendimi zor tuttum. Dönüp dolaşıp hep bu konulara geliyorduk.

Belindeki ellerimi çekerek güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bu gereksiz argümanları aklına kim sokuyor, bilmiyorum ama bu kaygıların

doğru değil." Yanağını okşayarak onu bu sikik düşüncelerden uzaklaştırmak istedim. "Kalbim seninle dolu. Bunu artık anlamalısın."

Gözlerinden süzülen birkaç damla yaş parmağımın ucuna bulaştı. "Aileme olanların suçlusu sen değilsin, Gurur." Fısıltıyla konuştuğunda acı çeken sesi içimi dağlıyordu. "Kendini bana mecbur hissetmeni istemiyorum." O esnada babasının son nefesinde, *"Kızım sana emanet,"* diyen sesini kulağımda duyuyordum.

İçimi çekerek alnımı onun alnına yasladım. "Sürekli bunları konuşmaktan yoruldum." Yakınlığımızdan dolayı nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Hep aklımdasın bunun nesini anlamıyorsun?"

"Sadece aklındayım ama kalbinde olduğumu hissedemiyorum." Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Korkuyorum." Sesi onu güçlükle duyacağım kadar kısık çıkmıştı. "Bir gün başkasını seveceksin diye çok korkuyorum."

"Leyla-"

Elini kaldırıp sol göğsümün üzerine yasladı. "Ben kalbine sızamıyorsam bir başkasını da içeri alma."

Göğsümün üzerindeki elinin üzerine elimi bastırdım. "Senden başkasına atmaz kalbim anla artık bunu."

"İkimizi de yakarım." Bunları söylerken sesi bile titrememişti ve bunu yapacağını kararlı bakışlarıyla bana gösterdi. Şans şu anda kendini benden kurtarman için sana bir şans veriyorum. Aramızdaki onca şeyin hatırına sana bu şansı veriyorum."

Yüzündeki ellerimi çekip arkaya doğru birkaç adım atarak benden uzaklaştı. "Eğer aileme olanlar için kendini suçluyor ve suçluluk duygunu bastırmak için benimleysen git, Gurur. Hâlâ şansın varken git." Kehribar gözlerini gözlerime kenetleyip kanımı donduracak bir soğuklukta güldü. "Bir daha bunu yapmak için ikinci bir şansın olmayacak."

Başımı omzuma doğru eğip tehdidine alayla karşılık verdim. "Bu ne demek şimdi?"

"Bu şu demek, Deli Gurur." Bana lakabımla seslenip aramızdaki mesafeyi kapattı ve belimdeki silahı aldı. "Eğer şimdi benden ayrılmaz ve ileride birine âşık olursan..." Arkaya doğru çekildi. "Üç kişinin ölümüne sebep olursun." Silahımın şarjörünü çıkartıp şarjördeki bir mermiyi aldı. "İlk kurşunu sana sıkarım."

Şarjörden bir mermi daha aldı. "İkincisini kalbinin attığı kadına." Gözlerimin önünde üçüncü kez bir mermi çıkardı. "Ve üçüncüsüyle kendi hayatıma son veririm."

Kirpiklerinin arasından düşen gözyaşı yanağından süzülürken yemin edercesine, "Yaparım, Gurur" dedi. "Yapmaz deme ben bir Laz kızıyım yemin olsun yaparım." Beni işaret ederek soğukça güldü. "Üçümüzün sonunu getiririm ve bunun sorumlusu sen olursun." Tertemiz kafayı sıyırmıştı, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Silahımın şarjöründen çıkardığı üç kurşunu çantasının içine attı. Şarjörü takıp silahı tekrar bana verdiğinde beni tedirgin etmeyi başarmıştı. "Öngördüklerimin yaşanmasını istemiyorsan sana sunduğum şansı kullan ve git benden." Gitmem için arabamı gösterip başını kaldırdı. "Kalırsan benimsindir ve benim olan kimsenin olamaz."

"Kızım harbi sıyırdın!"

"Seçimini yap, Gurur!" dediğinde aramızdaki mesafeyi bitirip dudaklarına kapandım. Düşünecek bir şey yoktu bu konudaki seçimim belliydi. Korktuğu gibi hayatımın ilerleyen zamanlarında karşıma aklımı başımdan alacak bir kadın çıkmayacaktı çünkü o kadın Leyla'ydı. Leyla benim evvelim olduğu gibi ezelim de olacaktı.

Soluğunu kesecek uzunlukta onu öptüğümde nefes nefese başını kaldırdı. Gitmek yerine kalmayı, kaçmak yerine onda kalmayı seçtiğimi anlayınca gülümsedi. "Seni kimseyle paylaşamayacak kadar çok seviyorum, Gurur."

Belini kavradığımda ona olan bakışlarım alaycıydı. "Biz seni paylaşamadığımız için bu gece o kadar trip yedik," diye ona takıldığımda gülerek kollarımın arasına sokuldu. Çok zor bir kadındı.

Tüm gün çiseleyen yağmur dolu dizgin yağınca ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Hasta olacaksın arabaya girelim." Onu uyarmama rağmen bana daha sıkı sarılıp başını kaldırdı. Yüzüne düşen her yağmur damlasıyla gözlerini kırpıştırıyordu. "Yağmuru seviyorum."

"Siktiğim yağmurun seni hasta etmesini sevmiyorum!"

"Hasta olsam bana bakmaz mısın?"

Kaşlarım yukarı havalandı. "Hep bakmıyor muyum?"

İç çekerek parmak uçlarından yükseldi. "Hem de herkesten daha iyi." Dudaklarıma uzandığında ona karşılık vermek için bir saniye bile beklemedim. Aklındaki tüm kötü düşüncelerden onu korumak istercesine onu öpüyordum. Kaygılarının çok yersiz olduğunu elbet bir gün anlayacaktı.

Yağmur şiddetini arttırdı ama Leyla arabaya girmeye yanaşmadı. Bir süre sonra kollarımın arasından çıkıp başını gökyüzüne kaldırdı. Yüzüne düşen her damlayla gülüşü biraz daha büyüyordu. Kimse Leyla kadar yağmuru sevemezdi. Yağmur yağdığında insanlar içeri kaçardı Leyla ise dışarı. Sırılsıklam olana kadar ıslanırdı ve ertesi güne boğazı şişmiş, burnu kızarmış bir şekilde uyanırdı. İyileşene kadar onu yataktan çıkartmazdım ama tekrar yağmur yağdığında o yine dışarı koşardı. Bu döngü hiç bitmezdi.

Başını yukarı kaldırıp kollarını iki yana açtı ve gözlerini yumdu. Onun yağmurda bulduğu huzuru ben anlayamazdım. Böyle anlarda tek yaptığım küçük bir tebessümle onu izlemek ve her anını beynime kaydetmekti. Gözleri kapalı bir şekilde kendini yüzüne düşen yağmur damlalarına bırakmışken, "Gurur," diye mırıldandı. "Bir kızımız olsa sence o da yağmuru sever mi?"

Dudağımın köşesi usulca kıvrıldı. "Eğer hamile olduğunu söyleyeceksen şu an tam zamanı," dediğimde yüksek sesle gülerek bana döndü. Yumduğu

gözlerini açarak cilveli bakışlarla beni süzüyordu. "Belki bu gece çocuk yapmayı deneyebiliriz."

"Zaten her gece denemiyor muyuz?" Aklıma gelenlerle tebessümüm kayboldu. "Yoksa korunuyor musun?"

Normalde hiç yapmadığı bir şey yapıp bakışlarını kaçırdı. "Hayır, tabii ki." Bana sırtını dönüp hemen arabaya yürüdü. "En az senin kadar çocuk istiyorum." Siktir, bunu istemiyordu ve ben onun buna hazır olmadığını daha yeni fark ediyordum!

İkimizde fazla sağlıklıyken bir türlü çocuğumuz olmuyordu. Her şeyin bir zamanı olduğunu düşündüğüm için bu konuda onu üzecek bir şey söylemiyordum ama onun çocuk istemediği aklıma bile gelmemişti. Hamile kalmamak için gereken tedbirleri aldığını hiç düşünmemiştim. Gerçeği onun kaçamak bakışlarından anlamıştım ama aptalı oynayıp bu konuda ona bir şey söylemedim.

Keyifsiz bir şekilde arabaya bindiğimde çocuk konusunu uzun süre gündeme getirmeyi düşünmüyordum. Çocuk için ısrar ederek Leyla'ya baskı yapmak istemiyordum. Bir gün çocuğumuz olacaksa bile bu onun da isteğiyle olmalıydı. Kendini anne olmaya hazır hissedene kadar onu bekleyecektim.

Günümüz

"Belki de hep hissettin," diye mırıldandım iç çekerek. "Bir gün ayrılacağımızı hissettin ve çocuk fikrine sıcak bakmadın." Bu ayrılığın ölümle sonuçlanacağını da hissetmiş miydi?

Telefonumun yan düğmesine bastığımda arka planda olan fotoğrafı bana gülümsüyordu. Yağmur damlaları telefonumun ekranına düştükçe onun yüzü puslanıyordu. "Sorma durum Leyla," diye fısıldadım resmini seyrederken. Olur olmadık anlarda duyduğum sesini kastederek, "O sesler yok aslında," dedim. "Birden çıkagelse..." İçli bir ifadeyle başımı iki yana salladım. "Yok yok olmaz asla, Leyla." Şimdi çıkıp gelse nasıl bakacağım ki yüzüne. Artık başka bir kadının kocasıyken ona bakmaya yüzüm yoktu.

Birinin yalancı öksürüğüyle başımı çevirince Farah'ı tam arkamda buldum. Omzumun arkasında durarak bana bakıyordu ama bakışları sık sık elimdeki telefona kayıyordu. Siktir! Hemen telefonun yan tuşuna basarak ekranı kararttım. Umarım arka plandaki fotoğrafı görmemiştir. O fotoğraf yıllardır telefonumun ekranındaydı. Kaldırmayı hiç düşünmemiştim. Belki de bunu yapmamın vakti gelmişti.

Farah'a fotoğrafı gördüyse bile bunu çok iyi gizliyordu. Bana tebessüm etmeye çalışarak yanıma gelip bankın diğer ucuna oturdu. Aramıza koyduğu mesafeyi beklemiyordum. Elindeki yemek tepsisini ikimizin arasına koyup bana doğru itti. "Aç olduğunu söylemiştin sana kafeteryada yiyecek bir şeyler aldım." İnsanın içine dokunan sesi bir kadife yumuşaklığındaydı. "Bir şeyler yemelisin."

"Hastane yemeklerini sevmediğimi söylemiştim," dediğimde bana çayı gösterdi. "O zaman bir bardak çay iç." Gülümsemek için kendini zorladı. "Sen çayı seviyorsun."

"Farah ben karton bardakta çay içmem." Ayağa kalkıp tepsiyi karşımızdaki bankın üzerine bıraktım. Tekrar yerime geçeceğim esnada spor ayakkabılarının bağcıklarının açık olduğunu gördüm. Derin bir nefes alarak ayaklarının önüne diz çöktüm. Farah'ın ayakkabılarının bağcıkları çok sık açılırdı çünkü bunları doğru şekilde bağlamayı bilmiyordu.

Bağcıklarına basıp düşmesin diye onun için bağlayıp yerime geçtim. O bankın bir ucunda oturuyordu bende diğer ucunda. Aramıza iki kişi çok rahat sığardı. Önüme döndüğümde ikimizde sessizliğe boyun eğdik ancak bu sadece birkaç dakika sürdü. Farah diğer herkesin yanında suskundu ama benim yanımda hep fazla gevezeydi.

Bu yüzden sessizliği ilk bozan o oldu. "Eskiden Elmas annenin neden annem ve babamın evlenmesine sessiz kaldığını hiç anlamazdım."

Durduk yere annesinin kumasından neden bahsettiğini anlamadığım için bakışlarım onu buldu. Dümdüz bir şekilde karşısına bakıyordu ama siyah gözlerinde keder vardı. "Bizim oralarda bir erkek kuma getirmeye kalkıştığında karısının rızasını almalı. Annem, babamın hayatında Elmas anneden önce vardı, yani babamın gözdesiydi." Bana bunları neden

anlattığını bilmiyorum ama nereye varacağını merak ettiğim için suskunluğumu korudum.

Başını eğip ayaklarına baktığında ısrarla bakışlarını benden kaçırıyordu. "Annem ve babam ayrıldığında babam hiç istemese de Elmas anneyle evlenmek zorunda kaldı. Ama sonra annem başka bir adamla evlenmeye kalkıştı ve babam, Elmas anneyi bırakıp annem için İstanbul'a döndü. Anneme resmi nikah kıyarken Elmas annenin fikrini bile sormadı." Dizlerinin üzerinde duran parmakları beyaz elbisenin kumaşını sıktı. "Onun ne düşündüğünü bile umursamadı çünkü o ikinci kadındı."

"Ona fikrini sorsaydı ne değişirdi sanıyorsun?" Suskunluğumu bozduğumda sesim soğuktu. "Baban seçimini yapmış."

Eğdiği başını ısrarla yerden kaldırmıyordu. "Babam, Elmas annenin karşısına geçip ona annemle evlenmek istediğini sorsaydı onun cevabı sence ne olurdu?"

"Hayır derdi. Hiçbir kadın böyle bir şeye müsaade etmez."

"Evet derdi." Nihayet başını kaldırıp bana baktığında kara gözlerinde nadiren gördüğüm bir hüzün vardı. "Çünkü Elmas anne inkâr etse de bence babamı seviyor."

Kafamı karıştırmayı başarmıştı. "Onu seviyorsa babanın evliliğine şiddetle karşı çıkması gerekmiyor muydu?" diye sordum. "İnsan sevdiğini sadece kendisine ister."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünde bana daha önce hiç görmediğim bir gülümseme sundu. Onun gözleri ağlarken dudaklarında can yakan bir tebessüm vardı. "Ama insan her şeyden önce sevdiğinin mutlu olmasını ister, Gurur."

"Sevdiğini bir başkasına gönderdiğinde mutsuz olan kendisi olmaz mı?"

"Evet." Hisli bir ifadeyle başını hafifçe salladı. "İşte bu yüzden sevgi bazılarına cenneti sunarken bazılarına cehennemi yaşatır." Buradaki işi bitmiş gibi ayağa kalktı. "Şanslısın el oğlu, sen cenneti kazananlardansın."

"Peki, ya sen?"

Islak kirpiklerle bana gülümsedi. "Beni boş ver." Yanıma geldiğinden beri çok sık gülümsediğini fark ettim ama hiçbiri mutluluktan değildi. "Senin kalbin mutlu olsun," dedikten sonra gitti.

Sikeyim!

Fotoğrafı görmüştü.

***

Öğleye doğru eve tek başıma dönmüştüm çünkü Farah kuzenini orada yalnız bırakmak istememişti. Elimde bir baltayla arabadan indim. Dünkü o yersiz şakasından sonra Demet Hanım'a bir şaka da biz yapalım bakalım! Bahçedeki korumalar bu baltayla ne yapacağımı düşünürken onların bakışları altında eve girdim. O cadı karının evini başına yıkacağım! İşe o siktiğim avizeyle başlayacağım! Çok fazla ışık yayıyordu.

Eve girince baltayı holdeki büyük süs bitkisinin çanağına geçirdim. Bana kapıyı açan hizmetçi korkudan çığlık atarken bitkinin toprağını zemine saçmıştım. Yürüyüp muhtemelen çok pahalı olan tabloyu da yere düşürüp baltayla parçaladım. Bağırmaktan başka hiçbir şey yapmayan hizmetçi, "Hanımım!" diye ciyaklayıp merdivene koşunca sırıttım. Gidip çağırsın bakalım o süslü cadıyı.

Holde gördüğüm her şeyi parçaladıktan sonra salona girdim. İlk işim baltayı yemek masasına geçirmek olmuştu. "Ulan harbi rahatlatıyor." Terapi gibi geliyordu.

Masanın farklı yerlerine baltayı geçirip kullanılmaz bir hale getirdikten sonra koltuklara yöneldim. Altın varaklı koltukların döşemelerine baltayla delik deşik ettikçe sinirlerimden arınıyordum. Psikologları siktir edin benim en iyi terapi yöntemim bir şeyleri kırıp dökmekti.

Demet Hanım koşarak içeri girdiğinde gördükleriyle tiz bir ses çıkardı. Saçlarında bigudiler ve yüzünde kahverengi değişik bir maske vardı. Yeterince korkunç görünmüyormuş gibi bir de o cırtlak sesiyle bağırıp

dehşete kapılmış gibi gözlerini büyütüyordu. "Neden evimin ırzına geçiyorsun!"

"İzle bak dokuz doğurtacağım evine!" Yürüyüp baltayı pencerelere geçirdiğimde evin her yerine camlar döküldü. Etrafa sıçrayan cam parçalarından bazıları üzerime savrulduğu için elimde çizikler açmıştı. Demet Hanım çılgına dönerek yardım ister gibi kapıya bakıyordu.

Sanki korumalar beni durdurabilirmiş gibi onlara sesleniyor ve kocasının hastanede olduğunu unutup, "Ümit!" diye bağırıyordu. "Ümit'i çağırın hemen!"

"Kralı gelsin bakalım durdurabilir mi beni!" Tüm pencereleri yere serdikten sonra hızlı adımlarla gümüşlüğün yanına gittim. Bana doğru koşup, "Dur!" diye bağırmıştı ki dolabı tutup yere serdim. İçindeki tüm tabaklar zemine dökülerek paramparça olmuştu. Valla rahatlatıyordu.

Demet Hanım ellerini başına bastırıp sinirle yerinde tepinmeye başladı. "Hepsinin parasını sana ödeteceğim!"

"Benden bir kuruş bile alamazsın cadı karı!" Duvarın yarısını kaplayan televizyonun yanına yürüdüğümde baltadan dolayı bana yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Yüzünde cıvık bir maske varken beni durdurmak için ellerini öne uzattı. "Ona zarar verirsen seni parçalarım! O televizyon senden daha değerli!"

Dudaklarım kıvrıldığında gözlerinin içine bakarak sırıttım. "Hiçbir şey benim değerimle kıyaslanamaz. Ben tek başıma bir ulusum, arasan benim gibi damadı bulamazsın." Gözlerinin önünde baltayı televizyona geçirdim. "Gerçi sen bir doktoru tercih ederdin!" Burada ben varken doktor bir damat nasıl isterdi!

"Kompleksli egoist piç!" Yerdeki kırık tabağı alıp bana fırlattı. "Kızıma senden daha iyisini bulacağım!"

"Sadece bu katı yıkacaktım ama artık üst katlara da çıkmak farz oldu!"

"Farah senden daha iyisini bulamaz!"

"Ha şöyle yola gel." Gülmemeye çalışarak ona tavandaki avizeyi gösterdim. "Ona birkaç kurşun sıktıktan sonra duracağım."

Sinirden zangır zangır titrerken sıktığı dişlerinin arasından bana gülümsemeye çalıştı. "Avizeye dokunmazsan kızımla evli kalman için sana yardım ederim."

Elimde baltayla öylece kalakaldım. "Bir avize için kızını mı harcıyorsun?"

"O avize için seni bile satabilirim ama bir alıcın çıkacağını hiç sanmıyorum!"

Belimdeki silahı çıkartıp avizeye doğrulttuğumda telaşa kapılarak, "Ay avize yanında halt etmiş damat!" dedi hızlıca. "Sen tek başına bir ulussun avize ne ki."

"O zaman bir kurşun sıkmayı çok görmezsin damadına?"

"Seni boğarım piç kurusu!"

Gülerek silahımı yeniden belime taktım. Onun için bu kadar ceza yeterdi. Parçaladıklarım sayesinde sinirlerimden arınmış bir şekilde karşısında durdum. Farah'ın bir benzeri olan siyah gözleri öfkeden çakmak çakmak yanıyordu. Elini tutup baltayı avucuna tutuşturdum. "Karım için yeni bir koca bulmayı unut!"

Kaşlarını çattığında etrafımızdaki dağınıklığı ona gösterdim. "Bir saat içinde Farah'ı bu eve getirirsen sana tüm bunların beş katı bir çek yazarım." Kuzeni oradayken Farah hastaneden ayrılmamak konusunda çok inatçıydı. Onun olmadığı bir ev fazla sıkıcıydı.

Demet Hanım elindeki baltayı sıkarak omuzlarını dikleştirdi. "Yarım saat içinde onu buraya gelmeye ikna edersem?"

"Kırdıklarımın on katı."

"On beş."

"Karşında enayi mi var senin?"

"Ya hastanede yakışıklı bir doktora kalbini kaptırırsa?"

"Karım on beş dakika içinde burada olursa yirmi katı!" dediğimde sesli güldü. "Anlaştık." Bu karı şeytana bile pabucunu ters giydirirdi. Farah onun yarısı kadar olsaydı neler yapardı, düşünmek bile istemiyorum.

Yukarı çıktığımda üzerimi değiştirmek için gardıroba yürümüştüm ki durdum. Her yerim kan içindeydi. Bu kıyafetlerden kurtulabilirdim ama öldürdüğüm adamların kanları tenime sinmişti. Farah'ın pis herif diyen sesi kulağımda çınlayınca üşenerek banyoya yürüdüm. O gelene kadar yıkansam iyi olacaktı.

Onun gibi titiz bir kadını kızdıracağımı bilmeme rağmen üzerimdeki her şeyi çıkartıp yere attım. Şu kirli sepeti dedikleri şeyi aramakla uğraşmayacağım. Suyu ayarlayıp duşakabinin içine girdiğimde su fazla sıcak geldi. Suyun sıcaklık derecesini biraz daha düşürüp şampuana uzandım ama su hâlâ çok sıcaktı. Belki de normaldi ama ben fazla sıcak hissediyordum. Vücudum resmen yanıyordu. Böyle anlarda ateşi en çok sırtımda hissederdim.

Suyu soğuğa alınca sonunda istediğim konfora ulaştım. "Seni doğuran ana beni de doğurmasaydı ona küfrederdim, Şeref!" Kadıncağız nereden bilsin ki nasıl bir Deccal doğurduğunu.

Muhtemelen soğuk ama bana ılık gelen suyun altında uzun süre çıkmadım. Üzerimdeki kan kokusu tenimden gidene kadar yıkanmıştım. Askıdakinden çıkıp askıdaki havluyu alıp belime sardım. Saçlarım için de bir havlu alıp odaya girdiğimde Farah'ı beklerken Seçil'i gördüm. Neden buradaydı?

Sırtım banyo kapısına dönükken yerimden hiç kıpırdamadım. Mesafeli bir sesle konuşarak dikkatini çektim. "Hayırdır baldız odamda ne işin var?" Elindeki benim parfüm şişem miydi?

Sesimi duyunca parfüm şişesini diğerlerinin yanına koyup aceleyle bana döndü. Beni banyo kapısının önünde uygunsuz bir halde görünce utanıp hemen odadan çıkmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Seçil banyoda olduğumu biliyormuş gibi rahattı. "Ben Farah'a bakmıştım." Bunları

söylerken mavi lens taktığı gözleri rahatsız edici bir şekilde vücudumda oyalanıyordu.

"Farah burada değil." Ona kapıyı gösterdim. "Karım burada değilken odamda olmamalısın." Sırtımdan dolayı banyo kapısının önünde hiç kıpırdayamıyordum. Gardıroptan giyecek bir şeyler almak istiyordum ancak Seçil buradayken bunu yapamam.

Açık bir şekilde gitmesini istememe rağmen dışarı çıkmadı. Beni hiç duymuyormuş gibi gardıroba yürüyüp, "Giyinirsen bir sorun kalmaz," demesini şaşkınlıkla karşıladım. Dolabın bana ait kısmını açıp benim için bir şeyler seçmeye başladı. Bir düzüne beyaz gömlek ve siyah pantolonla karşılaşınca güldü. "Farklı renklere de şans vermelisin."

Onunla bu odada yalnız olmak beni huzursuz etmeye başladığı için, "Seçil," dedim üzerine basa basa. "Dışarı çık." Sesim haddinden fazla soğuktu. "Farah birazdan gelir o bana kıyafet seçer."

Komik bir şey söylemişim gibi şuh bir sesle güldü. "Farah ne anlasın sana karılık yapmaktan." Dolaptan çıkardığı şeyleri yatağın üzerine koydu. "Farah hâlâ bir çocuk. Bıraksalar bebeklerle oynayacak kadar çocuk."

Sözleri ve bana olan bakışları canımı sıktığı için kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Kucağına bir bebek verdiğimde bizimkiyle oynar." Bu sözleri ona yerini ve haddini bildirmek için söylemiştim. "Karımı büyütmek benim meselem şimdi çık şu odadan!"

Israrla beni duymazdan gelip yanıma geldi. Karşımda durduğunda yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Ondan hoşlanmıyorsun bile neden onu savunduğunu anlamıyorum." Gözleri nemli vücudumda gezindiğinde bakışlarında gördüğüm beğeniyle midem bulandı. Ne oluyor lan bu siktiğim yerinde!

Son tartışmamızda Farah haklı olabilir miydi?

Kıza bir de zihniyeti kirli dedik!

"Ona acıdığın için onu yanında tutuyorsun." Seçil başını omzuna doğru eğip ayartıcı bakışlarını bana dikti. "Farah senin gibi bir adam için yetersiz."

Bakışları yeterince midemi bulandırmıyormuş gibi söyledikleri kafamın tasını arttırdı. "Karım hakkında konuşup durma!" Çatık kaşlarla üzerine yürüyüp kolunu tuttum ve canını yakmak istercesine sertçe sıktım. "Edebini takın yoksa kadın falan dinlemem seni bu odadan ağlatarak gönderirim!" Bunu yapmam an meselesiydi.

Sıktığım kolu yüzünden acı çeken gözlerle bana bakarken kısık bir sesle, "Kendini kandırma," diyerek ayarlarımla daha fazla oynadı. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun." Kendini kandıran biri vardı ama o ben değildim.

Söylediği her şeyle kan beynime sıçrarken dişlerimi kırmak istercesine sıkıyordum. Başımı eğip gözlerinin içine baktığımda ona olan bakışlarım tahammülsüzdü. "Şimdi beni iyi dinle!" dedim sert bir sesle. "Farah'ın boynundan çalacağım bir öpücüğü dünyadaki hiçbir kadının dudaklarına değişmem! Karım öyle bir mevzu bende!" Onu itercesine bırakıp kapıyı gösterdim. "Şimdi siktir git odamdan!"

Odanın kapısı bir anda açılınca gördüğüm kişiyle kısık bir sesle küfrettim. Zamanlamanı sikeyim, Farah! Nemrudun Kızı hiç olmadık bir zamanda odaya girmişti. Gözlüklerin ardına sakladığı gece karası gözleri Seçil ile ikimizin üzerinde oyalanıyordu. Kapının önünde donmuş bir şekilde dururken elini uzatıp kablolu kulaklığını çekerek çıkardı. Daha şimdiden ikinci tokadı yanağımda hissediyordum.

Hay ben böyle işin ta amına koyayım!

Farah baştan ayağa beni izlerken üzerimde havlu dışında hiçbir şey olmadığını gördü. Kaşları çatıldı. Seçil'in tam karşımda durması da ona iyi şeyler düşündürtmüyordu. Hep sakin bakan gözlerinde çakan şimşeklerin her biri benim üzerime düşüyormuş gibi gergindim. Seçil'in bir şeyler söyleyerek onu yatıştırmasını bekledim ama Seçil, yakalanmışız gibi davranıp endişeyle ona bakınca kaşlarımı çattım. Sikeyim, kabak benim başıma patlayacaktı!

Farah donuk gözlerle Seçil'e baktığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Odamda ne işin var?" Daha sonra yavaş bir hareketle bakışlarını bana çevirdi. "Neden giyinik değilsin?" Sakince konuşup korku filmlerinden fırlamış gibi ağır tepkiler verdiği için insanın ödünü kopartıyordu!

Seçil onun gözlerinin içine bakıp dudaklarını büzerek konuştu. "Aksa'yı sormak için odana gelmiştim." Farah'ın aklından geçen düşüncelerden dolayı onu kınar gibi ona üstten bakmaya başladı. "Ne bu suratının hali? Yoksa kocanı ayarttığımı falan mı düşünüyorsun?" Ulan ben utandım. Böyle bir şeyin şakası bile yapılmazdı ama bu kız açık açık dalgasını geçiyordu.

"Kocamı ayartmaya çalıştığını düşünmüyorum." Farah sakince konuşup hızlı adımlarla onun üzerine yürüdü. "Bunu yaptığını biliyorum!" Seçil'in suratına öyle bir tokat attı ki, onu yere serdi. Hayret ettim çünkü tokadın şiddetli sesi kulağımda çınlamıştı ama beni afallatan attığı tokat değildi. Birine bu sertlikte vurmasıydı.

Tersi pismiş.

Seçil yerde dizlerinin üzerinde dururken elini yanağına bastırıp şoke olmuş bir ifadeyle kafasını kaldırdı. "Sen bana vurdun mu?"

Asıl şaşırtıcı olansa Farah'ın haddinden fazla sakin olmasıydı. Kaşları bile çatık değildi. Sinirliyse bile yüzüne bakınca bu anlaşılmıyordu. Seçil'e tepeden bakarken dudakları kıvrıldı ve sevimli bulduğum bir şekilde gülümsedi. "Endişelenmen gereken tek şey yediğin tokat değil."

Farah sakin halleri ve ılımlı gülümseyişiyle oldukça sinsi hareket ettiği için sıradaki hamlesini tahmin etmek hiç kolay değildi. Dizlerini bükerek yüzünü Seçil'in suratına yaklaştırdı. "Başınız benimle büyük belada." Eğildiği yerde kafasını küçük bir açıyla çevirip bana baktı. "Yedi cihan ayağa kalksa bile sizi elimden alamaz!" Bir anda Seçil'in ensesindeki saçları kavradı. Onun kızıl saçlarını yumruğuna dolayıp kuzenini peşinden sürükleyerek dışarı çıkartınca şoke oldum.

Siktir, bu gerçekten Farah mı?

Nutkum tutulmuş bir şekilde kapıya bakıyordum çünkü Farah az önce gözlerimin önünde birine tokat atmış, daha sonra da onu saçlarından sürükleyerek odadan çıkarmıştı. Kelimenin tam anlamıyla beni tuş etmişti. Gözlerimle gördüğüm halde inanamıyordum. Biri bana Farah'ın böyle bir şey yapacağını söyleseydi benimle kafa bulduğunu düşünürdüm. Benim

uslu karım az önce sakince konuşup sevimlice gülümseyerek birini gözümün önünde tartaklamıştı.

Şoktan çıkamıyorum beynimin amına koydu.

Seçil'in dışarıda attığı çığlıklar beni kendime getirmişti. Hemen çekmeceden boxerlardan birini çıkartıp giydim. Havluyla dışarı çıkacak değildim. Aceleyle pantolonumu giyerken Seçil'in attığı çığlıklar hiç kesilmiyordu. Dışarıda kıyamet kopuyor gibiydi. "Öldürmesin lan bu kızı!" Hayır, yapsın, yapmasın demiyorum ama gündüz vakti uluorta yerde yapmasın. Her şeyin bir yolu yordamı vardı. Siktir etsene tanıkları ortadan kaldırıp kaza süsü veririz.

Kemerimin tokasını taktıktan sonra gömleğimi üzerime geçirip hemen odadan çıktım. Merdiveni aceleyle inerken gömleğin düğmelerini kapatmaya çalışıyordum. Bizim kaynana sesleri duyunca odasından fırlayıp o da merdivene koştu. "Ay n'oluyor yine bu evde!"

"Ben nereden bileyim kavganız gürültünüz mü bitiyor!" dediğimde dışarıdaki sesleri merak etmeseydi beni öldürebilirdi. Bu evdeki en gürültücü kişi bendim.

Sesler bahçeden geldiği için ikimiz koşarak dışarı çıktığımızda gördüklerimiz bizi şoke etti. Farah ve Seçil dışarıdaki havuzun içindeydi. Bu havada Farah onu havuzun içine atmış boğmaya çalışıyordu. Nesibe Hanım havuzun kenarında durup bağırıp kızarak Farah'ı durdurmaya çalışıyordu ama bizimkine zerre işlemiyordu. Harbi boğuyordu onu. Gör de inanma.

Farah, Seçil'in saçlarını yumruğuna doladığı için onun kafasını suyun içine batırıp, "Nasıl? Su iyi mi?" diye sorduğunda sakinliği insanı delirtirdi. "Belki yangınını alır." Birini havuzun içinde boğuyordu ve bunu yaparken kaşlarını bile çatmıyordu. Sakin ve soğukkanlıydı.

"Seri katillerde bile olmayan bir soğukkanlılık," diye mırıldandığımda keyfime diyecek yoktu. "Çok rahat çok profesyonel." Hayran kaldığımı inkâr etmiyorum. Karım şu anda fazla tapılası görünüyordu.

"Damat?" Demet Hanım kocaman gözlerle havuzdaki kızına bakarken koluyla beni dürttü. "Gözlüğüm yanımda değil bu yüzden emin olmak için soruyorum." İşaret parmağıyla Farah'ı gösterirken ifadesi fazla komikti. "O benim ördeğim mi?"

"Evet ama şu an için ben ona ördek demezdim. Ejderha bile olabilir ama ördek, hayır." İzlediğim şeyler bana sadistçe bir zevk verdiği için sırıttım. "Hep böyle olsa var ya..." Tadından yenmezdi.

Demet Hanım'ın yüzü bembeyaz olurken sertçe yutkundu. Sır verir gibi bana yaklaşıp, "Sanırım Seçil'i öldürüyor," diye fısıldadı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dert değil arka bahçeye gömeriz."

Duyduklarıyla sinirden küplere bindi. "Bahçeme niye gömüyorsun!" Ama öldürmesinde sıkıntı yoktu, öyle mi?

Gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. "Evin dışında bir yere gömeriz."

Başıyla havuzun kenarında Farah'a bağırıp kızan eltisini gösterdi. "Arkanda görgü tanığı bırakmayacaksın, değil mi?"

Bu sefer gülüşümü tutamadım. "Hallederiz."

"Kocası bu işin peşini bırakmaz."

"Onu da aradan çıkartırız."

"Ümit'in sinir bozucu bir teyzesi-"

"Kaynana dur orada. Tüm akrabalarını öldürecek değilim!"

"Elin değmişken birkaç kişiyi daha aradan çıkar işte!"

"Katil miyim ben!"

"Evet!"

"Harbi öyleyim. Neyse tamam, sen bana bir liste hazırla gerisi bende," dediğimde gülerek eve yürüyünce bir küfür savurup hemen kolunu yakaladım. "Nereye gidiyorsun cadı karı?"

Şeytani gözlerle bana bakarken sırıttı. "Listeyi hazırlamaya," deyince sinirden sesli güldüm. "Ana kız bana kafayı yedirteceksiniz." Bu kadının akraba nefreti hiçbir şeye benzemiyordu.

"Abla!" Nesibe Hanım o cırtlak sesiyle bağırıp sinirden yumruklarını sıktı. "Buraya gelip şu çingene kızını durdur!" İri cüssesi ona engel olmasa havuza girip Farah'ı oracıkta boğabilirdi. Tüm hırsını Demet Hanım'dan çıkarmak ister gibi öfkeli gözlerle ona bakıyordu. "Seçil'e bir şey yapmadan hemen durdur Farah'ı!"

Demet Hanım bu durumdan aldığı hazzı gizlemeye çalışarak onların yanına yürüdü. "Çocuklar oynuyor, Nesibe. Her şeyi abartmakta üstüne yok."

"Kızın kızımı boğuyor!"

Kaynanam gözlerini masumca kırpıştırıp aptala yattı. "Bana oynuyorlarmış gibi geldi." Başını çevirip havuzun içindekilere baktı. "Farah ne yapıyorsun anneciğim?" Seçil'in kafasını suyun içine sokup çıkartmak dışında bir şey yapmıyordu. Demet Hanım hayıflanarak dudaklarını sarkıttı. "Ördeğim gördüğün her suyun içine böyle atlayamazsın hava buz gibi." Sitem eder gibi eltisine döndü. "Ay görüyor musun, Nesibe bu kız hiç dinlemiyor beni." Bu kadın olaydı.

Farah suyun içinde Seçil'e bol bol su yutturduktan sonra onu savurarak bıraktı. Seçil kendine gelmek için suyun içinde çırpınıp öksürmeye başladığında bile Farah ona yardım etmedi. Seçil yüzmeyi biliyorsa bile çok fazla su yuttuğu için suyun üstünde duramıyordu. Müdahale edilmezse gerçekten boğulacaktı.

Farah havuzdan çıktığında Nesibe Hanım çatık kaşlarla onun üzerine yürüyüp, "Seni küçük afişte!" diye bağırdı. "Bu sefer çok ileri gittin!"

Yengesine ters gözlerle bakan Farah, "Orada dur bakalım dev ekran!" diyerek sadece beni değil annesini bile hayrete düşürdü. Bekle, dev ekran

mı? Gür bir kahkaha kopardım.

Karım cinnet geçiriyormuş gibi yengesine suçlayıcı gözlerle bakıyordu. "Bana kızacağına anne ol da kızına biraz haya ve edep öğret!" Yemin ederim aklımı başımdan aldı. Karımın atarlı halleri bir başkaymış.

Nesibe Hanım onda beklemediği bu sert çıkışın şokunu yaşarken Farah korumalara dönüp onlara havuzda çırpınan Seçil'i gösterdi. "Odasına götürün şunu." Korumalardan biri hemen havuza atlayınca Farah'ın gözleri beni buldu. Sikeyim, sıra bana mı geldi?

Aramızda çok fazla mesafe olduğu için yanıma gelmekle uğraşmadı. O havuzun yanında duruyordu bende avludaydım. Bu yüzden zahmet edip de buraya gelmedi. Bir süre o aldatıcı masum yüzüyle sakince bana bakıp durdu. Bu sürede aklından geçenleri tahmin bile edemiyordum. Gerçek anlamda sıradaki hamlesini çok iyi gizliyordu.

Bakışlarını benden çekip arabalardan birine doğru yürüyünce Demet Hanım ile arkasında bakıp duruyorduk. Şimdi ne yapacağını bilmediğimiz için merakla onu izliyorduk.

Korumadan anahtarı alıp arabaya bindiğinde gözlerimi kıstım. Nereye gidiyordu? Arabayı çalıştırıp geri geri gitmeye başladığında iyice meraklandım. Dışarı çıkacak gibi durmuyordu çünkü geri vitese takmıştı. İyice geriye gidip tam karşısına baktı. Baktığı yerde kendi arabamı görünce beynimden vurulmuşa döndüm. "Bunu yaparsan belanı sikerim!" Arabama çarpacaktı!

Dünkü arabam Şeref'in adamları yüzünden hurdaya döndüğü için bunu garajdan yeni çıkarmıştım. Daha kullanmaya başlayalı bir gün bile olmamıştı. Arabalarım değer verdiğim tek şeydi! Farah camı indirip kısa bir an bana baktığında tatlı tatlı gülümsedi. "İnan bana kocacığım en son üzüleceğin şey bile araban değil." Gülüşü solduğunda kaşlarını çattı. "Asıl bu arabadan indiğimde üzülmeye başlayacaksın!"

"Farah yeminle gebertirim! Kızım in aşağıya konuşalım!" Her an arabama çarpacak diye endişelenirken sinirden deliye dönmüştüm. Arabanın anahtarı

banyoda çıkardığım pantolonun cebinde kaldığı için güzelim arabamı onun yolundan çekemiyordum. "Bak gerçekten günahımı alıyorsun!"

"Hangi birini!" diye bağırdığında nihayet sakinliğini bozup kaşlarını çattı. "O kadar çok günahın var ki hangi birini alıyorum? Cehenneme düşsen tüm şeytanlar atamız diye önünde diz çöker be!"

Gülüşüme engel olamadım. "İltifat gibi geliyor."

Direksiyona sertçe vurdu. "Siktir git!"

"Harbi ağzına çok yakışıyor. Ana avrat sövsene bana aynı etkiyi bırakacak mı merak ediyorum."

Çıldırmış gibi sinirden çığlık attığında gaza yüklendi. "Yüzüne tükürsem yarabbi şükür diyeceksin pis herif!"

"Kemerini tak!" diye bağırmıştım ki son sürat ilerleyip arabama yanlamasına çarptı. Siktir!

Ona bir şey olacak diye nefesim kesildi. Çok hızlı çarpmıştı. Ağız dolusu küfretmeye başladığımda gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Harbi çarpmıştı! Çarpmanın şiddetiyle direksiyona doğru savrulunca kalbim ağzıma geldi. Islak saçları yüzüne savrulduğunda neyse ki burnu bile kanamamıştı. Arabamın kapısını yamultup geri geri gitti ve tekrar gaza basıp çarptı.

Demek ki onun da deli bir yanı varmış.

Beni kesse içim bu kadar acımazdı. Gözümün önünde güzelim arabamı hurdaya çeviriyordu. Aklı varsa o arabadan hiç inmezdi yoksa kimse onu elimden alamazdı! Sürekli arabama çarpıp geri çekiliyor ve tekrar gaza yüklenip çarpıyordu! Dünya üzerindeki en sakin kadından bir canavar yarattık. Arabayı haşat etmişti.

Bahçedeki korumaların şaşkın bakışları eşliğinde Farah arabamı parçalıyordu. Arabanın yan tarafını çökerttiği için yüzümü buruşturdum. Arabama her çarptığında beni orada hayal ettiğine o kadar eminim ki.

Yanıma gelen Ali onu gösterip anlamayan bakışlarını bana çıkardı. "Yengeyi bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?"

"Benimle bir ilgisi yok." Homurdanarak araba düşmanı kadına tersçe baktım. "Özel gününde olmalı."

"Abi arabanı parçalıyor."

"Araba yerine beni mi parçalasın, Ali?" Bozulan sinirlerim yüzünden güldüm. "Karım terapi görüyor rahat bırakın onu."

"Bir şeyleri parçalayarak mı terapi görüyor?"

"Bende böyle işliyor." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Anlaşılan karımda da öyle." Aslında hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. Keyifli bir şekilde Ali'ye bakıp ona Farah'ı gösterdim. "Ne kadar uyumluyuz görüyor musun?"

Ali'nin yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Yarım ağız gülerken başını iki yana salladı. "Kızı da kendine benzettin." Ve bu son zamanlarda yaşanan en iyi şeydi.

Sadece benim arabamı değil bindiği o arabanın da ön kaportasını çökertmişti. Bir kez daha geri vitese takıp arkaya çekildiğinde tekrar arabaya çarpacak sandım. Ancak Farah gaza yüklenip direksiyonu bize doğru kırınca Ali ile aynı anda bir küfür savurduk. Ne yapıyor lan bu?

Ali süratle üzerimize gelen arabaya endişeyle bakıp sertçe yutkundu. "Abi sence bize çarpar mı?"

Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. "Belamızı sikecek gibi."

Ali hemen yan tarafa kaçtı ama ben yerimden hiç kıpırdamadım. Farah'ın bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istiyordum. Bir elimi rahatça cebime koyup arabanın önünden çekilmedim. "Dene bakalım."

Kaşlarını çattığında direksiyonu sıktığı gerilen yüz hatlarından belliydi. "Gör bakalım!" dedikten sonra arabayı üzerime sürdü. Son ana kadar duracağına ya da yanımdan geçeceğine çok emindim çünkü onda bunu

yapacak cesaret yoktu. Ancak Farah bugün beni şaşırtmalara doymayıp arabayla gerçekten beni ezmeye kalkıştı.

Kıl payı paçayı kurtarmıştım. Son anda kendimi yan tarafa attığımda sinirden deliye dönmüş bir halde, "Ruh hastası kadın!" diye bağırdım. Benden daha deli çıkmıştı!

Saniye farkıyla arabanın önünde çekildiğim için malikanenin kapısına bodoslama daldı. Çift kanatlı kapının biri açıktı ancak diğer kanadı kapalıydı. Farah kapının kapalı olan kısmını da kırıp malikaneye girmişti. Kapıyı parçaladığı için arabanın yarısı içerideydi. Arabanın ön kaportasında dumanlar çıkınca endişelenerek ona doğru koştum. Burnu bile kanadıysa onu gebertirim!

Araba evin girişini tıkadığı için hemen üzerine çıkıp içeri atladım. "Farah!" Kapısını açmaya kalkıştım ancak açılmıyordu! Ön cam çatlamıştı ve emniyet kemerini takmadığı için başı direksiyona çarpmıştı. "Farah!" Başı direksiyona yaslıyken hiç cevap vermiyordu. Sikeyim biraz daha dışarı çıkmazsa bu araba yanacaktı! İyi olup olmadığını bile bilmiyorum!

Tüm gücümle kapıya asılıp açmaya çalışırken aklımı kaçıracağımı sandım. Arabanın yakıt deposu patladığı için benzin sızdırıyordu ve ön kaporta dumanlar çıkartarak alev almıştı! Ateşi görmek şuurumu yitirmeme neden olduğu için arabanın ön kısmına bakamıyordum. Ancak hissettiğim sıcaklık gittikçe arttığı için motorun tutuştuğunu tahmin edebiliyordum.

Dışarıda Demet Hanım'ın korku dolu bağırışları vardı ve içeride de çalışanların çığlıkları. "Uzaklaşın buradan!" diye bağırırken kendimi kurtarmak yerine Farah'ı çıkarmaya çalışıyordum. Hizmetçilere kızıp, "Arka kapıdan çıkın!" dedikten sonra kapıya sertçe asıldım. Nihayet kapıyı açabilmiştim.

Arabadan çıkan dumanlar yüzünden göz gözü görmezken öksürerek Farah'ın üzerine eğildim. Onu kucağıma alarak arabadan çıkardığımda gözlerini usulca açıp kısık bir sesle inledi. "Gurur." Alnı kanıyordu. Kollarımda tir tir titrerken omzumun arkasından arabanın ön kısmına bakıp sertçe yutkundu. "Ateş..." Kucağımdan inmeye çalıştı. "Gurur hemen çık buradan!"

"Sikeyim ateşini hiçbir şey senden daha değerli değil!" Onu bırakmadan başımı eğdim ve ateşin olduğu tarafa bakmamaya çalışarak Farah'ı arabanın üstüne çıkardım. "Dışarı çık güzelim!"

Arabanın üzerinde dizlerinin üstünde dururken kaçıp gitmek yerine bana elini uzattı. Araba her an patlayabilirdi ancak o gitmek yerine gri dumanların içinde bana elini uzatıyordu. Soluduğu dumanlar yüzünden benden daha şiddetli öksürürken, "Gurur hadi!" diye bağırıp inatla elini uzattı. "Vaktimiz yok acele et!"

"Ulan bir kere de kendini düşünsen olmaz mı!" Elini tutarak hemen arabanın üstüne çıktım. Beni almadan buradan çıkmayacak gibiydi.

Kapının yüksekliği yetersiz olduğu için eğilerek arabanın arka tarafına doğru koşmaya başladık. Farah parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde elimi sıkıca tutuyordu. Bu durumdayken bile süratle çarpan kalbime bir anlam veremiyordum. Onun narin parmaklarından tenime nüfus edip kalbime akan ılık bir his vardı.

Aynı anda arabanın üzerinden atlayıp avluya çıktığımızda koşmaya başladık. Demet Hanım ve korumalar çıkış kapısının önünde toplanarak güvenli bir bölgede duruyorlardı. Farah'ın elini sıkıca tutarken tek istediğim onu daha güvenli bir noktaya çekmekti. Diğerleriyle aramızdaki mesafeyi yarı etmiştik ki arkamızda büyük bir patlama meydana geldi. Patlamanın şiddetiyle öne doğru savrulduğumuzda ikimizde yere düştük.

Patlamanın kulağımda yarattığı uğultulu basınca direnerek başımı kaldırdım. Yerde boylu boyunca uzanırken güçlükle hareket edip oturmuştum. İlk yaptığım şey Farah'ı kontrol etmekti. Dağınık saçlarının arasından bana bakıp bir, "Gurur!" deyişi vardı ki insanın içi gidiyordu.

O da benim için korkmuş gibi emekleyerek yanıma gelmesiyle rahat bir nefes aldım. Şükürler olsun ciddi bir şeyi yoktu. "İyi misin?" Bunu aynı anda sormuştuk.

Demet Hanım ve korumalar etrafımızı sarmıştı. Ali benim üzerime eğilmişti annesi de Farah'ın. İkisi de deliye dönmüş bir halde bize bir şeyler soruyor, nasıl olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı. Ancak ikimiz de onları

görmüyor ve duymuyorduk. Şu an için tek ilgilendiğimiz birbirimizin nasıl olduğuydu. Farah dizlerinin üzerinde dururken kuş gibi titreyerek elimi tuttu. Dokunsam ağlayacak gibiydi. Çok fazla korkmuştu.

Kirpikleri titreşirken kara gözlerine yaşlar akın etti. Küçük ellerinin arasındaki elimi sıkarken, "Gurur'um iyi misin?" diye sorunca yüreğim kasıldı. Beni sahiplenişi kaburgalarımın arasındaki kalbimi titretecek kadar sarsılmama neden olmuştu. İlk kez biri adımın yanına sahiplenme eki getiriyordu ve bu kişi karımdı. Bunu o kadar güzel bir şekilde söylemişti ki belki de ilk kez ona ait olduğumu hissettim.

Elim onun avuçları içinde olduğu için boştaki elimi kaldırıp yüzüne yapışan saçlarını çektim. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken alnından güzel yüzüne akan kandan nefret ettim. Bir kuş misali nasıl da titriyordu. Onu hayranlık içinde izlerken belli belirsiz tebessüm ettim. "Sen iyiysen bende iyiyim." Rahatlayarak nefesini koyuverdi. İkimizde iyiydik.

Ayağa kalktığımızda annesi hemen onu kollarımın arasına çekip korkularını yatıştırmaya çalıştı. Ali'de benimle ilgileniyordu. Herkes buraya toplanmıştı hem de herkes. Tüm korumalar ve arka kapıdan çıkan çalışanların hepsi buraya gelmişti. Seçil ve annesi dahil herkesin gözleri malikanenin ön kapısındaydı. Kısa bir an başımı çevirip baktığımda hemen önüme döndüm.

Yarattığımız facianın boyutu inanılmazdı. Sadece bir saniye bile bakmak beynimden vurulmuşa dönmeme neden olmuştu çünkü orada gördüğüm şey ateşti. Uzun süre ateşe bakmak beni çılgına çevirdiği için ikinci kez bakmadım. O bir saniyelik sürede arabanın alev alıp yandığını ve malikanenin ön cephesinin yıkıldığını görmüştüm.

Yukarıdan düşen molozlar yanan arabanın üzerine düşmüştü ama patlamanın sebep olduğu yangın evin her cephesine ulaşacak gibiydi. Korumalardan bazılarının hemen itfaiyeyi aradığını gördüm. "Abla ev yanıyor!" Nesibe Hanım'ın bağırışıyla Demet Hanım, Farah'tan ayrıldı. Başını çevirip malikaneye baktığında suratı bembeyaz kesildi. Asıl facia şimdi başlıyordu çünkü kaynananın evi yıkılmıştı.

Sanırım bunun için ona bir çek daha yazmalıydım ama malikanenin tadilatı biraz zaman alırdı. Bir süre herkes başka bir yerde kalmalıydı. Evine

baktıkça Demet Hanım'ın suratının aldığı şekil herkesi endişelendirmeye başlamıştı. Hiç yaşam belirtisi vermiyordu çünkü kaskatı kesilmişti. Tam da ben bugün kadının salonunu dağıtmışken olacak iş mi.

Farah ile göz göze geldiğimizde ikimizde aynı anda birbirimize bahçe kapısını işaret ettik. Neredeyse kahkaha atacaktım. Annesinin saniyeler içinde kendine geleceğini ve peşimize düşeceğini iyi biliyordu. Bu sefer bizi parçalardı. Dikkat çekmemeye çalışarak küçük adımlarla kalabalığın arasından geçtik. Kaçıyorduk.

Ali'nin yanından geçerken ona evi işaret edip, "Yangın odamıza ulaşmadan içeri girip telefon ve cüzdanımı al," dedim. Hepsi çıkardığım pantolonun cebinde kalmıştı.

Ali arkamdaki eve bakıp gözlerini büyüttü. "Abi ev yanıyor."

"Sikimde değil lan git eşyalarımı al." Cüzdan neyse de yeni bir telefona uyum sağlamakla uğraşamazdım. Bunu yapmayacak kadar tembeldim.

Hiç dikkat çekmeden kalabalığın arasından sıyrıldık. Farah ile çıkış kapısına doğru birkaç adım atmıştık ki arkamızdan Demet Hanım'ın, "Orospu çocukları!" diyen kükreyişini duyunca hemen koşmaya başladık. Olaya uyanmıştı.

Kapıya doğru koşarken arkamıza bakmaya cesaret edemiyorduk. Farah benimle kaçarken suçluluk içinde, "Anne açıklayabilirim!" diye bağırdı. "Gerçekten açıklayabilirim."

Çıkış kapısına ulaşmaya çalışırken, "Dinleme kaynana," dedim intikam alır gibi. "O başkalarının açıklamasını ne kadar dinliyor ki!" Açıklamamı dinleseydi tüm bunlar başımıza gelmezdi.

Buradan çıkmaya çalışırken Farah bir kez daha bağırdı. "Anne evin tadilat masrafını kocam öder!"

"Şimdi kocan mı olduk, Farah Hanım? Bir kuruş bile ödemem!"

Demet Hanım korumalardan birinin silahını almış olmalı ki arkamızdan ateş etti. "Karı koca bir şeyleri yıkmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz!" Salonunda yaptığım yıkımdan sonra Farah'ın ön cepheyi yıkıp yangın çıkarması kadını çılgına çevirmişti. Bizi vurmak için arkamızdan ateş edip, "Defolun evimden!" diye bağırıp duruyordu. "Sizi burada istemiyorum!"

"Evinin meraklısı değiliz kaynana!"

"İçinde yaşanacak bir ev mi bıraktınız piç kuruları!"

Farah elbisesinin eteklerini tutarak koşarken o yumuşak sesiyle, "Anne sen sakinleşene kadar eve dönmeyiz," diyerek kadını iyice delirtti. Sanki dönecek bir ev bırakmıştı. Tadilatı bir haftadan önce bitmezdi.

Demet Hanım arkamızdan üst üste ateş ederken, "Bıktım sizden!" diye gürledi. "Evime bir daha dönerseniz kızım ve damadım demem ikinizi delik deşik ederim!" Şanslıyız ki silah kullanmaktan hiç anlamıyordu çünkü sıktığı kurşunların hepsi ıskaydı. "Siktirin gidin evimden!"

Farah yanımda koşarken, "Anne çok ayıp ya," diye sızlandı. "Hiç yakışıyor mu ağzına o laflar." Bu kızın kibarlığı bana kafayı yedirtecekti.

"Anan belamızı sikecek sen daha neyin ayıbından bahsediyorsun!" Farah'ın yanından geçen bir kurşunla ağız dolusu küfrettim. "O kurşunlardan biri bile karıma denk gelirse seni mermi manyağı yaparım kaynana!" demiştim ki bir kurşunda benim omzumun yanından geçti.

Sinirden bağıran Farah hemen elimi tuttu. "Anne kocamı vurursan mahkemeye gidip kütüğüme Elmas annenin adını yazdırırım!"

"Yavrum ne kızdırıyorsun kadını. Şimdi bunu söylemenin zamanı mı!"

"O da arkamızda ateş etmesin!"

"Hakkettik ulan sus!"

Hızlı bir şekilde malikaneden çıkıp bir süre daha koştuk. Demet Hanım'a hiç güvenmediğimiz için malikaneyle aramızdaki mesafeyi açana kadar durmamıştık. Güvenli bir bölgede olduğumuza kanaat getirince nefes nefese

kaldırımda durduk. Elimi duvara bastırıp nefes alışlarımı düzene koymaya çalıştım. Kafayı sıyıran kaynana yüzünden soluğum kesilmişti. Farah ellerini dizlerine koymuştu ve öne eğilerek hızlı hızlı nefesler alıyordu.

Kendimi yere bırakıp ayaklarımı kaldırıma uzattım. "Otur daha rahat soluklanırsın." Ona yanımı gösterdiğimde ter içinde yanımdaki yerini aldı. Göğüs kafesi şiddetle inip kalkarken kısık bir sesle homurdandı. "Ödümü kopardı."

"Annen manyağın teki." Böyle olması hoşuma gittiği için kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Tam bana yaraşır bir kaynana."

Kendini kasmayıp kafasına eseni yapan kadınları severdim. Karun'un karısına bu yüzden kanım ısınmıştı çünkü Bige'de bizim kaynana gibiydi. Keşke yanımdaki gözlüklü ördekte biraz onlardan feyz alsa. Gerçi bugün yaptıklarıyla beni hayrete düşürmüştü. Etkilenmediğimi söyleyemem. Artık Farah konusunda tamamen umutsuz değildim.

Nefes alışlarımızı biraz düzene koyunca sinirli gözlerini bana dikmekte gecikmedi. "Seçil ile odada ne oldu?" Bu sikik konuyu konuşmadıkça bana kızmayı bırakmayacaktı.

Söz konusu onun kuzeni olduğu için her şeyi açıkça dile getirmeyi kendime yakıştıramadım. Bunu sesli söylemek bile midemi bulandırıyordu. Sıkıntı içinde, "Haddini aştı," diye soludum. "Gereken cevabı ona verdiğimi düşünüyorum."

Farah bu sözlerle ne demek istediğimi anladığı için yüzünü ovuşturarak önüne döndü. Seçil'in beni ayartmaya çalıştığını anlamıştı. "O benim kuzenim." Yüzünde her an öğürecekmiş gibi bir ifade vardı. "Bu çok çirkin. Benden önce senden hoşlandıysa bile ikimiz evlendiğinde buna son vermeliydi."

"Ne demek istiyorsun?" Hissettiğim rahatsızlığı ondan gizleyemiyordum. "Sence onun bu yanlış hisleri çok eskiye mi dayanıyor?"

Asık bir suratla başını salladı. "Bence sen Leyla ile birlikteyken bile Seçil sana karşı bir şeyler hissediyordu. Nişanınızdan önce kuyumcuya gelmemiz

bile planlı olabilir." Mideme yumruk yemişim gibi gerildim. Biraz düşününce Leyla ölmeden önce de Seçil'i gittiğim çoğu yerde gördüğümü hatırladım.

Düşman bir ailede olmasına rağmen onu sıklıkla biz Kalenderlere ait mekanlarda görürdüm. Öyle anlarda onu yaka paça dışarı attırmamız gerekiyordu ama bunu yapmıyorduk. Sorunumuz ailenin erkekleriyle olduğu için mekanımıza gelen düşman ailenin kızını görmezden geliyorduk. Kuyumcuda dahil Seçil gideceğim çoğu yere gidiyor ve tesadüfen karşılaşmışız gibi yapıyordu. Beni takip mi ettiriyordu? Bunu daha yeni fark ediyordum. Siktir, o kızla başım belada olabilirdi!

"Ondan uzak durmanı istiyorum," dedim. Yüzümde nasıl bir ifade var, bilmiyorum ama bu Farah'ı endişelendirmeye başlamıştı. "Göründüğünden daha tehlikeli olabilir. Mümkün olduğunca onun oyunlarına aldanmamaya çalış." Şu Seçil Tozlu'yu bir araştıralım bakalım. O maskesinin altında nasıl bir kadın çıkacağını merak ediyordum.

Farah başını sallayarak beni onayladıktan sonra umutsuzca etrafına baktı. "Evden kovulduk. Yangını söndürüp tadilatı yapılmadan kimse orada yaşayamaz." Suratını asarak dudaklarını sarkıttı. "Yeniden dekore ettirmek çok masraflı olacak." Benimle evliyken parayı mı dert ediyordu?

"Tüm masrafları karşılayıp evin tadilatını yaptıracağım." Bunun için canını sıkmasını istemiyordum. Ne gerekiyorsa onu yapacağım.

Eğdiği başını kaldırmadığında yine tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Stres altındayken bunu hep yapardı. "Benim sebep olduğum yıkımın parasını ödemek zorunda değilsin."

"Sen diye bir şey yok, Farah Hanım." Tırnaklarını daha fazla kemirmesin diye elini tutup avucuma hapsettim. "Biz diye bir şey var ve karımın yaptığı her şeyi ben yapmışımdır." Eğdiği başını hızla kaldırdığında yanaklarına güzel bir pembelik nakşedilmişti. Onu utandırmak çok kolaydı.

Elimi uzatıp saçlarını çekerek alnındaki yarayı kontrol etmeye başladım. Ciddi bir yara değildi ama canımı sıkmadığını söyleyemem. Bu kızın canı yansa benim içim sızlıyordu. Karım bende bambaşka bir mevzuydu.

Gözlerimi alnındaki yaradan ayırmadan, "Çok acıyor mu?" diye sordum. Bir hastaneye gidip pansuman yaptırmalıydık.

Kıvrımlı kirpiklerinin arasından masum gözlerle bana bakarken başını iki yana salladı. "Hiç acımıyor." Olanların suçluluğunu çektiği için yüzü asıktı. "Çok ileri gittim." Göz pınarları her an ağlamaya hazır bekliyormuş gibi gözleri doldu. "Neredeyse Seçil'i boğuyordum ve seni de öyle. Üzerine araba sürerken aklım neredeydi." Kısık bir sesle hayıflanarak başını eğdi. "Hiç bu kadar kontrolsüz olmamıştım."

"Bence büyüleyiciydin." Kocaman açtığı şaşkın gözleriyle bana baktığında gülmeye başladım. "Daha önce hiç bu kadar etkileyici olmamıştın." O an tek düşündüğüm onu kollarımın arasına alıp soluğu kesilene kadar öpmekti. Orada bunu yapmayı gerçekten istemiştim. O şuursuz hallerine karşı koymak kolay değildi.

Ona olan yoğun bakışlarımdan kurtulmak için gözlerini kaçırdı. "Şimdi ne yapacağız?" Benim dışımda her yere bakması beni neredeyse güldürecekti. "Sokakta mı kaldık?" Kiminle evli olduğunu hâlâ anlamadı mı?

"Farah sen milyar dolarlık bir adamın karısısın. Bize ev mi yok?" Evden daha çok bir şey yoktu.

Yanımdaki aptal ördek birtakım şüpheli hareketlerde bulunmaya başladı. Gözlerini kısarak bana bakarken kafasında bir şeylerin hesabını yapıyor gibiydi. "Yeğenin Karun'dan daha mı zenginsin?" Neredeyse gülecektim. Ülkenin yarısını satın alacak param olduğunu nereden bilsin.

İşlerin başında Karun olduğu için herkes her şeyin tek sahibinin o olduğunu düşünüyordu. Oysaki her şeyin yarısını ona ve kardeşlerine ben vermiştim. Şeref'in istediği tüm bu zenginliği ondan esirgeyip onun çocuklarıyla bölüşmüştüm. Bunun bilinmesinden nefret ettiğim için hiçbir zaman sıralamada ismimin olmasına izin vermedim. O siktiğim gazetecileri her yıl ülkenin milyarderlerinin kim olduğuna dair bir liste yayınlıyordu.

Karun ve Duha Tunus'un ismi ilk üçteydi ama benim ismim o listede yoktu. Eğer olmasına izin verseydim büyük ihtimalle listenin ilk sırasında olurdum. Boktan adamlar olabilirdik ama ülkenin kalkınmasına fayda

sağladığımızı da kimse inkâr edemezdi. Yıllık ödediğimiz vergilerle bir şehir satın alınırdı. Uluslararası güvenlik sektöründeydik, yani sayısız bakan ve önemli iş insanlarına koruma sağlıyorduk.

Ülkenin her şehrinde sayısız şubelerimiz ve korumaları eğittiğimiz tesislerimiz vardı. Karun takım elbise girip şirketteki işlere bakardı bense şirkette çalışmayacak kadar tembeldim. Sıkıcı iş toplantıları uykumu getirdiği için İstanbul'un farklı yerlerinde birçok kumarhane işletiyordum. Orası daha eğlenceliydi. Kumarhanede her gün bir olay olduğu için orada bulduğum heyecanı şirkette bulamazdım.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Farah'ın aklında nasıl bir şeytanlık varsa dibime kadar girip bana sevimlice gülümsemeye başladı. "Senden boşansam ne kadar nafaka alırım?" Tek bir sözüyle öfke damarlarıma işledi. "Benden nafaka almak için boşanmayı mı düşünüyorsun?"

İnkâr etmesini beklerken masumca başını sallaması yok muydu, bana kafayı yedirtecekti! "Bir dakika, doğru mu anlıyorum?" Yönümü ona doğru çevirerek daha rahat oturdum. "Aslında benden boşanmak istemiyorsun ama mahkemede yüklü bir nafaka almak için boşanmayı düşünüyorsun. Doğru mu?"

Bir kez daha başını sallayınca bir küfür savurdum. "Kızım sen niye her şeyi tersten yapıyorsun!" Sert bir sesle konuşup çatık kaşlarla ona bakmaya başladım. "Senin cinsin paraya ihtiyacı olduğunda insan gibi kocasına gider ve ondan para ister. O parayı nafaka yoluyla almaya kalkışmaz!" Zaten kafadan kırıktım bu kızın yanında dura dura olan aklımda gidiyordu.

Kabir azabı gibi bir şeydi!

"Peki." İçimi ısıtan bir gülümseme sunup avucunu açarak bana doğru uzattı. "Paraya ihtiyacım var."

"Cüzdanım ve telefonum yanımda yok." Gözlerimi kısarak dikkatli bir şekilde ona bakmaya başladım. "Ne yapacaksın parayı?"

Üzerindeki ıslak elbiseyi gösterdi. Soğuk hava yüzünden üşüdüğünü benden gizlemeye çalışıyordu. "Giyecek kuru bir şeyler almak istiyorum." Bir kez

daha beni bozguna uğratmıştı. Birkaç kıyafet almak için benden para istediğini anlayamamıştım.

Islak olduğu için titremeye başlayınca kendimi berbat hissettim. Bu gidişle hasta olacaktı. Onu ısıtmak için kollarımın arasına çekmeyi düşündüğüm sırada kaldırıma bir araba yanaştı. Ali'nin arabasını hemen tanımıştım. Ayağa kalkıp Farah'ı da yerden kaldırdım. Arabadan inen Ali yanıma gelip telefon ve cüzdanımı bana uzattı.

Eşyalarımı ondan alıp Farah'ın arabaya binmesine yardım ettim. Farah'ın kapısını kapattığımda Ali, "Abi," diye seslenip arabadan uzak bir noktaya yürüdü. Bilmem gereken bir şeyler olduğunu anlayınca yanına gittim. Ne söyleyecekse Farah'ın bunu duymasını istemiyordu.

Arka koltukta oturan kızı kontrol eden Ali, sıkıntılı bakışlarını bana çıkardı. "Bizim çocuklardan biri aradı." Farah'ı gösterdi. "Dün akşamüzeri birileri onu Bolatlı'lara ait bir mekâna girerken görmüşler." Bakışlarım hızla Farah'ı bulduğunda her şeyden habersiz arka koltukta oturuyordu. Asaf'a mı gitmişti?

Yanımda duran elimi sıkarken öfkem büyüyüp hayal kırıklığına dönüşmüştü. Gitmemesi gereken tek kişinin ayaklarına kadar gittiğini duymak nabzımı hızlandırıp vücut ısımı düşürüyordu. Asaf ile aynı havayı solumaktan bile nefret ederken Farah'ın ona gittiğini bilmek beni içsel bir çatışmaya sürüklüyordu.

Geçmiş gözümün önünde canlandıkça arabanın kapısını açıp Farah'ı dışarı çıkarmayı ve can yakıcı bir şekilde ondan hesap sormayı düşündüm. Öfke karmaşık ve şiddetli yoğun duygulardan oluşurdu. Böyle anlarda ise kontrolümü tamamen yitirirdim. Derin derin nefes alırken tek istediğim biraz sakinleşmekti çünkü otokontrolümü yitirirsem Farah'ın canını yakabilirdim. Olası bir kriz bana her şeyi yaptırabilirdi. Onu kendimden korumaya çalışıyordum.

Boynumdaki damarların belirginleşmesiyle Ali endişelenerek, "Abi farklı şeyler düşün," diyerek önüme geçti. Farah'ı görmemi engelleyerek aklımı onun yaptığı şeyden uzaklaştırmaya çalıştı. Karımın Bolatlı'ya gitmesi

kolay kolay sindireceğim bir şey değildi. Yüzümdeki karanlık ifade Ali'nin yutkunmasına neden olmuştu. "İlaçlarını aldın mı?"

"Aldım!" dedim sertçe. İnsan içine çıkmamı sağlayan tek şey yıllardır kullandığım bir düzüne ilaçtı. Elimi sinirle saçlarımdan geçirirken damarlarımdaki kanın hızını hissedebiliyordum. "Neden o piçe gitmiş?"

Her an bir çılgınlık yaparım diye Ali tetikte bekliyordu. "Henüz bilmiyorum." Sebebini öğrenmek benim için zor değildi.

Sakinleşene kadar Farah'a yakın olmayı düşünmüyordum. "Onu merkezdeki evlerden birine götür," dedim hızlıca. "Yol üstünde bir mağazada dur ve neye ihtiyacı varsa onu al. Güvenliği için evin etrafına adamları dik kuş uçurtmasınlar." Bunları söyledikten sonra hemen oradan uzaklaştım. İstediğim cevapları almak için kime gideceğimi iyi biliyordum!

***

Asaf'ın ayağına gidecek değildim o da benim mekanıma gelmezdi. Bu yüzden görüşmek için ortak bir alan seçmiştim. Eskiden çok sık geldiğimiz bir restoranın teras katındaydım. Bolatlı adamlarıyla birlikte terasa çıktığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Burası onun korumalarıyla dolmuştu. Yanlarında bu kadar çok koruma taşımak insan kirliliğinden başka bir şey değildi. Başıyla küçük bir selam verip karşımdaki yerini aldığında daha şimdiden canım sıkılmıştı.

Bakışlarından anladığım kadarıyla onu buraya neden çağırdığımı biliyordu. Lafı hiç uzatmadan doğrudan konuya girdim. "Karım neden seninle görüşmeye geldi?" Kendi iyiliği için bana bilmem gerekenleri söylerdi aksi takdirde işler çirkinleşirdi. Bu herife hiç tahammülüm yoktu.

Cevap vermeden önce burayla ilgilenen garson kızı çağırdı. Buradaki koruma sayısının artmasıyla zavallı kızın yüzü korkudan bembeyazdı. Terastaki silahlı adamlardan korktuğunu gizleyemiyordu. Masamıza geldiğinde Asaf ondan içecek bir şeyler isteyerek kızı gönderdi. Daha sonra yönünü tekrar bana çevirdi. "Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu." Sorduğum soruyu geçiştirerek bu yükseklikten aşağıya baktı. "En son ne zaman buraya geldiğimizi hatırlıyor musun?"

"Buraya seninle eski günleri yadetmeye gelmedim." Arkama yaslanarak alay eden gözlerimi ona diktim. "Ama evet, en son ne zaman buraya geldiğimizi hatırlıyorum."

"Atlamıştık." İki katlı bir restoranın terasında olduğumuza değinerek bana aşağısını gösterdi. "Az kalsın ölüyorduk." Atlamasak da ölecektik. O saldırıdan kurtulmanın tek yolu buydu çünkü pusuya düşmüştük.

Garsonlar masayı donattıktan sonra bir kez daha konuya girip sabırsızca konuştum. "Farah neden sana geldi?"

Sigarasını yakmak için çakmağa uzandığında sağ elinin avuç içindeki yarayı gördü. Avucunun içini çaprazdan kesen bir bıçak yarası vardı. Mavi gözleri benim sol elime kayınca masanın üstündeki elimi sıktım. Avucumdaki bıçak yarasını ondan gizledim ama o yaranın bir benzerinin avucumda olduğunu iyi biliyordu. Yıllar önce kan kardeşi olduğumuzda yaptığımız bir şeydi. Saçma ve çocukça bir eylemdi. Kurtulabilseydim avucumdaki bu yaradan kurtulurdum.

Derin bir nefes alarak bakışlarını elimden çekip bana çakmağı gösterdi. Ateşi yakacağını anlayınca başımı omzuma çevirdim. Böylelikle sigarasını yakabildi. Paketin içinde bir dal sigara daha çıkardı. "İster misin?" Onun yakacağı bir sigarayı içmezdim. Bu yüzden mesafeli bir sesle, "Kalsın," dedim.

Başını usulca sallayıp nihayet asıl konumuza döndü. "Hangi sebeple bana geldiğini neden karına sormuyorsun?" Alaycı bakışlarını bana dikti. "Neyin peşindesin, Gurur?"

Koltuğa yaslanıp bacaklarım aralıklı bir şekilde oturdum. "Bir şeylerin peşinde olduğumu sana düşündüren nedir?"

"Çünkü sen istemediğin sürece kimse ne planladığını önceden öğrenemez." İçkisine uzanırken yapmacık bir şekilde güldü. "Farah sevkiyatı biliyorsa bunun tek bir anlamı olabilir." Parmakları votka kadehini sararken, "Bilmesini istedin," diye küçük bir varsayımda bulundu. "Sevkiyat haberini onun kulağına fısıldayan sendin." Böyle olduğuna neredeyse emindi çünkü beni iyi tanıyordu.

Onun sözlerini duymazdan gelerek ona yeni bir soru yönelttim. "Senden mi yardım istedi?" Bakışlarım delici bir ifadeye büründü. "Bunun için sana geldi, değil mi?"

"Diyelim ki evet." Asaf omuzlarını dikleştirerek nabzımı ölçmeye başladı. "Ona yardım etsem ne yapabilirsin ki?"

Dudağımın köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldığında onunla olan göz kontağını kesmiyordum. "Aksa Atılgan'ın ölümünü sana izletmeyeceğimden nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Kaşları çatıldığında bundan zerre kadar etkilenmedim. "Arada ben olmasam bile sen Farah'a zarar verecek bir adam değilsin ama ben yaparım." Sesim fazla kararlı çıkıyordu. "Herkes iyi bilir ki ben kuralsız oynarım."

"Aksa'nın kılına bile zarar gelirse-"

"Gelmemesini istiyorsan konuş!" Telefonu çıkartıp ona bir fotoğraf gösterdim. "Az önce Ali'nin bana gönderdiği bir fotoğraf." Gözlerimde geçen ifade tüm sadist duyguları içinde barındırıyordu. "Kızı indirmek için Ali'yi aramam yeterli."

Kan beynine sıçrarken mavi gözlerini telefon ekranında gördüğü fotoğraftan ayırmıyordu. Baktığı bu fotoğrafın yeni çekildiğini anlamak zor değildi. Aksa'nın hasta yatağında uyurken çekilen bir fotoğrafıydı. Asaf hiçbir konuda sınır tanımadığımı iyi bildiği için dişlerini sıkarak, "Ona dokunursan seni bitiririm!" diye hırladı. Avucundaki kadehi kırmak istercesine sıkıyordu. "Beni karşına almak istemiyorsan o kızdan uzak duracaksın!"

Rakımı yudumlarken onun aksine çok sakindim ve öfkesi beni eğlendiriyordu. "Tehditlerin beni etkilemiyor. Farah'ın sana neden geldiğini söylemezsen Aksa'yı morgda ziyaret edersin!" Aklıma gelenlerle dudaklarım kıvrıldı. "Belki öncesinde beş yıldır onu uzaktan izlediğini ve her konuda ona yardım ettiğini öğrenir."

Sıktığı kadeh kırılıp parmaklarının arasında paramparça oldu. "O kız umurumda değil, onun nerede olduğunu bile bilmiyordum!"

"Siktir git lan kıza fena tutuldun. Onu o parkta gördüğün günden beri aklından çıkartamıyorsun." Sırf Aksa için Tozlularla iş ortağı olmuş, bu süreçte Aksa'yı daha fazla görmeyi planlamıştı. Aksa ile evlenmek için onun biraz daha büyümesini bekliyordu.

Bu olduğundaysa Asaf ona açılmaya hazırlanıyordu. Ancak Aksa'nın adı bir skandala karışmış ve babası onu öldürmeye kalkışmıştı. Asaf olması gereken en doğru zamanda devreye girmişti. Onunla evlenmek istediğini söyleyince Aksa düğün günü ondan kaçmıştı. Kız zaten bizim gibi adamlardan nefret ediyordu.

Onu sevdiği için onunla evlenmek istediğini söyleseydi belki işler daha farklı olabilirdi. Bu piçte sevdiği kıza duygularını açacak cesaret yoktu. Gönül meselelerinde hep fazla ketumdu. Kırılan kadehin döküntülerini masaya bıraktı. Avucuna batan birkaç cam parçasını çıkardığında eli kanıyordu.

Elindeki votka ve kanı silmek için peçeteye uzandığında ne kadar sinirli olduğunu gizleyemiyordu. "Sevkiyatı Farah üstlendi!" dediğinde bana olan bakışları tahammülsüzdü. "Babasının bundan haberi yok ve senin de öğrenmemen için Ümit'in adamlarını kullanamaz. Bu iş için ona gereken adamı temin etmem için bana geldi!" Farah'ı ele verdiği için kendini berbat hissettiğini görebiliyordum. Bu itiraf için ona başka şans tanımamıştım çünkü konuşmazsa Aksa'ya saracağımı iyi biliyordu. Aksa ile evlenene kadar onun güvende olduğunu bilmeliydi.

Duyduklarımdan sonra tepkisizliğimi korudum. O gece Farah'ın uyumadığını biliyordum. Ali ile yaptığım o telefon konuşmasını özellikle o uyanıkken yapmıştım çünkü her şeyi duymasını istemiştim. Bu aslında Farah için bir testti. Artık babasının batmak üzere olduğunu biliyordu. Ümit'in sıradaki veliahdının Farah olduğunu bilmeyen yoktu.

Bir gün babasının yerine geçecekse kendisine ait olan saltanatı koruması için ona bir şans sunmuştum. Karşıma geçip ona ait olan şeyler için savaşmazsa babasından ona kalacak saltanat yıkılacaktı.

Ali ile konuşurken Farah duysun diye sevkiyatın hangi gün yapılacağını bile söylemiştim. Aynı şekilde o gün yoluma çıkan kimseye merhamet

etmeyeceğimi de özellikle söylemiştim. Bunu normalde yapmamam gerekiyordu ama Farah'a duyduğum suçluluk duygusundan dolayı olacakları önceden ona duyurmuştum. Hayatına bodoslama girmişken en azından savaşma şansı olmalıydı. Bu yüzden karşı atakta bulunması için ona bir şans sunmuştum.

Ya sessizliğini korur ve hiç zarar görmeden her şeyin bitmesini beklerdi ya da karşıma geçip benimle savaşırdı. Bunun seçimini tamamen ona bırakmıştım. Ancak neyi seçerse seçsin sonuç değişmeyecekti. Perşembe günü Ümit'in devri kapanacaktı. O sevkiyatın olmasına izin vermeyeceğim. Ve telefonda Ali'ye de dediğim gibi bu uğurda yoluma çıkan herkesi harcamaktan çekinmem.

Farah'a gelirsek... O doğrudan karşıma çıkacak cesarette olmadığı için onun adına endişelenmem gerekmiyordu. Sevkiyata bizzat katılmayacağına eminim.

Ben sadece piyonu sahaya sürerek olanları izlemek istedim. Farah her şeyi duymuştu yani piyon artık sahadaydı. Yerinde mi sayacaktı yoksa ilerleyip sahada devleşecek miydi, işte bunu perşembe günü görecektik.

Karım olması bu konuda ona anlayış göstereceğim anlamına gelmiyordu. Babasını kurtarmayı seçerse bu uğurda giriştiği tüm çabaları baltalamaktan çekinmem. Farah ile bir derdim yoktu ama Ümit'i kurtarmasına izin vermem. Benim tuzaklarımı geçip babasına yardım edemezdi.

"Yapacak, Gurur." Asaf manidar gözlerle bana bakarken başını ağır ağır salladı. "Sevkiyata bizzat katılacak."

"Bunu yapamayacak kadar korkak." Bu konuda endişelenmeden büyük bir rahatlıkla içkimi yudumlamaya devam ettim. "Yapacağı tek şey senden aldığı adamları sevkiyata göndermek." Farah'ın bizzat sahaya atılacağını sanmıyordum. Sevkiyat günü karşıma çıkan kimseye acımayacağımı özellikle belirttiğim için doğrudan karşıma çıkacak cesareti yoktu.

Masadan öne doğru eğildim. "Senden kaç adam istedi?"

Asaf masadaki birkaç peçeteyi kanayan avucuna bastırırken çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Yüz ama ben ona üç yüz adam göndereceğimi söyledim."

Keyfim yerine gelerek onaylayan mırıltılar çıkardım. "Sevkiyattan bir gün önce ona söz verdiğin üç yüz adamı göndereceksin." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ama hepsi benim adamlarım olacak." Dudaklarım kıvrıldığında sevkiyat günü yaşanacakları görür gibiydim. "Sana göndereceğim adamları seninmiş gibi karıma göndereceksin."

Masadaki eli yumruk olduğunda sıktığı dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı. "Onu tuzağa düşüreceksin!"

"Aynen öyle." Farah'ın tüm o tırları benden kaçırması mümkün değildi. Sevkiyatın başarısız olmasını sağlayacağım.

Sigaranın dumanı dudaklarının arasından süzülürken Asaf bir şeyi anlamak ister gibi bana bakıyordu. "O sevkiyatı baltalarsan Tozluları bitireceksin ve bu olduğunda neler olacağını biliyorsun, değil mi?" Parmağımdaki alyansı gösterdi. "Farah artık karın olmayacak. Yapacağı ilk şey senden boşanmak olur." Gözlerimin içine son derece ciddi bir ifadeyle bakıp, "Onu kaybetmeye hazır mısın?" diye sordu.

Tüm vücudum gerildiğinde bunu ondan gizlemeye çalıştım. "Ümit'in kızıyla ilgilenmiyorum." Bolatlı'ya hiç güvenmediğim için gerçeği ondan saklayarak alayla güldüm. "O kız umurumda değil."

Dalga geçercesine tek kaşını yukarı kaldırdı. "Leyla'yı seçtim diyorsun yani?"

"Öyle!" Bu yalan değildi. "Siktiğim bu kafa karışıklığından sıkıldım artık." Ne aklımdakini unutabiliyordum ne de yanımdakiyle mutlu olabiliyordum. Leyla hayatımın her yerindeydi. Farah ile evli kaldığım her saniye Leyla'nın ahı omuzlarıma biniyordu.

"On bir yıllık bir ilişkiyi birkaç aydır tanıdığım bir kız için harcamayacağım." Farah ile üç yıldır evli olabilirdim ama onunla olduğum zamanları toplasan üç ay bile etmezdi. Leyla'nın intikamını almalıydım bu kadarını ona borçluydum. Bir tek bunu yaptığımda içine düştüğüm bu

karmaşa son bulacaktı. İki kadın arasında çıkmaza düşmüş gibiydim ve artık bunu bitirmenin zamanı gelmişti.

Seçtiğim kadın Leyla'ydı.

Ve ardımda bırakacağım kadında Farah'tı.

"Perşembe günü Farah defteri benim için kapanacak." Bu konudaki kararımı vermiş bir şekilde başımı salladım. "Sevkiyatı başarısızlığa uğrattıktan hemen sonra Farah açmasa bile boşanma davasını ben açacağım."

"Hımm." Asaf tuhaf mırıltılar çıkardığında kafasına yatmayan bir şeyler var gibiydi. "Farah'ın senin için bir değeri yokmuş gibi davranıyorsun ancak resim sergisinde ona nasıl baktığını gördüm." Neyden bahsediyordu?

Başını omzuna doğru eğip beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı. "Ona bakarken gözlerinde oluşan o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim." Mavi gözlerini gözlerime kenetledi ve kinayeli bir sesle, "Hatta Leyla'ya bakarken bile," dedi eğlenerek.

Gerilmemeye çalışıp rakı şişesine uzandım. "Siktiğim varsayımlarını kendine sakla."

"Sizin orada aşka ne derler, Gurur?"

"Sevda." Biz kuzeyin çocukları âşık olduk demezdik, sevdalandık derdik. O da bunu iyi biliyordu maksat sohbet ilerlesin.

Meraklı bakışlarını bana dikerek gözlerini kıstı. "Söylesene hiç sevdalandın mı?"

"İlkokul öğretmenim sayılıyor mu?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Hayır."

Bardağımı rakıyla doldururken ifadem artık fazla ciddiydi. "Leyla'nın bendeki yerini biliyorsun."

"Aynı zamanda ona duyduğun şeyin aşk olmadığını da biliyorum."

"Siktir git!"

"Sevgi ve aşk arasındaki fark ne biliyor musun?"

Bıkkın bir sesle, "Neymiş?" diye sordum isteksizce. Sanki o çok biliyordu.

"Sana bunu söylerim ama önce sorduğum soruya cevap vereceksin." Bir bacağını diğerinin üzerine atıp koltuğa yaslandı. "Leyla'da sevdiğin bir şeyler var mıydı?"

Bu konunun nereye varacağını merak ettiğim için başımı salladım. "Çok fazla."

"Peki, nefret ettiğin yanları var mıydı?"

"Evet."

"Mümkün olsaydı Leyla'nın o yanlarını değiştirir miydin?"

"Sanırım değiştirirdim."

"Kim için?"

"Kendim için." O yönlerini değiştirdiğimde daha az kavga eder ve daha az birbirimizi üzerdik. Bu yüzden mümkün olsaydı onda sevmediğim yönlerini değiştirirdim.

Asaf hiç konuşmadı. Bu sürede parmaklarını birkaç kez siyah saçlarından geçirip onları biraz daha dağıtmıştı. Sanki yeterince dağınık görünmüyormuş gibi. İçtiğim birkaç kadeh rakıyla hafif çakır keyif olduğumu biliyordu. Sohbetimize geri dönerek meraklı gözlerini bana çıkardı. "Peki, karın?"

Yerimde dikleştim. "Ne olmuş karıma?"

Elimden olmadan savunmacı bir tutum sergilediğimde mavi gözlerinin ardından canımı sıkan bir ifade geçti. "Farah'ta sevdiğin bir şeyler var mı?"

diye aynı soruları bu seferde Farah için sormaya başladı.

Neyin peşinde olduğunu anlamıyordum ama ona cevap verdim. "Çok fazla."

"Nefret ettiğin yanları var mı?"

"Evet."

"Mümkün olsaydı Farah'ın o yanlarını değiştirir miydin?"

"Hayır!" dedim sertçe.

"Neden?"

Rakının verdiği rehavetle boş bulunup, "Çünkü Farah'ta nefret ettiğim şeyleri bile seviyorum!" dediğimde bu sözler en çok beni şaşırttı. Aklımda yer edindiğini bilmediğim bu düşünceler kelimelere dökülüp dudaklarımdan çıktığında bozguna uğramıştım. Siktir! Böylesine saçmalayacak kadar ne içmiştim ben!

Kaşlarımı çattığımda Asaf gülüşünü saklamak için başını eğdi. Ben bu kadar sinirlenmişken yüzüme karşı açık açık gülerse bu masayı kafasına geçireceğimi iyi biliyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktığında ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. Bana sorduğu saçma sapan sorulardan ne çıkardı, bilmiyorum ama bana olan bakışları fazla keyifliydi. "Geçmiş olsun."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Ne sikimden bahsediyorsun?"

Bolatlı bıyık altında gülerken mavi gözlerinde kinaye vardı. "Herkesi sevebiliriz hem de herkesi. Birinin gülüşünü bile sever ve sırf o gülüşü için onu hayatımızın bir yerine koyabiliriz." Gözlerimin içine manidar bir ifadeyle bakıp, "Birine karşı suçluluk duyduğumuzda da onu sevebiliriz," diye canımı sıktı. "Suçluluk duygusu bile bize birini sevdirebilir." Ciddi anlamda sinirlerimle oynamaya başlamıştı. Leyla'ya olan hislerimin suçluluk duygusundan kaynaklandığını ima ediyordu!

Çatık kaşlarla tam ona bir şey söyleyecektim ki benden önce konuştu. "Ancak âşık olduğun kişinin her şeyini seversin hatta kusurlarını bile. Bu yüzden onda hiçbir şeyi değiştirmek istemezsin." Yorgunca başını sallayıp sigaranın dumanını içine çekti. "Sevgi bir kısmını sevip diğer kısımlarına tahammül etmektir. Aşk ise karşındakini bir bütün olarak sevmektir."

Lafı nereye çekmek istediğini anladığım için kızgınlıkla dişlerimi sıktım. "Fazla hızlı gidiyorsun bas o frene!" Ayağa kalkıp içtiklerimin parasını masaya attım. "Benim hayatımla ilgili varsayımlardan bulunacağına kendi hayatına bak."

Alay edercesine güldüm. "Sence beş yıl önce Aksa neden seni nikah masasında bıraktı? Seninle evlenmeye ikna olmuşken o son günde ne oldu?" Kaskatı kesildiğinde şimdi canı sıkılan oydu. "Seni nikah masasında bırakmasını o kadar kafaya taktın ki bunu neden yaptığını hiç araştırmadın," dediğimde suratı buz kesmişti. "O kızın nefretini nasıl kazandığını bir araştır derim."

Bunları söyledikten sonra oradan ayrıldım. Onu yeni sorularla baş başa bırakıp terastan çıkmıştım. Aksa hakkında gözden kaçırdığı bir detaya değinerek ona bir iyilik yapmıştım. Ona bu iyiliği yapmamın tek nedeni Farah'ın neyin peşinde olduğunu bana söylemesiydi. Hiçbir konuda o herife borçlu kalmak istemediğim için bana verdiği bilgi karşılığında bende ona Aksa hakkında bir şeyler vermiştim.

Artık sorunu nerede arayacağını biliyordu. Şu zamana kadar kızı hep uzaktan izlemişti ama neden ondan kaçtığına bir anlam verememişti. Cevaplar için nereye bakacağını artık biliyordu. Aksa ile her ne yaşandıysa bu evlenecekleri gün olmuştu. Beş yıl önce o düğünde Aksa'yı kaçmaya iten bir şeyler yaşandığına eminim. Tanıdığım kadarıyla o kız kolay kolay kaçacak biri değildi. Bunu yaptıysa çok önemli bir sebebi olmalıydı.

Düğün günü bir şeyler yaşanmış olmalıydı.

***

Kumarhaneye uğrayıp günün kalanını oradaki işlerimi hallederek geçirmiştim. Bu sürede birkaç kez Farah'ı arayıp nasıl olduğunu kontrol

etmiştim. Yeni bir evde yalnız kalıp sıkılmasını istemiyordum. Aslında o da tüm gün evde değildi çünkü gününün büyük çoğunluğunu hastanede kuzeniyle geçirmişti. Saat beş gibi Ali'nin onu eve bıraktığını biliyorum. Hava karardığında kumarhaneden ayrılmıştım.

Yola çıktığımda Melek'i arayıp biraz onunla konuşmuştum. Yarın onu hastaneye götürmeliydim. Onun için yeni bulduğum doktor bazı testler yapacaktı. Melek'in kurtulmasının mümkün olmadığını bende biliyorum ama belki bir mucize olur diye şansımı denemekten vazgeçmiyordum. O benim kızım gibiydi, onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Farah'ın kaldığı evin sokağına girince onu aradım. Telefonu açmayınca endişelenerek tekrar aradım. Eğer bu seferde açmazsa evi koruyan korumaları arayacaktım. Buna gerek kalmadan kulaklıktan Farah'ın, "Efendim, Gurur?" diyen o kadifemsi sesini duydum. "Eğer nasıl olduğumu soracaksan ben iyiyim. Bunun için sürekli beni aramak zorunda değilsin."

"Sürekli seni aramıyorum." Sesim homurtuyla çıktığında o tatlı gülüşü kulağıma geldi. "Bu beni yedinci arayışın. Neredeyse her saat başı arıyorsun." Tek tek hepsini saydı mı?

"Ulan arasak suç aramasak suç. Bizde meraklı değiliz sesini duymaya." Neden onu terslediğimi bile bilmiyorum ama aramamdan rahatsız olduğunu düşünmek beni kızdırmıştı. "Eve geliyorum bir şey istiyor musun diye aradım."

"Ekmek ve çay al."

"Hizmetçin mi var senin? Söyle kapıdaki adamlara onlar alsın."

"Kapıdaki adamlar mı benim kocam?"

"Farah yine attırma tepemin tasını."

"Kim benim kocam?" Bu kız insana feleğini şaşırtırdı!

"Benim ulan, benim!"

Bir müziğin en tatlı melodisini andıran o gülüşünü tekrar duydum. "O zaman sen alacaksın. Kim benim kocamsa o alacak istediğim şeyleri."

"Kişisel bir şeye ihtiyacın var mı diye aradım, ekmek ve çay için değil."

"Neye ihtiyacım olduğunu sana söyledim. Ekmek ve çay al. Ah, şimdi hatırladım yoğurtta yok. Üşengeçliği bırakıp bunları al tembel herif." Bunları ben alacaksam kapıdaki o piçler ne işe yarıyordu?

Markete uğrayıp alışveriş yapmayacak kadar üşengeçtim. Farah'ın telefonunu kapatıp Yalçın'ı aradım. "Beş dakikaya evdeyim. Ben oraya gelmeden önce ekmek, çay ve yoğurt al. Sakin zili çalıp yengene verme, onları senden alırım," dedikten sonra telefonu kapattım. Bu kadar yorgunken kimse beni markete sokamazdı.

Eve geldiğimde Yalçın evin dışında elindeki poşetlerle beni bekliyordu. Arabayı yavaşlattığımda ön kapıyı açıp aldıklarını koltuğun önüne koydu. "Buyur abi."

"Eyvallah koçum." Farah bu şeyleri benim almadığımı asla anlamazdı.

Bahçe kapısını benim için açtıklarında içeri girdim. Arabadan inip ön koltuktaki poşetleri aldım. Kapının önünde durup zile basarak beklemeye başladım. Bu villayı Melek çok severdi. Geçen yıl Türkiye'ye döndüğümüzde uzun süre burada kalmıştık. Ali'nin Farah'ı diğer evlerden birine götürmediğine sevindim çünkü burası dışında diğer tüm evlerimde Leyla'dan izler vardı. Ali bir zamanlar Leyla ile yaşadığım eve Farah'ı götürecek kadar aptal biri değildi.

Kapı açıldığında belki de ilk kez hizmetçiler dışında kapıyı bana karım açıyordu. Yüzündeki tebessümle kapıyı açıp, "Hoş geldin," demesi bana kendimi tuhaf hissettirmişti. Sadece bir anlığına bu evliliğin gerçek olduğunu hissettim. Karımın bana kapıyı açması, gülümsemesi ve hoş geldin demesi bana alışık olmadığım bir huzuru hissettirmişti.

Elimdeki poşetleri almak için uzandığında ona izin vermedim. "Ben taşırım."

İçeri girdiğimde burnuma çok güzel kokular geliyordu. Bu kokuların mutfaktan geldiğini anlamak zor değildi. Dikkatli gözlerle Farah'a baktığımda gördüklerimle donup kaldım. Çok farklı görünüyordu.

Siyah saçlarının üzerine bizim oraların keşanını bağlamıştı. Bordo ve mavi çizgilerden oluşan keşanın altın pulları alnına dökülüyordu. Çok da yakışmıştı. Üzerinde beyaz bir bluz ve dizlerinin üzerine gelen gri bir etek vardı. Ayağındaysa hep olduğu gibi beyaz spor ayakkabılar. Önlük niyetine beline bağladığı peştemali bile bizim yöreye aitti. Baştan ayağa onu süzerken soluğum kesilmişti. Onu hiç tanımasam bizim oraların kızı derdim. Nefes kesici görünüyordu.

Ona olan bakışlarım onu utandırdığı için tüm kan yanaklarına toplanmaya başladı. "Şey... Bunları mutfakta buldum." Saçlarındaki keşanı gösterdi. "Yemek yaparken saçlarım dökülsün istemedim." Beline bağladığı peştemaliyi işaret etti. "Bluzum kirlenmesin diye takmıştım. Ali'ye sordum Melek'in olduğunu söyledi. Kullanabilirsin demişti ama rahatsız olduysan..." Saçlarındaki keşana uzandı. "Hemen çıkartabilirim."

"Kalsın," dediğimde onu durdurmak için sesim fazla hızlı çıkmıştı. Hafifçe öksürerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Sende de fena durmamış."

"Fena durmamış derken?" Kafası karışmış bir şekilde dibime kadar girip başını kaldırdı. "Yani yakışmış mı demek istiyorsun?" Bunu sormak için bana bu kadar yaklaşmasına gerek var mıydı?

"Eh işte." Hemen ona sırtımı dönüp mutfağa yürüdüm. "Kötü de durmamış."

Pıtı pıtı adımlarla peşimden gelirken sesinin yumuşak tınısı sinirlerimi yatıştırıyordu. "Arada bana güzel bir şeyler söylesen ölmezsin."

"Karnım aç benim."

"Bu güzel bir şey değil ki," diye homurdandı. "Sen hep açsın."

Karşılık olarak ona hiçbir şey söylemeden mutfağa girdim. Mutfak masasının üzerinde gördüğüm yemeklerle adımlarım durdu. Hepsi de

sevdiğim yemeklerdi özellikle de kara lahana sarması. Gözlerimi sarma tabağından ayırmıyordum. Beni mutlu ettiği kadar beni hüzünlendiren bir yemeğe bakıyordum. Burnumun direği öyle bir sızladı ki bir anda on yaşına dönmüştüm.

Alçalmış bir şekilde yerdeki sarmaları yiyen o çocuğu unutamazdım. Her ısırıkla biraz daha ağladığımı hatırlayınca iç çektim. Karun, Defne ve Çağıl benimle o utancı paylaşmıştı. Devamında olanlarsa sırtımı yakıyor, acısını hâlâ kemiklerimde hissediyordum.

Kara lahana sarmasına olan kederli bakışlarım Farah'ın dudaklarındaki tebessümü sildi. "Sevinmedin mi?" Bunları hazırladığı için her an ona kızacakmışım gibi bakışları ürkekti. "En çok hangi yemeği sevdiğini bilmediğim için Karun abiyi arayıp ona sordum." Bunu anlamalıydım.

Geçmişi hatırlamanın sancısıyla keyifsiz bir sesle, "Ellerine sağlık," dedim. Elimdeki poşetleri mutfak tezgahının üzerine bırakıp kapıya yürüdüm. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Hissiz bir sesle konuşup mutfaktan çıktım. Üst katın basamaklarını tırmanıp buradaki odama girdiğimde derin bir nefes aldım. Geçmiş bazen hiç olmadık bir zamanda kendini hatırlatıyordu. Banyoya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya döndüm. Gardırobu açıp siyah bir tişört ve eşofman altı aldım. Burada yaşadığımda giydiğim kıyafetlerin hepsi hâlâ duruyordu. Bu yüzden kıyafet sıkıntısı çekmeyecektim.

Üzerimdeki gömleği ve atleti çıkardıktan sonra tişörte uzanmıştım ki durdum. Boy aynasının önünde durup aynaya sırtımı döndüm. Başımı çevirip omzumun üzerinden aynadan sırtıma bakınca iç çektim. Bu siktiğim izlerin biri bile geçmemişti. Geçmişimi sırtımda taşıyordum. "Yatacak yerin yok orospu çocuğu!" Şeref'e küfrederek tişörtü kafamdan geçirdim. Beni bir ucubeye çevirmişti.

Üzerimi değiştirip aşağıya indiğimde Farah çok üzgün görünüyordu. Mutfaktaki bulaşıkları toplarken gözleri sık sık özenerek hazırladığı yemek masasına kayıyor, suratını asarak bakışlarını masadan çekiyordu. Tüm bu şeyleri hazırlamak için kim bilir ne kadar çok uğraşmıştı.

Sırtı bana dönük bir şekilde mutfak tezgahını toplarken ona doğru yürüdüm. Bunu yapmak aklımda bile yoktu ama onu üzgün görmeye dayanamadığım için arkadan ona sarıldım. Bu kendimi affettirmek için yaptığım bir şeydi. Ona sarılıp ellerimi karnının üzerinde birleştirdiğimde buz kesti. Nefes almayı bırakıp hiç kıpırdamadan öylece kaldı.

Başımı eğip dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Bu kızın yüzü asıldığında benim yüreğim sıkışıyordu. Üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Ona belli etmeden saçlarının güzel kokusunu içime çekerken, "Yemekler harika görünüyor," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ve sende her zamankinden daha güzelsin." Kollarımın arasında titredi. Heyecanlandığında bunu gizlemeyecek kadar saftı.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında yanaklarında can alıcı bir pembelik vardı. Ona sarılmam bile onu haddinden fazla utandırmıştı. "Sarma için çok uğraştım." Güçlükle duyduğum kısık bir sesle konuşup bana bakmak için kendini zorladı. "Yiyecek misin?"

Belli belirsiz tebessüm ederek başımı salladım. "Tüm tencereyi bitirecek kadar çok açım." Geçmişte olanlar yüzünden sevdiğim bir yemeğe gücenecek değildim.

Yiyeceğimi duyunca Farah tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verdi. Asık suratı değişti ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Sen masaya geç ben şurayı toplayıp geliyorum." Ona olan dikkatli bakışlarımdan kurtulmak için hemen önüne dönmesi beni güldürdü. Böyle anlarda gözüme fazla sevimli görünüyordu.

Ona sarılmayı bırakıp masaya geçeceğim esnada gözlerime boynu ilişti. Karnının üzerindeki ellerim onu daha sıkı tuttuğunda yutkunuşunu duydum. Tek bir elimin parmaklarının saracağı ince boynundan gözlerimi ayıramıyordum. Teninin o pürüzsüz yumuşak dokusuyla dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Üzerine eğildiğim için köprücük kemiklerinin çukurunu görmek bile dudaklarımı karıncalandırıyordu. Sikeyim, buna karşı koymak hiç kolay değildi!

Yüzümü boynuna gömüp teninin o tatlı kokusunda kaybolmamak için kendimi zor tutuyordum. Dudaklarım iki gündür onun tenine değmediği için her zerrem yoksunluk içinde kıvrandı. Farah'ın boynu benim karşı koyamadığım tutkum ve kırmızı çizgimdi.

Ondan önce hiçbir kadının boynu beni böylesine cezbetmemişti. Aslına bakarsak Farah'tan önce bir kadının boynuna meftun bile değildim. Boyun fetişim olduğunu sanıyordu ama çok yanılıyordu. Eğer öyle olsaydı şu zamana kadar etrafımdaki tüm kadınlarda baktığım ilk şey onların boynu olurdu. Bendeki boyun sevdası Farah ile başlamıştı. Evlendiğimizde o kulübede onu boynundan öptüğüm gün bende böyle bir tutku ortaya çıkmıştı.

"Farah." Kaçmasın diye arkadan ona daha sıkı sarılıp çenemi boynuna yasladım. "Öpmeme izin var mı?"

Hareket eden göğüs kafesinin şiddetini görebiliyordum. Aldığı her hızlı nefesle dik göğüsleri yükseliyor ve sonra tekrar alçalıyordu. Elindeki tabağı sıkıca tutarken kollarımın arasında kuş gibi titriyordu. "Peki." O melodik sesiyle konuşup başını sol omzuna doğru yatırdı. "Kocamsın beni öpmek istediğinde izin almana gerek yok." Kocası olmam bir şeyi değiştirmezdi. Rızasını almadan ona elimi bile sürmezdim.

Kollarımın arasında kapana kısılmıştı fakat o kaçmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bu da yetmezmiş gibi onu öpmem için bana gereken izni veriyordu. Bu evde benimle tek başına olmak onu hiç mi korkutmuyordu? Herkes bana karşı bu kadar temkinliyken Farah'ın bana bu kadar güvenmesini anlayamıyordum. Benden korktuğu anlarda kendimi fazla boktan hissediyordum. Onu korkutacak bir şey yapmamak için elimden gelen çabayı gösteriyordum.

Kriz geçirmediğim sürece ona zarar verme ihtimalim yoktu. Buraya gelirken bile onu kendimden korumak için tüm ilaçlarımı eksiksiz almıştım. Benden korkmaması hoşuma gidiyordu çünkü bana kendimi normal biriymişim gibi hissettiriyordu. Her ne kadar öyle olmasam da.

Henüz hiçbir şey yapmadığım halde kollarımın arasındaki titreyişleri artınca, "Şşş," diye mırıldandım. Omuzlarımı bükerek üzerine biraz daha

eğildim. "Seni incitmem, Farah." Gözlerimin önünde ateş yakmadıkça bu mümkün değildi. Yatıştırıcı bir sesle konuşup yüzlerimizi hizaladım. "Senden istediğim şey çok basit." Burnumu boynuna sürttüm. "İhtiyacım olan tek şey küçük bir öpücük." Onun boynu benim bağımlılığımdı.

Beni rahatlatan, sinirlerimi yatıştıran ve yoksunluğunu çektiğim bir ihtiyaç gibiydi. Uyuşturucu benim için zararlı ve tehlikeliydi. Ancak Farah'ın teninin kokusu zararsız ve iyileştiriciydi. Ona ihtiyacım vardı.

Burnumu yumuşak tenine sürtüp kokusunu içime çektiğimde kalbim patlayacakmış gibi hızlanmıştı. Onun pürüzsüz teninde aldığım kokuyla gözlerim kapandı. Farah'ın kokusu onu soluyan her insanın üzerinde afrodizyak etkisi yaratabilirdi. Teninin kendisine has çok hoş bir kokusu vardı. Onun boynunu öpmeyi bu yüzden çok seviyordum çünkü kokusunu en yoğun soluduğum yer boynunun girintisiydi.

Parfümünün yumuşak dokusuyla birleşen ten kokusunu ciğerlerime çektiğimde sanki vücudum fazladan serotonin ve dopamin üretiyordu. Bu anlatamayacağım bir histi. Burnum onun boynunun çukuruna sürtündükçe hızlanan nefes alışlarını duyuyordum.

Çoğu zaman kendini bana öptürmemek için sürekli bana sorun çıkartıyordu ama boynundan çaldığım öpücükler onun da hoşuna gidiyordu. Bundan hoşlandığını vücudunun verdiği tepkilerden biliyordum. Kokusuyla kendimi sarhoş edene kadar boynunda yükselen kokuyu uzun uzun ciğerlerime çektim. Araladığım dudaklarımı boynuna bastırdığımda kısık sesle çıkan iniltisi nabzımı hızlandırdı. Çıkardığı sesler fazla tahrik ediciydi.

Dudaklarım onun boynunda gezinip küçük öpücükler bırakmaya başlamıştı. Bunu yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Tenine kondurduğum her öpücükle Farah'ın nefes alışları biraz daha artıyor, titreyişleri çoğalıyordu. Dişlerimi boynuna geçirdiğimde ise dudaklarından çıkan iniltisi hemen burada ona sahip olmam için beni zorluyordu.

Beni durduran tek şey Farah'ın cinsellik konusunda hiçbir bilgisi olmamasıydı. O kadar deneyimsizdi ki çoğu zaman kendimi onu istismar ediyormuşum gibi hissediyordum. Ve bu fazla boktan bir duyguydu. Sırf bu yüzden mümkün olduğunca sınırı aşmamaya çalışıyordum.

Vücudunun ihtiyaç içinde kıvrandığını biliyorum çünkü bunu yeteri kadar gizleyemiyordu ama neyi istediğini bilmiyordu. Böyle anlarda vücudundaki ısı artışının sebebini bilmiyordu. Sadece boynunu ısırmamla bile arzu içinde kıvranmaya başlamıştı. Vücudundaki hormon artışını hissedebiliyordum ancak Farah, kendi vücudunun ne istediğini bile bilmiyordu.

Bunu nasıl bilmezdi, aklım almıyordu. Bir kadın cinselliği nasıl bilmezdi? Lise ve üniversiteye gitmişti, değil mi? Hep o çatı katında yaşamadı ya, bir zamanlar fakülteye gidip insanların arasına karışmış olmalıydı. Artık fakültelerde insanlar tavşanlar gibi çiftleşiyor, buldukları her köşede yiyişiyorlardı. Farah tüm bunlarda nasıl uzak kalabilmişti ve nasıl kadın ve erkek ayrımını bilmezdi?

Bir yanım benimle çok büyük kafa bulduğunu söylüyordu ama diğer yanım onu savunuyor, kimse bu kadar iyi rol yapamaz diyordu. Boynunun ısırdığım yerine küçük bir öpücük kondurup yavaşça onu kendime doğru çevirdim. Aralıklı dudaklarının arasından hızlı hızlı nefes alıyor, yanakları gül goncası gibi kızarmıştı.

Utangaç gözlerle bana bakarken baş döndürücü görünüyordu. Ona bir orgazm yaşatmak bir dakikamı bile almazdı çünkü vücudu buna hazırdı. Ve bunu yapmamak işkenceden farksızdı!

"Gerçekten bilmiyor musun?" Seks konusunda hiçbir şey bilmemesi çoğu zaman bana inandırıcı gelmiyordu. Bakire olup olmaması beni ilgilendirmezdi ancak cinsellik konusunda bilgisiz olması çoğu zaman inandırıcı gelmiyordu. Kafamı kurcalayan şeyse hiçbir şey bilmiyormuş gibi beni kandırarak eline ne geçeceğiydi? Bunu yapmakta hiçbir çıkarı yoktu. Bu da ona inanmamı sağlıyordu.

Farah o çipil çipil gözlerini kırpıştırıp merakla bana bakıyordu. Nasıl da masum görünüyordu. Bana bu gözlerle bakarken uzaydan geldiğini söylese bile ona inanırdım. Belki de ben ona inanmaya fazla hazırdım. "Neyi bilmiyorum?" diye sorarken şaşkınlığını soludum.

Dayanamayıp kendimi ona bastırdığımda bacaklarının arasında sertliğimi hissetti. "Bunu!" Sadece boynunu öpmek bile uyarılmama neden olmuştu.

Gözleri yuvalarında fırlayacak gibi olmuştu. Bacaklarının arasında hissettiği sert baskıyla başını eğip aşağıya baktı. "Gurur." Sesi şoke olmuş gibi çıkmıştı ve adımı söylerken hâlâ aşağılara bakıyordu. "Bana batan o şey nedir?" Bir küfür savurarak hemen ondan uzaklaşıp masaya yürüdüm. Numara yapmıyordu bu kız gerçekten hiçbir halt bilmiyordu!

Bu nasıl mümkün olur, aklım almıyordu!

Daha yeni otele geldiğim için bölümü bu saatte atabildim. Diğer bölümün düzenlemesi henüz bitmedi çünkü o da çok uzun. Sizleri daha fazla bekletmemek için bu bölümü attım. Siz bunu okuyana kadar bende sıradaki bölümü düzenleyeceğim.

Onun düzenlemesi eğer saat ikiden önce bitmezse ne yazık ki onu paylaşmak için yarın akşamı bekleyeceğim çünkü yarın imzam olduğu için en fazla saat ikiye kadar uyanık kalabilirim. Uykumu yeterince alamazsam imza için gereken enerjiyi bulamam.

Sizden ricam ikinci bölüm ertesi güne kalırsa bana anlayış göstermeniz. Tüm gün ev, çocuklar, havaalanı, uçak yolculuğu derken nefes alacak vaktim olmadı. Siz şimdi bu bölümü okurken ben sıradaki bölümün düzenlemesini yetiştirmeye çalışacağım. Ama yetişmezse de yeni bölüm için sadece bir gün bekleyeceksiniz. Umarım onu da bu gece atabilirim.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Açıklama

Selamm

Bir kitabın karakterleriyle ilgili bir açıklama yapacağım hiç aklıma gelmezdi ama dünden beri yediğim linçlerden sonra buna gerek duydum.

Bir bölümü sevebilir veya sevmeyebilirsiniz buna kimse karışamaz ama bazen gerçekten haksız yere bazı şeylerin yazılıp çizildiğini düşünüyorum. Kurgudaki detaylar nasıl fark edilmez veya altını çizerek belirttiğim şeyler nasıl görmezden gelinir, şaşırıyorum. Genelleme yapmıyorum ama bir kesimin kitabı anlayarak okuduğunu düşünmüyorum.

Dünden beri yorumlarda, panoda ve insta dm'de en çok yediğim linçleri sıralamak istiyorum. "Gurur'un yaptıkları ve söyledikleri birbirine uymuyor." Uymamalı da zaten çünkü adam deli, gerçek anlamda raporları olan sorunlu biri. Deli lakabını ona farklı bir hava katsın diye almadı, altı yaşından beri abisi tarafından işkence gördüğü için aldı.

Kriz esnasında yaptıklarını bile hatırlamıyor. Biz bu adamı bölümlerin başında bir tecrid odasında trans halindeyken bile okuduk. Beni bir karakterden dolayı eleştirirken lütfen önce o karakter hakkındaki önemli detayları da göz önünde bulundurun.

Klinik geçmişi olan bir adamdan normal davranışlar sergilemesini bekliyorsunuz ve bunu yapmadığında, "Karakterden soğudum, o artık benim için bitti," deniliyor. İyi de bu karakter en başından beri böyleydi sonradan değişmedi ki. Gurur, Saka ve Sanrı'da bile tutarsız bir karakter. Yaptıkları ve söyledikleri asla uyuşmuyor çünkü kendi kafasının içinde büyük bir karmaşa yaşayan biri.

Leyla ile ilgili bir sahne geçtiğinde okurların neden bu kadar çıldırdığını da bir türlü anlayamıyorum. Leyla konusunda Gurur'a çok büyük haksızlık yapıldığını düşünüyorum. İnanın ki Gurur'u savunmak için bunları yazmıyorum çünkü benim nazarımda da suçlu olsaydı bu savunmayı

yapmazdım. Mesela SVS'de bir dönem Karun'a da çok yüklenildi ve o dönem bende Karun'u çoğu konuda haksız bulduğum için bu konuda tek kelime yazmadım.

Ama bu kitapta ben Gurur'u linç edeceğimiz kadar hatalı bulmuyorum. Çünkü Leyla ile on bir yıllık bir geçmişi var. Leyla'nın adı geçince bile kızıyorsunuz ama asıl sıkıntı Leyla'yı hiç düşünmediğinde olurdu. On bir yıllık sevgilisini bu kadar hızlı unutan bir adam ilerleyen bölümlerde Farah'ı da çok kolay unutmalı o zaman. Üstelik Farah ile toplasak üç ayını bile geçirmedi.

Sadece kısa bir an empati yapın lütfen. On bir yılınızı biriyle geçirseydiniz ve yokluğunuzda sizin adınızı bile anmayacak bir hızda sizi unutup başka bir kadınla olmasını ister miydiniz? Veya bu mantıklı olur muydu? Aynı şekilde on bir yılınızı verdiğiniz birini siz bu kadar hızlı unutur muydunuz? Yalnız kaldığınızda veya onu ifade eden bir şey gördüğünüzde hiç mi onu hatırlamazdınız?

Olaylara hem Gurur'un hem de Leyla'nın da açısından bakmalıyız.

Henüz dokuzuncu bölümü yeni paylaştım yani hikayenin çok başlarındayız ve bir kesim daha ilk bölümlerden beri Leyla'nın adının geçtiği kısımlarda çıldırıyor ve onu unutup Farah ile mutlu olsun istiyor. Eğer onlara istediğini versem bu seferde, "Gurur on bir yıllık sevgilisini çok hızlı unuttu, adını bile anmıyor. Farah'a bu kadar hızlı aşık olması bana hiç geçmedi. Leyla'yı bu kadar çabuk unutan adam Farah'ı hayli hayli unutur," diyecekler.

"Madem Leyla'yı unutamıyor o zaman Farah'tan ayrılsın, ona haksızlık yapmasın. Farah'ı kullanıyor." İyi de Farah ile evlenmesinin sebebi bile Leyla değil miydi? Bu adam Farah ile evlenirken bile Farah'ın babasından intikam almak için Farah'ı kullandı. Bunu hiç saklamadı ve Farah'ta en başından beri bunun farkında. Bu yeni bir şey değil ki, en başında olan bir şey.

Bakıldığında Farah ile evlenmesi bile hataydı. Önceki bölümleri okuduysanız Farah'ın kendinden yara bandı diye bahsettiğini, ikinci kadın olduğuna sık sık değindiğini ve çoğu konuda Gurur tarafından kullanıldığını bildiğini anlıyoruz. Son bölümde bile Farah, Gurur'un arka plan ekranında

Leyla'nın fotoğrafını gördü. Bunu görmesine rağmen Gurur'a olan yaklaşımında değişen bir şey oldu mu?

Üzüldü ama Gurur'a her zamankinden farklı davranmadı çünkü Farah bir psikolog. Gurur'un psikolojisini, içinde bulunduğu karmaşayı ve on bir yıllık bir ilişkinin bu kadar kolay bitmeyeceğini en iyi anlayan insanlardan biri. Farah, Gurur'un seçimini yaptığını, Leyla'yı seçip ondan vazgeçtiğini bile biliyor. Bir önceki bölümde bizzat bunu Asaf'tan duymasına rağmen Gurur'a her zamankinden farklı davranmıyor.

Aptallığından veya gurursuz biri olmasından değil, insan psikolojisini çok iyi anladığı için Gurur'a bu kadar tolerans gösteriyor. Gurur belki Leyla'yı bu kadar hızlı unutsaydı ve hemen Farah ile olmaya çalışsaydı belki o zaman şimdi olduğu gibi Farah için bir değeri olmayacaktı çünkü onu unutan beni dünden unutur düşüncesine girecekti.

Farah'ın Gurur üzerinde uyguladığı stratejiyi çok az kişinin gördüğünü düşünüyorum. Son bölümde Gurur'un da fark ettiği gibi Farah bazı konularda aşırı soğukkanlı ve sakin biri. Sıradaki hamlesini tahmin etmek kolay değil. Şu an bizler için gizemli ve sürpriz bir karakter.

Farah, Leyla konusunu görmezden geliyorsa ve Gurur'a bu kadar müsamaha gösteriyorsa bunun tek nedeni geçmişin bu kadar kolay unutulmadığını bilmesi. Çünkü kendisi de hâlâ sarkacı ona veren çocuğu düşünüyor. O bile bunu yaparken Gurur'a bir şeyleri çok göremez.

Farah ile evliyken Gurur'un telefonunda başka bir kadının fotoğrafı olması evet yanlış ama bir o kadar da beklenen bir şey. Çünkü Leyla'yı bu kadar hızlı her yerden silmesi o zaman geçmişin çok kolay unutulduğunu bizlere düşündürürdü. Üstelik Farah ile olan ilişkisini de çok yapmacık kılardı.

Bir anda Leyla'yı unutup Farah'a körkütük aşık olması en başta bana geçmeyeceği için Farah ve Gurur'u yazmakta zorlanırdım. Geçmişini bu kadar hızlı unutup başka bir kadınla yeni bir hayata başlayan bir karakteri yazmakta zorlanırdım. Emek verilmeden kurulan bir ilişki çok çabuk kırılır. Farah ve Gurur önce birbirlerini keşfedip yaralarını sarmalı.

Arada Leyla varken bunu yapmak ise onların kurduğu şeyin temelini güçlendiren önemli bir faktör. Çünkü bu onların aşması gereken bir engel. Şartlar onlar için ne kadar güçse bunu birlikte atlattıklarında aralarındaki şeyde o kadar güçlü olur.

Bir anda değil her bölümle yavaş yavaş bunu yapıp birbirlerinin hayatında unutulmayacak izler bırakmalılar.

Gurur, Farah ve Leyla, herkes kendince haklı ve kurban bu hikayede.

Sizden ricam hikayedeki her karakterin yaşadıklarını ve psikolojilerini göz önünde bulundurarak eleştiri yapmanız. 🙏

Gurur tutarsız deyip beni linçliyorsunuz ama Gurur'un yaşadıkları da kolay değil. Bir yandan geçmişi duruyor diğer yandan geleceği. Kapana kısılmış durumda. Onun da dediği gibi ne aklındakini unutabiliyor ne de yanındakiyle mutlu olabiliyor. Bu hikayede iki kadın arasında sıkışan bir adamı okuyoruz. Elbet o da bu sancılı günleri atlatıp gerçek duygularının farkına varacak ama bu hemen olacak bir şey değil. Hemen olsaydı o zaman çok yapmacık ve üstün körü olurdu. İstediğiniz o bölümler için yazarı linçlemek yerine biraz sabırlı olmalıyız. Çünkü her şeyin bir zamanı var.

Karakterler hakkında yapacağım açıklamalar bu kadar. Bugün imzam olmasaydı diğer bölümü de hemen düzenleyip atardım ama gece geç uyudum ve geç uyandım. Denizli imzası için hazırlanmalıyım. İmzadan sonra havaalanına gidene kadar, havaalanında beklerken ve uçakta bölümün düzenlenmesini bitirmeye çalışacak ve eve gider gitmez bölümü atacağım. Yazılı bir bölüm olduğu için belki gece geç gelir ama yarına kalmaz.

Yeni bölümde Farah'ın ekibiyle de tanışacağız. Bakalım kurguya yeni dahil olan karakterleri nasıl bulacaksınız. Evet, Farah'ta ufaktan ufağa harekete geçmeye başlıyor. Hep böyle pasif bir kadın olamayacak. Her kitabımda yaptığım gibi Farah'ın da karakter gelişimine adım adım tanık olacağız.

Yeni bölüm sanıp da açıklamayla karşılaşanlardan özür dilerim. Yeni bölümü bu gece okuyacaksınız. Uzun bir bölüm olmasaydı düzenlemesi beni bu kadar çok uğraştırmazdı.

Seviliyorsunuz.🌸

(10) Kusurlu Kusursuz Ekip

Gurur için seçtiğimiz model Tobias Reuter ama sizin aklınızdakiyle uyuşmazsa hayal ettiğiniz şekilde devam edebilirsiniz. 🌸

Farah için seçtiğimiz model ise Selin Yağcıoğlu ama dediğim gibi bunlar sadece karakterleri simgeleyen modeller. Aklınızdakiyle uyuşmazsa

hayal ettiğiniz şekilde devam edebilirsiniz.💙

***

Farah

Bu aptal ve bilgisiz kız oyununu fazla uzattığımı biliyorum ama bunu nasıl sonlandıracağım hakkında bir fikrim yoktu. Bilmediğimi sandığı her şeyi aslında bildiğimi Gurur'a söylemeyi çok istiyordum. Ancak tepkisini kestiremiyordum. Onu kandırdığım için bana kızacağını tahmin etmek zor değildi. Başlarda eğlenceli gelen bu oyun gittikçe başıma dert oluyordu.

Gerçekleri öğrendiğinde Gurur yanlış fikirlere kapılabilirdi. Onunla alay edip onu aptal yerine koyduğumu düşünebilirdi. En önemlisi hakkımda yanıldığını bile düşünebilirdi. Göründüğüm gibi biri olmadığımı, çok iyi rol yaptığımı ve benimle ilgili her şeyin yalan olduğunu düşünebilirdi. Melek sandığı kadının aslında bir şeytan olduğunu düşünüp benden nefret edebilirdi.

Bunun olmasından çok korktuğum için bir türlü ona gerçekleri söyleyemiyordum. Bu da beni başlattığım bu oyunu sürdürmeye itiyordu. Aslında kendimi ona olmadığım biri gibi göstermemiştim sadece bazı konularda bilgisiz olduğumu düşünmesine neden olmuştum. Tüm bunları yaparken başıma nasıl bir dert açtığımı bilmiyordum. Bir gün gerçeği öğrendiğinde hakkımda yanlış fikirlere kapılacağı aklıma bile gelmemişti.

Gurur'un aldıklarını poşetin içinden çıkartırken o yemek masasında beni bekliyordu. "Bırak onları," diyen sesini duydum. "Yemekleri soğutmadan başlayalım."

Sırtım ona dönükken, "Sarmanın yanına yoğurt güzel olur," dedim hızlıca. "Tabağa koyup hemen geliyorum."

Çay ve yoğurt kutusunu çıkardığımda poşetin içinde gördüğüm şeyle az kalsın kahkaha atacaktım. Bunları Gurur almamıştı, değil mi? Eğer öyle olsaydı poşetin içinde prezervatif paketi olmazdı. Bu prezervatifi Gurur'un almadığına çok emindim çünkü Gurur devasa bir egoya sahipti. Onun gibi lüks zevkleri olan benmerkezci bir adam şeyine takmak için bile marketten bir şey almazdı.

Üstelik Gurur'un prezervatife ihtiyacı yoktu çünkü aktif bir cinsel hayatı yoktu. Kalbinin bir yerlerinde hâlâ Leyla'nın yasını tuttuğu için kolay kolay

bir kadına elini sürmezdi. Bu prezervatifin poşetin içine nasıl girdiğini tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle bu tembel adam istediğim şeyleri bir adamına aldırdı. O da oraya kadar gitmişken kendine prezervatifte almıştı. Kasadan geçirirken hepsini aynı poşetin içine koyduklarını fark etmemişti.

Pekâlâ, bu eğlenceli olacaktı.

Prezervatif paketini alıp yönümü masaya çevirdim. Başına geleceklerden habersiz Gurur iştahlı bir şekilde zeytin yağlı sarmaları yiyordu. Çatalla uğraşmak yerine onları eliyle ağzına atıp keyifle karnını doyuruyordu. Gülmemeye çalışıp yüzümü sabit bir ifade de tuttum. "Gurur?" Elimdeki paketi havaya kaldırdım. "Bu nedir?" Biliyorum gerçekleri öğrendiğinde canıma okuyacaktı ama onunla uğraşmak çok keyifliydi.

Sarmayı bütün olarak ağzına atıp bana döndüğünde elimde gördüğü şeyle öksürmeye başladı. Sarma boğazında kalırken nefes almak için su bardağına uzandı. Sudan birkaç yudum aldığında, "Senin mi?" diye sorduğumda içtiği suyu püskürterek çıkardı. Kahkaha atabilirdim.

Peçeteye uzanıp ağzını silerken kaşları çatıktı. "Dalağını sikeceğim, Yalçın!" Peçeteyi sertçe masaya attı. "Şimdi işin yoksa gel de buna neyin ne olduğunu açıkla!"

Paketin sağına soluna meraklı gözlerle bakıp durdum. "Üzerindeki resmi balona benziyor ama içini de görmek istiyorum." Paketi yırtacağım esnada hemen ayağa kalkıp onu elimden aldı. Prezervatifi arkasına saklarken yüzünde panik olmuş bir ifade vardı. "Bu sana göre bir şey değil."

Başımı sağa sola uzatarak arkasına sakladığı prezervatifi görmeye çalıştım. "Kime göre bir şey?"

Benden kurtulmak için geriye doğru adımlar atarken ifadesi çok komikti. "Erkeklere göre bir şey."

"Erkekler onunla ne yapıyor?"

"Bir gün söylerim şimdi yemeğimizi yiyelim."

"Onunla ne yapacaksın?"

"Benim değil ki ne yapayım!"

"Senin getirdiğin poşetin içinden çıktı." Arkasındaki şeyi almak için üzerine yürüdüm. "Seninki işte ver bakacağım."

"Benim değil!" Alay edercesine paketin üzerindeki yazıyı okurken kısık bir sesle küfretti. "Benim olması mümkün değil." O şeyin üzerinde orta boy yazıyordu ve çaktırmadan onu okuyup benim olması mümkün değil demişti. Bunu söyleyiş şekli bile fazla kibirliydi. Olamaz! Bu adamla asla sevişmeyeceğim!

Gözlerimi kısarak aramıza koyduğu mesafeyi kapatmaya çalıştım. "Bence o senin." Üzerine gidip onu kıvrandırmaya devam ettim. "Ne işe yarıyor?"

Başını kaldırıp sabır dilenircesine yukarı bakmaya başladı. "Biliyorum her şeyin en fenasını hak ediyorum." Allah ile konuşup beni gösterdi. "Ama bu kadarı da biraz fazla değil mi?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

Boynundaki nabzı sinirle attı. "Seni ilgilendirmez." Prezervatifi hemen cebine koyup kolumu kavradı. "Oturup yemeğimizi yiyeceğiz ve sen tek kelime etmeyeceksin!" Beni sandalyeye zorla oturttuktan sonra karşımdaki yerini aldı. "Başla hadi."

"Peki." Çorbamı önüme çektim. "Soru sormak yok."

Homurdanır gibi çıkan bir sesle konuştu. "Aferin."

"Ama sonra bana o şeyin ne olduğunu söyleyeceksin?"

"Farah kurbanın olayım sus ve şu yemeğini ye!"

"Peki."

"Her halta peki diyorsun ama söz dinlediğin yok!" Bana kızarak önüne dönmüştü.

Onu sinirlendirip masadan kalkmasını istemediğim için canını sıkmayı bıraktım. İstediği gibi sessizlik içinde bir yemek yemedi ama onu strese sokan şeylerde olmadı. Bir yandan yemeğimi yiyip bir yandan da ona Aksa'nın nasıl olduğunu ve malikanenin ön cephesini yıktığım için babamın tepkisini anlattım. Bu kadar borç içindeyken başına bir de evin tadilatını çıkardığım için babam çok kızmıştı.

Hastanede olduğumuz için belki bana sesini yükseltip üzerime gelmedi ama olanları hoş karşılamamıştı. Defalarca ondan özür dileyip yaptığım şey için çok pişman olduğumu söylemiştim. Tadilatı Gurur'un yaptıracağını söylemem ise onu daha fazla kızdırmıştı. Düşmanından gelen en küçük yardımı bile kabul etmeyecek kadar gururluydu. Evle ilgili her şeyi halledeceğini söyleyip Gurur'un parasını istememişti.

Bizimkileri şimdilik İstanbul'daki başka bir eve yerleştirmişti. Malikane gibi olmasa da bir süre idare etmelilerdi. Malikanedeki hasar onarıldığında tekrar eve döneceklerdi. Yemek boyunca tüm bunları Gurur'a anlattığımda sessizliğini korumuştu. Karnını doyururken ilgisiz görünmeye çalışıyordu ama anlattığım her şeyi dinlediğini biliyorum.

"Gurur." Utana sıkıla ona bakmaya başladım. "Lütfen malikanenin tadilatını babamın üstlenmesine izin verme." Babam o kadar borcun içinde bir de bununla uğraşsın istemiyordum.

Hazırladığım her şeyi iştahlı bir şekilde yerken beni başıyla onayladı. "O işi çoktan hallettim. Malikaneye otuz kişilik büyük bir ekip gönderdim. Hepsi de işinde iyi ustalar. Gece gündüz demeden çalışıp mümkün olan en kısa sürede evdeki hasarı giderecekler."

"Babam ya onları kovarsa?" Gurur'dan gelecek hiçbir yardımı kabul etmiyordu.

Masadaki peçeteye uzanırken fazla rahat görünüyordu. "Baban hiçbir şey yapamaz. Benim gönderdiğim adamları kovarsa daha fazlasını göndereceğimi ona söyledim."

"Peki, o ne dedi?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bir şey söyleyecek durumda değildi çünkü o sırada bana küfretmekle meşguldü."

Ona gülümseyip rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Önemsiz bir şey için bana teşekkür etme." İkimizde karnımızı doyurduğumuz için masayı toplamaya başladı. Tebessümüm genişledi. Mutfağı toplamama yardım ediyordu.

Bir işin ucundan tutmak için ayağa kalkacağım esnada beni durdurdu. "Sen otur." Sakin bir sesle konuştuğunda bana olan sıcak bakışları teşekkür eder gibiydi. "Tüm bunları hazırlarken çok yorulmuş olmalısın. Sen otur ben toplarım."

Buna yanaşmayarak ayağa kalktım. "Olur mu hiç öyle şey. Birlikte hemencecik toplarız."

Masadaki tabakları mutfak tezgahının üzerine bırakırken bana sandalyemi gösterdi. "Otur dedim."

"Yorulmadım ki. Kocam çalışırken ben oturup izleyecek miyim?"

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Farah ben senin kocanım efendin değil." Beni ikaz ederek son derece ciddi bir suratla bakmaya başladı. "Kafandaki evlilik tam olarak nasıl bir şey? Akşam eve gelip ayaklarımı uzatarak oturacağım sende bana hizmet mi edeceksin?" Yüzünü buruşturarak masadaki tabakları toplamaya devam etti. "Ev işleri dışarıda çalışmaktan daha zor. Sen dinlen mutfak bende."

"Ama sende dışarıda çok yoruluyorsun."

"Ona buna emir vermek insanı yormuyor el kızı," diye bana sataştı. "Yerinde olsam oturur dinlenirdim çünkü benim gibi tembel bir herifi her gün çalıştıramazsın."

"Olsun ben sana yardım edeceğim."

"İnadını sikeyim, Farah!" Elindeki tabakları masaya bırakıp yanıma geldi. Daha ben karşı koymadan eğilip beni sırtına attı. Omzundan baş aşağı

sarkarken zorla beni mutfaktan çıkartıp salona getirmişti. "Dinlen dediysem dinleneceksin!" Beni yavaşça koltuğa bıraktıktan sonra televizyonu açıp kumandayı elime tutuşturdu. "Ben mutfağı toplarken sende şu sikik programlardan birini izleyebilirsin."

Sızlanarak koltukta oturmayı kabul ettim. "Çok fazla kötü söz kullanıyorsun." Neredeyse her iki kelimesinden birinde argo şeyler vardı. Ağzı çok bozuktu.

Mutfağa doğru yürürken o da bana söyleniyordu. "Hele o koltukta bir kalk asıl o zaman göreceksin kötü sözü." Gülmemeye çalışarak arkasından bakıyordum. Onun için kara lahana sarması yaptım diye bana yardım etmeye çalışıyordu, değil mi? Kendince böyle teşekkür etmeye çalıştığını biliyorum.

Gurur mutfağı toplayana kadar benden istediği gibi koltukta hiç kalkmadım. Gurur yemek yapabiliyordu ama temizlikten pek anlamazdı. Mutfakta birçok kez bir şeylerin kırılma sesi ve Gurur'un küfredişi geldi. Hepsini duydum ama merak etsem de gidip bakamadım. Toplamaya çalışırken mutfağın içine ettiğini biliyorum. Bu yüzden onun tek başına bu işi üstlenmesini istememiştim.

Yıkamakla uğraşmayıp tüm o tabakları çöpe attığına eminim. Yanında ben olduğumda bunu yapamıyordu ama yalnızken hepsini çöpe atardı. Bir süre sonra dışarıdaki beş koruma eve girip mutfağın yolunu tutunca kahkaha atabilirdim. Gurur kendi başına halledemeyince dışarıdakilerden yardım istemişti. Bu adam eğer varlıklı biri olmasaydı ya çöplük içinde yaşardı ya da yaşadığı yeri bir enkaza çevirirdi.

Gözlerim mutfağın kapısında olduğu için içeriden gelen sesleri dinliyordum. Korumalardan biri, "Abi tencereyi niye çöpe attın?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. Koca tencereyi çöpe mi atmıştı?

Gurur'un savunması insanı delirtirdi. "Makineye sığmadı."

"Makineye sığmayan şeyleri elinle yıkaman gerekiyordu."

"Ben yıkayacaksam bu amına koyduğum şeyi ne işe yarıyor? Onun işi bulaşıkları yıkamak değil mi? İşini yapsın!" Sesi kızgınlıkla çıktığında

korumaların gülüşünü duydum. "Abi sen niye mutfağa girdin ki, bıraksaydın yenge halletseydi."

"Çok yalvardı insanlık gösterip yardım edelim dedik." Ben mi yalvarmışım?

"Şuraya bak pek yardım etmiş görünmüyorsun. Toplamaktan çok dağıtmışsın."

"Sen hiç konuşma senin zaten belanı sikeceğim, Yalçın! Orospu evladı, sikine taktığın şeyin benim çay poşetimin içinde ne işi var!" Bu herif küfretmeden konuşmayı bilmiyordu!

Yarım saat boyunca mutfakta ne yaptılar hiç bilmiyorum ama nihayet oradaki gürültüler kesildi. Altı adam sonunda mutfağın üstesinden gelmiş olmalıydı. Adım seslerini duyduğumda önüme döndüm. Onları dinlediğim anlaşılmasın diye hemen gözlerimi televizyona dikmiştim.

Bir süre sonra Gurur içeri gelip yorgun bir şekilde kendini koltuğa attı. Üstü başı dağılmış bir haldeydi. Gülmemeye çalışarak yönümü ona çevirdim. "Mutfaktaki işler bitti mi?"

Ayaklarını orta masaya uzatıp yerine yayıldı. "Hepsini hallettim." O mu halletti? Yalancı herif.

"Mutfakta bazı sesler duydum." Ona olan bakışlarım muzırdı. "Sanki biriyle konuşuyordun?".

Sırtının arkasına yastık koyarken yeşil gözleri hınzırca bakıyordu. "Telefonla konuşuyordum." Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Adamlarından yardım aldığını kolay kolay itiraf etmezdi.

Gözlerini televizyona diktiğinde uykusu gelmiş gibi esnedi. "Farah bize çay koyar mısın? İlaç saatimden önce uyumamalıyım." İlaçlarını tam saatinde ve eksiksiz kullanması beni mutlu ediyordu. "Tabii." Ayağa kalkıp mutfağın yolunu tuttum.

Çayı üstüne verip bardakları çıkartırken kapının çalan sesini duydum. Gurur'un kapıyı açacağını bildiğim için mutfaktan çıkmadım. Tepsiyi hazırlayıp çayın yanına yaptığım atıştırmalıkları çıkardım. Çayın suyu

kaynayana kadar atıştırmalıkları içeri taşımıştım. Tepsiyle içeri girdiğimde Gurur'un elinde bir poşet vardı. Kullandığı ilaçlardı. İlaçları arabada kalmış olmalı ki adamları onu getirmişti.

Gurur ilaç poşetini masaya bırakıp bir maçın özetini izlemeye başlamıştı. Bende tepsiyi orta masaya bırakıp ilaçlarını çıkardım. Poşetin içinde o kadar çok ilaç vardı ki her biri beni çok şaşırttı. Daha önce Gurur'un bir düzüne ilaç kullandığını görmüştüm ama bunlara yakından bakma fırsatım olmamıştı. Çoğunlukla antidepresan ilaçlar vardı ve hepsi yüksek dozda ağır ilaçlardı.

Sadece antidepresan ilaçlar yoktu burada antiepileptiklerde vardı. Bu ilaçlar süregelen tekrarlayıcı depresyon ve mani ataklar için kullanılırdı. İki uçlu manik depresif hastalık bozukluğu tedavilerinde kullanılan ilaçlardı. Midem kasıldı. Çoğunlukla bipolar hastalarına verilirdi.

Poşeti biraz daha karıştırınca antipsikotikleri görünce buz kestim. Şizofreni ve şizoaffektif bozukluğu olan hastaların tedavisinde kullanılan ilaçlara bakıyordum. İyileşmeyen ve dirençli psikiyatrik bozukluğu olan hastalara verilen ilaçlardı. Elimdeki tabletlere bakarken kanım donmuştu. Bunlar insanı sersemleten çok ağır ilaçlardı.

Elime aldığım bir ilaç kutusuyla, "Demans mı?" diye mırıldandım şaşkınca. Bu bir rivastigmindi ama demans, yani bunama tedavisinde de kullanılırdı. Erken yaşlarda başlayan iyi huylu unutkanlıklarda verilmeyen bir ilaçtı.

Bipolar, şizofreni ve şimdi de demans ilaçları. Gurur'da bu bulgulara mı rastlanmıştı? Kaygı giderici ilaçları ve antidepresanları anlardım ama bipolar, şizofreni ve demans ilaçlarını görmeyi beklemiyordum. Kırmızı reçeteyle satılan ilaçlar bile vardı. "O ilaçların ne işe yaradığını biliyormuşsun gibi bakıyorsun." Gurur'un sesini duyunca irkilerek ona döndüm. Dikkatli gözlerle beni izliyordu.

Orta masanın yanında diz çöküp ilaçları çıkardığım için ayağa kalkamadım. Gördüğüm ilaçlar beni afallattığı için kalkamamıştım. "İlaçlar konusunda biraz bilgim var." Endişemi ondan gizlemeye çalışarak ifademi sabit tuttum. "Burada çok fazla ilaç var. Söylesene sana konulan teşhis nedir?"

Masadaki ilaçlardan birini alıp ona gösterdim. "Mesela bunun bipolar bozukluğu olan hastalara verildiğini biliyorum."

Nefret ettiği bir şeye bakar gibi masadaki ilaçlara bakıyordu. "Neyim olduğunu bir türlü bulamadıkları için gittiğim her doktor bana bir teşhis koyuyor." Gözlerimin içine son derece ciddi bir ifadeyle baktı. "Bir zır delinin *karısısın.*" Son kısmı vurgulayarak söylerken sinirden güldü. "Sen el bebek gül bebek büyü ama-" Kendini gösterdi. "Sonra gel on yedi raporu olan bir akıl hastasının karısı ol!" İçim korkuyla doldu.

On yedi mi?

Gurur'un on yedi raporu mu vardı?

Beti benzim artarken yavaşça ayağa kalktım. Arkaya adımlar atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sana tam olarak hangi teşhisler konuldu?"

Beni izlerken tedirginliğimi hissetti. Kaşlarını belli belirsiz çattı çünkü onunla yalnız olmaktan korktuğumu düşünmeye başlamıştı. "Bana ne teşhis koyduklarını mı merak ediyorsun? Neredeyse hepsi." Hepsi derken?

Yeşil gözleri endişe verici bir karanlığı kuşandığında suratı kaskatıydı. "Bendeki sorunu bulamadıkça her doktor bana bir teşhis koydu. İlk doktorumun bana koyduğu teşhis bipolar olduğum yönündeydi." Elini kaldırıp sertçe başına vurdu. "İkinci doktorum şizofreni olduğuma çok emindi çünkü gerçek ve hayali ayırt edemediğim bir dönemde ona gitmiştim." Şu zamana kadar gözlemlediklerim ikisine de sahip olmadığı yönündeydi. Bence Gurur bipolar veya şizofreni değildi.

Gurur'da bu iki hastalığın belirtileri yoktu. O dönemlerde belki bu belirtileri göstermiş olabilirdi ama ben Gurur'un bu iki hastalıktan birine sahip olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı bunu anlardım. "Üçüncü teşhis neydi?" diye sorarken sesim titriyordu. Sıradakini öğrenmek istediğimden emin değilim.

Yüzünü buruşturdu. "Narsist kişilik bozukluğu."

"Mümkün değil." Kesin bir dille konuşup başımı iki yana salladım. "Tıpkı bipolar ve şizofreni gibi senin narsist olduğunu da sanmıyorum. Narsist

kişiler benmerkezci oldukları için doktorun yanılmış olmalı. Kendine duyduğun hayranlığı meslek-" demiştim ki dilimi ısırarak kendimi son anda durdurdum. Az kalsın meslektaşım diyecektim. "Yani doktorun bunu narsistik diye yorumlamış olabilir," dediğimde Gurur'un yeşil gözlerindeki karanlık yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Can kulağıyla beni dinlemeye başladığını nefesini tutmasından anlamıştım. Bu konularda bilgim olmasını beklemediğini görebiliyordum. Pür dikkat beni izleyen Gurur'a tebessüm ederek bildiklerimi onunla paylaşmaya devam ettim. "Kendini seviyorsun ve tek başına bir ulus olduğunu düşünecek kadar kendine tapıyorsun." Sürekli kendinden ben bir ulusum diye bahseden egoist bir adamdı.

"Seanslarınızda etrafındaki insanlara ne olduğunu umursamıyormuş gibi bir izlenim yaratmış olmalısın. Bu da doktorunun sana yanlış bir teşhis koymasına neden olmuş ancak sen kesinlikle narsist değilsin."

Çaya bakmak için mutfağa yürüdüğümde Gurur yerinden kalkmıştı. Bu konudaki düşüncelerimi merak ettiği için peşimden gelmesi beni güldürebilirdi. Yanımda yürürken bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmiyordu. Sanki bir kuluçkadaki yumurtanın çatlamasına tanık oluyormuş gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bunun sebebi psikolojik ve ruhsal hastalıklar konusunda bilgili olmamdı. Bu onu şaşırtmıştı.

Birlikte mutfağa yürürken beni daha fazla konuşturmak için, "Doktorun bana yanlış bir teşhis koyduğundan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu. Neredeyse gülecektim çünkü söyleyeceğim her şeye inanacakmış gibi bakıyordu.

"Narsist kişiler aşırı bencil, benmerkezci, kibirli ve çıkarcılardır. Çoğunlukla özür bile dilemezler çünkü yaptıkları her şeyde kendilerini haklı görürler. Narsistler sadece kendilerini severler ve dışarıdan birini sevmeye kapalılar." Başımı kaldırıp beni izleyen yüzüne iç çekerek baktım. "Onlar bozulmuş insanlardır, Gurur. Mış gibi yapan ama aslında her şeyden yoksun olan insanlar."

"Farah daha açık anlatır mısın şunu?" Sözlerime bu kadar önem vermesi ve beni ciddiyetle dinlemesi kalbimi kuş gibi titretiyordu.

"Başkalarının duygularıyla beslendikleri için kurbanlarının ayaklarını yerden kesip onu göklere çıkartırlar. Her konuda kusursuz bir imaj yarattıkları için kurbanlarının gözünü iyi boyarlar. Onları kendilerine bağladıktan sonra korkunç yüzleri ortaya çıkar. En küçük şeyde tartışma çıkartıp partnerlerini suçlarlar. İlişkileri boyunca karşılarındaki kişiye o kadar yetersiz hissettirirler ki onlardan bir zavallı yaratırlar. Ayrıldıklarında bile partnerleri uzun yıllar boyunca kendini toparlayamaz."

Durup onu gösterdim. "Sen kusursuz bir imaj yaratmıyorsun, mış gibi davranmıyorsun çünkü sen kusurlarınla kendini seviyorsun." Sahip olduğum en değerli şeye bakıyormuşum gibi gözlerine dalıp gittim. "Ve sen kusurlarınla çok güzelsin, Gurur." Boğazındaki adem elması hareket edecek bir sertlikte yutkunmuştu.

Kasılan yüz hatları çözülürken gergin omuzları gevşedi. Bana öyle bir bakışı vardı ki onun yeşillerinde kendimi özel hissettiren bir şeyler vardı. Bana olan bu bakışının sebebi şey gibiydi... Birileri tarafından gerçek anlamda önemsendiğini bilmekti. Sanki kimse onu benim gibi şımartmamış, değerli hissettirmemiş ve onu tüm dünyası yapmamıştı.

Öyleymiş gibi davranmışlar ama bunu ona kemiklerine kadar hissettirmemişlerdi. Gurur ona verdiğim değeri ve önemi her zerresinde hissediyordu çünkü benim ona olan sevgim çıkarsız ve saftı. Ailemi bitirmeye çalışan bir adamdan nefret etmiyor, onu öfkesinden ve ailemi de ondan korumaya çalışıyordum. Yani evet, benim Gurur'a olan hislerim çıkarsız ve masumdu.

Bunu çok iyi bildiği için ona gösterdiğim ilgiyi sahte bulmuyor, gerçekliğini ta içinde hissediyordu.

Kıyaslamak istemiyorum ama benim Leyla gibi Gurur'a bir mecburiyetim yoktu. Gurur olmasa bile bir ailem ve hayatım vardı. Sahip olduğum tek şey Gurur olduğu için ona sıkı sıkı tutunmuyordum çünkü sahip olduğum tek şey Gurur değildi. Ben ailesi tarafından sevilen bir bölge liderinin kızıydım. Hayatımda Gurur olmasa bile çok şeye sahiptim. Bu yüzden benim ona olan ilgimi daha gerçekçi buluyordu.

Belki de bu yüzden Gurur benim söylediğim her şeye inanıyor ve samimiyetimden şüphe etmiyordu. Çünkü benim ondan bir beklentim yoktu. Benimle olan ilişkisi ne mecburiyettendi ne de vicdan azabından. En az onun bana hissettirdiği kadar ona özel olduğunu hissettirdiğimi biliyorum. Farkında değildi ama biz her konuda birbirimizi tamamlıyor ve birbirimizi iyileştiriyorduk.

Bir psikolog ve onun deli kocası.

Belki de bu mükemmel bir uyumdu.

Bana olan yoğun bakışları beni utandırdığı için gözlerimi kaçırıp yürümeye devam ettiğimde arkamda gülüşünü duydum. Kızaran yanaklarımı görmek hoşuna gidiyordu. Küçük adımlarla onun önünde yürürken ona konulan teşhis hakkında konuşmaya devam ettim. "Sen partnerine yetersiz hissettirip onu aşağılamak yerine ona değer veriyorsun. Bu yüzden sana konulan üçüncü teşhisin de yanlış olduğunu düşünüyorum." Tıpkı bipolar ve şizofreni gibi Gurur'da narsistik de yoktu.

Beni incittiğinde kendine kızıyor ve benden özür diliyordu. Bana masal okuyor, çocukça hareketlerime karşı sabırlı oluyor ve beni koruyup kolluyordu. Hatta kendinden bile. Tüm bunlar ona yanlış teşhis konulduğunun kanıtıydı.

Mutfağa girdiğimizde omzumun üzerinden arkaya baktım. "Peki, sana konulan dördüncü teşhis neydi?" On yedi teşhisin hepsini bilmek istiyordum. İçlerinde hangilerinin doğru ve yanlış olduğunu anlamanın tek yolu buydu.

Birkaç büyük adım atarak yanımdan geçip buzdolabını açtı. "Bence dördüncüsünü bilmeye hazır değilsin."

Korkuyla yutkundum. "Psikopat falan değilsin, değil mi?" Dolaptan çıkardığı su şişesiyle bana döndüğünde bakışları muzırdı. Gülmemek için yanaklarının içini ısırıp şişenin kapağını açtı. Bardak kullanmadan suyu şişesinde içerken onu izliyordum. "Gurur sana konulan teşhisin içinde psikopatlık var mı?" Bunu bilmeliydim.

Şişenin yarısına kadar kana kana içtikten sonra ağzını elinin tersiyle sildi. Çok kaba bir adamdı. Dağınık, pis ve kaba. Suyu bardaktan bile içmiyordu.

Su şişesini tezgâhın üzerine bırakıp yönünü bana çevirdi. "Psikopat olsam ne yapabilirsin ki, Nemrudun Kızı?"

Tüm vücudum gerildi. "Öyle misin, değil misin?"

Bana cevap vermek yerine sırıtarak yanımdan geçtiğinde kaşlarımı çattım. Bu gülüşünden ne çıkarmalıydım? İçimden bir ses onun korkunç yüzüyle henüz hiç tanışmadığımı söylüyordu.

Geniş omuzlarıyla bakışırken ona doğru koştum ve sırtına atladım. Bunu hiç beklemediği için bir an irkildi ama bu çok kısa sürdü. Bacaklarımı beline sarıp kollarımı boynuna doladım. "Soruma cevap vermedin, Laz Hödüğü." Başımı omzundan öne doğru sarkıtıp merakla ona bakmaya başladım. "Sana konulan teşhisin içinde psikopatlık var mı?"

Sırtından düşmeyeyim diye bacaklarımı tutarken kafasını yüzüme doğru çevirdi. Benim her zamanki surat ifademi takınarak kendini bana masum biri gibi göstermeye çalıştı. Yeşil gözleri fazla hınzır bakıyordu. "Ben karıncayı bile incitmem el kızı."

"Yalancı."

"Alırım şimdi ayağımın altına. Kocaya yalancı denmez." Kızgın görünmek için kaşlarını çatmaya çalıştı ama yapamadı çünkü çok eğleniyordu. "Ben kan görmeye bile dayanamam."

Gülmeye başladım. "Kocam bir yalancı."

"İn ulan aşağıya! Hanımefendiyi sırtımızda taşıyoruz ama yine yaranamıyoruz."

"İnmem ayaklarım yoruldu." Onu boğmak istercesine kollarımı sıkıca boynuna doladım. "Kocam beni taşımayacaksa ne diye var?"

"Hamallığını yapmak için değil herhalde. O kadar narinsin ki iki adım yürüyemiyorsun." Bıyık altında gülerek önüne döndü. "Nemrudun nazlı kızı."

Çenemi omzuna yaslayarak kırpıştırdığım gözlerimin arasından ona sevimlice gülümsedim. "Ağır değilim dimi?"

Yalandan sızlanıyordu ama beni sırtından da indirmiyordu. Beni taşıyarak yürürken bana sataşmadan duramıyordu. "Şişmansın, Farah belim koptu."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Pek de hassasmış bu el oğlu." Başımı eğip yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Hemencecik de beli ağrırmış."

Hınzır gözlerle bana bakarken yanağını uzattı. "Tekrar öpersen seni buradan Bağdat'a kadar sırtımda taşırım." Kaburgalarımın arasındaki kalbim dört nala koşuyordu.

Dudaklarıma iç ısıtan bir gülümseme yayılırken uzanıp yanağını ikinci kez öptüm. Hemen sonra bir öpücük daha kondurdum yanağına ve bir tane daha. Onu masum sayılacak küçük öpücüklere boğduğumda gülüşüne engel olamadı. Gülüşü çok hoştu çünkü fazla içtendi. "Bir ayarın yok mu senin?" dediğinde ben hâlâ yanağının her yerine dudaklarımı bastırıyordum. "Kızım dur yoksa huy yapar bende." Gözlerimin içine çapkın bir ifadeyle baktı. "Sonra hep öpmeni isterim."

Gülümseyerek bu sefer yanağına sulu bir öpücük kondurdum. "Bende hep öperim."

Başımı omzuna yasladığımda dudaklarındaki tebessümle beni izliyordu. Yoğun bir ilgiyle yüzüme dalıp giderken kim bilir ne düşünüyordu. "Ölünür ulan," diye iç çekti. "Senin bir gülüşüne ölünür be kızım." Nefes alamadım.

Keşke hep böyle kalsak.

Leyla'yı hatırladığı zamanlar benimle mutluydu.

Zamanın tam bu noktasına sıkışıp onunla böyle kalmayı çok isterdim. Sadece benim olması için neler yapmazdım. Bana ait olmayan bir adamı istediğimi bilmek acı vericiydi. Eğer benim olsaydı beni kaybetmemek için intikamından vazgeçerdi. Ancak o hâlâ Leyla'ya aitti çünkü Leyla için benden vazgeçmişti. Evet, yaptığı şey tam olarak buydu. Ailemi bitirdikten sonra bir daha onun hayatında olmayacağımı biliyordu ve bunu bilmesine rağmen durmuyordu.

Sırtından indiğimde o salona gitti bende çayı demledim. Gurur çok fazla çay içtiği için her bardakta mutfağa gelmek istemediğim için çaydanlığı içeri götürdüm. Çaydanlığı orta masaya bırakıp yanına oturdum. Çay demlenince bardağını dolduracaktım. Ona televizyonu gösterip hevesli bir şekilde, "Bizim için bir film açsana," dedim. "Kontrol ettim birçok film sitesine üyeliğiniz varmış. Onlardan birine girebilirsin."

Gözlerini maç özeti sunan programdan ayırmıyordu. Trabzon sporun geçen haftaki maçını kaçırmadan izlemişti ama bir de özetini izliyordu. "Gurur," diye sızlanarak koluna yapıştım. "Hadi film izleyelim."

Katı bir suratla buna yanaşmadı. "Geçen hafta çoğunu kaçırdım bu bitsin istediğin filmi izlersin."

"Seninle izlemek istiyorum."

"Maçın yorumu bittiğinde istediğin gibi film izleriz."

"Ama o zaman saat çok geç olur."

"Farah bir rahat ver."

"Peki." Suratımı asarak yanından kalktım. Çayını doldurup önüne koyduktan sonra asık bir suratla kapıya yürüdüm. Salondan çıkıp üst kattaki bir odanın önünde durmuştum. Gün içinde evi gezme fırsatım olduğu için bu odanın boş olduğunu biliyordum. Gurur ve Melek'in odaları koridorun sonundaydı.

İçeri girip gardıroba yerleştirdiğim kıyafetlerin içinde kendime giyecek bir şeyler çıkardım. Bugün Ali ile alışverişe çıktığımızda kendim için birçok şey almıştım. Banyoda üzerimi hızlıca değiştirip odaya geri döndüm. Mavi bir tişört ve siyah şort giymiştim. Televizyonu açarak yatağın üstüne oturdum.

Animasyon filmlerinden birini açıp sırtımı yatak başlığına yasladım. Tek başıma film izlerken suratım asıktı çünkü Gurur ile izlemeyi istemiştim. Film başlayalı henüz beş dakika olmamıştı ki odamın kapısı çalındı. Gurur'un peşimden gelmesini beklemiyordum ama gelmişti. Asık bir suratla yanından ayrılmama dayanamamıştı.

"Farah orada mısın?" diye kapıya vurdu.

Tripli bir sesle, "Uyuyacağım git maçın özetini izle," dediğimde gülüşünü duydum. "Küstün mü sen bana?"

"Niye küsecekmişim?" Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Bir daha seninle konuşmayacağım işte!"

"Çocuk," diyen sesi keyifli geliyordu. "Müsait misin, içeri geliyorum?"

"Film izliyorum git buradan," dediğimde odama girmesi için çıldırıyordum.

Beni uygunsuz bir vaziyette yakalamak istemediği için, "İçeri geliyorum," dedi. Daha sonra bana süre tanıyıp biraz bekledikten sonra kapımı açtı. Odamın kapısı açıldığında hemen televizyona bakmaya başladım. Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordum.

Yatağımın diğer tarafında durduğunda umursamaz bir suratla ona dönüp, "Niye geldin?" diye sordum. Beni duymamış gibiydi çünkü yeşil gözlerinin odağında çıplak bacaklarım vardı. Gözlerinin irisleri koyulaşacak bir yoğunlukta bacaklarıma bakıyordu. Kendine gelmek istercesine burnundan nefesini sertçe vererek başını iki yana salladı. "Sen daha usturuplu şeyler giymez misin?" Nefes alışları hızlanmıştı.

Şaşkın bir suratla giydiğim geceliğe bakıp ona döndüm. "Oldukça muhafazakâr bir gecelik."

"Her yerin ortadayken ben buna muhafazakâr demezdim." Yatağa girip pikeyi karnımın üzerine kadar çekti. "Üşüyeceksin üstünü açma."

"Neden geldin?"

Kumandayı elimden çekip aldı. "Birlikte film izlemek istediğini söylemiştin." Ayakkabıyla yatağa girmeyi sorun etmeyip ayaklarını uzattı. Sırtını yatak başlığına yaslandığında, "Pis herif," diye söylenerek yatakta emekledim. Ayaklarının yanında durup ayakkabılarını çıkartıp yere attım.

Çoraplarını da çıkardıktan sonra tekrar yerime geçtim. Gurur aramıza bir kişilik mesafe bırakıp iyice yatağın diğer tarafına kaydı. Ona doğru gitmek istedim ama hemen aramıza bir yastık koydu. Beni sinir ediyordu!

Aramıza koyduğu yastığı gösterdim. "Bu da ne şimdi?"

Benim açtığım filmden çıkıp diğer filmlere bakarken gözleri televizyondaydı. "Film izlerken birinin bana temas etmesinden hoşlanmıyorum." Yalancı.

"Peki." İyice yatağın sol tarafına kayıp bir yastıkta ben aramıza koydum. O yatağın bir ucundaydı bense diğer ucunda. Artık aramızda iki kişilik bir mesafe vardı. Ben bundan rahatsızdım ama Gurur böyle olmasından memnundu. Elinden geldiğince benden uzak durmaya çalışıyordu.

İstediği gibi bir film bulup yatağa iyice yayıldı. Yeni çıkan filmlerden birini açtığı için konusu hakkında pek bilgim yoktu. Filmin ilk on dakikası giriş kısmı olduğu için sakin geçmişti ancak daha sonra gerilimi hissetmeye başladım. Sanırım gerilim ve korku türünde bir filmdi. Bir daha onunla film izlemek istemeyeyim diye bu filmi özellikle açtığını biliyordum. Pek benlik bir film değildi.

Tatile gelen bir grup insan, psikopat bir çiftin otelinde kalacak kadar şansızlardı. Onların odalarına bile gizli kamera taktıkları için otelin her yerinde müşterilerini izliyorlardı. Gruptaki bir kız odasına gitmek için koridorda tek başına yürürken bir anda ışıklar kesilince irkildim. "İlk seni öldürecekler!" Ortadaki yastıklardan birini alıp kucağıma bastırdım. "Telefonun ışığını açsana!" Belki de o caniler tam karşısındaydı. Nereden bilecekti.

Kız telefonunun ışığını açmayı akıl edince rahat bir nefes aldım. Işığı karşısındaki koridora tuttuğunda orada kimse yoktu. Arka fonda çalan gerilim müziği beni çok ürküttüğü için, "Arkana bak," diye fısıldadım. Kucağıma bastırdığım yastığı sıkıca tutuyordum. Korkudan her an yastığı ısırabilirdim.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlanırken, "Hadi," diye hayıflandım. "Arkana bak!" Kız bir anda arkasını döndüğünde karşısına çıkan adamla çığlık attığımda Gurur'un gülüşünü duydum. Korkudan betim benzim atmış bir şekilde ona döndüğümde gülerek beni izliyordu. "Biraz sessiz ol çok gürültücüsün." Adi herif ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu.

Beni daha da korkutmak için bilerek ışığı da kapattı. Kocamdan daha büyük şerefsiz yoktu! Adam kızın ağzını kapatıp onu bir odaya sürüklediğinde, "Hayır ama ya!" diye sızlandım. "Onu öldürünce eline ne geçecek! Hastalıklı duygularını tatmin eden bu psikopat çiftin Allah belasını versin!" Yastığı televizyona fırlattım. "Gidin tedavi olun!"

Gurur başını arkaya atıp yüksek sesle güldüğünde keyfine diyecek yoktu. "Alt tarafı bir film sakin ol."

"Bu filmin senaristini dava edeceğim. Böyle film mi olurmuş!"

"Farah sus da izleyelim."

"Bana ne ben bunu izlemek istemiyorum."

"Çocukluk yapma bu film korku dalında bile değil."

Ona televizyonu gösterip kaşlarımı büktüm. "Kızı öldürecek."

"Belki de öldürmeyecek." Adam odaya çektiği kızın karnını deşince Gurur yalancı bir üzüntüyle, "Tüh be," dedi eğlenerek. "Öldürdü." Bilerek böyle yaptığını biliyorum!

Aşağıda ilaçlar üzerinden açılan konudan dolayı böyleydi. Bana bir psikopat olduğunu düşündürmek istiyor olabilirdi. Belki de gerçekten öyleydi, Gurur hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Umarım kendini göstermeye çalıştığı gibi biri değildir.

Film boyunca hiç susmadım. Her sahnesi beni çok ürküttüğü için çığlık atıp yüzümü kapattıkça Gurur'un gülüşleri hiç kesilmedi. Filmden çok onu benim tepkilerim eğlendiriyor gibiydi. Filmde sadece adam değil adamın sevgilisi de manyağın tekiydi. Testereyle birinin üzerine yürüyünce hemen Gurur'a sokuldum. Filmin bana yaşattığı gerginlik yüzünden Gurur'un dibine kadar girmiştim. Filmin kaçıncı dakikasında aramızdaki yastığı çektiğimi bile hatırlamıyordum.

Kadın testereyi adama doğru savurunca, "Allah'ın cezası!" diye bağırıp yüzümü Gurur'un göğsüne gömdüm. "İnşallah biri de size aynısını yapar!"

Gurur'un hareket eden göğüs kafesinden yine güldüğünü anladım. Bir daha kimse bana Gurur ile film izlettiremezdi. Adamın film zevki korkunçtu.

Bu tür filmleri hiç izlemediğim için gerçekten çok korkmuştum. Bu tür katliam filmleri bana göre değildi. Yüzümü onun göğsüne gömüp onun sıcaklığına sokulana kadar ne kadar çok titrediğimi fark etmemişti. Gerçek anlamda çok korktuğumu anlayınca kısık bir sesle, "Siktir!" diyen sesini duydum. Kolunu belimin altından geçirerek beni göğsüne bastırdı. "Farah bu sadece bir film." Bana kendimi güvende hissettirmek istercesine sesi yumuşacık çıkmıştı.

"Korkunç bir film," diye sızlandım. "O psikopat çift masumları öldürüyorlar."

"Masum olduklarını kim söyledi?" Çenemi yavaşça tutup başımı kaldırdığında başım hâlâ onun göğsüne yaslıydı.

Kafasını hafifçe eğerek korkudan bembeyaz olan suratıma baktı. "Filmin başında liseli bir kıza tecavüz eden beş çocuk vardı ve kızın iki arkadaşı ona ihanet etti. Tecavüzcülerin aileleri tarafından satın alındıkları için mahkemede kızı yalanladılar. Tecavüzcüleri serbest kalınca kızda intihar etti. Aradan on yıl geçtiğini gösteren yazıyı okumadın mı?" Bana televizyonu gösterdi. "Şu anda ölen herkes kızın tecavüzcüleri ve mahkemede yalan ifade veren arkadaşları."

Şaşırdım. "O çocuklar otele gelen kurbanlar mı?" Sürekli gözlerimi kapatıp durduğum için filmin birçok sahnesini kaçırmıştım. Bu yüzden işlenen cinayetlerin nedenini anlayamamıştım.

Gurur'un bana olan bakışları fazla sabırlıydı. "Onlar kurban değil, Farah." Bana kaçırdığım detayları anlatırken yüzü fazla yakınımdaydı. "Her biri on yıl önceki olayın failleri. Psikopat diye adlandırdığın bu çift bir şirketle anlaşıp hepsine tek tek ulaştı. Ücretsiz tatil adı altında onları tek bir çatı altında toplayıp öldürüyorlar çünkü intihar eden o kız aslında kadının kız kardeşiydi. Güçlükle büyütmeye çalıştığı kardeşiydi."

Gözlerimin içine imalı bir şekilde bakıp ciddiyetle dudaklarını araladı. "Genç bir kızın katilleri dışarıda gününü gün ettiği için kadın sevgilisiyle

tüm bunları yapıyor." Başını iki yana salladı. "Onların yaptıklarını bende onaylamıyorum ama adaletin yetersiz kaldığı yerlerde en sakin insanlar bile kontrolden çıkabilir." Ne yazık ki söylediklerinde haklılık payı vardı. Adalet doğru şekilde uygulansa bu tür cinayetler daha az yaşanırdı.

Gurur bana film hakkındaki detayları anlatsa bile korkmayı bırakamadım. Başroldeki çiftin bunu yapmak için kendince haklı sebepleri olabilirdi ama bu onların yaptıklarını da haklı çıkarmıyordu. İşledikleri her cinayetle biraz daha ürktüm. "Şimdi bunların kızın katillerinden ne farkı kaldı ki," diye isyan ettim. "Eminin intihar eden kız bile intikamının bu şekilde alınmasını istemezdi." Bunları söylerken hâlâ Gurur'un kolları arasındaydım. "Yaptıkları çok yanlış."

Keder ve korku içinde filmi izlemeye devam ediyordum. "Adalet sistemi yetersiz diye herkes eline silah alsa ülkede kan gövdeyi götürür. İntikam için bence bu da doğru bir yol değil." Gurur'un intikam anlayışı filmdeki çiftle aynı olduğu için onların yaptıklarını onaylıyordu ancak ben bunu çok yanlış buluyordum. Bu yüzden o izlediği filmden zevk alırken ben izlediğim her şeyi çok gereksiz buluyordum.

Gurur ile her yönden birbirimizden çok farklıydık. Düşünme şeklimiz ve olaylara bakış açımız bile çok farklıydı. Birazcık benden feyz alsa belki de babamla uğraşmayı bırakırdı ancak o durmuyor ve kafasına koyduğu şeyin peşinden gidiyordu. Perşembe günü olan sevkiyatı başarısızlığa uğratıp bizi iflasa sürüklemek istiyordu.

Asaf ile görüşmeye gittiğimi biliyordu. Bu yüzden beni Ali ile eve gönderip arabaya bile binmemişti. Arabanın içinde onları izlemiştim. Ali ona ne söylediyse gerilen yüz hatlarını ve bana kızgınlıkla baktığını görmüştüm. Bana öyle sinirli bakmasının tek nedeni yardım için Asaf'a gittiğimi öğrenmesiydi. Bu kadarını anlayacak kadar kafam çalışıyordu. Gurur bana bu konuda bir şey söylemiyordu çünkü onun da bir planı vardı.

Asaf ile ne konuştular, bilmiyorum ama eski dosttan düşman olmazdı. Asaf beni satmış bile olabilirdi. Aslında bunu yapması işime gelirdi. Perşembe günü beni kıskıvrak yakalamak için Gurur hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Benim de karşı bir planım olduğu aklına bile gelmezdi. Asaf'ın bana vereceği adamları artık istemiyorum ama son ana kadar bunu

bilmeyecekler. Artık Asaf'a da güvenmediğim için onun adamlarıyla yola çıkamazdım.

Gurur bugün Asaf ile konuşmaya gittiğinde bende hastaneye uğrayıp Aksa'yı ziyaret etmiştim. Ona Gurur'un Asaf'ı görmeye gittiğini söylediğimde Aksa'da benimle aynı şeyleri düşünmüştü. Gurur'un bir şekilde Asaf'ı konuşturacağını ve sevkiyat için ondan adam istediğimi öğreneceğini söyledi. Düşmanlarına tuzaklar kurmayı seven Gurur, eminim sevkiyat günü benim için de bir tuzak hazırlayacaktır. Bu yüzden Aksa ile karşı bir strateji düşünmüştük.

Gurur sevkiyat günü beni bozguna uğratacağını düşünerek keyiflenebilirdi ancak asıl bozguna uğrayan o olacaktı. Onu kendi tuzağıma çekiyordum ve bundan haberi bile yoktu. Bu durum karşısında Aksa ile çok sağlam bir B planımız vardı. Sevkiyatı sorunsuz bir şekilde yaptığımda sevgili kocamın yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum.

Nasıl bir kadınla evli olduğunu hiç bilmiyordu.

"Böyle dalmış ne düşünüyorsun?" Gurur'un sesini duyunca başımı çevirip suratımı astım. "Filmi sindirmeye çalışıyordum şey... Bu filmde onaylamadığım çok şey var." Dudaklarımı sarkıttım. "Animasyon izlemeliydik."

İğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Çocuk filmleri izleyecek değilim. Biraz büyü ve yetişkinlere göre şeyler izle."

"Ama bu film çok şiddet içeriyor."

Gözlerinin ardında psikopatlara özgü bir ifade geçti. "Filmi sevmemin nedeni de bu." Özellikle böyle davranıp onun hakkında farklı düşünmeye beni itiyordu.

Televizyona ters ters bakıp suratımı asmaya devam ettim. "Bunu sevmedim ben çizgi film izlemek istiyorum."

Bir bacağını diğerinin üzerine atarak yatağa iyice yayıldı. "Bunu izleyeceğiz dedim."

"Daha önce izlediğin bir filmi?"

"Hayır, ilk kez seninle izliyorum." Sırtının arkasına koyduğu yastığa yaslanıp gözlerini televizyona dikti. "Konuşup durma replikleri kaçırıyorum." Bu filmin nesini sevdiyse!

Şiddet içerikli yabancı bir filmi altyazılı izliyorduk. Benim İngilizcem yoktu ama Gurur'unki vardı çünkü yıllarını yurtdışında geçirmişti. Fransızca da dahil birçok dil bildiğini biliyorum. Benim de anlamam için altyazıyı açmıştı. Kırk dakika boyunca filmdeki çift hep psikopatça şeyler yapıp durdu. Midemi bulandıracak birçok sahne vardı çünkü insanları katlediyorlardı.

Filmin kırk beşinci dakikasında başroldeki çift sevişmeye başlayınca Gurur gerildi. İşte şimdi eğlenme sırası bendeydi çünkü cinsellik hakkında hiçbir şey bilmediğimi sanıyordu. Göreceklerimi bana açıklayamazdı. Televizyondakiler öpüştüklerinde odaya kadar sabredemeyip birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya başlamışlardı.

Gurur hemen aramızdaki kumandaya uzanınca ondan önce davrandım. Ters gözlerle bana baktı. "Farah ver şunu!" Kumandayı benden almaya çalışınca arkama sakladım. "Devamında olacakları merak ediyorum."

Kısa bir an televizyona baktığında kadın sütyen ve kısa bir etekle kalmıştı. Adamın gömleğiyse çoktan yeri bulmuştu. Adam kadını duvara sıkıştırıp dudaklarına yumulunca bir küfür savuran Gurur iyice gerildi. "İstediğin gibi çizgi film izleyeceğiz ver şunu!" Kumandayı almak istedi ama ona vermedim. "Bu film sana göre değil!" Az önce öyle demiyordu ama.

İntikam alırcasına gözlerinin içine bakarken gülmemeye çalışıyordum. "Az önce yetişkinlere özgü filmler izlememi isteyen sen değil miydin?" Onu köşeye sıkıştırarak televizyonu gösterdim. "Onlar ne yapıyor?"

Daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştı. Kumandayı benden almaya çalışırken yüzü kaskatıydı. "Sikeyim, hiçbir şey yapmıyorlar ver şunu!"

Ona televizyondaki çiftin yaptıklarını gösterdim. "Birbirlerini dudaklarından öpüyorlar ve bu hoşlarına gitmiş gibi." Onu iyice kızdırarak gözlerinin içine sevimlice baktım. "Bende denemek istiyorum."

Çenesinden bir kas seğirdi. "Farah sana şunu ver dedim!"

Televizyona bakarken gözlerimi kocaman açtım. "Kadının memesini elliyor ve kadın bundan zevk alıyor gibi." Hızlı bir şekilde Gurur'a dönüp ona kocaman gülümsedim. "Onların yaptığı şeyi bende denemek istiyorum." Daha o bana engel olmadan tişörtümün eteklerini tutup başımdan çıkardım. Gurur'un ettiği küfürler bana kahkaha attırabilirdi.

Bu gece onun için hiç kolay geçmeyecekti.

Yatağa girerken sütyeni çıkardığımı çok iyi bildiği için tişörtü çıkardığım an hemen başını eğmişti. Şimdi üzerimde sadece bir şort vardı ve göğüslerim tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Üstümü çıkartırken bakmayacağını çok iyi biliyordum. Yatakta dizlerimin üzerinde dururken televizyonu gösterdim. "O adam kafasını eğmiyor. Baksana kadının göğüslerini tutuyor." Elini tutup kendime doğru çekmeye çalıştım. "Sende benimkini tut."

Elini sertçe çekerek bana direndi. Bunu yaparken mümkün olduğunca göğüslerime bakmamaya çalışıyordu. "Adam doktor!" dedi hızlıca. Başını omzuna doğru eğip televizyona kızgınlıkla bakıyordu. "Kadının göğüslerini ellemiyor, herhangi bir kitle var mı diye kontrol ediyor. Meme kanserine bir mesaj bu." Bir sevişme sahnesini bana bu şekilde mi yorumladı? İnanılır gibi değildi.

İnatçı bir tutumla kumandayı arkama saklayıp televizyonu gösterdim. "Adamın doktor olduğuna emin misin? Baksana kadının göğüslerini nasıl da elliyor."

Bana bakmamak için gözlerini televizyondan ayırmadığı için çenesini sıkıyordu. "Demek ki bu şekilde kontrol ediyorlar."

"Adam onu elledikçe kadın inleyip duruyor."

"İnlemiyor, Farah kadının ödü kopuyor. Ya meme kanseriyse diye acıdan kıvranıyor."

"İfadesi acı çekiyormuş gibi değil."

Adamla duvar arasında sıkışan kadının çıkardığı zevk iniltilerine yüzünü buruşturdu. "Acısını iyi gizleyen kadınlardan olmalı."

"Adam kadının memesini emiyor."

"Ağzıyla kontrol ediyor piç!"

"Adam şimdi de kadının kıçını elliyor."

Ona kabir azabı gibi gelen sorularım yüzünden televizyondaki çifte nefret etmiş gibi bakıyordu. "Kadının kalçasındaki silikonlardan biri patlamış mı diye kontrol ediyor."

Kafam karışmış gibi başımı omzuma eğdim. "Bu adam doktor mu yoksa estetik cerrahı mı?"

"Orospu çocuğu her dalda uzman olmalı."

"Şimdi de onu öpüyor."

Filmdeki her gelişmeyi bana yorumlamanın siniriyle parmaklarını sarı saçlarından sertçe geçirdi. "Belli ki bademcik ameliyatından önce bu gerekli." Gurur'un yüzünde acı çeken bir ifade vardı. "Şimdiki neslin tedavi yöntemlerini sorgulamamak gerek."

Televizyonda gördüklerimle gözlerimi kocaman açtım. "Şimdi de adam pantolonunu çıkartıyor."

Kaşlarını çattığında boğazında hırlamayı andıran bir ses çıktı. "İşte bunu açıklayamam!" Yataktan fırlayıp duvardaki televizyonu söktü. Bu hayvan herif televizyonu kucaklayıp yere savurarak kırdı. Hayretler içinde yerde ters duran televizyona bakıyordum. "Gurur?"

Eğdiği başını kaldırmadığı için bana bakmamaya çalışarak sert bir sesle, "Yine ne var!" diye soludu.

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. "Fişi çeksen yeterliydi."

Ağız dolusu küfredip yerdeki televizyona gelişigüzel bir tekme attı. "Bende fişi çekecek akıl bırakmış gibi konuşma oradan!" Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. "Farah gözünü seveyim şu tişörtünü giy."

Göğüslerimin ortada olmasını sorun etmemeye çalışarak, "Tişörtüm yerde," dedim masumca. "Onu bana verebilir misin?"

"İn ulan kendin al!"

Bana bakmadığı için dudaklarımdan oluşan sinsi gülümsemeyi görmüyordu. "Yataktan çıkmayacak kadar yorgunum." Yalandan sızlanıp, "Korumalardan birini çağır tişörtümü versin," dediğimde kan beynine sıçramış gibi hırlamayı andıran bir ses çıkardı. "O siktiğim piçleri senin yatak odana girmeyecek!" Başını yerden kaldırmadan hızlı adımlarla yürüyüp yatağımın yanına geldi. Yerdeki tişörtü alıp suratıma atar gibi rastgele yatağa fırlattı. "Üstünü giy!"

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için tişörtümü giydim. "Tamam, bakabilirsin."

Sırtı bana dönük bir şekilde yatağın yanında duruyordu. "Giyindin mi?"

Hızlıca başımı salladım. "Evet, çıplak değilim."

"Yalan söyleme."

"Niye yalan söyleyecekmişim?" Kolunu tutup kendime doğru çekerek onu yatağa düşürdüm. "Bak giyindim işte."

Tedirginlik içinde bana baktığında üzerimdeki tişörtü görünce rahat bir nefes aldı. "Bir daha benim yanımda üstünü çıkarma."

Hızlıca başımı sallayarak huyuna gittim. "Peki, senin yanında üstümü çıkarmak yok." Aklıma gelenlerle heyecanlı bir şekilde koluna yapıştım. "Başkalarının yanında soyunabilir miyim?"

Omuzları gerilirken her an ağzıma bir tane çarpacakmış gibi sinirliydi. "Seni kurşuna dizerim!"

"Niye?"

"Niye diye soruyor, çıldıracağım!" Yüz kızartıcı küfürler ederek bana kızmak için dudaklarını aralamıştı ki, yeşil gözleri kolumda oyalandı. Bir şeyi yeni fark ediyormuş gibi koluma dikkatlice bakıyordu. "Bu nedir?" Kolumu tutup başını eğdi. "Bu siktiğim izleri de neyin nesi?" Neyden bahsettiğini anlamak için koluma bakınca gördüklerimle ne yapacağımı bilemedim. Para için Caner abim beni sıkıştırıp kolumu çok sert sıktığı için tenim morarmıştı. Abim canımı yakacak bir sertlikte sıktığı için parmak izleri kolumda çıkmıştı.

Gurur kolumdaki izlere yakından bakınca şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Yeşil gözlerinin ardında karanlık bir his belirdiğinde ürktüm. Kolumu tutarken Caner'in açtığı morluklara ölüm soğukluğuyla bakıyordu. Hesap soran bakışlarını bana diktiğinde çenesi kaskatıydı. "Bunu sana kim yaptı?"

Panikleyerek kolumu çekmeye çalıştım. "Hiç kimse." Aceleyle konuşup kolumu sırtımın arkasına sakladım. "Bir yerlere çarpmış olmalıyım."

Nabzı boynunda atarken sıktığı dişlerinin arasından, "Sikerler yalanını!" dedi tersçe. "Kolunda parmak izleri var!"

Güçlükle duyulan bir sesle, "Kimse yapmadı," diye fısıldadım. Onun sert bakışlarından kurtulmak için yataktan çıkmaya çalıştığımda kolumu tuttuğu gibi beni yatağa savurdu. Daha ben ne olduğunu anlamadan beni altına almıştı. Kaçmayayım diye bunu yaptığını biliyorum. Ağırlığıyla beni ezmemeye çalışırken beni kıskacı altına almıştı.

Buz gibi gözlerle bana bakarken bakışlarında herhangi bir yumuşama olmamıştı. "Bir daha sormayacağım, Farah!" Gırtlağından çıkan hırıltılı sesi kemiklerime kadar irkilmeme neden oluyordu. "Hangi orospu evladı canını yaktı!"

Öfkesi beni ürküttüğü için her an ağlayabilirdim. Sesi normalde de gür çıkardı ama ne zaman sinirlense sesi daha yüksek çıkıyordu. Bana bağırdıklarında çok korktuğum için onun altında titriyordum. "Be-ben anneme gitmek istiyorum." Gözlerimden taşmak üzere olan yaşlar ondan ne

denli korktuğumu açık ediyordu. Güçlükle ona bakıp, "Seninle kalmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Gitmek istiyorum." Gerçekten gitmek istiyordum.

Üzerimdeki vücudu kasıldığında sertçe yutkundu. Ondan korkup uzaklaşma isteğim onu beyninden vurulmuşa çevirmişti. Şaşkına dönmüş bir vaziyette bana bakıyordu. "Sana bunu yapanlardan korkmuyorsun ama benden mi korkuyorsun?" Bakışları delici bir ifadeye büründüğünde dişlerini sıktıkça çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Neden bu kadar aptalsın!"

"Bana bağırıp durma." Gözlerimden bir damla yaş süzülürken titreyişlerim arttı. "Anla artık ben büyük harflerden korkuyorum." Benimle konuşurken sesinin desibelini biraz düşürmeliydi.

Yeşil gözleri yanağımda süzülen gözyaşını takip etti. Tek bir damla gözyaşımın akması ona kendini berbat hissettirmiş olmalı ki ne yapacağını bilemedi. Kendine kızar gibi tuhaf sesler çıkardıktan sonra sakinleşmeye çalıştı. Hızlı hızlı nefesler alırken gözlerini yumdu. Beni bakışlarındaki sertlikten korumak istercesine bunu yapmıştı. Nefes alışları belli bir düzene girene kadar gözlerini açmamıştı.

Otuz saniye süren bir mücadeleden sonra gözlerini açtığında şimdi bana olan bakışları daha katlanırdı. "Özür dilerim." Tüm ağırlığını bir koluna verirken uzanıp parmak uçlarıyla gözyaşımı sildi. "Seni korkutmak istememiştim." Sesi beni yatıştırmak ister gibi sıcak çıkmıştı. "Annenin yanına dönmeyi unut, bu gece burada kalıyorsun."

"Hayır." Buna yanaşmayarak onu üzerimden itmeye çalıştım. "Gitmek istiyorum." Az önce bana bağırıp durduğu için ağlamaklı sesim titriyordu. "Seninle kalmak istemiyorum."

"Farah kes şunu."

Ellerimi göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırmak için uğraştım. "Bana sürekli bağırıp korkutuyorsun. Bir gece bile seninle aynı evde kalmak istemiyorum."

Kaşlarını kızgınlıkla çatıp göğsündeki ellerimi bileklerinden yakaladı. "Sana şunu kes dedim!" Kısık ama sert bir sesle bana kızıp ellerimi başımın

üstünden yatağa bastırdı. "Her zaman annenin arkasına saklanamazsın. Büyü biraz!"

Bu yaptığıyla nefes alışlarım hızlanırken daha çok çırpınmaya başladım. Beni kıskacına alması bana kendimi güvende hissettirmediği için kirpiklerimin arasından akan yaşları durduramadım. "Be-beni bırak." Göğüs kafesimin içindeki kalbim çırpınırken hıçkırdım. "Evime gitmek istiyorum!"

Gözyaşlarıma dayanamadığı için onda yarattığım karmaşanın içinde kayboldu. Ondan korkmam ona kendini bir canavarmış gibi hissettirdiği için yüzü kireç gibi solmuştu. Burnunun direği sızlamışçasına, "Benimle kalamaz mısın?" diye sordu tuhaf bir sesle. Kaşları büküldüğünde çaresizliği beni kuşattı. "Şimdi gidersen kendimi kaybedip fena dağıtırım."

Bileklerimdeki parmakları gevşediğinde yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Benden korkuyorsan arabada uyurum eve girmem." İçim acıdığında kendimi berbat hissettim. Beni yanından tutmak için bunu gerçekten yapacakmış gibi kararlıydı. Gözlerini gözlerime kenetledi ve bana olan muhtaçlığıyla, "Gitme," diye fısıldadı. "Bir gece için de olsa benim yanımda kal. Sana söz istemediğin sürece eve girmem."

"Gerek yok."

"Farah-"

"Hayır, dışarıda uyumana gerek yok." Başımın üstünde duran bileklerimi gevşekçe tutmasına rağmen kollarımı çekmek için bir şey yapmadım. "Gurur bana bağırmadığın sürece senden korkmam." Bunu ona defalarca hatırlatıyordum ama ne zaman sinirlense farkında olmadan sesini yükseltiyordu. "Benimle ilgili dikkat etmen gereken sadece iki şey var. Bana bağırma ve üzerime yürüme."

Kendini savunup haklı çıkmaya çalışmak yerine hatasını kabullenip başını ağır ağır salladı. "Boktan herifin tekiyim. Sinirlendiğimde düşünme yetimi kaybediyorum." Son derece ciddi bir şekilde solgun yüzüme bakıp tedirgince konuştu. "Hâlâ korkuyor musun benden?"

"Hayır."

"Yalan söyleme."

"Belki birazcık."

"Hımm." Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında kalbim tekledi. Ilık nefesini dudaklarımda hissederken bana sataşarak, "İstediğin şu çizgi filmlerden izlersek benden korkmayı bırakır mısın?" diye sordu.

Kıkırdayarak, "Gurur televizyonu kırdın," dediğimde dudağının köşesi kıvrıldı. "Evdeki tek televizyon bu değil."

Bir şey söylemek için başımı kaldırdığımda burnum onun burnuna sürtündü ve dudaklarımızın arasındaki mesafe biraz daha azaldı. Bunu bilinçli yapmadığım için gerilmiştim. Ne kadar uygunsuz bir pozisyonda olduğumuzu daha yeni fark ediyorduk. Bacaklarım aralıklı bir şekilde sırtüstü yatıyordum ve Gurur bacaklarımın arasına girmiş bir halde üzerimdeydi. Ellerimi başımın üstünden tuttuğu için yüzlerimiz birbirine çok yakındı. O da bunu yeni fark ettiği için bakışları değişmişti.

Yeşil gözlerinin odağına dudaklarım girdiğinde irisleri koyulaştı. Gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. Odadaki atmosfer bir anda değişmişti. Aralıklı dudaklarıma baktıkça kendine zor hâkim olduğunu görebiliyordum. Nefes alışları hızlandığında ağırlığıyla beni ezmeye başladı. Bir çılgınlık yapmamak için müthiş bir çaba gösteriyordu. Sadece başını beş santim daha eğse dudaklarımızın arasındaki mesafe kapanacaktı.

Onu teşvik etmek için, "Gurur," dedim sakince. "Beni öpmek istiyorsan öpebilirsin." Nefes almayı bıraktı.

Gözlerinin ardında kopan fırtınayı görünce bir an bunu yapacak sandım hatta neredeyse yapıyordu fakat son anda kendine engel oldu. Beni öpmek için çıldırmasına rağmen iradesinin son kırıntısına tutunarak kontrolünü sağladı. Kendine gelmek için başını iki yana sallarken nefesini sertçe verdi. "Neye sebep olacağını bilmiyorsan benden seni öpmemi isteme."

Bir kez daha beni reddettiği için tüm keyfim kaçtı. "Bu hafta içinde babanla işim bitecek ve gideceğim hayatından!" Kalbim kasıldığında bana karşı fazla açık ve acımasızdı. Bu öfkesinin nedeni bana kolayca ulaşabilecekken bunu

yapamıyor olmasından kaynaklanıyordu. Öfkesi aslında bana değil kendineydi.

Üzerimde kaskatı bir şekilde dururken gözlerini gözlerime dikti. "Bir adamdan intikam almaya çalışırken kızını lekeleyemem." Bana dokunmayı benim açımdan bir leke olarak mı görüyordu?

Sıkıntı içinde bana bakarken bir çıkmaza düştüğünü saklayamıyordu. "Yapamam el kızı." Bu intikam oyununda yorgun ve yenik düşmüş gibi bezgindi. "Sen benim için fazlasın. Çok istesem de elim sana uzanmaz." Yüzü gerilirken kaşları büküldü. "O kadar bilgisizsin ki seni arzuladığımda bile kendimden utanıyorum." Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Bu bir çocuğu suistimal etmekle aynı şey!"

"Ama ben bir çocuk değilim!"

"Hadi oradan!" Bana sesini yükselterek kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Neyi istediğini bile bilmiyorsun!" *Biliyorum Allah'ın cezası* diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bilmediğimi sandığı her şeyi biliyordum ama başıma açtığım bu saçma oyunun içinden çıkamıyordum! Kendimi ona tam bir aptal gibi gösterirken aklım neredeydi!

Bileklerimi ondan kurtararak ellerimi uzatıp omuzlarını kavradım. Ellerimin altındaki vücudu kaskatıydı. "Bilmiyorsam sen bana öğret."

Buna şiddetle karşı çıktı. Boynundaki damarlar gerilirken kaşlarının kavisi hâlâ çatıktı. "Artık uyumalısın!" Bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi üzerimden çekilip yataktan çıktı. Bunu fazla hızlı yapması canımı sıkmıştı.

Sinirden burnumdan soluyarak yataktan çıktım. Önünden geçip banyoya yürürken başımı kaldırıp yüzüne bakmamıştım. "Banyo yapacağım sen odana git. Yıkandıktan sonra sarkaçla uyurum." Bunları söyledikten sonra banyoya girip kapıyı sertçe kapattım. Küçük bir öpücüğe bile yanaşmıyordu.

Ilık suyu açıp üzerimdeki her şeyi hırsla çıkardım. Suyun altına girdiğimde sinirden zangır zangır titriyordum. Bunu hep yapıyordu! "Sanki ben sana çok meraklıyım!"

Uzun süre suyun altından çıkmadım. Yeterince sakinleşmeden odaya dönmek istemiyordum. Biraz daha iyi hissedince suyu kapatıp havluya uzandım. Havluyu sıkıca vücuduma sarıp odaya girdiğimde Gurur'un gitmediğini görmek beni şaşırtmıştı. Yatağın üzerinde ayaklarını uzatarak oturuyordu ve yanında bir masal kitabı vardı. Onu nereden bulmuştu?

Telefonuyla meşgulken çıkardığım seslerden odaya girdiğimi anladı ancak başını hiç kaldırmadı. "Hasta olacaksın giyin." Sesi bile fazla düzdü.

Kollarımı göğsümden birleştirerek dik dik ona bakmaya başladım. "Odamdan çıkarsan daha rahat giyinirim. Burada giyinme odası yok."

İfadesiz bir suratla ısrarla beni görmezden geliyordu. Başını o telefondan kaldırsa ölmezdi. "Banyoda giyinebilirsin."

"Odamda giyinmek istiyorum."

"Giyin sana bakmıyorum."

Bu herifin Laz inadıyla yarışamayacağımı bildiğim için banyoya girip çıkardığım kıyafetleri yeniden giydim. Odaya girdiğimde saçlarımdan omuzlarıma sular akıyordu çünkü saçlarımı kurutmamıştım. Gurur'a olan öfkemden kurutmayı da düşünmüyordum. Aynanın karşısına geçip yolmak istercesine tarağı saçlarıma geçirdim. Gerçek anlamda çok sinirliydim ve bunu nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum.

Sırtım ona dönük bir şekilde hırsla saçlarımı tararken arkamdan sinirli sesini duydum. "Saçlarına iyi davran!"

İnadına tarağı daha sert saçlarıma geçirdiğimde, "Farah!" dedi bu sefer daha şiddetli bir sesle. Aynaya bakınca öldürmek ister gibi bana baktığını gördüm. Yansımasına gözlerimi dikip tarağı saçlarımdan hoyratça geçirdiğimde kaşlarını çattı. Sinirli adımlarla banyoya girip on saniye içinde elinde bir havluyla çıkmıştı.

Yanıma gelip tarağı elimden çekip aldı. Çenesini haddinden fazla sıkıyordu. "Bir daha saçlarına böyle davranırsan seninle fena bozuşuruz!" Beni tehdit edip sandalyemin arkasına geçti. Havluyla saçlarımı kurutmaya başladığında sert yüz hatlarına rağmen hareketleri naifti.

Saçlarımdaki fazla suyu alırken gözlerini siyah tutamlarımdan ayırmıyordu. "Sahip olduğun saçların tek bir teli için her şeyi yapabilecek insanlar var." Midem kasıldı. Yeğeni Melek kanser olduğu için tüm saçları dökülmüştü. Saçlarım konusundaki hassasiyeti bundandı.

Gurur saçlarımı kuruttuktan sonra tarağı alıp onları taramaya başladı. Tek bir telini koparmamaya çalışarak tutam tutam saçlarımı tarıyordu. Tarak saçlarımın üzerinde kayıp giderken Gurur bunu hep yapıyormuş gibi özenliydi. Aynadaki yansımasına bakınca yüzündeki huzurlu ifadeyi gördüm. Yeşil gözleri taradığı saçlarımdan oyalanırken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Onlarla ilgilenmeyi sevmiş gibiydi.

"Hep topladığın için daha önce saçlarının bu kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim." Sesi beğeni içinde çıkmıştı. "Hiç kesme." Kalbim tekledi. Bu bir ricaydı.

Saçlarıma olan ilgisi beni biraz sakinleştirdiği için, "Peki," deyiverdim. Uçlarından kırıklarını almak dışında saçlarımı hiç kesmezdim çünkü uzun saç seviyordum.

Gurur saçlarımı taradıktan sonra tarağı bir kenara bıraktı. Kaba elleri saçlarımı arkada toplayıp üçe ayırdığında aynada onu izliyordum. Soluğum kesilmişti çünkü saçlarımı örecekti. Daha önce birinin saçlarını taradığını tarağı kullanma şeklinde anlamıştım ama ilk kez birinin saçlarını örüyor olmalı ki çok uğraştı. Biraz örüyordu sonra yaptığı örgüyü beğenmeyip hepsini açıyor ve tekrar deniyordu.

Bunu tam yedi kez yapınca kıkırdadım. "Belki de vazgeçmelisin."

Tarağı alıp karıştırdığı saçlarımı tekrar tarayarak düzeltti. "Bu sefer olacak." İfadesi bana kahkaha attırabilirdi. Sanki beyin ameliyatı yapıyormuş gibi ciddiydi.

"İlk kez mi yapıyorsun?"

Tarağı bırakıp saçlarımı arkadan tekrar üçe ayırdığında başını salladı. "Melek çocukken onun saçlarını hep ben tarardım ama Melek'in saçları çok nazlıydı. Uçlarından kırıklarını bile alsan bir daha kolay kolay uzamazdı.

Bazı saçlar makasa küser. Bu yüzden onun saçları örgü yapılmayacak kadar kısaydı." Benim saçlarımı işaret etti. "İlk kez birinin saçlarını örüyorum."

"Öremiyorsun, Gurur."

"Rahat dursan çoktan örmüştüm." Beceriksizliğini bile bana yıkacak kadar egoistti. "Benim yapamayacağım bir şey yok. Sürekli kıpırdadığın için bozuluyor."

"Sen ve devası egon bu dünya için çok fazlasınız."

"Daha iyi bir dünya bulunana kadar aranızda idare ediyoruz."

Gülmeye başladığımda, "Kıpırdama," diye beni uyardı. "Bak senin yüzünden yine yapamadım. Şu kafanı oynatma." Böylece sekizinci başarısız girişimini de benim üzerime yıkmıştı.

Gurur'un ne denli inatçı bir adam olduğunu en iyi bu gece öğrenmiştim çünkü kırk dakika boyunca beni bu sandalyeden kaldırmamıştı. Burada oturmaktan belim ve boynum ağrımaya başlamıştı ama o inatla kalkmama izin vermiyordu. Yarısına kadar yaptığı örgüyü beğenmeyip tekrar bozduğunda neredeyse ağlayacaktım. "Yirmi sekizinci deneme oldu bu. Belki de saçlarım açık uyumalıyım."

Yine tarağa uzanırken, "Uydurma," diye homurdandı. "O kadar olmadı."

"Hepsini tek tek sayıyorum."

"O zaman saymayı bırak, Farah."

"Boynum ağrıdı benim!"

"Kocana çemkirme!"

"Bu da olmazsa vazgeçeceksin."

"Kitabımda yok."

"Ne yok?"

"Vazgeçmek."

"Valla bak ağlayacağım!" dediğimde gülerek başını salladı. "Tamam, bu son." Aynadan bakınca gözlerinde gördüğüm parıltılarla karnımda baloncuklar oluşmaya başlamıştı. Bu bakışı da neydi?

Saçlarımı örmeyi beceremediği için beni bu sandalyede tutmuyordu, Gurur saçlarıma dokunmayı sevmişti. Bunu doğrudan yapamadığı için bir bahaneye ihtiyacı vardı ve bulduğu tek bahane onları örmekti. Yumuşak saçlarımın parmaklarının arasından kayıp gitmesini sevmiş gibiydi. Saçlarıma dokunmak bile yakışıklı yüzünde küçük bir tebessüm yaratıyordu.

Saçlarımı örerken, "Farah," diye mırıldandı içli bir sesle. "Sakın saçlarını kesme." Duraksadı ve aynadan gözlerimin içine baktı. "Saçlarını sevdim." Nabzım boğazımda atmaya başladı. Onları gerçekten sevmiş gibi bakıyordu. Aslına bakarsanız son kırk dakikadır yaptığı şey buydu, saçlarımı sevmek.

Nihayet saçlarımı örebildi. Ucuna bağlayacak bir toka bulamadığı için odadan çıkmıştı. Bir süre sonra Melek'in odasında aldığı lastik bir tokayla dönmüştü. O tokayı örgü yaptığı saçlarımın ucuna takmıştı. Yaptığı örgüyü önüme çekip aynadan baktığımda gülmeye başladım. "Ama bu yamuk yumuk olmuş." Ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Demek ki her işte çok iyi değilsin."

Amacım egosuna küçük de olsa bir darbe vurmaktı ama sözlerim ona hiç işlemedi. Omuzlarını dikleştirip küstah bir hareketle göğsünü kabarttı. "Ben her işte çok iyiyim sıkıntı senin saçlarında. Örülmeyecek kadar gür ve kalın."

"Hı hı."

"Farah ağzını eğerek konuşma çarpacağım bir tane."

Başımı omzuma eğip ona gülümsedim. "Yapar mısın?" diye sordum safça.

Burnumun ucuna parmağıyla küçük bir fiske vurdu. "Sen bu kadar sevimliyken mi?" Karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Yalandan öksürüp boğazını temizlediğinde saçlarımdaki yamuk yumuk örgüyü gösterdi. "Beğenmediysen açabilirsin." Açmamı istemediğini görebiliyorum.

"Hayır, çok sevdim." Yürüyüp yatağa girerek pikeyi karnıma kadar çektim. "Ama bana masal okumazsan yaptığın örgüyü bozarım."

Yatağın üstündeki masal kitabını aldı. "Zaten okuyacağım." Yatağımın kenarına oturacağı esnada onu durdurdum. "Yatakta oku."

Ne demek istediğimi anlamadı. "Yatakta okuyorum zaten."

"Yatağımın kenarına oturarak değil." Yan tarafı işaret ettim. "Yatağa girerek oku." Buna yanaşmayarak tam itiraz edecekti ki, "Bu da mı beni lekeler?" diye sordum alayla. "Kolun koluma değse düşmanının kızını kirletmiş mi olursun?" Yapmacık bir şekilde güldüm. "Babamın ne kadar da düşünceli bir düşmanı varmış. Ona yapmadığı şeyi bırakmıyor ama bana gelince fazla onurlu."

İfadesi ciddileştiğinde bana olan bakışı buz gibiydi. "Sana karşı iyiysem bu hakkettiğini düşündüğümden. Babana gösterecek merhametim yok."

"Hah!" Tuhaf bir ses çıkartıp inanamayan bakışlarımı ona diktim. "Bana karşı iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Derdimin ne olduğunu anlamaya çalışırken şaşırmış gibiydi. "Sana zalim mi davranıyorum?" Bunu gerçekten merak ediyordu.

Ona sırtımı dönüp pikeyi kafama kadar çektim. "Sandığın kadar iyi de davranmıyorsun." Sesim her an ağlayacakmışım gibi içli çıkmıştı.

Sesli bir şekilde aldığı nefesleri duydum. Yatağın bir tarafı çöktüğünde homurtusu kulağıma geldi. "Bir şekilde bana her istediğini yaptırıyorsun ya, çıldırıyorum!" İstemediği halde yatağa girmesinden bahsediyordu.

Bana yaklaşmamak için yatağın diğer ucunda olduğunu biliyordum. Bu yüzden kafamı pikenin altından çıkarmadım. "Bir varmış bir yokmuş..." diye masal kitabını okumaya başlamıştı ki, kafamı çıkarmadığımı görünce kısık bir sesle küfretti. "Ördek dedik deve kuşu çıktı." Bana doğru kayıp pikeyi

karnıma kadar indirdi. Kolunu belimin altından geçirip beni göğsüne çektiğinde sesli yutkundum. Bunu yapmasını beklemiyordum.

Yanağım göğsüne yaslıyken gülümseyerek başımı kaldırıp ona baktım. Trip atmayı bıraktığımı görünce gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. "Şimdi keyfin yerine geldi mi, Nemrudun nazlı kızı?"

"Evet." Kolumu beline sararak kırpıştırdığım kirpiklerimin arasından ona baktım. "Kollarının arasında uyut beni." Tüm vücudu taş kesildi. Önünü ardını düşünmeden ona karşı bu kadar açık sözlü olmam her defasında onu bozguna uğratıyordu. Kolumu beline sardığımda bile vücudu bana tepki verip gerilmişti.

Yüzümü seyre dalmışken bu yakınlıkta belki de ilk kez bakışlarını benden alıp gözlerini kaçıran o oldu. Yalandan öksürerek hemen elindeki masal kitabını açtı. Sağ koluyla beni sarıp göğsüne bastırırken masal kitabı sol elindeydi. Sayfaları onun için ben çevirebilirdim. Göğsüne iyice sokulup ona daha sıkı sarıldığımda iç çekişi kulağıma geldi. Bizi bitirmeye çalışırken ona sığınmam onu derinden sarsıyordu.

Bu gece bana orman perisi adında bir masal kitabı okuyacaktı. "Bu kitabı nereden buldun?" diye sordum merakla.

"Evin yakınında bir kitapçı var. Sen banyodayken kitapçı kapanmadan Yalçın'ı gönderdim." Her şeyi önceden düşünüyordu.

Gurur bana masal kitabını okumaya başladığında huzurlu bir şekilde onu dinlemeye başladım. Başım onun göğsüne yaslıyken kokusuyla gevşemeye başlamıştım. Parfümünün deniz esintisini andıran kokusunu çok seviyordum. Hep olduğu gibi masalın bazı yerlerini saçma bulmuş, mantık hatalarını eleştirmiş ve karakterlere bol bol küfretmişti. Masalın yarısına geldiğinde göz kapaklarım ağırlaşmış ve uykum gelmişti ama uyumamak için direnmiştim.

Son satırları okuyup masalı bitirdiğinde bile sık sık esniyor ama uyumuyordum. Kitabı kapatıp yan tarafına bıraktığında, "Derdin ne senin?" diye sordu sitemle. "Uyumamak için bu inadın niye?"

Ona baktığımda başını eğip benden cevap beklediği için yüzü çok yakınımdaydı. "Uyumak istemiyorum." Suratımı asarak ona daha sıkı sarıldım. "Uyuduğumda gidersin."

İçine çektiği nefesi ciğerlerine hapsetti. "Geceyi seninle geçirmemi mi istiyorsun?"

Başımı hızlıca sallayarak, "Evet," dedim tam bir dürüstlükle. "Uzun zaman sonra ilk kez evim dışında bir yerde kalıyorum." Gözlerimi kaçırdığımda ifadem fazla mahzundu. "Annem ve babam burada olmadığı için kendimi güvende hissetmiyorum. Şey... Sanırım korkuyorum." Damarlarındaki tüm kan çekilmiş gibi vücut sıcaklığı düştü.

"Farah," deyişi endişe içindeydi. "Burada benimle yalnız olmaktan mı korkuyorsun?"

Başımı kaldırdığımda ne denli sarsıldığını gördüm. Ondan korkmamdan nefret ediyordu. "Hayır, bu odada yalnız kalmaktan korkuyorum." Yumuşak bir sesle konuşup elimi kaldırarak yüzüne dokundum. "Senden korkmadığım için kalmanı istiyorum çünkü senin yanında kendimi güvende hissediyorum." Yanağım göğüs kafesine yaslı olduğu için hızlanan kalbinin sesini duydum.

Gerilen yüzü gevşemeye başladığında gözlerini benden ayırmıyordu. Bana olan bakışı fazla güzeldi. Parmak uçlarımla yanağına değdiğinde ona dokunmam için bana izin verdi. Parmaklarım biraz çekingen biraz da ürkekçe onun yüzünde gezindiğinde bundan hoşlanmış gibiydi.

Gözlerini büyük bir huzura yumup yanağını avuç içime yasladı. Sanki dünyalar benim olmuştu çünkü bu hareketi bana teslim olmuş gibiydi. Onun gözleri kapalıydı ve ben onun kolları arasındayken aşık gözlerle onu izliyordum. Bakışlarım dudaklarına kayınca kendime düşünme şansı vermeden uzandım ve onu öptüm. Dudaklarıma değen ilk dudaklar onun olmalıydı. Başka biriyle bunu yapmayı istemiyordum.

Bu gece filmde izlediğim gibi onu ateşli bir şekilde öpmeye kalkışmadım. Bu çok aşırıya kaçmak olurdu. Tek yaptığım dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirmekti. Bunu yaptığım an kemiklerine kadar kasılmıştı. Beni

itmesini veya kızmasını bekledim ancak bunların hiçbirini yapmadı. Dudaklarım onun dudaklarına yaslı olduğu süre boyunca hiç kıpırdamadı hatta nefes bile almadı.

Sadece beş saniye, dudaklarımın onun dudaklarına temas ettiği süre sadece beş saniyeyle sınırlıydı. Bu beş saniyede kalbim patlayacakmış gibi hızlanmış, omurgama buz gibi bir his yayılmıştı. Bu gerçek bir öpücük bile sayılmazdı çünkü dudaklarım hiç hareket etmeden beş saniye boyunca onun dudaklarının üzerinde kalmış ve daha sonra başımı çekmiştim. Dudaklarımızı birleştirmek dışında onu gerçek anlamda öpmek için hiçbir şey yapmamıştım.

Dudaklarına tüy gibi küçük bir öpücük kondurup başımı çektiğimde yumduğu gözlerini yavaşça araladı. Yeşil gözlerindeki karmaşa bu öpücüğe hazırlıklı olmadığını gösteriyordu. Bu kadarına cesaret edeceğimi beklemiyordu. Bana kızacağından çok emindim ama tek yaptığı içli bir şekilde nefesini vermekti. "Sen hiç rahat durmaz mısın?"

Çok utandığım için derimin altı yanıyordu. Yüzümü onun göğsüne gömüp bakışlarından kaçtım. "Sen beni hiç öpmeyince ben şey ettim."

"Ney ettin?" diyen sesi fazla düz çıktığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Öptüm işte."

Güldüğünde başımın yaslı olduğu göğüs kafesi hafifçe sarsıldı. "Sen buna öpmek mi diyorsun?"

Homurdanarak kolumu beline sardım. "Gerçeğinin nasıl olduğunu bana göstermeyeceksen konuşma lütfen."

Keyifli çıkan bir sesle, "Uyu hadi," diyerek beni iyice göğsüne çekti. "Bu gece burada uyuyacağım bu yüzden korkmana gerek yok."

"Şey..." diye kıvrandığımda küfreden sesini duydum. "Farah bana ikinci kez o kitabı okutturamazsın!"

"Ama masal okumazsan uyuyamam ki," diye sızlandım. "Tekrar okumalısın."

"Kalk ulan kucağımdan. İlk okuduğumda uyusaydın başa dönmezdik!" Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışınca ona koala gibi yapıştım. "Gideceğini sandığım için uyumadım. Beni itmeyi bırak sana sarılarak uyuyacağım!"

Karnındaki kolumu kastederek, "İstemiyorum bana sarılmanı çek şu kolunu," dedi ama onun kolu da hâlâ beni göğsünde tutuyordu.

"Çekmeyeceğim işte!"

"Bu tacize girer!" dediğinde kıkırdadım. "Hiçte bile."

"O siktiğim şeyi ikinci kez okumayacağım."

"Sabaha kadar uykusuz mu kalayım?"

"Umurumda değil kal!"

Çenemi göğsüne yaslayıp gücenmiş gözlerimi ona diktim. "Umurunda değil miyim?"

"Hiç bu toplara girmeyeceğim devamında kimin kazandığını iyi biliyorum!" Kaşlarını çatarak beni göğsünden itmeye çalıştı. "Kızım bıraksana beni."

Ona daha sıkı sarılarak iyice göğsüne sokuldum. "Umurunda değil miyim?"

"Sikeyim, başladık yine!"

"Umurunda değil miyim?"

"Farah bak sağdan soldan yine geliyorlar bana. Çekilsene ulan kucağımdan!"

"Umurunda değil miyim?"

"Kabir azabı gibisin!"

"Umurunda değil miyim?"

Gözlerinin çevresi kısıldığında belli belirsiz tebessüm ederek başını salladı. "Umurumdasın be kızım." Bunları söylerken derinden bir iç çekmişti. "Hem de öyle böyle değil." Gülüşüm genişledi. Bunu görünce hayıflanır gibi, "Bir de gülmesi yok mu," diye sitem etti. "İnsanı ölüme sürükler."

Başımı göğsüne yaslayıp önüme döndüğümde Gurur ikinci kez masal kitabını eline aldı. Bir kolu beni omzumdan göğsüne bastırırken kitap yine sol elindeydi. Orman perisini bana ikinci kez okurken gözlerimi yumdum. Beni bırakıp gitmeyeceğini bildiğim için bu sefer uykuya dalmam daha kısa sürmüştü.

Emin değilim ama kitabın giriş kısmında bile uyumuş olabilirdim. Gurur'un kollarında ve onun ferahlatıcı kokusuyla kendimden geçip masal okuyan sesiyle uyumuştum.

***

Sabah gözlerimi açtığımda Gurur'u yanımda bulamadım. Benim için mutfak masasında kahvaltı hazırlayıp evden çıkmıştı. Korumalara sorduğumda acil bir işi çıktığı için sabah erkenden evden ayrıldığını söylemişlerdi. Onu yatakta bulamayınca tüm neşem kaybolduğu için arayıp nerede olduğunu sormamıştım. Keyifsiz bir şekilde kahvaltımı yapıp üzerimi değiştirdikten sonra bende evden çıkmıştım.

Gurur'un adamları bir dakika olsun yanımdan ayrılmadıkları için onlar beni hastaneye bırakmıştı. Kuzenimin nasıl olduğunu merak ettiğim için Aksa'nın yanına gelmiştim. Nesibe yenge ve amcam nihayet buradan ayrıldığı için kuzenimle yalnız kalabilmiştim. Ancak Aksa uyuduğu için onunla konuşma fırsatım olmamıştı. Odasının bir köşesinde babamla oturmuş sessizliğimizi koruyorduk. Yaşadığı ekonomik kriz yüzünden babam yine düşüncelerine dalıp gitmişti.

"Baba." Ona seslenerek oturduğum yerden kalktım. "Bir sıkıntın mı var?"

Sesimle birlikte başını kaldırdığında bakışları yorgundu. "Biraz hava almalıyım." Sandalyesinde güçlükle kalkıp yanıma geldi. "Bu ihtiyara eşlik eder misin?" Tebessüm ederek koluna girdim.

Babamla odadan çıktığımızda korumaların arasından geçip koridorda yürümeye başladık. Sanırım veliahdıyla bazı şeyleri konuşmanın zamanı gelmişti. Yüzüne bakınca bile bunu görebiliyordum. "Bana kızgın mısın?" diye sorduğunda bakışları bende değildi. Tam karşısına bakarak yürüyordu.

Küçük adımlarla ona eşlik ederken kırışıkların yer edindiği yüzünü seyrediyordum. "Hangi konuda sana kızgın olmalıyım?"

Bir konuda kendine kızarak içini çekti. "Sana bıraktığım kanlı miras için bana öfkeli olmalısın." Beni varisi yaptığı için suçluluk duyduğunu biliyorum. Bunun üstesinden gelemeyeceğimi o da iyi biliyordu.

"Sevkiyatın üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?" Ansızın sorduğu soruyla adımlarım yere çakıldı. Kolundan çıktığımda korku içindeydim çünkü babam onun arkasından yaptıklarımı öğrenmişti.

Kendimi açıklama gereğinde bulunarak aceleyle, "Baba-" demiştim ki tüm ciddiyetiyle beni izlerken elini kaldırarak beni susturdu. "Sadece sorduğum soruya cevap ver." Kızıyla konuşan bir babanın gözleriyle bana bakmıyordu. Karşısında birlikte iş yaptığı biri varmış gibi mesafeli ve ciddiydi. "Bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Tam cevap verecektim ki bir kez daha elini kaldırarak beni susturdu. "Bir şey söylemeden önce yoluna taş koyacak kişinin kocan olduğunu ve başarısız olursan her şeyimizi kaybedeceğimizi unutma." Omuzumu kavrayıp üzerime eğildi. "İyi düşün ve bana öyle cevap ver."

"Yapabilirim baba." Bunları söylerken fazladan bir saniye bile düşünmedim çünkü kendime olan güvenim tamdı. Bunu yapabilirdim.

Gözlerinin içine kararlılıkla bakarak, "Bu işi bana ver," diye ona yalvardım. "Bunu senden kızın olarak değil, varisin olarak istiyorum. Bir gün yerine geçeceksem bana ait olanları korumalıyım." Karşımda kimin olduğu umurumda değildi, benim her zaman ilk önceliğim ailem olacaktı. Bu uğurda Gurur ile savaşmayı göze alıyordum.

Babamın ihtiyar yüzünde değişen bir şey olmadı çünkü onu endişelendiren başka bir şey vardı. "Bu sevkiyat çok tehlikeli, Farah. Seni riske atmak

istemiyorum." Omuzumu hafifçe sıktığında hayatım için korktuğunu yeterince saklayamıyordu. "Bana geri döneceğini bilmeliyim."

"Baba bana artık güvenmelisin." Caner'den daha iyi bir seçenek olduğum için beni veliahdı yaptığını ama beni de çok yetersiz bulduğunu biliyordum. Ancak bana güvenmekten başka çaresi yoktu çünkü farkında değildi ama bu iş için elindeki en iyi aday bendim.

Bu sevkiyatla babam ve tüm ailem göründüğüm gibi biri olmadığımı anlayacaktı. Tüm hayatımı saklanarak geçirip potansiyelimi gizlemişken açığa çıkmak istemiyordum. Ancak bunu yapmalıydım çünkü ailemizin geleceği yaklaşan sevkiyata bağlıydı. Başarısızlık oranını en aza indirmek için bu işi bizzat yapmalıydım. Bu konuda babamın beceriksiz adamlarına güvenemezdim.

Babam bu iş için ne kadar istekli olduğumu görünce hiç istemese de bana güvenmeyi seçti. Ailemizin kaderini belirleyecek bir sevkiyatı korkak kızının ellerine bırakmak onun için kolay bir karar değildi. Başlangıç olarak bana böylesine büyük bir sorumluluk vermek istemiyordu ama bu riski aldı. Kabul ederek belki de hayatının kumarını oynadı çünkü bu işi bana vererek her şeyini bana yatırmıştı. Gerçek anlamda her şeyini.

Derin bir nefes alarak başını isteksiz bir şekilde salladı. "İşleri batırırsan biteriz, Farah. Başarmaktan başka şansın yok." Üstlendiğim şeyin risklerinin farkındaydım.

"İflasın eşiğinde olduğumuzu biliyorum baba. Başarısız olmak gibi bir lüksüm yok." Canım pahasına o tırların depolarımıza ulaşmasını sağlayacağım.

"Madem öyle bu iş için sana iyi bir ekip lazım." Tam itiraz edecektim ki sinirle güldü. "Benim adamlarım değil." Bu konuda onun adamlarına güvenmediğimi bilmesi iyi bir şeydi.

Tekrar yürümeye başladığında merakla peşine takıldım. "Peki, hangi adamlar?"

Önde yürürken küçük adımlarla onu takip ediyordum. "Her liderin kendine özel bir ekibi vardır. Korumalardan bahsetmiyorum benim demek istediğim

arka planda bizim için çoğu şeyi halleden güçlü bir kadro." Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "İlk adımlarından son adımlarına kadar seninle bu yola çıkacak bir ekibin olmalı. Güvenip sırtını yaslayacağın sana sadık insanları etrafına toplamalısın."

Somurtarak adımlarımı pat pat yere vurup yanında yürüdüm. "Öyle bir ekibi nereden bulacağım? Arada seninkileri bana ödünç versen olmaz mı?"

Başını geriye atıp yüksek sesle güldü. "Benimkiler artık benim gibi ihtiyarlar. Gençliğimden bu yaşıma kadar yanımda olan o insanlar senin toyluğuna ayak uyduramazlar. Sana senin gibi gençler lazım."

Çantamdaki telefonumu çıkardım. "Bana iki dakika ver hemen gazeteye ilan veriyorum," dediğimde gülüşü beni mutlu ediyordu. Az da olsa keyfini yerine getirmiştim.

Kolunu omzuma atarak üzerime eğildi. "Senin için gereken tüm ayarlamaları yaptım. Ekibin bu sabah Diyarbakır'dan yola çıktı. Adamlarım havaalanında onları alacak." Bir dakika ne? Bir ekibim olmuştu ve benim bundan haberim yok muydu?

"Baba," diye fısıldadım korku içinde. "Lütfen bana akrabalarımızdan birilerini seçtiğini söyleme." Daha fazla akraba mı? Annem bu sefer kalp krizinden giderdi.

Babam, Demet Tozlu faktörünü hatırlamış olmalı ki başına gelecekleri hayal edince irkildi. "Anneni sakinleştirme işi sende."

"Bu kadar zalim olamazsın. Annem etrafında akrabalarımızdan birini görünce cin çarmışsa dönüyor." İtiraz ederek kolunun altından çıktım. "Ben daha yeni evi yıktığım için bana çok sinirli bu sefer yalnızsın."

Annemden ödü koptuğu için kızgın görünmek için kaşlarını çatmaya çalıştı. "Evi yıktığın için bende sana sinirliyim. Cezanda indirim istiyorsan gelen çocuklar için anneni önden hazırlamalısın."

"Ama baba bu cezadan indirim değil ki bu bildiğin idam." Elimi boğazımın yakınına getirip keser gibi yaptım. "Annem beni kıtır kıtır keser."

"Sahip olduğu tek çocuğusun hiçbir şey yapamaz."

"Bunu en son söylediğinde topuklu ayakkabısıyla kafamı kırmıştı."

Bıyık altında güldü. "O olaydan sonra daha hızlı koşmayı öğrendin."

"Bu işte yalnızsın baba!"

"O malikaneyi tek başına yaptırırım sana. Sen yıktın sen yapacaksın!"

Hızlı bir U dönüşü yapıp, "Peki, annemi ben hallederim!" dediğimde sesli gülerek önüne döndü. Bunlar karı koca beni zorbalamaya bayılıyorlardı.

Asık bir suratla yanında yürürken, "Kimler geliyor?" diye sordum.

"Kuzenlerin?"

"Baba o kadar çok kuzenim var ki hangilerinden bahsediyorsun?" Sadece baba tarafından değil anne tarafından da çok fazla kuzenim vardı. Annem bir ailenin dört çocuğundan biriydi. Haliyle onun da kardeşlerinin çocukları vardı. Baba tarafı daha karışık olduğu için kimin kim olduğunu bile unutuyordum.

"Elmas'ın yeğenini hatırlıyor musun?" diye sorduğunda yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Kendi düğününden üç kez kaçan firariden mi bahsediyorsun?" Elmas annenin yeğeni, yani Kılıç Aslan'ın namı tüm Diyarbakır'a yayılmıştı çünkü evlenmeye şiddetle karşıydı.

Kılıç Aslan'ı nikah masasına oturtmak kolay değildi. Kendi düğününden kaçtığı için babasının gazabını üzerine çekmişti. Üstelik bunu tam üç kez yapmıştı. Her defasında ona farklı bir gelin bulup evlenmesi için onu zorluyorlardı. O da sürekli gelini masada bırakıp birkaç gün boyunca ortalarda görünmüyordu. Babası kız tarafıyla sık sık kanlı bıçaklı olduğu için Kılıç Aslan'ı evlatlıktan reddetmişti.

Bence Aksa ile çok iyi anlaşırlardı çünkü ikisinin çok ortak noktası vardı. Babam yürümeye devam ederken, "Her şeyi yöneten sen olacaksın ama beni dinlersen ekip liderin Kılıç Aslan olmalı," deyince sessizlik içinde onu

dinlemeye başladım. "O piçin kafası çok farklı çalışıyor, kolay kolay yaş tahtaya basacak biri değil. Sağ kolun ve senden sonraki yetkili o olmalı."

"Bunu düşüneceğim." Kendi ekibimde kime hangi pozisyonu vereceğim benim kontrolümde olmalıydı.

"Dayımın kızı Zaza, yani Zahide'yi hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak onu onayladım. "Rüstem dayının ortanca kızından bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet, ta kendisi."

"Zaza donanmaya katılmıştı diye hatırlıyorum?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Geçen yıl donanmadan atıldı." O kadar çok akrabamız vardı ki hepsinin takibini yapamıyordum.

"Niye?" diye sorduğumda babam omuzlarını kaldırıp indirdi. "Nedenini kimseye söylemiyor. Zaza'dan daha iyi bir keskin nişancı bulamazsın." Homurtum onu güldürdü çünkü benim için seçtiği kişilere çoktan bir pozisyon bulmuştu. Görev dağılımını yapmamı elimden alıyordu.

"Ve İskender," dedi. "Rahmetli kardeşimin en büyük oğlu." Kerim amcadan küçük bir kardeşi daha vardı ama o ben çocukken ölmüştü.

"İskender hapiste değil miydi?"

"Dört ay önce çıktı. O piçin on altı yaşından beri hapishanelere ayrı bir düşkünlüğü var. Ben onu dışarı çıkarttıkça o içeri girecek bir yol buluyor." Babamın ifadesi küfreder gibi hoşnutsuzdu. "Canı sıkıldıkça tatile gider bir suç işleyip gibi cezaevine giriyor. Tekrar içeri girmeden onu İstanbul'a çağırdım."

Uyarı niteliğindeki bakışlarını bana dikti. "Yanınızda olduğu sürece hepinizin yapacağı tek şey İskender'in sıkılmamasını sağlamak yoksa kendiyle birlikte sizi de yakalatır." Yapabilseydim ağız dolusu küfrederdim. İskender gibi birini nasıl benim ekibime alırdı!

İskender'in sebep olacağı şeyleri hatırladıkça yüzüm kireç gibi soluyordu. "Baba o çok kolay sıkılıyor. Ne yani tüm ekip İskender Bey'i mi eğlendireceğiz?" Hepimizi cezaevine göndermeyeceğinin bir kanıtı yoktu.

Suratımın aldığı şekil babamı çok eğlendirdiği için gülerek önüne döndü. "İskender'i duyunca Kılıç Aslan'da seninle aynı şeyleri söyledi hatta Zaza'da." Haksız da sayılmazlardı.

"Ailenin tüm çürüklerini benim ekibime toplamışsın," diye sızlanmaya başladım. "Biri düğün kaçağı, diğeri ordudan kovulmuş ve üçüncüsü de cezaevi aşığı. Bunlardan daha kötü ne olabilir ki?"

Gözlerimin içine eğlenerek bakıp sırıttı. Eyvah bu bakışı iyi biliyorum. "Esvet'te geliyor." Yüzümdeki tüm kan çekildiğinde babam neredeyse kahkaha atacaktı. "Yakın dövüş konusunda Esvet'ten daha iyisini bulamazsın."

"Baba o bir hırsız."

"Senden çalmadığı sürece sorun yok." Çıldırmak üzereydim. Esvet gibi eli uzun birini ekibimde istemiyordum!

Esvet, anne tarafından akrabamdı ve İstanbul'da ailesiyle yaşıyordu. Dayılarımdan Nail dayının en küçük kızıydı. Kuzenimin gördüğü her şeyi izinsiz ve gizlice almak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Ailesi varlıklı biri olduğu için Esvet'in maddi yönden bir sıkıntısı yoktu. Bir şeyleri çalmak için geçerli hiçbir sebebi yoktu ama o, çalmadan duramıyordu.

Çocukken annesi ona bir hobi edinmesini söylemişti ve Esvet, ertesi gün sıra arkadaşının defterini çalarak eve dönmüştü. Her şey böyle başlamıştı. Yengemin ona bahsettiği hobinin hırsızlık olduğunu hiç sanmıyorum.

Bana yaşattığı stres henüz bitmemiş gibi babamın hınzır bakışları üzerimdeydi. "Son olarak Nihat."

"Harika!" dedim sinirle. "Ekipte bir tek dolandırıcı kadromuz boştu artık o da doldu!" diye isyan ettiğimde babam gür bir kahkaha patlattı. "Bunu duymayı bekliyordum." Beklerdi tabii ne de olsa Nihat gibi bir üç kağıtçıya kimse tepkisiz kalamazdı.

O çocuk tüm yakın çevresini dolandırmıştı hatta annemi bile. Tıpkı Esvet gibi o da anne tarafından akrabamdı çünkü teyzemin oğluydu. Kimsesiz çocuklar için bağış adı altında geçen yıl annemi bile dolandırmıştı. Ben onu bir de annemin karşısına mı çıkaracaktım? Annem beni mahvedecekti.

Koridorun sonuna geldiğimizde babam dönerek yönünü bana çevirdi. Ekibimdeki üyelerin birinden bile memnun olmadığım için yüzüm sirke satıyordu. Gülmemek için yanaklarının içini dişleyen babam, "Bakıldığında hepsi çok sorunlu çocuklar ama senin için bundan daha iyi bir ekip düşünemiyorum," diye beni neşelendirmeye çalıştı. "Onlar kusurlu kusursuz bir ekip."

"Daha iyi ve sorunsuz kuzenlerim de var." Bende kuzenden daha fazla hiçbir şey yoktu.

"Evet ama hiçbiri bu çocuklar kadar yetenekli değil. Kılıç Aslan ekibin beyni, Aksa hackeri, Zaza keskin nişancısı," diye sıralamaya başladı. "Esvet sana tüm kapıları açabilir, Nihat ise düşmanlarını aldatmana yardım edebilir. Bizim dünyamızda dürüstlük her zaman kazandırmıyor."

Kollarımı göğsümde birleştirerek dik dik ona bakmaya başladım. "İskender bana ne kazandıracak? Cezaevi deneyimi mi?"

Yüzünü buruşturarak yanımdan geçti. "O piçin hiçbir vasfı yok. Onu aranızda idare edin. Dediğim gibi sakın sıkılmasına izin vermeyin." Yoksa kendiyle birlikte hepimizi cezaevine gönderirdi!

Peşine takıldığımda sorularımın ardı arkası kesilmiyordu. "Ne zaman geliyorlar?"

"Diyarbakır'daki kuzenlerinin uçağı yarım saat önce indi. Birazdan burada olurlar. İstanbul'daki kuzenlerinse her an gelebilir."

"Ekibin içinde Aksa'yı da saydın ama amcam onu evlendiriyor." Kolunu tutarak onu durdurdum. "Baba o evlenmek istemiyor. Buna engel olamaz mısın?"

Yüzü kararırken beni hayal kırıklığına uğratarak başını iki yana salladı. "Ailenin lideri bile olsam Kerim'in kızı hakkındaki kararına karışamam."

Beni gösterdi. "Ben nasıl ki onu kızımla ilgili şeylere karıştırmıyorsam o da aynı şeyi benden istiyor."

"Ne yani Aksa'nın istemediği bir evlilik yapmasına izin mi vereceğiz?"

Beni rahatlatmak ister gibi omzumu hafifçe sıktı. "Asaf sandığınız kadar kötü biri değil. Aksa için en doğru adam olduğunu biliyorum." Gözlerinin ardında görmekten hoşlanmadığım bir his belirdi. "Kuzeninin Bolatlı ile yapacağı evlilik sana bir müttefik kazandırabilir. Bir gün yerime geçtiğinde o kurtlar sofrasında güvenebileceğin birileri olmalı." Sırf bana müttefik kazandırmak için Aksa'nın evliliğine karşı çıkmadığını anlamak beni mutlu etmemişti.

Konuşmamız bitince babam yanımdan ayrıldı. Hastanenin her yerinde adamları olduğu için biraz yalnız kalmak istememi sorun etmemişti. Bir alt kata inerek kendime kahve aldım. Korumalardan bunu isteyebilirdim ama biraz yürümek istemiştim. Kahvemi yudumlayarak koridorda yürürken gördüğüm kişiyle durdum. Doğru görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi kısmıştım. Siyahlar içindeki bu adam deniz kenarında gördüğüm o yabancı değil miydi? Neydi adı... Sonat.

Bir eli cebinde yürürken telefonla konuşuyordu. Yine giydiği gömleğe kadar siyahlara bürünmüştü. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve boynunda kravatı yoktu. Siyah saçları özenle taranmış, kahve gözleriyse etrafına boş bakışlar atıyordu. Ta ki beni görene dek. Bakışları bana değdiği an gözlerinin irislerine tuhaf bir duygu nakşedildi. Bu adamda anlam veremediğim bir şeyler vardı.

Ben şaşkınca ona bakarken o, beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. Bana doğru adımlar atarken keyfi yerinde görünüyordu. "Beni mi takip ediyorsun?" deyişine hayret ettim. Benim ona sormam gereken soruyu o bana soruyordu.

Yüzümdeki alık ifadeyle, "Neden sizi takip edeyim?" diye sordum safça. "Belli ki burada karşılaşmamız bir tesadüf."

"Tesadüf mü? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Tam karşımda durduğunda ürkerek arkaya doğru iki adım attım. Gözleri geriye attığım

adımları bulduğunda yüzü hoşnutsuz bir ifadeye büründü. "Ta buralara kadar hem peşimden geliyorsun hem de benden korkuyor musun?" Olamaz yine başlıyoruz.

"Beyefendi düzgün konuşur musunuz?" Daha ilk dakikada beni sinirlendirmeye başlamıştı. "Evliyim ben neden tanımadığım bir adamı takip edeyim?"

Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlar atarken sözlerime zerre kadar itimat etmemişti. "Beni takip etmiyorsan burada ne işin var?"

"Üst katta kuzenim yatıyor." Aklıma gelenlerle korkup biraz daha geriledim. "Belki de siz beni takip ediyorsunuz?"

Bana kendimi dilenciymişim gibi hissettiren o sinir bozucu ifadesi tekrar ortaya çıktı. Önce kalemle tutturduğum saçlarıma, daha sonra da gözlüğüme küçümseyen gözlerle baktı. Bakışları kıyafetlerime kayınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. Üzerimde bir omuzu açık salaş bir kazak ve tayt vardı. Vücudumun kıvrımlarının görülmesinden rahatsız olduğum için kazağımın uzun eteği kalçamı kapatıyordu.

Baştan ayağa beni süzerken yüzünü abartıyla buruşturdu. "İnan bana peşine düşüp takip edeceğim bir kız değilsin." Onun tipi olmadığımı her defasında hatırlatmak zorunda mıydı?

Ona cevap olarak tam ters bir şey söyleyecektim ki ayağımdaki beyaz spor ayakkabıları gösterdi. "Bağcığın açılmış basıp düşebilirsin."

"Düşmekle bir sorunum yok." Omuzlarımı dikleştirip hesap soran bakışlarımı ona çıkardım. "Neden buradasınız?"

Bunu kabul etmekten nefret etsem de yakışıklı biriydi ve takındığı umursamaz tavrı tuhaf bir şekilde onu çekici kılıyordu. "Harbiden seni takip ettiğimi mi düşünüyorsun?" Alaycı bir sesle konuşup cebindeki elini çıkardı. Eli sarılıydı. "Küçük bir iş kazası geçirdiğim için buradayım." Sanırım burada karşılaşmamız gerçekten bir tesadüftü.

Rahatlayarak nefesimi verdiğimde bu onun dikkatinden kaçmadı. "Bu da neydi şimdi?" Kahve gözleri kısıldı. "Elimi kesmem seni mutlu mu etti?"

"Şey... Hayır." Yanlış anlaşılmak istemediğim için hızlıca konuşup başımı iki yana salladım. "Elinize olanlar için üzüldüm." İki dakikada bana soğuk terler döktürdüğü için bakışlarımı kaçırıp kısık bir sesle konuştum. "Geçmiş olsun."

"Hep böyle mi konuşursun?" diye sordu.

Onun dışında her yere bakarken bir yolunu bulup gitmek istiyordum. "Nasıl?"

"Fısıltıyla." Bunu duymayı beklemediğim için yutkunarak başımı kaldırdım. İfadesi şimdi fazla hissizdi. Emin değilim ama her defasında kısık çıkan sesim sanki canını sıkmış gibiydi.

"Benim sesimin normali bu." Güçlükle konuşup ona geldiğim yönü gösterdim. "Kuzenim beni bekler artık gitmeliyim. Tekrardan geçmiş olsun."

Ona sırtımı dönüp tam yanından ayrılacaktım ki, "Cüzdanım arabada kalmış," diyen sesi beni durdurdu. Yavaşça ona döndüğümde bana olan bakışları fazla muzırdı. "Bana içecek bir şeyler ısmarlayabilir misin?" Başıyla kafeteryanın olduğu yönü gösterdi. "Kahve olabilir."

Deniz kenarında bana söyledikleri aklıma gelince sebepsiz yere ödeşmek istedim. "Bilemiyorum." Bir ayağımın üzerinde salınırken başımı omzuma doğru eğdim. "Bu aralar dilencilik sektöründe işler çok kesat. Bu yüzden fazla param yok," dediğimde dudakları seğirdi, gülüşünü bastırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Kendini tutamayıp güldüğünde eğlenmeye başlamıştı.

"Madem öyle." Aramızdaki mesafeyi kapatıp yarısına kadar içtiğim kahveyi elimden aldı. "Bende bununla idare ederim." Afallayan bakışlarımın altında bir başkasının içtiği, yani benim bardağımdan bir yudum aldı. Üstelik dudaklarımın değdiği yerden içmişti. Belki de bunu fark etmemişti.

Yaptığı şeyi onaylamadığımı gizleyemiyordum. "Başkalarının bardağından içmek sağlıklı değil." Elinde tuttuğu karton bardağı gösterdim. "Eğer bulaşıcı bir hastalığım olsaydı size de geçmiş olacaktı."

İnadıma yapar gibi gözlerimin içine bakıp kahveden bir yudum daha aldı. Bunu yaparken irislerinde haylaz parıltılar vardı. "Bulaşıcı bir hastalığın var mı?"

"Yok."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "O zaman sorun da yok."

"Ya olsaydı?"

Gözlerimin içine haddinden uzun baktığında sebepsiz yere gerildim. "Fark eden bir şey olmazdı." Bu da neydi şimdi?

"Farah?" Gurur'un sesini duyunca irkilerek arkamı döndüm. Asansörden inmiş bana doğru yürüyordu. Yeşil gözleri sık sık ben ve arkamdaki adam arasında gidip geliyordu. Paniklemediğimi söyleyemem çünkü bir şeyleri yanlış anlamasını istemiyordum.

Yanıma geldiğinde ne düşündüğünü anlamayacağım kadar donuktu. Birkaç adım arkamda duran Sonat'ı gösterdi. "Kim bu herif?" Sakin çıkan sesine aldanmamam gerektiğini biliyordum çünkü Gurur her an her şeyi yapacak biriydi.

"Bu beyefendinin adı Sonat." Gurur'a tebessüm ederek küçük bir açıklama yaptım. "Onunla ilk kez deniz kenarında karşılaşmıştık."

"Demek adı Sonat?" Gurur hissiz bir sesle konuştuktan sonra yanımda durup yönünü Sonat'a çevirdi. "Ve bugün de burada karşılaştınız öyle mi?" Yeşil gözlerini onun gözlerine diktiğinde bakışları hesap sorar gibiydi. "Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleyebilir misin?"

Tam konuşacaktım ki Gurur elini kaldırıp beni susturdu. Bunu yaparken gözlerini bir saniye olsun Sonat'tan ayırmıyordu. "Sana sormadım, Farah ona sordum."

Sonat dimdik bir şekilde Gurur'un karşısında dururken rahatsızlığını yeteri kadar gizleyemiyordu. Sanki Gurur'a bakmak bile onu sinirlendiriyordu. "Öyle diyebiliriz." Duygusuz bir sesle konuşup sargıdaki elini gösterdi. "Burada karşılaşmamız tamamen tesadüf."

Gurur'un eli belime uzandığında bu temasa hazırlıklı değildim. Parmakları sahiplenircesine belimi sarıp beni yanına çekerken Sonat'a olan bakışları ürkütücüydü. "Umarım ikinci kez karımla karşılaşman bir tesadüftür." Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında bu soğuk gülüşü kan dondurucuydu. "Aksi takdirde bir kez de benimle karşılaşmak zorunda kalırsın ve bu tesadüfen olmaz." Midem kasıldı. Onu tehdit etmişti.

Sonat'ın çenesi seğirdiğinde Gurur'un bakışları delice bir boyuta ulaştı. Aralarındaki gerginlik devasa bir boyuta ulaşmıştı. Birbirlerine attıkları soğuk bakışlar beni endişelendirdiği için hemen Gurur'un elini tuttum. "Gidelim artık."

Bir çılgınlık yapmadan onu buradan götürmek istediğim için elini sıkıca tutuyor, onu peşimden çekiyordum. "Bekle!" Sert bir sesle konuşup beni durdurdu. Ona döndüğümde kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Neden bu kadar paniklediğimi anlamaya çalışıyordu. Sakladığım bir şeyler olup olmadığından şüpheleniyordu.

Böyle ulu orta yerde bana kızacağından korkmaya başlamışken burnundan nefesini sertçe verdi. Kendini sakinleştirmeye çalışarak ayakkabılarımı gösterdi. "Bağcıkların açılmış."

"Sorun değil." Bir an önce gitmek istediğim için açılan bağcıklarımı fazla önemsemedim. "Sonra bağlarım."

"Basıp düşebilirsin."

"Düşsem ne olacak ki bununla bir sorunum yok."

Bana öldürücü gözlerle bakıp parmaklarımın sardığı elini çekti. "Düşersen canın yanar ve benim acı çekmenle ilgili ciddi sorunlarım var." Karşıma geçip bir ayağının üzerine diz çöktüğünde donup kaldım. Bunu ikinci kez yapıyordu.

Koridordaki onca insanın önünde benim karşımda diz çökmeyi sorun etmemişti. Uzanıp ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken bakışları fazla ciddiydi. Büyük bir titizlikle spor ayakkabılarımın bağcıklarını benim için bağlıyordu. Herkesin gözünü korkutup dize getiren Gurur Kalender, benim

önümde bir ayağının üzerine diz çökmeyi sorun etmiyordu. Dudaklarımdaki tebessümün farkında bile değildim.

Ayakkabılarımı bağlayıp bağcıklarından küçük bir fiyonk yaptığında kıkırdadım. "Bunu bana da öğretmelisin." Sesim fazla mutlu çıkıyordu çünkü yaptığı bu küçük jestler kalbimi yerinden hoplatıyordu.

"Bakarız." Ayakkabılarımla işi bittiğinde ayağa kalkıp bana asansörü gösterdi. "Kahvaltı yapmadığım için karnım aç eve gidelim." Neredeyse kahkaha atacaktım. Dışarıda yemekten nefret ediyordu. Eve gidince yine beni mutfağa sokacağını biliyordum. Ev yemeklerini çok seviyordu.

Onunla asansöre yürürken dönüp arkama baktım ama Sonat'ın çoktan gittiğini gördüm. "Nereye bakıyorsun?" Gurur'un sinirli sesini duyunca hemen önüme dönüp adımlarımı hızlandırdım. Ona bakamıyordum bile. "Hiçbir yere bakmıyorum."

Kızgın bakışlarıyla beni ürkütüyordu. "O piçe mi bakıyordun?"

"Hayır, ne alakası var."

Asansöre bindiğimizde ondan önce davranıp üst katın düğmesine bastım. Aksa'yı görmeden hastaneden ayrılmayacağımı bildiği için bana sorun çıkarmadı. Ona bakmasam da hesap soran bakışlarını üzerimde hissediyordum. Asansörde onunla yalnız olmak beni ürkütmeye başlamıştı. Bir anda asansörü durdurup bana dönünce irkilerek arkaya doğru birkaç adım attım. Yine başlıyoruz.

Her şeyden çok kolay korktuğumu bildiği için beni ürkütmemeye çalışarak bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. Dün gece beni korkutmuşken bunu tekrar yapmak istemiyordu. "O herifle ne konuşuyordunuz ve deniz kenarında ne konuştunuz? İlk kez ne zaman karşılaştınız?" Beni konuşturmak için sesini oldukça yumuşak çıkarmıştı.

Bana kızmasından endişe ettiğim için bakışlarım yerdeydi. "Sen Bige ile Kocaeli'ne gittiğin gün biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Orada deniz kenarında karşılaştık." Suçlu çocuklar gibi eğdiğim başımı kaldırmıyordum. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Aramızdaki mesafeyi kapattığında mümkün olsa deve kuşları gibi başımı yerin altına sokardım. Beni yanlış anlamasından endişe ettiğim için yüzüne bile bakmaya korkuyordum. Elimi avucunun içine alıp dudaklarımdan çekene kadar yine tırnaklarımı kemirdiğimi fark etmemiştim. "Sakin ol senin yanlış bir şey yapmadığını biliyorum." Beni korkutup ağlatmaktan ödü kopuyordu.

Tuttuğu elimi aşağıya indirerek yan tarafımda tuttu. Boştaki eli çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdı. "Bana onunla ne konuştuğunuzu anlatmanı istiyorum." Ilımlı bakan gözlerini benim titreşen siyahlarıma kenetleyerek bakışlarımı kaçırmama izin vermedi. "Tüm konuştuklarınızı bilmek istiyorum."

"Havadan sudan şeyler."

"Farah." Birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Sana havadan sudan gelen şeyler belki de öyle değildir." Omuzlarını bükerek üzerime eğildi. "Laf arasında biri sana küfretse bile bunu anlamayacak bir saflıktasın." Başparmağıyla çenemi hafifçe okşayarak başını yana doğru yatırdı ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Tüm konuşmalarınızı eksiksiz anlat bana."

"Ama hepsini hatırlamıyorum."

Çenemdeki eli gerildi. "Hepsini hatırlamayacak kadar uzun mu konuştunuz?"

"Evet, bir saate yakın konuştuk."

"Sikeyim, Farah!" Benimle olan temasını kopartıp bir adım geri çekildiğinde sinirden yüzü kaskatıydı. "Bir saat ne konuştun elin herifiyle?"

"Havadan sudan."

"Siktirme havasını suyunu!" Gırtlağından çıkan kalın bir sesle konuştuğunda yanında duran elini sıkıyordu. "Hiç tanımadığın biriyle bir saat boyunca ne konuşulur!"

Somurtarak yüzümü asmaya başladım. "Yine bana bağırıyorsun."

Dişlerini sıktığı için çenesinde bir kas seğirdi. "Bağırmıyorum sesim gür çıkıyor." Bana olan bakışları fazla tersti. "Altmış dakikanın siktiğim her saniyesinde ne konuştuğunuzu söyleyeceksin bana!"

"Bak bağırıyorsun işte."

"Farah delirtme adamı, konumuz benim sesim değil."

"Delirtme mi?" Hayretler içinde ona bakıyordum. "Sen zaten delisin."

"Sende bu delinin karısısın!" Beni ürküterek bir yere varamayacağını çok iyi bildiği için farklı bir taktik denedi. "Ne konuştuğunuzu bana anlatırsan sana kara gül ve yeşil erik alırım."

"Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

"Ona henüz sıra gelmedi ama işe yarayacaksa çek defterim arabada," deyince kahkaha attım. Bazen çok şapşal olabiliyordu.

Asansörün düğmesine basarak çalıştırdım. "Bankta çantam kalmıştı almak için döndüğümde o bankta oturuyordu." Saklayacak bir şeyim olmadığı için Sonat ile nasıl karşılaştığımızı ona anlatmaya başladım. "Korktuğum için yanına yaklaşıp çantamı alamadım. Bu yüzden ondan kalkmasını istedim ama kalkmadı. Gazetesini okurken keyfinden ödün vermedi."

Asansörden indiğimde yanımda yürüyerek sessizliğini korudu. "Beni dilenci sandı. Ondan para koparmak için çantayı bahane edip dikkatini çekmek istediğimi düşündü." Gurur'a bakıp ona kendimi gösterdim. "Şey... Sence ben dilenciler gibi mi giyiniyorum?"

Kaşlarının kavisi usulca çatıldı. "O puştun ne dediğini niye bu kadar önemsiyorsun?" Baştan ayağa beni süzerek kıyafetlerimi ve görünüşümü değerlendirmeye başladı.

Beni izlerken gözlerinin yeşil harelerinde oluşan beğeni aklımı başımdan alıyordu. "Sen her şeyiyle fazla güzelsin." Çapkınca bana göz kırptı. "Karıma her şey yakışır." Gurur'un bir karım deyişine her şeyimi feda edebilirdim çünkü sahiplenme şekli çok güzeldi.

Dudaklarımda gülücükler açarken parmak uçlarımdan yükselip dudaklarımı yanağına bastırdım. "Kocam bugün çok tatlı." Yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Hem de çoook," dediğimde gülüşüne engel olamadı. Gurur gülmeyi seven bir insan olduğu için uzun süre ciddi kalamazdı.

Yanağına kondurduğum iki öpücük sinirlerini yatıştırdığı için şimdi bana olan bakışı daha yumuşaktı. "Devam et anlatmaya." Deniz kenarında olan her şeyi bilmek istiyordu.

Yanında yürümeye devam ederken önemsiz bir şeyden bahseder gibi sesim sıkılmış çıkıyordu. "Dilenci diyerek sinirlerimi bozduğu için bende ona kızdım."

"Kızmak mı?" Kaşlarını alay ederek yukarı kaldırdı. "Farah sen kızamıyorsun."

"Yoo bazen kızabiliyorum. Hatırlasana malikaneye arabayla daldım," dediğimde başını arkaya atıp gür bir kahkaha patlattı. "Nasıl da masum masum anlatıyor."

Yaptığım şeyi hatırladıkça şaşkınlığım artıyordu. "Malikanenin ön cephesini yıktım."

Benimle gurur duyuyormuş gibi gülümseyerek onayladı. "Ve bu gördüğüm en iyi şeydi."

Ayaklarımı sertçe yere vurarak onun önünde yürümeye başladım. "Beni kötüye teşvik ediyorsun."

"Konuyu kaynatma küçük ördek." İki adımla bana yetişip beni konuşturmak için baskı yaptı. "Deniz kenarından devam et."

"Valla bak fazla hatırlamıyorum. Önemli hiçbir şey konuşmadık ki." Onu geçiştirmemden nefret etse de daha fazla ısrar edip beni zorlamadı. Bu konuda bana inanmayı seçti ya da öyleymiş gibi davrandı.

Uyarı dolu bakışlarını benden çekmeyip itiraz istemeyen bir sesle konuştu. "O herifle üçüncü kez karşılaşırsan bundan haberim olacak. Anladın mı?" Bu

konunun kapanmasını istediğim için başımı sallayarak onu onayladım. Onunla üçüncü kez karşılaşacağımı sanmıyordum.

Gurur'un adımları bana kıyasla daha büyük olduğu için ona yetişmekte güçlük çekiyordum. Her defasında durup ona yetişmemi bekliyordu. Aramızdaki mesafe yine açılınca koşup sırtına atladım. Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzundan öne doğru uzattım. "Ya beni bekle ya da beni taşı."

Omzunun üzerinden bana bakarken düşmeyeyim diye bacaklarımı tutuyordu. Yaptığım bu küçük taşkınlıklar onu çok eğlendiriyordu ama bunu gizlemek için sinirli görünmeye çalıştı. "Sen iyice beni hamalın yaptın." Fazla güç uygulamadan beni sırtından atmak için uğraştı. "İn ulan aşağıya." Oysaki gerçekten istese tek bir hareketiyle beni yere savurabilirdi.

Çenemi omzuna yaslayarak daha sıkı boynuna sarıldım. "Ayaklarım yoruldu azıcık taşı işte."

Beni sırtında taşıyarak yürürken sitem eder gibi dudaklarını büktü. "Kendimize karı diye sanki sultan kızı aldık. Pek de nazlıymış bu kız."

"Ayaklarım yoruldu diyorum."

"Görende maraton koştuğunu düşünür."

"Hele ki azıcık taşıdın ya artık söylenir durursun. Karını taşımayacaksan ne diye yaptın o kasları?"

Gülmemek için yanaklarının içini dişledi. "Seni taşımak için yapmadık herhalde."

"Kim için yaptın peki?"

Bana diklenerek göğsünü kabarttı. "Hesap mı vereceğiz?"

Gücenmiş gibi suratım asıldı. "Vermez misin?"

Gözleri muzırca bana bakıyordu. "Hesap soran sensen veririz elbet," deyince tekrar gülümsemeye başladım. Gurur Kalender bambaşka bir şeydi.

Gurur beni koridorun bitişiğine kadar sırtından taşımıştı ancak daha sonra beni sırtından indirdi. Bundan gerisi babam ve adamlarıyla dolu olduğu için beni daha fazla taşıyamazdı. Birlikte sola dönerek babamın adamlarının olduğu koridora girdik. Aksa'nın odasının önüne geldiğimizde Gurur her zamanki gibi babam ve amcamla dalaşırken bende kuzenimin odasına girdim.

Aksa'nın odasına girdiğimde içeride Asaf'ı gördüm. Aksa ona öldürücü gözlerle bakıyordu ancak Asaf onun bakışlarını görmezden geliyordu. Yatağın yanındaki koltuğa rahatça oturmuş, boş gözlerle telefonda bir şeyler yapıyordu. Kapı aralıklı olduğu için içeri girerken fazla ses çıkarmamıştım bu yüzden geldiğimi anlamamışlardı.

Aksa kucağındaki yastığı sıkarken mümkün olsa o yataktan fırlar ve Asaf'ı çıplak ellerle boğabilirdi. Ona olan bakışları o denli nefret doluydu. "Nikah için gün alman umurumda değil. Yarın seninle evlenmeyeceğim!" Asaf yarın için evlilik tarihi mi almıştı? Hiç vakit kaybetmemişti.

Asaf telefonuyla meşgulken Aksa'nın öfkesinden zerre kadar etkilenmiyordu. "Yarın o imzayı atmazsan babandan önce ben bitiririm işini." Sakin bir sesle konuşup telefonu kurcalamaya devam etti. "Ve bence de yarın benimle evlenme." Başını yavaşça kaldırıp buz gibi gözlerle Aksa'ya baktı. "Böylece senden kurtulmam için bana bir sebep verirsin."

Aksa inatçı bir tutumla çenesini dikleştirerek onu ciddiye almadı. "Yine nikahtan kaçacağım ve bu sefer ülkeye hiç dönmeyeceğim!" Asaf'ın kapıya diktiği adamlar olmasaydı çoktan buradan kaçmıştı.

Onun öfkeden kor gibi yanan gözlerine bakan Asaf'ın dudağının köşesi usulca kıvrıldı. "Nereye gidersin mesela?" diye alayla konuştu. "Seni benden saklayacak bir ülke var mı?"

Kuzenim yüzüne gelen saçlarını hırsla arkaya iterken yastığın yumuşak kumaşını biraz daha sıktı. "Senin gücün beni bulmaya yetmez, Bolatlı. Eğer öyle olmasaydı bu beş yıl içinde beni bulurdun."

Dudaklarını birbirine bastıran Asaf belli belirsiz güldü. Bakışları fazla manidardı. Sanki onun yerini en başından beri biliyormuş gibi bakıyordu

ama bu konuda bir şey söylemedi. "Seni bulmak isteseydim bulurdum ama hiç aramadım." Bir bacağını diğerinin üzerine atarak koltuğuna yaslandı. "Seni arama zahmetine bile girmeyecek kadar benim için önemsizsin." Bu sözlerde samimi olduğunu sanmıyorum.

Aksa'nın kaşları çatıldı. "Madem öyle neden benimle evlenmek istiyorsun!"

"Çünkü kaçtığın yere geri dönecek kadar aptalsın." Buz gibi bir sesle konuştuğunda mavi gözleri duygudan yoksundu. "Etrafta eski nişanlım sıfatıyla gezip tozmana izin verecek değilim. Karım olacaksın ve beni o nikah masasında bırakmanın hesabını vereceksin!"

Yumruk yaptığı elini yastığa geçiren Aksa deliye dönmüştü. "Senin karın olmaktansa ölmeyi yeğlerim!"

"Neden!" Asaf kontrolü dışında bağırdığında başından beri sergilediği o sakinliğinden eser kalmamıştı. "Neden benimle evlenmek senin için ölümden daha ağır!"

Öfke patlaması yaşıyormuş gibi bir hışımla ayağa kalkıp Aksa'nın yanında bitti. "Son ana kadar benimle evlenmeye istekliydin. İnkâr etsen de içten içe senin de rızan olduğunu biliyordum. İnadıma saçlarını hep yamuk kessen de beni her gördüğünde kızaran yanaklarından rızan olduğunu anlıyordum!" Kaşlarını çatarak Aksa'nın üzerine eğildi. "Düğünde ne yaşandı da benden kaçtın!"

Aksa kendini yataktan geriye çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Belli ki yanlış fikirlere kapılmışsın." Bunları söylerken Asaf dışında her yere bakıyordu. "Hiçbir zaman seninle evlenmeyi istemedim. Senden hep nefret ettim!"

Şakaklarındaki damarlar şişecek kadar sinirlenen Asaf, "Yalan söylemeyi bırak!" diye ona sesini yükseltip Aksa'nın çenesini kavradı. Onu kendine bakmaya zorlayıp üzerine biraz daha eğildi. "Düğünden birkaç saat önce o gelinliğin içinde mutluydun. Bana olan bakışların utangaçtı ama nefret dolu değildi." Onun gözlerinde gördüğü bu nefrete katlanamıyor gibiydi.

Aksa'nın kahve irislerine baktığında çenesi seğirdi. "O yıllarda gözlerinde bu nefret yoktu!" Burnunun direği sızlamışçasına sesi kısıldı. "Seni nasıl

kaybettiğimi bilmek istiyorum."

Aksa ona bakarken ne hatırlıyordu, bilmiyorum ama hatırladıklarıyla gözlerindeki nefret arttı. Ona baktığımda bile Asaf'a duyduğu nefreti yoğun bir şekilde soluyordum. Asaf'ın elini iterek onu kendinden uzaklaştırdı. "Kendi kafanda kurduğun şeylere inanmışsın! Karın olmayı hiç istemedim, sana hiç gülümsemedim ve senin karşında yanaklarım hiç kızarmadı!" Tehdit eder gibi işaret parmağını ona doğrultup, "Bir daha sakın bana dokunma!" diye onu uyardı. "O kirli ellerini bana sürmeyeceksin!"

Aksa'nın sert çıkışıyla Asaf hızla eski soğukluğuna büründü. Yüzünde katı bir ifade oluştuğunda kızgınlıkla Aksa'ya bakıyordu. "Yerinde olsam o sesimi kısardım çünkü karşında beş yıl önceki adam yok! Seninle evlenmek sikimde bile değil, sana tahammül etmemin tek nedeni yaptıklarının hesabını sana ödetmek. Yarın karım olduğunda buraya hiç dönmemeyi dileyeceksin çünkü bu evlilik senin azabın olacak!" dedikten sonra hızla dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

İşler gittikçe karışıyordu.

"Neden ona bir şans vermiyorsun?" Gülmemeye çalışarak kuzenime doğru yürüdüm. "İsimleriniz bile çok uyumlu, Asaf ve Aksa."

İki parmağını ağzına sokup öğürdü. "İsmim onunla aynı cümlede olunca bile midem bulanıyor."

"Biraz düşündüm de Asaf pek haksız sayılmaz." Yatağın kenarına oturup geçmişi hatırlamaya çalıştım. "Hep istemediğini söylüyordun ama sanki onu görünce mutlu oluyordun. Nikahtan hemen önce ne oldu, Aksa?"

Bana olan bakışları fazla tersti ama öfkesinin arkasına büyük bir sır sakladığını hissediyordum. "Belli ki sende bir şeyleri yanlış anlamışsın çünkü ondan nefret ederken mutlu olmanın yakınında bile değildim." Yatağa uzanıp pikeyi kafasına kadar çekti. "Yarınki nikah memurundan kaçmak için biraz enerji toplamalıyım. Annem ve babam tekrar odama gelip canımı sıkmadan uyumak istiyorum." Geçmişle ilgili sorulardan kaçıyordu.

"Seçil seni görmeye hiç geldi mi?"

"Karşıma çıkmaya cesaret edemez ama bir iyileşeyim sen asıl o zaman gör onun saçlarını nasıl yoluyorum," dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. Pikenin altına saklanan deve kuşunu nasıl oradan çıkartacağımı iyi biliyordum. "Babam benim için kuzenlerden oluşan bir ekip kurmuş, birazdan burada olurlar."

Pikeyi kafasından hızla çekip yatakta oturduğunda az kalsın karnındaki dikişleri patlatacaktı. "Ekibin içinde İskender'in olduğunu söylersen kendimi camdan atarım!"

"Maalesef."

"Hassiktir!" Yamuk saçlarını sinirden karıştırarak inanamayan gözlerle bana baktı. "Farah o piç canı sıkıldıkça kendini içeri attırıyor! On altı yaşından beri toplasan iki yıl dışarıda kalmamıştır ve o yirmi altı yaşında!"

Yüzüme dramatik bir ifade kondurdum. "En kötüsü İskender değil."

Gözleri pencereyi buldu. "Kuzenin Esvet'te geliyor dersen garanti atlarım."

"Ne yazık ki."

"O hırsızı yakınımda istemiyorum. Onunla bir kan bağım bile yok o senin kuzenin! Ortak kuzenlerimiz hep Diyarbakır'da."

"O zaman Zaza'nın gelişi seni mutlu eder."

"Donanmada kovulan bir arızayı görmek beni mutlu etmez."

Sırıttım. "Peki, ya Kılıç Aslan?"

Yüzündeki tüm kan çekildi. "O küçük ağa kaç kızı nikah masasında bıraktı haberin var mı?"

"Sende birini nikah masasında bıraktın."

"Ama benim rekorum üç değil!"

Kapının dışında duyduğumuz seslerle ikimizin de bakışları kapıyı buldu. "Paraya bile ihtiyacın yok herifin cüzdanını niye çaldın!" Duyduğum bu tanıdık sesle başıma nasıl bir bela aldığımı daha iyi anladım. Bu teyze oğlu Nihat'ın sesiydi.

Ve dayımın kızı Esvet'in sesini de duydum. "Taksi parasını bana ödettiğine göre belli ki halam ve eniştem yine hesaplarını dondurdu. Cebinde harçlığın olsun diye o ukalanın cüzdanını çaldık herhalde."

"Nitelikli hırsızsın!"

"En azından bir dolandırıcı değilim! Babamı bile çarptın be!" Benim de annemi.

"Diyene bak sende bizimkilerin kasasını soydun," dedi Nihat.

"Parayı yarı yarıya kırıştırdığımızı ne çabuk unuttun? Sesini kesmezsen beni eve gizlice soktuğunu halama söylerim!" Bu ikisi anne tarafındaki akrabalarımın yüz karasıydı.

Onları karşılamak için dışarı çıktığımda babam, Gurur ve Asaf'ın önünde tartışıyorlardı. İkisiyle de son üç yıldır hiç görüşmediğim için ne kadar değiştiklerini yeni fark ediyordum. Esvet'in sarı saçları en son gördüğümde çok kısaydı ama şimdi beline gelecek uzunluktaydı. Saçlarının arasında maviye boyadığı tutamlar vardı. Yuvarlak yüzü usta bir hırsız olduğunu gizleyecek kadar çocuksuydu. Benden bir yaş küçük olmasına rağmen on yaşındaki bir çocuğun haylazlığına sahipti.

Yeşil gözlerini süzüp kalp şeklindeki dudaklarını büzdüğünde herkesi kandırabilirdi. Giydiği pahalı kıyafetlerin içinde hiç de hırsızlık yapacak biri gibi görünmüyordu. Esvet Yücel çalmadan duramazdı.

Nihat ise kahverengi saçlarını asker tıraşı yapacak kadar kısa kestirmişti. Benimle aynı yaştaydı ama bana kıyasla daha uzun ve daha yapılıydı. Ela gözleri oyunbaz bir ifadeyle bakıp Esvet'i kınıyordu ama kendisinin Esvet'ten daha aşağı kalır bir yanı yoktu. Uzun bir yüz tipi ve çenesinde küçük bir çukur vardı. Temiz yüzü onun iyi ahlaklı biri olduğunu düşündürebilirdi ancak öyle değildi. Tüm sülaleyi dolandıracak kadar belalı

biriydi. Nihat Gümüşay'ı tanıyan herkes ondan uzak durması gerektiğini bilirdi.

Babama doğru düzgün selam vermeden kendi aralarında tartıştıkları için derin bir nefes aldım. İkisinin dikkatini çekmek için tam yalandan öksürecektim ki koridorun karşısında beliren üçlüyle hareketsiz kaldım. Kılıç Aslan, İskender ve Zaza'da gelmişti. Nihat ve Esvet onlarla ilk kez tanışacaktı.

Nihat gelenleri görünce sırıtarak Esvet'e yaklaştı. "Şu sağdaki sana tanıdık geldi mi kuzen?" Ona Kılıç Aslan'ı gösterip beti benzi atan Esvet'in kulağına uzandı. "O cüzdandan hemen kurtul." Gözlerimi irice açtım. Esvet ayağının tozuyla Kılıç Aslan'ın cüzdanını mı çalmıştı?

Kılıç Aslan yanındakilerle bu tarafa yürürken gözlerini dahi kırpmadan Esvet'e bakıyordu. Kıza attığı soğuk bakışlar adeta başın belada diyordu.

İçimden bir ses bunları bir araya getirmenin büyük bir hata olduğunu söylüyordu.

Dün gece wattpad'de kaynaklanan bir teknik arıza yüzünden bölümü bir türlü yayınlayamadım. Saat bire kadar uğraştım olmayınca en sonunda vazgeçmiştim. Sabah erken kalkıp tekrar denedim neyse ki bu sefer paylaşabildim.

Bölüm sonunda Farah'ın ekibi hastaneye geldi. Henüz onları tam tanıyamadık çünkü yeni geldiler ama yeni bölümde her birini daha iyi

tanıma fırsatımız olacak.

Babasının Farah için kurduğu ekibi nasıl buldunuz?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Şimdi gidip son iki bölümü pdf'e çevirip kanala yükleyeceğim.

(11) İntikam Yemeği

Babam benim için akrabalardan oluşan bir ekip hazırlarken ne düşünüyordu, bilmiyorum ama bunun kötü bir fikir olduğuna tüm kalbimle inanıyordum. Akrabalarımın içinde nerede sorunlu biri varsa onu benim ekibimin içine almıştı. Özellikle Esvet ve Nihat daha hastaneye gelir gelmez ayaklarının tozuyla yapmışlardı yapacaklarını. Bu ikisi anne tarafım için büyük bir utanç kaynağıydı. Esvet'in ekipten birinin cüzdanını çalmasını beklemiyordum. Bence o bile kimin cüzdanını çaldığını bilmiyordur.

Babam neyse de Gurur ve Asaf'ın yanında tartışıp tüm rezilliklerini ortaya döken kuzenlerim şimdi gelenleri izliyorlardı. Kılıç Aslan, İskender ve Zaza adım adım buraya yaklaşıyordu. Esvet gözlerini özellikle Kılıç Aslan'dan ayırmazken bu işin içinden nasıl çıkacağını merak ettim. Çantasındaki cüzdandan kurtulmalıydı. Bakalım bundan nasıl sıyrılacaktı?

Kuzenlerim yanımıza geldiğinde Kılıç Aslan sinirli bakışlarını Esvet'ten çekip babama döndü. Üçü de babamın karşısında durmuştu. Diyarbakır'dan gelen kuzenlerime tebessüm eden babam, "Hoş geldiniz gençler," dediğinde Zaza ona doğru bir adım attı. "Hoş bulduk ağam." Uzanıp babamın elini öperek alnına koydu. Bizde büyüklerimizin eli öpülürdü. Bu onlara duyduğumuz saygı ve sevgiyi göstermekti.

Babam baştan ayağa Zaza'yı süzdüğünde gözlerinin içi gülüyordu. "Ne çok büyümüşsün, Zahide." Bir baba sıcaklığıyla onu izliyordu. "En son gördüğümde küçücük bir kızdın." Şimdiyse genç bir kadına dönüşmüştü.

Zaza çocukken de maskülen giyinmeyi seven biriydi şimdi de öyle. Kahverengi saçları çenesinin altına gelecek kadar kısaydı. Saçlarının kesiminden dolayı yüzü daha yuvarlak görünüyordu. Ela gözleri ışıldayarak babama bakıyordu. Onun karşısında olmak bile Zaza'yı mutlu ediyormuş gibiydi çünkü babam aşiretimizin ağasıydı. Herkes kolayca ona ulaşamazdı.

Diyarbakır'daki diğer kızlarımızın aksine Zaza'nın üzerinde siyah bir tişört ve hâkî rengi bir pantolon vardı. Siyah deri ceketi üzerindeydi ve postalları ayağındaydı. Zaza benden sadece bir yaş büyüktü yani yirmi altı yaşındaydı. Çocukken de sürüden hep bağımsız hareket ettiği için kolay kolay süslü kıyafetler giymezdi veya bebeklerle oynamazdı. Daha o dönemlerde asker olmak en büyük hayaliydi. Acaba donanmadan neden atılmıştı?

Zaza bir adım kenara çekilince babamın gözleri İskender'i buldu. "Yolculuk nasıl geçti, İskender ağa?" diye ona sataştı. "Halin keyfin yerinde mi?"

İskender elindeki tespihi cebine koyarak babama yaklaştı. "İdare ediyoruz amca." Uzanıp babamın elini öperek alnına koydu. "Memlekettekilerin selamını getirdim."

"Başım gözüm üstüne." Babam uzun zamandır görmediği yeğenine sımsıkı sarıldı. İskender'e sarılırken ölen kardeşine sarılır gibi hisliydi. Onu çok özlediğini görebiliyordum. "Bir dahaki sefer kendini bu kadar özletme," dediğinde bile sesi buruktu.

İkisi için hisli sayılacak bir sarılmadan sonra İskender yavaşça ondan ayrılıp derin bir nefes aldı. "Denerim." Bu sözlerin ne anlama geldiğini hepimiz iyi biliyorduk. Dışarıda daha uzun kalmayı deneyeceğini söylüyordu çünkü çok sık cezaevine giriyordu.

İskender ölen amcama çok benziyordu. Amcamla pek anımız yoktu çünkü ben çocukken ölmüştü ama onun fotoğraflarını görmüştüm. Tıpkı babası gibi İskender'in de gür kahve tutamları vardı. Saçlarının yanlarını kısaltıp arkaya doğru taramıştı. Böylece geniş alnı ortaya çıkmıştı. Onda en çok sevdiğim şey kehribar gözleriydi çünkü gözlerinin hipnoz edici bir etkisi vardı. Bakanı içine çeken türden gözlerinin bir derinliği vardı.

Zamanının çoğunu hapishanede geçirmesine rağmen iri ve güçlüydü. Bunun nedeni babamın ona içeriden çok iyi bakmasıydı. Hapishanede bile olsa babam onunla ilgilenmeyi hiç bırakmıyordu. Son olarak babamın gözleri Kılıç Aslan'ı bulunca, başından beri sessizliğini koruyan Kılıç elini sol göğsüne bastırarak babama selam verdi.

Diğerlerinin yaptığı gibi babamın elini öpmemişti. Ona kızmak yerine bu hareketi babamı güldürdü çünkü Kılıç Aslan Tozlu böyle biriydi. Kendi babasının önünde bile eğilip bükülmezdi. Ona istemediği bir şeyi kolay kolay yaptıramazlardı. Bunun en büyük örneği üç kez kendi düğününden kaçmasıydı. Babam onun kişiliğini çok iyi bildiği için öpmesi için ona elini uzatmamıştı.

Bunun yerine gülmemeye çalışarak, "Babanla işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Babasını hatırlamak bile Kılıç Aslan'ın yakışıklı yüzünün kasılmasına neden oldu. "En son gördüğümde dinime imanıma küfrediyordu." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "İyidir herhalde."

Babamdan sonra Kılıç Aslan'ın bakışları beni bulunca omuzlarımı dikleştirdim. Bu kasıntı herifin siyah gözlerine bakınca bile oradaki meydan okumayı görebiliyordum. Büyük ihtimalle babam onu İstanbul'a getirtmek için ekibin başına geçeceğini söylemişti. Kendi ekibimde liderliği ona vermeye hiç niyetim yoktu. Babamın ona ne söylediğiyle ilgilenmiyordum ben ondan değil, o benden emir alacaktı.

Kılıç Aslan sadece bakışlarıyla bile liderliğini bana duyuruyordu ancak bu konuda geri adım atmayı düşünmüyordum. Bu herif hayatımda gördüğüm en ukala ve kibirli insandı. Burnu yere düşse eğilip almayacak biriydi. Onu bu kadar göklere çıkartan şeylerden biri de kadınların ona duyduğu hayranlık olabilirdi. Görünüş olarak gerçekten dudak uçuklatan biriydi. Uzun boyu, geniş omuzları ve insanlara attığı üstten bakışları etrafındaki çoğu kadını fazlasıyla etkiyordu.

Küçük ağa kendinden başka kimseyi sevmediği için görünüşüne oldukça önem veriyordu. Siyah saçları daima bakımlı, giydiği şeylerde hep ütülü olurdu. Üzerindeki siyah gömleğinde bile tek bir kırışık yoktu. Gömleği pantolonunun siyah rengiyle uyumluydu. Üzerinde ceket yoktu ve rahat olmayı sevdiği için kravat takmamıştı.

Gömleğin ilk iki düğmesi açık olduğu için bronz teni dikkat çekiyordu. Altın oranında yüz hatlara sahip birinin özgüveni vardı üzerinde. Uzun yüz tipi, belirgin elmacık kemikleri ve etli dudaklarıyla gerçekten baş

döndürücüydü. Özellikle de kuzguni siyahı gözlerini dikip size doğrudan baktığında insanın kalbini hızlandırırdı. Neyse ki benim üzerimde pek etkisi yoktu.

Bu açıdan akraba olduğumuza çok seviniyordum çünkü ileride onun yakışıklılığı pazarlayabilirdik. Bence kadın düşmanlarımız için Kılıç Aslan iyi bir avantajdı. Ona haddinden uzun bakmış olmalıyım ki Gurur kaşlarını çatınca hemen bakışlarımı Kılıç'tan çektim. Bu delinin kıskançlık damarı tutarsa kuzen falan dinlemezdi.

Hızlıca hepsine sarılıp hoş geldin dedim. Erkek kuzenlerime sarılmak Gurur'un sinirden homurdanmasına neden olduğu için tanışma faslını kısa tutmuştum. Onları Gurur ile tanıştırdıktan sonra işin en zor kısmına geldik. Şimdi birbirleriyle tanışmalılardı. İlk gelenleri gösterip, "İstanbul'daki kuzenlerim," dedim hızlıca. "Nihat ve Esvet." Daha sonra onlara diğerlerini gösterdim. "Diyarbakır'dan gelen kuzenlerim Kılıç Aslan, İskender ve Zaza."

Ekip ilk kez birbiriyle tanışırken iki tarafta oldukça mesafeliydi. Anne tarafım Kürtlerden hoşlanmazdı Nihat ve Esvet ise bunun en büyük kanıtıydı. Ayrımcılık yapan sadece bu ikisi değildi çünkü karşı tarafta onlardan olmayan ikiliye pek sıcak bakmıyordu. Sırf âdet yerini bulsun diye dil ucuyla birbirlerine hoş geldiniz dediler. Anlaşılan Türk, Kürt sorununu sıkça yaşayacaktık.

Kılıç Aslan, Esvet'in karşısında durup uzun boyuyla onu ezmeye başladığında gerilmeye başladım. Duygusuz gözleri Esvet'in üzerinde oyalanıyordu. "Cüzdanımı vermeyi düşünüyor musun?" Sesi tam da ondan beklediğim gibi soğuk ve hissiz çıkmıştı.

"Neyden bahsediyorsun?" Esvet onu anlamazlıktan gelip başını kaldırdı. "Cüzdanını neden benden istiyorsun?"

Sabırlı olmak Kılıç Aslan'ın tabiatında yoktu ama kendini zorlayarak birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Benden aldığın şeyi güzellikle vermezsen-"

"Ne olur?" Esvet ona diklendiği an Kılıç Aslan onun belini kavrayıp sırtını sertçe duvara vurdu. "Geri almasını bilirim!" Cüzdanı nereye koyduğunu

görmüş olmalı ki onun çantasına bile bakmadan elini Esvet'in yakasından içeri soktu. Esvet'in şaşkın bakışları eşliğinde sütyeninin içine sakladığı cüzdanı çıkartıp almıştı.

Gözlerini kocaman açan Esvet önce başını eğip göğüslerine baktı daha sonra da Kılıç Aslan'a dikti bakışlarını. "Sen az önce benim göğüslerime mi dokundun?" Bir anda kaşlarını çattı. "Tacizci puşt!" Dizini kaldırdığı gibi Kılıç Aslan'ın bacak arasına geçirerek onu iki büklüm etmişti. Bende bundan korkuyordum.

Zaza sinirlenerek ona doğru bir adım atınca Esvet omzundaki çantasını çıkartıp yere fırlattı. "Yaklaş da suratının fotokopisini duvara çıkartayım!" Hemen Zaza'nın kolunu tutarak onu durdurdum. "Tavsiye etmem kuzen." Tam bir süslü kokona gibi görünen Esvet dövüş sanatlarında ustaydı. Hepimizi tekte yere sererdi.

İskender yerde iki büklüm duran Kılıç Aslan'ın nasıl olduğuna bakacaktı ama bunu yanlış anlayan Nihat, Esvet'in önüne geçti. "Geri bas lan!" Onun Esvet'e zarar vereceğini düşünmüştü.

Daha fazla dayanamayıp araya girdiğimde düşman bakışlarım Esvet ve Nihat'ın üzerindeydi. "Siz ikinizin sorunu ne?"

Esvet yerdeki çantasını alarak omuzlarını dikleştirdi. "Ne sorunumuz olacakmış?" Yüzünü buruşturarak koridordaki insanları gösterdi. "Şuraya bak etrafımız Kürt ve Lazlarla dolu." Büyük bir mağduriyet yaşıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Nihat ile ikimiz türümüzün tek örneği gibiyiz." Nihat'ı sahiplenircesine onun koluna girdi. "Türkleri temsil eden sadece biziz."

Nihat gülmemeye çalışarak, "Kuzen," diye başını ona doğru uzattı. "Bence Türkler onları temsil etmemizi istemezdi." Bir hırsız ve dolandırıcı olduklarını düşünürsek bence de bunu istemezlerdi

Kılıç Aslan kıpkırmızı olmuş bir suratla ayağa kalktığında nihayet Esvet'in ona yaşattığı acıdan kurtulmuştu. Boynundaki damarlar şişerken ölümcül gözlerle Esvet'e bakıyordu. "İkinci kez bana vurmaya kalkışırsan kadın falan dinlemem!"

"Bak sen şu küçük ağaya." Kılıç Aslan ondan hem yaşça hem de görünüş olarak daha büyükken Esvet onu küçümseyerek başını omzuna eğdi. "Kadın falan dinlemeyecekmiş de beni incitecekmiş." Atom karıncası kaşlarını çatarak Kılıç Aslan'ın üzerine yürüdü. "Tüm kemiklerini kırdığımda bakalım beni tehdit edebilecek misin!"

Nihat hemen onun ensesini tutarak Esvet'i yanına çekti. "Enerji patlaması mı yaşıyorsun sen!" Esvet'in koluna yapışarak onu zorla asansöre doğru çekmişti. "Gidip bir kahve içelim de sakinleş. Hani Türkleri temsil ediyorduk? Türkler bu kadar saldırgan değil!"

"Tehdit altındaki hiçbir Türk susmaz kapat çeneni!"

"Kimse seni tehdit etmedi, herifin hayalarına tekme atan sensin."

"Göğüslerimi elledi!"

"Sende o cüzdanı oraya saklamasaydın!"

"Nihat biraz daha konuşursan Allah yarattı demem gömerim seni buraya!" Nihat zorla onu asansöre bindirince şimdilik ikisinden de kurtulmuştuk ama şimdilik.

Kılıç Aslan, İskender ve Zaza, Aksa'yı görmek için onun odasına girince Gurur babama döndü. Yeşil gözleri kısılmıştı. "Bu çocukların gelişi ne iş?" Hepsinin bir anda buraya gelmesinin normal bir hasta ziyareti olmadığını anlayacak kadar zekiydi.

Babam onların buraya gelme amacını ustaca gizleyerek Aksa'nın odasına yürüdü. "Kuzenlerini görmeye gelmişler."

Gurur'un sorgulayan bakışları beni bulunca omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bende bilmiyorum." Ona gördüğü tüm bu değişik insanların artık hayatımın her yerinde olacağını söyleyemezdim. En azından sevkiyattan önce bunu bilmemeliydi.

***

Babamla konuştuğumdan beri çok keyifsizdim çünkü sevkiyatı ileri bir tarihe ertelemişti. Ekiptekilerin birbirine karşı çok ön yargılı olduğunu görünce bunu yapmak zorunda kalmıştı. Sevkiyata kadar birbirimize güvenip az da olsa aramızdaki buzları eritmemizi umuyordu. Bu sevkiyat ailemiz için çok önemli olduğu için babam ince eleyip sık dokuyordu. Bu işi birbirinden hoşlanmayan bir avuç çocuğun ellerine bırakıp her şeyi batırmamızdan korkuyordu.

Bizi sevkiyata göndermeden önce birbirimize alışmamızı bekleyecekti. Böylece büyük gün geldiğinde olası bir tehlikede hepimiz bir diğerine sırtımızı yaslayacak kadar ona güvenecekmişiz. Babam böyle düşündüğü için sevkiyat tarihini ertelemişti ama ben onun gibi düşünmüyordum. İki farklı ırka bölünen bir ekibin kolay kolay birbirine ısınacağını sanmıyordum. Bizden yana bir sorun yoktu ama Esvet ve Nihat annemin bir temsili misali Kürtlere karşı çok ön yargılılardı.

Tüm ekip komple malikanede yaşayacağı için annem fenalık geçirmişti ama babamla onu sakinleştirmeyi başarmıştık. Anneme yaşadığımız maddi sıkıntıyı anlatıp iflasın eşiğinde olduğumuzu söylemiştik. Bunu duyduğunda neredeyse bayılacaktı. Onun gibi lüks zevkleri olan bir kadın için düşük bütçede yaşamak ölüm gibiydi.

Bu sevkiyatın önemini ve misafirlerimizin buradaki amacını anlayınca bir şey söylememişti ama onlara karşı daha sabırlı olacağını biliyordum. Annemi mutlu eden tek şey korkaklığı bırakıp babama yardım etmemdi. Onun varisi olarak üzerime düşeni yapmaya karar verdiğimi görünce az da olsun keyfi yerine gelmişti. Ancak en az babam kadar bana hiç güvenmiyor ve bu işin üstesinden gelebileceğimi düşünmüyordu.

Bu bir haftada olan tüm gelişmeler bundan ibaret değildi. Dün malikanenin tadilatı bittiği için bizimkiler tekrar eve dönmüştü. Gurur düşündüğümden daha kısa sürede evdeki hasarı yaptırmıştı. Telefonda annemle konuştuğumda Gurur'un evdeki eşyaları bile yenileriyle değiştirdiğini söylemişti. Hepsi de annemin zevkine göre özellikle seçilen lüks ve pahalı eşyalarmış.

Belki de ilk kez annemin Gurur'dan övgüyle bahsettiği bir ana tanık olmuştum çünkü telefonda sesi mutlu geliyordu. Ailem eve geri

döndüğünde onların yanında olmadığım için olanları annemden telefonda öğrenmiştim. Gurur bir süre daha onun evinde yaşamamı istediği için henüz malikaneye dönmemiştik. Bir haftadır Gurur'un evinde kalıyordum ve itiraf etmeliyim ki hayatımın en iyi haftasıydı.

Gurur için de öyle olduğuna eminim çünkü sadece ikimizin yaşadığı bir evde canımızı sıkan kimse olmuyordu. Caner abimin bana zorbalık yapmadığı, Seçil'in beni sinir etmediği bir evde yaşamak çok güzeldi. Tüm günümü Gurur'un sevdiği yemekleri yapmayı öğrenmekle geçiriyordum. Gurur akşamları eve geldiğinde ona kapıyı açan ben oluyordum.

Yemekten sonra birlikte mutfağı toplayıp bazen film izliyorduk bazense gece geç saatlere kadar sohbet ediyorduk. Gecenin sonunda masal okuyarak beni uyuttuktan sonra kendi odasına gidiyordu. Her şey fazla iyiydi ve ben bunun bozulmasından çok korkuyordum.

Aksa dört gün önce hastaneden taburcu olmuştu. Taburcu olduktan sonra ailesinin olduğu bir eve gitmeye yanaşmadığı için babam onu bir otele yerleştirmişti. Ben ve Gurur ile kalması için çok ısrar etmiştim ancak Aksa bunu da istememişti. Dört gün boyunca otelde onu ziyaret edip karnındaki yarayla yakından ilgilendim. Kendini biraz toparlayınca amcam ve Asaf tekrar evlilik için yakasına yapışmıştı.

Aksa taburcu olmadan evlenmeyeceğini söyleyip durduğu için Asaf nikah tarihini ileriye ertelemek zorunda kalmıştı. Aksa'nın kaçmak için karnındaki yarayı bahane ettiğine eminim. Otele yerleştiğinde bile kaçamamıştı çünkü Asaf adamlarını onun odasının önüne yığmıştı. Buna rağmen Aksa onunla evlenmeyi düşünmüyordu ta ki dün babam onu görmeye gidene kadar.

Babam onunla ne konuştu, bilmiyorum ama Aksa fikrini değiştirip Asaf ile evleneceğini söylemişti. Ne kadar sorsam da bana neden kararını değiştirdiğini söylememişti. Ancak bazı tahminlerim vardı. Babam onu evlenmeye ikna etmek için Aksa'nın tek zaafını kullanmış olabilirdi, yani beni.

Onun evliliğinin bana sağlam bir müttefik kazandıracağını söylediyse Aksa fikrini değiştirmiş olabilirdi. Evlilik neydi ki, kuzenim benim için ölüme bile giderdi. Aksa kabul edince o tekrar vazgeçmesin diye Asaf işleri

hızlandırmıştı. Aksa düğün istemediği için nikah aile arasında kıyılacaktı. Dünden beri onu bu evlilikten vazgeçirmek için elimden geleni yapmıştım ama beni dinlememişti.

Şu anda Asaf'ın evinde nikahları kıyılıyordu. Gurur ve Seçil dışında hepimiz buradaydık. Seçil'i burada istemeyen Aksa'ydı, Gurur ise Asaf'ın nikahına katılmak istememişti.

Aksa'nın nikah şahidi bendim Asaf'ın şahidi ise bir arkadaşıydı. Endişeli gözlerle Asaf'ın yanında oturan kuzenime bakıyor, bakışlarımla onu bundan vazgeçirmeye çalışıyordum. Ancak Aksa beni görmezden geliyordu. Gelinlik bile giymek istememişti. Gelinlik şöyle dursun, cenazeye katılıyormuş gibi siyah bir elbise giymişti.

Nesibe yengeyi sinirden deli edecek siyah, uzun bir elbise giymişti. Yarım kollu elbise ayak bileklerine kadar uzundu. Başına siyah tülü olan bir şapka takmış ve ellerine bileklerine kadar uzanan siyah bir eldiven takmıştı. Sürdüğü ruj bile siyahtı. Gerçek anlamda cenazeye katılan birine benziyordu. Belki de bu evliliği bir ölüm olarak görüyordu ve kendi cenazesine katıldığını insanlara gösteriyordu.

Nikah memuru mikrofonu eline alıp açılış konuşmasını yaptıktan sonra ezbere bildiğimiz o sözleri söylemeye başladı. "Birbirinizle evlenmek istediğinizi bizlere beyan ettiniz ve bizlerde gereken araştırmayı yaptık. Evlenmenize bir mâni olmadığını tespit ettik. Ancak evlenmek istediğinizi bir kez de şahitler ve misafirler huzurunda da sözlü söylemeniz gerekiyor." Asaf'a doğru dönerek, "Sayın Asaf Bolatlı," dedi. "Hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan kendi arzunuzla ve özgür iradenizle Aksa Atılgan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Asaf fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Evet," dediğinde ifadesi fazla ciddiydi. Sanki evlenmiyordu da önemli bir iş anlaşması yapıyordu.

Nikah memuru bu seferde Aksa'ya döndü. "Sayın Aksa Atılgan, hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan kendi arzunuz ve özgür iradenizle Asaf Bolatlı ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?" Nikah memuru özgür iradenizle dediğinde Aksa'nın gözleri önce babasını, sonra

benim babamı ve daha sonra da Asaf'ı buldu. Ondan özgür iradesini elinden alan üç kişiye sırasıyla nefretle bakmıştı.

Aksa evet veya hayır demedi. Nikah memurunun sorduğu soruyla sessizleşmişti. Onun bu suskunluğu Asaf'ın yerinde rahatsızca kıpırdanmasına neden olmuştu. Aynı kadın tarafından ikinci kez nikah masasında terk edilme ihtimalini düşündükçe yüzü geriliyordu. Aksa'nın suskunluğu ona yoğun bir stres yaşattığı için boynundaki kravatını gevşetti. Sanki boğuluyordu. Aksa ya hayır derse? İşte bu ihtimal Asaf'a ecel terleri döktürüyordu.

Nikah memuru havada yoğun gerginliği soluyunca biraz kararsız kalsa da sorusunu tekrarladı. "Sayın Aksa Atılgan, hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan kendi arzunuz ve özgür iradenizle Asaf Bolatlı ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Aksa daha fazla dayanamayıp başındaki şapkayı masaya atarak hemen ayağa kalktı. Masadan ayrılacağı esnada Asaf bir hışımla yerinden kalkıp onun kolunu sertçe tuttu. Aksa'nın bir kez daha kaçıp gitmesinden endişe ettiği için onu fazla sıkı tutuyordu. Mavi gözlerini onun nefret dolu kahve irislerine kenetleyerek sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Bunu yaparsan ağır sonuçları olur." Aksa'ya buradaki tüm Tozlu'ları gösterdikten sonra gözleriyle beni işaret edip, "Hepiniz için!" dedi sert bir sesle. Son kısmı söyleyince Aksa kaskatı kesilmişti çünkü Asaf onu benim hayatımla tehdit ediyordu.

Bana bir şey yapmasına Gurur izin vermezdi. Tam Aksa'ya bundan bahsedip onu durdurmaya çalışacaktım ki, kolunu sertçe Asaf'ın elinden çekti. Ona duyduğu nefreti gizlemeden yüzüne bakarken, "Bazı şartlarım var!" diye çenesini dikleştirdi. "Şartlarımın hepsini kabul etmezsen seninle evlenmem."

Son ana kadar evlilik için şartları olduğunu Asaf'a söylememişti. Bunu sona saklamasının nedeni Asaf'ı köşeye sıkıştırmak olduğunu biliyordum. Aksa'nın şartlarını kabul etmezse yine gidecekti. Asaf onun kolundan tutarak onu buradan çıkartınca hemen ayağa kalktım. Nesibe yenge onların birazdan döneceğini söyleyerek nikah memurunu oyalarken Asaf ve Aksa'nın peşinden dışarı çıkmıştım.

Asaf hole çıkana kadar Aksa'nın kolunu bırakmamıştı. Etraftaki hizmetçilere kızgın gözlerle bakıp, "Kaybolun!" deyince hizmetçiler hemen bir yerlere dağılmaya başladı. Aksa'nın şartlarını merak ettiğim için bir duvarın arkasına saklanıp gizlice onları izlemeye başladım.

Asaf'ın çatık kaşları neredeyse birleşmişti. Hesap sorar gibi ters gözlerle Aksa'ya bakarken nabzı hızla atıyordu. "Şartların nedir!"

Aksa'nın boyu benden bile kısa olduğu için Asaf'ı görmek için başını bir hayli kaldırmıştı. "Farah bir gün babasının yerini aldığında, yani lider olduğunda o masada onu her konuda destekleyeceksin." Kalbim burkuldu. İlk şartı bile benimle ilgiliydi. Asaf'ın gözlerinin içine bakarak düz çizgideki dudaklarını araladı. "Gurur'u karşına almak pahasına kardeşimin yanında olacaksın."

Asaf ondan böyle bir şey duymayı beklediği için hiç şaşırmadı. "Benim desteğimin Gurur'u durduracağını mı sanıyorsun?" Burnunun direğini sıkarak başını iki yana salladı. "Gurur'u hiç tanımıyorsun, ilkeleri olmayan bir adam. Daha geçen hafta beni senin hayatınla tehdit etti!" Sindiğim duvarın yanında buz keserken duyduklarıma inanamadım. Gurur onu kardeşimin hayatıyla mı tehdit etmişti? Aksa'nın benim için bir kuzenden çok kardeş gibi olduğunu bilmiyor olamazdı.

Hayal kırıklığına uğradım.

Aksa anlamayan gözlerle ona bakarken burada olan her şeyi kontrol etme arzusuyla dolmuştu. "Neyden bahsediyorsun?"

Birazdan söyleyeceklerini kimse duymasın diye Asaf etrafını kontrol edince hemen başımı geriye çektim. Duvarın arkasında durup kendimi gizlediğimde Asaf'ın, "Gurur, Farah'ın sevkiyatta kullanacağı adamlar için bana geldiğini biliyor," dedi. Bildiğini zaten tahmin ediyordum. "Beni senin hayatınla tehdit ederek bu bilgiyi benden aldı. Farah'a vereceğim adamları kendi adamlarıyla değiştirecek."

"Ve sende bunu yapmasına izin mi verecektin?"

"Hayır!" diyen Asaf'ın sesi keskindi. "Ümit'e kızının sevkiyatı üstlendiğini ve ona iyi bir ekip kurmasını tavsiye eden bendim." Gözlerimi irice açtığımda duymayı beklemediğim şeylerin şokundaydım. "Farah bilmiyor ama ekibini bile onun için ben kurdum." Bir dakika, ne?

Saklandığım yerden başımı yavaşça uzattığımda Asaf yüzünü sertçe ovuşturdu. Öfkesinin dışa vurumu sert simasına yansıyordu. "Farah içine kapanık asosyal bir kız, kendi kanında olmayan bir ekibe bağlanamazdı. Bu yüzden hızlı bir araştırma yapıp kuzenlerinin içinde en iyilerini onun için seçtim. Hazırladığım listeyi Ümit'e verip gerisini ona bıraktım." Bir süre duraksadıktan sonra alaycı gözlerini Aksa'ya dikti. "Ben yapmasaydım bu ekip işi sence Ümit'in aklına gelir miydi? Ümit, Farah'ı yetersiz bulduğu için onu geri planda bırakmayı düşünüyordu." Ve Asaf, babamı bu işi bana vermesi için ikna mı etmişti? İşte bunu beklemiyordum.

En az benim kadar duyduklarının şokuna giren Aksa'nın gözlerinde merak vardı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü kapıma gelip benden yardım isteyen bir kıza ihanet ettim." Asaf'ı belki de ilk kez takdir ediyordum çünkü gözlerindeki suçluluk duygusunu yeteri kadar gizleyemiyordu. "Farah'ın neyin peşinde olduğunu Gurur'a söylemek zorunda kalmıştım ve bunu telafi etmek için bir şeyler yapmalıydım." Benim için bir ekip kurup etrafıma sağlam duvarlar örerek yaptığı şeyi telafi etmeye çalışmıştı. Asaf hakkında ne kadar da yanılmıştım. O yaptığı hataların sorumluluğunu alan biriydi.

Duyduklarından sonra Aksa belki de ilk kez ona nefret ederek bakmıyordu. Aksa'nın zayıf noktası bendim ve Asaf'ın benim için bir şeyler yaptığını öğrenmek ona olan bakışlarını yumuşatmıştı. Tıpkı babam gibi Aksa'da Asaf'ın benim için iyi bir müttefik olacağını düşünmeye başlamıştı. Bunu onun bakışlarından görebiliyordum. "İkinci şartım ayrı odalarda kalmak." Kendiyle ilgili şartını sunarken ona duyduğu nefret geri dönmüştü. "Evlensek bile aynı odada kalmayacağız."

Asaf burnundan derin bir nefes verdiğinde ona karşı ilgisiz görünmeye çalışarak başını salladı. "Sen istesen bile senin odana gelmem." Omuzlarını dikleştirdi. "Başka şartın var mı?"

"İstediğim her an evden çıkabilmeliyim."

"Yanında adamlarım olduğu sürece evet."

Aksa tam itiraz edecekti ki, Asaf kaşlarını belli belirsiz çattı. "Şansını zorlama güvenliğin için bu gerekli."

Korumalardan nefret etse de bu konuda Asaf'ın fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. "Ve son olarak," diye başını kaldırdı. "Bu evde yaşayacaksam annem babam ve Seçil hiçbir koşulda buraya gelmeyecek. Üçü bu evin eşiğinden bile geçmeyecek."

Aksa'nın ailesinden Asaf'ta hoşlanmadığı için kabul etmesi zor olmadı. "Bugünden sonra bir daha buraya gelemeyecekler." Kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı bir sesle, "Başka?" diye sordu. "Başka bir şartın kaldı mı?"

Aksa bir süre düşündü ama aklına bir şey gelmeyince başını iki yana salladı. "Şimdi sıra benim şartıma geldi." Asaf aralarındaki son adımı kapatıp onun üzerine eğildiğinde Aksa'ya olan bakışları fazla ciddi ve tehditkardı. "Benimle evli olduğun sürece benden nefret etsen bile beni aldatmayacak ve başka birini sevmeyeceksin." Kısacası ona sadık kalmasını istiyordu. Asaf'ın tek şartı Aksa'nın sadakatiydi.

"Tamam." Aksa bir saniye bile düşünmeden onun şartını kabul etti çünkü kolay kolay birilerine âşık olacak biri değildi. Büyük bir umursamazlıkla gülüp Asaf'ı gösterdi. "Sen istediğinle düşüp kalkabilirsin bu konuda sana engel olmayacağım." Bir şeyleri ima eder gibi gözlerini Asaf'ın mavilerine kenetleyip, "Hatta nikahtan hemen sonra da bir kadını kollarına alabilirsin," dedi ve soğukça gülümsedi. "Ya da nikahtan önce." Son kısmı fazla vurgulu söylemişti. Nikahtan önce derken bir şeyler ima ettiğine çok emindim.

Beş yıl önce nikah memuru gelmeden hemen önce ne yaşanmıştı?

Aksa bunları söyledikten sonra tekrar içeri girince Asaf anlamaz gözlerle onun arkasından bakıyordu. Aksa'nın neyi ima ettiğini anlamaya çalışıyordu. Çenesinden bir kas seğirirken, "O sikik günde ne yaşandı!" diye hırlayıp o da içeri girdi. Aksa'nın beş yıl önce onu neden terk ettiğini deli gibi merak ediyordu. Bunu merak eden sadece o değildi.

İki tarafta birbirinin şartlarını kabul ettiği için nikah kaldığı yerden kıyıldı. Aksa, Asaf ile evlenmeyi kabul edip deftere imzasını atınca herkes rahat bir nefes almıştı. Nikahtan sonra Aksa dinleneceğini söyleyerek bir nevi bizleri yeni evinden kovmuştu. Karnındaki kurşun yarasını bahane ederek hepimizi evden göndermişti. Yengem hakkı varmış gibi bir de bunun için yol boyunca Aksa'ya kızmıştı. Amcam ise sonunda inatçı kızını evlendirdiği için keyifliydi.

Asaf ve Aksa'nın konuşmalarını duymadan önce Gurur'un evine geri dönmeyi planlıyordum. Onunla yaşamayı sevdiğim için uzun süre onun evinde kalabilirdim. Ancak Asaf'ı Aksa'yı öldürmekle tehdit ettiğini duyunca her şey değişmişti. Ona bu kadar sinirliyken onun evinde yaşamayacağım. Babamın evine geri dönerek üzerimi değiştirmiştim. Gurur arada sırada arıyordu ama telefonlarını açmıyordum.

Aksa'nın hayatı kimse için pazarlık konusu olamazdı.

Üzerime rahat bir şeyler giyerek bir alt kata indiğimde Esvet odasından çıkmıştı. İçinde mavi buklelerin olduğu sarı saçlarını açık bırakmıştı. Benim aksime çok şık bir elbise giymişti. Uzun kollu kısa elbisenin ona yakışmadığını söyleyemezdim. Diz kapaklarına kadar gelen çizmeleriyle bence hoş görünüyordu. Çantasını ve ceketini bir elinde tutarken bana doğru yürüdü. "Kuzeninin nikahı nasıl geçti kuzen?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Evlendiler işte." Giydiklerini gösterdim. "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsun?"

Yanıma gelip koluma girerek benimle merdiveni inmeye başladı. "Ümit enişte ekibin kaynaşması için bir restoranda rezervasyon yaptırmış." Üzerimdeki yün kazağı ve pantolonu işaret etti. "Böyle mi geleceksin?"

"Neyden bahsediyorsun yemekten haberim yoktu."

Yeşil gözlerini kıstı. "Nihat sana söylemedi mi?" Başımı iki yana salladığımda Esvet yüzünü buruşturdu. "O aptal sana söylemeyi unutmuş olmalı." Merdivende durup elimi tutarak beni yukarı çekmeye başladı. "Acele et seni hazırlamak için fazla vaktimiz yok."

"Aslında bu kıyafetle yemeğe katılabilirim."

"Kapat çeneni, Medine fukaraları gibi gezemezsin." Üzerimdeki kıyafetlere tiksinerek bakarken beni çatı katına doğru sürüklemeye başladı. "O Kılıç denen piç seni çok küçümsüyor. Sadece bakışlarıyla bile bunu anlayabiliyorum. Bu ekibin bir parçası olmasına rağmen seni lideri olarak görmüyor. O herife her konuda ondan daha iyi olduğunu göstermelisin."

"Bunun giydiklerimle ne ilgisi var?"

"Bir kadının görünüşü onun en büyük silahı."

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Babam bana her kızdığında küfreder gibi halama benzediğimi söyler," dediğinde gülerek odasına girdim. Eğer bir hırsız olmasaydı annemin en sevdiği yeğeni olabilirdi.

Odama girdiğimizde Esvet'in gardıroptan çıkarttığı her kıyafete yüzümü buruşturmuştum. Annem dolabı yeni moda kıyafetlerle dolduruyordu ama hiçbiri benim zevkime uymuyordu. Esvet'in bana uzattığı hiçbir kıyafeti beğenmemem en sonunda sinirlenmişti. "Pekâlâ, bakalım bunlara ne diyeceksin." Tekrar gardırobu karıştırmaya başlamıştı.

Esvet siyah, kısa kollu ve balıkçı yaka bluzlardan birini aldı. Hemen ardından kahverengi mini bir etekle bana uzattı. Çekmeceleri karıştırıp siyah tül çoraplarımı verdikten sonra beni giyinme odasına doğru itmişti. "Denemeden karar verme." İtiraz istemeyen bakışlarıyla mecburen içeri girdim.

On dakika içinde hızlıca giyinip yatak odama döndüğümde Esvet baştan ayağa beni süzüyordu. "Hımm bir şeyler eksik sanki." Bir kez daha gardırobu karıştırmaya başladı. Askıdan siyah bir ceket çıkartıp bana uzattığında artık bu işkencenin bitmesini istiyordum. "Bunu bir dene." Ben ceketi giyerken Esvet giyinme odama girdi. Oradaki dolaptan benim için bir çift çizme alarak geri dönmüştü. "Bunları da giymeni istiyorum."

Derin bir nefes alıp yatağın kenarına oturarak çizmeleri giymeye başladım. "Spor ayakkabılarım daha rahattı."

Bana üstten bakışları atarken bir an gözlerini devirdiğini sandım. "Erkekleri etkilemek istiyorsan rahatından ödün vermelisin."

"Erkekleri etkilemek istemiyorum."

"Peki, ya kocanı?"

"Gurur'un kıyafetlerimle bir sorunu yok."

Esvet'in bakışları bana kendimi aptalmışım gibi hissettiriyordu çünkü yeşil gözleri öyleymişim gibi bakıyordu. "Gurur ne giydiğine karışmıyor olabilir ama unutma ki o da bir erkek ve erkekler çekici kadınlara karşı koyamaz."

Ayağa kalkıp aynanın karşısına geçerken soğukça gülümsedim. "Gurur'a çekici görünmek istemiyorum." Yansımama bakarken siyah gözlerimin ardından geçen karanlık parıltıyı Esvet görmemişti. "Benim Gurur için farklı planlarım var." Onun aklını başından alacaktım hem de gerçek anlamda.

Esvet arkamdan gelirken, "Ne demek istedin?" diye sordu ama ona cevap vermedim. Aynadan kendimi izlerken sessizdim. Gurur ona neler yapabileceğimi hiç bilmiyordu ve olmaması gereken tek kadının yanında olduğundan haberi yoktu.

Aynadan kendime baktığımda gördüklerimi beğendim. Siyah bluzun üzerine giydiğim ceket çok yakışmıştı. Mini dar eteğim kalçamın tam altına geliyordu ve ceketin uzunluğu eteğin hizasındaydı. Uzun çizmeler dizlerimin üzerine geldiği için çok yakışmıştı. Topuzumdaki kalemi çıkardığımda saçlarım salınarak omuzlarıma döküldü. Bu halime beğenmediğimi söyleyemem ama bu şekilde dışarı çıkmak istediğimden emin değildim.

"Çok yakıştı." Esvet gözlüklerimi çıkarmak için uzanınca ona izin vermedim. "Kalsın." Camların ardından dünyaya bakmak bana kendimi daha iyi hissettiriyordu.

Esvet bu kılıkta öğle yemeğine gitmem için bir şekilde beni ikna etmişti. Lüks bir restorana gideceğimiz için böyle giyinmeyi kabul etmiştim. Birlikte odadan çıkıp aşağıya indiğimizde dış kapıya doğru koşan İskender'i gördüm. Işık hızıyla dışarı çıkmıştı. Sadece on saniye sonra Zaza koridorun sağından çıkıp İskender'in peşinden koşarak çıktı. Esvet ile göz göze geldiğimizde, "Siktir!" diyen Kılıç Aslan'ın sesini duyduk.

Kılıç ve Nihat'ta Zaza'nın çıktığı koridordan fırlayıp dış kapıya koşunca iyice endişelendik. "Onları bu kadar korkutan ne?" diye sormuştum ki elindeki sopayla gelen annemi görünce, "Kaç!" diye bağırıp bende kapıya koştum. Annemin neye sinirlendiğini bilmiyorum ama gözü bu kadar dönmüşken hepimizi birbirine katabilirdi.

Esvet ile koşarak dışarı çıkıp hemen arabama bindik. Annemden kurtulmak için arabalarımız birbiri ardına malikaneden çıkmıştı. Yola çıktığımızda Esvet ile aynı arabadan gidiyorduk. Kuzenim telefonunu çıkartıp öndeki arabada olan Nihat'ı aradı. Nihat, Kılıç'ın arabasındaydı. Nihat telefonu açınca Esvet hoparlöre alıp, "Halam niye sizi sopayla kovalıyordu?" diye sordu.

Nihat'ın gülüşünü duydum. "Bir sebebi yok teyzem bizi gördüğü an cinnet geçiriyor."

"Niye?"

"Teyzemin akraba sevgisini bilmiyor olamazsın."

"Diğerleri neyse de biz onun yeğenleriyiz." Esvet homurdanarak kemerini taktı. "Bizi o Kürtlerle aynı kefeye koyamaz."

İkinci kez Nihat'ın gülüşünü işittim. "Hoparlör açık kuzen." Yani Kılıç Aslan bunları duyuyordu.

Esvet hiç endişe etmeden göz devirir gibi baygın bir hareket yaptı. "Birinin yüzüne söylemeyeceğim şeyi arkasından da söylemem. Yanındaki piçin duyup duymaması çok mu umurumda sanıyorsun?" Öğürür gibi bir ses çıkardı. "O herif tam üç kadını nikah masasında bırakmış bir kadın düşmanı."

"Peki, sen nesin?" Bu konuşan Kılıç Aslan'dı. "Irkçı bir kleptomani beni mi yargılıyor?"

"En azından eşcinsel değilim." Esvet onu sinirlendirmek için alayla güldüm. "Kabul et küçük ağa sen eşcinselsin bu yüzden o kadınlara karşı bu kadar mesafelisin. Belki de baban senin için yanlış cisten gelin arıyor."

Kılıç Aslan ani bir firenle arabayı bir anda durdurunca ona çarptım. Hareket halindeki trafikte arabayı durdurmasını beklemediğim için zamanında frene basamamıştım. Arkadan ona çarptığımda Esvet ile ikimiz öne doğru savrulmuştuk. Eğer kemerlerimizi takmasaydık ön camdan dışarıya fırlayabilirdik. Kılıç Aslan öndeki arabadan bir hışımla çıkınca Esvet hemen kemerini çözüp arabadan atladı. Onu bu kadar sinirlendirmişken bence de kaçsın.

Arabadan indiğimde Kılıç deliye dönmüş bir halde Esvet'in üzerine yürüdü. Yüz hatları öfke ve tahammülsüzlüğün birleşimiyle gerilmişti. Yanında duran ellerini sıkarken siyah gözleri Esvet'e duyduğu nefretten kararmıştı. Boğazından hırıltıyı andıran bir ses çıkartıp, "Gelip yüzüme de söylesene hangi cinsten hoşlandığımı!" dedikten sonra aralarındaki mesafeyi kapatmak için öne atıldı.

Ancak Esvet hemen arabanın diğer tarafına kaçmıştı. İskender, Zaza ve Nihat yanıma geldiğinde tıpkı benim gibi onlarında yüzünde bıkkınlık vardı. Bu yemek güya bizi bir araya getirecekti ancak Kılıç ve Esvet daha yola çıkar çıkmaz sorun çıkarmıştı. Esvet ondan kaçmak için ön kaportasını dağıttığım arabanın etrafından dönerken güldü. "Anlaşılan gerçekleri duymak beyimizi çok kızdırdı."

Kılıç'ın yüzündeki öfkenin kaynağı Esvet'in arsızlığıydı. Hem ondan korkup kaçıyordu hem de hâlâ saçma sözleriyle canını sıkıyordu. Kaşlarının kavisi

çatılırken Esvet'i yakalamak için hızlıca arabanın etrafından döndü. "Seni elime geçirdiğimde dövüş yeteneklerin bile seni benden kurtaramayacak!"

Esvet küçük bir çocuk gibi gülerek hemen arabanın diğer tarafına kaçtı. "Senden korktuğum için kaçtığımı sanma, Ümit enişteye bugün ekipten kimseyi dövmeyeceğime söz verdim." İkisinin arasında araba varken durup Kılıç'ın gözlerine meydan okuyarak baktı. "Yarın gelsene karşıma küçük aslancık," diye onun ikinci ismine değindi. "Bakalım o zaman kim kaçıyor."

Kılıç'ın sıktığı dişlerinin gıcırtısını ta buradan duyabiliyorduk. Bir anda arabanın üzerine çıkıp Esvet'in yanına atladı. Esvet'e kaçma şansı tanımadan kolunu yakaladığı gibi sırtının arkasına bükmüştü. Kılıç hızlıca Esvet'in arkasına geçip kızın ensesini kavradı ve yüzünü arabanın ön kısmına yasladı. Bir suçluyu tutuklayan polisler gibi görünüyordu. "Amcama verdiğin sözü siktir et!" Esvet'in canını çok yakmayacak şekilde yanağını biraz daha arabanın kaportasına yasladı. "Şimdi göster bana marifetlerini!"

Esvet kendini kurtarmaya çalıştı ama hiçbir şey yapamadı çünkü Kılıç onu kıskıvrak yakalamıştı. Onun bir kolunu bileğinden yakalayıp sırtının arkasına hapsetmişti ve iri parmakları kızın boynunu sarmış suratını arabaya yaslamıştı. Esvet çırpınarak, "Bırak beni!" diye bağırdığında bile onu tehdit etmeye kalkıştı. "Bırak yoksa-"

"Yoksa ne! Arsız bir hırsız bana ne yapabilir!" Kılıç arkadan onun üzerine eğildiğinde kaşları çatıktı. İri cüssesi Esvet'in ince bedeninin üzerine kapanırken dudaklarını onun kulağının yakınına getirdi. "Sabrımı zorluyorsun!" Buz gibi bir sesle konuştuğunda boynundaki nabzı sinirle atıyordu. "Biraz daha benimle uğraşmaya devam edersen sana dünyayı tersten gösteririm!"

"Şu elimi bırak da kim kime dünyayı tersten gösteriyor hep birlikte görelim!"

"Sen harbi kaşınıyorsun!"

İskender esneyerek baygın bakışlarını onlara dikti. "Şunu kesin sıkılmaya başladım," dediği an Kılıç ve Esvet aynı anda bir küfür savurdu. İkisini

durduracak tek şey İskender'in sıkılan canıydı.

Kılıç, Esvet'i bırakıp geriye çekildiğinde ikisi birbirine öldürmek ister gibi bakıyordu. Esvet bileğini tutup ters bakışlarını ona çıkardığında Kılıç'ın gözleri onun bileğinde oyalandı. Kolunu sırtının arkasında tutmak isterken Esvet'in bileğini haddinden fazla sıktığını daha yeni anlıyordu. Esvet'in ince bileğindeki kızarıklığı görünce kısık bir sesle küfredip hızlı adımlarla arabasına yürüdü.

Esvet onun arkasından çatık kaşlarla bakarken, "Öyle de vicdanlı," diye homurdanıp o da benim arabama bindi.

Zaza güzel yüzünü ovuşturarak zaten dağınık olan saçlarını dağıttı. "Bu ikisinden çok çekeceğiz," diye sızlanmıştı ki İskender uykulu bir şekilde esneyince dirseğini onun karnına geçirdi. "Canın sıkılırsa canını sıkarım!"

Karnına yediği darbeyle İskender acı içinde öne doğru büküldü. "Sadece uykum gelmişti!"

Yanına gidip omzuna dokundum. "İyi misin amcam oğlu?" Kaşlarımı çatarak sinirli bakışlarımı Zaza'ya çıkardım. "Şu koluna sahip çıksana."

"Ne zaman esnese devamında canı sıkılıyor." Zaza omuzlarını silkerek indiği arabaya yürüdü. Nihat ise Kılıç'ın arabasına doğru giderken, "Benim ne işim var bunların arasında," diye sızlanıyordu.

İskender doğrulduğunda şimdi daha iyi görünüyordu. Onun için endişelendiğimi görünce kehribar gözlerinde sıcak bir ifade oluştu. "İyiyim ben amcam kızı." Bana göz kırpıp o da arabasına doğru yürüdü.

Esvet üst üste kornaya bastırınca derin bir nefes alıp, "Geliyorum!" diye soludum. Ön kaportası pert olmuş bir arabayla restorana gidecektik!

Yolun kalanında neyse ki kimse sorun çıkarmadı da kazasız belasız restorana ulaştık. Restorana geldiğimizde arabanın anahtarını valeye uzatırken bile utanmıştım. Kaportası parçalanan o arabayı herkesten saklamak istiyordum. Hep birlikte restorana girdiğimizde garsonlardan biri masamıza kadar bize eşlik ediyordu.

Her masada birilerinin olması beni çok tedirgin ettiği için etrafıma kaçamak bakışlar atıyordum. İskender buradaki insanlara olan ürkek bakışlarımı görünce kolunu omzuma atarak beni yanına çekti. İçtiği sigaranın kokusunu alırken başını eğip bembeyaz olan suratıma bakmaya başlamıştı. "İyi misin amcam kızı?" Sosyal anksiyetemi iyi biliyordu.

Kolunun altına iyice sokulup güçlükle duyulan bir sesle, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kalabalık beni tedirgin ediyor."

İskender bir abi sıcaklığıyla beni göğsüne çekip saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Sadece küçük bir yemek sakin olmaya çalış." Bunu deneyecektim.

Birlikte yürürken köşedeki masada Aksa bizi bekliyordu. Onun yanına giderek hepimiz masadaki yerimizi aldık. Zaza ceketini sandalyesinin arkasına asarken soru dolu gözleri Aksa'nın üzerindeydi. "Sen daha bugün evlenmedin mi? Ne işin var burada?"

Aksa menüye bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Amcam bu yemekte olmam gerektiğini söyledi. Ayrıca evlendiysem ne olmuş?" İki parmağını ağzına doğru götürüp öğürür gibi yaptı. "O herifle gerdeğe girecek değilim ya."

"Artık o senin kocan." Onu kınayarak masadaki menüye uzandım. "İnsanların içinde kocan hakkında daha ölçülü konuşmalısın."

Esvet sinirle güldüğünde yeşil gözleri beni açıkça yargılıyordu. "Farah sen de ne kadar koca düşkünü çıktın be kızım."

"Hayır, ben sadece evli insanların birbirilerinin arkasından atmalarını doğru bulmuyorum." Menüyü yüzüme kadar çekip menünün arkasına saklandım. "Çiftler birbirilerini temsil eder, ne sorunları varsa bunu kendi aralarında çözmeliler. İnsanların yanında birbirlerini küçük düşürmelerini onaylamıyorum."

"Ama kocanın sana yaptığı tam olarak bu bayan psikolog." Nihat'ın alay ederek söylediklerine, "Hayır," diye karşı çıktım. "Kocam beni küçük düşürecek bir şey yapmıyor."

"Öyle mi dersin?" Kılıç Aslan'ın kinaye barındıran sözleriyle menüyü yüzümden çektim. Tek kaşını kaldırmış alaycı gözlerle beni izliyordu. "Kocan aileni bitirmeye çalıştığı için hepimiz bugün bu masadayız. Buna rağmen seni küçük düşürmediğini mi söylüyorsun?"

"Kocamın yaptıkları yanlış ama kendince haklı sebepleri var." Omuzlarımı dikleştirerek hepsine uyarı niteliğinde bakmaya başladım. "Bu masada kocam konuşulmayacak. Doğrusuyla yanlışıyla o benim kocam ve onunla ilgili şeylere ben karar veririm. Onu yargılamak kimsenin haddine değil." Kuzenlerimin hepsi homurdanarak önüne dönmüştü. İnsanların Gurur hakkında kötü konuşmalarından nefret ediyordum.

Garson siparişlerimizi alıp gittiğinde masanın üzerinde duran telefonum tekrar çaldı. Gurur'un aradığını görünce telefonu sessize aldım. Asaf'ı Aksa'nın hayatıyla tehdit ettiğini öğrendiğimden beri onun telefonlarını açmıyordum. Yemeklerimizin gelmesini beklerken hepimiz fazla sessizdik çünkü birbirimizle konuşacak bir şeyimiz yoktu. Babam bu yemeğin bizi yakınlaştıracağını düşünüyorsa, büyük yanılıyordu.

İki masa ötemizdeki kalabalık grup çok gürültücüydü. Hepimiz fazla sessiz olduğumuz için mi onları duyuyoruz yoksa onlar fazla mı yüksek sesle konuşuyorlardı, bilmiyorum ama her konuştuklarını duyuyorduk. Üç kız yedi erkekten oluşan on kişilik bir gruptu. Hepsi gündüz vakti içiyordu ve yüksek sesle konuşup kahkaha atıyorlardı.

Böylesine lüks bir restoranda buradaki insanları rahatsız edecek kadar gürültücü oluyorlarsa bunun tek bir nedeni vardı. Hepsi de hatırı sayılı ailelerin çocukları olmalı ki restoran görevlileri onları uyarma gereğinde bulunmuyordu. Giyim kuşamları bile para içinde yüzdüklerini açık bir şekilde gösteriyorlardı. Ancak konuşma tarzları fazla edepsiz ve görgüsüzdü.

O masadakilerden biri, "Yanındaki kızı çekip aldığımda hiçbir şey yapamadı piç," diye gülerek bacakları ayrık bir şekilde oturuyordu. Boynuna kadar vücudunun her yerinde dövmeleri olan bu adam koltuğa yayılmış dalkavuklarına övünerek bir şeyler anlatıyordu. "Lavuğun gözleri önünde sevgilisini becerdim gıkı çıkmadı." Masadaki herkes buna gülerken ben dahil bizim masamızdakiler kaşlarını çatmıştı.

Arkadaşlarından biri onu destekleyerek, "Oğlum kim sana ne yapabilir ki?" diye onu gazladı. "Süleyman Giriz'in oğluna kim ne yapabilir. Altlarından karılarını çekip alsan sesleri çıkmaz."

Süleyman Giriz ismini duyunca hepimiz göz göze geldik. Esvet ve Nihat dışında hepimiz birbirimize anlamlı bakışlar atıyorduk. Bu ikisi babamın dünyasına yabancı oldukları için duyduğumuz ismin kim olduğunu bilmiyorlardı. Esvet gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Ne kaçırdık?"

Yan masayı kontrol edip kısık bir sesle ona açıklama yapmaya başladım. "Süleyman Giriz yeraltının tehlikeli kaçakçılarından biri ve anlaşılan-" Başımla dövmeci adamın olduğu masayı gösterdim. "Onun oğluyla aynı mekandayız."

Tedirginliğimi gizlemeden masadaki telefonumu alıp çantama koydum. "Bir sorun çıkmadan gidelim buradan. Belli ki bu herif Mehmet Giriz."

Zaza yerine yayılarak bacak bacak üstüne attı. "Mehmet Giriz ise ne olmuş?"

"Herifin bir psikopat olduğunu duymuştum. Babasına güvenerek girdiği her mekânda sorun çıkartan bir züppe."

Aksa gülmemeye çalışarak öne eğildi ve kısık bir sesle, "O piçin lakabı kulağı kesik Mehmet çünkü sol kulağı yok," dedi keyifli bir şekilde. "Yıllar önce Gurur'a sataşmak gibi bir aptallık yapmış. Gurur'un olduğu bir mekânda nişanlısı Leyla'ya asıldığı için Gurur onun kulağını keserek babasına göndermiş." Aksa bu olayı anlatırken bundan aldığı hazzı gizleyemiyordu. "Süleyman'a gönderdiği mesaj çok açıktı; sen oğlunun kulağını çekmezsen çeken birileri çıkar."

Ne yazık ki Aksa'nın anlattığı her şey doğruydu. Gurur kendi liderlik döneminde damarına basmadığı insan bırakmamıştı. Bu yüzden tüm bölge liderleri onu yıkmak için konseyde onun aleyhine oy verip yerine yeğeni Karun'u liderliğe getirmişlerdi. Diğer masadan birileri Mehmet'i konuşturmaya devam ederek, "Becerdiğin kıza ne oldu?" diye sorunca kullandıkları çirkin kelimeler midemi bulandırıyordu.

Mehmet kirli sakalını kaşırken tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Ne olacak sayemde gerçek bir erkek tarafından becerildi. Yanındaki o puştun çükü bile kalkmadığına eminim."

"Peki, kızın rızası var mıydı kanını siktiğim piçi!" İskender'in yan masaya laf atmasıyla hepimiz kısık bir sesle küfrettik. Böyle olacağını biliyordum! Canı sıkılmaya başlamış olmalı ki kavga çıkartıp karakolluk olmanın peşine düşmüştü.

İskender'in yüksek sesle onlara laf atmasıyla Mehmet ve arkadaşlarının gözleri bizim masayı buldu. Masadaki herkese tek tek bakan Mehmet'in bakışları bende oyalanınca gri gözlerinin ardında sadistçe bir ifade geçti. Sandalyemde rahatsızca kıpırdandım çünkü beni tanımıştı. Gurur'a kinli olduğu için onun karısını hemen tanımıştı.

Artık onun radarına girmiştik sorun çıkarmadan gitmemize izin vermeyecekti. Esvet yan masadaki züppenin bana olan bakışlarından rahatsız olup, "Eee?" diye sataştı. "Devam et bakayım nasıl beceriyormuşsun sen insanları?"

Mehmet ürkütücü gözlerini benden çekip Esvet'e döndü. Esvet bizim dünyamıza çok yabancı bir yüz olduğu için onun annemin yeğeni olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarımızdan biri sandığı için pişkince Esvet'i izliyordu. "Niye sordun, sende mi becerilmek istiyorsun?"

Kılıç Aslan sigarasını yakarak sandalyesine yaslanıp iki tarafı izlemeye başladı. Oldukça sakin görünüyordu. Esvet ise gözlerini Mehmet'e dikip küçümsercesine ona bakıyordu. "Lütfen yap bunu," diye onu kışkırttı. Yeşil gözleri hınzırca bakarken rujlu dudaklarını büzdü. "Şu övündüğün erkekliğini bir de bana göster, bakalım beni nasıl becereceksin?" Biraz daha becerme sözünü duyarsam kusacağım.

Mehmet onun meydan okumasına karşılıksız kalmayarak masasındaki arkadaşlarına Esvet'i gösterdi. "Kızı getirin."

"Cık cık cık." Esvet başını iki yana sallayarak ona güldü. "Köpeklerini gönderme sen gel beni al." Bizim masayı gösterdi. "Hatta bu masada düz

beni." Bu şuursuzun sarfettiği sözler hepimizi sinir ederken Mehmet sandalyesini iterek ayağa kalktı. Gerçekten geliyor muydu?

"Siktir!" diye küfretti Nihat. "Buraya geliyor."

Zaza sandalyesini sağa çekerek Esvet'in yanından biraz uzaklaştı. "Bunu görmek istediğimden emin değilim."

İskender uykulu gözlerle esneyerek bileğindeki saatini kontrol etmişti. "Bu işin sonunda hapse girmeyeceksek kılımı bile kıpırdatmam." Yan masaya laf atarak her şeyi başlatan oydu bir de bundan sıyrılıyordu.

Bense öldürmek ister gibi Esvet'e bakıyordum. "Bu işin sonunda hapse girmeyeceğiz ama-"

"Cenazeye katılacağız," diyen Aksa sözlerimi tamamladı. Bu masada bir tek beni güvende tutmak istediği için beni yanına çekip Esvet'e çatık kaşlarla bakmaya başladı. "Birileri öldürülmeye pek bir hevesli!"

Kılıç Aslan ise yaslandığı sandalyesinde sessizlik içinde sigarasını içiyordu. İfadesiz yüzünde ne düşündüğünü anlamak çok zordu ama oldukça sakin görünüyordu. Bu konuyla ilgili herhangi bir yorum yapmadan sigaranın dumanını içine çekerek Mehmet'in masamıza gelişini izledi. Bu suskunluğunu neye yormam gerektiğini bilmiyordum.

Mehmet, Esvet'in kolunu sertçe tutup onu ayağa kaldırdığında İskender ve Nihat kaşlarını çattılar. İkisi tam ayağa kalkacaktı ki Kılıç küçük bir hareketle onları durdurdu. Esvet'in ne yapacağını görmek istiyordu. Ancak Esvet hepimizi şaşırtarak hiçbir şey yapmadı. Mehmet onu peşinden sürükleyerek, "Masamıza gel de bizi eğlendir yosma," dediğinde bile Esvet ona hiç karşılık vermemişti.

Kılıç Aslan sigaranın dumanını ciğerlerine çekerek tek kaşını yukarı kaldırdı. "Gerçekten hiçbir şey yapmayacak mısın?" Gri duman dudaklarının arasından süzülürken Esvet'in ne işler karıştırdığını anlamaya çalışıyordu. "Seni böylece götürmesine izin mi vereceksin?"

Esvet hınzırca gülümseyerek başını salladı. "Enişteme söz verdim bugün kimseyi pataklamayacağım." Mehmet'in masasındaki züppelere baktığında gülüşü genişledi. "Bence de biraz onları eğlendirmeliyim." Hayır, o böyle uysal bir kız değildi. Bir şey yapacaktı ama ne yapacağını henüz bilmiyorduk.

Mehmet, Esvet'i kendi masasına doğru sürükleyince Kılıç Aslan buna daha fazla tepkisiz kalamadı. Sakinliğini korumaya çalışarak, "Yerinde olsam kızı bırakırdım," diye sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü. "Hemen."

Mehmet durup omzunun üzerinden Kılıç'a baktığında hâlâ Esvet'in kolunu tutuyordu. "Bu sürtük senin sevgilin mi?" Pişkince güldü. "Eğer öyleyse bu daha da eğlenceli olacak."

Kılıç sandalyesine yaslı bir şekilde onu izlerken başını omzuna doğru hafifçe yatırdı. Mehmet'e attığı umursamaz bakışlarıyla onu küçümsüyordu. "O kız benim hiçbir şeyim değil."

"O zaman sorunun ne?"

"Benim sorunum masamdaki bir kızı alman." Ellerini sandalyenin kenarlarına bastırıp ağır bir hareketle ayağa kalktı. "Şimdi şöyle yapıyoruz koçum." Ceketini çıkartarak kalktığı sandalyeye attı. "Sen kızı bırakacaksın bende burada canlı çıkmana izin vereceğim." Gömleğinin kollarındaki manşetleri açarak birkaç kat yukarı kıvırdı. Daha sonra siyah gözlerini Mehmet'in öfkeli gözlerine dikerek ona kapıyı gösterdi. "O gevşek ağzını sikmeden topla itlerini siktir git!"

Kılıç'ın bu çıkışıyla Mehmet yüksek sesle gülerek arkadaşlarına döndü. "Piçi görüyor musunuz daha kime posta koyduğunu bilmiyor."

"Eee yeter be!" Esvet bir anda kolunu çekerek dirseğini onun karın boşluğuna gömdü. "Git ötede havla dedik sana!"

Karnına yediği dirsek darbesiyle Mehmet öne atılıp Esvet'in saçlarını ensesinden yakaladı. Kızın saçlarını yumruğuna dolayınca Kılıç Aslan bir hışımla onun yanında belirmişti. "O elini kırıp mabadına sokmazsam!" Mehmet'in Esvet'in saçlarındaki elini bileğinden yakalayıp sertçe çekti.

Esvet'i kolundan tutup arkasına aldığı gibi Mehmet'in suratına kafa atarak onu yere sermişti. Mehmet'in arkadaşları masalarından fırlayınca bizimkilerde devreye girdi. Ortalık çok pis karışmıştı.

İki taraf birbirine yumruk yumruğa girdiğinde oturduğu yerden kalkmayan sadece Aksa ile ikimizdik. Çıkan kavgadan ötürü diğer masalardaki herkes bağırarak dışarı kaçarken biz iki kuzen yerimizden hiç kıpırdamıyorduk. Henüz sipariş ettiğimiz yemekler bile gelmemişti ama masada birkaç atıştırmalık vardı.

Aksa kopardığı ekmeği mezelerden acı sosa batırıp ekmeği ağzına attı. "Hımm acısı çok iyi." Tabağı önüme uzattı. "Tadına bakmak ister misin?"

Uzanıp ekmeği alarak acı sosa batırdım. Sostan küçük bir lokma aldığımda yüzümü buruşturdum. "Ben daha iyisini yapardım içine ceviz bile koymamışlar." Boş masayı gösterdim. "Çok açım sence yemekler için çok bekler miyiz?"

Aksa kısa bir an sandalyelerin havada uçuştuğu kavgaya bakıp başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum kuzen. Garsonlar kavgayı ayırmakla meşguller."

"Sence bu ne zaman biter?"

"Daha yeni başladılar hemen bitmez."

"Çoktan polisleri aramış olmalılar."

Aksa hemen çantalarımızı alıp beni ayağa kaldırdı. "Bu yakınlarda daha iyi bir restoran olduğuna eminim." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek bana kapıyı gösterdi. "Tatlıyı ben ısmarlarım."

Ona gülümseyerek elini sıkıca tuttum. "Yemeklerde benden." Diğerleri yüzünden nezarete düşecek kadar aptal değiliz.

Kavga edenlere fazla yaklaşmadan masaların arasından geçmeye başladık. Restoranda bir izdiham yaşanıyordu. Kılıç Aslan yerde Mehmet'i yumruklamakla meşguldü. Esvet ise onun biraz yakınında durmuş, Kılıç'a

yaklaşmaya kalkışan herkesi yere seriyordu. İskender bir adamın ensesini kavrayıp suratını masaya gömmüştü. Zaza ise iki kızı saçlarından yakalayıp kafalarını birbirine vurarak onları yere savurmuştu. Nihat'a bakınca onun yerdeki bir adamı tekmelediğini gördüm.

Bence bizsiz de iyi idare ediyorlardı.

***

Hava karardığında biz Aksa ile malikanenin arka bahçesindeki salıncağımızda sallanıyorduk. Ayrı geçirdiğimiz beş yılın acısını çıkarmak ister gibi tüm günümüzü birlikte geçirmiştik. Telefonlarımızı kapatıp huzur içinde bir öğle yemeği yedikten sonra birlikte gemiye binerek küçük bir deniz turu yapmıştık.

Martılara simit atmış, sinemada bol kahkahalı bir film izlemiş, ihtiyacımız olmasa bile alışveriş yapmıştık. Bisiklet kiralayıp lisedeyken olduğu gibi bisikletle hep gittiğimiz o parka bile gitmiştik. Aksa karnındaki yaradan dolayı bisikletin pedallarını çeviremediği için benim önüme oturmuştu. Parktaki kaydırakta bile kaymıştık. Seyyar satıcılardan ben onun için kâğıt helva almıştım o ise bana süt mısırı almıştı.

Sevgiyi kâğıt helvaya benzettiğim için ona olan sevgimi bir kâğıt helvayla gösterdiğimi biliyordu. O da bana en sevdiği şeyi yani süt mısırı almıştı. Birlikte geçirdiğimiz çok güzel bir gündü. Onu malikaneye gelmeye ikna ettiğimde annemi arayıp Seçil'i evden göndermesini istemiştim. Aksa onu gördüğü an çıldırdığı için bir sorun çıkmasını istemedim. Henüz yarası iyileşmemişken Seçil ile kavga etmesini istemiyordum.

Zaten Seçil'de Aksa'nın eve geleceğini öğrenince anneme hiç zorluk çıkarmadan hemen arkadaşına gitmişti. Aksa onu görürse karnındaki yaranın bile onu durdurmayacağını iyi biliyordu. Aksa ablasına saldırmak için fırsat ararken Seçil onun karşısına çıkmayarak en doğrusunu yapıyordu.

Kuzenimle salıncakta ileri geri hafifçe sallanırken burukça gülümsedi. "Eskiden ne çok severdim bu evi ama şimdi bu evde sevdiğim tek şey sen ve bu salıncağım."

Tam karşıma bakarak sallanırken iç çektim. "Geçmişi geçmişte bırakmanın bir yolunu bulmalıyız." Bu ikimiz içinde geçerliydi.

Umutsuzca bakan kahve irislerini bana diktiğinde bu konuda fazla karamsardı. "Babam bana bekaret testi yaptırmak istemişti, Farah. Seçil'in yalanlarına inanarak küçük kızına o testi yaptırmak isteyen babam beni vurdu." Karnını gösterdi. "Ölebilirdim ve bu onun umurunda bile olmazdı." Kaşları kızgınlıkla çatıldığında bana gösterdiği öfkenin ardında derin bir azap vardı. "O testi bana değil Seçil'e yaptırmalı. Namus bekçiliği yapan o yosma kim bilir kaç kişiyle yatmıştır."

"Aksa o senin ablan. Seçil'den bende hoşlanmıyorum ama ablan hakkında düzgün konuşmalısın." Yüzümü buruşturarak onu kınamaya başladım. "Ablana yosma demen çok çirkin."

Çatık kaşlarından değişen bir şey olmazken kafama sertçe vurdu. "Bana onu savunma onun olmadığı bir şey demiyorum. Kocanda gözü olduğunu söyleyen sendin."

"Evet ama-"

"Farah sus senin yumuşak kalbini hiç çekemem!"

"Peki."

Önüme döndüğümde aldığı sinirli nefesleri duyuyordum. "Biri sana sesini yükseltince hemen başını eğip peki demenden nefret ediyorum." Kolumu tutarak ona bakmamı sağladı. Bana bakınca ne görüyor, bilmiyorum ama bu onun canını yakıyordu. "Sen kimsenin kölesi değilsin kardeşim. Daha nereye kadar itaatkâr bir köle gibi yaşayacaksın?" Burnunun direği sızlamış gibi, "Farah," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Eski Farah'ı çok özlüyorum."

Çoğu zaman onu bende özlüyordum.

Bu konuda ona bir şey söylemek yerine susup önüme döndüm ama Aksa susmadı. "O bir ayda sana ne yaptılar? Bunu bana ne zaman anlatacaksın?"

"Aksa lütfen." Bu konuda üzerime gelmesini istemediğim için yalvaran bir sesle onu susturdum. "Geçmişte olanlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Eskiden beri ne kadar ısrar ederse etsin beni bu konuda konuşturamamıştı. Bunu bildiği için bir gün ona anlatmamı bekliyordu. Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ olanları anlatmaya hazır olmadığımı görünce başını salladı. Israr ederek beni üzmek istemiyordu. Tam önüne dönmüştü ki aklına ne geldiyse tekrar bakışlarını bana dikti. "Günlerdir sana söylemek istediğim bir şey var ama bir türlü konuşacak vaktimiz olmadı." Yüzündeki ciddiyete bakılırsa önemli bir şey olsa gerek.

"Bana ne söyleyeceksin?"

Bunu nasıl söyleyeceğini bilmez bir halde yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Babamın beni vurmasının tek sebebi beş yıldır onlardan kaçmam değildi." Bu söyleyeceklerini kimse duymasın diye arka bahçeyi kontrol etti. "Farah bizimkiler çok çirkin bir işe bulaşmışlar." Yüzünü ovuşturarak nefesini sesli bir şekilde verdi. "Gurur bunu öğrenirse hiçbirini yaşatmaz."

Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama işin içinde Gurur'un olması beni endişelendirmeye başlamıştı. "Aksa ne söyleyeceksen lafı dolandırmadan söyler misin?"

Konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki bir anda sustu. Gurur'un adı geçince bile değişen bakışlarımı görmek onu susturmuştu. Söyleyeceği şeyden önce bir şeyi bilmek ister gibi kahve gözlerini kıstı. "Gurur'a karşı ne hissediyorsun, Farah?" Derimin altı ısınmaya başladı. Böylesine küçük bir soru bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

Aksa meraklı gözlerle bana bakınca ondan gerçeği gizleyemedim. "Onu seviyorum." Bunu sesli itiraf ederken bile utanıyordum ama gerçek buydu ve bunu uzun süre Aksa'dan saklayamazdım. "Ben onu çok seviyorum kuzen." Hatırladıklarımla içim burkuldu. Burnumun direği sızladığında kalbimin sıkıştığını hissettim. "Onu o kadar çok seviyorum ki o beni kaybetmek için uğraştıkça ben onu kazanmaya çalışıyorum."

"Farah-"

"Onu kaybetmek istemiyorum," dediğimde Aksa sertçe yutkundu. Nemli gözlerimi kuzenimin kahvelerine kenetlediğimde bakışlarım buruktu. "Farkındayım er veya geç beni bırakacak ama-" Boğazımda bir düğüm oluşurken konuşmak için kendimi zorladım. "O günlerin daha geç gelmesini istiyorum." Dudaklarımda acıdan kaynaklı bir tebessüm oluştu. "Biliyorum çok aptalca ama bir anda değil yavaş yavaş kendimi onun gideceğine hazırlamak istiyorum."

Kalp kırılmadan önce her şeyi kafada bitirmek istiyordum.

Ona sanki duymaması gereken en kötü şeyi söylemişim gibi Aksa neye uğradığını bilemedi. Yüzü kireç gibi solduğunda gözlerimin içine acı çekerek bakıyordu ve bu acının kaynağı bendim. Sanki benim için üzülüyor ve benim için acı çekiyordu. Bana her ne söyleyecekse tüm sözlerini yutup salıncaktan ayağa kalktı. "Üşümeye başladım içeri girelim."

Salıncaktan kalkıp omuzlarımdaki şala sarılarak peşinden yürüdüm. "Bana ne söyleyecektin?"

Yamuk saçlarını arkaya doğru iterken önemsiz bir şeyden bahseder gibi, "Hiç," dedi. Bana gülümsemek için kendini zorladı. "Önemli bir şey değildi." Üşüdüğünü gösterircesine dibime kadar girip şalımı benimle paylaştı. "Çok soğuk hızlı yürü." Sanki beni geçiştirmek için böyle davranıyordu. Aksa'nın benden bir şeyler sakladığını hissettim ama anlatması için ısrar etmedim. Bilmem gerekecek kadar önemli bir şey olsaydı zaten söylerdi.

Malikaneye girip salona geçtiğimizde annem ve yengelerim oturuyordu. Annem bir moda dergisini karıştırıyordu, Nesibe yenge akşam yemeğinden önce bir şeyler atıştırıyordu ve Yonca yenge tırnaklarını törpülüyordu. Seçil'i havuzda boğmaya kalkıştığım günden beri sadece Seçil değil Nesibe yengem de bana soğuk yapıyordu. Beni gördüğünde bile kaşları çatılıyordu. Aksa ile yan yana koltuklarda oturduğumuzda yengemin eleştirel bakışları kızının üzerindeydi. "Daha bugün evlendin ilk günden kocanın evinden çıkıp buraya gelemezsin."

Aksa baygın gözlerle ona bakmamak için kendini zor tutarak sırtının arkasına yastık koydu. "O da nikahtan hemen sonra işe gitti niye kimse ona

bir şey demiyor?"

Nesibe yenge çay bardağını sehpanın üzerine bırakırken suçlayıcı gözlerini kuzenimden çekmiyordu. "Sen böyle asilik yaparsan kocanı daha çok evden kaçırtırsın. Bir erkeği eve bağlamak karı kısmının işi." Ona beni gösterdi. "Bak şu bile o tımarhane kaçkınını kendine bağladı adam evimizden çıkmıyor."

"Anne yengem bana şu diyor," diye sızlandım.

"Şu bile mi?" Annemin hesap soran bakışları saniyesinde yengemi buldu. "Benim kızımın neyi varmış da şu bile diyorsun, Nesibe?"

"Katil kızının neyi yok ki."

"Seçil'i biraz tartakladı diye katil olmadı. Ayrıca benim kızım annesinin dizinin dibinde oturuyor." Annem ona Aksa'yı gösterdi. "Senin kızın gibi beş yıldır firari değil."

"Yenge beni diline dolama saygımdan sana karşılık vermem ama-" Tüm bunları ben başlatmışım gibi Aksa sırtının arkasındaki yastığı alıp kafama geçirdi. "Kızını pataklarım!"

Kafamı tutarak sızlanırken anneme ters gözlerle bakıyordum. "Yengemin tek kızı Aksa mı? Niye onun hakkında konuşuyorsun Seçil'i yersene."

Annem yanındaki yastığı alıp yüzüme fırlattı. "Sana da yaranılmıyor!" Şamar oğlanına dönmüştüm burada.

Yüzüme çarpan yastık ayaklarımın önüne düştüğü için onu alıp yanıma koydum. Gurur'un içeri girmesiyle herkes birbiriyle sataşmayı bırakmıştı. Tüm gün telefonlarını açmadım diye Gurur'un bana olan bakışları sertti. Ancak üzerimdeki kıyafetleri görünce bakışları değişmişti. Beni bu kadar özenli görmeye alışık olmadığı için tepeden tırnağa beni süzüyordu. Yeşil gözlerinde oluşan o beğeni kanımı kaynatıyor, yanaklarımı ısıtıyordu.

Yediğim yastıklar yüzünden dağılan saçlarımı görünce Gurur'un tadı kaçtı. "Saçlarına ne oldu senin?"

Yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken önüme dönüp ona bakmadım. Bakışlarımı ondan çektiğimde, "Hayırdır kaynana?" diyen sesini duydum. "Bu yine niye trip atıyor bana?"

"Nereden bileyim ben." Annem ona yukarıyı gösterdi. "Kavga edecekseniz al karını yukarı çık. Salonumda tek bir eşyanın kırılmasını istemiyorum."

"Anne ben onunla hiçbir yere çıkmam." İkisine de sırtımı döndüm. "Söyle ona odama gelmesin misafir odalarından birinde kalsın."

"Kaynana söyle kızına beni sinirlendirmesin. Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka bir odada kalmam."

"Anne ona söyle terbiyeli konuşsun!"

"Kaynana söyle kızına ne söyleyecekse kendi söylesin!"

"Anne söyle ona ben onunla konuşmuyorum."

"Sebebini sor kaynana."

"Sorma anne söylemem."

"Söylemeyecekse trip de atmayacak o zaman."

"Keyfimin kahyası mı istediğimi yaparım."

"Haberin olsun kaynana kızın elimde kalacak!"

"Anne söyle ona hiçbir şey yapamaz."

"Defolun gidin evimden piç kuruları!" Annemin kızgın sesi ikimizi de susturmuştu. "Daha son yaptığınızı unutmadım bir de sizin dırdırınızı çekemem!" Önce Gurur'a sonra da bana ters gözlerle bakıyordu. "Birbirinize ne söyleyecekseniz beni araya katmadan söyleyin!" Omuzlarını dikleştirerek saçlarını arkaya doğru savurdu. "Kimse için telefon görevi görmeyecek kadar değerliyim."

Homurdanarak önüme döndüğümde burada o kadar yer varken Gurur gelip tam karşımdaki koltuğa oturdu. Bacakları hafif aralıklı oturmuştu ki gözleri annemi bulunca derin bir nefes alıp oturuşunu düzeltti. Bunu gören annemin ona olan bakışları yumuşamıştı. Birbirleriyle itişip dursalar da Gurur'un ona saygı duyduğunu iyi biliyordu.

Gurur hesap soran bakışlarını bana dikince bir kez daha onu görmezden gelip yan tarafıma bakmaya başladım. "Ya sabır!" diyen kızgın sesini duydum ama herkesin içinde daha fazla üzerime gelmedi. "Sen neden buradasın baldız?" Bu seferde Aksa'ya sataşmaya başlamıştı. "Daha ilk günden kocanın evinden mi kaçtın?"

Tıpkı benim gibi Aksa'da Gurur'un Asaf'ı onun hayatıyla tehdit ettiğini iyi biliyordu. Bu yüzden yoğun bir nefretle Gurur'a bakarken bakışlarındaki soğukluğu gizleyemiyordu. "Sana baktıkça Farah'ın yerinde olmadığıma seviniyorum. Asaf bile senin yanında melek sayılır."

Gurur'un gözleri Aksa ile ikimizin üzerinde oyalanmaya başladığında sorunun ne olduğunu çok hızlı anladı. Aralarında geçen konuşmayı Asaf'ın bize anlattığını anlamıştı. Oysaki bunu bildiğimi Asaf ve Aksa bile bilmiyordu çünkü onları gizlice dinlemiştim. Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldığında bu sinsi gülüşünün sebebini iyi biliyordum. Doğrudan karşısına geçip ondan hesap soramazdım. Bunu yaptığımda bende Asaf'a neden gittiğimi ona açıklamak zorunda kalırdım.

İçeriye önce babam daha sonra da kuzenlerim girince neredeyse gülecektim. İskender dışında hepsi buradaydı ve hepsinin üstü başı dağınıktı. Polislerin gelip kavgaya karışan herkesi tutukladığını biliyordum. Şu saate kadar hepsi nezaretteydi. Babamla birlikte eve geldiklerine göre onları içeriden çıkartan babamdı. Olanlardan Gurur'un haberi olmalı ki onlara bakarken gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu.

Kılıç Aslan, Esvet, Nihat ve Zaza ölümcül gözlerle Aksa ile ikimize bakıyordu. Onları bırakıp kaçtığımız için çok sinirli olduklarını gizlemiyorlardı. En önde yürüyen babam bile kızgın gözlerle bize bakıyordu. "Gemiyi ilk terk eden farelerde buradaymış."

Aksa açık açık gülerek bana doğru biraz kaydı. "Batan bir gemide kalmak akıllıca olmazdı amca."

"Baba ben nezarete girmekten korkuyorum," dedim kısık bir sesle. "Yoksa onları bırakıp gitmezdim." İyice Aksa'ya sokulup ondan destek almaya çalıştım. "Sicilimin temiz kalmasını istiyorum." Gözlerim amca oğlunu ararken, "İskender nerede?" diye sordum.

Kılıç ceketini koltuğun üzerine atarken yakışıklı yüzünde küfreder gibi bir ifade vardı. "Bir gece nezarette kalmazsa yarın sabah polislerden birini öldüreceğini söyledi. Polis memurunu tehdit etmekten tekrar gözaltına alındı," dediğinde Aksa ile gülüşmeye başladık. Böyle bir şey duymayı bekliyorduk.

Babam yorgunca annemin yanına oturduğunda bugün yaptığım şeyden dolayı onu hayal kırıklığına uğrattığımı saklamıyordu. O yemeğin amacı bir araya gelmemizdi ilk fırsatta kaçmamız değil. "Farah senin sicilin temiz kalamaz. Bir gün yerime geçtiğinde hiç istemesen de elini kirleteceksin."

"Bunu yapmayacağım baba." Kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladım. "Bir gün yerine geçsem bile ben hiçbir zaman sizler gibi olmayacağım. Sorunları çözmenin tek yolu kan dökmek değil."

"Neymiş peki yolu?" Bunu soran Gurur'du. Biraz merakla biraz da alayla beni izliyordu. "Biri sana saldırdığında ona karşılık vermeyip ne halt edeceksin?"

"Saldırılarını savuşturururum ama öldürmem."

"İlk kanı nasıl ve ne koşullarda dökeceğini çok merak ediyorum." Bir gün öyle bir anın geleceğini biliyormuş gibi tuhaf gözlerle bana bakıyordu. "Senin için oldukça sarsıcı olacağı kesin." Yeşil gözlerinin ardından hastalıklı bir parıltı geçti. "O esnada kusacağını ve uzun süre kendine gelemeyeceğini tahmin etmek zor değil." Soğukça gülerek beni gösterdi. "Hassas yüreğinin kaldıramayacağı bir an olacaktır."

Düşüncesi bile kanımı dondurmaya yetiyordu ama beni asıl dehşete düşüren Gurur'un bana hissettirdikleriydi. Bakışları öyle bir günün gelmesini ister

gibiydi. "Sen kötüsün."

Gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Bunu daha yeni anlıyor olamazsın."

Onunla tartışmak istemediğim için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. "Yemeğimi odamda yiyeceğim beni beklemeyin." Biraz yalnız kalıp kendimi dinlemek istiyordum.

Salondan ayrılıp çatı katına çıkmıştım. Gurur'un aşağıda mı yoksa burada benimle mi yiyeceğini bilmediğim için yemek yemedim. Giydiğim boyunlu bluz beni çok rahatsız ettiği için onu çıkartıp tişörtlerimden birini giydim. Bunun dışında üzerimi değiştirmemiştim. Kitaplığımdaki kitaplardan birini alıp şöminenin yanındaki sandalyeme oturmuştum. Odamda bir şömine vardı ama Gurur'dan dolayı onu hiç yakmıyordum. Sallanan sandalyenin gıcırtısını işitirken öne ve arkaya doğru hafifçe sallanarak kitap okuyordum. Okuduğum bir şiir kitabıydı ve çoğu mısralar çok etkileyiciydi.

Bazen sadece bir şairin bestelediği bir şiir olmak isterdim. Bazılarının üstün körü okuyup geçtiği ama bazılarının derinlemesine düşündüğü küçük bir şiir olmayı isterdim.

Kitap okumaya kendimi o kadar çok kaptırmıştım ki aradan geçen saatlerin hiç farkında olmamıştım. Ben kitap okurken dünyayı unutan o insanlardandım. Dudaklarımın arasından arkasını çiğnediğim kalemle ara ara sevdiğim satırların altını çiziyordum. Gözlüğüm kaydıkça onu burnumun üstüne itiyor, daha sonra gözlerimi tekrar satırlarla buluşturuyordum. Kulağımdaki kablolu kulaklıkta ise sevdiğim şarkılar çalıyordu.

Odamın kapısı gürültüyle açılana kadar gayet huzurluydum. Ancak Gurur'un içeri giriş şekli korkudan irkilmeme neden olmuştu. Kapı duvara çarpacak bir sertlikte içeri girmişti. Çatık kaşlarla telefonda konuşuyordu ve bakışları fazla ürkütücüydü. "O konseyde aleyhime oy veren herkesin ecdadını sikeceğim, Ali!" diye bağırıp kapıyı çarparak kapattığında soluğum kesildi. Korktuğum olmuştu.

Gurur üç yıl önce hakkında çıkan infaz kararını kimlerin onayladığını öğrenmişti ve içimden bir bunu ona babamın söylediğini söylüyordu. Belli

ki yine birbirleriyle dalaştılar ve babam onu kızdırmak için eski meseleleri açmıştı.

Odanın içinde sinirden dönüp dururken Gurur'un yüz ifadesi fazla sertti. Gerilen vücudunu, kasılan kaslarını ve hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kaşları çatıktı gözleriyse sinirle kısılmıştı. "Karun ve Duha'nın dalağını sikeceğim!" Boştaki elini sarı saçlarının arasına daldırıp her bir tutamını öfkeyle dağıttı. "Yarın akşam için bir yemek ayarla hepsini aynı masaya toplayacağım!" Telefonu kapatıp bir hışımla bana döndüğünde sandalyeme sindim. Ağır bir kriz yoldaydı.

Ona bakınca bile ciddi bir öfke krizi geçirmeye çok yaklaştığını görebiliyordum. Yeğeninin onun hakkındaki ölüm kararını onaylaması onda büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Duyduğu hayal kırıklığı öfkeyi tetikliyordu ve öfke de sağduyuyu yok ediyordu. Delici bakışları benim üzerimde oyalanırken normal olmayacak şekilde hızlı nefesler alıyordu. "Babanın bana söylediklerini sende biliyor muydun?" Ağır adımlarla bana yürüyünce hemen sandalyeden kalktım. "Karun'un konseyde verdiği oyu biliyor muydun?" Her an her şeyi yapabilirdi.

Arkaya doğru adımlar atmamak için kendimi zor tutarken korku içinde başımı salladım. "Biliyordum."

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığında vücut duruşu fazla gergindi. "Biliyordun ve bana söylemedin öyle mi?" Ses tonu kalınlaştığında yanında duran ellerini sıkmaya başlamıştı. Nefes alışları biraz daha hızlanınca daha çok endişelenmeye başladım. Hedefine kitlenmiş bir yırtıcı gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Aldığı her solukla geniş omuzları hareket ediyor, göğüs kafesi yükselip alçalıyordu. Yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleştiğinde sıktığı dişlerinin arasından, "Dışarı!" diye hırladı kalın bir sesle. "Hemen dışarı çık!"

Bana bağırdığında irkilerek arkaya doğru bir adım attım. Parmaklarımın arasındaki kitap korkudan yere düştüğünde, "Gurur," diye fısıldadım ama sesimi duyduğundan bile emin değilim. Yeşil irisleri kararırken kontrolünü

kaybetmesi an meselesiydi. "Sakin olmalısın." Geçirdiği krizlerin bazen ağır sonuçları olabiliyordu.

"Evet, biliyordum ama senden özellikle saklamadım." Ondan çok korksam da titreyen bacaklarımı zorlayıp ona doğru bir adım attım. "Sorsaydın söylerdim." Çekingen adımlarla ona yaklaştığımda hareketlerim fazla temkinliydi. "Sen sormayınca bende geçmişte kalan tatsız bir konuyu açıp canını sıkmak istemedim."

Tam karşısında durup başımı kaldırdım. "Bana inanmalısın sana yalan söylemiyorum." Titreyen parmaklarımı uzatıp yüzüne dokundum. Parmak uçlarım yanağına sürtünürken onu sakinleştirmeye çalıştığımı biliyordu. "Sorsaydın gerçeği senden saklamazdım." Boştaki elimi omzuna bastırıp parmak uçlarımdan ona doğru uzandım. "Nefes alışların çok düzensiz benimle nefes almalısın."

Avuç içimi yanağına sürterken ondan korksam da onu bırakıp bu odadan çıkmadım. "Yaşadığın hayal kırıklığının boyutunu anlayabiliyorum ama bana güvenebilirsin." Yumuşak bir sesle konuşup gözlerimi onun yeşillerine kenetledim. "Ben seni hiç üzmeyeceğim. Sırtından vurmayacak ve seni kandırmayacağım." Elimin altındaki gergin vücudu gevşerken bakışlarındaki sertlik kaybolmaya başlamıştı. Ona gülümseyerek, "Ben hep yanında olacağım, Gurur'um," diye fısıldadığımda nefes alamadı.

Yanında duran yumrukları açıldığında gözlerimin içine dalıp gitmişti. Gurur'un bir, "Farah," deyişi vardı ki adım onun dudaklarından çok güzel çıkıyordu. Sıktığı parmaklarını açarak belimin iki yanına koydu. Sahiplenircesine belimi tutarken gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. "Dudaklarından çıkan her söze çok kolay inanıyorum çünkü bir tek senin dürüstlüğünden şüphe duymuyorum." Omuzlarını bükerek üzerime eğildi. "Sana yalvarıyorum beni düş kırıklığına uğratma."

"Gurur-"

"Yapma, Farah kaldıramam." Yeşil gözlerindeki keder bana kimsesizliğini iliklerime kadar hissettirirken sesi ona yakışmayan bir zayıflıktaydı. "Sen benim kendimden bile sakındığım bir güzelliktesin. Bana her şeyi yap ama sende beni kandırma." Karun'un konseyde verdiği oyun acısıyla söylediği

sözler gözlerimin dolmasına neden olmuştu çünkü bende onu kandıranlardandım. Hem de en başından beri.

Karun'dan sonra birinin daha ondan bir şeyler saklamasını istemediği için üzerime biraz daha eğildi. Alacağı cevaptan korkarcasına titrek bir sesle, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Ona söylemek istedim. Saf ayağına yattığımı ama aslında bilmediğimi sandığı her şeyi bildiğimi söylemeyi çok istedim. Ancak Karun ile ilgili gerçeği yeni öğrenmişken ona daha fazla yüklenmek istemedim. Bu akşam için bir düş kırıklığını da ben ona yaşatmak istemediğim için sustum. Vereceği tepkiyi kestiremediğimden susmuştum. Belki de gerçeği öğrenince beni bırakıp gitmesinden korkmuştum.

Başlarda masum gibi görünen ama şimdilerde beni bir çıkmaza sürükleyen bir oyunun içinde bocalıyordum. Omzundaki diğer elimi de yanağına koyup yüzünü avuçlarımın içine aldım. Ona karşı duyduğum suçluluğun içinde kaybolurken, "Yok," dedim iç çekerek. "Senden sakladığım hiçbir şey yok." Henüz ona gerçekleri söylemeye hazır değildim.

Rahatlayarak nefesini verdiğinde tüm vücudu gevşemeye başlamıştı. İstemediği şeyler duyacak diye çok korktuğunu görebiliyordum. Ben ona cevap verene kadar kendini fazla kasmış olmalı ki yorgun düşmüş gibi alnını alnıma yaslayıp bende dinlendi. Gözlerini yumduğunda ılık nefesi yüzüme çarpıyordu. "Kuzenine zarar vermezdim." Kalbim hızlandı. Gözleri kapalı bir şekilde söylediği şeyler dudaklarımda küçük bir tebessüm yaratmıştı. Asaf'ı tehdit etmesine rağmen Aksa'yı incitmeyeceğini söylemek istemişti.

Gurur'un elleri benim belimdeydi benim ellerimse onun yüzünde. Alnını benim alnıma yaslayarak gözlerini yumduğunda çok huzurlu görünüyordu. Avuçlarımın altındaki kirli sakalını okşayıp burnumu onun burnuna sürttüğümde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Rahat dur." Sesi kalbimi eritecek bir sıcaklıkta çıkmıştı.

Bu yakınlıkta onu izlerken ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha anlıyordum. Benim olmayacak bir güzellikteydi. Tek bir tel kirpiğine bile büyülenmiş gözlerle bakıyordum. Bakışlarım dudaklarına kaydığında bu

çekime daha fazla karşı koyamadım. Birbirimize bu kadar yakınken ona karşı koyacak güçte değildim. Kontrolüm dışı etli dudaklarına uzanıp onu öptüm. Ellerimin altındaki yüzü buz kestiğinde gerginliğini belimi tutan ellerinde hissetmiştim.

Tek yaptığım dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına bastırmaktı. Daha sonra bende gözlerimi yummuştum ama dudaklarımızın temasını koparmamıştım. Şaşırtıcı bir şekilde Gurur beni itmedi veya kendini geriye çekmedi. Ilık nefeslerimiz birbirine karışırken birleşen dudaklarımızı o da ayırmamıştı. Beni öpmemişti veya onu tutkulu bir şekilde öpmemiştim. Tek yaptığım ilkinde olduğu gibi dudaklarımla onun dudaklarını kapatmaktı.

Uzun süre bu şekilde kaldık. İçinde şehvet veya cinsel dürtülerin olmadığı masum bir öpücükle birbirimizde soluklandık. Sanki ruhlarımız ılık nefeslerimizde süzülüp birbirine karışıyordu. Dudaklarımızın temasıyla aramızda oluşan derin bağı ve duygusal yakınlaşmayı hissedebiliyordum. Bu tür küçük öpücükler en gizli duyguları tetiklerdi. Kalbin kapılarını aralayıp duygusal etkileşimi arttırırdı.

Birleşen dudaklarımızda cinselliği çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Bu daha çok saf sevgiyi yoğun bir şekilde hissetmek gibiydi. Birbirimize duyduğumuz tüm o karmaşık duygular sevginin en yalın ve en somut şekline bürünüp bizi kuşatmıştı. Küçük bir öpücüğün bizi birbirimize daha çok bağladığını hissedebiliyordum ve böyle hisseden sadece ben olamazdım.

Yumduğum gözlerimi yavaşça aralayıp başımı usulca geriye çektim. Dudaklarım Gurur'un dudaklarından koptuğunda gözlerini araladı. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakınca derimin altı ısındı. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma akın ederken ne yapacağımı bilemedim. Çok utanmıştım ve bunu ondan saklayamıyordum. Onu öperken devamında ne kadar utanacağımı hiç hesaba katmamıştım.

Gurur'un yeşil gözleri cayır cayır yanan yüzümde gezindiğinde gülmemek için yanaklarının içini dişledi. "Yanımda tişörtünü çıkartırken utanmıyorsun ama küçük bir öpücük seni utandırıyor." Muzırca göz kırptı. "Ne iş el kızı?"

Utançtan gözlerimi kaçırırken, "O başka bu başka," diye homurdandım.

Onun dışında her yere bakıyordum ama, "Haklısın," diyen sesi beni daha fazla utandırıyordu. "Tişörtünü çıkarman potansiyelinin çok üstünde bir hareketti." Benimle uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Şunu hatırlatıp durmaz mısın?" Film izlerken anın verdiği heyecanla o tişörtü nasıl çıkardım, bilmiyorum ama hatırladıkça daha fazla utanıyordum. "Belimi bırakır mısın gitmek istiyorum."

"Yok öyle kaçmak, Nemrudun Kızı." Belimi daha sıkı tutunca çekingen gözlerle başımı kaldırdım. Gözleri yoğun bir şekilde boynumda oyalanıyordu. "Seninle bir anlaşma yapalım." Başını yana doğru eğerek boynuma uzandığında kalbim tekledi. "İstediğin zaman beni öpebilirsin ama bende her istediğimde boynundan öperim." Bunları söyledikten sonra dudaklarını boynuma bastırınca titreyerek omuzlarına tutundum.

Başımı yan tarafa yatırarak ona boynumdan daha çok alan açarken, "Boynumu öpmek dudaklarımı öpmekten daha çok ilgini çekiyor," diye homurdandım.

Son söylediklerim onu güldürdüğü için gülüşünün sıcak dokusunu tenimde hissetmiştim. "Senin o acemice öpücüklerin gerçek bir öpüşmenin yakınından bile geçemez." Belimi daha sıkı tutarken burnunu boynuma sürterek kokumu ciğerlerine çekti. "Dudaklarının tadını bilmiyorum ama teninin lezzetini biliyorum." Dilini boynumda gezdirmeye başladığında ayakta durmakta güçlük çektim. Beni baştan çıkarmak için fazladan çabalamasına hiç gerek yoktu.

Dizlerimin bağı titrediğinde nefes alışlarım hızlanmıştı. Gurur'un diliyle boynumda yaptığı şeyin etkisi müthişti. Boynuma dişlerini geçirdiğinde inleyerek tırnaklarımı tutunduğum omuzlarına geçirdim. "Sana bir şey itiraf etmeliyim, Farah." Isırdığı yerin üzerinde dilini gezdirmeye başladığında gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Kendimi tamamen onun insafına bırakmış gibiydim.

Gurur boynumdaki tatlı işkencesini sürdürürken boğuk bir sesle, "Üzerindeki bu şeyler sana çok yakışmış," diye fısıldadı. Esvet'in zorla bana giydirdiği kıyafetleri beğenmesi hoşuma gitmişti. Ondan aldığım küçük bir iltifat bile ayaklarımı yerden kesiyordu.

Isırdığı yerdeki acıyı almak ister gibi aynı yere dudaklarını bastırınca kasıklarımın arası zonkladı. Sadece boynumla ilgilenmesini istemiyordum. Ellerini vücudumun her yerinde istiyor, dudaklarıyla tenimin her noktasını keşfetsin istiyordum. Uyarılmıştım ve daha fazlasını arzuluyordum.

Gurur boynuma son bir öpücük kondurup başını yavaşça geriye çekince suratım asıldı. Bana yetmeyen o öpücüklerden daha fazlasını arzuluyordum. Asık suratımı görünce gözlerini kıstı. "Sorun ne?"

"Yok bir şey." Neyim olduğunu anlamasın diye hemen ona sırtımı dönüp yatağa yürüdüm. Onun meraklı bakışları eşliğinde yatağa uzanarak ona arkamı döndüm. "Uykum geldi uyuyacağım."

"Bu saatte mi?"

"Evet."

"Pijamalarını giymeden mi uyuyacaksın?"

"Evet."

"Farah çizmelerinle yatağa girdin."

"Sana ne, böyle uyuyacağım!"

Gülüşünü duydum. "Şimdi kimmiş bakalım huysuz."

Adım seslerini duyduğumda bile ona doğru dönmedim. Yatağımın kenarında oturup omuzlarımı tutarak beni sırtüstü çevirdi. "Hiç olmazsa çizmelerini çıkartalım." Yatağın kenarından aşağıya kayarak bir ayağımı dizinin üstüne koymuştu. Çizmemin fermuarını açarak onu ayağımdan çıkardı. Küçük bir çocukmuşum gibi benimle ilgilenmesine hayret ediyordum çünkü bunu başından beri yapıyordu. Bana karşı fazla sabırlı ve ilgiliydi. Sanki onun bebeğiydim.

Yemeklerimi yediğimden emin oluyordu ve küçük dairemizin ev işlerinde bana yardım ediyordu. Saçlarımı tarayıp onları örüyor, beni yatağıma koyup üzerimi örtüyordu. Eline bir masal kitabı alıp ben uyuyana kadar bana masal okuyordu. Herkesin korktuğu Deli Gurur bana bir bebek gibi

bakıyordu. Bu başından beri böyleydi. Gurur Kalender gerçek anlamda bende bambaşka bir mevzuydu.

Çizmelerimi çıkartıp yatağın yanına attığında gözle görülür bir şekilde rahatlamıştım. "O şeyler çok rahatsız edici." Çizmeleri ona şikâyet ederek tül çorapların içindeki ayaklarıma baktım. "Ayaklarım şiştiği için sızlıyor."

Ayaklarım onun dizlerinin üzerinde dururken yeşil gözleri ilgili bakıyordu. "Çorapları da çıkar."

Sırtımın arkasına iki yastık koyarak daha rahat oturdum. Ellerimi mini eteğimin altına daldırarak tül çorabı aşağıya çektiğimde Gurur başını çevirip bakmadı. İki çorabı da diz kapaklarımın üzerine kadar sıyırdıktan sonra eteğimi düzelttim. Gurur uzanıp dizimin üzerindeki çoraplardan birini kenarlarından kavrayıp ayaklarımdan çıkardı. Aynı şeyi diğer çoraba da yapmıştı.

Onları da yere attıktan sonra ayaklarımı tekrar dizlerinin üzerine koydu. Sağ ayağımdan başlayıp hafifçe ovuşturunca kalbim tekledi. Ayaklarımın sızladığını ona söylerken bana masaj yapmasını beklemiyordum. Acısını almak istercesine ayağıma masaj yapıyordu. Ayak parmaklarımın her birini hafifçe sıkıp bırakıyor, bileğimi ovuşturuyordu. Büyülenmiş bir şekilde onu izliyordum. Gurur'un ilgisi çok güzeldi.

Kimse Gurur Kalender'i bir kadının ayaklarına masaj yaparken hayal edemezdi. Bu insanların hayal gücünün çok ötesinde bir şeydi. Bunu bizzat yaşamama rağmen ben bile bu gördüklerime inanamıyordum. Önemli bir iş yapar gibi son derece ciddi bir surat ifadesiyle ayaklarımla ilgilenirken, "İyi geliyor mu?" diye sordu. Bunu sorarken bile gözlerini ayaklarımdan ayırmamıştı.

Kuruyan dudaklarımı güçlükle aralayıp, "Evet," demeyi başardım ama sesimde yaşadığım şaşkınlık hissediliyordu. "Bu işte anlıyor gibisin sanırım ilk kez yapmıyorsun?"

Ayak parmaklarımı kavrayıp bileğimi sağa sola hafifçe oynatırken sinirden güldü. "Aslına bakarsan ilk kez yapıyorum." Şimdi de parmaklarını ayağımın altındaki o hassas dokuya bastırdı. "Masajdan hiç anlamam eğer

canını yakarsam söyle bana." Canımı yakması şöyle dursun, bileğimi kırsa bile bunu söylemezdim çünkü ilk kez birinin ayaklarına masaj yapıyordu ve o kişi bendim. Bunun benim için anlamını bilemezdi.

Gurur ayaklarımdaki sızıyı alana kadar her iki ayağıma da masaj yapmıştı. Parmaklarının sihirli bir etkisi olmalı ki beceriksizce yaptığı masaj çok iyi gelmişti. Onun dokunuşlarıyla vücudum gevşerken parmak uçlarıyla sol ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesine dokundu. Parmakları dövmemin üzerinde gezinirken yeşil gözlerindeki suçluluğu gizleyemiyordu. O dövmenin bir yarayı gizlemek için yapıldığını iyi biliyordu.

Uzun süre sol ayak bileğimdeki dövmeye baktı, daha sonra da sol elinin bileğine eğdi bakışlarını. Bileğindeki siyah deri bilekliğe attığı bakışlar fazla manidardı. O bilekliğin ondaki anlamını bir türlü anlamıyordum ama onu hiç çıkarmıyordu. İç çekerek bakışlarını bileğinden çekmişti. Ayağımı tutup hafifçe yukarı kaldırdıktan sonra başını eğdi ve dudaklarını bileğimin iç tarafına bastırdı. Nabzım hızlandığında bunun geç kalınmış bir özür olduğunu iyi biliyordum.

Beni kaçırmasaydı bende ondan kaçıp bir kurt kapanına yakalanmayacaktım. Ayağımdaki o dikiş izlerinin ve dövmenin sebebi oydu. Bunu bildiği için dövmemden beni öpüp yaptıkları için benden özür dilemişti. Bazı özürler kelimelere dökülmez, Gurur'un yaptığı gibi küçük öpücüklerin içine gizlenirlerdi.

Gurur bileğimin iç tarafını öptükten sonra ayağımı yavaşça yatağa bırakıp başını kaldırdı. Yüzümü seyrederken yeşil gözlerinde iç ısıtan bir ifade vardı. "Yemek yedin mi? Aç uyumamalısın."

Bu konuda suçluluk hissederek kucağımdaki ellerimle oynamaya başladım. "Aksa ile dışarıdaydım bu yüzden yemek yapamadım."

Bana tebessüm ederek ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. "Yemeği ben hazırlarım ama bulaşıklara elimi sürmem," deyince arkasından aşık gözlerle onu izliyordum. Aç bir şekilde uyumama kolay kolay izin vermezdi.

Temizlikten ve bulaşıklardan pek anlamazdı ama iyi yemek yapardı. Ne yazık ki Gurur yemek yaparken mutfağın içinden geçerdi. Ortaya lezzetli

bir tabak yemek çıkartırdı ancak mutfakta da kırılmadık şey bırakmazdı. Daha mutfağa gireli iki dakika bile olmamışken içeriden bir şeylerin kırılma sesi geldi ve Gurur'un sinirli küfredişini duydum. "Bu siktiğim bardakları niye ayağımın altında geziyor!" Gülerek yataktan çıktım. Hiç şaşırtmıyordu.

Bardaklar yerde değildi ama koca cüssesiyle masaya çarpmış olmalı ki masanın üstündeki bardakları yere düşürmüştü. Mutfağa doğru yürürken, "Çık mutfağımdan yemeği ben hazırlayacağım," diye ona seslendim. "Daha fazla dağıtmadan lütfen terk et orayı."

"Yemeği ben hazırlayacağım," diye içeride seslendi. "Farah lütfen siktir olup gider misin?"

"Düzgün konuş karınla!"

O sinir bozucu gülüşünü duydum. "Karımla düzgün konuştuğumuz için lütfen dedik herhalde." Ve ikinci kez bir şeylerin kırılma sesini işittim. "Sürekli bana çarpan bu masanın ecdadını sikeceğim! Orospu çocuğu bana bir daha çarparsan seni doğuran ağacın, yapan marangozun amına koyarım!" Bir deliye masanın cansız bir obje olduğunu ve kimseye çarpamayacağını nasıl anlatabilirim ki!

Sakarlığını bile kabul etmeyecek kadar benmerkezciydi.

Mutfağa girdiğimde masanın üstündeki çoğu şeyin yerde kırık olduğunu gördüm. Gurur sürekli masaya- pardon masa sürekli Gurur'a çarptığı için üzerindeki eşyalar düşüp kırılmıştı. "Burada ne oldu?" diye sorduğumda gülmemeye çalışıyordum.

Gurur yerdeki kırık cam parçalarını toplarken ters gözlerle masaya bakıyordu. "Ona sor." Kime? Masaya mı?

Telefonu çaldığında elindeki cam parçalarını çöpe attı. Telefonunu çıkartırken cebinden bir şey düşmüştü. Yere düşen gümüş pandora bilekliğe bakıyordum. Gurur bakışlarımı takip edince yerdeki bilekliği gördü. Telefonu hâlâ çalarken açmak yerine eğilip bilekliği almıştı. "Melek'e mi aldın?" diye sordum safça.

Israrla çalan telefonu cebine koyarken bilekliğe gergin bakışlar atıyordu. Meraklı bakışlarım onu strese sokuyormuş gibi sarı saçlarını dağıttı. "Melek için almadım." Ensesini ovuştururken bana yandan bir bakış attı. Soğuk terler dökmeye başlamıştı ve biraz da utanmış gibiydi. "Bunu-" Sesi kısık çıkınca boğazını temizleyip bir şeyler mırıldanarak küfretti. Az kalsın kahkaha atacaktım. Onu benim için almıştı ve bana nasıl vereceğini bilmiyordu çünkü böyle şeyleri sıkça yapan biri değildi.

Onun kıvranışlarını izlemek çok zevkli olsa da cesaretini kırmamak için bunu uzatmadım. "Bakayım nasıl bir şeymiş." Küçük adımlarla yanına gidip elindeki pandorayı aldım.

Normalde Pandora bilekliklere takılı bazı aksesuarlar olurdu ama bunda gül dışında hiçbir şey yoktu. Gümüş bilekliğe bir tek küçük bir siyah gül takılıydı. Sanki bu bileklik için özel olarak yapılmış bir güldü. Kalbimde kelebekler uçuşurken gülümsediğimin farkında değildim. Siyah gül benim en sevdiğim çiçekti. Bileğimdeki pandorayı çıkartıp Gurur'un aldığını taktım.

Takı takmaktan hoşlanmazdım ama pandora bileklikleri çok severdim. Gurur hep bu bilekliklerden taktığımı görünce benim için özel bir pandora bileklik yaptırmış olmalıydı. Ona bileğimdeki pandorayı gösterip kocaman gülümsedim. "Bu benim olsun mu?" Onu daha fazla strese sokmamak için benim için aldığını anlamamış gibi yapıyordum. "Baksana bana çok yakıştı."

Yeşil gözleri önce bileğimdeki pandoraya daha sonra da dudaklarımdaki gülümsemeye kaydı. Küçük bir bilekliğin beni bu kadar mutlu etmesini şaşkınlıkla izliyordu. Kalbimdeki mutluluk sadece dudaklarımdan taşmıyor aynı zamanda gözlerimdeki ışıltıyı arttırıyordu. Bu bileklik Gurur'un bana aldığı bir hediyeydi ve benim için anlamı paha biçilmezdi. Orijinal bir pandora olduğu bakınca bile anlaşılıyordu. Bilekliğe taktırdığı bu kara gül bile özel yapımdı. Beni düşünerek yaptırdığı bir bilekliğin bendeki yeri çok ayrıydı.

Gurur yalandan öksürerek rolünü ustaca sürdürdü. "Senin için almamıştım ama madem beğendin senin olsun."

"Hımm." Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Madem benim için almadın o zaman onu sahibine vermelisin." Bilekliği çıkarmaya kalkıştığımda, "Kalsın," dedi aceleyle. Bunu haddinden hızlı söylediğini fark edince kısık bir sesle ikinci kez kendine küfretti. "Bu böyle olmayacak." Homurtuyla karışık bir şeyler söyledikten sonra derin bir nefes aldı. Onu bu kadar gerdiğim için bana olan bakışları kızgındı. "Senin için almıştım tak işte."

"Ama az önce başkası için aldığını söylemiştin."

"Şimdi de senin için aldığımı söylüyorum."

"Bir öyle diyorsun bir böyle. Kim için aldın bunu?"

Burnundan nefesini sertçe verdiğinde çenesinden bir kas seğirdi. "Senin için aldım diyorum!"

"Yalancı."

"Kocaya yalancı denmez!" Beni tersleyerek bileklikteki siyah gülü gösterdi. "O gül bile sana aldığımın kanıtı. Senin dışında kimse yası çağrıştıran bir gülü sevmiyor."

Dudaklarımda çok güzel bir gülümseme belirdi. "Yani gerçekten benim için aldın? Peki, neden bana bunu aldın?"

"Bir nedeni yok içimden geldi." Umursamaz görünmek için yüzüne duygusuz bir ifade kondurup omuz silkti. "Bu şeylerden hep takıyorsun belli ki seviyorsun."

"Bu bilezikte sadece bir tane aksesuar var."

Yeşil gözleri bileğimdeki pandorada oyalanırken başını ağır ağır salladı. "Sana iyi hissettiren şeylerin aksesuarını yapıp bilekliğine takman için boş." İki adımla karşımda belirdi. Elimi tuttuğunda içim titremişti çünkü küçük bir teması bile beni heyecanlandırıyordu.

"Senin için unutulmaz olan güzel anıları bu bileklikte toplayabilirsin." Parmağı bileğimdeki bilekliğin siyah gülüne sürtünürken gözlerimin içine

bakıyordu. "Güzel anılarını bir objeye dönüştürüp bu halkayı tamamlayabilirsin."

"O zaman bilekliğime bir tane ateş eklemeliyim."

Şaşırarak dudaklarını büktü. "Ateş mi?"

Hızlıca başımı sallayarak ona gülümsedim. "Sen de beni mutlu ediyorsun ve sen ateşsin." Kırpıştırdığım kirpiklerimin arasından ona bakarken Gurur'un bakışları dudaklarımdaki gülümsemedeydi. "Bence halkadaki ikinci obje ateş olmalı."

İç çekerek yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmaklarının tersi yanağıma sürtünmüştü. "Sen nasıl istersen öyle yap."

Telefonu bir kez daha çalınca derin bir nefes alarak benden uzaklaştı. "Ne var, Ali!" Çatık kaşlarla telefonu açtığında Ali ona ne söylediyse yüzünü buruşturdu. "O iki beceriksiz yardımım olmadan zor barışır. Bir de kör randevuya çıktı aptallar. Restorandan ayrıldıklarında üzerlerine kurşun yağdırın. İkisine de bir şey olmasın ama birbirlerinin değerini anlayacak kadar onları korkutun," dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü. "Sen yemeğe başla, Bige ile konuştuktan sonra sana yardım ederim." Bunları söyledikten sonra telefonda Bige'yi arayarak mutfaktan çıkmıştı.

Yine ne işler karıştırıyordu?

***

Sabah uyandığımda Gurur odada yoktu. Onu aradığımda bu akşamki yemek için bazı planlamalar yapması gerektiğini, akşama hazır olmamı söylemişti. Tüm bölge liderlerini topladığı o yemeğe benim de katılmamı istiyordu. Bunu hiç istemiyordum ama babam da orada olacağı için mecburen kabul etmiştim. Babamda liderlerden biriydi ve Gurur ona zarar vermeye kalkışırsa ona engel olmak için orada olmalıydım.

Odamdan çıkıp aşağıya inene kadar Aksa'nın dün gece burada kaldığını anlamamıştım. Seçil ile karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı ve birbirlerine düşmanca gözlerle bakıyorlardı. Kardeşinin çoktan gittiğini düşündüğü için

Seçil eve dönünce kötü bir sürprizle karşılaşmıştı. Salonda sadece kuzenlerim vardı, yani bizim ekip.

Hepsi de gözlerini Seçil ve Aksa'ya dikmiş, olası bir saldırıyı durdurmak için tetikte bekliyorlardı. Ortam çok gergindi biri nefes alsa duyuluyordu. İskender'in yanına oturup kulağına doğru uzandım. "Döndüğünü görmek güzel." Kendi isteğiyle geceyi nezarette geçirmişti.

Aksa ve Seçil'in yarattığı gerginlik yüzünden o da yüksek sesle konuşmayıp bana doğru uzandı. "Amcam sabahın köründe gelip beni çıkarmasaydı daha mutlu olurdum."

"Yahu içeride ne var seni bu kadar cezbeden?"

Gülerek her an birbirine saldıracakmış gibi duran Aksa ve Seçil'i gösterdi. "En azından bu ikisi yok."

"Birbirlerine dalsalar sence kim alır?" diye sordum saçma bir merakla.

İskender bana yamuk saçlı kızı, yani Aksa'yı gösterdi. "Karnındaki dikişler olmasaydı açık ara maçı alacağına bahse girerdim."

"Ama dikişleri var."

"Bu yüzden hepimiz diken üstündeyiz çünkü ablasına saldırırsa dikişlerini kanatabilir."

Seçil ikisinin bakışmalarından sıkılmış gibi yanaklarının içini havayla doldurdu. "Tüm gün bunu sürdürecek misin? Ne olduysa hepsi geçmişte kaldı."

Aksa kaskatı bir şekilde koltukta otururken sağında Kılıç, solunda ise Nihat oturuyordu. En küçük bir atakta onu yakalayacaklarını biliyordum. "Merak etme bu tüm gün sürmeyecek." Ona Kılıç ve Nihat'ı gösterdi. "Bu ikisi beni rahat bıraktığı an suratını dağıtacağım."

"Bence deneme." Seçil sırıtarak onun karnını işaret etti. "Tabii tekrar hastaneye yatmak istemiyorsan."

Daha fazla dayanamayan Aksa bir hışımla ayağa kalkmaya çalıştığında Kılıç ve Nihat onun omuzlarına bastırarak onu yerine çiviledi. "Ay yeter ya!" Esvet sinirlenerek ayağa kalktı. "Bu gerginlikten içim şişti." Ekiptekilere sırasıyla bakıp bize Aksa'yı gösterdi. "Şu asimetrik saçlı kız dikişlerini patlatmasın diye onu tutuyoruz, değil mi?" Başıyla Seçil'in olduğu tarafı gösterdi. "Aksa bu lensliyi döverse rahatlayacak bizde bu sinir bozucu gerginlikten kurtulacağız, değil mi?" Sırıtarak her birimize tek tek baktı. "Size bir önerim var. Bu çakma gözlüyü Aksa yerine ben döveyim, Aksa rahatlasın ve bizde işimize bakalım." İlk oyu kendine vererek elini kaldırdı. "Kabul edenler?"

Nihat anında elini kaldırdı. "Sonuçta ikisi de benim kuzenim değil."

Zaza stresten bir bacağını yere vurup gergin bir ritim tutarken o da elini kaldırdı. Seçil inanamayan gözlerle ona bakınca Zaza ne kadar kinci biri olduğunu bir kez daha gösterdi. "Çocukken saçımı çekmiştin."

Bende elimi kaldırdım ve Seçil benden hesap bile soramadı çünkü neden el kaldırdığımı iyi biliyordu. Kocamdan gözü vardı bu bile el kaldırmam için yeterliydi. Benden sonra Aksa'da elini kaldırdı. Eli havadayken Esvet'e bakıyordu. "Benim yerime onun burnunun üzerine en sağlamından bir yumruk indirirsen sana hırsız demeyi bırakırım."

İki tarafta kendi kuzenleri olduğu için Kılıç ve İskender el kaldırmadı ancak bu Esvet'i durdurmadı. Üzerindeki ceketini çıkartırken Kılıç ve İskender'e bakıp sinsice güldü. "İkiye karşı beş oy beyler. Adil bir oylama olduğu için demokrasiye saygı duymalıyız."

Seçil başına gelecekleri bildiği için, "Amca!" diye babama seslenerek kapıya koştuğunda Esvet onun kolunu arkadan yakaladı. Seçil'i kendine doğru çevirdiği gibi tam burnuna sert bir yumruk atarak onu yere serdi. Kızın üzerine atlayıp Seçil'in o süslü suratına bir yumruk daha geçirdiğinde Seçil'in çığlığı tüm odayı doldurmuştu.

Kılıç Aslan ve İskender ağız dolusu küfrederek hemen onlara doğru koştular. Aksa ve Nihat ise gülerek beşlik çakıyorlardı. Zaza telefonunu çıkarmış bu olayın her anını kaydediyordu. Kılıç Aslan arkadan Esvet'in belini yakalayarak onu Seçil'in üzerinden çekti. İskender ise burnu kanayan

Seçil'i yerden kaldırıyordu. Esvet kendini Kılıç'tan kurtarmaya çalışırken ellerini ve ayaklarını çırparak Seçil'e ulaşmaya çalışıyordu. "Bırak beni dağ ayısı henüz işim bitmedi!"

"Bir dur lan yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Kızgınlıkla kaşlarını çatan Kılıç, onu koltuğa fırlattığında Esvet koltuğa çarpıp savrularak yere düşmüştü. Başta Kılıç olmak üzere hepimiz kaskatı kesildik. Eyvahlar olsun geliyordu gelmekte olan. Nihat dudaklarını oynatarak Kılıç'a kapıyı gösterdi. "Kaç."

Esvet düştüğü yerden başını kaldırıp dağınık saçlarının arasından sinirli gözlerle Kılıç'a bakıyordu. "Şimdi ben senin ebeni bellemez miyim!" Kedi gibi tıslayıp ayağa kalktığı gibi Kılıç'ın üzerine atlayıp onu sırtüstü yere düşürdü. Kılıç'ın karnının üzerine oturduğu gibi suratına yumruğunu geçirdi. "Sen kim oluyorsun da beni yere fırlatıyorsun!"

Esvet ikinci kez ona yumruk atmaya kalkıştığında Kılıç onun bileğini yakaladı. Esvet'in attığı yumruktan dolayı dudağı kanıyordu. Kan beynine sıçramış gibi onun bileğini sertçe sıkmıştı. Siyah gözlerinde yıldırımlar çakarken boğazından çıkan kalın bir sesle, "Kime bulaştığına dikkat et demiştim sana!" diye onu tehdit edip bir anda Esvet'i altına aldı.

Nihat onu durdurmak için öne atıldığında Zaza hemen oturduğu koltuktan fırladı. Nihat'ı Kılıç'tan uzak tutmak için koşup Nihat'ın sırtına atlayıp koluyla boğazını sıktı. "Kuzenimden uzak dur!"

Nihat onun kolunu boğazından çekmeye çalışırken Zaza'yı sırtından atmak için uğraşıyordu. "Kuzenin olacak piç benim kuzenimden uzak duracak!" Bir anda herkes birbirine girmişti.

Orta sehpanın üzerindeki çerezleri alan Aksa yanıma gelip oturdu. Sakince bana tabaktaki bademleri gösterip, "İster misin?" diye sorduğunda iki kavrulmuş badem aldım. "Teşekkür ederim."

"Ne oluyor burada!" Babamın gür çıkan kızgın sesiyle herkes durup başını kapıya çevirdi. Annem babam, Nesibe yenge, Kerim amcam, Caner abim ve Asaf Bolatlı kapının önünde durmuş tüm bu hengameyi izliyorlardı. Hadi bakalım başlıyor bizim mesai.

Babamın içeri girmesiyle herkes donmuş bir şekilde öylece kalmıştı. Babamın sinirli bakışları ilk İskender'i buldu. Seçil'in saçı başı dağılmış ve burnu kanıyordu. İskender ise ona yardım etmek için onun kolunu tutuyordu. Babam konuyu bilmediği için Seçil'i o hale getiren kişinin İskender olduğunu düşündü. Babam kaşlarını kızgınlıkla çattığında İskender hemen elini çekip Seçil'den uzaklaştı. "Göründüğü gibi değil." Durduk yere kabak onun başına patlayacaktı.

Babam ve yanındakilerin bakışları bu seferde Zaza ve Nihat'ı buldu. Zaza maymun gibi Nihat'ın sırtına atlayıp onu boğuyordu. Bizimkilerin gelişiyle hemen kolunu Nihat'ın boynundan çekip yere atladı. "Göründüğü gibi değil."

Bu sefer tüm gözler yerde sırtüstü yatan Esvet'i ve onun üzerinde olan Kılıç Aslan'a kenetlendi. Kılıç, Esvet ona zorluk çıkarmasın diye onun bileklerini yakalamış, kollarını başının üstüne kenetlemişti. İkisi birbirine fazla yakın görünüyorlardı. Önce birbirlerine baktılar daha sonra aynı anda küfredip kapının önünde dikilenlere döndüler. "Göründüğü gibi değil!" Bunu da aynı anda söylemişlerdi.

Kılıç hemen onun üzerinden çekilince Esvet ayağa kalkmıştı. Bu seferde babam ve yanındakilerin bakışları Aksa ile ikimizi buldu. Herkes saç baş birbirine dalmışken biz yan yana bir koltukta sakince oturuyorduk. Bu görüntü babamı kızdırdı çünkü ikinci kez sürüden aykırı hareket ediyorduk. Dün onları restoranda bırakıp kaçmıştık bugünse her birini kendi haline bırakıp koltukta sefa sürüyorduk.

Babamın sinirli gözleri Aksa'nın elindeki tabakta ve parmaklarımın arasındaki bademde oyalandığında Aksa ile aynı anda, "Göründüğü gibi," dedik ve Asaf dışında herkes bize tersçe bakmaya başladı. Asaf ise bıyık altında gülmekle meşguldü.

Babam yumruğunu sıkarak herkese koltukları gösterdi. "Geçin şöyle!" Herkes suçlu çocuklar gibi bir yere oturunca babam sırasıyla her birimize kızgınlıkla bakmaya başladı. "Burada olanları biri anlatsın!"

Seçil bulduğu bir peçeteyi kanayan burnuna bastırırken öfkeli gözlerle Esvet'i gösterdi. "Bu orospu burnumu kırdı!"

Esvet yanındaki yastığı alıp onun suratına fırlatmıştı. "İkinci kez kırmamı istemiyorsan ağzını topla!"

İyice hiddetlenen babam silahını çıkartarak tavana bir el ateş etti. "Yeter! Kimin karşısında olduğunuzu unutmayın. Birbirinize sataşmak yerine doğru düzgün anlatın şunu!" diye bağırdığında konudan alakasız bir şekilde annem tavandaki deliğe baktı. "Hayatım sakin olur musun, ya kurşun avizeme gelseydi." Böyle bir ortamda bile tek düşündüğü avizesi miydi?

Seçil burnu yüzünden acı çeken bir ifadeyle, "Amca," diye fısıldayıp timsah gözyaşlarını dökmeye başladı. "Bunlar Esvet'in beni dövmesi için bir oylama yaptılar ve hepsi de bunu kabul etti." İçli içli ağlarken suçlayıcı bakışları Aksa ile ikimizin üzerindeydi. "Her şeyi bu ikisi başlattı."

"Yalan söylüyor baba." Kendimi savunarak başımı iki yana salladım. "Esvet oylamayı başlatınca Aksa ile mecburen kabul etmek zorunda kaldık çünkü ekipteki herkes evet oyu vermişti."

Kılıç ve İskender oylamaya katılmadıklarını söylemek üzereydiler ki Aksa kaşlarını çatarak ikisini de susturdu. Daha sonra babama dönüp o da bizi savundu. "Dün restorandan kaçtık diye ekipten bağımsız hareket ettiğimizi düşünüp bize kızmıştın. Bizde mecburen Farah ile ekiple aynı oyu verdik."

"Demek ekibe uydunuz?" Babam gırtlağından çıkan hırıltılı bir sesle Aksa'nın elindeki tabağı ve avucumdaki iki bademi gösterdi. "Bu yüzden mi ekiptekiler saç baş kavga ederken siz ikiniz tıkınıyordunuz?"

Aksa kolunu omzuma atarak babama masumca gülümsedi. "Amca biz asil kısraklarız." İşaret parmağıyla birbirine giren grubu gösterdi. "Ne işimiz var bu tepinen eşeklerle. Asaletimizi korumalıyız."

"Katılıyorum," dediğimde Zaza'nın fırlattığı yastık suratıma çarpmıştı. Babam burada olmasaydı her biri bizi parçalayabilirdi.

Babam yarım saat boyunca kızgın sözleriyle hepimizi haşladı. Bu evin çatısı altında bir daha böyle bir şey yaşanırsa bunun ağır sonuçları olacağını söyleyerek bizleri tehdit etmişti. Daha sonra kahvaltı bile yapmadan çekip gitmişti. Annemse babamı kızdırdığımız için bize kızarak onun arkasından

gitti. Nesibe yenge, Seçil'i hastaneye götürmek için onunla gitmişti. Kerim amca, Aksa'ya kızmaya kalkıştığında Asaf'ın tek bir kaş çatışıyla geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Bu kalabalıkta Caner abim para için bir kez daha beni sıkıştıramamanın öfkesiyle salondan çıkmıştı. Günlerdir beni yalnız yakalamak için uğraşıyordu ama ondan köşe bucak kaçıyordum. Ekibimdekilerde kendilerine çeki düzen vermek için odalarına çekilmişti. Burada kalan sadece Aksa ile ikimiz vardık bir de Asaf.

Asaf, Aksa'nın karşısındaki koltuğa oturduğunda karı koca birbirine gergin bakışlar atıyordu. Ceketinin kollarını yukarı toplayan Asaf, "Evet?" diye soru dolu bakışlarını Aksa'ya dikti. "Tahminen ne zaman eve dönmeyi düşünüyorsun?"

Aksa bir bacağını diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandığında Asaf'ın gözleri onun kısa eteğinde oyalandı. Bacak bacak üstüne atınca eteği iyice yukarı toplanmıştı. Asaf'ın aklına evdeki erkekler gelince kaşları belli belirsiz çatıldı. "Benimle eve geliyorsun."

Kuzenim inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Farah'ın yanında kalmak istiyorum."

"Biraz da Farah senin evine gelsin."

"Benim bir evim yok!"

"Artık var!" Asaf'ın sert sesi Aksa'yı susturmuştu.

Karısına karşı sabırlı olmaya çalışarak öne eğilip kollarını dizlerine yasladı. "Odalarımız ayrı olabilir ama karımla ayrı evlerde yaşamayacağım." Aksa'nın her şeyi bana anlattığını bildiği için benim yanımda ayrı odalarda kalacaklarını söylemekten çekinmemişti. "Sana ve-" Yüzünü buruşturarak Aksa'nın yamuk saçlarına baktı. "Asimetrik saçlarına tahammül ediyorsam sende karşılığında benim sınırlarımı zorlamayacaksın."

Asaf'ın mavilerinde ima dolu bir ifade geçtiğinde tehdit eder gibi Aksa'ya beni gösterdi. "Bir anlaşmamız olduğunu unutma." Ne yazık ki anlaşmanın

içeriğini gizlice dinlemiştim. Aksa ona sorun çıkarmayacaktı o da her konuda beni destekleyecekti.

Aksa tırnaklarını koltuğun döşemelerine geçirirken tahammülsüz gözlerle Asaf'a bakıyordu. "Senin o kasvetli köşkünde çok sıkılıyorum. Evde hizmetçiler dışarıda korumalar, tek başıma ne halt edeceğim orada?"

Asaf cebindeki sigara paketini çıkartırken elinden geldiğince ona karşı ilgisiz görünmeye çalışıyordu. "Evli kadınlar evde ne yapıyorlarsa sende onu yapabilirsin."

Aksa'nın yüzünde komik bir ifade oluştu. "Yani tüm gün temizlik yapıp, kirlilerini yıkayayım ve kıyafetlerini mi ütüleyeyim?" Beti benzi atmaya başladı. "Sen şimdi yemeklerini yapıp kapıda seni karşılamamı da beklersin?"

Asaf'ın sert yüz hatları yumuşarken gözlerinin ardında muzır bir parıltı geçti. "Saydıklarını yapmak istersen hayır demem."

"Hizmetçin mi var senin?"

"Evet, sanırım yedi tane."

"Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun."

"Sende benim neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun."

Aksa sinirle sıktığı elini sertçe koltuğa vurdu. "Boşanmak istiyorum."

Paketten çıkardığı bir dal sigarayı dudaklarına yerleştiren Asaf'ın keyfi yerindeydi. "Şunu kafana sok seni boşamayacağım." Sigarasını yakmak için çakmağı çıkarmıştı ki duraksadı. Mavi gözleri bir süre Aksa'nın üzerinde oyalandı daha sonra başını çevirip salonu kontrol etti. Soğuk havadan dolayı tüm camların kapalı olduğunu görünce derin bir nefes alıp dudaklarının arasındaki sigarayı paketin içine geri koymuştu. Aksa'nın astımı vardı.

Ayağa kalkıp Aksa'ya kapıyı gösterdi. "Gidelim artık."

Onu almadan Asaf'ın buradan ayrılmayacağını iyi bildiği için Aksa isteksizce ayağa kalktı. "O evde kalmamı istiyorsan eğlenebileceğim bir şeyler almalısın."

İkisi kapıya doğru yürürken Asaf'ın sinirli homurtusunu duydum. "İnsanların özel hayatına sızdığın tüm cihazlar odana geldi bile. Seni uyarıyorum o şeylerle benim hesaplarıma girmeye kalkışma aksi taktirde hepsini gözlerinin önünde parçalarım."

Aksa onun sırtıyla bakışarak yürürken, "Senin sıkıcı hesaplarınla ilgilenmiyorum," dedi. "Son çıkan şu bilgisayarlardan da aldın mı?"

"Evet."

"Eski karının hesaplarını hacleyip çıplak fotoğraflarınızı internete yayacağım."

"Kimsede çıplak fotoğrafım yok."

"Hüsrana uğradım."

Asaf durup omzunun üzerinden baş belası karısına baktı. Bu uzaklıktan bile mavi gözlerindeki hınzır ifadeyi görebiliyordum. "Beni çıplak görmek istiyorsan söylemen yeterli," dediğinde Aksa'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Aksa böyle bir karşılık almayı beklemediği için utancını alayla gizlemeye çalıştı. "Çıplak erkek görmek istesem sence sana mı gelirdim?" dedikten sonra salondan çıktı. Asaf ise kaskatı bir halde onun peşinden gitmişti. Birbirlerinin gırtlağına yapışmadan bakalım kaç gün aynı evin içinde kalacaklardı?

***

Akşam Gurur beni evden almaya geldiğinde çok gergindim çünkü bu yemeğin amacını iyi biliyordum. Geceye özel yarım kollu siyah bir elbise giymiştim ama gözlüklerim gözlerimdeydi ve saçlarım hep olduğu gibi dağınık topuzdu. Dışarısı çok soğuk olduğu için omuzlarımda da şalım vardı. Değişen tek şey elbisemdi bunun dışında her şeyiyle aynıydım. Gurur

ile restorana giderken arabayı kullanan oydu. Bu gece için nasıl planları olduğunu bilmediğim için fazla tedirgindim.

"Şey..." Kısık bir sesle konuşup dikkatini çekmeye çalıştım. "Bu gece bizi ne bekliyor?"

Gurur direksiyonu ustaca kullanırken yolu kontrol edip kısa bir an bana döndü. Daha şimdiden korktuğumu görünce beni yatıştırmak için bakışlarını biraz yumuşattı. "Orada kalp krizi geçirmemen için olacakları önceden bilmen daha iyi."

Önüne dönerek hızını biraz düşürüp arabayı daha rahat kullanmaya başladı. "O masada üç yıl önce hakkımda infaz kararı çıkartan tüm liderler, onların eşleri veya sevgilileri olacak. Hepsi beni çok iyi tanıdığı için başlarına gelecekleri az çok tahmin ediyorlar. Bu yüzden hiçbiri yemeğe katılmak istemedi." Dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. Bu gülümsemesi fazla soğuk ve ürkütücüydü. "Onları gelmeye mecbur bıraktım."

Aklıma gelenlerle kalbim kasıldı. "Annem de mi orada olacak?" Babamın yemekte olacağını biliyordum ama annemi beklemiyordum.

Gurur samimiyetten uzak bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Annene bulaşacak kadar aptal bir herif değilim."

"Peki, babam zarar görecek mi?"

"Hayır."

"Tam olarak ne olacak?"

Gurur arabayı sağa çekerek durdurdu. Bu konuşmayı yolu takip ederek yapamazdı. Bana döndüğünde yeşil gözleri fazla temkinli bakıyordu. Bu gece olacaklara beni önceden hazırlarken ürkütüp kaçırmak istemiyordu. "Bu gece o masadaki her lider sevdiği birinin ölümüyle yüzleşecek." Kaskatı kesilip koltuğun kenarını sıktığımda bakışları koltuğun döşemesine tutunan elimde oyalandı. "Evet, baban da değer verdiği birini kaybedecek."

"Bunu yapamazsın!" Arabadan inmek için hemen emniyet kemerimi çözmeye çalıştım ancak kolumu tutarak beni durdurdu. "Mikail Tozlu," dediğinde çırpınmayı bırakmıştım. Mikail kuzenlerimden biriydi ama kan bağımın olmasını istediğim biri değildi. Babamın Diyarbakır'daki işlerini halleden biriydi ancak ailemize yakışmayan ve hiçbirimizin onaylamadığı çok şey yapmıştı.

Küçük kızları alıp fuhuş çetesine sattığını ama öncesinde onlarla zorla yattığına dair söylentileri vardı. Babam bu söylentileri duyunca geçen yıl onu İstanbul'a getirtmiş ve yakasına yapışarak ondan hesap sormuştu. Mikail hakkında çıkan tüm söylentileri yalanlamış ve o iğrenç şeylerin hiçbirini yapmadığına babamı inandırmıştı. Ancak ben hiçbir zaman babam gibi körü körüne ona inanmamıştım çünkü o herif bir seferinde Aksa'yı da sıkıştırmıştı.

Lise çağında Aksa ile Elmas annenin yanına Diyarbakır'a gittiğimizde Mikail konaktan çıkmamaya başlamıştı. Ata binmek için Aksa ile sözleştiğimiz için o gün konaktan ayrılıp çiftliğe gitmiştik. Mikail bize eşlik ediyordu ve yol boyunca gözleriyle Aksa'yı taciz etmişti. O gün Aksa attan düştüğünde bileğini incitmişti. Mikail beni çiftlikteki ecza dolabından krem getirmem için göndermişti. Döndüğümde onları bıraktığım yerde bulamamıştım.

Etrafıma baktığımda Aksa'nın koşarak ahırdan çıktığını ve çok korktuğunu görmüştüm. O kadar çok korkmuştu ki burkulan ayağının üzerine basarak ahırdan fırlamıştı. Hemen arkasından Mikail çıkmıştı ve kanayan kafasını tutuyordu. Henüz Aksa bana hiçbir şey söylemeden Mikail yalanlarını sıralamaya başlamıştı. Aksa'nın bileğine bakmak için bacağını tuttuğunu ve kuzenimin her şeyi yanlış anladığını söylemişti.

Aksa ise korkuyla arkama saklanıp ağlayarak bana gidelim diyordu. O gün kaçarcasına çiftlikten çıkmış ve kimseye en küçük bir açıklama yapmadan apar topar İstanbul'a geri dönmüştük. Olanları babama anlatmamız gerektiğini söylememe rağmen Aksa bana izin vermemişti. Bizden on yaş büyük birinin sözlerine karşılık kimsenin ona inanmayacağını söylemiş ve beni susturmuştu.

Aksa kendini Mikail'den koruyup ondan kurtulacak kadar şanslıydı. Eğer onun kafasına vurup zamanında oradan çıkmasaydı daha kötü şeyler yaşanabilirdi. Mikail'in taciz ettiği tek kişinin Aksa olmadığını iyi biliyordum. O herif pisliğin tekiydi. Bu yüzden Gurur bana onun ismini söylediğinde tepkisiz kalmıştım çünkü öyle bir adamın ölmesi beni üzmezdi.

Hiç tepki vermediğimde Gurur gözlerini kısarak yüzümü izlemeye başladı. "Onun ölmesine üzülmediğine göre anlaşılan sende o herifin nasıl biri olduğunu biliyorsun?" Aklına düşen şüpheyle ifadesi sertleşti. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak içini rahatlatmaya çalıştım. "Bana bir şey yapmadı ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

Mikail'in bana elini sürmemesi Gurur'un rahat bir nefes almasını sağlamıştı. "Bu gece için öldürdüğüm adamların hepsi Mikail gibi olanlar. Bölge liderlerinin değer verdiği ama gerçekte ciğeri beş para etmeyen insanları özellikle seçtim. Onlar için sakın üzülme çünkü her biri yaşarken çok korkunç şeyler yaptı." Direksiyonu sıkarken son derece ciddi bir şekilde gözlerime bakıyordu. "Derinlemesine geçmişlerine indiğimde zorla alıkoyma, tecavüz ve çocuk istismarıyla karşılaştım. Nüfuslu ailelerden geldikleri için ceza bile almadan yaptıkları şeyden sıyrılmışlar."

Ne düşüneceğimi bilmez bir halde ona bakıyordum. Gurur ise bende yarattığı karmaşanın farkında olmadan bana olanları anlatmaya devam ediyordu. Elinin tersiyle solgun yüzüme dokunup yanağımı okşamaya başladığında bunun beni sakinleştirmek için olduğunu biliyordum. "Bir tek Karun ve Duha'nın etrafında öldürecek bir adam bulamadım. O iki piçin yanında çalıştırdıkları adamlar bile fazla iyi ve düzgün insanlar." Midem kasıldı. Yani diğerlerini gerçekten öldürmüştü.

Mikail gibi Gurur'un diğer kurbanlarının da ölmeyi hak ettiklerine eminim ama bu beni mutlu etmiyordu. Ölümlere sevinen biri değildim. Gurur elini yüzümden çekerken derin bir nefes aldı. "Tunus tüm adamlarının içinde en çok Kadem ve Uraz'a değer veriyor. Kadem'e dokunamazdım çünkü o ve Bige fazla yakınlar." İçeriye biraz hava girsin diye camı açtı. "Bende Uraz'ı seçtim."

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır, bunu yapmadım çünkü o çocuk gerçekten iyi biri. Ancak ölmeli yani Tunus onun öldüğünü düşünmeli." Kafamı iyice karıştırarak güldü. "Uraz'ın üzerinde ne varsa aldık ve sıfırdan başlangıç yapacağı bir ülkeye gönderdik." Anlattığı çok normal bir şeymiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "O piçin hesabını parayla doldurdum. Gittiği yerde rahat bir hayatı olacak. Geri dönerse bu sefer gerçekten onu öldüreceğimi bildiği için ülkeye adımını bile atamaz." Tüm bunları normalleştirerek anlatmıyor mu, çıldırma sebebim olacaktı.

Onaylamaz gözlerle dik dik ona bakıyordum. "Birini yerinden yurdundan mı ettin?"

Hayretler içinde kalmış gibi kaşlarını çattı. "Öldürseydim daha mı iyiydi?"

"Hayır, ama ülkeden kovmak da doğru bir şey değil."

"Hesabındaki o kadar parayla uçağa binerken hiç de üzgün değildi puşt."

"Ondan aldığın eşyaları ne yaptın?"

"Başka birinin üzerine yerleştirip onu Tunus'a Uraz diye yutturacağım."

"Duha'ya gerçeği söyleyeceğim."

"Seni gebertirim," dediğinde sinirden gülüyordu. "Şu hale bak karımız diye her şeyi anlatıyoruz o kalksın bizi satsın."

"Ben senin suç ortağın değilim."

"Evet, öylesin küçük ördek." Burnumun ucuna küçük bir fiske vurduğunda sinirli görünmek için üstün bir çaba sarf ediyordu. "Biz seninle bir ekibiz birimiz battığında diğeri de boğulur."

Suratımı asarak kapıya doğru kayıp ondan uzaklaştım. "Ben boğulmak istemiyorum."

Önüne dönüp arabayı çalıştırdığında dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. "Bende boğulmana izin verecek bir adam değilim."

Tekrar yola çıktığımızda, "Canım tatlı çekti," diye sızlanmaya başladım. "Yemeği evde yeseydik bize tatlı yapardım." Yemekten sonra tatlıya yumulduğumu iyi biliyordu.

Arabayı kullanırken telefonunu çıkartıp bir numarayı arayarak kulağına yasladı. "Yalçın söyle oradaki şeflere limonlu tiramisu tatlısı yapsınlar." Gülümseyerek arkama yaslandım. Limonlu tiramisu tatlısını çok seviyordum.

Yolun kalanı ikimiz için de fazla sessiz geçmişti. Çantamdaki kulaklığı çıkartıp telefonuma takarak yol boyunca müzik dinlemiştim. Gurur ara ara beni kontrol edip önüne dönerek arabayı sürüyordu. Etrafında birçok korumanın olduğu bir restorana geldiğimizde Gurur uzanıp kulağımdaki kulaklığı çıkardı. Kulaklığımı kablosundan çekerek çıkartıp çantama koymuştu.

Nabzımı yoklar gibi sıcak gözlerle bakarken, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Burada olmak, bunun bir parçası olmak ve korktuğum tüm o insanlarla aynı masada bulunmak istemiyorum."

Gurur bana duymak istediğim sözleri söylemedi veya beni eve göndermeye yanaşmadı. Bunun yerine önce kendi kemerini daha sonra da benimkini açıp yönünü bana çevirdi. "Korktuğun tüm o insanların benden ödü kopuyor." Çenemi tutarak eğdiğim başımı yukarı kaldırdı. "Farkında değilsin ama sen içerdeki tüm o insanlardan daha cesursun çünkü hepsinin korktuğu biriyle her gün aynı odada kalıyorsun." Bana restoranı gösterdi. "O ödleklerle de aynı masaya oturabilirsin."

"Bunları beni motive etmek için söylüyorsan..." Titreyen ellerimi kaldırıp ona gösterdim. "Hiç işe yaramıyor."

Elini çenemden çekerken beni arabadan indirmek için farklı bir taktik uyguladı. "O restorana girersen sana yeşil erik alırım."

"Bu sefer olmaz." İnat ederek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Beni hep böyle kandırıyorsun."

"Siyah gül ister misin?"

"Hayır."

"Şu çok sevdiğin Hindistan cevizli çikolatalara ne dersin?"

"Çocuk muyum ben, hayır tabii ki."

Uzanıp arka koltuktaki ceketini alarak iç cebinden çek defterini çıkardı. "Ne kadar istiyorsun söyle?" Kahkaha attım.

Sesli gülerken başımı iki yana salladım. "Vereceğin hiçbir para beni bu arabadan indiremez."

Çek defterini camın önüne atıp arabadan indi. Hızlı bir şekilde arabanın etrafını dönüp kapımı açtığında hemen koltuğun kenarlarına yapıştım. "Bunu yaparsan-" Daha ben cümlemi bitirmeden kolumdan tuttuğu gibi zorla beni arabadan çıkarttı ve sırtına attı. "Bu hiç adil değil!"

Tüm korumalarının gözleri önünde beni sırtında restorana götürmeye başlamıştı. "İnsan gibi sorduğumuzda kabul etseydin!"

"İnsan gibi sormadınız!"

"Hayvan gibi mi sorduk?"

"Seninle konuşmuyorum ben!"

Restoranın merdivenini çıktıkça sırtından baş aşağı sarkmaya devam ediyordum. Artık bunu rutin haline getirdiğimiz için beni indirmesi için bağırıp çağırmıyordum. Bunu daha önceleri yaptığında da hiç bağırıp çağırmazdım çünkü kendi istemediği sürece beni indirmeyeceğini bilirdim. Yaptığım tek şey gözlüklerim düşmesin diye tutmaktı.

Sıcak hava beni karşılayınca içeri girdiğimiz anladım. Gurur birkaç dakika yürüyüp durduğunda, "Hepsi içeride mi?" diyen sesini duydum.

"Bige Hanım dışında hepsi burada." Bir çuval gibi Gurur'un sırtından sarkarken kimseyi göremiyordum ama bu Ali'nin sesine benziyordu.

"Hımm," diyen Gurur düşünürcesine birkaç mırıltı çıkardı. "O süslü kuş bir yere geç kalmayacak kadar dakik biri. Başına bir iş gelmiş olmasın?"

"Evden geç çıktığı için gecikti birazdan burada olur."

"Madem öyle misafirlerimizi bekletmeyelim."

"Farah Hanım'ın ayağından bir sorun mu var?" diye sordu Ali. "Neden onu sırtında taşıyorsun?"

"Bıraktığım an kaçar."

"Kaçmam bırak beni," dedim sakince.

"Yemezler güzelim," diye yürümeye devam etti. "Seni senden daha iyi tanıyorum."

"İçerideki herkesin gözleri önünde beni sırtından taşıyarak mı oraya götüreceksin? Çok ayıp."

"Ne ayıbı ulan? Karımı ister sırtımdan taşırım ister kucağımda, o piçler ne karışır!"

"Ama bu çok barbarca."

"Normalde çok kibarım değil mi?"

"Konuşmuyorum ben seninle!"

O keyifli gülüşünü duydum. "Bakalım kaç dakika sürecek." Ona uzun süre küs kalmadığımı veya doğru düzgün trip atamadığımı iyi biliyordu.

Yerdeki fayansları sayarken düz bir koridordan geçtiğimizi anladım. Daha sonra farklı bir yere girmiş olmalıyız ki fayansların rengi ve şekli değişmişti. İnsanların olduğu bir yerdeydik çünkü fısıltılarını duyabiliyordum. Gurur yavaşça beni yere indirdiğinde uzun süre onun

sırtında sarktığım için başım dönmüştü. Dengemi koruyana kadar kolumu bırakmamıştı. Düşmeyeceğimden emin olunca kolumdaki elini çekmişti.

Gözlümü düzeltip dağılan saçlarımı yüzümden çektiğimde bir masanın yanında olduğumu gördüm. Omuzlarımdan kayan şalıma sarılacak kadar ürkmüştüm çünkü masada birçok kişi vardı. Babam dahil tüm bölge liderleri buradaydı ve çoğu kişinin yanında bir kadın vardı. Gurur ile ikimiz masanın en başında duruyorduk. Herkes gözlerini dikmiş bize baktığı için Gurur'un arkasına saklanmamak için kendimi zor tutuyordum.

Gurur sandalyemi benim için çekerek oturmamı bekleyince derin bir nefes aldım. Sandalyeye oturduğumda o oturmadı. Sandalyemin arkasında dururken elini omzuma koyarak yönünü masadakilere çevirdi. "Öncelikle hoş geldiniz," dedi ve hemen sonra ekledi. "İki saniyeden daha uzun karıma bakıp onu tedirgin ederseniz gırtlağınızı sikerim!" Tüm gözler anında üzerimden çekildi.

Onlar bana bakmayınca daha rahat onları izleme fırsatı buldum. Sadece babam değil Karun Kalender ve Duha Tunus'ta buradaydı. Bölge liderlerinden biri olmasına rağmen Asaf burada değildi çünkü Gurur hakkında infaz kararı çıktığında Asaf o yıllarda henüz bölge lideri değildi. Babası öldükten sonra onun yerine geçmişti bu yüzden bu masada olması gerekmiyordu.

Gurur'un abisi Şeref Kalender ve yengesi Güzin'de buradaydı. Şeref bir bölge lideri olmamasına rağmen Gurur onları da buraya getirmişti. Bu masadaki herkes fazla gergin görünüyordu. İçerideki ölüm sessizliğini Bige kapıdan girerek böldü. Kahverengi saçları açıktı ve kakülü kaşlarının üzerine kadar geliyordu. V yaka mini bir elbise giydiği için sadece göğüslerinin kıvrımı değil bacakları da dikkat çekiyordu.

Yüksek topukluların üzerinde ustaca yürüyüp içeri girmişti. Bige Saka'nın dişil enerjisi gerçekten çok yüksekti. Bu kadının inkâr edilemez baskın bir aurası vardı. Bu tür ortamlara hep giriyormuş gibi rahat ve kendinden emin adımlar atıyordu. Dudaklarında ise olmazsa olmazı kırmızı ruju vardı.

Bige'nin içeri girmesiyle Karun ayağa kalkıp ceketinin önünü düğmeleyince tüm liderler göz göze geldi. Yeraltının tehlikeli adamlarından biri olan

Karun'un önünde herkes ayağa kalkar, elini öperdi ancak Karun, bir tek karısının önünde ayağa kalkıp ceketinin önünü kapatırdı. Sadece bu hareketiyle bile kendi gibi olan adamlara eski karısına saygı duymaları gerektiğini göstermişti.

İkisi barıştı mı, bilmiyorum çünkü en son resim sergisinde onları bir arada görmüştüm ve birbirlerine attıkları bakışlar fazla soğuktu. Boşandıkları ve devamında olanlar yüzünden araları açık diye biliyordum ama boşanmalarına rağmen Bige hâlâ Karun'un evinde yaşıyordu. Saka ve Sanrı'nın çetrefilli ilişkisini anlamak çok zordu.

Karun masadan ayrılıp Bige'ye doğru yürüdü. Mavi gözlerindeki işareti yakalamıştım. Bige'ye doğru yürürken gözleriyle onun düşen omuzlarını göstermişti. Mesajı alan Bige hemen omuzlarını dikleştirip kaybettiği özgüveni korudu. Bunu görünce Karun'un gözlerinde memnuniyet dolu bir ifade oluşmuştu. Eski karısını bu masadakilere karşı hazırlıyordu. Bunu görebiliyordum.

Karun onun yanına gittiğinde ikisi kısık sesle bir süre kendi aralarında konuştular. Ne konuştuklarını biz duyamıyorduk. Onları duyamasam da Bige'yi bazı konularda uyardığını tahmin edebiliyordum. Daha sonra Karun onun elini tutarak onu masaya getirdi. Bige'nin sandalyesini çekip oturmasına yardım ettikten sonra masadakilere döndü. "Buradaki herkesin karımı tanıdığını varsayıyorum." Düz bir sesle konuşup sandalyesine yaslandı. "Bu yüzden tanışma faslına gerek yok."

"Karım mı?" Karun'un annesi Güzin Hanım rujlu dudaklarını büzerek, "Eski karım demek istedin sanırım?" diye onu düzeltti. Kadının ela gözleri tiksinti içinde Bige'ye bakıyordu. Gelininden hoşlanmadığı çok açıktı.

Annesini izlerken Karun'un omuzları gerildi. "Eski mi yoksa yeni mi olduğuna ben karar veririm." Bunları söylerken sesi fazla soğuktu. "Ona hâlâ karım diyorsam demek ki eski değil." Arkasına yaslanarak kolunu Bige'nin sandalyesinin arkasına koydu. Bu hareketi fazla sahipleniciydi. Anlaşılan aralarındaki buzları eritmeye başlamışlardı.

İlk kez Gurur'un abisi ve yengesiyle aynı ortamdaydım. Yengesinden çok abisini merak ettiğim için gözlerim Şeref Kalender'i buldu. Bu adam

Gurur'a ateşten korkmayı öğrettiği için hissiz gözlerle onu izliyordum. Ona baktıkça Karun'un babasına ne kadar çok benzediğini daha iyi anlıyordum. Oğulları Çağıl ve Levent fiziksel olarak Güzin Hanım'a benziyordu ancak Karun babasının kopyasıydı. İkisinin de sert yüz hatları, kumral saçları ve mavi gözleri vardı.

İlerleyen yaşından dolayı Şeref'in saçlarına aklar düşmüş ve yüzündeki kırışıklıklar artmıştı ancak Karun onun gençliği gibiydi. Bu adam Gurur'dan parası için nefret ediyordu peki ya oğlundan? Karun'dan nefret etmesinin sebebi neydi? Duyduğuma göre Şeref Kalender küçük kardeşi ve oğlunun hayatını zehretmişti. Gurur'a ateşten, Karun'a ise soğuktan korkmayı öğretmişti. Gurur hep yanardı, Karun'da hep donardı.

Şimdi bile soğuk havalara rağmen Gurur bir gömlek ve pantolonla gezer, ceketini hiç giymezdi. Karun ise yazın bile ceketini çıkarmazdı çünkü hiç ısınmazdı. Şeref bu ikisine tam olarak ne yapmıştı?

Şeref Bey oğluna sataşarak masadaki gerginliği arttırdı. "Madem onu hâlâ karın olarak görüyorsun..." diyerek gözlerini Bige'ye dikti. "Gelinimiz elimi öpsün de kocasının babasına hürmette kusur etmesin." Havadaki atmosfer bir anda buz kesmişti.

Buradaki herkes onlara bakmaya başlamıştı. Kalenderler arasındaki çatışmayı çok iyi bildikleri için Bige'nin Şeref'in elini öpüp öpmeyeceğini merak ediyorlardı. Şeref aynı teklifi Gurur'un karısına yani bana edemezdi çünkü bunu yaptığı an Gurur onun suratını dağıtırdı. Küçük kardeşinin ne denli arıza olduğunu iyi bildiği için kolay kolay Gurur'a veya bana sataşamazdı.

Bige ters gözlerle kayınbabasına bakarken omuzlarımı dikleştirerek onun elini öpmeyeceğini gösterdi. Bunu gören Karun'un gergin vücudu gevşedi. Dudağının köşesi kıvrıldığında babasının gözlerinin içine ukalaca bakmaya başladı. "Bana bile elini öptüren bir kadına elini öptüreceğini mi sanıyorsun?" İkinci kez karısını kendinden daha üstün göstermesini takdir etmiştim. Aralarında ne geçerse geçsin insanların yanında birbirlerini yüceltiyorlardı. "Benim karım kimsenin elini eteğini öpmez. Git dalkavuklarına öptür elini."

Şeref Bey bozulan suratındaki ifadeyi gizleyemezken Güzin Hanım kaşlarını çatarak, "Karun!" diye onu uyardı. "İnsanların içinde babanla düzgün konuş."

"Karşınızda çocuk yok, Güzin Hanım." Bige onu tersleyerek oturuşunu dikleştirdi. "O sesiniz bir daha kocama yükselirse sonuçlarına katlanırsınız." Karun gülüşünü saklamak için dudaklarını birbirine bastırırken Gurur yüksek sesle güldü. "Daha şimdiden eğlenmeye başladım." Bense her an bir aile çatışmasının içine sürükleneceğiz diye diken üstündeydim.

Bölge liderlerinden Sadri'nin hesap soran bakışları Gurur'u buldu. "Neden buradayız?"

Herkesin önünde bir kadeh beyaz şarap vardı ama Gurur dışında kimse içmiyordu. Masanın en başında yanımda oturan Gurur onların çırpınışlarından sadistçe bir zevk alıyordu. "Neden burada olmamalısınız?" diye sorduğunda yeşil gözlerinin hedefinde Sadri vardı. "Üç yıl önce böyle bir masada değil miydiniz? Belki eskiyi yad etmek istersiniz diye düşündüm." İnsanları korkutmaktan hoşlandığı için soğukça güldü. "Sahi siz üç yıl önce neden toplanmıştınız?" Onun infazını onaylamak içindi ve o bunu iyi biliyordu.

Masadaki kimseden çıt çıkmayınca hayrete düştüm. Söylentiler yalan değildi, tüm bölge liderleri Gurur'dan korkuyordu. Hepsi birbirine bakıp ona ne cevap vereceklerini düşünürken korkuları yüzlerine yansıyordu. Kimsenin bu konuda konuşmayacağını gören Karun nefesini bıkkınca verdi. "İnfazın için." Bakışlarını amcasına çevirdi. "Sanki bilmiyorsun."

"Demek infazım için?" Gurur sakince başını sallayarak tehlikeli gözlerini yeğenine dikti. "Peki, kimler onayladı infaz kararımı?" Karun dahil hepsi.

Ancak Karun diğerlerinden farklı olarak onu korumak için bunu yapmıştı. O dönem Gurur'un yerine daha yeni Kalender tahtına çıktığı için diğer liderlerin gözüne batamazdı. Onlarla aynı oyu vermiş ve hemen ardından amcasını yurtdışına kaçırarak onu bu infazdan kurtarmıştı. Bence Gurur bu konuda Karun'a kızmamalıydı.

"Hepimiz onayladık." Bunu söyleyen Duha'ydı. Karun ve Duha'nın da bu deliden korktuğunu görebiliyordum ama diğerleri gibi susmuyorlardı.

Şeref Bey kendini bu olayın dışında tutarak sinirli gözlerle Gurur'a baktı. Mavi gözlerindeki o yoğun kin beni endişelendiriyordu. "Ben kurulda bile değildim liderlerin yaptığı bir oylama için ben neden buradayım?"

Gurur bıyık altında gülerek onu izliyordu. "Sen farklı bir sebepten buradasın abi." Ona bir şeyi hatırlatırcasına yüzünde derin bir ima vardı. "Senin sayende Kocaeli'ne küçük bir ziyaret yapmışken karşılığında sana teşekkür etmeyeyim mi?" Bige ile ikisi aynı arabadayken Şeref'in onlara saldırdığını biliyordum. Bunun acısını abisinden çıkarmaya kararlıydı.

"Farah'ı eve gönder." Babam daha fazla dayanamayıp sessizliğini bozdu. "Oylamada bile yoktu kızım neden burada?"

"Evde sıkılayi," diyen Gurur'a hayret ettim. Beni zorla buraya getirmişti!

Gurur korkudan ne kadar çok titrediğimi görünce masadaki elimi tuttu. Elimin üzerinde onun sıcak elini hissettiğimde boş bulunup irkildim. Gurur avucundaki elimi sıkarak sıcak bakan gözlerini bana dikti. "Sakin ol."

Gözlerime akın eden yaşları görünce kaskatı kesilerek, "Şşş," diye mırıldandı. Beni böyle bir ortama getirdiği için suçluluk duyduğunu biliyordum. Bunu gizlemek için çabalarken başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bakışları bana güven vermek ister gibiydi. "Bugün bu masada saçının teline bile zarar gelmeyecek iki kadından birisin." Tehlikeli bir şekilde güldü. "Aslında ikiniz dışında diğerlerinin belasını sikeceğim."

Güçlükle bakışlarımı onun yeşillerine kenetleyip, "İkincisi kim?" diye sordum.

Gurur'un yengesi olduğu için diğer kadının kendisi olduğunu düşünen Güzin Hanım tam sevinmeye başlamıştı ki Gurur, "Orada oturuyor," diyerek bana Bige'yi gösterdi. Bu sözlerle Güzin Hanım bozguna uğramıştı çünkü Gurur ona ne olacağıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. Sadece abisinden değil yengesinden de nefret ediyordu. Karı koca kim bilir ona neler yapmışlardı.

Garsonlar servis arabalarıyla içeri girince buradaki herkesin suratı kireç gibi solmuştu. Gelen yemekler hepsini ürkütüyor olmalıydı. Gurur ise arkasına yaslanmış, sırıtarak onların yemeklere verdikleri tepkileri izliyordu. "Yemeklerimiz de geldi." Yeşil gözlerinde geçen tehlikeyi herkesin gördüğüne emindim. "Damak zevkinize hitap etmesi için yemeklerle özellikle ilgilendim." Herkes neden bu kadar korktu? Yemeklerin içinde zehir mi vardı?

Çorba veya diğer alternatifler es geçilerek herkesin önüne doğrudan ana yemekler konuldu. Hepimizin önüne bir tabak et koymuşlardı. Garsonlar çekilince masadaki tüm gözler Gurur'u buldu. Bizim tabağımızda kırmızı et varken Gurur'un tabağındaki balık göze çarpıyordu. Bu da herkesi kendi tabağındaki et konusunda şüpheye düşürüyordu. Korku dolu gözlerle tabağımdaki ete bakıp bununla ne yapacağımı düşünüyordum.

İçinde gerçekten zehir olabilir miydi?

Bu masada tabağındaki eti yemeye istekli olan sadece Bige vardı. Çatal ve bıçağa uzanınca Karun hemen onun elini tuttu. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum?"

Bige önce tabağına daha sonra da Karun'a bakıp dudaklarını sarkıttı. "Ama bu et," diye fısıldayıp olayı dramatize etti. "Bir ısırık alayım başka yemeyeceğim." Karun'u ikna etmek için kendini acındırıp, "Anlamıyorsun çok müşkül bir durumdayım," dedi. "Bir parça diyorum ya, sadece bir parça yiyeyim başka yemem."

"Bige, tut kendini." Karun onun elini masanın altına koyarak yemesine izin vermedi. "Et konusundaki oburluğunu biliyorum ama bunu yiyemezsin."

"Tamam, yemeyeceğim bırak elimi." Kahve gözlerindeki inatçı bakış bunun tam tersini söylüyordu. "Ben iradesi güçlü bir kadınım yememi istemiyorsan yemem."

Karun ona zerre kadar güvenmiyor olmalı ki kısık gözlerle Bige'ye bakıyordu. "O eti yersen geceyi hastanede geçireceğini temin ederim," diye onu tehdit etti. "Mideni yıkatmak için seni hastaneye götürmemi istemiyorsan sakın yeme."

"Midemi yıkatacak kadar ne var bu ette?"

"Eve gidince anlatırım. Bir kez olsun koca sözü dinle ve yeme bunları."

"Ben hep koca sözü dinliyorum bir kere."

Karun'un kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Say ulan bana bir tane! Şu zamana kadar sözümü dinlediğin tek bir konu söyle?"

Bige omuz silkerek onun bakışlarından kaçındı. "O kadar çok ki hiç aklıma gelmiyor," diye homurdandığında Karun sinirden gülerek başını iki yana salladı. "Tertemiz dövmek gerek seni."

Duha eti kendinden uzaklaştırarak yüzünü buruşturdu. "Hiç aç değilim." Yemeyeceğini belirterek inatçı bakışlarını Gurur'a çıkardı. "Bu yemeği başka zamana ertelesek olur mu? Kadem beni kız arkadaşıyla tanıştıracaktı bunu kaçırmak istemiyorum."

"Olur tabii." Gurur gülümseyerek ona başını salladı. "Parçalarına ayrılmadan o sandalyeden kalkacağını düşünüyorsan kalkabilirsin."

Duha'nın yüzündeki tüm kaslar seğirdi. "Bu ne demek lan şimdi?"

Gurur ne zaman giydiğini anlayamadığım ceketinin iç cebine uzandı. Cebinden küçük bir kumanda çıkartarak bizlere gösterdi. "Hepinizin sandalyesinin döşemesinde vücut ısınıza duyarlı bir bomba var." Hepimiz sertçe yutkunduğumuzda yanımdaki akıl hastası gülerek başını salladı. "Bige ve Karun yerine oturduktan sonra tek bir düğmeyle hepsini aktif hale getirdim. O bombaların kıçınızdan patlamasını istiyorsanız kalkmayı deneyin." Midem kasıldı.

Bir bombanın üstünde mi oturuyordum?

Masadaki herkesten yüz kızartıcı küfürler yükselirken neredeyse ağlayacaktım. "Hi-hiç kalkamayacak mıyız ayağa?"

Sorduğum soruya karşılık Gurur ayağa kalktı. "Benimkinde yok." Gülerek tekrar yerine oturdu. "Ama siz kalkamazsınız." Elim ayağım titrerken beni

deli ederek, "İstersen bir dene," diye bana sataştı. Daha sonra masadakilere döndü. "Blöf yapıp yapmadığımı anlamak için sizde deneyebilirsiniz."

Buradaki kimse bir akıl hastasını test etmek istemediği için ayağa kalkmaya cesaret edemedi. "Allah'ın cezası psikopat!" Bige sinirle bağırdığında o bile ayağa kalkmaya korkuyordu. "Makyajımı yenilemem gerekirse ne halt edeceğim? Herkesin gözleri önünde yüzümü pudralayıp ruj mu süreyim!" Bir bombanın üzerinde oturuyorken bu kadının tek düşündüğü makyajı mıydı?

Gurur ondan böyle bir çıkış bekliyormuş gibi yüksek sesle güldü. "Makyajını burada yapabilirsin eminim buradakiler seni çok yadırgamaz."

"Ama çantam arabada kaldı." Bige buradaki herkesin sinirleriyle oynayarak ağlamaklı bir ifadeyle burnunu çekti. "Farkında olmadan dudaklarımı dişlediğim için rujun çoğunu emiyorum." Bedbaht bir halde başımı ellerinin arasına aldığında Karun dahil herkes inanamayan gözlerle ona bakıyordu. "Kırmızı rujumu istiyorum!"

Duha deliye dönerek kaşlarını çattı. "Kıçımızda patlayacak bir bombanın üzerinde otururken tek derdin rujun mu?"

Bige agresif bir tutumla, "Evet!" diye ona bağırdığında Karun küfrederken Gurur buradaki adamlarına döndü. "Buraya bak koçum." Gülerek Bige'yi gösterdi. "Dışarı çıkıp gelin hanımın çantasını getir." Gurur, Bige'nin tuhaflıklarına alışmış gibiydi. Birlikte yaptıkları o Kocaeli seyahatinde ne yaşadıklarını çok merak ediyordum.

Güzin Hanım sinirlenerek elini masaya sertçe vurdu. "Buradaki kimse onun rujuyla ilgilenmiyor! Bırak bu saçmalığı da şu bombaları imha et!"

"Ben ilgileniyorum." Gurur kinaye barındıran bakışlarını yengesine kenetledi. "Kocan yüzünden onunla saldırıya uğradığımızda bile tek derdi kırmızı rujuydu." Olanları hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Kırmızı rujum deyip tutturacak tüm gece. Keyfimin içine limon sıkmasını istemiyorum bu yüzden önceliğim onun rujunu getirmek."

"Deli deliyi dakikasında bulurmuş!" diyen yaşlı adam Sadri'den başkası değildi. Karun'a bakıp ona Bige ve Gurur'u gösterdi. "Bu ikisini daha az yan yana getir."

"Sana mı soracağım lan!" Çenesinden bir kas seğirirken Karun sert bir sesle onu susturdu. "Kendi işine bak."

Bige rahat durmayıp bu seferde bölge lideri Sadri'ye sataştı. "Bana bir daha deli dersen ayağa kalkarım!" Bunu gerçekten yapacakmış gibi görünüyordu. "Kendimle birlikte hepinizi havaya uçurduğumda görürsünüz deliyi!" Hepimize göz dağı vererek saçlarını arkaya doğru savurdu. "O rapor gerçek değil!"

"Konumuz Kalender'in karısının tuhaflıkları değil!" Haşim hırslı bakışlarını Gurur'a yöneltti. "Bizlerin kim olduğunu unutmuş olamazsın. Bu gece burada başımıza bir iş gelirse bundan sıyrılacağını mı sanıyorsun?"

"Çok da sikimde lan." Gurur içkisini yudumlarken kimseyi zerre kadar umursamıyordu. "Yemeğinizi yiyin yoksa hepinizin kıçında kocama bir delik açılır."

Karun yemeye yanaşmayarak bu işten sıyrılmaya çalıştı. "Akşamüzeri yemeği fazla kaçırmış olmalıyım." Tabağı öne doğru iterek kendinden uzaklaştırdı. "Midemde bir lokma için bile yer yok."

"Kalender Beyciğim ile aynı tokluğu yaşıyorum," diyen Duha'da yemeye yanaşmadı. "Hiç aç değilim." Karun'un karşısında oturması bile onu kızdırıyordu çünkü ikisinin arası açıktı.

Ben bu masadan nasıl kalkacağımı düşünürken Bige ve Karun kendi aralarında kısık bir sesle konuşuyorlardı. Kendilerini masadakilerden soyutlayıp alçak bir sesle koyu bir sohbete tutuşmuşlardı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama oldukça eğleniyor gibilerdi. "Oh, Allah muhabbetinizi arttırsın." Duha araya girip sinirli gözlerle ikisine bakmaya başladı. "Biz burada kıçımızda ter dökerken sizin keyfinize diyecek yok."

Ona bakmak bile Karun'u kızdırıyordu. "Senin kıçından bize ne lan!"

Güzin Hanım'ın eleştiren bakışları Karun'un üzerindeydi. "Şimdi gülüp eğlenmenin zamanı mı? Bu masada kaldıkça hepimiz sinirlenmeye başlıyoruz bir de üstüne siz gülerek daha fazla canımızı sıkmayın."

Bige kamyon arkası sözlerden birini kaynanasına söyleyip, "Yangın görseler akılları gidecek ama sorsan hepsi ateş," dediğinde Karun tekrar güldü. Bunlar karı koca çok farklı bir kafadalardı.

Güzin Hanım'ın Bige'ye olan tahammülsüzlüğü yüzünün her zerresinde okunuyordu. "Haddini aşmaya başladın," diye gelini ikaz etti. "Kimi karşına aldığın hakkında zerre kadar fikrin yok!"

"Kimi karşıma aldığımı çok iyi biliyorum." Bige belli belirsiz sırıttığında iki kadın meydan okuyan gözlerle birbirine bakıyordu. "Şu zamana kadar kimleri karşıma aldığımı bir bilseniz." Omuzlarını dikleştirdi. "Hiçbiri artık yaşamıyor. Bence siz kimi karşınıza aldığınıza dikkat edin."

Karun'un babası olaya müdahale ederek oğlunu hedef aldı. "Sustur karını."

"Sen sustur karını." Karun babasının gözleri önünde kolunu Bige'nin omzuna koyarak arkasına yaslandı. "Benim karım susacağı yeri de konuşacağı zamanı da iyi bilir."

Gurur onları izlerken uykusu gelmiş gibi esnedi. "Kendi aranızda tartışmayı bırakın." Hepsini susturarak tüm dikkatleri üzerine çekti. "O kadar hazırlık yaptım karnınızı doyurun." Bize zorla bu şeyleri yedirmeye kararlıydı!

Bölge liderlerinden Devrim'in karısı tabağını öne itti. "Ben hiç aç değilim."

Karun'a büyük bir hayranlık duyduğunu iyi bildiğim Ragıp, "Canım bir şey yemek istemiyor," dediğinde onun karısı da yemek istemedi. "Diyetteyim sadece salatayla besleniyorum."

Karun'un annesi tiksinti dolu gözlerle tabağındaki ete bakıyordu. "Diyetisyenim bir süre bana yüksek kalorili şeyleri yasakladı." Yapmacık bir üzüntüyle dudaklarını büzdü. "Bu masada yiyeceğim bir şey yok."

Şeref Bey kin dolu gözlerle Gurur'a bakarken ona bir şeyi hatırlatmak istercesine bakışları manidardı. "Uzun zamandır vejetaryenim!" Tükürürcesine konuştuğunda neyi ima ettiyse bu Gurur'u güldürdü. "Bilmez miyim."

Buradaki herkes buldukları bir bahanenin arkasına saklanıp yemeyeceğini söyleyince Gurur bakışlarını bana çevirdi. "Bakalım güzel karım da sizinle aynı fikirde mi?" Dalga geçercesine konuştuğunda omzunun üzerinden beni izliyordu. Yeşil gözlerindeki ifade fazla şeytaniydi. "Sende aç değil misin?"

Babam kırmak ister gibi dişlerini sıkarken masadaki eli yumruk olmuştu. "Kızımı rahat bırak!"

Beni kullanarak babamın canını sıkan Gurur açık bir şekilde ona meydan okuyordu. "Buraya gelip beni durdursana?" Babam yerinden kalkamazdı, kimse bunu yapamazdı çünkü birimiz ayağa kalkarsa hepimiz havaya uçardık. Benim burada olmam bile babamı o sandalyeye mahkûm ediyordu.

Gurur beni zorlayıp duygusuz bir şekilde bana tabağımı gösterdi. "Ye hadi." Beni ne kadar korkuttuğunu iyi biliyordu ama bunu umursamıyormuş gibi davranıyordu. Tüm düşmanları bu masada olduğu için onların yanında bana karşı iyi niyet gösteremezdi.

"Lü-lütfen." Sesim titrerken ona olan bakışlarım ağlamaklıydı. Bunun bir parçası değildim ve olmakta istemiyordum. Bu insanların arasında olmak bile beni korkutuyordu. "Ben senin tabağından yesem olur mu?" diye sordum kısık bir sesle. "Tabii izin verirsen?"

Gurur'un yeşillerinde küçük bir yumuşama oldu ama bu çok kısa sürdü. Düşmanlarının yanında özellikle bana sert davranmaya çalışıyordu çünkü bu insanlara beni umursamadığını gösteriyordu. Gurur'un bana olan zaafını anlarlarsa herkes onu köşeye sıkıştırmak için beni kullanmaya kalkışırdı. Buna rağmen bana dayanamayıp tabağını benim önüme itti. "Karnını doyur."

Rahat bir nefes aldığımda Gurur diğerlerine döndü. İfadesi fazla katıydı. "Sulu gözlü karıma küçük bir ayrıcalık tanımış olabilirim ama aynı şey sizler için geçerli değil." Hepsinin önündeki yemeği gösterdi. "O

tabaklardaki tüm et bitmeden kimse bu masadan kalkamaz." Herkes buz keserek tabağına bakıyordu. İçine gerçekten zehir koymuş olabilir miydi?

Gurur buradakileri köşeye sıkıştırmaktan büyük bir haz alırken bakışlarını Şeref'e yöneltti. Ona olan bakışları alaycıydı. "Hadi abi," dediğinde bile abi kısmını her defasında küfreder gibi söylüyordu. "Yemeğe başlaman için seni teşvik etmeli miyim?"

Gurur güldüğünde yeşil gözlerinde kısa bir an yoğun bir acı görmüştüm ama bunu çok hızlı gizledi. "Daha iyi bir atmosfer olması için masaya birkaç mum getirtmemi ister misin?" Şeref'e bir şeyleri hatırlatmak ister gibi bakışları kinayeliydi. "Sen seversin mumları." Karun'un kaskatı kesildiğini gördüm.

Şeref suskunluğunu koruduğunda mavi gözlerinde zerre kadar pişmanlık yoktu. Aksine Gurur'a olan bakışları suçlayıcıydı. "Bu gece çok fazla düşman kazandın, Gurur." Bu sözlerle açık bir şekilde onu tehdit ettiğini görebiliyordum. "Bu geceden sonra arkanı kollasan iyi edersin."

Karun ve Duha dışında tüm liderlerden onaylayan sesler çıkınca, "Siktiğim piçleri," diyen Gurur onlardan zerre kadar korkmadan güldü. "Sanki daha önce dostummuşsunuz gibi davranmayı bırakın. Hepinizin bu masada olmasının nedeni daha önce beni öldürmeye çalışmak, değil mi? Değişen bir şey mi var?"

Bir adam Bige'nin çantasını getirip ona uzattığında Ragıp, "Sonsuza kadar bizi bu masada tutamazsın," diyerek Gurur'a bir gerçeği hatırlattı. "Hepimizin arabasında ve telefonunda yerimizi gösteren vericiler var. Bizden haber alamadıklarında adamlarımız buraya damlar." Bir dakika, hiçbirinin koruması burada yok muydu? Gurur'a bir kez daha hayret ettim. Tüm liderleri korumasız bir şekilde buraya getirmesi kolay bir şey değildi.

Bige çantasından küçük bir ayna çıkartıp kırmızı rujunu tazelerken Gurur omuzlarını dikleştirdi. "Gelsinler." Ne onları ne de onların korumalarını bir tehdit olarak görmüyordu. "Hepsi için yeteri kadar yerimiz var."

Duha yerinde rahatsızca kıpırdandı fakat altındaki bombayı hatırlayınca küfrederek hareketsiz kaldı. "Tuvalete gitmem lazım!"

Balıktan bir lokma aldığımda fazla tatsız geldiği için suratımı astım. Bunu gören Gurur tabağımdaki balığa biraz tuz serpip limon sıkarken Duha'ya kapıyı gösterdi. "Git sana engel olan yok."

"Lan oğlum sen bir dönsene artık tımarhanene!" Duha kızgınlıkla yumruğunu masaya geçirdi. "Altımdaki bombayı imha edecek tuşa bas da gideyim. Siktir, çok sıkıştım!"

Gurur balığı benim için tatlandırıp tabağı önüme ittikten sonra masadaki peçeteye uzandı. "Hepinizin sandalyesindeki bomba birbirine bağlı. Biri ateşlenirse diğerleri de patlar. Birini durdurursam hepsi durur." Gülmemeye çalışarak Duha'ya döndü. "Hepinizi serbest bırakmak hiç içimden gelmiyor."

"Siktir git piç!" diye bağırdı Duha. "Altıma mı yapayım koyduğumun iti!"

"Yap oğlum," diyen Gurur'un rahatlığı herkesi deli ediyordu. "Burada biz bizeyiz kimse sana çok görmez."

Masadaki kadınlardan biri bağırarak, "Ay burada mı yapacak!" diye hayrete düştü. "Her yeri kokutursa bu sandalyeden kalkmayacağımın garantisini veremem!"

Utançtan yüzü kızarmaya başlayan Duha, "Herkesin gözü önünde yapacak değilim!" diye sinirle soludu. "Kemal söyle karına kapatsın çenesini!"

"Düzgün davran kadına." Bige ona kızdıktan sonra dudaklarımı emerek sürdüğü ruju dudaklarına yedirdi. "Siz erkeklerin yediği haltlar yüzünden biz bu masadayız."

Duha tüm öfkesini Bige'den çıkarmak istercesine tahammülsüz gözlerle ona bakıyordu. "Sen orada ne yüzle konuşabiliyorsun?" Masadaki elini sıktı. "Senin yüzünden buradayım lan!"

"Bana bağırıp durma." Bige sakince konuşup kapağını kapattığı ruju çantasına attı. "Gurur beni kandırdığı için Karun ile ikiniz buradasınız." Tüm suçu Gurur'a atarak çantayı yere bıraktı. "Eve gidince açıklarım sana o mesajın nedenini."

Duha ona bakarken sıktığı dişlerinin arasından hırlar gibi bir ses çıkardı. "Tabii eve gidebilirsek!" Duha ikinci kez Bige'ye sesini yükseltince Karun'un mavilerine delici bir öfke yerleşti. "Üçüncü kez ona sesini yükseltirsen siktiğim patlayıcıları bile ayağa kalkıp suratını dağıtmama engel olamaz!"

İçerideki yoğun gerginlikten herkes birbirine çatacak yer ararken Duha sinirle soludu. "Siktir git lan!" dedi. "Kalktığında daha sen bana ulaşamadan havaya uçarsın."

"Sende öyle!" diye onu tehdit etti Karun. "Tüm düzenek birbirine bağlıysa burayı havaya uçurmaya bir kişinin ayağa kalkması yeter!"

Karun ve Duha hep olduğu gibi birbirlerine sataşmaya başlayınca Bige'nin ikisini kontrol ettiğini, daha sonra da tabağındaki ete yumulduğunu gördüm. Bu kadın gerçekten bir et canavarı olmalı ki etin zehirli olup olmadığını umursamadan onu yemeye başlamıştı. Henüz kimse onun bu yaptığını fark etmemişti ama ben hayretler içinde Bige'yi izliyordum. Hayır, bunlar normal bir insanın davranışları değildi.

Kim içinde zehir olduğunu düşündüğü bir eti yer ki?

Gurur balığı yemediğimi görünce tabağımı önüne çekip balığın kılçıklarını benim için temizledi. Bunu yapmadan önce masadakileri kontrol etmiş ve kimsenin ona bakmadığından emin olmuştu. Şu anda herkes Karun ve Duha arasında geçen laf dalaşını izliyordu. Gurur hızlıca balığın kılçıklarını ayıklayıp tabağı önüme koymuştu.

Gurur yoğun bir ilgiyle bana bakıp, "Karnını doyur güzelim," diye bana göz kırpınca tebessüm ederek çatala uzandım. Kimse ona bakmadığında bana karşı fazla iyiydi.

Karnımı doyurmaya başlamışken Bige'nin, "Gurur?" diyen sesiyle başımı kaldırdım. Boş tabağını Gurur'a göstererek gülümsedi. "Tadı çok güzeldi bir tabak daha alabilir miyim?" Herkes sessizleştiğinde restoranın içi buz kesmişti.

Masadaki tüm gözler Bige'yi bulmuştu. Herkesin ona attığı şaşkın bakışlar çok komikti. Karun onun boş tabağına bakarken şoke olmuştu. Yüzü bembeyaz olurken önce tabağa daha sonra da Bige'ye baktı. Bu hareketi birkaç kez tekrarlayıp en sonunda tekrar Bige'ye baktı. "Kimi yedin sen?" diye sorduğunda Bige sertçe yutkunurken ben kemiklerime kadar sarsıldım.

Kimi yedin de ne demekti?

Hızla Gurur'a döndüğümde bana yarım bir ağız gülerek arkasına yaslandı. Midemde yoğun bir bulantı hissederken masadaki etlere korku dolu gözlerle bakıyordum. Buradakiler zehirden korktukları için değil, insan eti olduğundan şüphe ettikleri için yemeye yanaşmamışlardı! Damarlarımdaki tüm kan çekildi. Onlara böyle düşündüren neydi?

Gurur daha önce birilerine insan eti mi yedirdi?

Böyle bir şey yaşanmış olmalı ki herkes tabaktaki etin insan eti olacağını düşünmüştü. Bu masada böyle düşünmeyen bir tek Bige ile ikimiz vardık. Bizler Gurur ve onun sapkın intikam anlayışını yeteri kadar bilmediğimiz için etin zehirli olabileceğini düşünmüştük. Buradakiler gibi insan eti ihtimali aklımıza bile gelmemişti. Titremelerim artmıştı. Gurur'un bana göstermediği korkunç bir yüzü olabilirdi.

Karun'un ona kimi yedin diye sormasıyla Bige serseme dönmüştü. "Anlamadım?"

Onu uyarmasına rağmen Bige'nin o eti yemesi Karun'u deliye çevirmişti. Sinirden çenesinde bir kas seğirdi. "Yediğin o şey insan eti bile olabilir!"

Tıpkı benim gibi Bige'de gerçeği idrak edince yutkunarak masadaki tabaklara döndü. Güzel yüzü bembeyaz olurken herkesin önündeki tabağa tek tek bakıyordu. İnsanlar onu izliyordu o ise onların tabağındaki eti. İçinde yaşadığı karmaşanın boyutunu bilemem ancak hislerini ustaca gizlemeyi başardı. Yediği etten dolayı rahatsız mı hissetti yoksa keyfi yerinde mi, bilemiyordum. Duygularını solan yüzüne yansıtmıyordu.

Hepimiz onun öğürüp kusmasını beklerken Bige derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Dudaklarına küçük bir gülümseme kondurarak Gurur'a boş

tabağını gösterdi. "Bir tabak daha alabilir miyim?" dediğinde herkes küfrederken Gurur kahkaha attı. Karun ise Bige'nin yamyamlığı karşısında ondan uzaklaşarak, "Siktir, manyak karı!" demişti.

Herkesin Bige hakkında fısıldayarak konuşması ve Karun'un ürkmüş gözlerle ona bakması çok komikti. Gurur, Bige'yi onların bakışlarından kurtarmak istercesine nefesini bezgince verdi. "Canim sıkılayi ve kabul edun eğlencelu değulsunuz." Farkında olmadan yine Karedeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı ve bu çok tatlıydı.

Bölge liderlerinden Sadri kaşlarını çattı. "Buradan çıkınca üzerine şarjörü boşalttığımda ne kadar eğlenceli insanlar olduğumuzu göreceksin!"

Gurur onu bir tehdit olarak görmediği için baygınca gözlerini devirdi. "Eminum yaparsun Sadri efendu," diye konuşup ona yaklaşan iri korumasına döndü. Uzun boylu dev gibi bir adam elindeki metal kutuyla Gurur'un yanına gelmişti. "Abi," diye konuşup kutuyu masaya bıraktı. "İlaç saatin geçiyor."

Gurur içinde ilaçlarının olduğu kutuyu elinin tersiyle iterek, "Geçsun," dedi sakince. "Daha sonra kullanayim."

Kemal'in yanındaki sarışın kadın o tiz sesiyle kulaklarımızı tırmaladı. "Ne demek daha sonra kullanırım!" diye Gurur'a çıkıştı. "Zaten kafan kırık geziyorsun bir de o ilaçları aksatırsan hiç çekilmezsin!"

Kadının ince sesi Duha'yı rahatsız ettiği için dişlerini sıkarak, "Kemal sustur şu karını!" diye yüzünü buruşturdu. "Bok gibi paran var şu karının ses tellerini yaptırmak aklına gelmiyor mu?"

Gurur'dan dolayı buradaki herkes çok sinirli olduğu için öfkelerini çıkartacak birilerini arıyordu. Kemal çatık kaşlarla Duha'ya bakarken tahammülsüzlüğü gözlerine yansıyordu. "Karım değil sevgilim lan!" Duha sürekli Kemal sustur karını dediği için Kemal cinnet geçirmek üzereydi. "Karım ve sevgilimi birbirinden ayırt edemeyecek kadar çok mu içtin!" Hem evliydi hem de sevgilisi mi vardı?

Bige abartılı bir şekilde öğürerek, "Midem bulandı," dedi. Bölge liderlerinden birine doğrudan sataşmayı sorun etmeyip kahve gözlerini yaşlı adama, yani Kemal'e dikti. "Ama yediğim etten değil bu masadaki insanların şerefsizliklerinden." Karun'un kadını da tıpkı onun gibi fazla korkusuzdu.

Kemal karşılık olarak Bige'ye tam bir şey söyleyecekti ki Karun belindeki silahı çıkartıp sertçe masaya koydu. Bu apaçık bir tehdit olduğu için Kemal dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak sustu. Karun ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapmayan Bige'yi de uyardı. "Rahat dur. Bu masadaki herkesi bana kırdırmak istemiyorsan rahat dur."

Gurur ayağa kalkarak arkasındaki korumaya bakınca adam başını sallayarak dışarı çıktı. Dışarı çıktı ama daha fazla adamla geri dönmüştü. Masanın diğer ucuna hepimizin görebileceği bir projeksiyon kuruldu. Gurur ellerini masaya bastırarak öne doğru eğilmişti. "Hadi biraz eğlenelum." Gerçeklikten uzak bir şekilde güldüğünde henüz bitmediğini anladım. "Gece daha yeni başlayi."

Gurur ikinci bir kumandayı eline aldığında Karun sigara paketini çıkardı. Çakmağı daha yeni çıkarmıştı ki masadaki herkes uyarı niteliğinde öksürünce Bige kahkaha attı. Karun o çakmağı yakarsa Gurur'un yapacakları herkesi korkutuyordu. Kimse onun yanında ateş yakmaya cesaret edemezdi. Karun bile endişelenerek Gurur'a çakmağı gösterdi. "Gözünü kapat lan sigaramı yakacağım." Bige'nin kıkırtısı burada eğlenenin sadece o olduğunu gösteriyordu. Karun'un Gurur'dan korkması onu çok eğlendiriyordu.

Gurur kendinden beş ay küçük yeğenine bezgin gözlerle bakıyordu. "O kadarcık ateş beni rahatsız etmez."

"Emin misin?" diye sordu Duha. "Kriz geçirip bize saldırma ihtimalin de var."

Masadaki kadınlardan biri olan Beste Hanım ürkerek Karun'a döndü. "O çakmağı yakma," diye fısıldadı. Gurur duymasın diye kısık bir sesle konuştuğunu zannediyordu oysaki buradaki herkes onu duyuyordu.

Masadan öne eğilip, "Ateş görünce kuduz köpekler gibi etrafına saldırdığını görenler var," deyince kaşlarım çatıldı. Kimin kocasına köpek diyordu bu?

"Erkek görünce saldıranlardan daha iyi değil mi?" dediğimde masadakilerden daha şaşkındım çünkü masadaki konuşmaya dahil olmayı hiç düşünmüyordum. Kocam için kuduz köpek benzetmesi yapan kadına öldürmek ister gibi bakıyordum. "O dilini ağzının içinde tut, Beste Hanım." Gözlerinin içine baktığımda sesim fazla tehditkârdı. "Aksi takdirde bir daha konuşacak bir dilin olmayacak."

Beste denen kadın yüksek sesle güldü. "Bak sen şu bey kızına," diye beni küçümsedi. "Yanında baban ve deli kocan varken sen konuşur muydun?"

Tam ona gereken cevabı verecektim ki masadaki herkesin beni izlediğini fark ettim. Onların bana olan bakışları anksiyetemi tetiklediği için cesaretimi kırmıştı. Eğer beni izlediklerini daha geç görseydim belki o zaman Beste denen şu kadına ağzının payını verebilirdim ancak şimdi tek kelime edemiyordum. Herkes gözünü dikmiş bana bakıyorken karşılık vermek şöyle dursun, saklanacak yer arıyordum.

Beste denen kadının karşısında susup bakışlarımı kaçırmam Gurur'da büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bunu hissedebiliyordum. Bu masadaki herkes ondan korkarken benim de buradaki herkesten korkmam canını sıkmıştı. Gurur bakışlarını benden çekerek beni gözlerine yasakladı. Bunu görmek beni üzmüştü. Suratımı asarak, "Eve gitmek istiyorum," dediğimde sesim küskündü.

Gurur ısrarla beni görmezden gelerek adamlarına döndü. "Farah Hanım'ı evine götürün."

"Kalacağım," dedim bu seferde.

Gurur bana kötü hissettirerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne istiyorsan onu yap." Bunları söylerken bana hiç bakmıyordu.

Daha fazla dayanamayıp sinirlenerek ayağa kalktığımda herkesin korkudan ödünü koparmıştım. Sandalyelerimizdeki bombalar yüzünden kimse kalkamıyordu ama Gurur beni kızdırdığı için bunu yapmıştım. Kimse

patlamayınca benim sandalyemde bomba olmadığını anlayıp tuttukları nefeslerini geri vermişlerdi. Gurur'un beni görmezden gelmesine o kadar kızmıştım ki açıkçası ayağa kalkarken bomba hiç aklıma gelmemişti.

Yürüyüp Beste Hanım'ın yanına gittim ve ensesindeki saçları kavrayıp kadının suratını masaya çarptım. Herkes hayretler içinde bana bakarken kadının yüzünü tabaktaki ete gömmüştüm. "Babam ve deli kocamın yanında böyle şeyler yaptığım da oluyor!" Başımı kaldırıp sinirli gözlerle Gurur'a baktım. "Şimdi oldu mu?" Benden yapmamı istediği şey tam olarak buydu!

Babam iri gözlerle bana bakarken Gurur'un dudağının kenarı yana doğru kıvrıldı. "İşte şimdi oldu." Keyifli bir şekilde bana elini uzattı. "Buraya gel, Farah."

"Şiddetten beslenen bir psikopatla odamı paylaşıyorum!" Homurdanarak yanına gidip sandalyeme oturdum. Bana isteğim dışında yaptırdığı şeylerden nefret ediyordum ama bunu neden yaptırdığını da biliyordum. İnsanların karşısında korkup kabuğuma çekilmek yerine onlara gerektiği gibi karşılık vermemi istiyordu.

Beste Hanım yüzünü silerken duyamadığım bir sesle bana kızıyordu. Gurur ise büyülenmiş ve etkilenmiş gözlerle beni izliyordu. "Bir isteğin var mı?" İstediği oldu ya, nasıl da hemen ilgi gösterirdi. İnsanların bizi izlediğini bildiğim için ona gülümsemek için kendimi zorlayıp başımı iki yana salladım.

Önüme döndüğümde bile Gurur yoğun bakışlarını benden çekmedi. Az önce tanık olduğu şeylerin etkisine girmiş bir halde soluksuz beni izliyordu. Onun bakışları kan akışımı hızlandırıp beni utandırdığı için, "Şey..." diye bir şeyler geveleyip konuyu farklı bir yere çekmeye çalıştım. "Yemeğimi bitirdim bu gece tatlı yok mu?" Söyleyecek daha iyi bir şey aklıma gelmemişti.

Sadece bakışlarıyla bile beni utandırmak Gurur'u eğlendirdiği için gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. "Olmaz olur mu?" Yanında duran korumaya döndü. "Yengenin tatlısını getir koçum."

"Bildiğimiz tatlı mı?" diye sordu Duha.

"Evet," dedi Gurur.

Duha'nın siyah gözleri kısıldı. "Basbayağı bildiğimiz şu şekerli tatlılardan mı?"

Gurur ona başını salladı. "Evet."

Duha bu seferde kaşlarını yukarı kaldırdı. "Normal tatlılardan mı bahsediyorsun?"

"Evet!" Gurur'un sesi şimdi daha sert çıkmıştı. "Derdin ne senin?"

"Şu hale bak," diye homurdandı Duha. "Karısını evcil hayvanı gibi eğitmiş puşt," dediğinde neyden bahsettiğini anlamadım. "Yemeğimi yedim tatlı yok mu diyor." Duha sinirlerimi bozarak meraklı bakışlarını Gurur'a çevirdi. "Şu işin tekniğini bana da söylesene? Elay'ı bir kez olsun böyle uysallaştıramadım." Burada evcilleştirilen ben miydim? Neredeyse kahkaha atacaktım. Hiçbir şey bildikleri yoktu.

Dışarıdan bize bakan herkes Gurur'un beni kontrol ettiğini, yönlendirdiğini ve evcilleştirdiğini düşünebilirdi ancak durum tam tersiydi. Beni pasif gören ve Gurur'dan korkan bu insanlar ilişkimizin iç yüzünü bilmiyordu. Aslında Gurur'a bir şeyler yaptıran, onu istediği noktaya çeken ve onu manipüle eden bendim. Başından beri Gurur'u ufak ufak işliyor, onun tüm sistemine sızıyordum. O bile onun üzerindeki etkimin farkında değildi. Dışarıda görünen ve gerçekte olan şeyler çok farklıydı.

Duha'nın benden evcil bir hayvan gibi bahsetmesiyle Gurur'un omuzları gerildi. Tam ayağa kalkacaktı ki Bige kaşığı alıp Duha'nın kafasına fırlattı. "Kadınlardan evcilleştirilmesi gereken hayvanlarmış gibi bahsetme!" Oturduğu sandalyeyi gösterdi. "Şimdi ayağa kalkarım görürsün!"

Alnına çarpan kaşıkla Duha inleyerek kafasını tuttu. "Şaka yapıyordum!"

"Kendi cinsin üzerinden şaka yap!" Bige onu tersledikten sonra tuzluğu alıp Gurur'un kafasına attı. "Sende kızı sindirip durma!" Bige Saka'yı

sevmediğimi söyleyemezdim.

Gurur son anda başını yana eğerek Bige'nin attığı tuzluktan kurtuldu. Bige'ye kızmak yerine sinirli bakan gözlerini Karun'a dikti. "Karının eline koluna sahip çık! İnsanlara bir şeyler fırlatıp durmasın."

Karun sıkıntıdan parmaklarının arasındaki çakmağı çevirirken sinirden güldü. "Ellerine ters kelepçe taksan bile o yine insanlara fırlatacak bir şeyler bulur," dedi ve ekledi. "Masada bir satır olmadığı için şanslısın." Bu sözlerden ne anlamalıydım? Bige daha önce Karun'a satır mı fırlatmıştı?

"Her neyse." Gurur ayağa kalktığında planının en can alıcı noktasına gelmiş gibi beni de ayağa kaldırdı. Korkunç bir şey yapmak üzere olduğunu anladığım için, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Bir şey olduğu yok." Gurur beni ürkütmemek için yumuşak bir sesle konuşup üzerime eğildi. "Bundan gerisi uykunu kaçıracak türden şeyler." Yanımdaki korumalara döndü. "Onu eve götürün."

Endişe içinde babama baktığımda babam kendinden çok benim için korkuyordu. "Eve git, Farah," dediğinde o da birazdan yaşanacakları görmemi istemiyordu. "Hiç burada olmamalıydın."

Tereddüt ederek yerimden hiç kıpırdamadım. Gidersem Gurur babama bir şey yapar mıydı? Başımı kaldırıp Gurur'a baktığımda yeşilleri fazla donuktu. "Lütfen," diye fısıldadım. "Babam eve sağ salim dönsün."

Gurur ruhsuz gözlerle babama baktıktan sonra tekrar bana döndü. Onun bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum çünkü fazla hissizdi. "Eve git." Bana söylediği tek şey bu olmuştu. Daha sonra adamlarına dönüp onlara beni gösterdi. "Onu eve götürün."

Babam bakışlarıyla gitmem gerektiğini gösterince hiç istememe rağmen kapıya yürüdüm. Restorandan çıktığımda Ali bana eşlik ediyordu. Binmem için arabanın kapısını açınca ona restoranı gösterdim. "İçeride ne yaşanacak?"

Ali bu konuda bir şey söylemeyeceğini gösterircesine dudaklarını birbirine bastırdı. İnat ederek arabaya binmediğimde derin bir nefes alarak bana doğru bir adım attı. "Babanız için endişelenmenize gerek yok. Gurur Bey'in bu geceki planında babanızı öldürmek yok."

"Peki, ne yapacak?" İkinci kez ona restoranı gösterdim. "Orada neler yaşanacak?"

"Sizi korkutacak her şey," dediğinde kemiklerime kadar ürktüm. Bunu gören Ali bana arabayı gösterdi. "İşte bu yüzden gitmeniz gerek çünkü göreceklerinizi mideniz kaldırmaz."

"Ama Bige'de içeride."

"Bige Hanım bu tür şeylerin içine doğmuş biri." Ali gözlerimin içine bakarak, "Tavandan düşen parçalanmış insan uzuvları onu korkutmaz," dedi. Yerimde sendelediğimde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. İçeride olan şey bu muydu? Ceset yağmuru mu?

Hemen arabaya binip kapıyı kapattım. Orada her ne yaşanacaksa artık bilmek istemiyordum. Gurur'un sadistçe intikam oyunlarıyla zihnimi kirletmeyecektim. Sanırım onun ne yapmak istediğini anlamıştım. Her liderin yakın olduğu birini seçip onu parçalatmıştı. Etlerini masada servis etmiş, uzuvlarını birazdan açılacak tavanın üzerine yerleştirmişti. Tavan açıldığında insan uzuvları her birinin üzerine düşecekti.

Bazıları yakınlarını taktıkları saatten bazıları da parmağındaki yüzükten veya onu anımsatan bir şeylerden tanıyacaktı. Gurur bu yüzden Uraz'ın eşyalarını almıştı çünkü Duha masadaki o uzuvlardan birinin Uraz olduğunu düşünmeliydi. Gurur'un intikam anlayışı gerçekten hastalıklı derecede korkunçtu. Bu geceyle ilgili içimi rahatlatan tek şey seçtiği kurbanların hepsinin rezil insanlar olmasıydı.

Buraya gelirken Gurur bana kurbanları hakkında bilgi vermişti ve onların bazılarının tecavüzcü olduğunu söylemişti bazıları da çocuk istismarında bulunmuş. Yine de böyle bir şeye gerek var mıydı? Onları farklı şekillerde de cezalandırabilirdi. Gurur hakkındaki birçok şeyi ısrarla görmezden

geliyordum çünkü onun nasıl biri olduğunu kabullenmek ondan korkup kaçmama neden olurdu.

Gurur'un düşmanlarından biri olmak istemezdim çünkü intikam anlayışı kan dondurucuydu.

Ve içimden bir ses bir gün düşman olacağımızı söylüyordu.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(12) Uykusuzluk Ve Bağımlılık

O korkunç gece hakkında Gurur ile hiç konuşmamıştık. Ben gittikten sonra restoranda neler yaşandığını ona hiç sormamıştım o da bu konuda bana bir şey söylememişti. Aramızda bir sorun çıkmaması için ikimizde o gece yaşananları konuşmamıştık. Evliliğimizi olumsuz yönden etkileyecek her şeyden kaçınıyorduk. Aramız iyiydi birbirimizi üzecek şeylerden kaçınıyor ve bir şekilde evliliğimizi yürütüyorduk. Görünürde her şey yolundaydı.

Aramızda çıkan tek tartışma Gurur'un saldırganlığıydı ve buna da ben sebep oluyordum. Evden birileri canımı sıkınca hemen Gurur'a yetiştiriyordum. O da sinirlenerek onların canına okuduğunda çok ileri gittiği için ona kızıyordum. Tabii o da bana karşılık verince tartışıyorduk ancak birbirimize bir saatten daha uzun küs kalamıyorduk.

Aradan geçen günler bile bizi bir adım ötesine taşımaya yetmemişti. Aramızdaki ilişki sanki hep yerinde sayıyordu çünkü ikimizin ilişkisinde cinsel yakınlaşma hiç yoktu. Bazı anlarda Gurur'u kışkırtmak için küçük girişimlerde bulunduğumu inkâr edemezdim. Bunlar gece uyurken daha kısa şeyler giymek, havluyla banyodan çıkmak veya ona sırnaşmak gibi küçük şeylerdi. Ancak Gurur sinir bozucu bir iradeyle tüm çabalarımı geri püskürtüyordu.

Beni karısı olarak değil, düşmanının kızı olarak gördüğü için bana elini bile sürmüyordu. Babamla işi bittiğinde hayatımda çıkmayı düşündüğü için beni gerçek anlamda karısı yapmaktan kaçınıyordu. Kum torbasını geriye savuracak şiddette sert bir yumruk attığımda ter içinde kalmıştım. Son günlerde kocamı baştan çıkartacak bir yol bulamadıkça soluğu malikanenin sosyal tesislerinde alıyordum.

Üç yıl öncesine kadar buradan hiç çıkmazdım. Evdekiler beni hantal ve tembel bir kız olarak gördüğü için sosyal tesisleri kullanacağım akıllarına bile gelmezdi. Bu yüzden bende her fırsatta malikaneden çıkıp bahçede yürüyüş yapıyormuş gibi davranarak gizlice buraya girerdim. Bir alt katta

korumaların atış talimi yaptıkları salon bile vardı. Odamda geçirdiğim son üç yılı saymazsak dokuz yaşından beri alt kattaki salona defalarca inmiştim.

Babama çalışan ve benim çok sevdiğim bir koruma vardı. Adı Ferdi'ydi ve o benim sevdiğim tek korumaydı. Bir şeytan tarafından kaçırılıp bir ay boyunca rehin tutulduktan sonra bir türlü kendime gelememiştim. Bir gün benim için tekrar gelecek korkusu aklımı kaçırmama neden olacaktı. Sık sık atış talimi yaptıkları salona giderdim ve uzun süre raftaki silahlara bakıp dururdum.

Ferdi abi bir gün beni orada yakalayınca kaçmama izin vermemişti. Çocuk ellerime bir silah tutuşturup bana hedefleri göstermişti. *"Dene,"* diyen sesini hâlâ duyar gibiyim. Tetiğe basmam için beni zorlamıştı ama attığım kurşun hedefin yakınından bile geçmemişti.

Ağlayarak silahı yere attığımda Ferdi abi karşımda diz çöküp omuzlarımı tutmuş ve *"Bir gün senin için geleceğinden korkuyorsan denemeyi bırakmamalısın,"* demişti. Benden uykularımı çalan ve beni bu kadar çok değiştiren şeyi çok iyi biliyordu. Gözlerimin içine bakarak, *"Bir köşeye saklanıp korktuğun şeylerin sana gelmesini bekleme, kendini hazırlayıp korktuğun şeylerin üzerine git,"* demişti. O günden sonra Ferdi abi bana silah kullanmayı ve kendimi savunmayı öğretmeye başlamıştı.

Bazen atış talimi yapardık bazense buraya, yani bir üst kata çıkıp savunma dersleri üzerinde çalışırdık. Tüm bunları gizlice yapardık çünkü onun beni çalıştırdığını birilerinin bilmesini istememiştim. Bunu gizli tutmamın birçok nedeni vardı. Babam yetersiz biri olduğumu düşünürse benim yerime abim Caner'i veliahdı seçebilirdi. Böylece bende onların karanlık dünyasının bir parçası olmazdım.

Korktuğum ve nefret ettiğim bir dünyanın parçası olmamak için kendimi her konuda pasif ve yetersiz göstermiştim. Ancak değişen hiçbir şey olmamıştı çünkü hâlâ babamın bilindik tek veliahdı bendim. Sanki kaçtıkça daha çok bu kirli dünyanın bir parçası oluyordum. Üstelik artık Ferdi abi de yoktu çünkü babamı korumaya çalışırken bir saldırıda hayatını kaybetmişti.

Kum torbasına yeni bir yumruk atmaya hazırlanıyordum ki duyduğum adım sesleriyle hemen geriye çekildim. Kum torbasından uzaklaşıp aceleyle koşu

bandına binip onu çalıştırdım. Hafif ritimlerle koşarken gözlerim kapıdaydı. Gurur'un içeri girmesiyle şaşırdım çünkü onun spor yapmak için malikanedeki tesisleri kullandığını bilmiyordum. Neden şaşırıyorsam burada egzersiz yapılacak tek yer burasıydı.

Sabah erken saatlerde uyandığımda Gurur hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmadan odadan çıkıp buraya gelmiştim. Benden bir saat sonra uyanıp onun da soluğu burada almasını beklemiyordum. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Henüz saat çok erken olduğu için yeşil gözleri uykulu bakıyordu. Koşu bandında koştuğumu görünce esnemesini güçlükle bastırdı. "Her yerde seni arıyorum. Korumalar buraya girdiğini söylemeseydi dışarıda olduğunu düşünürdüm." Koşu bandına tuhaf gözlerle bakmaya başladı. "Sabahın köründe koşmak nereden çıktı?"

"Annem son günlerde domuz gibi yediğimi söyledi." Bu yalan değildi çünkü dün bana gerçekten böyle bir şey söylemişti. "Benim için tuttuğu özel spor hocası bugün eve geliyormuş. O gelmeden biraz egzersiz yapayım dedim."

"Hımm." Baştan ayağa alıcı gözlerle beni süzmeye başladı. Yukarıdan sıkıca bağladığım saçlarıma, gözlüksüz gözlerime ve bakmaktan keyif aldığı açık boynumu uzun süre izledi. Üzerimde sporcuların giydiği bir yarım atlet ve tayt vardı. Gurur'un gözleriyse atletin açık yakasından taşan göğüslerime, düz karnıma ve tayttan belli olan kalçalarımdan yoğun bir şekilde geziniyordu.

Edepsiz bakışlarıyla beni utandırırken gülmemeye çalıştı. "Ben vücudunda herhangi bir fazlalık göremiyorum." Başını omzuna doğru eğip bir kez daha beni süzdü. Bana yandan bir bakış atarken dudağında pis bir sırıtış vardı. "Her şey olması gerektiği gibi."

Utançtan az kalsın koşu bandından düşecektim. "Şunu keser misin?"

"Neyi?"

"Kalçama bakıyorsun."

Gözlerini kalçamdan güçlükle ayırıp kendine gelmek için başını iki yana salladı. Silkelenerek uyanmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Bakmıyordum." Yalancı.

Sabah ereksiyonu dedikleri şeyle bakışıyordum. Gurur önündeki şişkinliğin farkında mıydı, bilmiyordum ama uzun süre o bölgeye bakmadım. Gurur bakışlarımı yakalamadan hemen önüme dönüp koşmaya devam etmiştim. Şu aptal kız oyununa son vermeyi düşündüğüm için eskisi gibi o ne deyip ona sataşmadım. Bir şekilde ona her konuda bilgim olduğunu söylemenin bir yolunu bulmalıydım.

Gurur koşu bandının yanında durduğunda ellerimin üstü gözlerine ilişti. Gözlerindeki anlamayan ifadeyle başını kaldırdı. "Ellerine ne oldu senin?"

Düşük ritimlerle koştuğum için ellerime bakmayı sorun etmedim. Bir saate yakın yumruk attığım için ellerimin üstü tahriş olmuştu. Dudaklarımı büzerek ona kum torbasını gösterdim. "Hep orada durduğu için denemek istedim ama beceremedim çünkü canım çok yandı."

"Ellerini sarmalıydın." Gurur düğmeye basarak koşu bandını durdurdu. "Çıplak elle yumruk atmak akıllıca değil." Kolumu tutarak beni bandın üstünde indirmişti. Etrafına bakınca raftaki sargı bezlerini gördü. Oraya doğru yürüdüğünde ne yapacağını çok iyi bildiğim için bakışlarım kapıyı buldu. Gurur'un arkasında gözü varmış gibi, "Kaçarsan canına okurum," diye beni uyardı.

Sargı bezini açıp onu ikiye böldükten sonra yanıma geldi. "Ellerini uzat."

Ellerimi arkama sakladım. "Bunu istemiyorum yumruk atmak çok vahşi bir eylem."

"Vahşi bir eylem mi?" Kafamın üstünde iki kulağım daha varmış gibi şaşkınca bana bakıyordu. "Biri sana vurduğunda ona böyle mi söyleyeceksin?" Başımı salladığımda yakışıklı yüzü gerildi. "Uzat şu ellerini."

"Niye?"

"Alt yapını görmek istiyorum."

"İnşaat mıyım ben ne alt yapısı?"

"Farah uzatır mısın ellerini?"

"Hayır."

"Uzat ulan şu ellerini!"

"Peki." Ellerimi hemen ona uzattığımda boynundaki nabzı atmaya başladı. Bana olan bakışları fazla sertti. "Bir daha peki dersen o dilini keserim."

Başımı hızlıca salladım. "Peki, demem."

Sinirden avucunun içindeki bandajları sıkıyordu. "Bu dememiş halin mi?" diye sorduğunda dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce gülerek elime uzandı. "Gerçekten dilini kesmeyeceğim rahat ol."

Ellerimi açıp bandajları sırasıyla avucuma sardı. Ellerimle işi bitince bana kum torbasını gösterdi. "Dene bakalım nasıl yumruk attığını görmek istiyorum."

Yürüyüp kum torbasının yanında durarak hafifçe vurdum. Gurur yanımda durup bana koçluk yaparken, "Daha sert," dedi.

Bir öncekinden bir tık fazla vurduğum için kum torbası yerinde bile kıpırdamadı. Gurur sabırlı olmaya çalışarak derin derin nefesler aldı. "Farah insan gibi şu siktiğim şeyine vurur musun?"

"Deniyorum." Sızlanarak kolumu kaldırıp aynı düzeyde bir yumruk daha attım ve kum torbasında yaprak bile kıpırdamadı. Çok iş yapmışım gibi omzumu tutup kolumu esnetmeye çalıştım. "Bu sefer çok sert vurdum dimi? Kolum ağrıdı yeter bu kadar."

Gurur beni kum torbası niyetine yumruklamak ister gibi kızgın bakıyordu. "Sen buna sert vurmak mı diyorsun?" Yumruğunu kaldırıp kum torbasına geçirince darbenin şiddetiyle kum torbası arkaya savruldu ve bana doğru gelip suratıma çarptı. Hadi ama!

Kalçamın üzerine küt diye düştüğümde acıyan burnuma tutarak hemen ayağa kalktım. "Seni babama söyleyeceğim!" Kapıya doğru birkaç adım atmıştım ki yerinden hiç kıpırdamadan sadece kolunu uzattı ve ensemden yakalayıp beni yanına çekti. "Nereye kaçtığını sanıyorsun?" Kartal pençesi gibi enseme parmaklarını geçirmişken başını eğip yüzümü kontrol etti.

Kısık gözleri yüzümde herhangi bir hasar bulamayınca alay etmeye başladı. "Güzel suratında bir sorun yok babasının nazlı kızı." Zorla beni karşısında durdurup bir adım geriye çekildi. "Bana şöyle en sağlamından birkaç sağlam yumruk atmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Afallayarak gözlerimi büyüttüm. "Sana vurmamı mı istiyorsun?"

Gurur benden çok basit bir şey istemiş gibi beni bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. "Pratik yapıyoruz, Nemrudun Kızı her şeyi abartmakta üstüne yok." İkimizin arasındaki mesafeyi gösterip ona yaklaşmamı istedi. "Senin atacağın amatör yumruklar beni yerimden bile kıpırdatamaz." Başlamamı isteyen bir hareket yaptı. "Hamleni yap." Şeytan diyor ki o ukala ağzının ortasına bir tane çakıp yüzündeki küstah ifadeyi oradan sil!

Kendimi açık etmek için henüz çok erken olduğu için derin bir nefes alıp kendime hâkim oldum. Benden istediği gibi ona saldırıp vurmaya çalıştım ama aslında gerçek anlamda saldırmıyordum. Gurur bunu bilmediği için bu konuda büyük çaba gösterdiğimi sanıyordu. Ben ona vurmaya kalkıştıkça başını sağa sola çekiyor ya da yana doğru kayarak acemi saldırılarımı bertaraf ediyordu.

"Ama sen hep kaçıp durursan sana nasıl vurabilirim ki?" Koşup üzerine atladığımda onu sırtüstü düşürmüştüm. Son anda ellerimi başının arkasına koyarak başının zemine çarpmasına engel olmuştum.

Gurur boylu boyunca yere düştüğünde onun üzerindeydim. Ellerim başının altında olduğu için kollarım yüzünün iki yanında duruyordu. Üzerine atlarken saçlarımdaki kalem düştüğü için saçlarımda onun yüzüne dökülmüştü. İşin trajik yanı bacaklarım açık bir şekilde üzerinde oturduğum için sertliğini bacaklarımın arasında hissediyordum. Çok uygunsuz bir konumdaydık.

Yüzlerimiz birbirine çok yakın olduğu için Gurur bu yakınlıkta yüzümü seyrederken, "Çok tuhaf bir kızsın," diye mırıldanıp başının altındaki ellerime değindi. "Beni düşürürken bile önceliğin beni korumak." Bu onu hayrete düşürüyormuş gibiydi.

Gördüğüm en güzel yeşilleri kuşanan irislerine bakarken iç çektim. "Ben seni incitemem, Gurur. Canını yaktığımı düşündüğün anlarda bile ben seni korumanın yollarını ararım."

Yeşil gözleri titreştiğinde içine çektiği nefes bile canını yakıyormuş gibi boğazı düğümlendi. Yanında duran ellerini kaldırıp belimi tuttuğunda bakışları özür diler gibiydi. Elinin altındaki tenim yanmaya başlamıştı. "Ben seni inciteceğim, Farah." Bana karşı işleyeceği günahın mahcubiyeti yakışıklı yüzüne nakşedilirken, "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Doğrudan olmasa da ben seni çok inciteceğim. Sana ait olan her şeyi yakıp yıkacağım ve bu da seni çok incitecek." Ailemi bitirecek sevkiyattan bahsediyordu ve neyden bahsettiğini bildiğimi biliyordu.

Gözlerimi sızlatan yaşlar birbirini takip edip ardı ardına göz pınarlarıma nüksetti. Gözyaşlarıma direnerek ağlamadım. "Biliyorum." Alçak bir sesle konuştuğumda yüzüne çarpan nefesimde bile ona yalvaran bir şeyler vardı. "Ve o gün geldiğinde bizim masalımız son bulacak, değil mi?"

İnkâr etmesini hatta bu konuda beni oyalayıp sevkiyat gününe kadar kandırmasını bekledim. Ancak sevkiyatı bile öğrenmemi o sağlamışken yalanların ardına sığınmadı. "Evet," dedi canımı yakarak. "O gün geldiğinde seni özgür bırakacağım." Bunlar duymaktan nefret ettiğim şeylerdi ama Gurur en başından beri bana karşı hep fazla açıktı.

Ne benimle evlenme amacını gizlemişti ne de bu evde olma amacını. Gurur belki de bir tek bana karşı bu kadar açık ve dürüsttü. Bense yalnızca ona dürüst değildim. Onu kandırmadığım tek bir anım bile yoktu ve bunu en başından beri yapıyordum. Kendimle ilgili yalanları ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum artık doğru zamanı da beklemiyordum çünkü bunun bir zamanı ve yeri yoktu.

Sonuçları benim için ağır olsa da hepsini bir anda öğrenmeliydi. Ve bunu her şeyin son bulacağı gün öğrenmeliydi. Nasıl olsa sevkiyattan sonra bir

daha birbirimizin hayatında olmayacaktık. O gün öğrenmesi bana bir şey kaybettirmezdi çünkü o günden sonra onu görmeyecektim. Ne bana olan nefretini görecektim ne de öfkesini. Aramızdaki her şey sevkiyatta son bulacaktı.

Ben canımı yakan bir ayrılığı düşünürken Gurur'un aklından geçenler çok başkaydı. Dudaklarıma olan yoğun bakışları bile onun ne düşündüğünü anlama yetiyordu. Kalbim tekledi. Beni öpmek istiyordu ama bunu yapmayacağını biliyordum. Beni öpmek için çıldırıyordu ancak tek bir öpücük işleri onun için karıştıracağı için bunu yapamıyordu.

Oynadığım masumiyet oyununun bana bazı avantajları olduğu için ben ona kıyasla daha şanslıydım. İstediğim her şeyi yapıyordum ve Gurur davranışlarıma bir anlam yüklemiyordu çünkü bazı şeylerin farkında olmayacak kadar saf olduğumu düşünüyordu. Burnumu burnuna sürterek ona iyice yaklaştım. Masum gözlerle ona bakıp dudaklarını gösterdim. "Öpeyim mi?" Gerildi.

Tutkudan uzak küçük öpücüklerime alışmıştı ama bu öpücüklerin onun üzerindeki etkisini bilmiyordum. İstese de bu yakınlıkta irislerine yerleşen beklentiyi gizleyemiyordu. İlgisiz görünmeye çalışarak tek kaşını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Benim üzerimde pratik mi yapıyorsun?"

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamazken, "Evet," dedim dürüstçe. "İzlediğimiz o filmdeki kadın bu konuda çok iyiydi. Senin üzerinden pratik yaparak bir şeyleri öğrenmeye çalışıyorum."

Aklına ne geldiyse kaşlarının kavisi belli belirsiz çatıldı. "Öğrendiğinde ne olacak?"

Ona kocaman gülümsedim. "Seninle ayrıldığımızda yeni kocam beni öperken ona daha iyi karşılık veririm."

Bir anda beni altına aldığında sırtım soğuk zeminle buluştuğu için irkildim. Gurur yakıcı bir öfkeyle üzerimdeydi. "Benden ayrılır ayrılmaz biriyle mi evlenmeyi düşünüyorsun?" Yüzünün her noktası bir anda değişmişti. Gözleri kısıldığında çenesini sıktığı için dişleri gıcırdıyordu. "Boşanır boşanmaz başka bir adamın kollarına mı atacaksın kendini?"

"Evet," dediğimde şaşkınca ona bakıyordum. "Bunda ne var ki herkes bunu yapıyor."

"Kimse böyle yapmıyor, Farah!" Gür çıkan sesi irkilmeme neden olunca sakinleşmek için üstün bir çaba göstermeye başladı. "Dinle!" Bir kez daha sesi kontrolü dışında yüksek çıkınca dudaklarını birbirine bastırdı. Beni ürkütmeden bazı şeyleri bana aşılamaya çalışıyordu. "Bir yakınımızın cenazesini kaldırdığımızda aileden birini evlendirmek için ne kadar bekleriz?"

Bu konuşmanın varacağı yeri merak ederek, "Kırkının çıkmasını bekleriz herhalde," dedim safça.

Beni istediği noktaya çekmenin memnuniyetiyle başını hafifçe salladı. "Gördün mü cenazeden sonra bile düğün dernek kurmak için belli bir zamanın geçmesi gerekiyor." Yeşil gözlerinin ardında oluşan o sinsi ışıltıyı gizlemeye çalışarak ciddiyetini korudu. "İnsanlar boşandığında da tekrar evlenmek için bekleme süreleri var."

"Bunu bilmiyordum."

"Çünkü cahilsin," dediğinde beni kandırdığını sanan bu işgüzar adama ne diyeceğimi bilemiyordum. Çocuk kandırır gibi beni yalanlarına inandırırken kınarcasına diliyle damağına vurdu. "Daha örf ve adetlerimizi bilmiyorsun bu nasıl cehalet?" Bunları söylerken Gurur'un gözleri haylazca parlıyordu. "Biz boşandıktan sonra tekrar evlenmen için önce o bekleme süresini doldurmalısın."

"Bekleme süresi ne kadar ki?"

Gözlerinin kenarları hafifçe kısıldığında gülmemeye çalışıyordu. "En az otuz yıl."

İrice açtığım gözlerimi belerttiğimde bu duyduklarıma inanamıyordum. "Yirmi beş yaşındayım otuz yıl daha beklersem elli beş yaşında olurum. O zaman kim ne yapsın beni?"

Gurur'un dudağının köşesi seğirdiğinde ciddiyetini korumak için büyük bir çaba sarfetiyordu. "Sen otuz yıllık bekleme süresini doldur sonrasına bakarız." Bana büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi alçakgönüllülükle kendini gösterdi. "Hadi yine iyisin kimse almazsa ikinci kez ben alırım seni." Nankörün tekiymişim gibi suçlayıcı bir ifade takındı. "Böyle iyi bir kocan var hiç değerini bilmiyorsun."

Kendimi tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladım. "Yiyesim var benim bu kocayı."

Karnımın üzerinde otururken başını geriye çekerek kendini ağırdan satmaya başladı. "Kendimi kimseye yedirmem."

Ellerimi yere bastırıp öne atılarak onu düşürüp üzerine çıktım. Şimdi onun karnının üzerinde oturan bendim. Ona saldırıp boynunu ısırdığımda yüksek sesle güldü. "Yiyesim var derken ciddi miydin? Çekil ulan üzerimden." Beni itmeye çalışırken bile gülüyordu. Birbirimizle uğraşıp atışmayı çok seviyorduk. Gurur gülmeyi seven biriydi çünkü benim yanımda hiç somurtmuyordu daha doğrusu bunu yapamıyordu. Birlikteyken her defasında gülecek bir şeyler buluyorduk.

Boynunu çok sert ısırmış olmalıyım ki gülüşünün o hoş sesi kesildiğinde boğazından çıkan kalın bir sesle inlemişti. Hemen başımı kaldırıp endişeli gözlerle ona bakmaya başladım. "Acıttım mı?"

Dağınık saçlarımın arasından Gurur'a baktığımda bakışları tamamen bana odaklanmıştı ve gözlerinin irisleri büyümüştü. Yeşil gözlerindeki ifade derinleşmişti. Önce sorunun ne olduğunu anlamadım ancak kasıklarının üzerine oturduğum için pantolonunu zorlayan sertliği hissettim. Omurgama soğuk bir his yayıldı. Boynunu ısırırken farkında olmadan onu tahrik etmiştim. Yanlış bir pozisyonda yaptığım bir şey onun uyarılmasına neden olmuştu.

İri elleri belimi iki yanında kavradığında soluğum kesildi. Aramızdaki çekime direnmeye çalışıyordu ancak işi hiç kolay değildi çünkü kasıklarının üzerinde otuyordum. Uzandığı yerde kaşlarını hafifçe eğerek yüzüme baktığında terlemeye başlamıştı. "Farah." Hızlanan nefeslerinin arasından

güçlükle konuşmuştu. "Yavaşça üzerimden kalkabilir misin?" En küçük bir sürtünmede yaşanacakları kestiremiyordum.

Kadın erkek fark etmez, insan vücudunun cinsel istek ve ihtiyaçları vardı. Böyle durumlarda hormonlarımızı kontrol edemez, dürtülerimizi bastıramazdık. Gurur son üç yıldır kimseyle cinsel ilişkiye girmemişti bense tüm hayatım boyunca. Ancak konu cinsellik olunca erkekler biz kadınlara göre daha zayıftı. Bu yüzden Gurur yavaşça onun üzerinden kalkmamı istiyordu çünkü küçük bir sürtünme ona her şeyi yaptırabilirdi.

Aptalı oynamaya devam ederek hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yaptım. "Peki." Benden istediği gibi ona sürtünmemeye çalışarak üzerinden kalktım. Ayağa kalktığımda pantolonunu zorlayan o yere hiç bakmayıp kapıya yürüdüm. "Boynunu kopartacak kadar çok sert ısırmadım. Yerde uzanmayı bırakıp benimle gel," diye yalandan sızlandım. Bunları söylerken arkamı dönüp ona bakmıyordum. "Kahvaltıyı hazırlarken bana yardım etmelisin."

Arkamdan sinirle bana saydırıp, "Sabah sabah insanda kahvaltı edecek hal mı bıraktın!" diyordu.

"Anlamadım?" Tam ona bakacaktım ki, "Sakın dönme!" diye hızlıca beni uyardı. Dönersem önündeki şişkinliği benden saklayamazdı. "Sen düz devam et ben buradaki duşu kullanıp geliyorum."

Durup kapıyla bakışmaya başladım. "Neden odamızdaki duşu kullanmıyorsun?"

"Bu halde dışarı çıkamam!"

"Ne var ki halinde?"

Sinirle ettiği küfürleri duyabiliyordum. "Çok acıktım bana kuymak yapar mısın?" Beni buradan göndermek için farklı bir taktik deniyordu. "Kocan aç mı kalsın, Farah?"

Gülüşümü bastırarak kapıyı açtım. "Kocamın canı kuymak çektiyse hemencecik yaparım." Daha fazla üzerine gitmeyip yanından ayrıldım. Onun kıvranışlarını görmeyi çok isterdim ancak yavaş yavaş aptal kız

rolünü bıraktığım için artık bu konularda Gurur'un sinirleriyle oynamıyordum.

***

Kahvaltıdan sonra Gurur, Ali ile çatı katındaki terasa çekilmişti. İş konuşacaklarını söyleyip benden onları rahatsız etmememi istemişti. Annemin benim için tuttuğu spor hocasıyla uğraşmaktan onları rahatsız edecek zamanım yoktu. Hava çok soğuk olduğu için Erhan Bey bizi malikanenin büyük salonunda çalıştırıyordu. Bizi diyordum çünkü çalıştırdığı tek kişi ben değildim. Güya benim için buraya gelmişti ama annem ve Esvet'te hemen onun programına dahil olmuştu.

Hepimiz tayt ve atletle salonun ortasında şekilden şekle giriyorduk. Kılıç Aslan, İskender'in evde canı sıkılmasın diye onunla dışarı çıkmıştı. Nihat ve Zaza ise bir köşeye oturmuş, salondaki bu çılgınlığı izliyordu. Zaza, Esvet gibi bu tür egzersizleri sevmezdi. Elindeki silahı temizlerken baygın gözlerle arada sırada bize bakıyordu. Nihat ise telefonunda şaka programları izliyordu.

Annem ve Esvet bana göre daha esnek oldukları için Erhan Bey'in gösterdiği ısınma hareketlerini kolayca yapıyorlardı. Ancak annemin deyişiyle kazık gibi olan ben ne eğiliyordum ne de bükülüyordum. Çok rahat kırk yaşında olan Erhan Bey'in ela gözleri umutsuz bir vakaya bakar gibi beni izliyordu. "Farah Hanım parmak uçlarınız ayaklarınıza değecek şekilde öne eğilmelisiniz."

Üzerimde bir tayt varken yapamayacağım tek şey buydu. Arkamda Nihat ve önümde Erhan Bey vardı. Hangi tarafa dönsem buradaki birine kıçımı gösterecektim. Affedersiniz ama kimsenin önünde eğilip arkamı çıkarmak istemiyordum. "Belimi incitmişim," diye bir bahane uydurdum. "Eğilemiyorum."

Annem ve Esvet'in maşallahı vardı çünkü kimseyi umursamadan eğilip kalkıyorlardı. Erhan Bey yanıma gelip bana yardımcı olmaya çalıştı. "Belinizi zorlayacak bir hareket değil." Belimi tutmak için ellerini uzatmıştı ki Gurur'un içeri girmesiyle hemen adamdan uzaklaştım.

Annem bunu görünce nefes nefese yönünü Gurur'a çevirdi. "Sorun çıkarmak için geldiysen hemen git." Ellerini beline koyarak çenesini dikleştirdi. "Burada forma girmeye çalışıyoruz senin kıskançlıklarını hiç çekemeyiz."

Daha içeri adımı attığı an karşılaştığı bu muameleyle Gurur neye uğradığını anlamadı. "Neyden bahsediyorsun kaynana?" Olanları anlamak için önce bize sonra da Erhan Bey'e tuhaf gözlerle baktı. Bugün spor hocasının geleceğini bildiği için onun burada olmasını yadırgamadı. Yürüyüp tekli koltuğa yayılarak annemi şaşırttı. "Ben medeni biriyim çalışmanıza engel olmayacağım." Cebindeki telefonu çıkartıp kendi halinde takılmaya başladı. "Siz devam edin benden yana sıkıntı yok."

Normalde bunu yapmayacaktım ama Gurur'un ne kadar medeni olduğunu görmek için Erhan Bey'in benden istediği hareketi yapmayı kabul ettim. Erhan Bey'in önüne geçerek ona arkamı döndüm. "Böyle mi yapacağım hocam?" diye sorup ayak parmaklarıma dokunmak için eğilmeye kalkıştım.

"Sikeyim, öyle yapmayacaksın!" Daha ben yere eğilmeden Gurur bir hışımla ayağa kalkınca annemin gazap dolu bakışları onu buldu. Gurur yüzündeki öfkeyi gizlemeye çalışırken derin derin nefesler aldı. "Üşüyecek ondan şey ettim." Etrafına bakıp koltuğun üzerinde duran Esvet'in ceketini aldı. Yanıma gelip ceketi belime bağlayarak kalçamı örtmüştü. Ceketin kollarını karnımdan sıkıca bağlayıp düğüm atmıştı.

"Kızın kalçası mı üşüyor piç herif!" Annem ona çıkışarak üzerine gitmeye devam etti. "Üşüyorsa o ceketi ona giydir kalçasına değil."

Gurur'un yüzü sertleşirken ters bakışlarını anneme çıkardı. "Karımın neresinin üşüdüğünden sana ne kaynana!" demişti ki annemin de bir atlet ve dar bir taytla durduğunu görünce kısık bir sesle küfretti. "Ana kız delirtecek bunlar beni!" Nihat'e doğru yürüdüğünde Nihat gülmemeye çalışarak hemen ceketini çıkartıp Gurur'a uzattı.

Gurur annemin karşısında durup annemin tüm itirazlarına rağmen zorla ceketi onun beline bağladı. Annem ona kızarak ondan kurtulmaya çalıştıkça Gurur onu zorlayıp ceketi bağlamaya çalışıyordu. "Sende üşüteceksin rahat dur!"

Kaşları seğiren annem, "Defol git evimden medeniyet görmemiş vahşi!" diye bağırıp Gurur'un bağladığı ceketi çıkarmaya çalıştı. Ancak Gurur hemen belindeki silahı çıkardığı gibi tavandaki avizeye doğrulttu. "Onu çıkartırsan avizeni delik deşik ederim!" Annem anında ellerini ceketten çekmişti. Gurur ile zıtlaşırsa milyon dolarlık avizesine ne olacağını çok iyi biliyordu.

Gurur'un bu salonda değer verdiği tek kişi annem ile ikimizdik. Bu yüzden Esvet'e karışmayıp kalktığı koltuğa geri oturdu. Erhan Bey, anneme Gurur'u gösterip, "Sorun çıkarmayacağına emin misiniz?" diye sordu. Annemin kızgın bakışları Gurur'u bulunca Gurur teslim oluyormuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Hiç karışmayacağım. Dediğim gibi ben medeni bir insanım." Buradan bakınca pek de öyle görünmüyordu.

Erhan Bey üçümüzün karşısında durup yeni direktiflerde bulundu. "Bacak kaslarımızı esnetmek için yere uzanıp yan dönelim hanımlar." Bu gerçekten gerekli miydi?

Annem ve Esvet yere uzanınca mecburen bende onlara uydum. Yan bir şekilde yere uzandığımızda Erhan Bey tepemizde dikilip, "Bir ayağınızı kaldırıp indirin," dedi. Bu kadar mı?

Uzandığım yerde koluma yaslanırken sağ bacağımı yukarı kaldırıp indirmeye başladım. Her hareketle bacağımızı iyice ayırıyor, tekrar birleştiriyorduk. Gurur güya kalçamı kapatmıştı şimdi de bacağımı açıp duruyordum. Üstelik bunu yaparken arkamı kapatan ceket açılıyor ve kalçamın şeklini gösteriyordu. Gurur gittikçe spor hocasından nefret etmeye başlamışken çatık kaşları neredeyse birleşmişti.

Kıskandığını gizlemek için benim sağlığımı düşünüyormuş gibi davranıp sert yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı. "Farah sen bu hareketi yapma bir yerlerini inciteceksin." Sakin olmaya çalışarak anneme döndü. "Sende bu hareketler için fazla yaşlısın."

Yüzündeki botokslara rağmen annemin yüzü seğirirken siyah gözlerindeki öfke Gurur'u bir kaşık suda boğmak ister gibiydi. "Sen kime yaşlı diyorsun hadsiz piç!"

"Anne kocama piç deyip durmaz mısın?"

"Söyle o zaman kocana karışıp durmasın!"

"Karışmıyorum," diye düzeltti Gurur. "Sağlığınızı düşünüyorum." Daha sonra tehditkâr bakışlarını Erhan Bey'e çıkardı. "Bu ikisine daha usturuplu hareketler göstermen senin yararına." Geldiğinden beri zavallı adamı tedirgin ediyordu.

Erhan Bey soğuk terler dökerek bize döndü. "Daha hafif hareketlerle başlayalım." Bize yeri gösterdi. "Sırtüstü uzanın-" demişti ki daha cümlesini bitirmeden Gurur uyarı niteliğinde öksürünce Erhan Bey alnındaki teri sildi. "Ayağa kalkın lütfen."

Üçümüz ayağa kalktığımızda annem her an Gurur'un üzerine atlayabilirdi. İşimize karışıp durduğu için Gurur'u parçalamak istiyordu. Erhan Bey karşımızda durup kollarını yukarı kaldırdı. Daha sonra kollarını yukarıda tutup sağa doğru eğildi. Bizden de aynısını yapmamızı isteyince onu taklit ettik. Şükürler olsun ki Gurur bu hareket için bize sorun çıkarmamıştı.

Birkaç kez sağa yaptığımız hareketi bu seferde sol için yaptık. Gurur'un telefonu çalınca bizi kontrol etti. Her şeyin yolunda olduğunu görünce telefonu kulağına yaslayarak dışarı çıkmıştı. Gurur'un gittiğini görünce Erhan Bey bize hemen yeni bir hareket sundu. Yere sırtüstü uzanıp bir bacağımızı diz kapağımızdan tutup karnımıza kadar çekmemizi istiyordu.

Dizimizi kendimize her çektiğimizde yine alttan kalçamızın şekli belli edecekti. Normalde annem bunu sorun etmezdi ama Gurur evdeyken bu hareketleri yapmayı artık o da doğru bulmuyordu. "Emin misiniz, Erhan Bey?" Ona kapıyı gösterdi. "Damadımın nasıl biri olduğunu sizde gördünüz. Buraya gelirse size yapacakları konusunda endişeliyim."

Gurur'un yanında süt dökmüş kediye dönen adam, o gidince bizi eleştirmeye başladı. "Böyle çağdışı yobaz adamlara pabuç bırakmamalısınız, Demet Hanım," diye annemi kışkırtmaya başlayınca ağzım bir karış açıldı. "Spor bir sanattır kimsenin sanatıma karışmasını istemiyorum. Damadınız işime karışıp duracaksa bu evde bir dakika bile

durmam." Bu yürek yiyen herif niye Gurur buradayken sanatını savunmamıştı?

"Siktir git be!" diye ona çemkirdim. "Sen kime yobaz diyorsun densiz herif!" Üzerine yürüdüğümde annem hemen araya girerek önümde dağ gibi dikilmişti.

Annem kolumu sıkıca tutarken özür dileyen bakışları Erhan Bey'in üzerindeydi. "Kızımın kusuruna bakmayın lütfen. Normalde ona küfretseniz bile sesini çıkarmaz ama konu kocası olunca içinde Deccal çıkıyor."

Çatık kaşlarla annemi önümden çekmeye çalıştım. "Anne çekil bu herif Gurur'uma yobaz dedi!"

"Farah kimse senin deli kocana bir şey demedi!" Annem fenalık geçirecekmiş gibi suratı kıpkırmızı olmuştu. "Ördeğim sen niye böylesin." Kafama bir tane geçirip canımı yaktı. "Yobaz demişse ne olmuş sanki olmadığı bir şey!"

"Ne yani Gurur yobaz mı?"

"Değil mi, Farah?"

"Değil hem öyleyse bile bu herifin haddine mi onun hakkında konuşmak!"

"Allah'ım deli çıkacağım bu kızın önünden!" Annem beni tersleyerek Erhan Bey'in yanına gidip yalvar yakar onu kalmaya ikna etti. Pişkin herif bıraksak sanki gerçekten gidecekti. Tek bir ders için bizden dünyanın parasını alacaktı bir de nazlanıp, "Bilemiyorum, Demet Hanım," diyordu. Çenesini dikleştirip gururu incinmiş gibi davranıyordu. "Bu şartlar altında çalışabilir miyim, bilmiyorum." Ciddiyim bu adam siktirip gidebilir mi? Normalde küfürden hoşlanmam ama bu adamın kaprisleri ve annemi kendine yalvartması ağzımı bozmama neden oluyordu.

Annemin yoğun ısrarlarından sonra Erhan Bey trip atmayı bırakıp kaldığı yerden bizi çalıştırmaya devam etti. Sırtüstü uzanıp az önce bize söylediği hareketi yapmaya çalıştık. Bir ayağımı uzatırken diğer ayağımı dizimden büküp karnıma çekmeye çalıştım. Annem ve Esvet'in yaptığı gibi

yapıyordum ancak ona kızdığım için kafayı bana takan Erhan Bey her hareketimde sorun bulmaya başlamıştı. Sürekli yanlış yaptığımı söyleyip beni zorluyordu.

Diz kapağım karnıma değecek kadar kendime doğru çekmeme rağmen tepemde dikilip sinirlerimi bozmaya devam etti. "Yanlış yapıyorsunuz, Farah Hanım." Ellerimle karnıma çektiğim dizimi gösterdi. "Biraz daha asılmalısınız."

"Daha ne kadar asılabilirim ki?" diye sızlandım. "Biraz daha çekersem dizim karnımı delecek."

Kendiyle getirdiği pilates bandını bize verip, "Kalkmayın," dedi. "Bandı ayağınıza geçirip bacağınızı yukarı kaldırarak esnetin. Her hareketle biraz daha yukarı kaldırın."

Daha şimdiden eklemlerim sızlarken bandı ayağımın altına sabitleyip esnek bandın yardımıyla bacağımı yukarı kaldırmaya çalıştım. "Diziniz bükülmeyecek şekilde, Farah Hanım." Kafayı taktı bana.

Sırtüstü yerde uzanırken banda asılıp bacağımı dizimden bükmemeye çalışarak yukarı kaldırdım. Erhan Bey bacaklarımın arasına girip diz çöktü ve kaldırmaya çalıştığım ayağımı bileğinden yakaladı. "Hiç çaba göstermiyorsunuz." Güya bana yardım ediyordu ama bacağımı omzunun hizasında kaldırarak canımı yakmıştı. Acıyla inlediğimde, "Kasıklarınızda biraz yanma olacak ama kalıcı değil," diye açıklama yapmıştı. Bacağımı bu kadar büyük bir açıyla açmadan önce en azından ısınmama izin vermeliydi.

Erhan Bey bacaklarımın arasında dururken yukarı kaldırdığı bacağımı yere doğru eğiyor ve bu sefer daha büyük bir açıyla kaldırıyordu. "Ne halt ediyorsun orospu çocuğu!" Gurur'un kükreyen sesini duyduğumuzda Erhan Bey irkilerek hemen ayağa kalktı. "Ben işimi yapıyo-" dedi ama daha cümlesini tamamlamadan Gurur'un yumruğu onun suratında patladı.

Çattığı kaşları yüzünden alnındaki ince çizgiler belirirken Gurur onu duymuyor gibiydi. Yere düşürdüğü adamın yakasına yapışıp yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Senin işin karıma haddinden fazla yaklaşmak değil!" Onu kendine doğru çekip suratına kafa atarak yüzünü kana buladı.

Hemen ayağa kalkıp hepimiz Gurur'u durdurmaya çalıştık ama onu Erhan Bey'in üzerinden çekemedik. Adama üst üste yumruklarını geçirirken delirmiş gibiydi. Onu bacaklarımın arasında o pozisyonda görmek şuurunu yitirmesine neden olmuştu. Hayvani bir öfkeyle adama vururken ne annemin bağırışları ne de Esvet'in çırpınışları onu durdurabildi.

Nihat ve Zaza ise heyecanlı bir film izliyorlarmış gibi sırıtarak bu olanları izliyorlardı! Sanki onlarda Erhan Bey'e sinir olmuştu. Gurur'un kıskançlığı artık ürkütücü ve tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı çünkü Erhan Bey'in yüzünü tanınmaz bir hale getirdiğinde bile onu bırakmadı. Attığı her yumrukla ona küfrediyor, hırslanıp daha şiddetli vuruyordu. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Durmazsa onu öldürecekti.

Bu manzara korkudan aklımı başımdan aldığı için, "Yeter dur!" diye koluna yapıştım. "Dur artık onu öldüreceksin!"

Başını hızla çevirip bir anda bana bakınca onun korkunç yüzüyle bakışıyordum. Yüz hatları öfke ve ölümün kasvetiyle seğirirken sıktığı dişlerinin arasından, "Tüm bunları bu herifin altına yatmadan önce düşünecektin!" deyince sertçe yutkundum. Bir anda zaman durmuş gibi salonun içi buz kesmişti. Bu cümleyi düşündüğüm anlamda söylemediğini, yere uzanmamdan bahsettiğini ama öfke anında yanlış kelimeler seçtiğini biliyordum. Yine de gözlerimin ardını sızlatacak kadar korkunç bir etkisi vardı.

Onu bırakıp hemen kapıya yürüdüğümde arkamdan, "Sikeyim!" diyen kızgın sesini duydum. Peşimden gelirken aceleyle, "Farah yemin ederim o anlamda söylemedim!" diye kendini açıklamaya çalıştı. "Öyle demek istemediğimi iyi biliyorsun!"

Salondan çıkıp koşarak merdiveni çıkmaya başladığımda arkamdan, "Farah dinle!" diye bağırıp peşimden geliyordu. "Beni yanlış anladın!"

Beni yakalamasına izin vermeden çatı katına çıkıp hemen kendimi banyoya kilitledim. Sadece otuz saniye sonra Gurur kapının diğer tarafında durup, "Farah özür dilerim," diye seslendi. Beni ne denli üzdüğünü iyi bildiği için sesi pişmanlık içinde çıkmıştı. "İnan ki o anlamda söylemedim."

"Hangi anlamda söylediğinle ilgilenmiyorum." Kapıya dik dik bakarken tek istediğim beni yalnız bırakmasıydı. "Daha ne dediğini bilmeyen bir şuursuzsun!"

"Farah," dediğinde alnını kapıya yasladığını bir elini kapıya bastırdığını hissettim. "Doğru kelimeleri seçemeyecek kadar öfkeliydim. Orada demek istediğim şey o herifin yanında yere uzanmandı." Bunu biliyordum. Söylemek istediği ve dudaklarından çıkan şeylerin birbirleriyle uyuşmadığını anladığında o da yaptığı hatayı anlamıştı. Sinirlendiğim tek şey kurduğu yanlış bir cümle değildi.

"Onun çenesindeki kemiğin kırılma sesini duydum, Gurur!" Aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu. "Onu öldürebilirdin!"

"Bana onu mu savunuyorsun?" Onun da gittikçe sinirlenmeye başladığını agresif çıkan sesinden anlayabiliyordum. "Başına gelenleri hakketti!"

"O kadarını hakketmedi!" Ne yazık ki hiç hakketmediğini söyleyemiyordum çünkü Gurur'un tepkisini görmesine rağmen kendi kaşınmıştı.

Gurur'un aldığı sinirli nefesleri duyabiliyordum. "Onu uyarmadığımı söyleyemezsin!" diye hırladığında sesi yine fazla gür çıkmıştı. "Siktiğim piçi seni yere yatırmak için gitmemi bekliyormuş!"

"Beni yere yatırmadı yerde uzanıyordum!"

"Ve o senin dibindeydi!"

"Dibimde değildi bacaklarımın arasındaydı!"

Yüz kızartıcı küfürler ederken, "Bu daha da kötü!" diye kızdığında kapıya sertçe vurdu. "Herif karimin bacakları arasundadur ben oraya durup alkiş mi tutacaktum!" Hatırladıkça daha fazla sinirleniyordu ve sinirlendikçe şivesi değişiyordu.

"Yumruklaman da gerekmiyordu."

"Az bile yaptum!"

"Zorba haydut!"

Küfreder gibi, "Nemrudun Kızı!" diye bağırdı.

"Laz Hödüğü!"

"Çık ula dışari!"

"Defol git odamdan!" Bende ona bağırarak ayağımın ucuyla kapıya vurdum. "Dağ ayısı yobaz!"

"Kırdurmayasun şu kapiyi!" Kapı kolunu çekiştirerek açmaya çalıştı. "O siktiğum piçi bacağuni bir omzuna kadar açmuş sen gel baa oni savun!"

"Hiçbir yerimi açmamıştı üzerimde tayt vardı."

"Giymeyeceksun bir daha o daracuk şeyleru!"

"Sana mı soracağım ne istersem onu giyerim!"

"Ev erkek kaynayi ula, erkek kaynayi! Giymeyeceksun deduysem giymeyeceksun!"

"Defol git şuradan sinirleniyorum artık!"

"Çık da yüzume karşi sinurlen bakayim, Farah Hanum!"

"Çıkarım çıkmam sana ne!"

"İnatçu çocuk!"

"Huysuz ihtiyar!"

"Gideyrum bu evden! Bu yaşta çoluk çocukla mı uğraşacağum! O piçi savunduğun için ayaklaruma kadar gelup özür dilemedukçe de dönmeyeceğum!"

"Hem suçlusun hem de üstüne özür mi bekliyorsun?" Pişkinliğin bu kadarına pes doğrusu. "Özür falan dilemeyeceğim senden!"

"Oni göreceğuz, Farah Hanum!" dedikten sonra kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duydum. Gittiği gibi geri dönecekti, ayaklarına kadar gidip ondan özür dilemeyecektim.

***

Gözlerimin altındaki morluklarla bakışırken içimden Gurur'a az sövmüyordum. Dengesiz herif dediğini yapmış ve gerçekten de evden gitmişti. Duyduğuma göre Kalenderlerin malikanesine yerleşmişti. Gitmesinden bir sorun yoktu ama onun gidişinin üzerinden daha birkaç gün geçmeden sarkacım ortadan kaybolmuştu. Evin içinde casusları mı vardı, bilmiyorum ama sarkacımı Gurur'un aldırdığına çok emindim.

Yanımda olmadığı için masal okuyarak beni uyutamazdı. Beni uyutan bir diğer faktörü ortadan kaldırıp ona gitmem için beni zorluyordu. Kendi ayaklarınla bana geleceksin derken benden sarkacımı alacağını tahmin bile edemezdim. İşi gücü bırakıp benimle uğraşan bir kocam vardı.

Tüm ekip komple arabalardan indiğimizde Kalenderlerin malikanesine bakıyorduk. Buraya sarkacımı almak için gelmiştim ama tek başıma evden çıkamamıştım. Her ne kadar kocamın ailesi olsalar da buraya yalnız gelmek istememiştim. Bizimkiler içeri girmeye yanaşmayarak bana devasa malikaneyi gösterdiler. Eve girmemi istiyorlardı ama bunu yapacağımı hiç sanmıyordum.

Kılıç Aslan kolumdan hafifçe iterek beni yürümeye zorladı. "Gidip iste şu sarkacı sen uyu bizde biraz rahatlayalım."

Zaza esneyerek uykulu gözlerinin arasında sitemle bana bakıyordu. "Uyuyamayınca gece bizi niye uyandırıyorsun? Ekip ruhu bu değil."

"Tam olarak bu." Homurdanarak korku dolu gözlerle karşımda duran görkemli malikaneye bakıyordum. "Babamı sizde duydunuz her şeyi birlikte yapmalıyız. Birimiz uyuyamayınca diğerlerimiz de uyumamalı."

Nihat'ın aklı hemen fesatlığa kaydığı için sırıttı. "Her şeyi birlikte yapacağız derken ne demek istiyorsun?" Ela gözleri kısıldığında dudaklarında pis bir gülüş vardı. "Birimiz seviştiğinde diğerlerimizde mi onunla sevişecek?"

Esvet gülüşüne engel olamadı. "Grup mu yapacağız?" Kılıç, İskender ve Nihat'ı kafadan eleyip alıcı gözlerle önce beni, daha sonra Aksa'yı ve en sonunda da Zaza'yı süzdü. "Yeni deneyimlere açığım kızlar."

Zaza dördümüzü uygunsuz bir vaziyette hayal etmiş olmalı ki midesi bulanmış gibi elini karnına bastırdı. "Ben senin açık olduğun her şeye kapalıyım."

Aksa ona Zaza ile ikimizi gösterip güldü. "Enseste karşıyım."

Esvet'in gözleri beni bulduğunda kollarımı çapraz bir şekilde göğsümün üzerinde birleştirdim. "Lütfen şaka yaptığını söyle." Sesim korkuyla çıkınca Esvet kahkahasıyla kulaklarımızı doldurdu. "Çok tatlısın, Farah."

İskender uzaylı görmüş gibi dördümüze tuhaf gözlerle bakıyordu. "Siz kızlar kendi aranızda böyle şeyleri mi konuşursunuz?"

Zaza parmaklarını tarak gibi kullanıp kısa saçlarının arasından geçirirken alaycı bakışlarını İskender'e dikti. "En azından siz erkekler gibi kadınları çekiştirmiyoruz."

Kılıç Aslan'ın ifadesi sertleşti. "Kadınları çekiştirmekten daha önemli işlerimiz var."

Nihat başıyla İskender'i gösterdi. "Onun sıkılmamasını sağlamak gibi."

İskender ne hatırladıysa beti benzi atmıştı. "Dün akşam beni pavyona götürdüler."

Kılıç Aslan'ın Nihat'a olan bakışları suçlayıcıydı. "Bunun fikriydi."

"Bir kadın üzerime kustu." Kadının kusmuğunu hâlâ üzerinde hissediyormuş gibi İskender temiz gömleğine baktı. "Biraz daha zorlasaydı iç organlarını bile üzerime çıkartabilirdi."

Nihat kınarcasına onu izlerken cık cık diye sesler çıkartıyordu. "Seni oraya bir kadınla yat diye götürdüm ona mide bulandırıcı şeyler anlat diye değil!"

Esvet gözlerini kısarak İskender'e yaklaştı. "Biriyle yattın mı peki?" Bu konuların meraklısıydı. "Onca zamandır hapisteymişsin içeride kadın bulmak zordur."

İskender ondan uzaklaşarak gömleğinin yakasını düzeltti. "Pavyondan biriyle yatmayacağım."

Esvet mavi saçlarını parmağına dolarken sırıtarak yine onun dibine kadar girdi. "Kriterlerini söyle sana ayarlarım birini."

"Kimseyle yatmak istemediğimi anlamıyorsun, değil mi?"

"Kadın olmak zorunda değil ki eski sevgililerimden birini-"

İskender onu daha fazla konuşturmadan Esvet'i Kılıç'a doğru itti. "Git onunla uğraş!"

Kılıç, Esvet'in omuzlarını tutup onun yönünü Nihat'a doğru çevirdi ve omuzlarından hafifçe öne itti. "Kuzeninle uğraş."

Nihat gülerek kollarını iki yana açıp, "Gel kız buraya," dedi eğlenen bir sesle. "Sen ne yapacaksın onları gel benimle uğraş."

Esvet'in gülüşü genişlerken Nihat'ın kollarının arasına girip dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Ay ne yapacağım onları biz bize yeteriz."

"Esvet cüzdanımı çalarsan belanı sikerim! İki sarıldık diye rahat dur."

"Çalmıyordum elim cebine gitmiş alışkanlık."

Herkes gülmeye başladığında onları kendi haline bırakıp malikaneye yürüdüm. Güvenlik kulübesinde duran iri adam beni tanımış olmalı ki bana hemen bahçe kapısını açtı. Bahçeye girince kendimi çok tuhaf hissettim çünkü buraya ikinci gelişimdi. İlk gelişim Gurur ve Leyla'nın nişanı içindi. O gün onların nişanına katılmak için bir yabancı olarak buraya gelmiştim. Bugün ise Gurur'un karısı sıfatıyla bu kapıdan içeri girmiştim.

Kaderin işleyişini anlamak kolay değildi.

Nişanları bahçede olduğu için malikâneye adım attıkça gözlerim bahçenin farklı noktalarında oyalanıyordu. Her adımımla geçmiş gözlerimin önünde canlanıyordu. Gurur'un yeğenleriyle horon tepmesi, Leyla ile dans edişini ve babamla bu bahçede reyhani oynadığımızı hatırlıyordum. Gurur'un nişanlısına takı taktığımı bile hatırlıyordum. Leyla ile ilgili şeyleri hatırladıkça içim burkuluyordu. Sanki onun sevdiği adamı ve yaşaması gereken hayatı ondan çalmıştım. Çoğu zaman böyle hissediyordum.

Sarışın bir hizmetçi bana kapıyı açıp beni içeriye buyur etmişti. Onu takip ederek çift kanatlı bir kapının önünde durdum. İçeriye gelişimi bildirdiklerinde benim için kapıları açmışlardı. Gerginliğimi bastırarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İçeri girdiğimde tüm aile kahvaltı masasındaydı. Benim gelişimle hepsi susmuş gözlerini bana dikmişti. Onların bakışları beni tedirgin ettiği için kapının önünde öylece duruyordum. Ne içeriye doğru bir adım atabiliyordum ne de arkaya.

Gurur'un tüm yeğenleri bu masadaydı. Karun, Çağıl, Levent ve Melek masadaydı. Bige ve Kenan'da buradaydı. Gurur ise sandalyesinden arkaya yaslanmış, beni buraya getirmenin hazzını yaşıyordu. Bugün buraya geleceğimden çok eminmiş gibi gözlerinde zafer parıltıları vardı. Sanki beni buna mecbur eden o değilmiş gibi davranıyordu!

Bige'nin bana olan bakışlarını yakaladım. Bazı yönlerde annemle birbirlerine çok benzedikleri için bana annemin gözleriyle bakıyordu. Bir kalemle tutturup özensizce topladığım saçlarıma, gözlerimdeki gözlüğe, üzerimdeki salaş kazağa ve kot pantolonuma dikkatlice bakıyordu. Kahverengi gözleri ayaklarımdaki spor ayakkabılarda bile oyalanmıştı.

Ve hayır, Bige'nin bakışları rahatsız edici değildi çünkü beni izlerken dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. Sanki beni sevimli buluyormuş gibi gözlerinin kahvesinde hoş bir parıltı belirdi. Modadan uzak zevkimi yadırgamıyor veya kınamıyordu. Onun bakışlarında bana kendimi kötü hissettirecek hiçbir şey yoktu. İki elti birbirimizden çok farklıydık çünkü Bige Saka şık ve zarif bir kadındı. Bense asosyal ve annemin deyişiyle paspaldım.

Onların bana olan meraklı bakışları beni rahatsız ettiği için sık sık başımı eğip ayaklarıma bakıyordum. "Hoş geldin, Farah." Bige bana gülümseyerek

ayağa kalkıp yanıma geldi. Burada olmaktan ne kadar rahatsız olduğumu anlamış gibi beni rahatlatmaya çalıştı. "Seni burada görmek çok güzel."

Bir anda bana yaklaşıp sarıldığında ne yapacağımı bilemedim. Onu kendimden uzaklaştırmam hoş olmazdı, sarılışına karşılık vermemek de beni kaba gösterirdi. Ailem dışındaki kimseye kolay kolay yakınlık gösteremediğim için böyle temaslara hazırlıklı değildim. Kendimi zorlayarak sarılışına karşılık verdim. Ona çok kısa sarılıp hemen ondan ayrılmıştım. Gülümsemeye çalışarak, "Hoş buldum," dedim. "Nasılsın, Bige?"

"Teşekkür ederim sen nasılsın?"

Masaya baktığımda dudağımdaki zoraki gülümseme silindi. Ben sanki burada hiç yokmuşum gibi Gurur önüne dönmüş kahvaltısını yapıyordu. Başını çevirip bu tarafa hiç bakmıyordu. Tripli olması gereken kişi ben değil miydim? Sonuçta sarkacımı alıp beni buralara kadar getirten oydu. Kocam benden daha nazlıydı!

Melek tuhaf bir kıyafetin içinde yanıma gelip bana kocaman gülümsedi. "Hoş geldin, Farah Yenge." Uzanıp yanaklarıma sulu öpücükler bırakmaya başladığında bundan ne kadar çok rahatsız olduğumu gizlemeye çalıştım. Gurur ile aramızdaki sahte evliliği bilmesine rağmen bana sürekli yenge demesine alışacağımı sanmıyordum.

Melek'e tebessüm ettikten sonra masaya doğru yürüdüm. Herkes Gurur'un yanına gideceğimi beklerken benim adımlarım Karun'un yanında durdu. Bu evde bir tek onun yanında gerilmiyor veya korkmuyordum. Bunun tek nedeni Karun'a duyduğum sevgi değil aynı zamanda benim için yaptıklarıydı. Gurur beni kaçırdığında Karun o kulübeye zamanında gelmeseydi belki de şimdiye yaşamıyor olacaktım. Ona hayatımı borçluydum.

Sandalyesinin yanında dururken beni izleyen adama içten bir şekilde gülümsedim. "Merhaba, Karun abi." Habersiz gelmenin mahcubiyetiyle, "Kusura bakma böyle destursuz gelmek zorunda kaldım," dedim.

Karun'un mavi gözlerinde bir abinin sıcaklığı oluşurken bana belli belirsiz tebessüm etti. "Ne kusuru, Farah." Nasıl biri olduğumu iyi bildiği için beni korkutmamaya çalışıyordu. "Burası senin de evin geç otur bizde kahvaltı yapıyorduk."

Bakışlarım bir kez daha Gurur'u bulduğunda tüm keyfim kaçmıştı. Israrla beni yok sayıp kahvaltısını yapıyordu. Küçük adımlarla onun yanına giderken homurdanmadan duramadım. Pek de nazlı el oğlu! Gurur'un sandalyesinin yanında dikilip samimiyetten uzak bir sesle, "Özür dilerim," dedim. Sarkacımı ondan geri alana kadar huyuna gitmeliydim.

Ekmeğine tereyağını süren Gurur fazla umursamazdı. "Ne için özür diliyorsun?" Bunu söylerken dönüp bana bakmamıştı bile.

Suçlu çocuklar gibi ayaklarıma bakarken sesim kısıktı. "Sana şey dediğim için."

"Ney dediğin için?"

"Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun?"

Gurur tereyağlı ekmeğini iştahla yerken omuzlarını kaldırıp indirdi. "En küçük bir fikrim yok."

Sinirden tavana bakıp Allah'tan kendim için sabır istedikten sonra tekrar Gurur'a döndüm. "Özür diledim işte eve dön artık." Niye bu kadar uzatıyordu ki.

Kocam olacak öküz, taze gelinler gibi tripli bir şekilde bakışlarını ısrarla benden kaçırıyordu. "Dönmeyeceğum önce ne içun özür dileduğunu söyle."

Sinirlerime hâkim olmak için üstün bir çaba gösteriyordum. "Sana zorba bir haydut olduğunu söylediğim için özür dilerim."

"O değuldur diğer söyleduğunden bahset."

"O kadar şey söyledim ki hangi birinden bahsedeyim?"

"Bende oni derum, Farah Hanum." Gurur ayağa kalkıp bana sırtını dönerek yürüdü. "O kadar şey söyledun ki hangi biri için özur dileyeceksun?"

Onu takip edip küçük adımlarla peşinden gitmeye başladım. "Hepsi için toplu bir özrü kabul etsen olmaz mı?"

Önümde yürürken dikleştirdiği omuzlarıyla bakışıyordum. "Olmaz ula kalbumi kirdun doğru düzgün telafi etmelisun."

Şaka gibiydi ama uzun kahvaltı masasının etrafında dönmeye başlamıştık. Masanın etrafında oturanlar şaşkınlıkla bize bakarken biz onların etrafında dönüp duruyorduk. Gurur benden kaçmak için adımlarını hızlandırdıkça ona yetişmeye çalışıyordum. "Tamam, dur da hepsi için tek tek özür dileyeyim. Adımların büyük sana yetişmekte güçlük çekiyorum."

İnadıma daha büyük adımlar atmaya başladı. "Durmayacağum biraz da sen koş benum peşumde."

"Sen benim peşimde hiç koşmadın ki!"

"Önce sen benum peşumde koş bakayim, sonrasını düşünürüz." Bige kahkaha attığında yanaklarım utançla kızardı. Kocamla rolleri değişmiştik!

Amacı beni peşinde koşturmaksa bunu gerçekten yapıyordu çünkü o önde ben arkadaydım. Artık sinirlenmeye başlıyordum. "Masanın etrafında dönmekteki amacımızı söyler misin? Bu masa çok mu kutsal, neden onu tavaf ediyoruz?"

"Canım öyle isteyi." Gurur masanın etrafında bir tur daha döndü ve tabii bende onun peşinde.

"Başım döndü lütfen durur musun?"

"Heç umurumda değul."

Bu iş böyle olmayacaktı! Onun peşini bırakıp hızlı adımlarla kapının yanına geldim. Aramızdaki mesafeyi kontrol ettikten sonra kaşlarımı çatarak onun eğlenen gözlerine baktım. "Sana söylediğim tüm o şeyleri hak ettin!" diye bağırdım. "Hiçbiri için pişman değilim! Değer verdiğim o şey odamda

kaybolmasaydı buraya bile gelmezdim! Özürmüş, yok sana özür!" Bunları söyledikten sonra koşarak hemen dışarı çıktım. Peşimden gelip beni yakalamasını istemiyordum.

Salonun kapısından uzaklaşırken Gurur'un gülerek, "Tekrar gelecek," dediğini duymuştum. Uyumak için sarkacıma ihtiyacım olduğunu bildiği için tekrar geleceğimi düşünüyordu. Hayır, uykusuzluktan kafayı sıyırsam bile ikinci kez bu adamın ayağına gelmeyecektim!

***

Bir hafta sonra

Telefonum üst üste çalarken açmıyordum çünkü evden birilerinin aradığını biliyordum. Bir ruh gibi deniz kenarında yürürken gördüğüm halüsinasyonlar beni çıldırtmak üzereydi. Uykusuzluğun en korkunç yan etkilerinden birini yaşadığım için evde duramamış, gizlice dışarı çıkmıştım. Bir hafta olmasına rağmen Gurur eve dönmemiş veya sarkacımı bana göndermemişti. İkinci kez ona gitmediğim için o da beni uyutan tek şeyi vermeye yanaşmıyordu.

İlk iki gün hiç uyuyamamıştım. Kırk sekiz saat boyunca gözümü bile kırpmamıştım. Uykusuzluk canıma tak etmiş ancak bir türlü uyuyamamıştım. Annem ve babam bu duruma dayanamayıp Gurur ile konuşacaklarını söylemişlerdi. Ancak buna izin vermemiştim. Ailemden kimse o herifin ayağına gitmeyecekti. Buna şiddetle karşı çıktığımda babam son çare olarak beni narkozla uyutmuştu.

Üç gece narkozla uyumuştum ancak bunun da benim için ağır sonuçları oluyordu. Ne zaman narkoz alsam uyandığımda sersem gibi oluyordum. Midem bulanıyor, sık sık kusuyor ve çoğu zaman ne yaptığımı bilmeyecek kadar kendimden geçiyordum. Narkoz aldığımda günün çoğunu uyuşturulmuş gibi geçiriyordum. Bu yüzden sarkacım olmadan geçirdiğim beşinci gecenin sabahında narkoz almayı da bırakmıştım. Son iki gün ise hiç uyumamıştım.

Bu son bir haftadır Gurur bana ne yaşattığını tahmin bile edemezdi. Uyuyamadıkça uyku problemimin kaynağına iniyordum ve o kaynak

halüsinasyona dönüşüp canıma okuyordu. Her yerde derisi yanmış bir adam ve siyah bir köpek görmeye başladığım için aklımı kaybedecektim. Olur olmadık her anda onları görüyor, kendimi parmaklıkların ardında buluyordum.

Deniz kenarında yürürken yanımda geçen tek tük insanın bana attığı tuhaf bakışları görebiliyordum. Uyuyamadığım için gözlerim kan çanağına dönmüştü ve gözlerimin altı morarmıştı. Tenim solmuş dudaklarım kurumuştu. Baygın bakıyor, uyuşuk adımlar atıyordum. Beni görenler muhtemelen bir bağımlı olduğumu düşünüp yadırgıyor ve kınıyordu. Çoğu da acıyan gözlerle bana bakıyordu.

Kendimi boş bir banka yorgunca attığımda elimde sıktığım telefon bir kez daha çaldı. Yeni bir halüsinasyonun gazabına uğramadan, "Ben iyiyim baba," diye telefonu açtım. "Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum."

Yanında annem olmalı ki arkadan annemin endişeli sesini duyabiliyordum ama babamın sesi daha baskındı. "Farah o halde yanına hiç koruma alamadan dışarı çıkamazsın!" Yürümekte bile zorlandığımı bildiği için çok korkmuş olmalıydı. "Yerini söyle seni almaları için birilerini göndereceğim."

"Lütfen bunu yapma." Banka uzanıp gökyüzüne bakmaya başladım. "Eve döneceğim ama öncesinde biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Farah'ım benim güzel kızım sen benim yüreğime mi indireceksin," diyen sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "O halde tek başına dışarıda olmamalısın. Yerini söyle geleyim yanına."

"Baba lütfen dur artık." Gözlerimde birbiri ardına yaşlar akarken vücudumdaki titremeyi kontrol edemiyordum. Gerçek anlamda bir bağımlıya benziyordum. "Her şey üstüme üstüme geliyor biraz nefes almaya ihtiyacım var. Beni bulmaya çalışma ya da adamlarını peşime takma. Senden tek istediğim birkaç saat beni yalnız bırakman," dedikten sonra aramayı sonlandırıp telefonu hepten kapattım.

Ayaklarım bankın kenarında taşarken sırtüstü uzandığım yerde mavi gökyüzünü izliyordum. Islak kirpiklerimi kapattığımda bile bir gram uyku

gözlerime uğramıyordu. Çok fazla üşüdüğüm için titriyordum. Evden can havliyle çıktığım için üzerime hiçbir şey almamıştım. Çantamı bile almamıştım yanımda olan tek şey telefonumdu.

Birinin gölgesini üzerimde hissettiğimde yumduğum gözlerimi araladım. Tepemde dikilen adama sarhoş gözlerle bakarken onun neden burada olduğunu sorgulamayacak kadar uyuşmuştum. Uykusuzluğun bana yaşattığı sarsıntıdan dolayı Sonat'ın burada olma sebebini derinlemesine düşünemiyordum. Onunla ilk kez burada ve bu bankta karşılaşmıştık. Belki de buraya sık gelen biriydi.

Tepemde dikilirken uykusuzluktan baygın bakan gözlerime ve gözlerimin altındaki koyu halkalara bakıyordu. "Sarhoş veya bağımlı mısın?" Anlamaya çalışarak kahve gözlerini kıstı. "Hangisisin?" Oradan bakınca ikisinden biri gibi görünüyor olmalıydım.

Güçlükle bankta oturarak kenara kayıp onun için oturacağı alan açtım. Eğdiğim başımı ellerimin arasına alıp sıkarken, "Sarhoş olsam ne yapardınız?" diye sordum iniltiyle. Uykusuzluk bende baş ağrısı yapıyordu.

"Ayılman için bir kahve getirirdim," diyen sesini duydum.

"Bağımlı olsaydım ne yapardınız?"

"Kurtulman için gereken her şeyi."

"Neden?" Başımı kaldırıp yorgun gözlerle ona bakmaya başladım. "Beni tanımıyorsunuz bile neden tanımadığınız birine yardım edesiniz ki?"

Titreyişlerime kayıtsız kalamadığı için üzerindeki siyah ceketini çıkardı. "Birine yardım etmek için onu tanımak gerekmiyor." Giymem için ceketini tutunca onu geri çeviremedim. Çok üşüdüğüm için teşekkür ederek çıkardığı ceketi giymiştim. Ceketine sinen sigara ve parfümünün kokusunu soluyordum.

Sırtımı banka yasladığımda kısık gözlerini üzerimden çekmiyordu. "Ne bu halin? Neyin var?"

Gurur yüzünden bu halde olduğum için gözlerimin ardı sızlayınca başımı gökyüzüne kaldırıp ağlamamaya çalıştım. "Uyuyamıyorum." Gözyaşlarımı tutabildim ama sesim ağlamaklı çıkmıştı. "Çok uykum var ama uyuyamıyorum."

"Uyku problemin mi var?"

"Benim birçok problemim var." Gökyüzünü izlemeyi bırakıp karşımdaki denizin hırçın dalgalarına gözlerimi diktim. "Bazen sadece yok olmak istersin."

İşi muzırlığa dökerek bakışlarımın odağında olan denizi gösterdi. "Atlamayı düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, bu tür şeylere meylim yok." Öylesine bir şeyden bahseder gibi ince omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yaşamayı seviyorum."

Sonat sessizlik içinde beni dinlerken yüzündeki duygusal dalgalanmayı gördüm. "Yaşamak," diye mırıldandığında sesi iç çeker gibiydi. "Güzel bir şey olsa gerek."

İçime bir kasvet çöreklendiğinde artık bakışlarımın odağında onun karamsar bakan gözleri vardı. "Bunlar ölü bir adamın sözleri mi?"

Sonat'ın yüzü yaşadığı kederin yükünü taşıyormuş gibi sertleşmişti. Kahve irislerini doğrudan bana diktiğinde derin bir boşluğun içinde kaybolmuş gibiydi. "Hepimiz biraz ölü değil miyiz?" Odağını yitiren gözlerle beni gösterdi. "Sen biliyor musun ne zaman öldüğünü veya katilini?"

Hatırladıklarımın burukluğuyla tek bir gözyaşım gözlerimin çukurunda süzüldü. "Ne zaman öldüğümü biliyorum." Bir damla gözyaşının sıcaklığını yanağımda hissettim. "Dokuz yaşındaydım." Gözlerimi gözlerine kenetledim. "Öldüğümde dokuz yaşındaydım." Dudaklarım titrerken başımı iki yana salladım. "Ama katilimi bilmiyorum o kısım meçhul."

Sonat bakışlarını benden çekip denizi izlemeye başladığında içindeki boşlukta kaybolmuş gibiydi. Onun da aşamadığı, bir türlü üstesinden

gelemediği derin bir acısı olmalı ki bir şeylere tutunmaya ihtiyacı olduğunu hissettim. "Doğduğumda." Dudaklarından çıkan tek şey bu olmuştu.

Yersiz bir merakla, "Doğduğunuzda ne oldu?" diye sordum.

Sert rüzgâr bizden yana esince üzerimde ceketi olmasına rağmen ben üşüdüm ama o rüzgârı bile hissetmedi. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinde gördüğüm şey derin bir boşluk ve dinmek bilmeyen bir matemdi. "Doğduğumda ölmeye başladım." Ve ikinci bir gözyaşı yanağımda süzüldü. Sebebi hiç tanımadığım bir adamdı.

"En acısı da..." diye başladığım cümlemi, "Bir cenazemiz bile olmadı," diye tamamladı. Çünkü kimse öldüğümüzü bile anlamadı. Her şey fazla sessiz ve bir anda olmuştu.

Sonat ile ortak acılarımızın olduğunu anladığımda sanki ona biraz daha yakınlaşmıştım. İkimizde susup hırçın denizin kıyıya vuran dalgalarını izlerken çok fazla ortak noktamızın olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sonat'ın yanındayken hissettiklerime bir anlam veremiyordum ama onunla ilgili her şey çok tuhaftı. Bizi birbirimize bağlayan bir ipin iki farklı ucunda gibiydik.

Sanki o ip ikimizin de parmağına bağlıydı. Birbirimizden uzaklaştıkça aramızdaki ip geriliyor, yaklaştıkça bize nefes aldırıyordu. Her şey fazla garipti. "Acaba önceki hayatımızda tanışıyor olabilir miyiz?" Sessizliği bozarak ortaya yeni bir teori attım. "Sizinle ilgili bana tanıdık gelen bir şeyler var."

Beni izlerken bakışları sanki daha ışıltılı ve daha derindi. Bana olan bakışları nazik ve sevgi doluydu ama aynı zamanda gözlerinde anlam veremediğim kıvılcımlar oluşuyordu. "Önceki hayat diye bir şeylerin varlığına inanacak kadar hayalperest misin?" Alay ettiğinde düz çizgideki dudakları kıvrıldı. "Seninle ilgili bana yabancı gelen hiçbir şey yok." Sözlerinde derin bir ima sezdim ama gerçekte ne demek istediğini anlamadım.

Burada çok fazla seyyar satıcı olurdu. Kâğıt helva satan birini görünce Sonat'a döndüm. "Yanınızda para var mı?"

Sonat bakışlarımı takip ettiğinde kâğıt helvaları gördü. Gözlerinin çevresinde ince çizgiler belirdiğinde hafifçe gülümseyerek ayağa kalkmıştı. Satıcının yanına gidip iki kâğıt helva alarak geri dönmüştü. Yanıma oturduğunda birini bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Kâğıt helvanın ambalajını açmaya başladığımda iri parmakları arasında öylece tuttuğu şeyi ona gösterdim. "Yemeyecek misiniz?"

"Sigara içtikten sonra belki." Üzerime eğilince korkudan neredeyse sıçrayacaktım. Bu yakınlaşmaya hazır değildim çünkü bu tür ani hareketler beni ürkütüyordu. Nefesini yüzümde hissedeceğim kadar bana yaklaşıp elini üzerimdeki ceketin cebine doğru uzattı. Bunu yaparken korkudan solan yüzüme ve kırpıştırdığım gözlerime bakıyordu. "Neden bu kadar ürkeksin?" Sesinin sıcaklığı yüzüme çarpıyordu.

"Sakin ol, Farah sadece sigara paketimi alacağım." Sigarasını alıp geriye çekildiğinde rahat bir nefes alarak bankın kenarına doğru biraz kaydım. Aramıza koyduğum mesafeye hoşnutsuz gözlerle baktı ama bu konuda herhangi bir şey söylemedi. Bana bu kadar yaklaşmak yerine sigarasını benden isteyebilirdi.

Açtığım kâğıt helvadan bir ısırık aldığımda sevdiğim bir şeyi yerken aldığım o hazdan daha fazlasını alıyordum. Sonat sigarasını içerken dudaklarında süzülen dumanın arasından yüzümde oluşan tebessümü izliyordu. "Dünyanın en leziz şeyini yiyormuş gibi davranıyorsun."

Gülerek başımı salladım. "Çünkü dünyanın en leziz şeyini yiyorum."

"İki kuruşluk bir atıştırmalığın nesini bu kadar seviyorsun?"

"Bana hissettirdiklerini." Önüme döndüğümde bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. "Çocukken sevgiyi kâğıt helvalara benzetirdim." Denizin tuzlu kokusunu içime çekerken gülümsediğimin farkında değildim. "Dışı sert içi fazla yumuşak." Soğuktan pembeleşen elimdeki kâğıt helvadan kocaman bir ısırık aldım. "Büyüdüm ve düşüncelerimde değişen hiçbir şey olmadı. Sevgi gerçekten de kâğıt helva gibiymiş dışı sert ve meşakkatli ancak içi yumuşak ve sıcak."

"Peki, sen arzuladığın o yumuşak sıcaklığa kavuştun mu?" diye sorduğunda o beni izliyordu bense denizi.

Gurur aklıma geldiğinde göğüs kafesim sıkışmaya başlamıştı. O da tıpkı bu deniz gibi hırçın ve asiydi. Kuzeyin oğlu bir deli dalga gibi hayatımın altını üstüne getiriyordu. Tıpkı Karadeniz gibi bazen durgun bazense sertti. Kendini hiç kasmayan, kafasına eseni yapan arızanın tekiydi. Herkese gösterdiği o sert kabuğunu bir tek benim yanımda kırıyor, beni gözünden bile sakınıyordu.

Kabul ediyorum bazı şuursuz ve kontrol edilemez kötü alışkanlıkları vardı. Beni bir haftadır uykusuz bırakmak gibi bazı düşüncesiz davranışları da vardı. Ancak biliyordum ki o inatçı herif hiçbirini beni üzmek için yapmıyordu. Eminim uyumanın bir yolunu bulduğumu, bu yüzden ikinci kez sarkaç için ona gitmediğimi düşünüyordu. Gurur eğer günlerdir ne halde olduğumu bilseydi bir dakika durmaz sarkacı bana getirirdi.

Onu aklamak veya kendi içimde haklı çıkarmak için böyle düşünmüyordum. Ben kocamı tanıyordum ve nasıl biri olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. O deli adamın merhametli bir yanı vardı. Bile isteye bana acı çektirecek biri değildi. Gurur ile ilgili düşüncelerin içinde kaybolmuşken, "Evet," diye başımı salladım. "Arzuladığım o sıcaklığı buldum."

"Kimden?"

"Gurur'dan yani kocamda aradığım her şeyi buldum," dediğimde Sonat'ın yüzü aniden değişti. İfadesi sertleştiğinde sebepsiz yere endişelenmeye başlamıştım. Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi bana olan bakışları tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı. Yanında duran elini sıktığında avucundaki kâğıt helvanın ezildiğini gösteren o çıtırtıyı duymuştum.

Bankın kenarına doğru biraz daha kaydığımda beni korkuttuğunu anlamıştı. Silkelenir gibi başını iki yana sallayıp yüzündeki sert ifadeyi orada silmeye çalıştı. Bakışlarını yumuşatmak için kendini zorlayıp yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Aradığın şeyi bulduğun için senin adına sevindim." Pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Teşekkürler." Hemen ayağa kalkıp üzerimdeki ceketi çıkartıp yanına koydum. "Umarım sizde aradığınızı bir gün bulabilirsiniz." Yarısına kadar yediğim kâğıt helvayı gösterdim. "Tekrar teşekkür ederim." Bunları söyledikten sonra kaçarcasına yanından ayrılmıştım. Bu adamın sohbeti hoştu, iyiydi ancak bazı anlarda tüylerimi diken diken ediyordu. Ona Gurur'dan bahsedince yüzünde oluşan o ifade de neydi?

***

Bir taksiye atlayıp eve geldiğimde taksinin parasını kapıdaki adamlar ödemişti. Habersiz bir şekilde evden çıktığım için annem ve babam canıma okumuştu. Açıkçası onlar bana kızarken söylediklerinin yarısını bile duyamamıştım çünkü uykusuzluktan sarhoş gibiydim. Odama çekilip günün kalanını yoğun bir depresyon içinde geçirmiştim. Uyuyamadığım için hiçbir şey yapamıyor, yapmaya çalışınca da odaklanamıyordum.

Akşamın bir saatinde duvardaki saatle bakışırken telefonuma gelen mesaj sesi saatle olan bakışmamı bölmüştü. Ekrana baktığımda Karun'dan gelen mesajı gördüm. *"Farah, piç kocan yanımda. Sesi dışarı vererek birazdan seni arayacağım. Konuşma boyunca bana abi demiyorsun."* Karun'un neyden bahsettiğini anlamak için gönderdiği mesajı tam üç kez okumama rağmen hiçbir şey anlamadım.

Ben burada onun yüzünden uykusuzluktan sürünürken Gurur Bey yeğenleriyle gününü gün ediyordu. Telefon çalınca mesajında yazdığı gibi Karun'un beni aradığını gördüm. Onun yerine Gurur'un aramasını çok isterdim. Boyu posu devrilesice Erhan Bey yüzünden ikimizde bir haftadır birbirimize küsmüştük. Erkeklerin küsmediğini düşünenler henüz Gurur Kalender ile tanışmamıştır.

Telefonu açıp mesajında benden istediği gibi, "Merhaba, Karun," dedim. Normalde ona abi derdim ama orada ne işler dönüyorsa abi dememi istememişti.

Karun'un hoparlörü gerçekten açık olmalı ki Gurur'un, "Niye abi demiyor?" diyen kısık ama sinirli sesini duymuştum.

"Farah sana bir soru soracağım," diyen Karun hiç beklemediğim bir soruyla beni şaşırttı. "Beni seviyor musun?" Anlamadım?

Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için telefonu kendimden uzaklaştırıp birkaç saniye ekrana bakmıştım. Günlerdir doğru düzgün uyuyamadığım için acaba yine halüsinasyon görüyor ve gerçekte olmayan şeyleri mi duyuyordum? Başlarda Karun'un neyin peşinde olduğunu anlamadım ama biraz düşününce bu Kalender erkeklerinin birbirleriyle uğraşmaktan ne denli zevk aldığını hatırladım.

Belli ki Karun yine amcasını kızdırmanın peşindeydi. Bu yüzden, "Evet," diyerek başımı salladım. "Seni çok seviyorum." Bunu ona söylemekte bir sakınca bulmadım çünkü Karun onu bir abi gibi sevdiğimi biliyordu.

Gurur'un kısık ama öfkeli sesini ikinci kez duydum. "Sor bakayim ha şuna, hangi anlamda seveymiş?" Neredeyse gülecektim şivesi değiştiğine göre bu uzaklıkta bile onu kızdırmanın bir yolunu bulmuştum.

Bu seferde Bige'nin fısıltısını işittim. "Hangi anlamda sevdiğini sor." Anlaşılan Gurur, Bige'ye ve Bige'de Karun'a bunları iletiyordu. Ne yapıyordu bunlar orada? Kulaktan kulağa mı oynuyorlardı?

Karun hem eski karısını hem de Gurur'u kızdırma pahasına, "Farah," dediğinde sesi her an gülecek gibi çıkmıştı. "Bende seni seviyorum." Bunları söyledikten sonra aramayı sonlandırdı.

Az önce ne yaşadığımı sorgularken şaşkın gözlerle telefonun ekranıyla bakışıyordum. "Ne tuhaf bir aile bunlar." Kalenderler hayatımda gördüğüm en sıra dışı ve tuhaf ailelerden biriydi. Bige onlarla bu kadar iyi geçindiğine göre o da en az ailenin fertleri kadar kafası kırık olmalıydı. Bige'nin yerinde o malikanede ben olsaydım bir günde aklımı kaçırırdım.

Gece herkes uyumak için odasına çekildiğinde malikane fazla sessizleşmişti. Saatlerce odamın içinde dönüp durmuş, kendimi uyutmanın çeşitli yollarını denemiştim. Bir ara babam odama gelmiş ve benim için aldığı yeni uyku ilaçlarını vermişti. Son bir haftadır denemediğim uyku ilacı kalmadığı için işe yaramayacağını biliyordum. Sırf babamın gönlü olsun diye gözlerinin önünde ilaçları almıştım.

Babam gittiğinde bile ben iki saat boyunca yatakta dönüp durmuş, Gurur'a bol bol küfrederek yataktan çıkmıştım. Kitap okumaya çalışmış, rahatlatıcı müzikler açmış ve tekrar yatağa girerek sesli masallar açmıştım. Dinlediğim hiçbir masal beni uyutamamıştı çünkü onların hiçbiri Gurur'un sesi değildi.

Saat gecenin dördünü bulduğunda artık çıldırmak üzereydim. Denemediğim son bir şey kaldığı için Gurur'un parfümünü alıp yastığıma sıkmış ve Instagram hesabına girip fotoğraflarından birine bakıp durmuştum. Sarkaç dışında uyumak için ihtiyacım olan üç şey daha vardı. Bunlar Gurur'un kokusu, yüzü ve masal anlatan sesiydi. Parfümü ve fotoğrafı sayesinde ilk ikisini bulmuştum ancak sesi eksikti.

Sesli masal okuyan bir siteye girip onu Gurur'un sesi diye hayal etmeye çalıştım. Düz bir şekilde masal okuyan bu ruhsuz sese tahammül edemediğim için yastığı alıp duvara fırlattım. "Masal böyle mi okunur! Hani nerede mantık hatalarına itiraz ya da her satır başı küfür!" Gurur'un masal okuma şekline alıştığım için hiçbir şey beni kesmiyordu!

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp derin derin nefesler aldım. Elim ayağım sinirden titrediği için aklımı kaybetmek üzereydim. Sarkaç veya Gurur olmadan tek başıma uyumanın bir yolunu bulmalıydım. Tüm hayatımı onlara bağlı geçirerek yaşamak istemiyorsam uyumanın bir yolunu bulmalıydım. Telefonumdan gelen müzik sesiyle irkildim. Gecenin dördünde birilerinin beni aramasını beklemediğim için korkmuştum.

Yanımda duran telefona doğru eğilince ekranda yazan ismi görmek kalbimi hızlandırdı. Gurur arıyordu. Ekranımda ise *Laz Hödüğü* yazıyordu çünkü onu bu şekilde kaydetmiştim. İstemsizce içimde kabaran bir heyecanla hemen telefonu alıp tam açacaktım ki son anda kendime engel oldum. "Ne halt ediyorsun, Farah?" diye kendime kızdım. "Telefonun başında çaresizce beklediğini bu kadar belli edemezsin."

Hemen açmayıp üçüncü çalışında telefonu açmıştım. Sesimi yeni uyanmış gibi çıkartıp esneyerek, "Bu saatte beni rüyanda mı gördün, Gurur?" diye sızlandım. "Ne istiyorsun?"

"Uyuyor muydun?" Onaylayan mırıltılar çıkardığımda rahatlayarak nefesini vermişti. Gecenin dördünde aklına gelmiş olmalıyım ki uyumanın bir

yolunu bulup bulmadığımı anlamak için beni aramıştı. Hayır deseydim hemen çıkıp geleceğini bildiğim için uyuduğumu ona düşündürttüm. Gelmesini istemiyordum çünkü tekrar bana böyle bir şey yaşatma ihtimaline karşı uyumanın bir yolunu bulmalıydım.

"Uykunu bölmeyeyim sen uyumana devam et."

"Peki."

Telefonu tam kapatacaktım ki, "Farah," diyen sıkıntılı sesi beni durdurdu. "Ben uyuyamıyorum." Neredeyse kahkaha atacaktım. Anlaşılan bu ayrılıkta uykuları kaçan tek kişi ben değildim.

Ona karşı yumuşamamaya çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. "Bana ne bundan."

"Ne demek sana ne? Sen uyuyamayınca ben sana böyle mi yapıyordum?"

"Sensiz de uyuyabiliyorum." Yatakta yan dönerken bir gram uyku için şu anda her şeyi yapabileceğimi ondan saklamaya çalışıyordum. "Sarkaç olmadan da uyuyabiliyorum istersen hiç geri verme." Kısa bir duraksamanın ardından, "Benim artık sana ihtiyacım yok," dedim.

Sertçe yutkunduğunu duydum. "Ne demek bana ihtiyacın yok?" Telefonun diğer ucunda bir hareketlilik sezdim. Sanki yataktan çıkıp deli gibi odanın içinde dönmeye başlamıştı. "Bir kocan olduğunu bir haftada mı unuttun!"

"Bağırıp durma bana. Gecenin bir yarısı tartışmak için beni aradıysan kapatıyorum."

"Bekle!" Önce sesi kızgın ve sert çıktı ancak daha sonra kapatmamdan endişe ederek sesinin tınısını düşürdü. "Uyuyordum kâbus gördüğüm için uyandım ve tekrar uyuyamıyorum."

"Bana ne bundan?"

"Ne gördüğümü sormayacak mısın?"

"Rüya yorumcusu değilim ne diye sorayım?"

"Yavrum bak sinirleniyorum. Yine geliyorlar bana sağdan soldan."

"Bana ne bundan?"

"Şunu söyleyip durma!"

"Peki, söylemem."

"Bunu da söyleme."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim çünkü kapatıyorum."

"Kapat ulan!" diye bana resti çekti. "Senin de uykun kaçtı şimdi nasıl uyuyacaksın bakalım."

Aradığım fırsat ayağıma geldiği için hemen battaniyeyi üstüme çektim. "Uykumu sen kaçırdın beni sen uyutacaksın." Küfreden sesi beni güldürdü. Beni araması büyük hataydı.

O inatçı sesini duydum. "Telefonda bana masal okutacağını sanıyorsan bundan daha fazla yanılamazsın."

"Peki, okuma bende gider evdeki erkek kuzenlerimden isterim bunu."

"Uzan yatağa istediğin masalı okuyacağım!" Kıkırdadığımda, "Gülme şöyle," diyen sinirli homurtusunu duydum. "Zaten gülüşünü de göremiyoruz bir haftadır." Son söylediklerini sanki istemsizce ağzından kaçırmıştı.

Uzanıp komodinin üzerindeki kablolu kulaklığı telefona taktım. Başımı onun parfümünün kokusunun sindiği yastığa yasladığımda kulaklıklardan birini kulağıma taktım. Galeriye girip Instagram'dan aldığım fotoğrafını açtım. "Tamam, ben hazırım masal okuyabilirsin." Artık uyumam için gereken tüm şartlar tamamdı.

Gurur istediğim gibi bana masal okumaya başladığında bu sefer uyuyacağıma çok emindim ama yine hüsrana uğradım. On dakika boyunca masal okuyan sesini dinleyip, yastığımdaki kokusunu soludum ve ekrandaki fotoğrafına baktım ancak hiç işe yaramadı! Her şey fazla yapay geldiği için

işe yaramıyordu. İhtiyacım olan şey bir şişedeki parfüm değil Gurur'un ten kokusuydu.

Ruhu olmayan bir fotoğrafa bakmak yerine onun yakışıklı suratındaki mimikleri görmeli, ruhunu gözlerinin içinde izlemeliydim. Yanımda olmayınca masal okuyan sesi bile beni uyutmaya yetmiyordu. Masalın ortasında nefes alışlarımı düzenli çıkartıp ona uyuduğumu düşündürtmeye başladım. Uyuduğuma emin olmak için masalı sonuna kadar okumuştu. Tüm bu süreçte hiç konuşmayıp çoktan uyumuşum gibi rol yapmıştım.

Masal bittiğinde derin bir nefes alıp uyuduğumu sandığı için, "Seni uyuttuk uyutmasına da bakalım biz nasıl uyuyacağız," diyen içli sesini duydum. "Rüyalarımda bile artık rahat vermiyorsun." Bu ondan duyduğum son şeydi daha sonra telefonu kapatmıştı. Şu inadı bırakıp eve dönse her şey son bulacaktı.

Onu çok özlemiştim.

***

Sabah annem ve babam odama gelip dün gece de hiç uyumadığımı görünce babam daha fazla dayanamamıştı. Artık buna bir son vereceğini söyleyip odamda çıktığında ne yapacağını kestirememiştim. Ta ki annem birkaç saat sonra odama gelip Kalenderlerin akşam yemeğine bize geleceğini söyleyene kadar. Babam Karun ile konuşup bir haftadır Gurur yüzünden anesteziyle uyuduğumu söyleyip gerçekleri biraz çarpıtmıştı.

Bir hafta değil sadece üç gece narkoz almıştım. Karun olanları duyunca devreye girip Gurur ile ikimizin arasındaki bu sürtüşmeye son vermeye karar vermişti. Bu yemeğin amacının bizi Gurur ile barıştırmak olduğunu biliyordum. Acaba Karun, Gurur'u gelmeye nasıl ikna edecekti? O inatçı herif ben ona gitmedikçe buraya gelecek biri değildi.

Dünürlerimiz ilk kez evimize yemeğe gelecekleri için akşama kadar annemin telaşı hiç bitmemişti. Her şeyin kusursuz olmasını istediği için bir geceliğine çocukları bile evden kovmuştu. Akrabalardan kimsenin ayak altında dolaşmasını istemiyordu. Bu yüzden Kılıç Aslan, İskender, Nihat,

Esvet ve Zaza'yı bir otele göndermişti. Onlar da bu cümbüşün bir parçası olmak istemedikleri için dünden razıydılar geceyi dışarıdan geçirmeye.

Akşam üstü Esvet beni arayıp nezarette olduklarını, İskender'in otelde bir kavga çıkartarak hepsini karakolluk ettiğini söylemişti. Babam onları oradan çıkartıp farklı bir otele götürmesi için birilerini göndermişti. Bence İskender yine onlarla gitmeye yanaşmayacak, bir gece nezarethanede kalıp cezaevine olan özlemini dindirmeye çalışacaktı.

Şu zamana kadar Aksa ile nezarethanelerden uzak durmuştuk ama er veya geç İskender'in ikimize de bu deneyimi yaşatacağını biliyordum. Kalenderlerin gelme saati yaklaştıkça annem karabasan gibi tepeme çöküp hazırlanmam için bana baskı uyguluyordu. Her an gelebilirlerdi ancak ben salondaki koltukta kalkmıyordum. Günlerdir beni uykusuz bırakmışken bir de Gurur için hazırlanacak mıydım? Pijamalarla oturuyordum.

Gelenleri burada istemediğimi gösterircesine rahatımdan ödün vermemiştim. Beyaz bir tişört ve çizgili pijamamla duruyordum. Uzun çoraplarımı ayaklarıma geçirmiş ve yünlü terliklerimi giymiştim. Saçlarımı kalem yardımıyla dağınık topuz yapıp siyah çerçeveli gözlüğümü takmıştım. Annemin bana kızması umurumda bile değildi kendi evimde istediğim gibi giyinirdim.

Benim dışımda evdeki herkes özenle hazırlanmıştı. Seçil bile iki kat makyaj yapıp gözlerini kapıya dikmişti. Gelen sanki benim değil onun kocasıymış gibi saatlerce hazırlanmıştı. Annem şık bir elbisenin içinde tepemde dikilirken artık bana yalvaracak duruma gelmişti. "İki aile ilk kez bir araya geliyor ve sen dünürlerimizin karşısına bu şekilde mi çıkacaksın? Farah bugün bir kuğu olmana ihtiyacım var."

"Anne ben ördeğim!"

Kaşlarını çattığında her an kafama bir tane geçirebilirdi. "Bir geceliğine kuğu olsan ölmezsin!"

"O zaman bir ördek yerine kuğu doğursaydın."

Böbürlenerek baştan ayağa kendini gösterdi. "Benim muhteşem ötesi genlerimde bir sıkıntı yok sen babanın tarafına çekmişsin." Yengem veya amcamın onu duymasını zerre kadar umursamıyordu.

Salonun kapısı açıldığında babam yanındaki Kalenderler ile içeri girmişti. Tüm aile komple gelmişti. Gurur'un gelmesini beklemiyordum ama o da buradaydı. Annem yüzündeki tebessümle, "Hoş geldiniz," diyerek onları karşılarken oturduğum yerde Gurur'a ters bakışlar atıyordum. Onu karşılamak için ayağa bile kalkmamıştım.

Gurur baştan ayağa üzerimdeki pijamalara bakarken yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Buraya gelirken beni pijamaların içinde göreceğine çok eminmiş gibi hiç şaşırmamıştı. Gözleri yüzüme kenetlendiğinde ilk dikkatini çeken gözlerimin altındaki koyu halkalar olmuştu. Dudaklarındaki kıvrılma kaybolduğunda artık ona yalan söylediğimi, dün gece de dahil hiç uyuyamadığımı anlamıştı.

Gözlerinin yeşiline işleyen yoğun suçluluk duygusunu ve pişmanlığı çok net gördüm. Bir gece bile beni uykusuz bırakmaya kıyamadığı için bana masal okuyan adam, bir hafta boyunca beni uyutmamıştı. Bunu anlamak bile kendine kızmasına neden olduğu için yüzü sertleşmişti. Kaşları büküldüğünde özür diler gibi gözlerime bakınca bakışlarımı ondan çektim. Ona kızgın ve kırgındım.

İki aile ayaküstü birbirleriyle selamlaşıp tanıştıktan sonra doğrudan yemek masasına geçilmişti. Çok geç geldikleri için annem yemeklerin daha fazla soğumasını istemiyordu. Zaten buradaki herkes birbirini tanıyordu bir tek Bige bizimkileri ilk kez görüyordu. Kırmızı bir elbisenin içinde çok güzel görünen Bige adeta ışık saçıyordu.

Yemek salonuna geçtiğimizde hiç istememe rağmen annem beni zorla Gurur'un yanına oturmuştu. Masada dönen konuşmalardan kendimi soyutlayıp yemeğimle ilgilenmeye çalışıyordum ancak Gurur'un bakışlarını üzerimde hissederken bir şeyler yemek çok zordu. Günlerdir beni görmeyince çok özlemiş gibi gözlerini üzerimden çekmiyordu. Ona bakmasam bile bakışlarının yakıcılığını her zerremden hissediyordum.

Caner abim yemeğin başından beri onları burada istemediğini belli ederek babamı sinir etmeye başlamıştı. Herkesin dikkatini çekecek şekilde abartıyla yüzünü buruşturup, "Ne zaman bitecek bu yemek?" diye sordu. "Can sıkıcı olmaya başladı." Bir an önce yiyin de gidin der gibi konuşmuştu.

Babam daha fazla dayanamayıp tam abimi uyaracaktı ki Bige gözlerini Caner'e dikti. Ona kapıyı gösterdiğinde evin hanımı oymuş gibi rahattı. "Bu masada olmaktan memnun değilsen siktir git." Ev sahibini evinden kovan o değilmiş gibi Caner'e tehditkâr bir gülümseme sundu. "Aksi takdirde can sıkıntını gidermek için işe canını almakla başlayacağım."

Karun gülmemeye çalışarak karısını gösterdi. "Buna yeltendiğinde onu durdurmam."

Gurur rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Keyifle izlerim."

Annem gereksiz bir heyecana kapılarak, "İçeride çekirdek vardı," deyince hepimizin bakışlarının hedefi oldu. Abimi dövdürmeye ne kadar istekli olduğunu saklayamamıştı.

Annem pot kırdığını anlayınca konuyu toparlamaya çalışarak, "Ay ne çekirdeği," diye yapmacık bir sitemle Bige'yi kınamaya başladı. "Evimize gelip oğlumuzu dövecek, bizde çekirdek çitleyerek izleyecek miyiz?" Aceleyle başını iki yana salladı. "Asla buna müsaade etmeyiz." Tabii ki kimse ona inanmamıştı.

Babam artık ona yalvaracak hale gelip, "Demet sus artık," diye kıvrandı. Zavallı adam ne çekiyordu annemden.

Babama şirinlik yapmaya başlayan annemin rol yeteneğini şaşkınlıkla izliyordum. "Hayatım Bige hamile ya şimdi, belli ki canı birilerini dövmeyi istemiş." Dudaklarını büzerek babama gülümsedi. "Hamile kadınları mutlu etmek sevaptır diye öyle demiştim. Ben konuklarımı en iyi şekilde ağırlayan bir kadınım." Gözleriyle abimi gösterdi. "Caner zaten alışık dayak yemeye." Biri artık annemi susturabilir miydi?

Bige hamile miydi? Bunu bile daha şimdi öğrenirken Bige anneme gülümsedi. "Çok düşüncelisiniz, Demet Hanım." İçimden bir ses bu iki kadını yan yana getirmek çok sakıncalı diyordu. Bige, annemi daha şimdiden sevmeye başlamış gibi, "Size hayran kaldığımı söylemeliyim," dedi içtenlikle.

Annem öz kızına bakar gibi ilgili gözlerle onu izliyordu. "Bende seni çok sevdim daha sık bizi ziyaret etmelisin." Ona beni gösterdi. "Farah ile arkadaş olmanızı çok isterim. Hakkında duyduklarım doğruysa Farah'ın eltisinde öğreneceği çok şey var." Annem birazcık bile Bige'ye benzememi istediğini saklayamıyordu. Bige'yi bende seviyordum ama ona benzemek gibi bir niyetim yoktu. Birilerinin kopyası olmak yerine ben kendimi kusurlarımla seviyordum.

Annem Bige'den öğreneceğim bir şeyler olduğunu söyleyince suskunluğunu bozan Seçil, "Ne gibi mesela?" diye sordu. "Farah'a ne öğretebilir ki?"

Bige'nin kıvrılan dudaklarını gördüm. "Ne mi öğretebilirim?" Seçil'in gözlerinin içine derin bir kinayeyle baktı ve sırıttı. "Mesela biri kocasına asılırsa boynunu beş farklı yerden kırmayı öğretebilirim." Sertçe yutkundum. Bige, Seçil'in Gurur'a attığı kaçamak bakışları yakalamış olabilir miydi? Kadınlar bu tür şeyleri çok hızlı sezerdi.

Sırf Seçil'e bir ayar vermek için suskunluğumu bozdum. "Bunu öğrenmeye can atıyorum," diyerek buradaki herkesi şaşırttım. Gurur'a kızgın olmama rağmen Seçil'e duracağı yeri göstermek için Gurur'un koluna girdim. Bunu yaparken bakışlarımın hedefinde Seçil vardı. "Eminim öğreneceklerim çok işime yarayacak. Sen ne düşünüyorsun, Seçil abla?" Bundan nefret etmesine rağmen inadına ona abla demiştim.

Benden böyle bir atak görmenin mutluluğuyla annem elini göğsüne bastırdı. "Gururlu bir anneyim şu anda." Daha sonra beni sinirden deli ederek Gurur'a döndü. "Oğlum sende eve geri dön de gerçek anlamda gururlu bir anne olayım." Keşke bu gece bende kuzenlerimle otele gitseydim!

Gurur'dan hiç ses çıkmayınca başımı çevirip ona baktım. O ise kolundaki elime bakıyor, bunun keyfini çıkartıyordu. Ona bu kadar sinirliyken koluna girmemi beklemiyordu. Yeşil gözlerini gözlerime diktiğinde orada

gördüğüm haylaz parıltılar beni utandırdığı için hemen kolundan çıkıp önüme döndüm. Bu hareketim onu güldürmüştü. Gülüşünün o erkeksi hoş tınısını duymak bile ona olan öfkemi yatıştırıyordu ve kalbimi eritiyordu.

Bige'nin ete olan düşkünlüğünü Gurur'un düzenlediği o yemekte yeterince görmüştüm. Ağzının suyunu akıtarak tabağındaki bonfileye uzanmıştı ki midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Anneciğim bırak artık şu inadı." Herkesin içinde başını eğip karnıyla konuşmaya başlayacak kadar rahat ve kaygısız bir kadındı. "Yahu sende de ne Laz inadı varmış. Hiç mi anne tarafına çekmedin?"

Karun'un önündeki tabağı alıp karnına doğru tuttu. "Hayatımın anlamı, bizim bu tabaktaki şeye ihtiyacımız var." Tabağı geri yerine koyup çatalındaki brokoliyi tiksinerek gösterdi. "Babam bile bu kadar uzun süre bana ot yediremedi. Sakın brokoli bir ot değil deme çünkü annen için tüm sebzeler birer ot." Bildiğin doğmamış çocuğuyla konuşuyordu ve karnı henüz belli bile değildi.

"Bige ne halt ediyorsun?" Karun'un soğuk bakışlarını görene kadar bebeği istemediğini hiç düşünmemiştim. Bige karnıyla konuşmaya başlayana kadar keyfi yerindeydi ancak şimdi ifadesi fazla katıydı.

Boşandıktan sonra aynı evde yaşadıklarında bile aralarında bazı sorunlar olduğunu biliyordum. Ancak bir bebek yaptıklarına göre sorunlarını hallettiklerini düşünmüştüm. Yanılmışım çünkü bebeği hatırlamak Karun'u kızdırmıştı. "Burada bari yapma," diye Bige'yi uyardı.

Bige onun inadına elini karnına bastırıp Karun'un gözlerinin içine bakarak bebeğiyle konuşmayı sürdürdü. "Anneciğim söyle şu babana rahatsız olan kalksın masadan." Herkesin dikine giden bir kadındı. "Ya da biz kalkalım yoksa fena olacak." Masayı Karun'un kafasına geçirecekmiş gibi görünüyordu ve bence onda bu potansiyel vardı.

Bige ayağa kalkınca Karun çenesi kaskatı bir halde onun kolunu yakaladı. "Otur şuraya."

Misafirlerimiz gözlerimizin önünde tartışmayı sorun etmiyordu çünkü Bige kolunu sertçe çekti. "Biz oturmak istemiyoruz."

Karun sıktığı dişlerinin arasından, "Siz oturur musunuz şuraya?" diye saçma bir cümle kurdu. Ne izlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bige oturmaya yanaşmayıp ters gözlerle Karun'a bakınca Karun ona yenildi ve nefesini sertçe vererek bakışlarını Bige'nin karnına dikti. "Annene oturmasını söyler misin?"

Bige ondan duymak istediği şeyleri duyunca sandalyesine oturdu. "Şanslısın çünkü bebeğimiz babasını üzmek istemiyor."

"Benim bebeğim değil."

"Haklısın senin bebeğin değil. Ona başka bir baba bulacağım."

Karun'un mavilerinde şimşekler çakarken sinirden nevri dönmüştü. "Sikerim!"

Bige gülmeye çalışarak omuz silkti. "Senin bebeğin değil."

"Benim ulan!" dediğinde Karun'un geri adım atması masadakileri güldürmüştü.

Tam rahat bir nefes alıp önümüze dönmüştük ki bu ikisi yine başladı. Karun kendi tabağını hiçbir şey yemeyen Bige'nin önüne itti. "Ye şunu."

Bige onun tabağındaki ete bakarken üzgünce dudaklarını büzdü. "Yiyemiyorum kocam." Kahroluyormuş gibi yüzünde acıklı bir ifade vardı. "Bebek bana et yedirmiyor. Babası kılıklı daha şimdiden yediğim içtiğim şeylere karışıyor."

Karun'un kaşları alayla yukarı havalandı. "Babası kılıklı mı? Ben senin yediklerine hiç karışmadım."

"Ama senden olan karışıyor."

"Yedi ay bunu sürdürecek." Karun ona doğru eğildiğinde sanki bebeği aldırması için Bige'yi ikna etmeye çalışıyordu. "Daha gebeliğin başındasın farkında mısın?"

Bige'nin bakışları kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğuma kadar sana hiç et yedirmeyecek. Gerçekten buna hazır mısın?"

"Yedi ay göz açıp kapayana kadar geçer."

"Seni şişmanlatacak."

"Doğumdan sonra diyet yaparım."

"Göğsüne yapışıp duracak hem de her saat başı."

"Bunu sende yapıyorsun değişen bir şey yok ki," dediğinde Karun içtiği suyu püskürterek çıkardı. Peçeteye uzanırken yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Herkesin içinde söylediğin laf mı şimdi!"

Herkes bıyık altında gülerek onların atışmasını izlerken Bige masadakileri Karun'a gösterdi. "Bunlarda aynı haltı yiyor ne var bunda?" dediğinde normal bir şeyden bahseder gibi çok rahattı. "Bizler sevişebilen varlıklarız." Herkes değil, mesela biz.

"Bige ben bu çocuğu istemiyorum." Karun'un bir anda söyledikleri masada büyük bir gerginliğe yol açtı. Ondan böyle bir çıkış beklemediğimiz için hepimiz şaşkındık. Bige ise donup kalmıştı. Güzel yüzündeki tüm kan çekilirken öylece kalakalmıştı.

Belki de ilk kez bir konuda Karun'a kızmış ve onu onaylamamıştım. Bebekle ilgili bir sorunu varsa yalnız kaldıklarında bunu Bige ile konuşabilirdi. Herkesin içinde böyle bir şey söyleyerek Bige'yi ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mıydı? Bige ona en sağlamında okkalı bir tokat atsa yemin ederim içim rahatlardı. Kalender erkeklerindeki bu densizlik çekilecek çile değildi.

Bige kendini toparlamak için lavabo bahanesiyle masadan kalkınca herkesin tadı kaçmıştı. "Bige ile ilgili bir sorunun varsa bunu ona daha uygun bir zamanda ve yerde söylemeliydin!" Sert bir sesle konuştuğumda babam dahil buradaki herkes afallayan gözlerle bana bakıyordu. Bense

sinirli bakışlarımı Karun'a dikmiş, yaptığı şeyi onaylamadığımı gösteriyordum.

Olaylara kolay kolay müdahale eden biri değildim ama onun bu yaptığını görmezden gelemedim. "Herkesin içinde onu rencide etmen hoş değildi." Sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Ama siz Kalenderlerde sağduyu ne gezer ki." Gurur'un omzuna çarparak yanından geçtiğimde arkamdan, "Ben ne yaptım şimdi!" diyen kızgın sesini duydum. Sanki o sütten çıkmış ak kaşıktı.

Bir süre sonra yemeğini yiyen salona geldi. Bige geri döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlamıştı ama Karun'a karşı oldukça mesafeliydi. Annem ile ikisi yan yana oturmuş kendi aralarında konuşuyorlardı. Babam ve Karun hep olduğu gibi işlerden konuşuyorlardı. Seçil ve Caner'in kimi çekiştirdiğini tahmin etmek zor değildi. Caner abimin karısı Yonca yenge ve Nesibe yenge de koyu bir sohbete tutuşmuştu.

Gurur'un yeğenlerinden Melek ve Levent ise telefonda birbirlerine bir şeyler gösterip gülüşüyorlardı. Gurur, Çağıl ile pencerenin önünde ayakta durup onunla konuşuyordu. Peki, ben ne yapıyordum? Herkesten uzak bir köşede oturmuş, uykusuzluğun bana yaşattığı strese direnerek kitap okuyordum. Elimdeki kitabın sayfalarına uyuşuk gözlerle bakarken kendimi burada dönen entrikalardan soyutluyordum.

Okuduğum satır hoşuma gidince gözlerimi kitaptan ayırmadan saçlarımdaki kalemi çıkardım. Sevdiğim cümlenin altını çizerek kalemin arkasını dudaklarımın arasında gezdirdim. Kalemin arkasını dişlediğimin farkında olmadan okuduğum sayfayı bitirmeye çalışıyordum. Boynum kaşınınca kalemi ağzımdan çıkartıp boynuma sürttüm. O kadar halsizdim ki elimle boynumu kaşımaya bile üşeniyordum. Kitaptaki erkek karakterin romantik hareketleri hoşuma gittiği için sık sık gülümsüyordum. Keşke her şey kitaplardaki gibi olsa.

Tutulan boynumu esnetmek için başımı kaldırdığımda Gurur'un bakışlarıyla karşılaştım. Sanki uzun zamandır beni izliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Beni izlemek bile onu mutlu etmeye yetiyormuş gibi hissettiriyordu. Yeşil gözlerinde ise vücudumun ısınmasına neden olan

yakıcı bir parıltı vardı. İçsel bir arzunun dışa vurumu gibi bana olan bakışları derinleşmişti. Nabzım hızlandı.

Gurur beni istiyormuş gibi bakıyordu.

Aklıma doluşan müstehcen görüntülerle yanaklarım ısınınca hemen önüme döndüm. Sadece bakışlarıyla beni utandırdığını görmek eminim yine onu güldürmüştür ama bunu görmek için ona bakmadım. Umarım bu gece de burada kalmazdı ve ailesiyle giderdi. Tabii bunu yapmadan önce sarkacımı bana vermesini umuyordum.

"Farah o kitabı bırakıp yanımıza gelir misin?" Annemin sesini duyunca başımı kitaptan kaldırmadım. Onu duymamış gibi yaparsam belki beni rahat bırakırdı. "Buraya gelir misin canım?" Hayır, bunu yapmayacağım.

"Farah buraya gel!" Annemin emir kipi taşıyan sert sesini duyunca sanki yoğun bir elektrik akımına uğradım. Hemen başımı kaldırıp, "Peki," dedim. Yanına gitmek için ayağa kalkmıştım ki annem bu seferde, "Otur yerine," dedi ve bende oturdum. Benimle bu ses tonuyla konuştuğu sürece bana her şeyi yaptırabilirdi. Orada Bige ile ne işler karıştırıyordu?

Yemekten sonra aradan biraz zaman geçince içecek ve tatlı ikramı başlamıştı. Yine herkes bir yere toplanmıştı. Ne yazık ki gecenin çoğu Bige'nin birilerine sataşmasıyla geçiyordu. Gerçi bu sefer Bige bir şey yapmamıştı Seçil alelade bir şekilde onu kışkırtıyordu. "Kendini bir yıl boyunca neden ölü gösterdiğini çok merak ediyorum?" Sözlü saldırılarda bulunarak Bige'yi köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. "Bunu yapmak için çok haklı bir sebebin olmalı?"

Bige, Seçil'i zerre kadar bir yerlerine takmıyordu. Onun derdi masada herkesin içinde bebeği istemediğini söyleyen Karun'a bir ders vermekti. "Sebebi çok açık değil mi?" Bacak bacak üstüne atarak Karun'un sinirleriyle oynamaya başladı. "Karun ile yaşadığım inişli çıkışlı ilişkiden sıkılmıştım. Bende kendimi ölü göstererek dünya turuna çıktım." Bunlar kavga etmek için bizim evimize gelmeyi mi bekliyormuş?

Karun'un yüzü kasıldığında dizinde duran eli yumruk oldu. Masada çok ileri gittiği için Bige'nin böyle davrandığını biliyordu. Bu yüzden ona karşı

sabırlı olmaya çalıştı. Ancak ikisinin birbirine attığı sinirli bakışlar görülmeyecek gibi değildi. Herkesi susturan bu gergin bakışmayı ben bölmüştüm. Kucağımdaki tabaktan irice yeşil bir erik alıp hart diye ısırdığımda salonda duyulan tek ses benim eriği ısırırken çıkardığım sesti.

Herkesin gözleri beni bulduğunda son derece sakin bir şekilde eriği yemeye devam ediyordum. Erikleri yerken her ısırdığımda çıkardığım katur kutur sesleri Gurur'un sinirlerine dokunuyordu. Bunu çok iyi bildiğim daha çok ses çıkarmaya çaba gösteriyordum. Gurur'un çenesi kaskatıydı. Eriğe tiki olduğu için ben yedikçe onun dişleri kamaşıyor, kaşları çatılıyordu.

Bige ve Karun sık sık tartışarak buradakilere yeterince gerginlik yaratmamış gibi şimdi de biz başlamıştık. Tabaktan aldığım her erikle Gurur'un bakışları ölümcül bir boyuta ulaşıyordu. Dişlerini sıktığı için çenesindeki kaslar seğiriyordu. Seçil ona yaranmak için beni azarladı. "Kaldır şu tabağı," derken tek derdi Gurur'un gözünde biraz puan toplamaktı. "Ne buluyorsun bu meyveden, aklım almıyor." İğrenç bir şey yiyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Çocukken de ceplerini hep erikle doldururdun."

"Ne yediğimden kime ne?" Rahatsız edici sesler çıkartarak erikleri yerken Gurur ile göz göze geldim. Sinirden gerim gerim gerilen yüzünü görmek daha fazlasını yapmak için beni teşvik ediyordu. Gözlerinin içine bakıp tabaktan aldığım bir eriği hard diye ısırdığımda Gurur bir küfür savurup hışımla ayağa kalktı. "Çocuk!" diye kızıp hemen dışarı çıkmıştı. Huysuz ihtiyar!

Gurur gidince Seçil sinirli bakışlarını bana dikti. Hakkı varmış gibi benden hesap soruyordu. "Yaptığını beğendin mi?"

"Seçil gereğinden fazla Gurur'u savunuyorsun." Bige dayanamayıp ona sataştığında sözleri Seçil'i dumura uğratmıştı. Bige kakülünü düzeltirken kahve gözlerinin ardında büyük bir ima vardı. "Eniştene olan sevgin takdire şayan."

Bige'nin bu sözlerle ne demek istediğini bir tek Seçil anladığı için rahatsızlığını gizlemeye çalıştı. "Ne sevgisi canım." Bige ona soğuk terler

döktürüyor olmalı ki gözlerini kaçırdı. "Ben yine gerginlik çıkmasın diye öyle şey etmiştim."

"Sen *şey* etme, Seçil." Bige iğneleyici gözlerle doğrudan ona bakıyordu. "Karı koca arasında olan şeylere *şey* edip durma. Yoksa birileri de sana *şey* eder aklın şaşar."

Seçil ondan sıkılmış gibi daha fazla dayanamayıp saldırgan bir tutum gösterdi. "Senin benimle derdin ne?"

Caner, Seçil'e arka çıkarak Bige için, "Bela arıyor," dedi. "Susacağı yeri bilmiyor."

Karun'un mavilerinde tehlikeli bir parıltı geçti. "Sustursana."

"Bizim gelinimizi susturacak öyle mi?" Çağıl gülerek arkasına yaslandı. "Denesin bakalım."

"Hır gürün lüzumu yok beyler." Babam her iki tarafa da müdahale ederek onları yatıştırmaya çalıştı. "Herkes sakin olsun."

Eriği sesli bir şekilde ısırıp birkaç kişinin sinirleriyle oynadıktan soran ayağa kalktım. Daha fazla burada kalıp iki ailenin çatışmasını izlemek istemiyordum. Hole çıktığımda Gurur'u sırtı dönük bir şekilde telefonda konuşurken gördüm. Gözlerim üst kata çıkan merdiveni bulduğunda yapacağım şey çok basitti. Ses çıkarmadan gizlice yukarı çıkacaktım.

Aklımdaki küçük operasyonu gerçekleştirmeden önce son kez Gurur'u kontrol ettiğimde artık telefonla konuşmadığını gördüm. Yönünü bana çevirmişti ve merdivene olan bakışlarımı yakalamış gibi alaycıydı. İfadesindeki alayın altında onun bile saklayamadığı bir şey vardı ve o da bana duyduğu özlemdi. Elini istemsizce cebinden çıkardığında parmaklarını açıp hafifçe tekrar kapattı. Sanki bana dokunmak için çıldırıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana doğru bir adım atınca hemen merdivene koştum. Kısık bir sesle ettiği küfrü duydum ve hemen sonra, "Farah, bekle!" diye peşime takıldı. "Benden uzun süre kaçamazsın!"

"Seni görmek istemiyorum!" Basamakları ikişer ikişer çıktım. "Benden ve odamdan uzak dur!"

"Odan sikimde bile değil ama karımdan uzak durmayacağım!"

"Ağzı bozuk edepsiz herif!" Bir üst kata çıktıktan sonra hemen dönüp tekrar merdiveni tırmandım. "Bir karın olduğu şimdi mi aklına geldi!"

"Bir karım olduğunu bildiğim için buradayım delirtme beni!"

"Zaten delisin hem de birden fazla raporu olan bir deli!"

Peşimden koşarken o da bana kızıyordu. "Seni yakaladığımda bakalım yine böyle car car konuşabilecek misin!"

"Bırak artık peşimi, görürsün boşayacağım seni!"

"Ben seni boşamadıkça bi sikim yapamazsın!"

"Düzgün konuş!"

"Sende kaçma!"

Odama girip hemen kapıyı kilitlemeyi denedim ancak daha kapatamadan Gurur kapıyı sertçe iterek açtı. Onu burada istemediğimi bilmesine rağmen odama girip kapıyı arkasından kapatarak kilitledi. Anahtarı cebine koyup yönünü bana çevirdiğinde yeşil gözleri alaycıydı. "Şimdi nereye kaçacaksın?"

Banyo kapısıyla bakıştığımda onun da gözleri ikinci sığınağımın kapısını buldu. Önce kapıya baktık daha sonra da birbirimize. Bir anda banyoya koştuğumda benimle aynı aralıklarla harekete geçmişti. Daha ben kapıya ulaşmadan bana yetişip arkadan belimi yakalayarak beni durdurdu. Belimdeki ellerini itmeye çalışırken sırtım onun kaslı göğsüne yaslıydı. Tırnaklarımı ellerinin üstüne geçirip öfkeyle, "Sana benden uzak dur diyorum!" diye bağırdım. Onu burada istemiyordum.

Canını yakmak için tırnaklarımı ellerinin üstüne geçirdiğimde sinirlenerek beni arkaya çekip kapıdan uzaklaştırdı. "Dur da konuşalım artık!" Beni

kendine çevirdiği an, "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!" diye bağırıp ona tokat atmaya kalkıştım. O kadar sinirliydim ki bunu yapmayı gerçekten denedim.

Gurur refleks gösterip elimi havada yakaladığında kaşlarımı çattım. Bunu görünce dudağının köşesi titredi, dudakları kıvrılmak için onu zorladı ancak ben bu kadar sinirliyken gülmedi. Elimi bırakıp bana yanağını gösterdi. "Tamam, vur hak ettim."

İkinci kez ona vurmaya kalkışmadım. Bunu yapmak yerine arkaya doğru birkaç adım atarak aramıza mesafe koydum. "Odamdan çıkmanı ve evimden gitmeni istiyorum." Bunları söylerken bakışlarım donuk, sesimde buz gibiydi.

Ona karşı neden bu kadar mesafeli olduğumu gözlerimin altındaki morluklara baktıkça daha iyi anlıyordu. Bu konudaki pişmanlığı tüm yüzüne yayılırken cebinden çıkardığı sarkacı yatağın üzerine attı. "Başlarda bir inat uğruna bunu senden aldım ama daha sonra vermememin nedeni kendini bu şeyden kurtarmanı istememdi." Yüzü sert çizgilerle şekillenirken sıktığı çenesinden bir kas seğirdi. "Bir objeye bağlı olarak sonsuza kadar yaşayamazsın."

Ona perişan halimi ve uykusuzluktan çöken gözlerimi gösterdim. "Onsuz da yaşayamıyorum!" Kaç gündür titremekten nöbet geçiren vücudumu gösterip yumruklarımı sıktım. "Şu halime bak bağımlılara benziyorum!"

"Çünkü bağımlısın!" Bana sesini yükselttiğinde kızgınlığı kaskatı olan omuzlarına yansıyordu. "Belki bir kimyasala değil ama şu siktiğim taşına bağımlısın!"

"Beni zorlayarak bir şeylere bıraktıramazsın!"

Bana sinirlenerek hırsla saçlarını dağıttığında duygularındaki karmaşa gibi artık saçları da dağınıktı. "Sen kendini düşünsen bende seni düşünmek zorunda kalmam ve seni bir şeylere zorlamam." Gözbebekleri donuklaştığında hissiz bir öfkeyle beni gösterdi. "Kendin için yaptığın hiçbir şey yok bunu denemiyorsun bile!"

"Kendim için bir şey yapacağım, Gurur Kalender!" Ona olan tüm öfkemi gözlerime toplayıp yeşillerine ciddiyetle baktım. "Senden boşanacağım!"

Yüzünde duygusal bir dalgalanma yaşandığında beni ikaz edercesine, "Şunu söylemeyi kes," dedi. Sakin sesi kopmak üzere olan bir fırtınanın habercisiydi.

Bu konuda kararımı verdiğimi gösterircesine kararlılıkla çenemi dikleştirdim. "Senden boşanacağım, Gurur."

Yanında duran ellerinin parmakları içe doğru büküldüğünde yumruklarını sıktı. Delici bakan gözlerini bana kenetleyerek baskın bir sesle, "Bu olmayacak," dedi.

"Hayır, olacak çünkü o davayı açacağım."

"Ben istemediğim sürece benden boşanamazsın."

İçimdeki tüm korkuları bastırıp dalga geçercesine güldüm. "Senden boşandığımda bir daha hayatımda olmayacaksın."

Gözlerinin ardında korkunç bir ifade geçtiğinde nabzı hızlandı. "Sana yeter dedim."

"Bir daha yüzümü görmeyecek, sesimi duymayacaksın."

"Yeter, Farah sus artık!"

"Boşandıktan sonra kendime yeni bir hayat kurup seninle ilgili her şeyi ardımda bırakacağım!"

"Kes şu siktiğim zırvalıklarını!"

"Bunu yaptığımda zırvalık olmadığını göreceksin!"

"Farah susman gereken bir noktadasın!"

"Umurumda bile değilsi-" Gurur beni susturmuştu ama şiddet uygulayarak veya bir şeyleri kırıp dökerek değil. Beni susturma şekli fazla beklenmedik

ve ummadığım bir şekilde olmuştu. Bana duyduğu öfkeyle aramızdaki mesafeyi kapatmasını ve yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğilmesini beklemiyordum. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki dudaklarıma kapanan dudaklarıyla bozguna uğramıştım.

Gurur beni öpmüştü.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.